

Forgotten Books

— www.forgottenbooks.com —

Copyright © 2016 FB &c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

CASPARI BAUHINI

Viri Clariss.

Π Ι Ν Α Ε
T H E T D
B O T A N I C I

sive

I N D E X

IN THEOPHRASTI DIOSCORI
PLINII ET BOTANICORVM

qui à seculo scripserunt

O P E R A

NTARVM CIRCI TER SEX MILLI
AB IPSIS EXHIBITARVM
N O M I N A

cum earundem Synonymijs & differentijs
methodice

secundum genera & species proponens.

C V S X L A N N O R

summo opere expetitur

ad Autoris autographum recensitum.

B A S I L I E

IMPENSIS JOANNIS REGIS

cl^o l^o LXXI.

9

467357

Handwritten signature or scribble, possibly containing the word "Scribble" or similar, oriented diagonally.

LECTORI BENEVOLO.

Peris hujus Autor, Galeni Præceptoris scripta legens, singulari fato, in hunc locum ipsius, qui tertio de Compositione Medicamentorum κατὰ γένη habetur, incidit. Quisquis (inquit) auxiliorum undique copiam habere volet, omnis materiæ, stirpium, animalium & metallorum, tum aliorum terrestrium corporum, quæ ad Medicinæ usum ducimus, expertus esto; ut ex eis & exacta & notha cognoscat. Deinde, in Commentario, quem de Simplicium Medicamentorum facultate prodidi, sese exerceat. Nisi enim hoc modo instructus, ad præsentis operis præsidia veniat, verbotenus quidem medendi methodum sciet, opus vero nullum ipsa dignum perficiet. Qua sententia permotus, præter cæteras Medicinæ partes necessarias, ad Botanica, quæ auxilia medica subministrant, animum studiumque convertit: ea qua fieri potuit diligentia, non solum Botanographos, tanquam mutos præceptores, legendo & relegendo sedulo consuluit: verum etiam vivos in Germania, Gallia & Italia, per aliquot annos peregrinando, varijs in Academijs coram attente audivit, de Plantarum historia, nominibus viribusque studiose inquisivit: & quod præcipuum erat, Plantas locis natalibus inspiciendo, nullis molestijs, nullis laboribus nullisque sumptibus pepercit, imitatus Dioscoridis & Galeni exempla. Verum & ipsas Plantas cum autoribus contrahit; qua fieri potuit industria, quo genio & ingenio, lectas, exsiccatas asservavit, ut ingentem earum thesaurum aliquot millium, præter fructus, semina, ligna, &c. collegerit.

Nec his contentus, ad veriorem & certiolem cognitionem, plures Medicinæ studiosos, Galliam, Italiam, aliasque regiones adeuntes, rogavit, ut omnis generis Plantas, etiam vulgatissimas (ipsa quoque Gramina & Trifolia,) colligerent & transmitterent. Quod quia liberaliter ab ipsis factum, eorum nomina gratitudinis ergo, peculiari Catalogo consignata adjunxit. Insuper, hinc inde, literis ad plurimos Viros Clarissimos, rei plantariæ peritos, Germaniæ, Galliæ, Italiæ, Angliæ, Daniæ, Belgij, Cretæ in Græcia, sollicitare non destitit, ut plantas transmitterent, vel de illis suam sententiam, in bonum publicum exponerent: idque à multis, pronè benignaque mente abunde factum, grato animo agnovit; ipsorumque honorificam mentionem fecit. Nihil autem eorum, quæ studiosis in hoc disciplinæ genere, (uti & in alijs,) utile fore existimavit, intentatum reliquit. Eos frequenter, ad Vegetabilium inspectionem & cognitionem manuduxit. Varijs utilissimis scriptis, in publicum editis, Plantarum studium illustravit & auxit. Verum cum, quæ terra, entium horum beneficentissima parens, sinu suo complectitur φύτα, ad infinitum pene numerum accedant, sicque huic studio difficultas inde maxima oriatur: autorum quoque dissensus, atque ἀμεθοδία, hancce δύσκολίαν augeat & exaggeret, hæc ne ab hac amœnissima, humanoque generi à utilissima contemplatione, quemquam absterreant, de methodo Plantarumque Synonymijs cogitavit; quæ ambo in hunc ΠΙΝΑΚΑ contulit, Plantarum hocce μεθόδῳ καὶ συνωνύμων σύγγραμμα concinnans: in quo eæ methodicè, secundum genera & species, habita potissimum ratione formæ externæ, distributæ habentur. Pro ea autem qua fuit æquitate & modestia, aliorum labores benigne interpretatus, suum cuique religiose tribuit, paremque benevolentiam ab alijs speravit, omnes hujus studij cultores & asseclas, rogavit, ut, si animadverterent se (quod non dubitet, sed ultro fateatur) alicubi lapsum esse, vel forte bis eandem Plantam reperijse, hujus studij immensitatem cogitent, quod fere Oceano simile dici possit. Nam, quemadmodum DEI in Oceano mira-

cula

cula imperscrutabilia sunt: sic etiam Botanicum studium infinitum: imprimis, cum Indies movæ Plantæ, tum alibi, tum in Indijs reperiantur. Paratus bene monentes audire, candide & amice monentibus gratias agere. Zoilum nunquam curandum putavit, cujus socij neque nunc attendendi: qui postquam hoc opere usi sunt, sine quo nunquam in studio Botanico progredi potuissent, convicijs illud impetunt, & filum, quo via ipsis per labyrinthi mæandros facta, turpiter dilacerare & conspurcare tentant. Sed hæc est sciolorum & maleferiatorum natura, qua solent melioribus obtrectare magis, quam laude dignum quicquam præstare: hac ratione potius suam prodentes invidiam & malevolentiam, quam ut virorum bonorum & bene meritorum famam obscurare possint. Editio autem hæc recensita est ad Autoris autographum: quicquid à priore mutatum, ipsius manu factum. Utere ergo, **BENEVOLE LECTOR**, aliorum laboribus ad **DEI LAUDEM**, in commodum tuum, & typographica errata operantium infirmitati condona.

ZACHARIAS ROSENBACHIIUS,
Medic Doct. & Professor in Illustri Schola Herbournensi, Corollario
de methodo Plantarum, in Indice Plantar. Herbournæ
Nassoviorum 1626. edito.

Erum naturalium perfecte mixtarum tanta per Orbem terrarum ac maria diversitas est, ut eas omnes cognoscere, & in certas classes disponere, ut illi sit plane impossibile. Unus enim homo vix unam speciem, v. gr. pisces, vel aves, licet illi per totam suam vitam, mane & vesperi, noctu & inter diu, jugiter operam det, plene cognoscet. Inveniunt tamen viri, qui heroico animo præditi, nullis sumptibus laboribusque parcentes, ad quarundam specierum plenariam fere cognitionem pervenerunt, ut opera eorum satis testantur, &c. Sola res herbaria hucusque, imperfecte ac sine certa methodo, tradita fuit. Quamvis enim de illa plurimi, tum veteres, tum recentiores scripserint, omnes tamen, vel paucissimas plantas proposuerunt, vel plures etiam ita permiscuerunt, ut nullus in eis stabilis ordo appareat. Unus CASPARVS BAVHINVS, circiter sex millia plantarum primus proposuit, easque omnes mirabili ordine, in Pinace theatri sui Botanici, digessit. Sentient nobiscum in hoc, quicumque vel mediocriter in re herbaria versati sunt. Tanto magis autem præceptorem etiam illum nostrum secuti sumus, quia omnes ejus plantas, seu hortum siccum, non semel, sed bis ac ter, non sine magna admiratione, ipsi spectavimus. Nec credimus, in tanta plantarum varietate, meliorem ordinem unquam à quoquam adeò facile inveniri posse. Incipit enim ab herbis tritissimis, ut graminibus, progreditur per fruges, olera, & legumina, donec tandem ad frutices

frutices & arbores perveniat, hoc perpetuo observando, ut plantas, sibi quoad externam formam maxime, vel viribus etiam internis, similes, pulcherrimis numeris conjungat, dissimiles, libris, sectionibus ac titulis diversis, elegantissime distinguat. Ceterum, miretur forte junior aliquis, cur princeps ille Botanicorum, cui palmam hac in re merito tribuimus, hunc Pinacem suum, opus XL. annorum, inscripserit, cum tamen liber parvus videatur, & multi sint, qui etiam uno anno magnum volumen scribant ac publicent. Verum non librorum quantitas, sed qualitas potius spectari debet. Sic qui Pinacem hunc legeri ac intellexerit, mirabitur, quomodo Autor Bauhinus eum tam cito absolvere potuerit. Est enim revera omnium herbarum, suffruticum, fruticam & arborum, qua in hortis, agris, pratis, vallibus, montibus, sylvis, littoribus, & aquis totius terrarum Orbis nascuntur, absolutissimum compendium. Hujusmodi libri facilius quidem oculis inspiciuntur ac describuntur, at materias singulas è remotissimis locis conquirere, methodice digerere, multis nova eaq; aptissima nomina imponere, easdem ad vivum describere, pingere, doctorum virorum judicijs subjicere, ac posteritatis memoria, cum centuplo fructu tradere, hoc vero opus, hic labor est, quem non noverunt nisi experti, & pluribus annis plurimum exercitati. Praestat paucis verbis multa, quam multis pauca, vel nihil omninò dicere.

*Gramen adest Bulbusq;, Oulus atq; Umbella, Venenum,
Atque Corona, Odor & Flos est, vescumque Legumen,
Carduus in spinis, Frutex succedit & Arbor.*

F. M.

Ad

Ad
 CASPARUM BAUHINUM
 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I.

*Ut potius neſtant benè olentia ſerta Napææ,
 BAUHINE, quàm tibi, cedo?
 Mille etenim herbarum, plantarum nomina mille
 Collecta faſce uno doces.
 Tot grates debent, quod habent ridenti plantàs
 Herbaſq; prata & frutices.
 Cui potius violas, Junonia lilia, cui nam
 Mileſias ſpargant roſas?
 Floreat & viget nomen, BAUHINE, perenne
 Tibi, dum roſa & flores erunt.
 Aſſyriosq; Tibi ad cippum poſt fata Napææ
 Fundant odores perpetim.*

GEORGIVS REMVS, J. C.
 Noricus.

II.

LITTORA tot Ponti, tot campos viſere & Hortos
 Deſine, tot Sylvas, tot prata, totq; rupes.
 Hac loca quod Stirpes, totus quos proferat Orbis,
 BAUHINI ſcriptis conſpice in Eiconicis.

PASCHALIS LE COQ, MED. apud Picta-
 viennes Decanus & Senior.

11

III.

DE plantis Graij scripserunt atque Latini,
 Scripsit Arabs, Teuto, Gallus, Iber, Italus.
 De plantis quicquid scribunt Graij atque Latini,
 Quicquid Arabs, Teuto, Gallus, Iber, Italus:
 Omne hoc unus habet, BAVHINE, labore paratum,
 Pervigili, ingenio dispositumq; tuo.
 Imò alijs non visa, velut te Lynce, patefcunt,
 Humanis deinceps usibus utilia.
 Ergò velut nomen planta una unúsve libellus
 Istorum studijs obtinuit celebre:
 Sic quoq; Plantarum praesens opus, immortale
 Dignum est Authoris nomen habere sui:
 Herbarumq; Tibi, BAVHINE, scientia laudem
 Debeat, an Phœbo, lis erit hac Medicis.

SIGISMUNDVS SCHNITZERVS,
 Med. Bambergensis.

IV.

QUID non BAVHINVS praestat? nam subleuat agros;
 Describit Plantas; mortua membra secat.
 Jaçtitet Herophilas, Vesalius atq; Galenus
 Se jaçtent; noster praestitit auctior eos.
 Illi parva docent magnis inclusa libellis;
 Hic docet in parvis, magna stupenda, libris.
 Qui BAVHINVM igitur non suspicit, atq; miratur
 In plantâ cerebrum calcève molle gerit.

LAVRENTIVS HOFMANNVS, HALLA-
 SAXO, Phil. Med. & Chérurg. D.

V.

ARTIS dictator Medica clarissimus hic est,
Nostra cui haud similem secula tulere virum.
BAVHINVS scriptis toto celebratus in orbe
Perfectis, cujus nomen ubiq; sacrum.
Quem stupet Ausonius, Gallus veneratur, Iberus
Miratur, Teuto calica ad astra vehit.
Solo hoc Sole viget Plantarum notio vera,
Et Microcosmi, quae est historia ampla, patet.
Ut meritò Hic artis dicatur Apollo & Apelles
Tam clarè illustrat quae latuere prius.
Vivat BAVHINVS decus immortale medentum,
Perpetuò felix floreat & vigeat.

JOANNES CAROLVS Rosenberg/
Argentin. Med. & Ph. D.

NOMI-

NOMINA AUTHORUM

quorum operâ usi sumus.

ADAMUS Lonicerus: is herbarium Eucharj Röslin sui in officio Francofurti antecessoris, Germanicè scriptum quartò auxit, & postremò an. 1569. prodijt: postmodum remoto Eucharj nomine, suum præfixit, & cum figuris 833. circiter, anno 1582. dedit. Francofurti.

ADAMI Zaluzanij, methodi herbariæ lib. 3. Francofurti 1604. 4.

ADRIANI Junij Medici, phallus ex fungorum genere in Holandia: Delphis 1564. 4. cum figura.

ADRIANI Spigelij Patavini Professoris, Isagoges in rem herbariam lib. 2. Patavij 1606. 4.

ADVERSARIORUM opus à Petro Pena & Matthia de Lobel, Londini anno 1570. editum, additis circiter 284. figuris: postmodum anno 1576. Antuerpiæ novus titulus præfixus, epistola ad Reginam omissa: cui operi Lobelius Observationes suas cum novis figuris junxit.

ÆGIDII Everhardij Antuerpiani, de herba panacea sive Nicotiana commentariolus, ejus vires proponens: ejusdem de usu radicis Mecoachæ. Antuerpiæ 1587. 16.

ÆMILII Macri Veronensis, poësis de Herbarum virtutibus, cum obscuriorum succincta expositione Georgij Pistorij Villingani Medici. Basileæ cum figuris 52 ex Crescentio. 1581. 8.

ALEXANDRI Petronij, de victu Romanorum & valetudine conservanda lib. 5. Romæ 1592. 4.

ALOYSIUS Anguillara horti Patavini tertius in ordine præfectus, de plantis suam sententiam diversis communicavit: opusculum in partes 14. divisum, opera Johannis Marinelli Italicè prodijt (additis duabus figuris Chamæleontis & Sedi arborecentis) Venetijs 1561. in 8.

ALOYSIUS Mundella, Medicus Brixienfis, horti Patavini secundus in ordine præfectus, Epistolarum librum unum (in quo 36. epistolæ) & Annotationes in Examen simplicium Brasavolæ scripsit: cum Epistolis Manardi simul cussa, Lugduni 1556. in fol.

AMATI Lusitani in libros quinque Dioscoridis enarrationes, additis diversarum lingua-

rum nominibus. Argentinæ 1554. in 4.

ANDREAS Bellunensis notis in Avicennam.

ANDREAS Cæsalpinus Aretinus, in Acad. Pisana Professor, de plantis lib. 16. scripsit, nullis figuris additis: prodire Florentiæ 1583. Eiusdem appendix ad hos libros, Romæ 1603. in 4.

ANDRÆ Lacunæ, commentaria in Dioscoridem cum figuris Hispanica lingua conscripta. Salmant. 1552. fol.

Eiusdem annotationes in Dioscoridè, in quibus Ruellij versio castigatur. Lugduni 1554. 16.

ANDRÆ Theveti Cosmographia, Gallicè edita cum figuris aliquot plantarū & animalū.

Eiusdem singularitates Galliæ Antarticæ sive Americæ, cum 11. figuris plantarum, Gallicè: Lutetiæ 1557. 4.

ANGELUS Palea & Bartholomæus ab Urbe, veterum Ordinis minorum observantiæ provinciæ Romanæ, annotationes in Antidotarium Mesues. Venetijs 1543. fol.

ANTONII Mizaldi de Sena opusculum. Lutetiæ 1574. 8.

Eiusdem hortorum secreta: item de Arborum insitione & dendranatome. Ibid. 1575. 8.

ANTONII Musæ Brasavoli Ferrariensis, examen omnium simplicium quorum in officinis usus est. Lugduni 1556. 16.

ANTONII Pasini annotationes & emendationes in versionem Dioscoridis à Matthiolo propositam: Italicè. Bergomi 1591. 4.

APULEIUS Platonius de Herbarum virtutibus, addita demonstratione herbarum singulorum signorum Zodiaci, nec non & stellarum errantium. Lutetiæ 1528. in fol.

ATHENÆI Deipnosophistarum lib. 15 Græcolatin cum Dalechampij interpretatione. 1597. in fol.

AUGUSTINI Galli Pressani, de Agricultura, Italicè Venetijs 1569. 4.

BARTHOLOMÆI Carrichterij liber, ostendens sub quo signo Zodiaci & in quo gradu plantæ sitæ sint, & quando colligendæ, Germanicè. Argent. 1589. 8.

BARTHOLOMÆI Marantæ Venusini, methodus

rhodus cognoscendorum simplicium lib. 3. Venetijs 1559. in 4.

Ejusdem de Theriaca & Mithridatio lib. duo à Camerario Latinè redditi. Francofort. 1576. 8.

BASILII Besleri fasciculus rariorum animalium, lapidum, maritimorum & fructuum, cum iconibus fructuum 54. maritimarum plantarum 12. &c. In fig. oblonga, Norinbergæ.

Ejusdem Horti Eystettensis descriptio cum figuris 1083. Norinbergæ. 1613.

BENEDICTI Areti) descriptio montium Stocchorij & Nelli in Bernatum ditione, & stirpium in eis nascentium: cum Cordo impressa.

BERNHARDI Dessenij Cronenburgij Medici Colonienfis lib. 10. de composit. medicam. cum ingredientium explicatione, Francofort. 1555. in fol.

BERNHARDI Paludani Medic. Encusani, notæ ad Linscottij historiam Indicam, additæ Operibus Indicis.

BOTANICUM Francofurtianum: sunt icones Eucharij Roeslin cum solis nominibus,

CAROLUS Clusius, Dodonæi historiam vernacula lingua conscriptam, Gallicam fecit, & corollarium de aromatibus addidit, cum figuris quæ separatim in octavo prodire anno 1560. in fol.

Idem Garziæ ab Horto dialogos de aromatibus & simplicibus Lusitanicè conscriptos, in Epitomen contraxit, Latinos fecit, annotatiunculis & figuris plantarum 30 illustravit. Antuerpiæ anno 1574. 8. cujus editio quinta auctior, additis 36. figuris cum ejusdem exoticis 1605. in folio prodijt.

Idem Nicolai Monardis de medicamentis Indiæ Occidentalis, ex Hispanico transtulit, notis & figuris 9. illustravit: Anno 1574. 8. cujus editio quarta cum exoticis excusa est.

Ejusdem Monardis lib. tertius ab eodem Latinè redditus, Antverpiæ 1583. in 8. cusus.

Idem Christophori Acoftæ historiam ex Hispanico Latinam fecit, in epitomen contraxit, Scholijs illustravit, & anno 1582. edidit: tertio verò additis sex figuris cum exoticis anno 1605. in fol. prodijt.

Idem de plantis per Hispaniam observatis, lib. duos scripsit, figuris 230. additis. Antuerpiæ anno 1576. in 8.

Idem de Simplicibus per Pannoniam &

Austriam observatis libros quatuor conscripsit, figuras 353. addidit. Antuerpiæ 1583. in 8.

Verum tam Hispanica quàm Pannonica historia alijs juncta in folio, anno 1601. excusa fuit.

Idem Historiam plantarum rariorum cum appendice & auctario, additis figuris 1135. anno 1601. Antuerpiæ publici juris fecit.

Idem exoticorum libros decem scripsit, quorum sex priores variam materiam circa animalia & plantas cum iconibus plantarum 194. continent. Item Garziæ lib. 2. Ch. Acoftæ lib. 1. Nic. Monardis lib. unum, qui prius separatim prodire. Item Nicol. Monardis lib. 3. de lapide Bezoar & Scorzonera, de Ferro & Nive, Anno 1605. in fol.

Ejusdem curæ posteriores post mortem editæ, additis 27. figuris, & libello Gregorij de Regio de Pipere Indico. His additamentum (unica figura adposita) jungitur. Antuerpiæ 1611. fol.

CAROLI Stephani domus rustica Gallicè scripta, 1554. in 4.

Ejusdem de re hortensi libellus, Lugduni 1536. in 8.

Ejusdem Seminarium sive plantarium earum arborum, quæ post hortos conferi solent, Lugd. 1537. 8.

CASPARUS Buhinus in Phytopinace 2460. plantarum nomina cum aliquot Synonymijs exhibuit, & 164. descriptiones novarum plantarum, octoq; figuras adposuit: Basileæ 1596. in 4.

Idem P. Andreæ Matthioli opera omnia, in Germania prius non cusa, emaculata dedit, additis 330. figuris & 50. novis ab ipso primùm descriptis, cum Synonymijs. Francofurti 1598. fol.

Idem Animadversiones in Historiam generalem Lugduni cusam, in quibus circiter 400. figuras in illo opere bis terve positas & repetitas esse ostendit. Francofurti 1600. in 4.

Idem Jacobi Theodori Tabernæmontani historiam Germanicam correxit, maxima parte auxit: figuras novas plures addidit: nonnullas descripsit & parti primæ Synonymias adposuit. Francofurti 1613. in fol.

Ejusdem Prodromus sui Theatri Botanici, in quo circiter sexcentæ plantæ ab ipso primùm descriptæ, additis 140. novis figuris, Francofurti 1620. in 4. editus est.

Ejusdem catalogus plantarum circa Basileam spontè

À U T H O R U M.

spontè nascentium, cum earundem Synonymijs & locis natalibus. Basileæ 1622. in 8.

CASPARI Pilleterij Middelburgensis Medici, plantarum synonymia alphabetico ordine proposita. Middelburgi 1610. 8.

CASPARI Schvvenckfeldij catalogus stirpium & fossilium Silesiæ. Lipsiæ 1601. 4.

CASTORIS Durantis Medici Romani, herbarium novum cum figuris plantarum quæ in tota Europa, India Orientali & Occidentali nascuntur Italicè, viribus Latinis versibus expressus: Ordinem alphabeticum observavit, & plantarum figuras 879. adposuit. Romæ 1585 folio.

CECHINI Martinelli discursus de Amomo & Calamo aromatico, Italicè. Venetijs 1604. 4. Eiusdem discursus examen, authore incerto, cum utriusque figura, Mantuæ 1605. 4.

CHRISTOPHORI Acostræ Africani Medici & Chirurgi historia eorum medicamentorum & Simplicium rariorum, quæ ex India Orientali in Europam adferuntur, Hispanicè primùm, dein Italicè edita, additis 43 figuris. Venetijs 1585. in 4. hanc in Epitomen contractam, Clusius Latinam fecit.

CHRISTOPHORI Encelij de re metallica lib. 3. & de Uva queirina. Francofurti 1557. 8.

CLAVDII Galeni de facultatibus simplicium lib. 11. & alimentorum lib. 3. & de compositione medic. in Operibus ipsius.

CLAVDII Rochardi pharmacopœi Trecensis, tractatus de Absinthijs, cum Jo Bauhino tractatu editus.

CONRADI Gesneri historia plantarum & vires, ex Dioscoride, Ægineta, Theophr. Plinio & recentioribus Græcis juxta elementorum ordinem. Venetijs 1541. 16.

Eiusdem Catalogus plantarum quadrilinguis: Tiguri 1542. in 4.

Eiusdem de Lunarijs & noctu lucentibus, cum figuris quinque & montis Fracti sive Pilati Lucernarum descriptione. Ibid. 1552. 4.

Eiusdem de hortis Germaniæ liber, cum appendice & Corollario ad Cordi historiam in quo figuræ quinque: cum Cordi operibus, Argentinæ 1561. fol.

Eiusdem de fossilibus, lapidibus & gemmis, cum maritimarum plantarum octo figuris, Tiguri 1565. 8.

Eiusdem Epistolæ medicinales per Casp.

Wolffium editæ: addita de Aconito primo asseratione cum tribus figuris. Tiguri 1577. 4.

Eiusdem de Stirpium collectione, per Wolffium edit. Tiguri 1587. 8.

CONSTANTINI Cæsaris de agricultura libri 20. opera Jo. Alexandri Brasciani editi Græcè: Basileæ 1539. 8. Idem à Jano Cornaro Latinè redditi: Basileæ 1540. 8.

CRISPINI Passæi junioris horti floridi partes duæ, florum, fructuum herbarumque icones, 325. cum brevibus descriptionibus secundum quatuor anni tempora. Arnheimi 1614. 8. forma oblonga.

DAVIDIS Kyberi lexicon rei herbariæ trilingue: item tabulæ collectionum per 12. mentes Conradi Gesneri. Argentinæ 1553. 8.

EMANUELIS Svertij florilegium, in quo præter figuras plurimas etiam 47. plantæ ex India utraque allatæ, hætenusque non descriptæ adduntur Francofurti 1612. folio.

EUANGELISTÆ Quadramij Eremitæ, Theol. D. & Ducis Ferrariensis Simplificiæ, tractatus de Theriaca & Mithridatio: Ferrariæ anno 1597. in 4.

EUCHARII Roeslin Medici Francofordiani herbarium aliquoties Germanicè visum, prius sub Jo. Cubæ antecessoris sui, dein suo, & quidem postremo anno 1546. cum 642. fig. Franc. in fol. tandem Ada Loniceri nomine.

EURICII Cordi Simefusi Medici, Botanologicum per Dialogum propositum, Coloniae 1534. 8.

FABII Columnæ phytobasanos cum fig 34. Neapoli 1592.

Eiusdem de minus cognitis plantis partes duæ, quarum prima figuras 161. Romæ anno 1605. altera pars cum fig 44. Ibidem 1616. cusa est.

FERRANTIS Imperati Neapolitani pharmacopœi historię naturalis lib 28 cum figuris lapidum, corallorum, spongiarum, &c plantarum verè & fructuum 33 Neapoli 1599. folio.

FRANCISCI Alexandri Vercellensis Medici Apollo, de compositione medicamentorum, radijs duodecim constans. Venetijs 1565. fol.

FRANCISCUS Lopez de Gomara historia Indiarum generalis.

GABRIELIS Alphonfi de Herera, opus de Agricultura Hispanicè scriptum, per Mambrianum de Fabriano Italicè redditum, cum figuris

74. parvis. Venetijs 1557. 4.

GARZIÆ ab Horto, protegis Indiæ Medici, de aromatibus & simplicibus medicamentis apud Indos nascentium historia ordine Alphabetico, per Dialogos lingua Lusitanica conscripta, à Clusio in epitomen contracta & Latine facta.

GONSALVI Ferdinandi Oviedi, Indiæ Occidentalis historia generalis, à Dureto in Gallicum translata.

GREGORII de Regio, Capuccini, de Capfico libellus, curis posterioribus Clusij additus.

GULIELMI Turneri Angli, plantarum historia, Anglicè scripta, cum paucis figuris. Londini, folio.

HERMOLAI Barbari in Dioscoridem Collariorum libri quinque. Coloniae 1530. fol.

Ejusdem in C Plinij naturalis historiae libros castigationes. Basileæ 1534. 4.

HIERONYMI Benzoni Mediolanensis, novi orbis historia, per Urbanum Calvatonem Latine reddita. Genevæ 1600. 8.

HIERONYMI Brunsvicensis apodixis Germanica, Brunfelsij herbario addita. Argentinae 1531. fol.

HIERONYMI Cardani de varietate rerum lib. 17. Basileæ 1581. 8.

HIERONYMI Fracastorij opera, 1590. Lugduni 8.

HIERONYMI Tragi historia (quæ sæpius Germanicè Argentinae in folio prodijt) per Davidem Kyberum Latine reddita, cum iconibus 567. licet ad 800. describantur. Argentinae 1552. in 4.

Ejusdem editio Germanica à Melchiore Sebitzio & Nicolao Agerio emaculata. 1595. fol.

HISTORIA Generalis plantarum libris 18. per Joannem Molinæum collecta: Lugduni anno 1587. excusa, in qua figuræ 2686. proponuntur, verum circiter 400. bis terve repetuntur.

HONORII Belli Vicentini, Medici Crentensis epistolæ de plantis ad Clusium, cujus operibus additæ: nonnullas ad nos dedit, quæ necdum editæ.

JACOBUS Antonius Cortusus patricius Patavinus & horti Patavini V. præfectus, à Matth. Dodonæo & alijs frequenter citatur ob plantas ipsis communicatas, à quo & ego Patavij accipi: nil edidit nisi Catalogum horti Patavini, cum ejusdem arboribus Italicè. Venetijs 1591. 8.

JACOBI Theodori Tabernæmontani historia Germanica tribus partibus edita cum figuris 2087. Francofurti 1588. fol.

Idem emaculatus auctus & plantarum descriptionibus & figuris ac medicamentis plurimis, à C. Bauhino anno 1613. fol.

Ejusdem icones cum nudo nomine Latino & Germanico. Francofurti 1590. in longa forma prodire.

JANUS Cornarus Germanus, Dioscoridem transtulit & singulis capitibus Emblemata addidit. Basileæ 1557. folio.

INDIÆ Occidentalis partes decem cum additamento ad partem nonam, in folio.

INDIÆ Orientalis historiae partes decem, in folio.

JOACHIMUS Camerarius, Matthioli historiam Germanicam per Hantschium primùm versam, & cum Matthioli figuris cusam, rursus emaculavit, novis iconibus 123. & notis auxit.

Idem Matthioli epitomen dedit cum figuris 1003. Francofurti. 1586. 4.

Idem hortum Medicum & Philosophicum scripsit: figuras 56. addidit. Francofurti 1588.

JOSEPHI Acostræ, historia Indiæ, addita tomis Indicis, à Clusio Latinitate donata.

JO. CUBÆ, hortus sanitatis Germanicè cum figuris circiter 350. Augustæ 1486. fol.

JO. Baptistæ Portæ Neapolitani, Villæ libri 12. Francofurti 1592. 4.

Ejusdem Phytognomonica 1591. Franc 8.

JOHANNES Bauhinus p. m. frater meus, scripsit libellum de Plantis à Divis denominatis. Basileæ 1591. 8.

Idem de Absinthij generibus. Montisbelgardii 1593. 8.

Idem de plantis circa Balneum Bollenfense nascentibus catalogum scripsit, pomorum fig. 60. & pyrorum 40. additis: editus cum Historia de Balneo Bollenfi. Montisbelgardi 1598. 4.

JO. Bruyerinus Campegius Lugdunensis, de re cibaria lib. 22. Francofurti 1622. 8.

JOANNIS Costæi de universali stirpium natura libri duo. Taurini 1578. 4.

Ejusdem annotationes in Mesuem, cum operibus Mesuæi. Venetijs 1570. fol.

JO. du Choul montium Lugdunensis agri præfectus, Lugdunensem Pilati montem descripsit, duabus parvis figuris additis: cum Gesneri libello de Lunarijs prodijt. 4.

A U T H O R U M.

JOANNIS Dantzij Astenfis, tabulæ Simpli-
cium quæ apud Dioscoridem, Galenum & Pli-
nium facultates continent: & de Simpli-
cium medicamentorum facultatibus, dialogi qua-
tuor. Basileæ. 1543. fol.

JO. FRAGOSUS Hispaniarum regis Medi-
cus & Chirurgus, aromatum, fructuum & sim-
plicium aliquot ex utraque India in Europam
delatorum historiam Hispanicè scripsit, Israel
Spachius Med. Argentinensis edidit. Argenti-
næ 1608.

JO. FRANCUS, hortum Lusatiae sive Cata-
logum plantarum in Lusatia nascentium, ad-
ditis Latinis & Germanicis nominibus scri-
psit. Budisinae 1594. 4.

JO. Gerardi historia plantarum Anglica cum
figuris ipsius Tabernæmontani: nonnullis
etiam Lobelij: & insuper 16 novis additis Ita
ut sint circiter 2190. Londini 1597. folio.

JO. Hugonis Linscori itinerarium ac naviga-
tio in Orientalem sive Lusitanorum Indiam, cū
Bernhardi Paludani annotationibus. Hagæ co-
mitis 1599. fol. jungitur etiam Historijs Indicis.

JO. Leonis Africae descriptio.

JO. Lerus Burgundus, historiam Brasilia-
nam Gallicè primùm, deinde Latinè dedit. Ge-
nevæ 1594. 8. etiam cum Hist. Indicis edita.

JO. Monardi Med. Ferrariensis, epistolarum
Medicinalium lib. 20. cum annotationibus in
Jo. Mesue simplicia medicamenta, & primùm
quæ à Mesuæo omissa sunt. Lugduni 1556. in
fol. & etiam cum Mesuæo.

JO. Pona Pharmacopœus Veronensis, simpli-
cium in monte Baldo nascentium Catalogum
scripsit, & nonnullarum descriptiones cum fig.
16 addidit. Clusius suæ historiæ rariorū junxit.

Idem auctiorem dedit & nonnullarum planta-
rum, ab Honorio Belli in Creta observatarū, de-
scriptiones cum fig. 38. addidit. Basileæ 1608. 4.

Idem auctus, cum alijs plurib. exoticis, ex No-
bilissimi Nicolai Contareni Senatoris Veneti
horto instructissimo acceptis, figuris 91. addi-
tis, à filio Francisco Pona Med. Doctore, in lin-
guam Italicam translatus. Venetijs 1617. 4.

JO. Robini Botanici Regij, hortus Henrici
IV. Regis Galliae & Navarrae, cum figuris 214.
Lutetiae 1608. folio.

JO. Roderici Casteli albi Lusitani, index
Dioscoridis, sive in Dioscoridis historiales
campos exegemata. Antuerpiæ 1536. fol.

JO Ruellij de natura stirpium libri tres, Ba-
sileæ 1537. fol. Eiusdem Dioscoridis versio.

JO. Sturmus Lovaniensis professor, de rosa
Hiericunthica libellum scripsit. Lovanii 1608. 8.

JO. Thalij Medici Northufani, Sylva Harcy-
nica, sive Catalogus plantarum in montibus &
locis vicinis spontè nascentium, cum plurima-
rum descriptionibus cum Camerarij horto, no-
vem figuris additis, editus Francofurti 1588. 4.

JO. Theodori de Bry florilegij partes tres.
1612. 1614. & 1618 folio.

JULII Cæsaris Scaligeri, animadversiones
in Theophrasti libros sex de causis plantarum.
Genevæ 1566. fol. Eiusdem in libros de historia
plantarum. 8.

Eiusdem in libros duos de plantis Aristoteli
in scriptos, commentarij Genevæ 1566. folio.

Eiusdem de Subtilitate l. 15. Francofurti 1576. 8.

LAURENTII Phrisij Synonyma, sive expli-
catio nominum medicamentorum in officinis
usitatorum, Germanicè. Argentinæ 1535. fol.

LEONHARDI Fuchsi historia Latina cum
516. figuris. Basileæ 1542. fol.

Eiusdem icones seorsim editæ Basileæ 1549. 8.

Eiusdem de composit. Medicamentorum lib.
4. Lugduni 1556. 16.

LEONHARDI Rauvvolfi Medici Augu-
stani, peregrinatio in Orientem, in qua plurimæ
plantæ describuntur, & figuræ 42. apponuntur.
Lauingæ 1583. 4. Icones hæ etiam in Appendice
Historiæ Lugdunensis habentur.

LEVINI Lemnij de plantis sacris, Lugduni
1595. 8. cum Fr. Valesij sacra Philosophia.

L. Junij Moderati Columellæ de re rustica
l. 12. & de Arboribus liber unus Lugduni 1541. 8.

LUDOVICI Jungermanni D. Catalogus
plantarum circa Altorfium nascentiū, à Casparo
Hofmanno Professore recensitus Altorf 1615. 4.

LUDOVICI Romani navigatio in Orientē
l. 7. Archangelo Madrignano interprete: cū alijs
qui novum orbem describere Basileæ 1555. fol.

MARCELLI Virgilij Florentini Secretarij
Dioscoridis interpretatio, cum eiusdem Com-
mentarijs. Coloniae 1529. fol.

MARCI Catonis de re rustica liber. Lugdu-
ni 1541. 8.

MARCI Terentij Varronis de re rustica libri
tres. Ibid.

MARTINI Mylij, hortus philosophicus.
Gorlici 1597. 8.

N O M I N A

MATTHÆI Sylvatici, opus Pandectarum. Venetijs 1499 fol.

MATTHIÆ de Lobel plantarum seu Stirpium historia, additis figuris 1476. cum Adversariorum volumine (prius tamen edito) adnexo. Antuerpiæ 1576. fol.

Ejusdem Icones seorsim cusæ, 2116. numero. Antuerpiæ 1581. in longa forma.

Ejusdem Adversariorum pars altera, cum rariorum simplicium Appendice, additis 39. figuris. Londini 1605. in fol.

Ejusdem Rondeletij pharmacia restituta, priori libro addita.

Ejusdem de Balsamo libellus & Zingibere, cum 5. figuris. Londini 1598. 4. qui Adversar. parti alteræ etiam jungitur.

MAXIMILIANI Transylvani de Moluccis epistola, cum novi orbis scriptoribus edita.

MELCHIORIS Guilandini quarti horti Patavini præfeti, Theon sive Apologia adversus Matthiolum. Patavij 1558. 4.

Ejusdem aliquot epistolæ de Stirpibus, ibid.

Ejusdem Papyrus sive commentarius in tria C. Plinij de papyro capita. Venetijs 1572. 4.

Ejusdem conjectanea Synonymica plantarum, cum Horti Patavini catalogo sub annum 1591. Jo. Schencki opera edita. Francofurti 1600. 8.

MONACHI in Mesuem, vide Angelus Palea.

NICANDRI Theriaca & Alexipharmaca, cum incerti authoris Græcis Scholijs. Venetijs 1523. 4. Ejusdem editio Græcolatina cum Goræi Scholijs. Lutetiæ 1557. 4.

NICOLAI Clavæ Bellunensis pharmacopœi, de Absinthio umbellifero, cum ejus figura, & de Scorsonera Italica, Venetijs 1610. 4.

NICOLAI Loniceni, de Plinij & aliorum erroribus & ejusdem quædam de herbis & fruticibus. Basileæ 1529. 4.

NICOLAI Maronæi Medici Veronensis, de Amomo commentarius, cum Jo. Ponæ montis Baldi descriptione editus.

NICOLAI Monardis Hispalensis medici, de simplicibus medicamentis ex Occidentali India delatis, lib. 2. Hispanicè scripti, à Clusio Latinè redditi, notis illustrati. Antuerpiæ 1574. 8. & editio quarta Clusij exoticis cum fig. 17. addita.

Ejusdem libri tres de Bezoar lapide, de Scorzonera, de ferro & nive. Ibidem.

Ejusdem libellus de Rosa & Citrijs Latinè scriptus, cum Clusij exoticis editus.

NICOLAI Winckleri Medici Hallensis chronica herbarum, florum, seminum, fructuum, radicum, succorum, animalium, &c. quo tempore singula legenda. Augustæ 1571. 4.

OTTHONIS Brunfelsi historia Latina tribus tomis prodijt: primus anno 1530. alter 1531. & tertius posthumus, anno 1536. Argentinæ, cum figuris 238 at sedecim bis positæ sunt: summam cum & sine figuris 288. describuntur.

Idem & Germanicè scripsit, in folio cum iisdem figuris, & in 4. parvis figuris additis. Argentinæ 1539.

PALLADII Rutilij, de re rustica lib 14. Lugduni 1541. 8.

PAULUS Renealmus Blæsenfis, specimen historiæ plantarum cum figuris 43. typis æneis expressis, edidit. Lutetiæ 1611. 4.

PEDACIUS Dioscorides Anazarbæus, de materia medica, & quidem editio Marcelli Virgiliij, Goupilij, Assulani, Joannis Ruellij, Jani Cornarij, Jo. Antonij Sarraceni.

PEDACI Dioscoridis libri sex Ruellio interprete, cum parvis iconibus 350. additis cuilibet capiti hujus secundæ editionis annotationibus compendiarijs ab H. B. P. medico: item & triginta icones stirpium nondum delineatarum à Jac. Dalechampio. Lugduni 1552. 8.

PETRI Andreæ Matthioli commentaria Italica cum magnis figuris 1568. Venetijs: ejusdem Italica, cum parvis figuris, 1563.

Ejusdem editio Germanica Camerariana.

Ejusdem editio à C. Bauhino emaculata.

Ejusdem epitome anno 1571. edita.

Ejusdem epitome à Camerario correctæ.

Ejusdem Epistolæ cum Commentarijs Francofurti editæ, cum Apologia in Amatum Lulitanum.

PETRI Bellonij Observationum libri tres à C. Clusio latinitate donati, additis plantarum figuris 10. Antuerpiæ 1589. 8.

Ejusdem de neglecta stirpium cultura, eodem ex Gallico vertente. ibidem: & simul cum libris exoticorum Clusij editi.

Ejusdem de arboribus coniferis, resiniferis & sempiterna fronde virentibus, cum earundem iconibus octo. Parisijs 1553. 4.

Ejusdem de medicato funere & medicamentis, ca-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

NOMINA EORUM QUI PLANTAS VEL SEMINA COMMUNICARUNT.

- A** Clatius, Medicus Alsterodamensis.
Angelus Bulti dictus Vidua, Medicus Venetus.
Arnoldus Gillenius, Ducis Megapolitani Medicus.
Basilus Beslerus, Pharmacop. Norinberg.
Bernhardus Paludanus, Medicus Enchusanus.
Casparus Bartolinus, Hassniæ Medicinæ Professor.
Casparus Hoffmannus, Altorfij Medicinæ Professor.
Casparus Weckerlinus, Medic. Argent.
David Vasmarus, Lubecensis medicus.
Daniel Loritius, Ducis Wirtenberg Med.
Everhardus Vorstius, Lugd Batavorum Medicinæ Profess.
Fabius Columna, I C. Lynceus.
Ferrandes Imperatus, Pharmacop. Neapolitan.
Franciscus Pona, Medicus Veronensis.
Fridericus Meyer, Argentin. p.m.
Fridericus Monavius Med. D.
Georgius Fueren, Medicus Hafniensis.
Georgius Rumbaum, Med. Uratislav.
Georgius Spörlinus Basil Med. Candid.
Gregorius de Regio Capuccinus.
Henricus Heyl, Medicus Dantiscan.
Hermannus Hagius, Medicus Arnheimi.
Hieronymus Vischerus, Med. Norinberg.
Honorius Belli Vicentinus, Medic. Cretenfis.
Jacobus Albinus, Medicus Hamburg.
Jacobus Antonius Cortusus, quintus Patavini horti præfectus.
Jacobus Cargillus, Medicus in Scotia.
Jacobus Guilelmi Hooft Amstelredam.
Jacobus Hagenbachius, Medicus Basil.
Jacobus Zuingerus p.m. Medicus Balil.
Joachimus Burserus, Medicus Annæbergensis.
Joan. ab Alen, pharmacop. Bremensis.
Joan. Anatolius Privæus, Medicus Vesuntinus.
Joan. Backmeisterus, Professor Rostochiensis.
Joan. Bauhinus, frater p m. Archiater Wirtenbergicus.
Joan. Fleisserus, Uratisl. Medicus.
Joan. Francus senior, Medicus Camicensis.
Joan. Carolus Rosenberger, Poliater Wormat.
Joan. Henricus Cherlerus p.m. Med Basil.
Jo. Henricus Richinerus p.m. Med Basil.
Joan. Dortmannus, Pharmacop. Grüningensis.
Joan. Neudorffer, Medicus Norinbergenf.
Joan. Pona, Pharmacop. Veronensis.
Joan. Prevotius, Med. Professor & horti Patavini septimus præfectus.
Joann Rudolphus Saltzman, Poliater & Med. professor Argentinæ.
Joan. Sigfridus, Helmstadi Medic. Professor.
Joan. Terentius ex societ. Jesu, qui ex India plantas milit.
Joan. Michael Wolffhardus, Med. Rotebur.
Laurent Rosenau, Pharmacop. Lineburgensis.
Laurentius Scholtzius senior p. m. Med. Uratislav.
Leonhard. Doldius p.m. Medicus Norinberg.
Lucas Justus, Basil. Ducis Bipont. Medicus.
Ludovicus Fürer, Senator Northusanus.
Ludovicus Jungermannus, Professor Giessanus
Matthias de Lobel. p.m. Botanographus.
Matthæus Lister, Londinensis Medicus.
Nicolaus Agerius, Physices Profess. Argent.
Nicolaus Contarenus, Senator Venetus.
Olaus Worm, Doctor & Professor Hassniæ.
Paschalis le Coq, Pictaviensis, Med. & Profess.
Philip. Steph. Sprenger p. m. Pharmacop. Heidelberg.
Prosper Alpinus, Profes. & horti Patavini sextus præfectus.
Samuel Sattler, Ducis Brunsuic. Medicus.
Thomas Platerus, Basil. D. & Professor.
Vespasianus Robinus, qui Lutetiæ hortum exoticis plantis instructissimum habet, & à quo plura expectamus.

EXPLICATIO NOMINUM
Authorum citatorum.

A COSTA Cristophorus.
Actuar. Actuarius.
Ad. Adversaria Penæ.
Ægin. Ægineta.
Aet. Aetius.
Agric. Georgius Agricola.
Aldroan. Ulysses Aldroandus.
Alp. Alpi. Alpin. Alpinus.
Ama. Amatus.
Ang. Anguillara.
Apul. Apuleius.
Arist. Aristoteles.
Athenæ. Athenæus.
Avic. Avicen. Avicenna.
Barbosa Odoardus.
Belli Honorius Belli.
Bellon. Bellonius.
Bell. obs. Belloni observationes.
Bell. cult. de cultura neglecta.
Bentz. Hieronymus Bentzo.
Bot Franc Botanologicum Francofordianum.
Bras. Brassav. Brassavolus.
Bry. du Bry. Florilegium de Bry.
Brunf. Brunfelsius in folio.
Brunf. 4. editione in 4.
Brunf. ico. quoad iconem.
Brunf. def. quoad descriptionem.
Busbeq. Augerius Busbequius.
Cadamust. Aloysius Cadamustus.
Cæs. Cæsalpinus.
Cam. Camer. Camerarius in horto.
Cam. ep. & hor. Camerarius in epitome Matthioli & suo horto.
Cam. ad Matth. Camerarius in Matthiolo à se emaculato.
Cam. fig. hort. Camerarius in figuris horto suo additis.
Carate Augustinus.
Carda. Cardanus de variet. rerum.
Car. Carolus Stephanus.
Cast. Castor Durantes.
Cast. ap. in Appendice.

Cast. ico. secundum iconem, non descriptionem.
Cast. def. Secundum descriptionem, non iconem: idem apud alios intelligas.
Cat. Altorff. Catalogus Altorffensis.
Cato. Marcus Cato.
Cels. Cornelius Celsus.
du Ghoul. Johannes du Choul.
Cieca. Petrus de Cieca.
Claven. Clavenna pharmacopœus.
Cl. h. Clusius historia rariorum.
Clus. hist. def. ico. historia rarior: descriptione, vel icone.
Clus. pan. historia Pannonica.
Clus. hisp. historia Hispanica.
Clus. ex. exot. historia exoticarum.
Clus. ap. appendice ad historiam rariorum: ap. alt. auct. appendicis alterius auctario.
Clus. cur. post. in curis posterioribus.
Clus. in corol. in corollatio ad Dodonæi editionem Gallicam.
Clus. in Garz. in Mon. Clusius notis suis in Garziam, in Monardem.
Cod. Cæs. Codex Cæsarius à Dodonæo sæpe citatus.
Col. & Colum. ubi in frugum historia occurrit, Columella intelligas.
Col. Colum. Fabius Columna.
Contarenus Nicolaus.
Cord. in Diosc. Cordus notis in Dioscoridem.
Cord. hist. in sua plantarum historia.
Cord. obs. in sylva observationum.
Cord. schol. Cordi scholiastes qui Æmilius censetur.
Cord. in disp. in dispensatorio.
Corn. Janus Cornarus.
Cortesus Ferdinandus.
Cortusus. Jacob. Antonius.
Cost. in Mes. Costæus in Mesuem.
Costin. Nicolaus Costinus.
Dal. Dalechampius.
Dal. in Plin. notis ad Plinium.

EXPLICATIO NOMINUM

D. tech. in Dios. figuris additis ad Dioscoridem Ruellianum.	Hipp. Hippocrates.
Dalech. Lugd. in historia universali Lugduni edita.	Hon. Belli Honorius Belli in epistolis ad Clusium.
Diosc. Dioscorides.	Imper. Ferrandes Imperatus in sua hist. naturali.
Dod. Dodonæus editione Latina in folio.	Ind occ. Indiæ Occidentalis historia.
Dod. gal. Dodonæus in editione gallica Clusij.	Ind. or. Ind Orientalis historia.
Dod. ut. Dodonæus in utraque tam Gallica quam Latina editione.	Josephus Acosta in hist. Indiæ.
Dod. ed. belg. editione Belgica & postrema.	Lac. Lacun. And Lacuna.
Dod. fl. in historia florum in octavo cusa.	Lang. Johannes Langius.
Durantes Caltor.	Lem. Levinus Lemnus.
Duretus Claudius.	Leon. Nicolaus Leonicensis.
Encelius Christophorus.	Lerius in descript. Brasiliæ.
Eyft. Eyfset. hortus Eyfsetensis.	Linsc. Linscot. Linscotus in histor. Indiæ orientalis.
Eric. & Val. Cord. Ericius & Valerius Cordus, pater & filius.	Lob. Lobelius in Observat.
Fallop. Gabriel Fallopius.	Lob. ob. Idem.
Fabric. Georgius.	Lob. ad par. alt. in Adversariorum parte altera.
Frag. Fragosus.	Lob. Belg. editione lingua Belgica.
Fracast. Fracastorius.	Lob. ico. in Iconibus separatim editis.
Franc. Francus in horto Lusatiæ.	Lob. pharm. Rond. pharmacia Rondeletij restituta.
Fuch. Fuchsius in historia Latina in folio.	Lon. Adamus Lonicerus.
Fuch. ico. in iconibus seorsim editis.	Lud. Rom. Ludovicus Romanus.
Fuch. comp. de compositione medicamentorum.	Lugd. Historia generalis Lugduni cusa.
Gal Galenus.	Manard. Johan. Manardus.
Gaza in versione Theophrasti.	Marcel. Marcellus Virgilius.
Gar. Garzias ab Orto.	Marogna. Nicolaus Maronæus Veronensis.
Ger. Johannes Gerardus Anglus.	Matth. Matt. Matthiolus.
Ges. h. hort. Gesnerus in libro de hortis Germaniæ: hor. ap. in appendice hujus libri de hortis.	Matth. comp. Matthioli compendium in 4.
Ges. lun. libello de herbis noctu lucentibus.	Matth. Ital. Matthioli editio lingua Italica cum magnis figuris, folio.
Ges. fra. in descriptione montis fracti.	Matth. ico. si iconem perpendas.
Ges. col. in libello de collectione stirpium.	Mycon. Myconus hic à Lugdun. citatur.
Ges. fol. de fossilibus.	Myreps. Nicolaus Myrepsius.
Ges. cat. in plantarum Catalogo quadrilingui.	Monach. Mes. Monachi in Mesuem.
Ges. ad Cord. in corollario historiæ Cordi addito.	Monard. Nicol. Monardes.
Ges. in epist. in epistolis suis.	Mund. Mundel. Aloysius Mundella.
Gomara Franciscus.	Nicander in Theriacis & Alexipharmacis.
Guil. Guilandinus in Theone.	Ovied. Ferdinandus Oviedus.
Guil. the. in Theone.	Oribas. Oribasius Græcus.
Guil. pap. in commentario in Plinij capita de Papyro.	Pallad. Palladius.
Hariot in descriptione insulæ Virgineæ.	Palud. Bernhardus Paludanus notis in Linscottum.
Hermol. Hermolaus Barbarus in corol. ad Dioscorid.	Pandest. Pandectarius.
	Pena. Petrus Pena in Adversarijs.
	Phytopin. Phytopinax C. Bauhini.
	Pigafet. Pigafetta in descript. regni Congiani.
	Plin. Plinius.

A U T H O R U M C I T A T O R U M .

<p>Pon. Johannes Pona edit. Latina. Pon. Ital. editione Italica montis Baldi. > Portæ. Jo. Baptista Portus in sua villa. Prod. Prodromus C. Bauhini. Quad. Euangelista Quadramius. Rauv. Leonhardus Rauvvolffius. Reg. Gregorius de Regio. Capuccinus. Richer. Richerius de Belleval, Botanicus Mon- speliensis. Röß. Eucharius Rößlin. Rob. Joan. Robinus. Rondel. Rondeletius in sua praxi. Ruel. Joan. Ruellius. Scalig. Scaliger in subtilitatibus. Scalig. in Arist. in Aristotelem de plantis.</p>	<p>Schvvenck. Casparus Schvvenckfeldius. Serap. Serapio Arabs. Sethi. Simeon Sethi Græcus. Solinand. Solinander in consilijs. Stad. Stadius in Brasiliæ descriptione. Sv. Svve. Svvert. Svvertius. Tab. Taber. Tabernæmontanus. edit. folio. Tab. ico. in iconibus separatim cufis. Th. Thal. Johannes Thalius. Thevet. Andreas Thevetus. Tovar. Simon Tovar, Hispalensis Medicus. Trag. Hieronymus Tragus. Tur. Guilielmus Turnerus. Valeran. Valerandus Donreus Pharmacopæus. Vercell. Franciscus Vercellensis.</p>
---	---

A D A V T H O R E M

HERMANNUS van der Haghen / BELGA

Illust. Principis Auriaci & Reipubl. Arnemiensis
in Geldria Med. ord.

*AVHINE. Aonidum decus immortale sororum,
Quas aeterna tui laudes monumenta merentur
Ingenij, tum quanta tuis, quæ nuper in auras
Doctorum manibus passim vulgata teruntur,
Gratia debetur cæptis, non prenderit acri
Mente, aut facundo quis digno expresserit ore.*

*Non si Thebanus veniat redivivus ab Orco
Maximus, aut vates Italiae telluris alumnus,
Atq; his Meonides socium se adjunxerit ipse.
Tam dotes animi varia, tam multa relucet
Omnibus in scriptis virtus præstantia tanta,
Non modò ut aequales Medicorum scita sequuti,
Seu vivam licuit vocem exaudire docentis,
Seu scriptos oculis tantum evoluisse labores,
Dicere nil dubitent, se terq; quaterq; beatos:
Verùm etiam seri post secula longa nepotes,
Egregias memori solvent tibi pectore grates.*

*Quis genera herbarum seclis ignota priorum
Et fruticum plura & florum quis prodidit unus?
Quæ dum sollicito nemorosos lumine saltus,
Dum sylvas, montesq; feros vallesq; reductas
Scrutaris, monstrante DEO, & tua Vota juvante,
Eruis atq; oculis pulchrè spectanda dedisti:*

Gallia

Gallia quicquid habet, quicquid Germania, quicquid
Hesperiae latis virgulti finibus extat,
Marte tuo doctis viva sub imagine chartis
Cernere cuiq; licet descriptum clare **BAHINE**.
Prætereo quæ missa tibi non obvia nostris
Multa locis libri concludis fasce sub uno.

Ergo Dioscorides ne tantæ præmia laudis
Prima ferat, ne Matthiolus sibi proxima poscat,
Efficis, unus habes & prima & deinde secunda.
Magnanimi sileant, qui vix dum singula Reges
Invenere, suos fastus & nomina ponant.

Quid memorem innumeros, cum morbis ægra trahebant
Corpora, vicina tua quos solertia morti
Eripuit, miserisq; dedit producere vitam.
Ut Dis non falso raptos è faucibus artis
Arte tua sibi sexcentos perijsse queratur.

Nec minor incisos humani ob corporis artus
Gloria percrebuit: qua dexteritate nec ulli
Priscorum, nostri nec cuiquam cesseris ævi.

Multa Tibi forsân videor dixisse **BAHINE**
Vix tamen hæc fuerint fastigia summa tuarum
Virtutum Ingenij: at prohibet pudor addere plura.

DE UTILITATE HUIUS OPERIS
ANDREÆ LIBAVII. D. & P. L.

Carmen.

Ut causas vires propria & discrimina rerum,
Primi exercitus exposuere suis.
Inventus seros magnus juvère nepotes,
Et cura populus consulere bona.
Scilicet his ducibus ladentibus optima ceptum est
Discerni & membris utiliora sequi.
Quin etiam si quid natum foret intus acerbi,
Sive parum cautis esset oborta lues:
Quarere praesidium morbumq; evellere membris
Hinc soliti, poterant se reperare sibi.
Idq; via facili. Nam nomine cognita quaq;
Forma animis solita se exhibuere diu.
Improbior donec successit patribus aetas
Contemtrixq; boni Gens, populusq; ferox.
Hinc rabieq; furens & martia castra secutus
Rerum confudit notitiam atq; notas.
Artibus hinc subtracta fides, viresq; negata
Esse sub his, primi quas docuère senes.
Postera gens igitur finxit nova nomina, resq;
Spectatas alio protulit inde sono.
Tu quoq; livor iners multum mutare solebas,
Atq; peregrinus fingere verba notis.
Scilicet ut raperes soli tibi turpiter usum
Natura, medica notitiamq; rei.
Sed tandem superavit amor studiumq; juvandi:
Et cessit rabies invidiosa bono.
Milliaq; in summam collecta vocabula, quae res
Signentur passim spe meliore monent.
Quicumq; ergo vagis erras autoribus, atq;
Ambiguus traheris per dubitanda vrs.
Huc propera: menti curas demturus inanes;
Hic Ariadnae fila laboris habes.
Magnus praenony Heros BAVHINVS in aüsis
Errantes certo dirigit orbe pedes.
Ille laborifer praclarus in agmine Phœbi
Herbarum titulos ut bona legit apis:
Inq; unum congescit opus, quò discere promptè
Posui, quas habeat qualibet herba notas.
Utitor hoc igitur gratus, tantumq; laborem
Declara studio, non perijisse, tuo.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

IX. Gramen caninum marit. spicâ foliaceâ
Gram. can. longius radicat marin. 2. Lob. ico.
Gramen caninum quartum, Thab.
Gramen caninum marinum alterum, Ger.

2.2 X. Gramen can. marit. spicâ echinatâ, quod
Gramen caninum maritimum asperum, vel 3.
in Prod.

Gramen caninum medicatum marinum spicâ
echinatâ, C. Bauhini, Lob. ad part. alt.

XI. Gram. canin. marit. spicatum: 4. in Prod.

XII. Gram. muror. radice repente: 5. in Prod.

GRAMEN NODOSUM, à radicis forma.

I. Gramen nodosum avenaceâ paniculâ.
an Ægilops bulbi genus, Plin. l. 19. c 5.

Gramen, vel avenæ syl. genus, Ges. col.

Gramen bulbosum nodosum, Ad. Lob. Lugd.
cui & Gramen nodosum, sub alia figura.

Gramen tuberosum, sive nodosum, Cam.

Gramen bulbosum, Tab.

Gramen caninum nodosum, Ger.

Agrosteos alterum genus, Dod.

II. Gram. gemmeum seu nodosum secundum.
Perlato vulgò, & Oryza sylv. Cæs.

an Coix Myconi, Lugd.

III. Gramen nodosum spicâ parvâ, sive no-
dosum tertium: 6. in Prod.

IV. Gram. bulbosum aquaticum: 7. in Prod.

V. Gramen bulbosum ex Alepo: 8. in Prod.

GRAMEN TREMULUM.

I. Gramen tremulum maximum.
an Phalaris altera, Cæs.

Cram. amourettes majore paniculâ candican-
te, Clus. cur. post.

Colore panicularum variat, est rufescentis,
est albicoloris.

II Gramen tremulum majus.
Lolium 10. & Ægilops Plinij, Trag.
Ægilops, Ges. hort. Lon.

Graminis 1. genus, Dalech. in Diosc. Ama.

Phalaris pratensis minor, Ad. Lob. ico.

Amourettes tremblantes, Clus. hist.

Phalaris pratensis, Ger.

Gramen polyanthos, Lugd.

Gramen leporinum & tremulum, Tab.

Gramen loliaceum 10. Tragi, Thal.

Variat paniculæ colore viridi, spadiceo.

III. Gram. tremulum min. paniculâ magnâ.
Phalaris parva, Cæs.

Gramen amourett. alterum, Clus. cur. post.

Hoc aliquando in cacumine tres aut quatuor
ramulos exiles fundit, semenque triangu- 2. b
lum habet.

IV. Gramen tremul. minus pan. parvâ: 9. in
Prod. Idem diceremus cum Graminis specie
parva Thalij, si nostrum folia pilosa haberet.

V. Gramen paniculis elegantissimis, sive
ἐπείρωσις, majus.

Gramen amourettes, quali amatorium, Clus.

Gramen paniculosum phalaroides, Lob.

Gramen pratense sextum, Dod.

Gramen filiceum seu polyanthos 2. Lugd.

Gramen paniculatum sativum, Tab.

Gramen paniculatum, Ger.

VI. Gram. minimum paniculis elegantiss.

Gramen minimum Dalech. Lugd.

GRAMEN PANICULATUM.

Gramen pratense paniculatum.

I. Gramen pratense paniculatum molle.

Gramen lanatum Dalechampij Lugd.

Gramen paniculatum molle, Lob. adv. part. alt

Gramen equinum, sive Hippagrostis Gesneri
cum hoc plurimum convenit.

Gramen albicans lanuginosum molle, Cam.

II. Gramen prat. paniculatum majus, latio-
re folio: πόν Theoph.

Gramen vulgò cognitum, Trag. ico.

Gramin. 2 genus Dalech, in Diosc.

Gramen prat. majus vulgatius, Ad.

Gramen prat. vulgatius, Lob. Lugd.

Gramen pratense primum, Dod.

Gramen, Lon. commune, Thal.

Gramen alterum & vulgare, Tab.

Gramen pratense, Ger.

an per Chulem Garzias hoc gramen intellexit?
Clus. not. ad Garz.

III Gramen pratense paniculatum majus
angustiore folio: 10. in Prod.

Variat paniculâ & glumis longioribus.

IV. Gramen Ungaricum Busbequij in iti-
nerario Constantinopolitano.

V. Gramen pratense paniculatum meli-
us.

Gramen minus, Ad. Lob. ico. Tab.

Gramen pratense secundum, Dod.

Gramen pratense minus, Ger.

Variat latiore & angustiore folio.

VI. Gramen pratense paniculatum minus.
Gra-

Gramen paniculatum minus, Tab.

Gramen minimum album & rubrum, Ger.

Variat hoc paniculâ & culmis purpurascen-
tibus & albis.

3. a VII. Gram. paniculâ multiplici: 11. in Prod.

Majus & minus reperitur Monspessuli, &

Gramen minus duriusculum nominatur.

Gramen paniculatum arvense.

I. Gramen arvense paniculâ crispâ.

Gramen, Matth. Lugd.

Gramen minimum Xerampelinum, Ad. Lob.

ico. Lugd.

Gramen minimum, Lugd.

Gramen bulbosum Dalech. Lugd.

II. Gramen paniculâ pendulâ aureâ.

Gramen aureum Dalech. Lugd.

III. Gramen segetum altiss. paniculâ sparsâ.

Gramen segetum paniculâ speciosâ latiore
Lob. ico.

Gramen segetale, Tab. Ger.

an Gram. caule geniculato, Thal.

IV. Gramen segetum paniculâ arundinaceâ

Gramen loliaceum 8. Tragi, Thal.

Agrorum venti spica, Lob. ico.

Gramen pratense 3. Dod.

Gramen harundinaceum. Ger.

Variat paniculâ flavescente & spadiceâ.

Gramen paniculatum montanum

& sylvestre.

I. Gram. montanum paniculâ spadiceâ de-
licatiore: 12. in Prod.

II Gram paniculatum odoratum 13. in Prod

III. Gramen paniculatum folio variegato.

Gramen sulcatum, Ad. Lob. ico. Lugd.

Gramen striatum, Lon. Ger.

Gramen pictum, Cam. Tab.

Variat in colore foliorum.

IV. Gram. sylvat. panic. altiss. 14. in Prod.

Gramen paniculat. aquaticum.

I. Gram. palustre paniculatum altissimum.

Gramen aquatic. harundin. paniculat. Tab.

Gramen majus aquaticum, Ger.

- II. Gramen palustre paniculâ speciosâ: 15.
in Prod.

III. Gram. palust. panic. minus: 16. in Prod.

IV. Gramen aquatic. paniculat. latifolium.

Lolij nonum genus; Trag.

Gramen majus aquaticum, Lob. ico.

Graminis arundinacei alia species, Thal.

Gramen harundin. paniculatum, Tab. Ger.

GRAMEN SPICATUM. 3. b

Gramen spicatum aquaticum.

I. Gramen aquatic. fluitans multiplici spica.

Ἄγρωσις ποτάμιου.

Gramen anatum, Trag.

Gramen aquis innatans, Lob. ico.

Gramen fluviatile, Tab. Ger.

II Gramen aquat. geniculatum spicatum.

Gramen aquatic. spicatum, Lob. ico.

Gramen fluviatile album, Tab.

Gramen fluviatile spicatum, Ger.

III. Gramen maritim. fluitans cornutum:

17 in Prod.

Gramen cristatum & spicatum pratense.

I. Gramen pratense cristatum, sive Gramen
spicâ cristatâ læve.

Gramen cristatum C. Bauhini, Lob. ad part 2.
18 in Prod.

Variat florum colore, communiter ex pallido
flavescentes, aliquando punice coloris sunt.

II. Gramen spicâ cristatâ subhirsutum:
19 in Prod.

III. Gramen pratense spicâ flavescente.

Gramen anthoxanthon, Lugd.

IV. Gramen pratense spicâ purpureâ ex u-
triculo prodeunte, vel Gramen folio spicam
amplexante.

Gramen pratense Dalech. Lugd.

V. Gramen spicatum folio aspero.

Gramen spicatum. Dalech. Lugd.

Variat folio nonnunquam articulato, & flo-
ribus, qui apud nos pallidè lutei, in pratis mon-
tium frigidorum subrubei sunt.

VI Gram caryophyllatæ folijs spicâ divulsâ.

Gramen spicatum folijs Vetonicæ, Lob. ico.

Graminis loliacei octavi 4. species, Thal.

Gramen nigrum, Lugd.

Gramen caryophylleum, Tab.

Reperitur majus in pratis humidis, minus
in siccis.

VII. Gramen caryophyllatæ folijs spica
squamata.

Graminis loliacei 8. alia perpusilla species,
Thal.

Hujus figuram priori junxit Lobel. in icon.

Gramen spicatum montanum & nemorosum.

- I. Gramen spicatum angustifol. montanum: 20. in Prod.
- 4.a II. Gramen sylvatic. angustifol. spicâ albâ: 21. in Prod.
- III. Gramen caryophyllum nemorosum spicâ multiplici: 22. in Prod.
- IV. Gramen caryophyllum montanum spicâ variâ: 23. in Prod.
- V. Gramen caryophyllum alpinum. Gramen alpinum Rabinum, Gesl. hort. Gramen Rabinum, Ad. (vel Ravisium montanum,) Tab.
- VI. Gramen spicatum folijs & spicis hirsutis mollibus.

GRAMEN TYPHOIDES.

Αΰρωπις τυφοειδής.

- I. Gramen typhoid. maximum spicâ longissimâ: 25. in Prod. an Stelephuros Theophrasti, Ang.
- II. Gramen typhoides molle. Gramen alopecuroides, Lob. ico. Gramen alopecurinum 1. Tab. Gramen alopecuroides minus, Ger.
- III. Gramen typhoides asperum primum. Gramen typhoid. asperum majus, fortè Thalij. Gramen typhinum 1. Tab. Gramen typhinum majus Ger.
- IV. Gramen typhoides asperum alterum. Gramen typhinum, Lob. Lugd. Gramen pratense 7. Dod. Gramen typhinum 2. Tab. Gramen typhinum minus, Ger.
- V. Gramen typhoid. spicâ angustiore. Gramen alopecuroides minus alterum, Lob. icon. Gramen alopecurinum 2. Tab. Gramen alopecurinum minus, Ger. Variat spicâ longiore & brevior.
- VI. Gramen typhoides culmo reclinato. Gramen alopecuroides minus, Lob. ico. Gramen alopecurinum 3. Tab. Gramen alopecurinum majus, Ger.
- VII. Gramen typhoides spicâ multiplici. Calamagrostis prima, Trago descrip. Gramen typhinum 3. Tab. Cyperus typhinus, Ger.

GRAMEN PHALAROIDES.

- I. Gramen phalaroides majus, sive Italicum. Gramen phalaroides 2. Lob. ico. Gramen phalaroides, Tab. Gramen alopecuroides majus, Ger.
- II. Gramen phalaroid. minus, sive Hispan. 26. in Prod.
- III. Gramen phalaroides spicâ molli, sive Germanicum: 27. in Prod.

GRAMEN ALOPECUROIDES.

- I. Gramen Alopecuroides spicâ rotundiore: Αλοπέκουρος Theoph. Cauda vulpina Plinij. Alopecuros Theoph. Ang. Cauda vulpis Monspeliens. speciosior, Ad. Alopecuros, Dod. Lugd. Tab. Cam. Ger. Alopecuros altera, Lob. ico. Cauda vulpina, Cæs. Variat: Creticum enim spicâ est majore, & ad tactum delicatior.

- II. Gram. Alopecuros minor spicâ longiore. Alopecuros longâ spicâ, Tur. Cauda vulpina Monspel. Ad. Lob. ico. Alopecuros major, Tab.

Variat magnitudine & spicarum longitudine, quæ in altera longior, in altera brevior & rotundior.

- III. Gramen Alopecuros major spicâ longiore. Juncus marinus gramineus folijs schoenanthi, Ad. Lob. ico. Lugd. Schoenanthum adulterinum, Tab Ger.
- IV. Gramen Alopecuroides Anglobritann. maximum.

- V. Gramen Alopecuroides Africum. Utriusq; iconem D. Lobelius ad me misit, & in Illustrat. plantarum descripturum monuit.
- VI. Gramen Alopecuroides spicâ asperâ. Gramen echinatum Dalech. Lugd.

GRAMEN TOMENTOSUM.

- I. Gramen tomentosum spicatum. Gram. tomentosum, Alopecuros vera Theoph. & Plinij, Lugd. Gramen sparteum 2. & Schoenanthinum, Tab. Juncus marinus gramineus, Ger. tit.
- II. Gram. pratens. tomentos. paniculâ sparsâ. Gnaphalium Diosc. Trag. Typha Diosc. Ang. Juncus bombycinus, Ad. Lob. ico.

Gramen eriophorum, Dod.
 Linum pratense, Ges. col. Lon.
 Gnaphalium Tragi, Lugd.
 Pseudolinum, Cast. icon.
 Gramen junceum lanigerum, Thal.
 Gramen tomentosum, & Linagrostis, Tab.
 Gramen tomentarium, Ger.

§.a. Nonnunquam contractis pediculis tanquam pappus conspicitur.

III. Gramen tomentosum alpinum & minus: 28. in Prod. ex Rhætia D. Burserus attulit.

GRAMEN SPARTEUM.

Αἰνόσπαρατον, Theopb. Spartium Plinio.

I. Gramen sparteum 1. paniculâ comosâ.
 Spartum Plinij, Clus. Lob. Lugd.

Spartum herba, Dod.

Spartum Plinij 1. Tab. Ger.

Juncus Ibericus sive Hispan. Dalech. in Plin.

II. Gramen spart. 2. panicula brevi folliculo inclusâ.

Spartum herba alterum, Clus. hist.

Spartum alterum Plinij, Lob. Lugd. Tab. Ger.

Sparti herbæ alia species, Dod.

III. Gramen sparteum spicatum folijs mucronatis longioribus, vel spicâ secalinâ.

Spartum tertium, Clus. Lugd.

Spartum herba 3. maritimum, Clus. hist.

Spartum nostras, Lob.

Spartum 5 & Plinianum 3. Tab.

Spartum Anglicanum, Ger.

IV. Gramen sparteum spicatum folijs mucronatis brevioribus.

Gramen sparteum 1. Tab.

Spartum Anglicum 2. Ger. tit.

V. Gramen sparteum spicatum latifolium.

Spartum nostras alterum, Lob. ico.

Spartum 6. vel Plinianum 4. Tab.

Spartum herba 4. Batavicum, Clus. hist.

VI. Gramen sparteum juncifolium.

Spartum nostras parvum, Lob. ico.

Spartum 7 vel Plinianum 5. Tab.

VII. Gramen sparteum Basileense capillaceo folio: 29. in Prod.

VIII. Gramen sparteum minus, vel Hollandicum: 30. in Prod.

IX. Gramen sparteum Monspeliacum capillaceo folio minimum: 31. in Prod.

X. Gramen sparteum setas equinas referens: 32. in Prod.

Ex Java Insula allatum: cujus videtur mentio facta in Clusij curis posterioribus, sub herbâ, Sparto Hispanico, non absimili.

XI. Gramen sparteum pennatum.

Spartum Austriacum, Clus. pan.

Gramen 9. vel junceum, Dod.

Gramen pinnatum, Dalech. Lugd.

§.b

Variat juba colore: est flavo, & etiam candido.

XII. Gram. spart. variegatum: sub 33 in Prod. Sparti nomine D. Jungermannus misit.

GRAMEN JUNCEUM ET

Spicatum.

I. Gram. foliolis junceis oblongis, radic. albâ
 Gramen junceum Dalech. Lugd.

II. Gramen foliolis junceis brevibus majus radice nigrâ: 34. in Prod.

III. Gram. foliolis junceis brevibus minus. Exile gramen durius, Lob.

Gramen exile, Lugd.

Gramen minus duriusculum, Tab. Ger.

IV. Gramen exile Nicæum: de quo paucis. Busbequius in suo Itinerario.

V. Gramen foliolis junceis radice jubatâ.

Gramen exile durius Norvegicum aut Danicum, Lob. ad par 2.

VI. Gramen palustre junceum racemoso semine: 35. in Prod.

VII. Gramen junceum polystachion.

Gramen junceum 2. vel junceum aquaticum majus, Tab.

Gramen junceum aquaticum Ger.

IX. Gramen junceum folio articulato sylvaticum.

Gramen junceum 1. vel sylvaticum nemorosum, Tab.

Gramen junceum sylvaticum, Ger.

IX. Gramen junceum folio articulato aquaticum.

Gramen aquat. alterum, Lob. ico.

Arundo minima, Lugd.

Gramen junceum polycarpon, Thal.

Gramen aquaticum, Tab. Ger.

Habetur majus & minus Thalia monente: in majore, post fœnifecium, caulis novus palmaris excrefcit, cui non amplius capitula corymbacea insident, sed utriculi unciales paleacei in capillamenta fissi, modo virides, modo purpurascens: rarissimè cum corymbis utriculi reperiuntur.

X. Gramen junceum folijs & spicâ junci.

Gramen junceum maritimum, Lob. ico. Ger.

Gramen junceum tertium, Tab.

XI. Gram. junceum folijs & spica junci minus.

Gramen junceum marinum densè stipatum, Lob. ico.

6. a Gramen junceum s. vel aquaticum minus, Tab.

Gramen junceum marinum, Ger.

XII. Gramen junceum montanum capite squamoso: 36. in Prod.

XIII. Gramen junceum minimum capitulo squamoso: 37. in Prod.

XIV. Gramen junceum minimum alterum 38. in Prod.

XV. Gramen junceum minimum maritimum: 39. in Prod.

XVI. Gram. junceum spicatum seu triglochin. Calamagrostis 2. Trag. ico.

Calamagrostis 4. Lugd.

Carex minus, Lon. quoad 2. fig.

Gramen mixtum ex Junco & Gramine, Thal.

Gramen marinum spicatum alterum, Lob. ico. majus, Cam.

Gramen marinum spicatum, Ger.

Gramen triglochin Dalech. Lugd.

Gramen junceum 4. vel spicatum, Tab.

XVII. Gramen spicatum alterum.

Gramen marinum spicatum, Lob. ico.

Gramini montano spicato simile in maritimis Flandriæ, Clus. pan.

Gramen aquatic. spicatum, Tab. Ger.

GRAMEN CYPEROIDES,

Spicatum & paniculatum.

I. Gramen cyperoides latifolium spicâ rufa: sive caule triangulo.

Graminis 4 genus, Trag.

Gram. cyperoides, Lob. Lugd. Cam. Tab. Ger.

Gramen triangulum, Lugd.

Carex Tragi, Lugd.

II. Gramen cyperoides latifolium spicâ spadiceo viridi majus: 40. in Prod.

III. Gramen cyperoides angustifolium spicâ spadiceo viridi minus: 41. in Prod.

IV. Gramen cyperoides angustifol. spicis longis erectis.

Gramen palustre majus, Lob. ico.

V. Gram. cyperoides spicâ pendulâ brevior. Pseudocyperus, Ges. hort. Lob. ico. Dod.

Pseudocyperus *ὀλιγόναρπ*, Thal.

Gramen aquaticum, Lugd.

Majus & minus habetur.

VI. Gramen cyperoides spicâ pendiculâ longiore & angustiore: 42. in Prod.

VII Gram. cyperoid. paniculâ sparsâ majus. Gram. cyperoid. aquat. vulgatius, Lob. ico. Ger. 6. b

Gramen cyperinum majus, Tab.

Variat paniculâ, in altera compactiore & brevior, in altera magis expansa & longiore.

IX. Gramen cyperoides palust. majus spicâ compactâ.

Gramen palustre cyperoides, Lob. ico. Ger.

Gramen junceum triquetrum, Thal.

Gramen cyperinum palustre, Tab.

IX. Gramen cyperoides spicis minoribus, minus compactis: 43. in Prod.

X. Gram. cyper palustre majus spicâ diversâ. Gramen cyper. parvum aquatic. Lob. ico. Ger.

Gramen cyperinum palustre minus, Tab.

XI. Gramen cyperoides minus paniculâ sparsâ subflavescente.

Juncus exiguus pratensis, Trag.

Calamagrostis 3. Trag. ico. Lugd.

Carex minus, Lon. quoad 1. fig.

Gramen marinum spicatum minus, Cam.

Gramen cyperoides minimum paniculâ subflavâ C. Bauhini, Lobelio ad par. 2.

XII. Gramen cyperoides minus, paniculâ sparsâ nigricante.

Gramen cyperoides minimum nigricante panicula, Lob. ad. par. 2.

XIII. Gramen cyperoides miliaceum.

Cyperus graminea, Ad. Lob. ico. Lugd.

Juncus latus, Lugd.

Pseudocyperus *πολύναρπ*, Thal.

XIV. Gramen cyperoides maritimum.

Juncus maritimus, Ad. Lob. ico. Tab.

Juncus marinus alius Penæ, Lugd.

Gramen maritimum, Eidem.

GRAMEN ARUNDINACEUM.

I. Gramen arundinaceum spicâ multiplici.

καλαμάχρωσις Dioscoridis.

Calamagrostis forte Babylonium, Ad.

Calamagrostis, Lob. Lugd.

Gramen arundinaceum, Lugd.

Gramen arundinaceum majus, Tab. Ger.

Variat ratione loci: nam quod in arenosis, spicâ est crassiore: quod in montosis, dumetis humidis, spicâ est tenuiore.

II. Gramen arundinaceum spicatum.

Gra-

Gramen harundinaceum minus, Tab. Ger.

III. Gramen arundinaceum paniculâ molli spadiceâ majus.

7.a Gramen tomentosum, Lob. ico.

Graminis loliacei 8. alia species, Thal.

IV. Gramen arundinaceum panicula molli spadicea minus.

Graminis loliacei octavi tertia species, Thal.

V. Gramen arundinaceum ramosum, plumosum album: 44. in Prod.

VI. Gramen arundinaceum enode majus montanum.

Scirpi primum genus, Trag.

Juncus sylvestris, Lon. ico.

Juncus lychnanthes major, Thal.

Gramen harundin. montanum, Tab.

VII. Gramen arundinaceum enode minus sylvaticum.

Scirpi alterum genus, Trag.

Juncus lychnanthes tenuis major, Thal.

VIII Gramen arundinaceum maritimum acutissimum.

Oxygrostis maritima Dalech. Lugd.

GRAMEN NEMOROSUM,

Gramen nemorosum glabrum.

I. Gramen nemorosum paniculis albis capillaceo folio: 45. in Prod.

II. Gramen nemorosum spicâ subnigrâ recurvâ.

Gramen cyperinum nemorosum, Tab Ger.

III. Gramen nemorosum spica rufescente molli.

Gramen nemorosum 1. Tab.

Gramen sylvaticum, Ger.

IV. Gram nemorosum spicis parvis asperis.

Gramen sylvaticum 3. Tab.

Gramen sylvaticum minus, Ger.

Variat latiore folio in dumetis, & angustiore in pratis.

V. Gramen nemorosum caliculis paleaceis. Holostium, Matth.

Holosteum Matthioli, Lob ico Lugd.

Gramen epigonatocaulon, Thal.

Gramen junceum 6. vel bufonium, Tab.

Gramen junceum, Ger.

Duplex est repens: & erectum.

VI. Gramen holost. alpinum minimum: 64. in Prod.

Gramen nemorosum hirsutum.

I. Gramen hirsutum latifolium majus.

Gramen hirsutum nemorosum, Lob ico. Ger. 7.b

Gramen sylvaticum 4. sive pilosum, Tab.

II. Gramen hirsutum latifolium minus.

Magnitudine potissimum differt: datur & hujus majus & minus.

III. Gramen hirsutum capitulis Pysyllij.

Cyperella Cordi & Pseudocyperi species pumila, Ges hor.

Gramen exile hirsutum cyperoides, Lob. ico.

Gramen cyperinum pilosum, Tab.

Gramen nemorum Dalechampij, Lugd.

Gramen exile hirsutum, Ger.

Variat folijs latioribus & angustioribus.

IV. Gramen hirsutum capitulo globoso.

Combretum Plinij, Ang.

Herba Luziola vulgo, Cæs.

Gramen lucidum, Tab.

Gramen palustre echinatum, Ger. icon.

V. Gram. hirsut. angustif. majus: 47. in Prod.

VI. Gramen hirsutum angustifolium minus paniculis albis.

Gramen Leucanthemum Dalech. Lugd.

GRAMEN ECHINATUM

& aculeatum.

I Gramen spicâ subrotundâ echinatâ: vel Gramen echinato capitulo.

Gramen echinatum tribuloides, Colum.

II. Gram spicâ planâ echinatâ: 49. in Prod.

III Gram album capitulis aculeatis Italicum. Gramen aculeatum, Matth Cast Lugd.

IV. Gramen palustr. aculeatum Germanicum vel minus.

Gramen palustre echinatum, Lob. ico.

Gramen aculeatum, Lugd.

Variat spicis longioribus, rotundioribus, sæpe in eadem planta.

V. Gramen Palustre aculeatum Italicum vel majus.

GRAMEN DACTYLOIDES

sive Ilchæmum.

I. Gramen dactylon Ægyptiacum.

Nejemelsalib, sive Gramen crucis, Ægyptijs, Alpino.

II. Gramen dactylon folio arundinaceo majus: aculeatum fortè Plinij.

Gramen, Ang. Claf. Cæs.

Gramen vulgare Dalech. Lugd.

Gramen canarium alterum, Lob.
 8.2 Variat: nam Gallicum folijs est nonnihil villosis: Germanicum vero; folijs est glabris & cauliculis minus erectis.

III. Gramen dactylon folio arundinaceo minus cum appendice.

Gramen vulgare Dalechampij, Lugd.
 Fortè cum secundo idem.

IV. Gramen dactylon folio latiore.

Sanguinaria Nevenaræ, Trag.

Canaria Plinij, & Galli crus Apuleji, Ang.

Coronopus, Leoniceno.

Ischæmon, Ges. cat. Clus. hist. Tab.

Ischæmon vulgare, Ad. Lob. Ger.

Ischæmon Plinij, Clus. hist. quoad iconem.

Gramen Ischæmon Plinij, Lugd.

Variat spicis, plerumq; quinis & senis: rarè quaternis: rarissimè ternis.

V. Gram. dactylon angustifol. spicis villosis. Ischæmon secundum, Tab.

Spicis tribus, 6. 7. & 10. variat.

VI. Gramen dactylon scoparium.

Gramen scoparium ischæmi paniculis Gallicum, Lob. ad par. 2.

VII. Gramen dactylon aquaticum.

Gramen aquaticum geniculatum, Tab. Ger.

IX. Gramen dactylon esculentum.

Gramen mannæ, Matth. Cast.

Gramen aculeatum, Sanguinaria, Capriola, Leon. Ruel. Ama.

Fruentem, German. Schwaden / Oryzæ species, Cord. in Diosc.

Gramen album seu hirsutum, Ges. hort.

Manna cœlestis Germanis, Eidem.

Gramen Mannæ esculentum, Ad. Lob. Ger.

Gramen Mannæ primum, Dod. Tab.

Gramen aculeatum 1. Plinij Thal.

Graminis genus quod in German. seritur, Cæf.

Gramen Mannæ prius Matth. & prius Dod. Lugd.

GRAMEN PANICEUM.

I. Gramen paniceum spicâ divisâ.

Panicum sylv. Matth. Ad. Cast. Cam. Lugd. Tab. Ger.

Panicum Herbariorum sylvestre, Lob.

Gramen Mannæ alterum, Dod. Lugd.

Milium sylvest. & supinum, Clus. hist.

Panicastræ species, Cæf.

an Milium sylvestre Ischæmum, Ang.

Spica subinde singularis, non rarè multiplex, eaque modò herbacei, modò atrorubens. g. b. tis coloris est.

II. Gram. panic. spicâ aristis longis armatâ. Panici effigie gramen aristis circumvallatum, Lob. icon.

Gramen paniceum Ger. secundum, Tab.

III. Gramen paniceum spicâ simplici: ε'λ'ν. μέγιστος.

Lolium sextum, Miliaria herba Plinij, Trag.

Panici effigie gramen simplici spicâ, Lob. ico.

Panicastræ, Cæf.

Panicum sylvestre aliud, Dalech. Herba alba fortassè Plinij, Lugd.

Gramen paniceum primum, Tab.

Gramen cyperioides spicatum, ger. ico.

Variat: aliquando enim spicâ oblongâ: aliquando brevi & rotundâ.

IV. Gramen paniceum spicâ asperâ.

Lolium 7. Phalaris sylv. Diosc. Trag.

Gramen geniculatum, Tab. ger.

Variat: Monspelij palmo minus: apud nos erectum & cubitale.

V. Gramen paniceum spicis nigris.

Panici effigie gramen 3. Lob.

Gramen paniceum, 3. Tab.

Gramen paniceum parvum, ger.

GRAMEN MILIACEUM.

I. Gramen sylvaticum paniculâ miliaceâ sparsâ.

Gramen miliaceum, Lob. ico. Cam. Tab. ger.

Gramen pratense 4. Dod.

II. Gram. mont. panicula miliaceâ sparsâ: 50. in Prod.

III. Gramen arundinaceum paniculâ miliaceâ: 51. in Prod.

GRAMEN SORCHINUM.

I. Gramen Sorghi paniculâ erectum.

Gramen sorghi effigie, Lob. ico.

Gramen sorghinum, Tab. ger.

Gramen pratense 5. Dod.

II. Gramen arundinaceum Sorghi paniculâ sparsâ: 32. in Prod.

GRAMEN SPICA TRITICEA

& Secalina.

I. Gramen latifolium spicâ triticeâ latiore compactâ: 53. in Prod.

Variat latiore & angustiore folio.

II. Gra-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

βρώμος Diosc. aliis. *βρώμος πίκρα*, ad differentiam
avenæ.

Festugago, Gazæ.

Lolij primum genus, Trag. def.

Ægilops prima, Matth. altera, in comp.

Ægilops, Lac. vera, Ges. hort.

Bromos & avena herba, Dod. gal.

Festuca & avena Græca, Lon.

Avena sterilis, Ad. Thal.

Bromos sterilis, Lob. ico. Ger.

Bromos herba, Dod. Lugd.

Avena Græca, Cæs.

Ægilops 1. & Avena fatua, Tab.

VIII. Festuca avenacea sterilis humilior.

Lolij quintum genus, Trag.

Bromos herba graminei generis, Thal.

IX. Festuca graminea arvensis minor.

Festuca sexta, Thallio.

X. Festuca pratensis lanuginosa: 68. in Prod.

XI. Festuca dumetorum: 69. in Prod.

XII. Festuca dumetorum foliis angustissimis pilosis: 70. in Prod.

XIII. Festuca utriculis lanugine flavescens tibus.

Αίγιλωψ Diosc. Theoph. [ubi Gaza Avenam vertit,] Gal. Oribas. Ægin.

Hordeum festuca, seu Ægilops, Plinio.

Ægilops Bromoides Belgarum, Lob.

Festuca prior, Dod.

Avenæ tertium genus syl. Cæs.

Avena sylvest. seu nigra, Thal.

Ægilops Dodonæi, inter Ægilopen & Bromum media, Lugd.

Ægilops sexta, Bromoides 2. Tab.

XIV. Festuca altera capitulis duris.

Ægilops, Ang. Matth. comp. Ad. Dod.

Ægilops secunda, Matth. Lugd.

Festuca sive Ægilops Narbonensis, Lob.

Triticum sylvest. in Sicilia, Cæs.

Fruentum syl. Cast. ap.

Ægilops Lobelij & Penæ, Lugd.

Ægilops peregrina, Tab.

Festuca Italica, Ger.

Spica communiter ex duobus aut tribus capitulis duris composita est: nonnunquam ex pluribus compacta, spicam triunciam obtinet.

XV. Festuca longissimis aristis glumis vacuis spadice coloris.

Ægilops 4. Bromoides 1. Tab.

Ægilops Bromoides, Ger.

GRAMEN AVENACEUM.

I. Gram. montanum avenaceum spicatum. Gramen montan. spicatum. Clus. pan. & hist. Gramen sylvaticum secundum, Tab.

Gramen marinum spicatum alterum, Ger.

II. Gramen mont. avenaceum locustis rubris: 71. in Prod.

Variat caule, lævi in montosis: in dumetis humidis, foliis cauleque subasperis.

III. Gramen avenaceum locustis rarioribus. Gramen avenaceum rariore grano Danicum, Lob. ad. par. 2. à quo accepimus.

IV. Gramen avenaceum capillaceum minoribus glumis.

Gramen Anglo-Britannicum avenaceum, Danico nemorali simile: Hoc nomine à D. Lobelio accepimus.

Gramen nemorale avenaceum alterum ex fusco xerampelinum & lucidum Danicum, Eid. ad. par. 2. cujus etiam varietatem notat.

V. Gramen avenaceum montanum lanuginosum.

Gram. monta. avenæ semine, Clus. pan. & hist. Gramen avenaceum, Tab.

Hordeum distichon, Ger. ico.

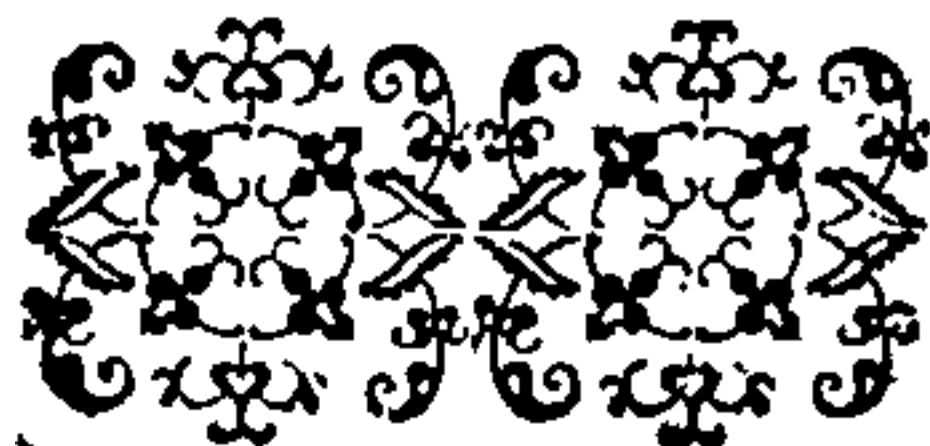
VI. Gramen avenaceum lanuginosum glumis rarioribus: 72. in Prod.

VII. Gram. avenac. lanuginosum ramosum. Gramen glumosum Dalech. Lugd.

VIII. Gramen glumis variis: 73. in Prod.

IX. Gramini affinis planta ad gutturis inflammationes utilis.

Planta in planis nascens graminis modo, Petri de Osma in epist. ad Manardem. sed quid?

SECTIO SECUNDA.

JUNCUS, NARDUS, CYPERUS, SPARGANIUM,
Uva marina & Equisetum.

DE JUNCO.

JUNCUS à jungendo, Græcis $\chi\acute{o}\iota\nu$ $\textcircled{\text{C}}$, à loris & funibus dicitur. Dioscorides, in odoratum & in odorum divisisse videtur. Nam l. 1. de Junco odorato, quem simpliciter $\chi\acute{o}\iota\nu$ per excellentiam nominavit: at l. 4. c. 52. de inodoro egit: hunc duplicem fecit, unum lævem, alterum acutum. hunc sterilem, & alterum semine nigro & crassiore calamo, & tertium $\acute{o}\lambda\acute{\epsilon}\chi\acute{o}\iota\nu$ prioribus carnosiore. Sic Theoph. 4. hist. 13. tria sunt genera, $\acute{o}\zeta\acute{\upsilon}\varsigma\ \chi\acute{\epsilon}\ \acute{\alpha}\kappa\alpha\rho\pi$ $\textcircled{\text{C}}$, acutus & sterilis, qui mas: $\kappa\acute{\alpha}\rho\pi\mu$ $\textcircled{\text{C}}$, frugifer, quem $\mu\epsilon\lambda\acute{\alpha}\gamma\kappa\rho\alpha\nu\acute{o}\nu$, ariferum vocitat: tertius $\acute{o}\lambda\acute{\acute{o}}\chi\acute{o}\iota\nu$ $\textcircled{\text{C}}$ dicitur: at de odorato 9. hist. 7. egit. Plinius l. 21. c. 18. quinque fecit, 1. Mariscon appellatum, 2. marinum, oxyschænum, & hujus tria genera: acutum, sterilem, quem marem & oxym. alterum semen ferentis, quem Melancranin vocant, & fructuosior: magis tertius, qui Holoſchænos nominatur. Quare Juncus alius est odoratus, indorus alter; vel alius locus aridis, alius aquosis provenit: hic, vel in aquis dulcibus, vel maritimis. Rursum utriusque generis alij $\acute{\alpha}\pi\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota\varsigma\ \acute{\epsilon}\pi\ \acute{\alpha}\kappa\rho\alpha$, in mucronem pungentem desinunt, alij in fastigium obtusius. & sic alius $\lambda\acute{\epsilon}\nu$ $\textcircled{\text{C}}$, lævis: alius $\tau\epsilon\rho\alpha\chi\acute{\upsilon}\varsigma$, asper: alius fastigio acutiore alius, obtusiore. Juncus lævis & in fastigio acutus, alius est oxyschænos, alius holoſchænos. Oxyschænos alter mas, $\acute{\alpha}\kappa\alpha\rho\pi$ $\textcircled{\text{C}}$, nullo semine fecundus: alter fœmina, $\mu\epsilon\lambda\acute{\alpha}\gamma\kappa\rho\alpha\nu\acute{\iota}\varsigma$, nigrum semen ferens: sic ad facundum, clavatus: petrosus verò, ad lapides referendus est.

I. Juncus odoratus sive aromaticus.

$\chi\acute{o}\iota\nu$ $\textcircled{\text{C}}$ $\acute{\iota}\delta\acute{\iota}\upsilon\sigma\mu\textcircled{\text{C}}$ $\kappa\alpha\iota\ \acute{\sigma}\upsilon\sigma\mu\textcircled{\text{C}}$ $\kappa\alpha\iota\ \acute{\sigma}\upsilon\acute{\omega}\delta\iota\varsigma$, Hipp.

$\text{A}\rho\omega\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{o}\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \mu\upsilon\rho\epsilon\psi\iota\kappa\acute{o}\varsigma$, Græcis posterioribus.

$\chi\acute{o}\iota\nu$ $\textcircled{\text{C}}$, Diosc. & Galeno.

Juncus odoratus, Plinio, Hermol. Ruel. Matth. Tur. Lac. Ad. Lobel. Clus. in Garz. Cæsalp. Cast. Lugd.

Juncus rotundus, Celso.

Juncus rotundus odoratus, Marcell. Ama. Corn.

Schænus & Juncus odoratus teres ac rotundus Cord.

Schænanthum, Mesuæo, Lon. (cui & Cyperus rotundus.) Tab. (& Juncus aromaticus.) Cam. (& Juncus floridus sive aromaticus) Acoſtæ.

Squinanthum, Varroni, Ang. Guil. & Officinis, quasi $\chi\acute{o}\iota\nu\varsigma\ \acute{\alpha}\nu\theta\textcircled{\text{C}}$, junci flos.

Adhar & Adhir, Arabibus. Sachbar, Arabiæ incolis.

Palea de Mecha & Partus camelorum, vulgo.

JUNCUS ACUTUS.

I. Junc. acut. capitulis sorghi: $\acute{o}\zeta\acute{\upsilon}\chi\acute{o}\iota\nu$ $\textcircled{\text{C}}$ Diosc. Juncus acutus, Ang Cord. in Diosc. Cast. acuto cacumine, Ges. cat

Juncus maritimus primus, Ad.

Juncus rotundus alter, Cæf.

Huc referri potest

Ulva palustris & inusitatum Caricis genus, cujus folia peracuta crura & pedes fauciant: par. 6. Ind. occid. exped. in Floridam.

II. Juncus acut. marit. capitulis rotundis.

Juncus acuminatus, Ama.

Juncus acutus maritim. alter, Ad.

Holoſchænos major, Lugd.

III. Juncus acutus maritimus caule triangulo: 1. in Prod.

an Juncus exiguus maritimus, Cæf.

IV. Juncus acutus paniculâ sparsâ.

Juncus tertius, Dod. gal. acutus, Dod. Cast.

Juncus acutus vulgat. Lob. ico.

Juncus oxyschænos Dodonæi, Lugd.

JUNCUS LÆVIS

ὁλόχοινϑ.

I. Juncus seu Scirpus Indicus.

Juncus Indicus porosus, Clus. eur. post.
an ex hoc Junco parantur tapetia in Guinea:
Linsc. part. 2. Ind. or. c. 4. & ex hoc Scirpove vi-
ridi, sportulas, storeas, stragula & pileos in
Guinea puellæ conficiunt: par. 6. Ind. or. c. 7.
& apud Bantanos, pilæ lusoriæ: par. 5. Ind. or.
fig. undecima.

II. Juncus maximus, five Scirpus major
quamvis veteres Scirpum à Junco distinxisse
videantur.

Mariscus Plinij.

Juncus palustris major, Trag. Tab.

Juncus grandis Holoschænos, Cord. in Diosc.
Gef. cat. Dod.

Scirpus, Junci tertia species, Lac.

Juncus tertius holoschænos, Ang. Cast.

Juncus & Scirpus, Lon.

Juncus aquaticus maximus, Ad. Lob. ico Ger.

Juncus lævis aquaticus maximus, Thal.

Juncus rotundus 3. Cæf.

Juncus lævis, Ger. ico.

Holoschænos Theophrasti, Lugd. desc.

III. Juncus five Scirpus medius.

Juncus sylvaticus, Tab.

Juncus aquaticus maximus, Ger. ico.

IV. Juncus lævis paniculâ sparsâ major.

Juncus vulgaris alter, Trag.

Juncus oxyfchænos, Ang.

Juncus lævis (seu lenis,) Cord. in Diosc. Dod.

Lugd. five Oxyfchænos vulgaris.

Juncus lævis vulgat. Ad. Thal. paniculâ sparsâ,
Lob. ico.

V. Juncus lævis alter.

Junci lævis aliud genus, Lugd.

Ex hoc, medulla prorsus nivea ad lucerna-
rum lumina extrahitur.

VI. Juncus lævis paniculâ sparsâ minor.

VII. Juncus lævis paniculâ non sparsâ.

Juncus, Matth. Lac. Cast.

Juncus lævis, Lugd.

Juncus lævis glomerato flore, Lob. ico.

Juncus palustris minor, Tab.

an Juncus rotundus primus, Cæf.

VIII. Juncus exiguus montanus mucrone
carens: 2. in Prod.

an Juncus lychnanthemos tenuis, Thal.

IX. Juncellus inutilis: 3. in Prod.

Chamæschænos, Gef.

Huc referendus est

Juncellus omnium minimus, Ad.

JUNCUS ACUMINE REFLEXO.

I. Juncus acumine reflexo major.

Juncus lævis, Gef. cat. Tab.

Juncus melancranis, & Juncus oxyfchænos
fœmina, Lugd.

an Juncus lychnanth. tenuis major, Thal.

II. Juncus acumine reflexo alter: 4. in Prod.

III. Juncus acumine reflexo minus vel tri-
fidus: 5. in Prod.

JUNCUS CAPITULIS

Equiseti.

I. Juncus capitulis equiseti major.

Juncus aquaticus min. capitulis equiseti, Lob.

Juncus clavatus, Dalech. Lugd.

Juncus alius fœcundus, Eid.

Variat scirpis latioribus & triplo angustio-
ribus.

II. Juncellus capitulis equiseti minor &
fluitans: 6 in Prod.

JUNCUS CAPITULO LANU-

ginoso & bombycino.

I. Juncus capitulo lanuginoso: five Schœ-
nolaguros: 7. in Prod.

II. Juncus alpinus bombycinus: 8. in Prod.

JUNCUS FLORIDUS.

I. Juncus floridus major.

Calamagrostis 2. Trag. prima, Lugd. cui etiam
Calamagrostis leucanthemos.

Sparganium, Dod. gal.

Juncus floridus, Matth. Cast. Lugd.

Gladiolus palustris, Cord. hist. & Ger.

Gladiolus aquaticus, Gef. cat. Dod.

Carex alterum, Lon.

Juncus cyperoides floridus paludofus, Lob.
Ad. &

Juncus cyperoides paludofus, Eyst.

Juncus cyperinus floridus, Tab.

Butomos Theoph. Cæf.

Quibusdam Butomos Theoph. 1. hist. 8. & 4.
hist. 9. 11. 12. alijs Gladiolus Ejsdem 1. hist. 8.
& 16. Item 4. hist. 9. 10. 11. nonnullis Spargani-
um Dioscorid. 1. 4. c. 21. Flos colore est in pur-
pura diluto: at Tragus candido notat.

II. Juncus floridus minor: 9. in Prod.

NAR-

NARDUS.

Nardus Diosc. l. 1. forte à Naardo urbe Syriaca, Euphrati contermina: alius Nardosάχος, quam inter aromata Dioscorides: inter odorata ad unguenta, Theoph. hist. 7. recensuit.

Genera Dioscorides plura fecit, & cap 6. differentias multas, loco natali solùm differentes, proposuit, omnibus in uno monte nascentibus: ut Syriacam, Occidentem versus Syriam respiciente: Indicam, Orientem versus ad Judæam vergente: hæc duplex, una in monte, altera ad radicem montis, non procul à præterfluente Gange, quæ Gangitica, quæq; omnes simul adferuntur: addit & Samphariticam: de reliquis speciebus infra l. 4. agemus. Plinius de Nardo & ejus differentiis l. & cap. 12. verba fecit.

I. Nardus Indica, quæ spica, Spica nardi, & Spica Indica Officinis.

Nardus, Ruel. Cord. in Diosc. Ges. cat Lac. Tur. Lob.

Nardus Indica, Matth. Cord. hist. Lon. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Spica Nardi, Ang (cui Nardus Gangitis Diosc.) Mundel. Amat. (& Indica spica.) Ad. Lob. ico. Acoft. Cæs. (qui ex Algarum genere esse statuit,) Lugd.

Spicæ nardus, quam frumenti more ad duarum

vel ternarum spithamarum altitudinem ex crescere scribunt: in 4. part. hist. Ind. Orient. cap. 39.

Hæc à Syriaca & Gangetica, tantùm natalibus differre videtur.

II. Nardus spuria Narbonensis.

Nardus Gangitis spuria Narbonæ, quæ Gangitidi Dioscoridis prorsus quadrare videtur, Ad. Lob. ico.

Nardus spuria Narbonensis, Lugd.

Nardus Narbonensis, Ger. adulterina, Tab.

CYPERUS ET EJUS
Species.

Kύπερος aut Κύπερις, à radicis effigie, quæ pyxidulam aut vasculum pusillum imitatur, nomen accepisse videtur.

Genera duo Dioscorides l. 1. recensuit: alterum radice rotundâ, quod Officinarum Cyperus est: alterum Gingiberis effigie, quod in Officinis Curcuma dicitur. Theoph. 4. hist. 11. Cyperum (Gladiolum Gaza vertit) radice inæquali esse scribit, partim crassa carnosâq; partim gracili & furculosa. Plin. l. 21. c. 18. Cypero radicem oliva nigra similem tribuit, & cum oblonga sit, Cyperidem vocari.

Cyperus alius amarus, alius dulcis est: amarus, vel odoratus, vel indorus: uterque vel rotundus, vel longus: dulcis verò vel angustifolius, vel latifolius est.

CYPERUS ROTUNDUS

odoratus.

Κύπερος & σρόγγυλος.

I. Cyperus rotundus Orient. major.

Cyperus rotund. Hodueg Ægyptijs, Alpino.

Cyperus Diosc. major rotundus, Ad.

Cyperus rot Orient maj. vel Babylonie Rauvv.

Cyperus major Syriacus, Cam. in Matth.

Cypero rotundo similis, Cæs.

II. Cyperus rotundus Orientalis minor.

Cyperus rotundus minor, Ad.

Cyperus minor Creticus, Cam ad Matth.

Orientalis cortice est fusco; Creticus verò nigro.

III. Cyperus rotundus vulgaris.

Cyperus, Trag. Lob. ob. cui & Juncus quadrat. Celsi.

Juncus angulosus & triangularis, Plinio.

Cyperi prima species, Ama.

Cyperus rotundus, Cord. in Diosc. Ges. hort.

Dod. Lob. ico. Lon. Tab. Ger.

Cyperus alter radice olivari, Cæs.

IV. *Cyperus rotund. minimus Hispanicus.*
Cyperus rotundus pumilus, Clus. cur. post.

CYPERUS ROTUNDUS
inodorus.

I. *Cyperus rotundus inodorus ex Florida.*
Radix S. Helenæ, Monar. Clus. exot.
Pater noster S. Helenæ, Cast.
Pater nost. vel radix S. Helenæ Monardi, Lug.
Galangæ similis radix ex Florida, Frag.

II. *Cyperus rotundus inodorus Anglicus.*
Cyperus rotundus inod. littoreus, Lob. Lugd.
Pseudocyperus, cujus herbam Noccum in He-
truria vocant, Cæs.

III. *Cyperus rotundus inod. Germanicus.*
Cyperus aquaticus septentrionalis, Lob.
Cyperus aquaticus, Lugd.
Cyperus rotundus, nigras inodoras radices
habens, Cam.

CYPERUS LONGUS
odoratus.

I. *Cyperus odoratus. radice longâ: sive Cy-*
perus Officin.
Cyperus radice gracili & surculosa, Theoph.
Cyperida, Plinio.
Cyperus, Matth. (qui & longum & rotundum
vulgarem una fig. exprimit, ut & Lugd), Ang.
Fuch. Tur. Lac. Ges. cat. (cui & Juncus angu-
losus) Cast.

Cyperus Romanus, sive longus, Cord. in Diosc.
Cyperus longus habitior, Ad.
Cyperus longus odoratior, Lob. Lugd.
Cyperus longus, Cord. Ges. hor. Dod. Cam.
Tab. Ger.

Cyperus secunda species, Ama.
Cyperus primus & major, Cæs.
Galanga syl. longa, Germanis.

II. *Cyperus longus odoratus Peruanus.*
Radix contra yerva, id est, venenis adversans,
Monardi.
Radix contra venena, Lugd.

CYPERUS LONGUS IN-
odorus.

I. *Cyperus longus inodorus Peruanus.*

Drakena radix, Clus. ex. Lugd.

Bezoardica radix, Tab.

II. *Cyperus longus inodorus Orientalis.*
Radix Drakenæ affinis, Clus. ex.

III. *Radix contra venenatas sagittas.*
Tarypara radix in Guiana cujus succo vulne-
rati sanantur: par. 8. Ind. Occid.

IV. *Cyperus longus inodorus Germanicus.*
Cyperus longus inodorus syl. Lob. ico.

V. *Cyperus longus inodorus sylvaticus, vel*
montanus: hic in Prodromo describitur.

CYPERUS ESCULENTUS.

I. *Cyperus rot. esculentus angustifolius.*
χοινοκάριον, Ges. hor.

Trafi, Matth. Cast. Cæs. Lugd. Frag.

Herba radice magnitudine avellanæ, Cord. ob.
Juncus avellana, Ama.

Trafi Veronensium, Ad. Lob.

Dulcichinum, Ges. hor. Guil. Dod.

Holocontis Hippocratis, Fabric.

Cyperus dulcis, Theoph. Cam. Tab.

Cyperus esculentus, Ger.

Malinathalla [quasi valdè regerminans] The-
ophrasti, Ægyptiorum, & Anthalum Plinij,
Dalech. in Plin. Cæs. Colum.

Margaritæ Ægyptiæ, Autori libri Aristotelis,
de plantis, Dalech. in Plin.

Trafi folio cyperi, Clus. in Garz.

Habaziz, Portæ.

Habel assis Tripolitanis, sive Granum alzelen
Arabum, Rauvvolf.

Plantam hanc nec caulem, nec florem, nec
 semen producere, sed sola radicum propaga-
 tione conservari, Gesnerus libr. de hor. & Po-
 na in suo Baldo, affirmant. Contrà, Matth.
 Dodonæus Lob. Columna, cum flore pin-
 gunt: & Cæsalpinus, caules, folia, & se-
 men Cyperi, & Fragosus flores spicatos ali-
 quantum flavos, tribuit.

II. *Cyperus rotundus esculentus latifolius.*
Caceras, Garziæ: addit Clus. in notis, an Μαλι-
ναθήλλα Theophrasti.

Caceras in Goa, Frag.

SPARGANIUM.

Σ Παργάνιον ἀπὸ τῶν παργάνων, fasciis, quòd foliis ejus latis & vitilium modo lentis, pro fasciis nutrices utantur: cujus Dioscorides l. 4. meminit: Βέτομ & Theoph. 4. hist. 8. cui mas & fœmina, & hac sterilis.

I. Sparganium ramosum.

Sparganium, Trag. Matth. Ang. Tur. Cord. in Diosc. Ges. cat. Lac. Ad. Cæs. Cast. Cam. Tab.

[cui & Gladiolus palustris.] Ger. Eyst.

Butomos Theoph. Ang.

Butomon, Ruel Dod. gal. Ges. cat.

Platanaria, Dod Thal.

Sparganium & Butomos Theoph Lob.

Carex, Lon.

Phleos fœmina, Lugd.

Calamagrostis secunda, Eidem.

II. Sparganium non ramosum.

Sparganium alterum, Lob. Cæs. Lug. Tab.

Platanaria altera, Dod.

Sparganium latifolium, Ger.

II. Sparganium minimum, in Prodromo descriptum, à Dom Furero missum.

POLYGONUM BACCIFERUM.

sive Uva maritima.

I. Polygonum bacciferum scandens.

Caucon & Ephedra, Plinio.

Ephedra sive Anabasis, Bellonio & Dod.

Ephedra Plinij fortè, Rauvvolf.

II. Polygonum bacciferum maritimum majus, sive Uva maritima major.

Polygonum quartum Plinij majus, Clus. hist.

Tragos, sive Uva marina major, Lob.

Uva marina, Dod. quoad icon. & Ger.

Polygonum marinum 1. sive cocciferum 1. Tab.

III. Polygonum bacciferum maritimū min^o.

Tragos, Ruel. Tragium, Ges. hor.

Equisetum quartum, Matth Lugd.

Croton Nicandri, Ang.

an Androsace, Bellonij.

Equiseti facie recemosa planta, Ad.

Uva marina Monspel. Lob. Tab.

Polygonum quartum Plinij minus, Androsace fortè Bellonij, Clus. hist.

Polygonum marinum secundum, Tab.

Tragus, sive Scorpius maritimus Dalech. Lugd.

Tragium, Uva marina, Dod. desc. Cam.

Uva marina quarta, vel minor, Ger.

an Osteocollon, Hieroclis & Absyrtij, Lugd.

EQUISETUM.

Ἰππῆρις Dioscoridi l. 4. c. 46. sive Cauda equina, quòd folia setis equinus respondeant. Hinc Plinio l. 26. c. 13. Equisetum, Hippuris à Græcis dicta, est pilus terræ, equina seta similis; cui l. 18. c. 28. Equisetus, & Equiselis dicitur,

Genera duo Dioscoridi, alterum: vicinos arborum caudices scandens alterum caule cubito majore, & comis brevioribus, &c. Plinius & tertium agnovit, quod pini folius assimilavit.

I. Equisetum palustre linariæ scopariæ folio: 1. in Prod.

II. Equisetum palustre longioribus setis.

Hippuris major, Brunf. Dod.

Equisetum 1. Matth. Lac. Ang. Cast. Lugd qui etiam sub Equiseti primi Asparago Dodon. pinxit.

Caucon Plinij, Ang.

Equisetum majus, Dod. gal. Lob. ob. Ger.

Hippuris, Ama. Ad. Lob. ico.

Equisetum 2. & Hippuris 1. Diosc. Tab.

III. Equisetum palustre brevioribus setis.

Equisetum palustre, Lob. ico.

IV. Equisetum palustre brevioribus foliis polyspermon: πολύγονον θήλυ. Sanguinariam fœminam quidam vertunt.

Polygonum fœmina, Dioscoridi.

Polygoni tertium genus, quod Oreon, Plin.

Polygonum fœmina, Matth. Eric. Cord. Brav. qui Equiseti speciem esse negat. Ges.

cat. & hort. Dod. Ama. Ang. Lac. Cast. Lugd. Tab.

Sanguinalis fœmina, Cord. in Diosc.

Limnopeuce, Cord. hist.

Polygonum fœmina semine vidua, Ad. Lob. ico.

Polygonon fœmineum, Thal.

Equisetum tertium, Cæs.

Cauda equina fœmina, Ger.

Hoc communiter sine semine reperitur, aliquando ad singulas articulorum commissuras dena & plura semina [hinc polyspermon] adnascuntur.

V. Equisetum pal. minus, polystachion: 2. in Prod.

VI. Equisetum palustre tenuissimis & longissimis setis: 3. in Prod.

VII. Equisetum sylvaticum tenuissimis setis.

Hippuris minor altera, Trag.

Equisetum sylvaticum, Tab. Ger.

VIII. Equisetum pratense longissimis setis.

Equisetum alterum, Matth. Lac. Cæs. Lugd.

Equisetum alterum, Diosc.

Equiselis, Plin.

Hippuris altera, Trag. Ama.

Hippuris & Equisetum, Ges. cat.

Equisetum, Fuch. ico. Cord. in Diosc.

Equisetum longius, Dod. gal. [figurâ transpositâ.] Fuch.

Hippuris major, Thal. prima, Lon.

Hippuris fontalis, Ad. & Equiset. 2. Diosc. Lob.

Hippuris minor fontalis, Ad.

Hippuris minor, Lob. ico. figurâ 2.

Equisetum palustre majus, Tab. palustre, Ger.

IX. Equisetum arvense longioribus setis.

Hippuris minor, Trag. Dod. Thal.

Hippuris altera, Ges. cat. Cornar.

Equisetum, Er. Cordo, minus, Fuch. figurâ transpositâ: minus vel 3. & 4. Lon.

Polygonon fœmina, Fuch. ico.

Equisetum alterum, Ang. Bras. Cord. in Diosc. Lob. ico.

Hippuris arvensis major, & Corsanda Tab.

Equisetum segetale, Ger.

X. Equisetum foliis nudum non ramosum sive junceum, ἵππυρις ἀφυλλος.

Hippuris major, Trag. major altera, Lon.

Sanguinali fœminæ similis, Cordo in Diosc.

Polygonum fœmineum ἀφυλλόκαυλον, Thal.

Equisetum Junceum, Tragi. Lugd.

Hippuris prima Cornar.

Hippuris sine foliis & nuda, Tab.

Equisetum nudum, Ger.

XI. Equisetum foliis nudum ramosum.

Equisetum 3. Matth. Lugd.

Hippuris minor, Lob. ico. & Dodon. sed utriq; quoad primam figuram.

XII. Equisetum nudum minus variegatum Basileense.

an Hippuris lacustris, foliis mansu arenosis, Ges. coll. quod in Prod. 4. est.

XIII. Equisetum foetidum sub aqua repens, 5. in Prod.

Equisetum pini foliis simile apud Plinium: &

Hippuris minima à Diosc. non descripta, Dal. in Plin.

Equiseti quintum genus minimum, Lugd.

SECTIO TERTIA.

DE ARUNDINE, PAPHYRO, ET Typha.

ARUNDO.

ARUNDO (quæ Græcis κάλαμος, παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, ut vult Etymologus) in odoratam & inodoram dividitur. Odoratam sive Aromaticam, Diosc. l. i. c. 17. at inodoram c. 115. proposuit, & genera quinque agnovit.

Est enim βασὸς, θῆλυ, συριγγίας, δόναξ ἢ φραγμίτης: solida, fœmina, fistulis dicata, crassa & sepiaria. Verùm Theoph. 4. hist. 12. duo summa genera, τὸν αὐλητικὸν, καὶ τὸν ἑτέρον, tibialem & reliquam constituit, & inde in plures species subdividit. At Plinius l. 16. c. 36. multo plures differentias agnovit: quare l. 24. c. 11. viginti novem genera se demonstrasse monet, ubi & odorata mentio fit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ARUNDO INDICA.

I. Arundo arbor: in qua humor lacteus gignitur, qui Tabaxir, Avic. & Arabibus dicitur. Mambu Indorum, in cujus arundinibus Tabaxir sive Saccar. Mambu, Garziæ.

Mambu sive arbor Tabaxir, Lugd. Frag.

Spodium aut Tabaxir Persianorum, Acost.

Spodium, Cast. Frag.

Hi duo secuti errorem Gerardi Cremonensis, qui in Rhasi Tabaxir Arabum per Spodium reddit: cum *εποδός* sive Spodium, sit Tutia Arabum, cujus in externis remedijs solum usus est. Tabaxir verò in Arabum compositionibus, intra corpus sumatur.

Est autem Tabaxir (ut habetur in 4. part. Ind. Orient. c. 14.) medulla arundinis Mambu sive Bambus, & vocatur Saccar Mambu, id est, Saccharum de Mambu, quod propter insignem vim medicamentosam magni fit, & ab Arabibus, Persis, & Aethiopibus, qui illud Tabaxir vocant, avidè coëmitur.

Harundo Indica, Clus. exot.

Bambus sive Iunc. Indic. 4. p. Ind. or c. 14 fig. 12.

Mambu, Mambu, ex qua Tabaxir, part. 4. Ind.

Orient. cap. 3.

Canna Tabaxir & Arundo, quam Indi Bambus vocant, Idem.

Sunt arundines aspectu gratissimæ, præaltæ, nigrae, rotundæ, crassæ, ita ut utraq; manu vix junctim includas, imò femoris crassitie. Crescunt sponte in Norsingæ Regno ad littus, & universo littore Malabar, præcipuè juxta Choromandel. Indi ex ijs domos suas ædificant, ut in Terenate, quas findunt, & singulari industria intorquent: part. 5. Ind. Orient. Sic in Pegu etiam, & stramine teguntur: par. 7. Ind. Or. c. 35. & 7. & in civitate Bantam, cuncta ædium sublicia ex his arundinibus assulatim dissectis constant: 3. part. Ind. Orient. cap. 2. Imò ad lecticas Pallankyns dictas vulgò, utuntur, in quibus mulieres per publicum deferunt. Sic & naviculas, duobus viris capiendis aptas conficiunt: par. 2. Ind. Orient. 17. & par. 4. c. 14. Hac adversarij, quem vitâ omnino exuere nolunt, dorsum contundunt: par. 2. Ind. Orient. cap. 32.

Arundines in Indiæ Occident. sylvis (an eadem cum priore?) non raro nascuntur, crassitudine cruris humani, quæ adèd teneræ, ut singulæ stantes uno ictu gladij secantur: aridæ ve-

rò tanta duritie, ut fissis illis, & in modum Chirurgicorum scalprorum efformatis, sagittas suas ita arment Barbari in Brasilia, ut uno ictu feras humi fundant, &c. in Ind. Occident. hist. part. 3. c. 12.

Cannæ seu arundines editissimè nascuntur, quarum quodlibet interseptum mensuræ Hispanicæ capax est: hæ structuris ædium etiam adhibentur: in hist. Ind. Occident. l. 4. c. 30.

Cannarum Hierosolymitanarum nomen quoq; occurrit in hist. Ind. Orient. part. 4. c. 6.

II. Arundo Saccharifera.

Arundo octava, vel saccharata, Dod. gal.

Harundo ex quo Saccharum.

Melicalamus, Cord. hist.

Mel arundinis quibusdam Saccharum, Lon.

Arundo Saccharata, Dalech. in Diosc.

Sacchari canna, Gel. hor.

Arundo saccharina Indica, Ad. Lob. ico. Lugd.

Canna mellea, Cæs.

Arundo & calamus saccharinus, Tab.

Calamus Indicus, par. 6. Ind. Or. c. 19.

Calamus Indicus Saccharites, & Canna Saccharina, in hist. Ind. Orient. par. 4. 5. & 6. c. 38.

& hist. Occid. Ind. part. 3. 4. 8. & 9.

De Sacchari differentijs, & conficiendi modo, in nostris in Matthiolum notis, & lib. de compositione Medicam. egimus: Vide & Munsteri cosmograph. l. 2. c. 91.

III. Arundo Indica versicolor.

Canna de Bengala Lusitanis: in Regno Bengala crescunt Arundines versicolores, medulla plenæ, crassitie arundinibus Hispanicis similes, paulò tamen tenuiores: virides adhuc, lentæ inflectuntur, ad stanni modum, aut instar Salicis, foris punctis versicoloribus notatæ sunt, haud secus ac si arte ita pictæ forent. Utuntur ijs in Lusitania mulieres vetulæ pro scipionibus, quibus gressus titubantes sustinent, quarum varia genera apud Doct. Paludanum videre est: in hist. Ind. Orient. p. 2. c. 18.

IV. Arundo Indica versicolor flexilis.

Rota vocat in Bengalâ, aliud genus ejusdem arundinis, quod gracilius & succinctius est, viminis ad modum flexile, ex quo Calathi & alia multa pulcherrima conficiuntur: ex hist. Ind. Orient. part. 2. cap. 18.

V. Arundo Indica punicea mollis.

Arundo vel Scirpi potius genus puniceae coloris & mollis, quam parumper contortam, arcui

pro nervo adaptant: nascitur in Regno Congiano, & in regno Bengala ad Gangen fluvium, hist. Ind. Orient. part. 1. c. 5.

VI. Arundo Indica volubilis.

Arundo Indica in Insula Sumatra, variè se circa arbores vinciens, centum, ducentarum, imò trecentarum, & plurium Orgyarum longitudine, ita ut vix ejus origo finisve deprehendi possit, circulis vasariis conficiendis, valde accommoda: ad Clusij curas posteriores.

VII. Arundo Indica fluitans.

Trombas sive arundineta fluctuantia in Bali Insula: in hist. Orient. Ind. part. 3. c. 2. & 40. & part. 4. fig. 10. pingitur.

Arundines longæ seu Algæ in salo fluctuantes, par. 5. Ind. Orient.

VIII. Tubuli arundinacei ad Asthma.

Refert Manardis, & ex eo Lugd. hist. ex Hispaniola ad ferri tubulos cannarum, qui extrinsecus & intrinsecus, gummi illiti sunt, quod Tabaci succum esse putant. Addit Clus. incolas

Virginæ frequenter uti tubulis quibusdam ex argilla factis, ad Tabaci fumum hauriendum: quales apud Anglos in frequenti usu.

IX. Arundo Indica latifolia.

Canna Indica, Ges. hor. Clus. hisp. [cui & flos cancri nonnullis,] Cam. [cui & Xiphium Indicum,] Cæs. rubra, Eyst.

Arundo Indica florida, Ad. Lob. & Canacorus quorundam, quod inter Cannam & Aconem ambigæ naturæ sit, quare & Calamaecorus.

Papyrus, Cast.

Gladiolus Indicus, Cam. ad Matth.

Arundo seu Canna Indica, Lugd. cum duplici figura.

Arundo Indica latifolia sive florida, & Harundo liliflora Tab.

Harundo florida, Ger.

X. Arundo Indica latifolia, flore luteo punctato: quæ 3. in Prod.

Canna Indica lutea rubris maculis punctata, vel flore croceo guttato, Eyst.

PAPYRUS ET QUÆ

pro Papyro usurpantur.

CUM Papyrus in Aegypto res sit cognata Arundini, secundum Plin. l. 24. c. 11. imò & Calami chartis serviant, eodem, lib. 16. c. 36. autore: idcirco papyrum, & ea quæ in novo Orbe Papyri vicem præbent, subjiciamus.

I. Papyrus Nilotica sive Ægyptiaca.

πάπυρος, Diosc. & Theophrasto.

Papyrus, Plinio & Alpino.

Papyrus Ægyptia sive Biblus Ægyptia Eustachio, Guil. pap.

II. Papyrus Syriaca vel Siciliana.

Sari, Theophrasto.

Biblos secunda, Eustachio.

Papyri altera species, quæ Paperus in Sicilia, Guiland.

Papyrus, Cæs. Nilotica, Ad. Tab. Ger.

Papyrus Ægyptia, Penæ, Lugd.

Cum in novo Orbe diversarum arborum foliis & corticibus pro papyro utantur, sequentia nominare tantum lubet, siquidem ad arbores pertineant.

I. Palmeta humilia, Scalig. Lugd.

II. Guaiabara in Insula Hispaniola, ex Oviedo, Lugd.

III. Copey, ibidem apud eundem.

IV. Tal, in provincia Mangi, Lugd.

V. Lantor, palmæ Indicæ genus, cujus folia

viri longitudinem æquant: hist. Ind. Orient. part. 4. c. 3. & 6. & pingitur fig. 15.

VI. Ficus Indicæ foliis & Turcæ utuntur, hist. Ind. Orient. part. 6. c. 38.

VII. Palmæ, nuces Indicas Cocos gignentis, arboris substantiam plicabilem usurpant. hist. Ind. Orient. par. 4. c. 12.

VIII. Arboris foliis sex brachiorum longis, cujus folio extenso, tres, quatuorve viri, in itinere operiuntur, ut pluvias non metuant: ex Nicolai Costini itinerario, Lugd. histor. refert.

IX. Papyrus ex lava, est liber arboris tenuissimæ membranæ instar, ut ex Clusij notis, Lugd. hist. proponit.

Papyrifera arbor libro tenuissimæ membranæ instar candido, Clus. exot. l. 1. c. 4.

an Pannus è libro arboris quo in Insula Tidoræ fœminæ pudenda tegunt, Pigafettæ.

X. Arboris liber subpunicæ coloris, Clus. l. cit. qui & Filorum tenuissim. ex arboris

cortice confectorum ibidem meminit.

Mexicani papyrum & pergamenum conficiunt:

XI. Melt sive Magnei, ex hujus folijs, Me- | Duretus de admirabilibus plantis.

TYPHA EIUSQUE SPECIES.

TΥΦΗΣ Diosc. l. 3. c. 133. meminit, cui florum effigies turbinata, quasi typhonis sese gyantis turbinem, aut gigantis staturam minacem signaret, nomen dedisse videtur: vel potius τίφη à τίφῃ quod locum palustrem notat.

Duplex est, palustris & cerealis. Theophrast. utriusque meminit: alterius 4. hist. 11. in lacu Orchomenio nascentis: alterius, inter frumentacea, 2. hist. 4. & 4. caussas plant. 6. At Dioscorides de prima, de qua Plinius l. 16. c. 36. inter aquaticos Calamos egit.

I. Typha palustris major.
 Τύφη, Dioscorid. & Theophrasto.
 Typha aquatica, Trag. Lugd.
 Typha, Matth. Fuch. Ama. Lac. Tur. Cord. in
 Diosc. Lon. Ad. Lob. Cast. Tab. Ger.
 Typha palustris, Ruel. Cæs. aquatica, Cestrum
 morionis, Dod.
 Papyri species, Dod. gal.

Ulva, Ang.
 Juncus asper Dod. Lugd.
 II. Typha palustris clavâ gracili.
 Typha media, Clus. pann.
 III. Typha palustris minor.
 Typha minor, Ad. Lob. ico. Lugd. minima,
 Clus. pann.
 Typha minor sive Typhula, Tab.

SECTIO QUARTA.

DE FRUMENTO.

Triticum, Zea, Hordeum, Secale, Avena, Ustilago, Oryza,
 Milium, Panicum, Phalaris.

FRUMENTACEA dicuntur, quacunque geniculato culmo, & foliis harundinaceis constant, semenq; panificio & pultibus aptum, in spicis aut jubis producunt, ceu Triticum, Hordeum, Milium, Panicum, & his similia.

Genera prima duo sunt, per tempora satûs divisa: Hyberna, quæ circa Vergiliarum occasum sata, terrâ per hyemem nutriuntur, ut Triticum, Hordeum: Aestiva, quæ ante aestatem, Vergiliarum exortu seruntur, ut Milium, Panicum. Verùm in Græcia & Asia, omnia Vergiliarum occasu seri, Plinius testis est: quadam autem utroq; tempore in Italia: ex his quadam & tertio, Veris scilicet: aliqui enim Verna appellant, Milium, Panicum, Alicam seu Siliginem.

DE TRITICO.

TRITICUM, quamvis generaliter omne frumentum, quod ex spicis tritum, ac trituratione repurgatum est, significet, ut ex Varrone colligere est; posteriores tamen, peculiari frumenti speciei Tritici nomen tribuunt, de quo priori loco, Dioscoridem imitati, qui l. 2. c. 107. περί πυρῶν primò egit. Πυρὸς dicitur Græcis, quasi σπυρὸς, pro σπορὸς, ἀπὸ τῆς ἀείρειν, secundùm Etymologicum.

Genera duo fecit Dioscorides: at Theoph. 8. hist. 4. plura ratione regionum, quæ ex locis cognomina sortita sunt: quæ etiam colore & specie, & proprietate inter se differunt: quem Plinius l. 18. c. 7. sequitur. Sic in Lyca Ind. Occident. una Tritici spica, duplo plus Hispanicis spicis fundit: in hist. Ind. Occident. part. 9. additamento.

I. Triti-

I. Triticum hybernum aristis carens.

Triticum, Brunf. 4 Ges. hor. Cord. in Diosc. Cui
& Triticum semestrem Dod. Tab. sive Robus,
Colum. Dod. gal.

Tritici primum genus, Trag. Fuch. Lon.

Siligo spica mutica, Ad. & Lob.

Triticum spica mutica, Lugd. Ger.

Triticum aristis carens, Cæf.

Siligo veterum videtur, quam Plinius Tritici
delicias vocavit.

II. Triticum siligineum.

Triticum candidum, Græcorum & Galeni,
Σιλιγυις & τριγυις Hippocr. aut ejus interpreti
Trago: sive Olyro.

Siligo Varroni, Columellæ & Plinio, cui &
Sandalum.

Tritici genus candidissimum, Cæsalp. 1. 13.
vocavit.

III. Triticum æstivum.

Trimestre triticum Græcis τριμναίοι Theoph. &
Dioscor.

Seranium, Galen.

Siliginis & tritici tertia species, Columell.

Triticum trimestre, Portæ.

Triticum aliud quod Vernellum vocant,
Cæsalp.

IV. Triticum rufum grano maximo.

Far sive Adoreum veterum, Lugd.

V. Triticum rufum hexastychon.

Tritici rufi genus aliud, Lugd.

VI. Triticum spicâ multiplici.

Triticum ramosum Plinij, spicâ ramosâ, Cæf.

Tritici quinta species, & Gran del graspo, id
est, frumentum racemosum, Ang.

Triticum multiplici spica, Lob. ico. Ger.

Ble qui truche, Lugd.

Triticum typhinum multiplici spicâ, Tab.

Triticum racemosum, Portæ.

Spicis modo paucioribus, modo pluribus, ita

ut Matthiolus 24. spicas viderit.

VII. Triticum semine oblongo.

Long gran Matisconensium, ad βριζαν Thraciâ
Galenî accedere videtur, Lugd.

Huic congener Frumentû Scourgeon, Ruellij.

VIII. Triticum aristis longioribus spicâ cæruleâ.

Triticum Loca vocatum alterum, & triticum
lucidum Gallo-belgarum, Lob. ico.

Tragus frumenti genus spicâ cæruleâ, Lugd.

Triticum nigrum peregrinum 2. Tab.

Triticum lucidum, Ger.

IX. Triticum aristis longioribus spicâ albâ.

an Far Gallicum sive barbati genus, Ruel.

Robus sive Triticum, Insularis Gallo-belgis.

Loca vocatum, Lob. ico.

Triticum typhinum, Ger. quartum, Tab.

X. Triticum typhinum sive Typha cerealis multiplici folliculo.

Typha inter frumentacea, Theoph. Typha,
Galeno: Typha, Plinio.

XI. Triticum typhinum simplici folliculo.

Tritici tertium genus, Trag. Fuch. Lon.

Triticum, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Triticum Romanum Tragi, Eid.

Typha cerealis, Ruel Dod. gal.

Typha Dodonæi, & Typha Fuchsi, Lugd.

Triticum aristis circumvallatum, Ger.

Triticum typhinum, Tab. aristis munitû, Cæf.

XII. Triticum typhinum simplici folliculo Hispanicum.

Triticum typhinum, Dod. Lugd.

Triticum aristis circumvallatum, Lob.

XIII. Triticum sylvestre Creticum.

Agriostari, id est, Triticum sylvestre grano mi-
nore tritico sativo, in Creta frequentis: Honor.

Belli epist. 5. ad Clodium.

Agriostari, sive Frumentum syl. Creticum,
Pon. in Bald: Ital.

ZEA EIUSQUE SPECIES.

ZEA, Ζέα, ἢ ζέα, quibusdam idem cum ὄλυρα: alius frumenti peculiaris species, quæ Latinorum

Semen est: nam & Plinio Zea, Semen dicitur l. 18. c. 8.

Duûm generum est Dioscoridi l. 2. c. 111. ἀπλή ἢ δίνομος.

I. Zea Briza dicta, vel Monococcus German.

Ζέα ἀπλή, quod simplicis grani sit, Diosc.

Spelta prima, Trag. ico. secunda, Eid. descript.

Zea, Ang.

Zeæ simplex, Matth. Lac. Cord. in Diosc.

Zeæ alterum genus, Fuch.

Frumentum locale: Ruel.

Siligo, & Zeæ alterum genus, Tur.

Briza, Dod. gal. Ad. Lugdun. Monococcus,

Lob. Ger.

Monococcon, frumentû barbarum. Far venni-
culum rubrum, Col. Zea, Mnesitheî fortè, Dod.

Spelta vulgò, Cæs.

Zæ species prima, Cast.

Zea monococcos, Tab. minor & monococcos, Lugd.

II. Zea dicoccos vel major.

Ζεία δικοκκος, [quòd grana bina juncta habeat,]

Zea Diosc.

Zea, Theoph. & Galeno.

Zea, Brunf. Cord. in Diosc. Lon. Ger.

Spelta prima, Trag. descript. secunda, Eid. ico.

Zea dicoccos, Matth.

Zea altera, Matth. Lac. Cast.

Zæ primum genus, Fuch. Tur.

Zea, Romanis veteribus Semen, nunc Spelta, Dod. gal.

Zea, vulgò Spelta, Far antiquis: Ador posterioribus, & Semen Adorem, Dod.

Typha, Ang.

Far primum, Cæs.

Zea major seu dicoccos, Lugd.

Zea ador, Tab.

III. Zea Amylea, vel Zeopyrum Amylæum. an Far. Olyra Diosc. halicestrum trimestre cognominatum, Col.

Triticum secundum, Trag. Fuch. Lon.

Olyra, Dod. gal. Lugd.

Triticum trimestre, Cord.

Amylæum frumentum & Far halicestrū, Dod.

Frumentum vel Triticum Amylæum, Tab.

Triticum amyliæum, Ger.

IV. Zeopyrum seu Triticospeltum, quòd naturam habeat *Ζείας ἢ πυρῆς*.

Ζείπυρον ἢ γυμνόκριθον, Galeno.

Speltæ species tertia, Trag.

Hordeum alterum, Ang.

Zeopyron, Dod. Ad. Lob. Lugd. Tab.

Hordeum glabrum, Cord. hist. hexastichon, hodie hordeum sine tunica, Cord. in Diosc.

Hordeum nudum, Ges. hor. Ger. mundum, Cæs.

Hordeum *γυμνόκριθον*, Cam.

V. Zeocryton seu Oryza Germanica.

Oryza Germanica, Trag. [cui & Tragum cereale, & candidum far,] Dod. cui & Far Gallicum, & frumenti barbati genus Ruel. videtur.

Olyra, Ad.

Far, *Teutscher Reis* / Cast.

Thypha Theophrasti, Tab.

an Far Clusianum, Lugd.

Spelta in Regno Congiano, omnium frumentorum, quæ habent, vilissimum, quo porcos alunt: in hist. Ind. Orient. part. 1. lib. 2. c. 1.

Siligine abundat ex se Cambaię Regnum: hist. Ind. Orient. par. 1. lib. 2. c. 1. & Chinæ tellus feracissima est Siliginis, ibid. c. 25. & Japonensis terra siliginem fert, ibid. c. 28.

Siliginis Turcicæ, quæ Milie Abrain dicitur, promontorium Viride perfelix: Ind. Orient. part. 3. c. 40.

HORDEUM EIUSQUE SPECIES.

HORDEUM, *κριθὴ ἀπὸ τῆς διακριθῆναι*, quòd eo reperto & in usum recepto, glandibus spretis, à brutis homines distincti sunt: antiquissimum enim in cibus hordeum, sicuti Atheniensium ritu, Menandro autore, apparet, & gladiatorum cognomine. (ut Plin. l. 18. c. 7. loquitur,) qui Hordearij vocabantur: nunc studiosos, idrotæ sic appellare solent.

Unius Dioscorid. l. 2. c. 108. meminit: at Theoph. 8. hist. 4. Hordeum aliud rotundius minusq̃, aliud oblongius majusq̃: Item aliud candidum, aliud ad purpuram accedens. Hoc, ut & Triticum, in India Occid. semine ex Hispania delato, fecundius & uberius enascitur, ut habetur in hist. Ind. Occid. par. 9. c. 31.

I. Hordeum polystichum hybernum.

Hordeum, Brunf. Matth. Lac. Ges. hor. Lob. [cui & Hordeum polystichon autumnale Ad. part. alt.] Dod.

Lon. Cast. Cæs. Ger.

Hordeum majus, Trag.

Hordeum polystichum, Fuch. Tur. Dod. gal. [cui & Hordeum Cantherinum,] Lugd. Tab.

Hordeum primum, Ang.

Hordeum secundum hyemale, Cord. in Diosc.

Polystichum dicitur quia in multos versus

spicatur: est enim differentia in spicarum forma, magnitudine & granorum numero: quoddam binos, quoddam ternos quater-nos, quinos, cumque plurimum senos versus habet: sic aliud rotundius & minus, aliud oblongius & majus, aliud candidius, aliud nigrius.

II. Hordeum polystichum vernum.

Hordeum senis versibus, Matth. Cam.

Hordeum Septentrioni notissimum *πολύσχιον*,

Lob. ob.

Hordeum polystichon vernum, Lob. ico. & Ad. in Diosc. Lob. Lugd. Tab. cui & æstivum & tri-
port. alt. mestre minus.
Hordeum polystichum æstivum, & Hordeum Hordeum binis versibus, Matth. Cam.
trimestre polystichum, Tab. Hordei alterum genus, Cæs.
III. Hordeum distichon: quoddam spicâ binos IV. Hordeum Causticum.
ordines habeat, Plinio. Orzada ex Hispania nova, Monardi, Cast.
Hordeum *ἀύσιχον* Galaticum, Columellæ. Hordeolum Monardis, Lugd.
Hordeum Cantherinum, Ruellio. Cevadilla, id est, Hordeolû, Monardi & Frag.
Hordeum minus, Trag. Causticum est, solum propter similitudinem
Hordeum distichum, Fuch. Tur. Dod. Cord. huc relatum.

SECALE SIVE ROGGA

eiusque species.

SECALÉ, moxente Plinio l. 18. c. 16. etiam Farrago appellatur: nonnullis Rogga: & duplex est, sationis tempore & magnitudine distinctum.

I. Secale latifolium, in Prod. descriptum.	Illud lætius, hoc gracilius, culmis paucioribus, spicâ brevior & tenuiore.
II. Secale hybernum vel majus.	IV. Secale luxurians.
Siligo, Brunf. Ruel. Lon. veterum & secale, Tra.	Clavi filiginis, Lon.
Secale, Matth. Dod. gal. (quibusdam Farrago, non tamen est vera Farrago, quæ nil aliud est quam Hordeum,) Fuch. Lob. Tab. Ger.	Secalis mater, Thal. tit. de Gramine.
Secale & Farrago Plinij, Lugd. Cast.	An Plin. l. 18. c. 17. de hoc intelligendus, dum scribit: Inter vitia segetum & luxuria est, cum onerata fertilitate procumbunt: alij volunt Plinium intelligere id, quod Theophr. 8. hist. <i>φουλομανίαν</i> , insanam foliorum luxuriam, vocavit.
Olyra, Cord. in Diosc.	V. Secale affinis peregrina.
Rogga sive secale Plinij, Dod.	Nuchani, Garziæ.
Tipha cerealis & Tipha Theophrasti, Portæ.	Secales peregrinum genus, Lugd.
III. Secale vernum vel minus.	
Siligo æstiva, Trag.	
Secale alterum, Lugd.	
Rogga sive secale æstivum, Dod.	

AVENA EIUSQUE SPECIES.

AVENA, *Βρώμος* Dioscoridi l. 2. c. 116. forsan à *Βρώμα*, quod cibum significat: nam ut auctor est Plin. l. 18. c. 17. Germaniæ populi hujus pulve vivunt. Theoph. 4. hist. 6. ex Zea Aven. fieri scribit: at Plin. l. c. Aven. primû frumenti vitium esse, & Hordeum in eam degenerare, refert.

I. Avena vulgaris seu alba.	Avena mitior & sativa, Cæs.
Avena, Brunf. Matth. Fuch. Dod. Tur. Ama.	II. Avena nigra.
Lac. Lon. Ad. Cast. Tab. Lugd.	Avena altera, Ang.
Avena sativa & prima, Trag.	Bromos, Ama.
Avena vesca, Ad. Lob. Ger.	Avena sylvestrior nigra, Cæs.
Avena frumentum, Cord. in Diosc.	III. Avena nuda.
Avenæ prima species, Ang.	Avena nuda, Ad. Lob. Dod. Tab. Ger.

USTILAGO.

USTILAGO, frugum, præsertim spicarum, maximè Avena & Secales, morbus est. Theoph. 8. hist. 10. de frugum vitio agens, scribit, quadam communia esse omnibus seminibus, ut *ἰσχυρὸν*, id est, Rubigo, sicut Gaza versit: quadam verò propria quibusdam, ut Tabitudo radicum, Ciceri & Erucarum infestatio. Sic & 3. causar. 27. Rubiginus, & Plin. l. 18. c. 17. meminere.

I. Ustila-

I. *Vstilago secales.*
Vstilago, Trag. Dod. (cui *Avenæ* ac *Tritici*
 propriè morbus) Lon. Lob. Lugd. (cui præ-
 fertim *Avenæ* pestis est.)
Vstilago secalina, Tab.
 II. *Vstilago hordei.*

Vstilago polystichi, & *Vstilago hordei dysti-*
chi, Lob. ico.
Vstilago hordeacea, Tab.
 III. *Vstilago Avenæ*: & Lob. ico.
Vstilago Avenacea, Tab.

O R Y Z A.

ORYZA *Dioscoridi l.2. cap.117. Οῤῥίζον Theoph.4. hist.5. Oryza Plin.l.8. cap.7. ex qua*
Ptisanam fieri scribit. Per Ptisanam aliqui intelligunt Oryzam, quæ vulgò cortice nu-
data venalis habetur.

I. *Oryza Italica*, ad differentiam Germani-
 cæ, de qua inter Zeas.
Oryza, Brunf. Matth. Ang. Tur. Cord. in Diosc.
 Lac. Dod. Lob. Lon. Cæs. Cast. Cam. Tab. *Ory-*
za peregrina, Trago.
Oryzam, frumentacearum generi, Diosc. inter
 legumina, Galenus recenset, Lugd.
Hordeum Galaticum Columellæ, Hermolaus,
 Ruel. Ama. & Tab. censuere.

II. *Oryza Indiæ Orientali peculiaris.*
Oryzæ peculiare genus, Regina Patensis, Hol-
 landis obtulit, vt habetur in Ind. Or. par.8. sed
 quid? *Oryzam* ex India originem traxisse, &
 per universum ferè orbem disseminatam esse,
 in 6. part. Ind. Orient. scribitur. Hæc præci-
 pua omnium Indiæ Orientalis locorum anno-
 na est, part. 3. Ind. Orient. c. 39. Hinc Indis
 loco panis est, ex ea placentas parantibus; ex

qua in China potum faciunt, quem in Peru A-
 cuam vocant: in Iaponia vinum, quod Iaven-
 ses Aracle nominant: & in Pegu, Aquam ex-
 trahunt, quæ cum aqua vitæ certat: part.7. Ind.
 Orient. c. 36.

Distinguunt in *Oryzam* optimam, quam Gi-
 rasol, & in viliores, quam Chambasal Indi
 vocant. Linscot. par. 2. Ind. Or. c. 37. & par. 4.
 c. 6. In summa, *Oryzæ* usus, universis propè
 nationibus, non minus quam frumentum fa-
 miliaris est: ut de China, Iaponia, Philippinis,
 & maxima Indiæ Orientalis parte sileam, etiã
 per Africam & Aethiopiã universam, Indi-
 amque Occidentalem, cibus usitatissimus est.
 Sic & Europæi, qui panes ex frumento habent,
Oryza, obsonij vice, cum lacte aut aqua deco-
 ctâ, utuntur.

FRUMENTVM INDICVM.

ET S I in Canariâ frumenti varia genera habeantur: attamen potissimum apud Indos qua-
 druplex est: Primum, *Milium Indicum*: secundum Mays, quod *Triticum ipsorum* est: ter-
 tium, quod *Manigette* indigetant: quartum est *Oryza*, quæ in Regno Congiano *Mazza di Man-*
puto, id est, semen Lusitanicum, at Malaicenses *Bras* appellant: & tres posteriores species deli-
 neatæ in 6. parte historiae Indiæ Orientalis figura 14. proponuntur.

I. *Frumentum Indicum*, seu *Milium Indic.* & percoquatur: tandem spicæ à culmis refecan-
Milium hoc spicas habet oblongas, ex granu-
 lis colore semen Cannabæ æmulantibus, com-
 positas, formâ nonnihil oblongis, utriculis sive
 folliculis aristis carentibus inclusis instar Di-
 pfaci herbæ, quod trium mensium spacio suc-
 crescit: dein abscinditur, in terram mensis spa-
 cio deponitur, ut Solis calore probè exiccetur
 tur, in fasciculos collectæ domum deportantur,
 stramine operiendis, vel muniendis ædificijs,
 destinato. Hoc frumenti genus optimum est,
 quod fractum & comminutum, cãdidissimum
 apparet, ex quo facili labore panis pinsitur,
 cum admodum molle sit, & attritu statim, mas-
 sam conficiendis panibus aptam, præbeat. Et
 hoc fru-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

sed India primum sit allatum, Cam.

Maiz Indorum, Panicum Indicum, Cæs.

Mays, quod nulla specie cum Milio, quod Plinius ex India in Italiam importari scribit, convenit, Joseph Acoſta hiſt. Ind. l. 4. c. 16.

Variat apud nos floris colore, purpureo, rubeo, luteo, aliquando pro ratione fructus futuri: granorum in colore quatuor præcipuè genera: habetur enim granis rufefcentibus, nigricantibus, crocantibus, & ſubalbicantibus.

IV. Frumentum Ind. Mays dictum alterum.

Milium Indicum magnum aliud, Lob. ico.

Milium Indicum, Caſt.

Frumentum Indicum, Tab.

Frumentum Aſiaticum, Ger.

Hoc cum ſpicarum colore variet, idcirco Tabernæmontanus ſpicas ſedecim, Gerardus ve-

rò 12. pingit: quæ colore ſunt vel ſimplici, vel mixto: ſimplici, albo, luteo, aureo, violaceo, ſpadiceo, nigro: mixtis coloribus, albo, ſpadiceo: & cæruleo: cæruleo, albo, nigro, partimq; punctis ſpadiceis mixto: albo, violaceo, luteo cum punctis ſpadiceis: rubro, nigro & ſpadiceo: luteo albo, aliquando cæruleo & violaceo, aliquando luteo & albo, violaceis & cæruleis punctis aſperſis: rubro & ſpadiceo: aureo & albo: cæruleo, luteo, albo, & punctis cæruleis aſperſis: deniq; cæruleo, luteo, violaceo & albo.

V. Frumentum Indic. Mays dictum minus. Hujus Tabernæmontanus meminit, quod prioris altitudinem tantum mediam attingat, cujus ſpicæ non ad culmorum latera, ſed floribus ſuccedant, colore albo, rubeo, ſpadiceo, luteo, atrorubente, & aliquando mixto.

MILIUM EJUSQUE SPECIES.

Milium, à miliari ſumma Feſto, quaſi milleſimum granum ferat. Κέγγη Ⓞ Dioſcor. lib. 2. cap. 119. & Theoph. 8. hiſt. 3. à numeroſiſſimis & minutis granis ficuum, quæ Κέγγη αμίδες, vocantur. Hippocrati ſecundum Galenum πένταλον Ⓞ Milium, Plin. lib. 18. c. 7.

I. Milium ſemine luteo vel albo.
Milium, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Tur. Dod. Cord. in Dioſc. Lac. Lon. Lob. Caſt. Tab. Lugd. Milium Dioſcoridis, Theophrasti & Plin. Cæs. Milium vulgare, Gef. hor. Ad. commune, Ang. Milium aureum & album, Cam.

II. Milium ſemine nigro.
Milij nigri ſpecies apud Oribasium, Ang.
Milium ſemine nigro & latiore juba, Lob. obſ.
Milij alterum genus è colore nigro deterius, Cæſalp.
Milium jubâ ſubinde coloris nigricantis, Dod.
Milium nigrum, Tab. Cam. Ger.

Hoc quod in Argovia Bernatum frequenter feritur, à vulgato differt folijs latioribus, caule non adeò alto, jubâ ſparsâ & minore, ſemine aliquantum majore & rotundiore, & ad pultes conficiendas altero longè utiliore.

III. Milium Sabæum.
Millo, frumentum in Guinea parvum, Milij forma ſed dulcius, ex quo panem & vinum conficiunt in Regno Sabo: ad Cluſ. curas poſt.

IV. Milium arundinaceum ſubrotundo ſemine, Sorgo nominatum.

Milium quod ex India in Italiam invecum nigro colore, Plinio.

Panicum Dioſcoridis & Plinij, Trag.
Milium Indicum, Matth. Fuch. ico. (cui & Sarracenicum,) Gef. hor. Cord. hiſt. Guiland. Lugd. Caſt. deſ.
Milium Indicum Plinij, Ang. Cam.
Milium aliud, Ama.
Panicum Indicum, Gef. hor.
Sorghij, Fuch. Dod. gal. (cui Panici ſpecies videtur,) Lon.
Sorgum, Gef. hor. Tab. (cui & Panicum locale,) Ger.
Sorgo, Melica Italarum, Lob. Sorgo Inſubrum, Bellonio.
Melica ſive Sorgum, Dod.
Melica, fortè à Meline: Sagina alijs à ſaginando, Calamagroſtis Dioſcoridis ex hoc genere videtur, Cæs.

Variat ſeminis colore, quod aliàs rufum, aliàs plenius nigricat: habetur & album & luteum, quod
Sorgum fructu rubro & fructu albo, Eyſt.

V. Milium arundinac. plano alboq; ſemine.
Sorgo ſimile granum, Hareomen Arabum, Bellonio.

Dora, Rauvvolſio.

Milium Æthiopicum, Portæ.

an Milium album in Regno Congi, quod vocant, hist. Ind. Orient. part. prim. libro se-
Mazza di Congo, id est, semen Congianum, cundo, cap. primo.

PANICUM EIUSQUE SPECIES.

Eλυμ & μελίμη Dioscoridi lib. 2. cap. 120. Theoph. 8. hist. cap. 1. 3, 7. & 10. μέλιμη. Eλυμ, forsā ab ἐλώω involuo. Plin. lib. 18. cap. 7. Panicum, à paniculis quibus semen inest. Mel frugum Dioclis, eidem lib. 22. cap. 25. μελίμη, quasi melleum quidpiam.

I. Panicum Germanicum, sive paniculā minore.

Milium agreste sive exiguum, Trag.

Panicum, Fuch. Tur. Dod. Cord. Gesner. hor. Lon. Lob. Cæsalp. Cam. Tab. Ger.

Variat paniculis albis, flavis & purpureis: semen album, luteum, rufescens: Dioscorides frumentaceis, Gal. leguminibus jungit.

II. Panicum Italicum, sive paniculā majore. Panicum Marcello, Hermolao, Ruellio, Matthiolo, cui & domesticum: Anguil. Cæsalp. Portæ.

Panicum sativum, Lugdunensi.

Panicum vulgare, Clus. hist.

Panicum aliud Indicum, paniculā villosā, Lob.

Panici Indici spica, Dodon.

Panicum Indicum, Tab. Ger.

III. Panicum Indicum spica obtusa cærulea.

Panicum cæruleum Indic. Ad. Lob. ico. Cam. Tab.

Panicum Indicum, Dod. Ger. sive peregrinum, Lugd.

Panicum Americanum, Clus. hist.

Panicula est subcærulea, in calidioribus regionibus magis satura.

IV. Panicum Indicum spicā longissimā.

Panici Americani spica grandis vel sesquipedalis, Clus. hist.

Panicum Æthiopicum ex Guinea, Clus. hist.

ap. ad lib. 6.

DE SESAMO ET ERYSIMO CEREALI.

CUM Dioscorides & Theophrastus Sesamum inter fruges retulerint: & Plin. lib. 18. cap. 10. frumenta aestiva dixerit, Sesama, milium, panicum: sic & Erysimum in Asia & Græcia, Sesamo simile asserat: & Theophrastus 2. caus. plant. 17. semina hæc, milium, sesamum, erysimum inter fruges reposuerit: & 6. caus. plant. 19. Sesama & Erysimum sicca cibo idonea, non verò viridia scripserit, de utroque nunc.

Sesamum & Sesama similiter Dioscoridi lib. 2. cap. 121. Theoph. pluribus locis σήσαμον, alius σισαμη dicitur. Duplex Theophrastus agnovisse videtur, dum 8. hist. 5. inquit, Et Sesami genus quoddam candidum datur.

SESAMUM VETERUM.

Sesamum, Matth. Ang. Tur. Lob. Dod. Cast. Tab. Portæ.

Sesamum verum, Cord. in Diosc. Ges. hor. Lugd. Cam.

Sesama, Cæsalp.

Sempsem, Alpino.

Semen ex Alexandria, Creta, Sicilia affertur.

ERYSIMUM.

Theophrasti folio hederaceo, τραγόπυρον & πυγάπυρον, hirco-triticum & fagi-triticum, quod fagineam glandem forma triquetra & colore sordido quodammodo referat, licet multo minus sit.

Ocymum veterum, Trago.

Frumentum Sarracenicum, Matth. Lugd. Cast.

Tragotrophon & Fago-triticum, Dod. gal.

Erysimi alterum genus Theoph. Cord. in Diosc.

Irion cerealis sive Erysimum Ruel.

Erysimum cereale, Ges. cat. Portæ.

Frumenti genus folio hederaceo, Eid.

Formentone, Ang. (cui Ocymum est Varronis) Cæsalp.

Frumentum vaccinum, Lon.

Erysimum Theophrasti, Lob.

Fegopyron, Dodonæo, Fagopyrum, Ad. (an

Erysimum Theoph.) Lob. ob. (& Lamplana vera quorundam,) Franco.

Ocymum cereale, Clus. pan. Tab.

Tragopyron, Gerard.

Polygonum hederaceum, Col.

Sarracenicum dicitur, quia ex Africa primum

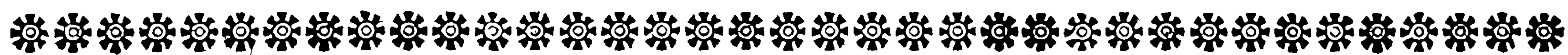
delatum credatur: nam veteribus vel non cognitum, vel non usitatum, vel neglectum, Dodonæus asserit.

P H A L A R I S.

PHALARIS. *Plinio lib. 27. cap. 12. Φάλαρις Dioscoridi lib. 3. cap. 159. an Melia altera Theophrasti.*

I. Phalaris major semine albo.
Phalaris Dioscoridis, Trag. ico.
Phalaris, Matth. Ang. Tur. Dod. Cord. Ges.
hor. [cui & Canariense semen,] Lon. Lob.
Cæsalp. Cast. Cam. Lugd. Tab. Ger.
Phalaris herba, Ges. cat.
Miliun alterum Theoph. Dalech. in Plin.

II. Phalaris major semine nigro.
Cuneno, Melitensium incolis.
Granum hoc in Melita frequens, Canariis
insulis familiare, Mafsiliæ notum, nigrum,
oblongum, milio simile, quo Canarios palles-
ces præcipuè nutriunt: ex grano aliquando à
Dalechampo sato, Phalaris prodiit.

S E C T I O Q U I N T A.

ASPHODELUS, PHALANGIUM.

ASPHODELUS sive *Hastula Regia*, quòd regij sceptri effigiem, dum floret, referat. *Aσφοδέλας* unius *Dioscor. lib. 2. c. 199. meminit, cujus florem άνθεμκόν* appellant: & *Theophrast. 1. hist. 10. & 7. ejusd. 11. & 12. qui 1. hist. 7. άνθεμκόν, pro tota planta usurpat. Asphodelum aliquos Heroïn appellasse, Dionysium marem ac fæminam fecisse, & aliquos Halymon Hesiodi existimasse, Plin. lib. 22. cap. 12. scribit. Sic lib. 21. cap. 17. testatur, Theoph. & ferè Græcos & Pythagoram, caulem Anthericon, radicem verò, quæ ex octuaginta simul aceruatis bulbis constat, Asphodelum nominasse: cujus genera duo faciunt: quod etiam lib. & cap. 22. ostendit.*

I. Asphodelus albus ramosus mas.
Asphodelus primus, Ang. Clus. hist.
Asphodelus major, Clus. hisp. albus, Eyst.
Asphodelus ramosus, Lob. ico. Ger.
Asphodelus caule ramoso maritimus & mas,
Cæf.

Hic sæpè radicibus ducentis, aut pluribus
ab uno capite dependentibus reperitur.

II. Asphodelus albus non ramosus.
Asphodelus, Marcel. Ruel. Matth. Ama. Ges.
cat. Lon. Cast. verus, Cord. in Dioscorid.
Asphodelus mas, Dod. gal.
Asphodelus alter, Ang. Clus. hist.
Hastula regia, Trag. lat. Lon. Lac. Ges. hor.
Lugd.
Asphodelus albus, Ges. hor. ap. Clus. hisp.
Dod. Tab. Cam. major, albus, Lob.

Asphodelus caule simplici, Cæf.

Asphodelus non ramosus, Ger.

III. Asphodelus autumnalis.

Asphodelus autumnalis sive major, Cam.

IV. Asphodelus purpurascens foliis maculatis.

Asphodelus flore incarnato pallido, Dod. gal.

Asphodelus flore suave rubente, Lob. ico.

Asphodelus flore rubente, Tab. Ger.

V. Asphodelus luteus & flore & radice.

Asphodelus flore melino, Matth. ico.

Asphodelus luteus, Gesner. hor. Dod. Cæsalp.
Lugd.

Asphodel. luteus minor, Ad. & Lob. (& Eri-
zambac Arabum,) Tab. Lugd. Gerar.

Iphyon Theoph. videtur, Ang.

Asphodelus fæmina sive luteus, Cam. epit.

Hastula

- Hastula regia minor, & Asphodel. minor, Cast.** Asphodelus luteus palustris, Dod. Tab.
Asphodelus luteo flore & radice, Cam. Asphodelus palustris, Lugd.
Meminere Tabern. & Gerar. Asphodeli lutei, Asphodelus minimus luteus acori fol. palust.
qui albo, radicibus & floribus sit similis, sed Lob.
foliis brevioribus, cauleque latis foliis cineto, Asphodelus acorifolius palustris lateus, Ad.
quem Asphodelum luteum nominant. Asphodelus Belgicus palustris luteus, Lob. ad.
VI. Asphodelus albus minimus. part. alt.
Asphodelus minimus, Clus. hist. Pseudoasphodelus primus vel major, Clus.
VII. Asphodelus foliis fistulosis. hist.
Asphodelus tertius aliquibus maritimus, Ges. IX. Pseudoasphodelus palustris Scoticus.
hort. ap. Asphodelus minimus Noruegicus luteus palu-
Asphodelus minor, Clus. Dod. Lugd. Cam. stris Scoticus & Lancastriensis, Lob. advers.
Phalangium Cretæ Salonensis, Ad. Lob. Lugd parte secunda.
Ger. Asphodelus Lancastriæ, Gerar.
Phalangij alterum genus, Cæs. X. Pseudoasphodelus alpinus.
Phalangium Narbonense, Tab. Pseudoasphodelus pumilio folius Iridis; Clus.
VIII. Pseudoasphodelus palustris Anglicus. pan. vel secundus, Eid. hist.

PHALANGIUM EIUSQUE

Species.

Φαλαγγίς Diosc. lib. 3. cap. 122. meminit : sic dictum Galeno, 8. simpl. facult. quòd de-
 morsis à Phalangis auxiliatur, cui Φαλαγγίτης, & Plin. lib. 27. cap. 12. Phalangites,
 à quibusdam Phalangium, ab aliis Leucanthemum vocatum.

- I. Phalangium magno flore.**
 Phalangium, Matth. Cast. majus, Ges. hor.
 Phalangium Matthioli, Lugd. Tab.
 Phalangium Allobrogicum majus, Clus. hist.
 ap. 2. Eyst.
 Phalangium Dalechampij, Lugd.
 Lilium polyrrhizon Myconi, Lugd.
- II. Phalangium parvo flore non ramosum.**
 Phalangites quorundam, Cord. in Diosc.
 Liliago, Cord. hist. ejus Scholiasti, Asphodelus
 Germanicus.
 Liliago Cordi, Asphodeli syl. species, Thal.
 Phalangium non ramosum, Lob. Dod. Tab.
 Ger. Eyst.
 Phalangium, Asphodelus parvus dici posset,
 Cæsalp.
- III. Phalangium parvo flore ramosum.**
 Phalangio Allobrogico congener, vel Phalan-
 gium montanum, Clus. cur. post.
 Est majus folio longiore, & latiore, semi-
 ne majore : est alterum in quo omnia mino-
 ra, & folia angustiora, in monte Wasserfall;
 cujus radices sæpè pro Rusci veri radicibus,
 magno errore dividentur.
- Phalangites sive Phalangium herba, Gesner.**
 hor.
 Phalangium ramosum, Lob. Dod. Lugd. Tab.
 Ger. Eyst.
 Phalangium majus, Cam.

SECTIO SEXTA.

XYRIS, IRIS, ACORUS, GALANGA, ZIN-
ZIBER, ZEDOARIA, COSTUS, CURCUMA
ET CROCUS INDICUS.

XYRIS.

ΞΥΡΙΣ ob folij similitudinem, quasi rasorium cultrum dicitur, de qua Diosc. lib. 4. cap. 22.
Ἴρις ἀρχία, Iris sylvestris Theophrasto : Plin. lib. 21. cap. 20. Iris sylvestris, à quibusdam
Xyrin vocata. Spatula foetida, tum ob figuram folij gladiolum referentis, tum quòd gravem
odorem exhalet, vulgò dicitur.

I. Gladiolus foetidus.
Xyris sive Iris sylvest. Dioscoridi.
Sparganium sive Xiphidion, Offic. spatula foetida, Ruel. Ama.
Spatula foetida, Trag. (cui & Gladiolus Italic.)
Fuch. Lon. Ges. hor. Ang. Cæs. Tab. Dod.
Xyris, Matth. Lac. Tur. Cord. Cornaro, Lob.
Cast. Cam. & Ger.
Xyris vel Iris agraria Theo Dod gal. Ad. Lob. ico.
Xyris Matthioli & Lobeli, Lugd.

Cùm Matthioli & Lobeli figura, radicis forma differant, idcirco in historia Lugdunensi duæ figuræ positæ : dum enim adhuc juvenca est, radicem habet fibrosam seu capillarem : ubi verò adolevit, crassa est. Flos communiter obsoletè purpureus : aliquando saturata purpura aridet, rariùs rubet.

II. Gladiolus foetidus maritimus.
Xyris maritima, quam fluctus in littora, cum aliis purgamentis reijciunt, Lugd.

IRIS ET EIUS DIFFERENTIÆ.

IRIS, Ἴρις Diosc. l. 1. c. 1. à cælestis arcus similitudine nomen accepit. Species complures esse, colore floris differentes, idem ostendit, nempe candido, pallente, luteo, (alij nigros legunt,) purpureo, cæruleo, seu cyaneo. Quam colorum diversitatem non in uno flore reperiri, videtur Dioscorides, (ut aliqui credunt,) voluisse : siquidem de Illyrica maximè loquatur, quam Brassavolus in Illyrico plerumq; candidis, aliàs pallidis, nonnunquam luteis & etiam purpureis conspexit. Theo. 6. caus. 13. Iris odorata est, & à gratia palati nomen accepit, quæ in Illyride (6. caus. 28.) melior quàm in Macedonia : in Thracia verò, locisq; frigidioribus odore penitus caret. Gaza Iridis vocem Consecraticem vertit. Plin. l. 21. c. 7. Iris diversicolor specie floret, sicut & arcus cælestis, unde & nomen : laudatissima in Illyrico ; proxima in Macedonia, quæ longissima, candidans, & exilis : tertium locum habet Africana, quæ amplissima & gustu amarissima. Illyrica quoq; duùm generum : Raphanitis, à similitudine, (fortè Astragalites Gal. & Aëtij,) quæ & melior : Rhizotomos subrusa : non improbatur & Pisidica.

Recentiores multas differentias agnoscunt : quare dividemus in eam, quæ radice est geniculata, & eam quæ radice est bulbosa : hæ enim & foliorum latitudine angustiaue, florisq; colore, & ratione loci natalis variant.

IRIS LATIFOLIA.

I. Iris vulgaris Germanica sive sylvestris.
Iris, Brunf. Gesner. cat. sylvestris, Matth. Lac.
Cord. hist. Cast. Lugd. Tab. syl. prima, Advers.
Iris syl. major, Matth. ep. Ges. hor.

Iris Germanica, Fuch. cærulea, Dod.
Gladiolus cæruleus major, Trag.
Iris latifolia major vulgaris, Clus. hist.
Iris biflora, Ger. ico.
Hæc est, quam in tectorum culminibus, vinearum

nearum macerijis & muris plantare consueverunt, quæ in hortos translata, cultura speciosior redditur.

II. Iris hortensis latifolia.

Iris Germanica, Trag. Domestica, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Iris, Tur. Ang. Dod. Cord. in Diosc. Lon. Tab.

Iris communis, Ges. hor. vulgaris, Lob. Ger.

Iris nostra sativa, Cord. hist.

Iris, Hyacinthus Virgilij, Columellæ & Palladij, Ang. Cam.

Iris major cærulea, vel purpurea, Cam.

Iris latifolia vulgaris cærulea, Eyst.

III. Iris hortensis pallidè cærulea.

Iris cujus flores aquæ cyaneum colorem referunt, Dod.

Iris dilutè cærulea involucro albo, Tab.

Iris Chalcedonica, Ger. ico.

Iris latifolia major obsoleta, Clus. hist.

IV. Iris hortensis alba Germanica.

Iris albo flore, Ges. hor. alba, Tab. Ger.

Iris vulgaris candidis floribus, Lob. ico. Lugd.

Iris candida, Dod. sub Iride altera.

V. Iris alba Florentina.

an Iris Africana Dioscoridis?

Iris sativa floribus nivei coloris, Matth.

Iris Florentina seu fœmina, Ges. hor.

Iris Florentina, Ireos officin. Dod. gal. Lon. Ad. Tab. Ger. Franco, Eystet.

Iris Illyrica, Cord. in Diosc.

Iris flore ex toto candido, Cæsalp.

Iris major alba, Illyrica vulgo vel potiùs Florentina, Cam.

Iris latifolia major alba, Clus. hist.

Hæc Florentina à Germanica differt, quòd hujus radix siccata: non secus ac vulgaris cærulea, corrugatur: illius verò non, quæ etiam radice minor est: in officinis nostris Illyrica habetur, quæ Venetijs adfertur, quæ rufescit, minus nitida est, at odore est suaviore.

VI. Iris Illyrica.

Iris Illyrica, Eyst. quæ à Florentina aliquantum differt, quòd hujus flos candidissimus sit, cùm Illyricè sit coloris dilutè cærulei pallens & odore remissiore.

IRIS LATIFOLIA PEREGRINA major.

I. Iris Sufiana flore maximo ex albo nigricante.

Iris Sufiana, Clus. pan.

Iris Chalcedonica variegata, Lob. Tab.

Iridi luteæ variegatæ in Lugd. hist. jungitur.

Iris Camerarij, Ger. ico.

Iris latifolia major prima, Clus. hist.

Iris Chalcedonica latifolia, Eyst.

Iris Pharaonis, vel nigra Cretica quibusdam.

II. Iris Asiatica cærulea polyanthos.

Iris Asiatica cærulea, Clus. pan. sive latifolia major 2. Eid. hist.

Iris Dalmatica major, Lob. ico. Lugd. Tab. Ger. ico.

III. Iris Asiatica purpurea.

Iris Asiatica purpurea vel 3. Clus. pan.

Iris latifolia major 5. Eid. hist.

Huc referantur

Iris latifolia violaceo colore major, &

Iris latifolia major variegata, Eyst.

IV. Iris peregrina subrubens inodora.

Iris major latifolia sexta, Clus. hist.

V. Iris peregrina odore oxyacanthæ.

VI. Iris major latifolia 24. Clus. hist.

VI. Iris Dalmatica major,

Iris Dalmatica major, Clus. hisp. ut Lob. Lugd. desc. Cam. Tab. Ger. & Chalcedonica 2. Tab. icon.

Iris major latifolia 3. Clus. hist.

an Iris Lusitanica verna, Lob.

VII. Iris Byzantina purpureo cærulea.

Iris major latifolia 18. Clus. hist.

VIII. Iris Damascena polyanthos.

Iris major latifolia 4. sive Damascena, Clus. hist.

IRIS LATIFOLIA GERMANICA & PANNONICA.

I. Iris latifolia Germanica odore suavi.

Iris major latifolia 7. Clus. hist.

II. Iris latifolia Germanica odore Sambuci.

Iris major latifolia 8. Clus. hist.

III. Iris latifolia Germanica ochroleucos.

Iris major latifolia 28. Clus. hist.

IV. Iris latifolia Germanica candido purpurea.

Iris major latifolia 21. Clus. hist.

V. Iris latifolia odore oxyacanthæ.

Iris exotica, Camer. vel Iris 5. Clus. pan.

Iris major latifolia 14. Clus. hist.

VI. Iris latifolia Pannonica colore multiplici.

Iris varia caulifera, vel Iris 4. Clus. pan.

Iris major latifolia 15. Clus. hist.

Iris Pannonica 4. Clusij, Tab.

Iris lutea variegata, Ger. icon.

VII. Iris latifolia alba viridis.

Iris major latifolia 16. Clus. hist.

VIII. Iris latifolia caule aphylo.

Iris 7. & Iris caulifera purpurea 1. & 2. Clus. pan.

Iris major latifolia 25. & 26. Clus. hist.

Variat: in illa, folia circa caulem minus, in hac, magis purpurascunt.

IX. Iris latifolia candida, purpureis venis distincta.

Iris major latifolia 27. Clus. hist.

Iris Portugalia, Eystet.

IRIS LATIFOLIA

Belgica.

I. Iris latifolia Belgica odore Sambuci.

Iris Lusitana verna, Lob. quoad icon.

Iris latifolia major 9. Clus. hist.

II. Iris latifolia Belgica versicolor odore Sambuci.

Iris major latifolia decima, Clus. hist. def. Eyst.

III. Iris latifolia Belgica odore Sambuci altera.

Iris latifolia major 11. Clus. hist.

IV. Iris latifolia Belgica variegata.

Iris major latifolia 12. Clus. hist.

V. Iris latifolia Belgica cærulea versicolor.

Iris major latifolia 13. Clus. hist.

VI. Iris latifolia ex albo pallescens striata.

Iris major latifolia 17. Clus. hist.

VII. Iris latifolia humilior purpurea.

Iris major latifolia 19. Clus. hist.

VIII. Iris latifolia humilior versicolor.

Iris major latifolia 20. Clus. hist.

IRIS BIFLORA.

I. Iris biflora flore minore, odore lilij convallij.

an Raphanitis Plinij; & Astragalites Aëtio.

Iris biflora, Clus. hisp. Lugd.

Iris biflora Lusitana, Lob. Dod.

Iris latifolia major 22. Clus. hist.

II. Iridi bifloræ affinis flore majore.

Iris Illyrica, vel Iris 6. Clus. pan.

Iris major latifolia 23. Clus. hist.

an Iris Byzantina, Camerarij huic similis?

III. Iridi bifloræ affinis minor.

Iris Dalmatica minor, Clus. hisp. Lob. Lugd.

Iris latifolia major 18. Clus. hist. quoad icon.

IRIS LATIFOLIA

Lutea.

I. Iris lutea sativa.

Iris sativa floribus aureis, Matth.

II. Iris lutea variegata Lobelij.

Iris lutea variegata, Lob. Lugd.

III. Iris lutea variegata Camerarij.

Iris variegata è luteo & purpureo, Cam.

Duplicem habet, aliam folijs languidis, aliam erectis.

Huc referenda.

Iris Pannonica variegata, Eystet.

Flos ex purpura flavescit, & lineis purpurascens, tibus distinguitur.

IV. Iris media longissimis folijs lutea.

Iris Tripolitana mediam inter latifolias & angustifolias, Clus. hist.

IRIS ANGUSTIFOLIA.

I. Iris pratensis angustifolia folio foetido.

Iris angustifolia media, Clus. hisp.

Iris angustifolia major, sive prima, Clus. hist.

Iris folijs angustis prima Clusij, Eystet.

II. Iris pratensis angustifolia non foetida altior.

Iris angustifolia media, sive Iris angustifolia Pannonica vario flore, & Iridis undecimæ species prior, Clus. pan.

Iris sylvestris Byzantina peramœna, Lob. icon. & Ger.

Iris syl. angustifolia major, Tab.

Iris undecima Clusij, Camer.

Iris tenuifolia, Thal.

Iris angustifolia altera, Clus. hist.

Iris pratensis major, Eystet.

III. Iris pratensis angustifolia humilior.

Xiphion, seu Gladiolus cæruleus minor, Trag.

Iris tenuifolia, Cord. hist. Ges. hor.

Iris minor seu tenuifolia, Dod.

Pseudoacorus cæruleus Tragi, Lugd.

Iridis undecimæ altera species, Clus. pan.

Iridis angustifoliæ secundæ species altera, Eidem hist.

Xyris minor, Camer.

IV. Iris angustifolia maritima major.

Iris maritima Narbonensis, Advers.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Chamæiris latifolia minor 4. Eid. hist.

Huic similis est.

Chamæiris latifolia minima, Eyst.

X. Chamæiris minor flore variegato.

Chamæiris latifolia minor varia, vel Iridis 9. species 5. Clus. pan.

Chamæiris latifolia minor 5. Eid. hist.

XI. Chamæiris flore luteo, vel candido.

Iris minor lutea, Dod.

Chamæiris lutea altera, Lob. ico.

Chamæiris nivea, aut candida, Eidem. & Eyst.

Huc pertinet,

Chamæiris flore argenteo & flore candido, Eyst.

XII. Chamæiris flore obsoleto pallido.

Chamæiris latifolia minor sexta, Clus. hist.

XIII. Chamæiris flore pallidè luteo, vel Chamæiris minor *ἀχρόλεσσος*.

Chamæiris latifolia minor nona, hist.

XIV. Chamæiris minor flore purpureo.

Chamæiris latifolia minor 10. Clus. hist. Eyst.

XV. Chamæiris candicans venis variis distincta.

Chamæiris latifolia minor 11. Clus. hist.

XVI. Chamæiris saxatilis Gallica.

Iris perpusilla saxatilis latifolia acaulos fermè, Adver. & Lob. ico.

Iris pusilla sylvestris, Cæsalp.

Iris perpusilla & saxatilis, Lugd.

an *Iris ἀμυλῶ*, Cam.

Variat: altera flore est purpureo & radice odorata: altera flore pallido, radice inodora.

XVII. Chamæiris latifolia saxatilis Lusatiana.

Iris humilis latifolia, Clus. hisp.

Iridis aliud genus humilius, Eid. hist.

A C O R U S.

ἌΚΟΡΟΣ, quia τῶς κόρας, id est, pupillis sive aciei oculorum caliginose medeatur, dicitur, de quo Dioscorid. lib. 1. cap. 2. Meminit Plin. lib. 25. cap. 13. *Acori Iridis folijs, radicibus nigris: quare cum & Dioscoridis & nostra, sit radicibus albicantibus, candida& commendetur, de hac Plinius intelligendus non est.*

I. **Acorus verus**, sive Calam. aromat. Officinarum.

Acorus, perperam Calamus aromaticus officinarum, Manardo, Trag. Matth. Cord. Gesner.

Dod. Ad. Lob.

Calamus aromaticus vulgo, Amato, Mundellæ, Cæsalp.

Acorum, Lon. Cam. Tab. Ger. Eyst.

Acorum legitimum, Clus. hisp. verum, Lugd.

Calamus noster, Iridis species, Ang.

II. **Acorus adulterinus.**

Iris in maritimis nascens, à Theophrasto & Plinio improbata.

Acorus, Brunf. Cord. hist. Lac. Cæsalp. Cam. Cast. Lob.

Acorus falsa, Cord. in Diosc. Ges. hor. vulgo, Cæsalp.

Acorum adulterinum, Trag. falsum, Matth. Cast.

Gladiolus luteis lilijs, Er. Gord. luteus, Fuch. ico. Lon.

Acorum officinarum, Fuch.

Acorus nostras, Ruel. palustris, Ad. Lob.

Acorus luteus falsus, Lugd.

Gladiolus aut Acorus falsus, Tur.

Gladiolus aquaticus, Ama.

Iris lutea, Dod. gal. Cord. hist.

Iris palustris lutea, Tab. Ger.

Iris agrestis, Ges. cat.

Pseudoiris, Dod. palustris, Eyst.

Butomon, Clus. hist.

III. **Acorus adulterinus Aquitanicus.**

Acorus Aquitanicus, Ad.

China spuria, Acori effigie, Lob. ico.

G A L A N G A.

CUM Galanga, quibusdam Acori, nonnullis Iridis species videatur, & minor à recentioribus Græcis *Cyperus Babylonica* nominetur, huc omnium optimè referri posse censuimus. Græcis recentioribus γάλαγγα, Arabibus *Galingian* dicitur.

I. Galan-

- I. Galanga major, Matth. Cord. hist. Ad Lon. Lob. Cæs. Lugd. Tab.
Galanga crassa, Ama.
Galangam, Schœnanthi radicem, volunt Monachi in Mesuem.
Acorus veterum, Leoniceno & Brassau.
Acorus seu Galanga major, Fuch. comp. Corn.
Galanga crassior, Costæo.
Lancuaz Javanensibus, apud quos crescit. Linsc. par. 4. Ind. Orient. cap. 39. & Tab. 18.
Iridis genus, Clusio in Acostam.
Galangam Garzias ab Orto & Acosta proponunt: quos secuti sunt Durantes & Lugd. historia: an eadem sit cum nostra Galanga
- maiore, Clusius dubitat.
II. Galanga, & Galanga minor officinatum.
Galanga, Ruel. Brassav. Mund. Ges. cat. Officin. Cæsalp.
Galanga minor, Matth. Cord. hist. Fuch. comp. Corn. (cui & Cyperus Babylonica,) Ad. Lon. Lob. Acostæ. Lugd. Tab. Ger. Linsc. part. 4. Ind. Orient. cap. 39.
Galanga Indica, Ama.
Galanga tenuis, Costæo.
Lavandou Chinenfibus, apud quos nascitur, Linsc. lib. cap.
An Dioscorid. lib. 2. cap. 189. per Piperis radicem intellexit?

Z I N Z I B E R E I U S Q U E

Species.

ZINGIBER, cum folia Iridis & siliquam aliquatenus Xyridi similem habeat, de eo hic agendum: quod Diosc. lib. 2. cap. 190. *Σιγγίβερις*; Galeno & Oribasio *Σιγγίβερις* dicitur: Plin. lib. 12. cap. 7. *Zimpheri*, & *Zingiberi* habet.

- I. Zingiber.
Gingiber & Zingiber, Herbariis.
Zingiber, cypero cognata herba, Cordo.
Acosta pingit latissimis foliis, cum tamen ei Lacrymæ Jobi folia tribuat, ut & Monardes: at Adversaria, arundinaceis foliis, & rectius Lobelius in suo de Balsamo libello: hæc fecere, ut dubius essem, diversa ne forent. Accedit, quod Autor. 6. part. hist. Ind. Orient. cap. 38 scribat, primò tenuioris arundinis speciem præ se ferre: & mox subjungit, crescere etiam velut Gladiolus: sic Svertius in suo Florilegio, foliis & flore Iridis pingit.
Zinziber flore albo facie Iridis nominans.
Radices conditæ ex India Orient. adferuntur, Monarde monente; in nova Hispania & in
- Cuba copiosè provenit, ut Joseph. Acost. lib. 3. cap. 23. scrib.
Reperiuntur apud Aromatarios, radices albæ & rubentes: hæ rubricâ, illæ sæpè cretâ infectæ, quò à teredinibus, cui candidiores & molliores magis obnoxia, præserventur: hæ Zingiberis albi, illæ rubri nomine, ab Amato donantur.
II. Zingiber fuscum.
Zingiber intus fuscum, Cord. hist.
Mechin & Zingiber fuscum Officinis, Ad.
Zingiber fuscum, Lugd.
III. Zingiberi affinis cortice squamato.
Mechini rara varietas, Ad. Lob. ico.
Mechinum Penæ, vel Mechinum rarius, Lugd.
Doronicum Arabum, Ponæ.

Z E D O A R I A E I U S Q U E

Species.

ZEDOARIA subjungitur, quia folius & Gingiberis, sed majoribus, longioribus, & latioribus, ut & radice, & in Calecut Gingiber sylvestre dicitur, Garzia autore: à Javanensibus, apud quos in Sunda copiosè provenit, Canior nuncupatur. 4. part. Ind. Or. cap. 7. Sunt qui veterum Arnabo, & Zarnabum, & Zurumbet Arabum esse velint: recentioribus Græcis, *Ζάδρα*, quam duplicem faciunt, longam & rotundam. Costus Syriacus Dioscoridis videtur.

- I. Zedoaria longa.
Zedoaria & Veterum Arnabi altera species longa radice, Cord. hist.

Zedoaria radice longa, Clus. in coroll.
 Zedoaria Officin. Zerumbeth sive Zurumbeth, Avicennæ & Serapionis, Dod.
 Zedoaria seu Costus Arabicus, Ang.
 Zaduaria sive Zadura herba, Ad.
 Zedoaria, Bras. Lon. Lugd.
 Zadura vel Zaduar, Ges. cat. Ruel. Fuch comp.
 Zeduaria vulgaris, Guil.
 Zedoaria Officin Lob. vulgò appellata, Cæs.
 Zedoaria Arab. Zurumbeth, aromâ Zingiberi simile, Græcis prætermissum, Ama.
 Zedoaria, aliquibus Costi species, Diosc. Frag
 II. Zedoaria rotunda.
 Zurumbethum, Cord. hist.
 Zedoaria Arabum, Guil.
 Zedoaria quæ rotunda est, Clus in coroll.
 Zedoaria loripes, Costæo in Mesuem.
 Zerumbeth & Zedoaria rotun. Ang. Fuch. com.
 Zedoaria rotunda, quæ Avicennæ Antora, Lon.
 Zerumbeth Serapionis, Lob.

Zerumbeth Javanensibus canior, Linsc. par. 4. Ind. Or. fig. 20.

Hæc à priori alia ratione non differt, quam forma, & ejusdem radicis partes esse dicimus, quemadmodum Lobelius, & hist. Lugd. figura proponunt: quare utraq; indifferenter uti possumus, Conditur etiam Saccharo, & Zingiberi præfertur.

II. Zedoaria tuberosa nigricans.
 Zerumbeth Serapionis, Clus. in Garz. Lob. (quod cum rotunda junxit,) & Lugd.
 Zaduaria & Zedoaria, Cast.

IV. Zedoaria Geiduar dicta.
 Geiduar Avicennæ Garziæ & Lugd.
 Gedvvar Clus. in exot. auctario.
 Zedoaria vera, Garziæ, Cæs.
 Sambaya Malays, Geiduar Chinenibus, part. 4. Ind. Or. c 8.

Hanc Veronâ à Johanne Ponâ insigni Pharmacopœo accepimus.

COSTUS EJUSQUE SPECIES.

Costus sequitur, cum ejus species una Zingiberi similis sit, & initio Zingiberis sylvestris nomine vendiderint, Adversar. autoribus monentibus.

T̄s Kóss species tres Diosc. l. i. c. 15. proposuit: Arabicum, qui albus est: Indicum, qui niger & lævis: Syriacum, qui gravis buxi colore. At Plin. lib. & cap 12. duo fecit genera: nigrum, & quod melius, candicans. Theoph. 9. hist. 7. Costum solum nominat, & quidem inter ea, quæ ad unguenta apta sunt. Officina, in dulcem & amarum dividunt, cum tamen Galeno omnis Costus amarus sit: at Actuaricus, Arabes secutus, Costi dulcis meminit: Verùm hæc radix cum recens est, nullius amaritudinis particeps est, candidiorq; persistit: cum autem vetustate corrumpi incipit, amaritudinem & nigredinem contrahit.

I. Costus Arabicus Dioscoridis.
 Costus albus seu Arabicus, Cord. hist.
 Costus verus, Valerando.
 Zingiberis effigie Costus Arabicus & Syriacus: non tamen genuinus costus est, Ad.
 Costi quoddam genus, Zingiberis radicibus simile, Clus. in Garz.
 Costus Arabicus, Cam. in Matth.
 Costus Arab. & Syriacus, Lugd.
 Cyperi Indi potius, quàm Costi species, Costæo in Mes. At Paludanus notis in 4. part. Indiæ Or. c. 39. Syriacum ab Arabico distinguit, quatuor sibi esse genera scribens, Indicum nimirum, Arabicum & Syriacum, cum genere quarto alio, quod Zingiberi simile sit.

II. Costus Iridem redolens.
 Costus Garziæ, Acostæ Fragofo.
 Costus Indicus, Ama. Clus. in Garz. Tab. Lugd.
 Costus facie radicis centaurij majoris, Lob.
 Costus Lusitanicus, Cam. in Matth.
 Costus Indicus, Malays Pucho dictus, quo nomine pingitur in 4. par. hist. Ind Or. tab. 20.
 III. Costus corticosus.
 Costus Molucensis corticosus rugosus, Ad. Lob. ico. Lugd. historia sub uno titulo & hunc, & sequentes 4. & 5. posuit.
 IV. Costus lignosus.
 Costus Molucensis lignosus fervidior, Ad. Lobel. ico.

Costus Molucanus, Tab.

V. Costus effigie radice Solani furiosi, Ad. Lob. ico.

Costus alter peregrinus, Tab.

VI. Costus amarus Officinarum, seu Helenium, & Comagenium Dioscoridis.

Helenij Comagenij radix, Cord. in Diosc.

Inula Comagenia, Eid. hist.

Costus officin. Ad.

Costus amarus Pharmacop. Cam. ep. Matth.

Costus Comagenius adulterinus officin. Lobel. icon.

Costus officin. amarus Costæo, Lon. Cast. Tab.

Costus Officin. adulterinus, Lugd.

VII. Costus dulcis officin. centaurio magno cognatus.

Costus dulcis officin. Lon. sed adulterin. Tab

Costi Pharmacopolarum species major, Cam.

in Matth. lit. D.

Costus dulcis, Cast.

VIII. Costus adulterinus insipidus.

Costus alter litera B. notatus, Cam. in Matth.

IX. Costus Officinarum ingratus, sive Thapsiæ species.

Costi vice sæpè venditur & alia radix, per transversum in taleolas secta, crassitudine plerumque manum implens, foris fusca, intus candidans, cortice crasso, substantia rara, gustu acri admodum, & nauseosam salivam ciens, & quasi strangulans; & cum teritur, rancidam pinguedinem olens. Quare non Costus, sed Thapsiæ majoris, montis Gargani radix est, quæ non sine periculo intra corpus sumitur, quam Agyrtæ corrupto nomine cum Italis Costones, quasi Costum amarum vocant. At Cæsalpino Ferulæ cujusdam radix est.

CURCUMA.

K *Ῥαζὴς Ῥαζὴν Dioscoridi: Indica herba, quæ Cyperis vocatur, Zingiberis effigie, Plin. lib. 21. cap. 18.*

I. Cyperi genus ex India, Matth. Fuch. comp.

Cyperus Indicus Dioscor. & Curcuma officin. Cord. hist. Clus. corol. Lon. Lob. Cæsal. Tab.

Cyperum Indicum Brasau. & Gortæus suspicantur.

Cyperi tertia species, vel Indus, Ama.

Curcuma longa & rotunda, Cord. hist.

Cyperis Indica, Gesl. cat.

Cyperus altera, radice lutea, Cast.

Terra merita, Ruel. Ad. Lob. ico. Lugd.

Duplex est, radice communiter longa, aliquando rotunda: hæc multò acrior existit, & cum Zingibere sæpè adfertur.

II. Crocum Indicum proposuit Garzias, folijs milij majoribus: & Acoſta, folijs Orchidis Serapiæ dictæ majoribus latioribusque.

Croci Indici, Acoſtæ nomine, cum ejusdem figura, in Lugd. hist. proponitur.

Radix Zinziberis facie intus flava, Malaiæ, Cunhet. Linscot. par. 3. Ind. Or. c. 14.

Crocus Indicus, Lusitanis Safran da Terra, planta lilio albo similis. Linsc. par. 4. Ind. Or. c. 3. & 7. cujus figura tab. 13. exhibetur: cui & Curcuma, cap. 8.

III. Ganti radix ac Zinziber ex China, qua Indi corpora sua fucant: part. 4. Ind. Orient. cap. 8.

IV. Tomon pute, radix Galangæ seu Curcumæ similis est, albicat, & ad illinenda corpora facit. l. c.

V. Caxumba, in Bantam Floers, quo in cibis condiendis & vestibus gossypinis tingendis utuntur; part. 4. Ind. Or. 7.

CASPARI BAUHINI
 PINACIS THEATRI BOTANICI
 LIBER SECVNDVS.
 DE BULBOSIS.
 SECTIO PRIMA.

IRIS BULBOSA: IRIS TUBEROSA: SISYRIN-
 CHIUM: GLADIOLUS ET HYACINTHUS.

IRIS BULBOSA
 latifolia.

Iris bulbosa latifolia acaulos odora.
 Iris bulbosa latifolia, Clus. hisp. Dod. Lug. Cam.
 Iris bulbosa latifolia purpurea, Svvert.
 Hyacinthus poëtarum latifolius, Lob.
 Flos vel purpureus, vel cæruleus: interdum
 lactei coloris.
 II. Iris bulbosa latifolia caule donata.
 Hæc variat floris colore, cæruleo, atro pur-
 purante: est & cærulea lineis & violaceis, vel
 purpureis, sic & cinerea violaceis strijs distin-
 cta, quas Svvertius pinxit, nomine
 Iridis Anglicæ majoris bulbosæ latifoliæ: quæ
 Iris bulb. Anglica fl. cæruleo, &
 Iris Anglicana major, flore violaceo, Eyst.
 Iridis bulbosæ latifoliæ flore atro purpurante.
 Iridis majoris Franciæ cæruleæ lineis violaceis
 crassioribus ornata, quæ etiam variat.
 III. Iris bulbosa latifolia candida.
 Iris bulbosa Anglicana major fl. candido, Eyst.
 Iris bulb. Anglic. latifolia flore albo, Svvert.
 IV. Iris bulbosa folijs cepaceis maculatis
 flore purpureo inodoro.
 Iris bulbosa, Dodon. Ger.
 Iris bulbosa angustifolia fl purpureo, Clus. hisp.
 Iris bulbosa violaceo flore, Clus. hist.
 Hyacinthus flore Iridis Theocriti & Poëta-
 rum, Lob.
 Hyacinthus poëticus Lobelij Lugd.

Est & flore violaceo, interdum elegantissi-
 mi, interdum dilutioris coloris: est & atroru-
 bens in summo albo: niveo flore in Pyræneis:

aliquando macula flava albo flori aspergitur,
 Clusio in append. altera monente; qui in cu-
 ris posterioribus longè majorem varietatem
 recenset, cum etiam rubro & purpurascente flo-
 re reperiatur.

Huc referendæ quatuor species ex Svvertio.
 Iris bulbosa flore cæruleo, quæ Iris bulbosa an-
 gustifolia cærulea, Eystettensi.
 Iris bulbosa flore atro purpurascete.
 Iris bulbosa flore albo.
 Iris bulbosa flore cinericeo.

IRIS BULBOSA ANGUSTI-
 folia versicolor.

I. Iris bulbosa angustifolia tricolor odore
 coriandri.
 Iris bulbosa angustifolia flore vario, Clus. hisp.
 Lugd.
 Iris bulbosa Lusitanica, Dodon.
 Hyacinthus Poëtarum Hispanicus, Lob.
 Iris bulbosa flore vario, Cam. Ger.
 Iris bulbosa 3. sive versicolor, Clus. hist.
 Variat flore latiore & radice brevi binis ple-
 rumque floribus: altera flore angustiore radi-
 ce oblonga: utraque dilutioris aut saturatio-
 ris coloris.

II. Iris bulbosa angustifolia tricolor.
 Iris bulbosa varicolor, Clus. hist. qui sub classe
 secunda species quinque floris colore varian-
 tes proponit.

I. Trium foliorum inclinatum labra flava
 sunt, maculâ aureâ magnâ in labro reflexo in-
 signita, ad quam venæ purpurascetes excur-
 runt:

runt: at trium incumbentium dorsum & alæ pallent, latera candicant: tria erecta albicant, venis subcæruleis saturatoribus vel dilutioribus distincta.

2. Tria inflexa pallent labro flavâ maculâ notato, internè quibusdam venulis purpurascens distincta: tria ligulam tegentia albicant, vel Ochri colore sunt: tria surrecta exalbida, nervo flavo excurrente.

3. Flore est latiore, brevior, ternis folijs inflexis latis, & propendente labro, aureâ maculâ insignito, & alio orbe cincto, per oras crispo, cærulei coloris, nervo extrinsecus virente, intrinsecus pallente, venis purpureis in latera excurrentibus: at tria gibba purpurea sunt, gibbo albicante, alis cæruleis: tria erecta ex cæruleo purpurascunt.

4. Tria reflexa flava sunt, maculâ aureâ in labro, à qua venæ dilutiùs purpurascens sparguntur: folia incumbentia exalbida, nervo pallido divisa: tria surrecta inferiùs cæruleo purpurascens venis distincta, supernè candicant.

5. Terna inflexa lactei coloris, aureâ maculâ labro impressâ: folia incumbentia, & terna erecta alba, & circa unguis subcærulea.

III. Iris bulbosa versicolor ramosa.
Iris bulbosa versicolor πολύκλων, Clus. hist.

Variat binis, ternis, quaternis floribus.

IRIS BULBOSA LUTEA

inodora.

I. Iris bulbosa lutea inodora major.
Iris bulbosa angustifolia luteo flore, Clus. hisp. Lugd. Eystet.

Iris bulbosa 3. luteo flore, Dod. 4. sive lutea, Clus. hist.

Hyacinthus poetarum luteus, Lob. Lugd.

Lirium mas, aut Lirium verum Dodonæi, Lug.

Iris bulbosa lutea, Tab. Cam. Svert.

Iris bulbosa flore pallido, Ger.

Invenitur latiore aliquantulum, saturatiore & magis rutilante aureo colore, radice item brevior & crassior, vaginula sanguineo colore infecta: alia dilutioris flavi coloris, vaginula sanguineo colore carente: & aliæ adhuc differentiarum occurrunt, Clusio notante.

Huc pertinent
Iris bulbosa pallido colore, sive luteo pallescens, Eyst.

Iris bulbosa lutea mixta, Eiusdem.

Iridis bulbosæ luteæ varietates quatuor, Lobelius advers. parte altera recenset.

II. Iris bulbosa lutea inodora minor.
Iris Mauritanica, Clus. cur. post.

IRIS BULBOSA LUTEA versicolor.

I. Iris bulbosa lutea versicolor major & elatior.
Iridis bulbosæ versicoloris, vel flavivariæ classis tertiæ prima, Clus. hist.

Iris bulbosa lutea varia, Lob. ad. par. 2.

II. Iris bulbosa lutea versicolor latiflora elatior.

Iris bulbosa flava varia septima, Clus. hist.

III. Iris bulbosa lutea versicolor latiflora humilior quadruplex.

Iris bulbosa flavivaria classis tertiæ 2. 3. 4. & 8. Clus. hist.

Primæ, terna folia inflexa flava sunt maculâ aureâ insignita, purpureis venis internè distincta: folia gibba purpurascunt: hæc 2. est Clusio.

Alterius folia reflexa flava sunt cum aureâ maculâ, & qua parte gibbosis integuntur venis obsolete purpureis distincta: tria surrecta ex cæruleo purpurascunt, nervo flavo per longum excurrente: tria incumbentia obsoleta, quibus flammei quid permixtum est: hæc 3. Clusio.

Tertiæ, folia inflexa pallida, aureâ maculâ insignita, quæ camerato folio integuntur, venis purpurascens distinguuntur, folia gibba purpurascunt, tria erecta cærulea sunt: hæc 4. est Clusio.

Quartæ, folia recurva flava sunt, aureâ maculâ notata, internè purpurascens radijs distincta: folia gibba purpureo cærulea, gibbo ex purpura flavescens: folia erecta, cærulei purpuræ permixti coloris: hæc 8. est Clusio.

IV. Iris bulbosa lutea versicolor angustiflora elatior, quæ duplex est.

Iris bulbosa flavivaria classis tertiæ 5. & 6. Clus. hist.

Primæ, folia reflexa flavescunt, maculâ aureâ labro insignita, at incumbentia candicant, nervo eminentiore ἀχρολόκω: folia erecta exalbida internè subcæruleis venis distincta. Altera media est inter 2. & 3.

Huc referatur
Iris bulbosa angustifolia lutea mixta, quæ flore est pallidè flavescens, venulis purpureis disseminatis, Eystet.

V. Iris

V. Iris bulbosa lutea versicolor angustiflora humiliortriplex.

Iris bulbosa flavovaria, classis tertiæ 9. 10. & 11. Clus. hist.

Primæ folia reflexa labris sunt longioribus & pallidioribus, oris purpurascens, macula aurea longiore insignita, incumbens internè purpurascens: nervo carni coloris externè ex viridi pallescentibus: & folia gibba purpurea, gibbo dilutiore: foliis surrectis purpura saturatiore nitentibus.

Alterius folia reflexa labro sunt pallescente, flava macula in radios desinente infecta: parte angustiore foris virescente, internè venis viridibus prædita: folia bifida, exalbida, gibbus pallescens: folia erecta alba, nervo circa unguem pallescente.

Tertiæ folia inflexa alba, flava macula insignita, incumbens purpurascens: tria erecta purpurei sive violacei coloris sunt.

VI. Iris bulbosa lutea versicolor, inter latifloram & angustifloram media.

Iris bulbosa flavovaria 12. Clus. hist.

IRIS BULBOSA CÆRULEA:

cæruleo varia: violacea alba.

I. Iris bulbosa angustifolia cærulea tiliæ odore.

Iris bulbosa 5. sive cærulea, Clus. hist.

Iris bulbosa angustifolia odorata Eyst.

II. Iris bulbosa cærulea minor.

Iris Hispanica cæruleo purpurea, Svvert.

III. Iris bulbosa cæruleo purpurascens vario flore.

Iridis bulbosæ versicoloris 13. genus, Clus. hist.

IV. Iris bulbosa cæruleo violacea.

Iris bulbosa flore cæruleo & purpureo, Eyst.

Huc pertinent ex horto Eystettenfi

Iris bulbosa variegata.

Iris bulbosa mixta.

Illi flos purpuroviolaceus, medio luteus: huic è cæruleo albicans, aureus & ex albo pallescens.

V. Iris bulbosa angustifolia violacea.

Iris bulbosa violacea Pyrænea, Lob. ad. part. 2.

Iris Anglicana violaceo flore, Eyst.

Huc referatur,

Iris bulbosa violacea colore mixto, Eyst.

VI. Iris bulbosa angustifolia alba.

Iris bulbosa alba, Lob. ad. part. alt.

Refert Clusius in altera apendice, se à Joachimo Venerio admonitum, se in Pyræneis Iridis bulbosæ varia genera observasse, & viginti sex generum descriptionem fecisse, & Iridem quæ flauum aut rubrum florem haberet, in illis montibus non reperisse: sed inter multas myriades, eam quæ cæruleum sive violaceum florem gerit, unicam plantam reperisse, quæ florem prorsus niveum haberet.

IRIS TUBEROSA.

Iris tuberosa folio anguloso.

Hermodactylus verus, Matth. Lugd. Tab. Cam. Ger.

Iris tuberosa, Dod. gal. Lugd. Lob. Eyst.

Iris bulbosa præcox, Clus. hist.

Lonchitis major, Cast.

Lonchitis prior Diosc. Aldrouando.

Satyrium, Cæsalp.

Iris tuberosa obscure viridi colore, Svvert.

SISYRINCHIUM.

Σ *ἰουεῖρρον Theoph. lib. 7. hist. 13. hoc peculiare habet, ut una radix, primo augeatur hyeme, tum ineunte vere, quod in imo excreverit, contrahatur, supremumq; crescat, quod manditur. Sic quoque Plin. lib. 19. cap. 5. sisyrrichio hoc mirum, imas ejus radices crescere hyeme, verno autem tempore minui & contrahi, tum deinde bulbum pinguescere: Non solum suillo pabulo bulbosæ atque carnosæ radicis aptitudo, sed planta hujus, rostro forma rostrata, suillo similis nominis (ut rectè doctissimus Fab. Columna) causa fuit.*

I. Sisyrrinchium majus flore lutea macula notato.

Sisyrrichion majus vel primum, Nofelha Hispanis, quasi nûcula auellana, Clus. hisp.

Sisyrrichium majus, Dod. flore cæruleo, Schvver.

Hyacinthus Poëticus Hispanicus gemino glandiolo reticulato bulbo, Lob. observ.

Sisyrrichium Cordi & Clusij, Lob. ico.

Sisyrrichium, bulbi esculenti genus, Lugd.

Flos coloris est cærul. luteis macul. aspersis.

II. Sisy-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ribus venis, ut Græcarum litterarum figura A. I. inscripta legatur. Duplicis Veteres meminere, alter Poeticus, alter Medicus est: illum, aliqui fabulosum vel Poeticum: hunc, historicum seu Medicum vocant: rursus alius Græcorum, alius Latinorum est; Græcorum esse Hemerocallida Diosc. sive Liliū rubrum Plinij; Latinorum, Iridem radice tuberosa, censent; Medicorum verò ab utroque variat, de quo in præsens.

HYACINTHUS COMOSUS.

I. Hyacinthus comosus major purpureus. Hyacinthus, Dioscoridi. Bulbine prima, Plinij, forte alijs Pericarpus bulbus, Ejusd. Hyacinthus quartus & major, & Hyacinthus rubens Virgilij, Trag. Hyacinthus, Ruel. Matth. Cord. in Diosc. Ges. cat. Port. Cast. Hyacinthus maximus, Tur. major, Lugd. Tab. Hyacinthus primus, Ama. Fuch. Ges. hor. Hyacinthus cæruleus maximus, Fuch. fol. Hyacinthus cæruleus major mas, Fuch. ico. Hyacinthus sylvestris, Cord. hist. Pancratium, Ges. hor. Lac. Bulbus, Ang. Bulbi esculenti genus, Dod. gal. Lugd. Bulbi sylvest. primum genus, quem Pothos Theophrasti, suspicatur, Cæs. Hyacinth. magnus, & Bulb. Vomitorius, Lon. Hyacinthus primus Matthioli, Clus. hist. Hyacinthus Neotericorum sive comosus spurius tertius, Dod. Hyacinthus comosus, Diosc. Ad. major, Lob. Cam. Lugd. Hyacinthus comosus, Ger. spurius, Eyst. Variat: alter præcox, latiore folio, coma crassiflore, majoreq; bulbo: alter serotinus, angustiore folio, coma tenuiore, laxiore tamen & elegantiore, minoreq; bulbo: Hinc apud Cam. Hyacinthus comosus major sive serotinus & minor sive præcox, & flore communiter purpureo, vel cæruleo purpureo (rarius albo) qui Hyacinthus comosus purpureus, Svvert. II. Hyacinthus comosus albus Belgicus. Hyacinthus comosus albus, Lob. Lugd. albo flore, Clus. hist. Hyacinthus comosus leucanthemos, Cam. Huc referatur Hyacinthus comosus fl. albo obsoletiore Clus. pan. III. Hyacinth comosus albus Byzantinus. Hyacinthus comosus Byzantinus, Clus. pan. & hist. Eyst.

Flores initio candicantes, cum marcescunt fusci: vel exterius subfusco obsoleto colore, intus albicantes, ad fundum capillis nigricantibus.

IV. Hyacinthus comosus Hispanicus.

Hyacinthus comosus major Hispanico semine natus, Clus. pan. & hist.

V. Hyacinthus paniculâ cæruleâ.

Hyacinthus Sannesius comâ panniculosâ, Colum.

Hyacinthus comosus ramosus nondum descriptus purpuroviolaceus, du Bry.

HYACINTHUS RACEMOSUS.

I. Hyacinthus racemosus cæruleus major.

Hyacinth. botryoides cærul. amœnus, Lob. ico.

Hyacinth. botryoid. cæruleus major, Tab. Ger.

Hyacinthus botryodes cæruleus, Clus. pan.

Hyacinthus botryoides odoratus, Cam.

Hyacinthus botryoides major, Eyst.

Hyacinthus botryoides major Hispanicus, Svvert.

II. Hyacinthus racemosus latif. speciosior.

Hyacinthus botryodes cæruleus, vel 3. genus, Clus. pan. vel purpureus 3. Eid. hist.

Hyacinthus botryoides incarnatus, Tab. Eyst.

Hyacinthus botryoides cæruleus amœnus, Ger. ico.

Flos dilutioris purpuræ etiam in cæruleum tendens.

III. Hyacinthus racemosus albus.

Dipcadi candidis floribus, Lob. Lugd.

Hyacinthus botryodes lacteus, Clus. pan. Tab.

Ger. albo flore, Clus. hist. Eyst.

Variat floris colore lacteo, niveo, cui dilutissima purpura perfusa: est & tertius floribus ex cæruleo virescentibus: Svvertius carneo, albo & cæruleo botryoides nomine pingit.

IV. Hyacinthus uvâ ramosâ major.

Hyacinthus ramosus botryoides cæruleus, Casp. Bauhini: in florilegio du Bry.

V. Hyacinthus uvâ ramosâ minor.

Hyacinth. botryodes ramosus, Clus. pan. vel 3. uvâ ramosâ, Ejusd. hist.

VI. Hya-

VI. *Hyacinthus racemosus cæruleus minor latifolius.*

Bulbina Plinij videtur.

Bulbi esculenti genus minus, Dodonæo gal. Lugd.

Hyacinthus cæruleus major, Fuch. Tur. Lugd. scæmina, Fuch. ico.

Hyacinthus 2. Fuchij, Ges. hort.

Hyacinthus minor, Lon.

Hyacinthus botryodes primus & major, Clus. pan, & hist.

Hyacinthus botryoides cæruleus, Eyst.

VII. *Hyacinthus racemosus cæruleus minor juncifolius.*

Hyacinthus primus, vel Hyacinthus vernus exiguus, Trag.

Allium caninum exiguum, Eidem.

Hyacinthus Cord. in Diosc. minor, Eidem observ.

Hyacinthus neotericorum primus, Dod. flor.

Hyacinthus racemosus, Dod.

Hyacinthus comosus minor, Lob. obs. Lugd.

Hyacinthus botryoides vulgaris, Lob. ico.

Hyacinthus botryoides 1. & minor, Clus. hist.

Hyacinthus botryoides odoratus, Cam.

Hyacinthus botryoides cæruleus, Ger.

Hyacinthus cæruleus minor, vel sextus, Tab.

Panocratum alterum Dodonæi, Ges. eat.

Bulbine flore cæruleo, Ges. hor. minor, Eid. color.

Bulbus sylvest. & Bulbus coronarius Theoph. Cæsalp.

Variat floris colore cæruleo, aliàs saturato, aliàs dilutè exalbido, dilutè purpurascens; odore apud nos est pruni: at *Tragus inodorum* asserit.

VIII. *Hyacinthus racemosus moschatus.*

Bulbus vomitorius, Matth. Cast. Lugd.

Muscari, Clus. hisp. & pan. Ger. Turcarum, Camer.

Dipcadi Chalcedonicum & Italarum, Lob. Lugd.

Hyacinthus spurius recentiorum alter, Dod.

Hyacinthus botryoides Chalcedonicus moschatus, & Hyacinthus purpureus magnus peregrin. Tab.

Hyacinthus neotericorum alter, Lugd.

Muscari obsoletiore flore, Clus. hist.

Muscari majus obsoletio albo flore, Eyst.

Flos initio interdum purpurascens, aut viridis: dein ex purpura virens, aut cum viriditate albicans: nonnunquam subcæruleus: aliquando initio nigricans, sive saturatè purpurascens, dein pallidus, vel flavescens; vel ab initio pallidus, postea flauus, postremo pallefcens, nigricans, aut pullus; hic & niveo, & egregiè rubente, & carneo reperitur; hinc quatuor figuræ apud *Svvertium*; & in hort. *Eyst.*

Muscari flore obsoleto albo & obsoleto nigro.

IX. *Hyacinthus racemosus moschatus luteus.*

Dipcadi flavum, sive Muscari Constantinopolitanum, sive Chalcedonicum, Lob. ico.

Muscari flavo colore, Clus. hist. flavum, Ger. luteo flore, Eyst.

Muscari Turcarum flore luteo, Cam.

Hyacinthus botryoides Chalcedonicus luteus, Tab.

Nonnunquam flore dilutè purpureo, aliquando cæruleo virente reperitur; ex viridi flavescens, *Clus. in ap. alt. notavit.*

X. *Hyacinthus racemosus luteus præcox.*

Dipcadi lutei varietas, sive Muscari luteum præcox, Lob. ad part. 2.

Flores initio subcærulei, postea aurei.

HYACINTHUS OBLONGO flore.

I. *Hyacinthus oblongo flore cæruleus major,*

Hyacinthus, Dod. gal, Lugd.

Hyacinthus Anglicus, Ad. Ger. Eyst. & Belgicus, Lob.

Hyacinthus non scriptus, Hyacinthus Dioscoridis, Dod. Lugd.

Hyacinthus Belgicus non scriptus, Cam.

Hyacinth. Hispanicus, Clus. hist. addit. Svvert. flore cæruleo & albo.

Variat floris colore ut plurimum cæruleo, cæsiouè: aliquando amethystino vel violæ, nigræ dilutam purpuram refert: aliquando carneo, hinc

Hyacinthus Anglicus colore amethystino: & aliàs colore violaceo, Eyst. &

Hyacinthus Anglicus flore incarnato, &

Hyacinthus Anglicus cinericeus: Item

Hyacinthus Hispanicus flore violaceo, & flore incarnato, Eyst.

qui Hyacinthus carnei coloris, Svver. item floribus albicantibus aut candidis, sive niveis, qui

Hyacinthus Belgicus candidus, Lob.

Hyacinthus non scriptus flore candido, Dod.

Hyacinthus albus Anglicus, Tab Ger.

Hyacinthus Hispanicus flore albo, Svvert.

II. Hyacinthus oblongo flore fusco.

Hyacinthus Mauritanicus, Clus. hist. ap. 1. & cur. post.

Hyacinthus Mauritanicus Clusij, cui flores vicini plures obsoleti, & fusci, Lob. ad. part. 2.

III. Hyacinthus obsoleto flore.

Hyacinthus obsoletior Hispanicus, Clus. pan. obsoleti coloris Hispanicus serotinus, Eid. hist.

Hyacinthus Hispanicus obsoleto flore, Cam.

Hyacinthus obsoletior Hispanicus semine compresso Pancratij Monspel. maritimi, Lob. ad par. 2.

Hyacinthus serotinus maximus, Eyst.

Variat floris colore ex purpureo pallido & virescente mixto: sic ex albo cinerei, & ex albicante virescente, Clus. ap. alt.

Hyacinthus obsoletus Clusij, flore obsoleto viridi, Svvert.

Sic eorum color valde obsoletè spadiceus est, qualis plerumque ceruis esse solet.

IV. Hyacinthus obsoleto flore alter.

Hyacinthus serotinus obsoleto colore, Eyst.

V. Hyacinthus serotinus albicans.

Hyacinthus serotinus facie Orientalis, Eyst.

VI. Hyacinthus oblongo flore flavo viridi.

Hyacinthus obsoletus Æthiopicus Clus. cur. post.

VII. Hyacinthus oblongo flavo flore.

Hic cum tertio convenit, nisi quod minor, & flos ex sex foliolis luteis, aliquando candicantibus compositus est, in cujus medio staminula hinc pallida conspiciuntur: in Gallia Narbonensi in summitate pontis Gari reperitur.

VIII. Hyacinthus oblongo cæruleo flore minor.

Hyacinthus minor Hispan. Clus. hist. ap. 2. & cur. post.

Variat flore cæruleo, albo, interdum mixto, dilute suaviterque rubente, (qui

Hyacinthus flore rubro ex Lusitania, Lob. ad. par. 2.) venis saturatioribus per foliolorum externorum longitudinem excurrentibus.

IX. Hyacinthus floribus campanulæ uno versu dispositis.

Hyacinthus totus albus, Campanilla, Lob. ad. par. 2. ex Lusitania

X. Hyacinthus floribus campanulæ utrinque dispositis.

Hyacinthus Neapolitanus, Svvert.

HYACINTHUS ORIENTALIS.

I. Hyacinthus Orientalis caule maculato.

Hyacinthus Dioscorid. & Theoph. Ang.

Hyacinthus Orient. Matth. Gesner. hor. Dod. (cui & minor) Cast. Lugd. Clus. hist. Rauv. cæruleus, Tab. Ger. Eyst.

Hyacinth. Orientalis Græcus, Ad. Lob. Lugd.

Hyacinthus Constantinopolitanus, Cam.

Hyacinthus, Cæsalp.

II. Hyacinthus Orientalis purpureus.

Hyacinthus Orientalis purpurorubens, Lob. ico. flore purpureo, Cam.

Variat flore purpureo, purpurorubente: & Svvertius.

Hyacinthum Orient. serotin. flore purpureo pingit: & huc referendus.

Hyacinthus fl. purpureo albo, Eyst.

III. Hyacinthus Orientalis exalbidus.

Flores antequam aperiantur albi, aperti orastantùm albas habent, reliqua parte carnei sunt, senescentes toti nivei fiunt, Clus. hist.

Est & alter floribus ex cinereo albis, folijs paulo angustioribus & crassioribus, qui

Hyacinthus Orient. fl. cinereo albus, Eyst.

IV. Hyacinthus Orientalis albus primus.

Hyacinthus Or. albus, Lob. ico. & Clus. hist. Flore niveo, Eyst.

Flore albicante, & flore albo, Svvert.

Hyacinthus Constantinopolitanus albo flore, Cam.

Flore albicante & flore albo, Svvert qui etiam

Hyacinthum facie Orientalis, flore cæruleo & flore albo, &

Hyacinthum Germanicum flore albo, pingit.

Flores intus nivei, foris albi, folijs tribus externis ad ἀχρόλονον colorem accedentibus: aliquando argentei coloris, qui

Hyacinthus Orientalis niveus, Clus. hist.

Hyacinthus Orient. argenteo colore, Eyst.

V. Hyacinthus Orientalis albus alter.

Hyacinthus brumalis Orientalis Gemmæ, Lugd. albus, Lob.

VI. Hyacinthus Orientalis maximus.

Hyacinthus Orientalis alter, Matth. Lugd.

Hyacin-

Hyacinthus Orient. major, Dod. polyanthos, Ad. Lob. Tab. Lugd.

Hyacinthus Orientalis polyanthos, Clus. hist. Ger.

Hyacinthus Orient. præcox multiflorus cæruleus, Svvert.

Hyacinthus Orient. major, flore cæruleo, & alter violaceo colore, Eyst.

Flores sæpè 40. producit.

VII. Hyacinthus præcox albus.

Hyacinthus præcox flore albo Caccini, Clus. cur. post.

VIII. Hyacinthus Orientalis latifolius.

Hyacinthus Orient. *πολιαιθής* alter, Clus. hist.

IX. Hyacinthus Orientalis variegatus phœniceis caliculis subtus rubentibus: vel floribus anteriùs albescentibus, aversâ parte purpurascens.

Hyacinthus Orientalis variegatus, &

Hyacinthus Orientalis mixtus, Eyst.

V. Hyacinthus maximus polyanthos.

Hyacinthus Jacobæus altus multis floribus Italicus, Svvert.

XI. Hyacinthus Orientalis ramosus.

Hyacinthus Orientalis *πολυκλαδής*, Clus. hist.

XII. Hyacinthus Orient. florum folijs reflexis & variegatis.

Hyacinthus Orient. reflexis folijs, colore violaceo, &

Hyacinthus Orient. viol. colore albis lineis, Eyst.

Flores purpuroviolacei, lineis albicantibus dorsalibus distincti: vel lætè purpurei & janthini, virgulis obscurioribus signati.

XIII. Hyacinthus Orientalis, caule folioso.

Hyacinthus Asiaticus *φυλλοφόρος* caule, Clus. cur. post.

Hyacinthus caule folioso, Svvert.

XIV. Hyacinthus Arabicus, Camerarij, quid?

XV. Hyacinthus exoticus flore phalangij.

Hyacinthus circa Alepum Ayur dictus, Rautvolff.

Hyacinthus Tripolitanus, Cam. ad. Matth.

Hyacinthus Orientalis serotinus.

I. Hyacinthus Orientalis serotinus.

Hyacinthus Orient. serotinus mixtus, Eyst.

Florum apices albescunt, qua pediculis adhærent, rubescunt.

II. Hyacinthus Orient. serotinus floribus erectis candidis, vel cæruleis.

Hyacinthus Orientalis serotin. erectis candidis floribus, &

Hyacinth. Orient. serot. erectis cæruleis floribus, Eyst.

III. Hyacinthus Orient. serotinus striatus.

Hyacinthus minimus serotinus facie Orientalis hyacinthi, Lob. ad. par. 2. ap.

an Hyacinthus serotinus minimus cæruleus, Clus. hist. ap. 2.

Flos ex cæruleo dilutus, senis venis cæruleis striatus.

Hyacinthus Orientalis flore pleno.

I. Hyacinthus Orientalis flore duplici.

Hyacinthus flore duplici ex albo virescente, Clus. cur. post.

Hyacinthus Orientalis pleno flore subviridi, Svvert.

Hyacinthus Orient. fl. duplici, Eyst.

Flores gerit insitos duplices: ex albo virescentes, vel cæruleos, ad pediculum parum virentes.

II. Hyacinthus Orient. fl. cæruleo pleno:

& Eyst.

III. Hyacinthus Orient. albus multiplici

flore.

Hyacinthus candidissimus pleno flore, Eyst.

HYACINTHUS STELLARIS.

I. Hyacinthus stellaris bifolius Germanicus.

Narcissus Martius, Brunf.

Narcissus cæruleus & Hyacinthus alius, Trag.

Hyacinthus cæruleus minor mas, Fuch. ico.

Hyacinthus albicans seu fœmina, Fuch. Tur. Lugd.

Hyacinthi Germanici liliflori minor species, Lob. ob.

Satyrium trifolium, Dod. gal.

Bulbus syl. quidam bifolius, Ges. hor. &

Hyacinthus, seu Bulbus syl. Eid. col.

Bulbus vomitorius, Lon.

an Hyacinthus bifolius Theoph. Lob. ico.

Flore est cæruleo, in alijs colore magis saturo, alijs magis diluto, rariùs ad carneum vergente, suaviter rubente: est etiam exalbido, & veluti cinericeo, subcæruleoûe flore: sunt qui & flavos notarunt.

II. Hyacinthus stellaris trifolius.
 Satyrium erythronium, Dod.gal.
 Hyacinth. cæruleus minor, Tur. minor fœmina, Fuch.ico.
 Hyacinth. cæruleus mas minor, Fuch. Lugd.
 Hyacinthus Fuchsij, Dod.medius, Lon.
 Hyacinth. Germanicus liliflorus, Ad. stellaris, vel flos Martius stellatus Germanicus, Lob.
 Hyacinthus stellatus, Clus.hist. flore cæruleo, Cam.Eyst.
 Hyacinthi alterum genus, Cæs.
 Priore per omnia major & triphyllos, qui tamen volet, eundem dicat.
 III. Hyacinthus stellaris albus.
 Narcissus candidus, Trag.
 Hyacinthus niveus, Fuch. floribus candidis, Dodon.
 Hyacinth. diphyllus Fuchsij floribus candidis & purpureis, Cord, obs.
 Hyacinthus stellaris albicans serotinus, Lob. Lugdun.
 Hyacinthus albicans Botanicorum, Lob. ad. part.2.
 Hyacinthus stellatus flore albo, Cam.
 Bulbus vomitorius albo flore, Lon.
 IV. Hyacinthus stellatus cæruleus staminibus ex viridi luteis.
 Hyacinthus stellatus Italicus, Eyst.
 V. Hyacinthus stellaris purpureus.
 Hyacinthus stellaris major, Lob. ad. par.2.
 VI. Hyacinthus stellaris spicatus cinereus.
 Hyacinthus stellatus cineracei coloris, Clus. hist. &
 Hyacinthus stellatus æstivus, Eid. cur. post.
 Hyacinthus stellatus Byzantinus sive exoticus Someri, latâ depressâ spicâ fastigiatus, Lob. ad. part.2.
 an Hyacinthus stellatus cinereus ex Gallica, Eidem.
 VII. Hyacinthus stellaris cæruleus amœnus.
 Hyacinth. stellaris Byzantinus alter elegantissimus serotinus bullatus, Lob. ad. par.2.
 Hyacinthus latifolius Dalechampij, Lugdun. icon.
 Hyacinthus peregrinus pluribus caulibus præditus, cæruleo violaceus, Svvert.
 Variat magnitudine & floris colore amœno cæruleo, dilutè cæruleo, quandoque ex cæ-

ruleo purpurascente, vel violaceo : rarissimè albo.

VIII. Hyacinth. stellaris obsoletè cæruleus, vel major.

Hyacinthus stellatus Byzantinus, Clus. hist. & Eyst.

Hyacinthus stellatus Byzant. tenuifolius præcox, Lob. ad. part.2.

Huc referendus

Hyacinthus Byzantinus flore cæruleo lacteo, Svvert.

IX Hyacinthus stellaris cæruleus striatus.

Hyacinthus stellatus Poreti, Clus. cur. post.

X. Hyacinth. stellaris saturè cæruleus.

Hyacinthus Hispanicus stellaris flore, Clus. cur. post.

XI. Hyacinthus stellaris æstivus cæruleo purpurascens major.

Hyacinthus stellatus æstivus, Clus. hist. ap. altera.

Flores sunt subcærulei dilutiores : sic albi, staminibus purpurascensibus.

XII. Hyacinthus stellaris æstivus minor flosculis alternatim sitis.

Hyacinthus stellatus æstivus minor, Clus. in auct. ap. alt. & cur. post.

XIII. Hyacinthus stellaris foljis & radice liliij.

Hyacinthus stellaris lilifolius, Lobel. Lugd. Ger.

Hyacinthus liliaceus, vel septimus, Tab.

Hyacinth. stellat. *λειώφυλλον*, Clus. hist. & ap. alt. ejusdemq; auctario & cur. post.

Hyacinthus lilifolius flore cæruleo pallido, Svvert.

Flores intensè cærulei, sive violacei, rarius nivei.

XIV. Hyacinthus stellaris autumnalis major.

Hyacinthus autumnalis major, Ad. Clus. hisp.

& hist. Lob. Dod. Lugd. (cui & Typhium Theophrasti) Ger.

Hyacinthus stellatus autumnalis angustifolius major, Eyst.

Aliquando cauliculis est ramosis, & Svvertus exhibit

Hyacinthum autumnalem albo flore.

Hyacinthum flore purpureo pallido.

XV. Hya-

XV. Hyacinthus stellaris autumnalis minor.

Hyacinthus autumnalis, Ges. hor. Ad. Clus. hisp. Lob. Lugd. Ger.

Hyacinthus autumnalis minor, Dod. Clus. hist. Eyst.

Bulbus æstivus Dalech. Lugd.

Flos cæruleus, purpuræ dilutioris, ex purpura rubens.

XVI. Hyacinthus stellaris minimus.

Hyacinthus stellaris vernus pumilus, Lob. ad. par. 2. Eyst.

XVII. Hyacinthus minimus maritimus in Prod. descript.

In Florilegio Svvertij adhuc pinguntur sex diversi Hyacinthi;

Hyacinthus stellaris albus: 2. cæruleus: 3. ex cæruleo violaceus: 4. carnei coloris: 5. luridus: 6. stellatus major, azureus, hicque elegantissimus existit.

HYACINTHUS INDICUS.

I. Hyacinthus Indicus bulbosus stellatus.

Hyacinthus stellatus Peruanus, Clus. hist. Lob. ad. par. 2. Eyst.

Hyacinthus Peruanus, Robino; flore cæruleo multiflorus, Svvertio.

Hyacinthus stellatus Boëticus, Clus. cur. post.

Variat colore floris, qui nunc è cæruleo purpureus, modò saturatoris purpuræ & quasi

violaceus, umbone purpureo, staminulis cæruleis: vel ex albo rubicante, umbone & staminulis albis, quem nomine

Hyacinthi Peruani carnei coloris, Svvertius pinxit.

II. Hyacinthus Indicus bulbosus minor.

Hyacinthus Indicus minor Orientalis, Svvert.

III. Hyacinthus Indicus tuberosus flore Hyacinthi Orientalis.

Bulbus Indicus flore albo Hyacinthi Orientalis æmulo, Paludano.

Hyacinthus Orientalis Indicus, Simoni Touar.

Hyacinthus Indicus tuber. radice, Clus. hist. Lob. ad. par. 2.

Hyacinthus minor Indicus tuber. radice albus, Svvert.

IV. Hyacinthus Indicus tuberosus flore Narcissi.

Hyacinthus Indicus tuberosa radice, Robino.

Hyacinthus major Indicus tuberos. radice, Svvert.

HYACINTHUS COLCHICI

folio.

I. Hyacinthus latifolius maximus.

Hyacinthus Ind. Orient. dictus, adhuc incognitus, Svvert.

II. Hyacinthus latifolius alter.

Hyacinthus Africanus bulbo crasso facie Hyacinthi Peruani, Svvert.

BULBUS ERIOPHORUS

BULBUS CRINITUS ET FLOS.

Tigridis.

BULBI ἐριόφορος, id est, laniferi, inter veteres Theoph. 7. hist. 13. meminit, illum in littoribus nasci, lanamq; sub primis tunicis habere, ex qua toga & alia vestes conficiantur: cujus & Plin. lib. 9. cap. 11. meminit, Theophrasti testimonio usus.

I. Bulbus eriophorus Peruanus. Eriophorus Peruanus, Clus. hist.

Magnam cum Hyacintho Indico bulboso stellato affinitatem habet, hujus tamen folia duplo latiora: flos purpureus, circa umbili-

cum cæruleus, venâ atropurpureâ floris folium percurrente,

II. Bulbus eriophorus Orientalis.

Bulbus eriophorus, Clus. pan. & hist. Lob. Dod. Cam. Lugd. Tab.

Bulbus

Bulbus lanatus ex Oriente, Cæs.

Cùm Dodonæus in florum historia fictitiam figuram posuerit, idcirco eandem figuram sub nomine

Eriophori bulbi commentitij, posuere Lobel. Lugd. at Cast.

Bulbi eriophori, & Tab. sub Eriophori bulbi altera icone.

Ipse verb Dodonæus edit. postrema, utramque figuram habet; alteram titulo Bulbi eriophori icon ab amico missa; alteram, Bulbi eriophori Viennæ nati effigies.

. III. Bulbus eriophorus minor.

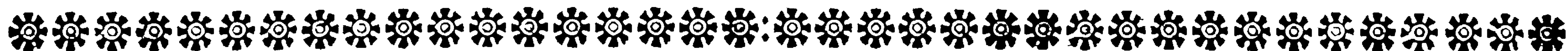
Hyacintho obsoleto Æthiopico, subjecit Clus. cur. post.

IV. Bulbus marinus crinitus, *τειχάδης*, in hist. Lugd. proponitur; quid sit, ignoramus.

V. Tigridis flos, Dod. Lub. Lugd. Tab.

Ocelo Xochiel, id est, flos Tigridis, novæ Hisp. sive Mexiocanæ Provinciæ, in hist. Mexiocana.

Radice[m] habet porraceam, folia gladioli, flos rubet egregiè, circa medium tamen albus, & instar pellis Tigridis maculatus: hujus veram figuram in florilegio I. du Bry videre est.

SECTIO SECUNDA.

NARCISSUS: LEUCOIUM: LILIO- NARCISSVS SIVE TVLIPA.

NARCISSUS ET EJUS SPECIES.

NΑΡΚΙΣΣΟΣ καὶ λείριον *Dioscoridi* l.4.c.161. & *Theoph.* 6. hist. 6. & 7. *eiusdem* 12. dicitur, non à Narcisso adolescente nimium seipsum adamante, ut Poëta fabulantur, sed à vi stupefaciendi, quam *νάρκωσις* Græci vocant: seu ut *Plinius*, à narce, quam vim Narcisso inesse l.21. c.19. testatur: hinc *Plutarcho* in *Symposio*, quasi nervos hebetans & torpidas gravitates efficiens dicitur.

Unius Theophrastus meminit: at *Dioscorides* in flore differentiam notat, qui albus sit, intus croceus, in quibusdam purpureus, ita ut alius sit *περφυρῶδες*, alius *κροκῶδες*, Et *Plinio* l.21. c.5. *Narcissus* alter flore candido, calyce purpureo: alter calyce herbaceo: per calycem intelligens quod in floris medio est, nullius Græci autoris exemplo: & seq. c.19. *Narcissum* unum purpureo flore, & alterum, herbaceum dixit.

NARCISSUS PORRACEO FOLIO,
angusto calyce, latifolius simplex,
uno flore.

I. *Narcissus* maximus pallidus folijs incanis.

Narcissus omn. maximus pallidus ad Clus. cur. post.

II. *Narcissus* maximus flore cæruleo albicante fimbriâ croco aureâ.

Narcissus maximus mediopurpureus, aut cæruleus latifolius Hispanicus, Eyst.

III. *Narcissus* albus magno odore flore circulo pallido.

Narcissus 13. medioluteus Poëticus, Tab.

Narcissus mediopurpureus, Ger. ico.

Narcissus latifolius 7. Clus. hist.

IV. *Narcissus* niveus odoratus circulo rubello.

Narcissus serotinus montanus, Clus. pan.

Narcissus latifolius 6. Clus. hist.

Narcissus mediorubeus communis, Svvert.

V. *Narcissus* albus circulo purpureo.

Narcissus purpureus, Ges. hor.

Narcissus mediopurpureus, Dod. Lugd. Clus. pan. Eyst.

Narcissus mediocroceus purpureus, Ad.

Nar-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Narcissus totus albus paucioribus floribus, Lob. ob.

Narcissus albus minor, Cam.

VII. Narcissus niveus.

Narcissus latifolius niveus tertius, Clus. hist.

VIII. Narcissus albus flore minore Jasmini odore.

Narciss. latifol. niveus tertius alter, Clus. hisp.

Narcissus medioluteus.

I. Narcissus orientalis albus calice luteo Campanulæ simili maximus.

Narciss. polyanthos orient. calice medioluteo odoratus maximus, Eyst.

Hujus, ut & duorum sequentium calix, campanulæ instar amplius luteus: flores jucundum odorem spirant.

II. Narcissus orientalis albus calice luteo medius.

Narciss. polyanthos orient. medioluteus odoratus medius, Eyst.

III. Narciss. orient. albus calice luteo minor. Narciss. polyanthos orient. medioluteus minor odoratus, Eyst.

IV. Narcissus orient. calice aureo pluribus foliolis pleno.

Narcissus orientalis mediocroceus calice pleno, Eyst.

Flos albus, calice aureo pluribus tortilibus foliolis pleno.

V. Narcissus Orient. calice rotundo auro-luteo.

Narciss. orient. mediocroceus major, Eyst.

VI. Narcissus pallidus mediocroceus.

Narciss. medioluteus Pisanus, Lob. ico. Svvert.

Narcissus latifolius flore prorsus albo secundus, Clus. hist.

VII. Narcissus pallidus medioaureus.

Narcissus sulphurei coloris minor, ad Clus. cur. post.

VIII. Narcissus albus circulo croceo polyanthos.

Narcissus. Matth. comp. octavus, edit. Ital.

Narcissus mediocroceus serotinus polyanthos, Lob. ico.

Narciss. quart. Matthioli, Lugdun.

Narcissus 15. niveus serotinus, Tab. totus albus, Ger. ico.

Narcissus, Castori; quem quinto simplici flore junxit.

Hic etiam circulo purpureo reperitur, qui Narcissus mediopurpureus, Eyst.

IX. Narcissus pallidus circulo luteo.

Narcissus medioluteus, Dod. Lugd. Ger. Svvert. Eystert.

Narcissus albidus medioluteus, Lob.

Narcissus 6. medioluteus 1. Taber.

Narcissus latifolius flore prorsus flavo, Clus. hist. icon.

X. Narcissus pallidus circulo aureo alter.

Narcissus latifolius 5. vel Narcissus pallido flore medioaureus, Clus. hist.

Meminit Clusius & alterius, cujus flos ex pallido virescit, calice angusto flavo.

XI. Narcissus medioluteus copioso flore odore gravi.

Narcissus octavus fortè Matth.

Narcissus medioluteus, Ad. Lob. (cui & Donas Narbonensium) Clus. hisp. Svvert. medioluteus alter, Dod. Lugd.

Narcissus præcox simpl. flore, vel latifolius simplex 1. Clus. hist.

Narcissus 7. medioluteus 2. Tab.

Narcissus Pisanus, Ger.

Narcissus alter comofo flore, Cæs.

Narcissus Constantinopolitanus minor calice fimbriato, mediocroceus, Eyst.

Variat folijs obtusioribus & acutioribus: sic floris colore, qui aliquando sulfureus, sive *ἀχρόλασμος*: aliquando 10. 12. etiam 18. flores observavimus.

XII. Narciss. medioluteus majorib. floribus.

Narcissus præcox, Clus. hisp.

Narcissus medioluteus alter, Lob. obs.

Narciss. latifol. Byzantin. mediolut. 2. Clus. hist.

Præcocior priore, latioribus folijs, & floribus majoribus.

XIII. Narciss. niveus calice flavo odoris fragrantissimi.

Narciss. latifol. simpl. mediolut. 3. Clus. hist.

Narcissus totus luteus.

I. Narcissus luteus polyanthos Africanus.

Narciss. Africanus major, flavus polyanthos: in addit. ad Clus. cur. post.

Narcissus Africanus multiflorus coronatus, Svvert.

Narcissus luteus Africanus major, &

Narcissus Africanus aureus major, Rob.

II. Narciss. luteus polyanthos, Lusitanicus.

Narciss-

Narcissus d'Argiers, aut Ægyptius, Lob. ad. part. alt.

Narciss. de Argiers polyanthos totus luteus. Eyst.
Narciss. Africanus flore aureo, Svvert.

III. Narciss. luteus Constantinopolitanus.
Narciss. totus luteus ex Thracia, Clus. hisp.

Narciss. latifolius flavo flore sive 4. Zerincadacatamer nomine allatus, Eidem hist.

Flos aut omnino luteus, aut pallidus: qui pallidus, caliculum planè aureum habet.

IV. Narciss. angustifolius totus luteus.
Narcissus totus luteus semper florens Caccini, ad Clus. cur. post.

Singulis caulibus ad quindenos flores, idque sæpius in anno, Florentiæ profert.

V. Narciss. angustifol. flavus magno calice.
Narcissus 9. qui angustifolius 1. vel Narcissus juncifolius 1. amplo calice, Clus. hist.

Narciss. maximo calice, flore luteo, Svvert. qui alium adjungit.

Narcissum oblongo calice, flore luteo.

Narciss. juncifolius præcox major, & Narciss. juncifolius latiore calice, Eyst.

NARCISSEUS PORRACEO angusto folio.

I. Narcissus angustifolius albus major.
Narcisso juncifolio albo flore, junxit Clus. in eur. post.

II. Narciss. angustifolius albus minor: qui 1. in Prod.

III. Narciss. angustifol. pallidus calice flavo.
Narcissus sulfurei coloris majusculus, ad Clus. cur. post.

IV. Narcissus parvus albus fimbria suave rubente.

Narcissus parvus stellatus albus medio suave rubente vertice, Lob. ad. par. 2.

V. Narcissus mediocroceus gramineo folio.
Narcissus mediocroceus tenuifolius, Lob. ad. par. 2.

NARCISSEUS JUNCIFOLIUS. simplex, luteus & albus.

I. Narciss. juncifol. oblongo calice luteus major.

Narciss. juncifolius prior, Clus. hisp. Lugd.

Narciss. juncifol. major, Dod. odoratiss. Cam.

Narciss. luteus juncifolius vel luteus Africanus, Ad. præcox, Lob.

Narciss. 10. angustifol. 2. & juncifol. 1. Clus. hist.
Narciss. 8. juncifolius 1. Tab. juncifol. præcox, Ger.

Narciss. major juncifol. Eyst.

Flores terni, quaterni, quini, interdum gemelli odorati.

II. Narciss. juncifol. luteus minor.

Narciss. juncifol. Dod. flo. Lugd. alter, Clus. hisp.

Narciss. juncifol. minimus Dod. Camer. Clus. hist. Eyst.

Narciss. juncifolius serotinus, Lob. Ger.

Narciss. 9. juncifolius 2. Tab.

Narciss. flore luteo, brevi calice, Svvert.

Clusius frequentioribus: Lobelius paucioribus folijs dicit: uterque eadem figura utitur: unico aut altero flore flavo & odoro.

III. Narciss. juncifol. flore luteo variegato.
Narciss. luteus albicantibus lineis distinctus, brevi calice, Svvert.

IV. Narcissus juncifol. flore pallidiore, calice flavo.

Narciss. juncifol. minor, Clus. hist. ap. & Lob. ad. par. 2. minimus, Eyst.

V. Narciss. juncifol. flore rotundo roseo.

Narciss. juncifolius flore rotundæ circinitatis roseo, Lob. Lugd. Svvert. cui flos albus est.

Narcissus 10. roseoluteus major & minor, Tab.

VI. Narcissus juncifolius totus albus.

Narciss. juncifol. flore albo, alter, Clus. ap. alt. aut. & cur. post.

Narciss. juncifol. polyanthos albus, Eyst.

VII. Narciss. autumnalis albus.

Narcissus juncifolius albus autumnalis medio obsoletus, Svvert.

VIII. Narciss. albus autumnalis minimus.
Narciss. autumnalis minor, Clus. hisp. Lugd.

Tab. Ger. parvus, Dod. Lob.

Narciss. serot. sive autumnal. minim. Clus. hist.

IX. Pseudonarcissus gramineo folio, sive Leuconarcissus æstivus: qui 2. in Prod.

NARCISSEUS MAGNO ET brevi calice.

I. Narciss. latifol. max. alb. calice brevi luteo.
Narcissus albus max. calice luteo brevi, Eyst.

II. Narciss. latifolius pallidus calice amplo & aureo, caule striato.

Narcissus latifol. flavo flore amplo calice, Clus. cur. post.

Pseudonarcissus pallidus calice amplo, Eyst.

Variat unico flore, aliquando binos conjunctos habet: hic intensè luteus, ille pallidus: ad Clus. cur. post.

III. Narciss. latifol. pall. calice amplo alter. Narcissus omnium maximus pallidus amplo calice flavo: in addit. ad Clus. cur. post.

IV. Narcissus latifolius sulfureus vel albus brevi calice.

Narcissus sulfurei coloris brevi calice, Svvert.

Narcissus totus albus brevi calice, Idem.

Pluribus est floribus. Addit & alium totum album triplici flore & angustiore folio.

V. Narcissus albus medius calice luteo brevi: & Eystet.

NARCISSUS MAGNO ET OB- longo tubo vel calice, latifolius.

I. Narcissus maximus pallidè luteus. Narcissus maximus griseus vel pallidus, amplo calice flavo, non descriptus, Svvert.

II. Narcissus alter crasso bulbo. Narcissus minor pallidus amplo calice flavo non descriptus, Svvert.

III. Narcissus subflavus tubo sexangulo. Narcissus falsus sive Pseudonarcissus tuba sexangulari dilutior flavus non descriptus, Svver.

IV. Narcissus flavus tubo rotundo. Narcissus seu Pseudonarcissus oblonga tuba rotunda, non fimbriata quasi abscissa, flavo flore, Svvert.

V. Narcissus albus tubo luteo. Narcissus seu Pseudonarcissus albus oblongo calice luteo, Svver.

VI. Narciss. alb. calice flavo, moscari odore. Narcissus oblongo calice, Clus. hist. ap. alt. Narcissus albus luteo longiore calice, ad Clus. cur. post.

Pseudonarcissus albus calice luteo, Eyst.

Triplicis Clusius meminit: 1. fl. albo, calice flavo. 2. flore albo, sed calicis ore magis croceo: 3. flore ex albo pallecente, aut *ἀχρολεύμφ.* calice latiore & oris croceis.

Et in curis post. in alijs stylus tubi oras superat, in alijs non excedit. Aliquando (ut ad cur. post. additum) fore majore ex folijs niveis, aut candidis, sed angustioribus & oblongis, odore grato.

VII. Narcissus albus calice flavo alter. Narcissus albus oblongo calice præcox, ad Clus. cur. post.

Triplex species: 1. latis & viridibus folijs, caule brevior, flore albo, tubo flavo: 2. folijs angustioribus: 3. folia tuhum cingentia pallida, angustiora, & acuminata: & est tubo fimbriato & non fimbriato, ut est

Narcissus tuba non fimbriata flavescente, Svver.

VIII. Narcissus syl. pallidus calice luteo. *Βαλβανώδιον* Theoph. Codiaminum Gaza vertit, Plin. lib. 22. cap. 11. secutus.

Narcissus Brunf. Lac. quo ad ico. primam.

Narcissus luteus, Trag. Ges. hor.

Narcissus 8. Matth. fol. quo ad ico. 1.

Narcissus 3. Eid. comp.

Narcissus Matthioli, Lugd. quoad 2. ico. an Narcissus, Ang?

Codianum, vel Codiaminum flore Codij, id est, Campanulæ, Ges. hor.

Bulbus syl. & Codiaminum, Eid. col.

Pseudonarcissus, Dod. gal. vulgaris, Clus. hist.

Pseudonarcissus luteus, Tab. Eyst.

Narcissus luteus syl. Dod. Lon Lugd.

Narcissus totus luteus montanus, Theoph. Ad. & Lob.

Narcissus calice prælongo anguloso, Cæf.

Pseudonarcissus Anglicus & Hispan. Ger.

Pseudonarcissus minor Germanicus, Svver.

Cauli cuilibet communiter flos unus insidet: aliquando duo: hinc

Pseudonarciss. vulgaris binos flores in eodem caule gerens, Chus. hist. ap. alt. verum & triplici flore adservo: reperitur & magis præcox, Clus. hisp.

Pseudonarcissus præcox, Eyst.

Sic Clus. hist. ap. alt. auctar. multas notat differentias, flores majores, minores, forma & colore dissimiles: aliquibus sex folia tubam amplexantia præpallida, alijs pallida, alijs saturiora: tubus aut valdè amplus, aut angustus, qui vel pallidus, vel flavus & quasi aureus, aut oris crenatis, vel crenatis & fimbriatis simul, quales sunt

Pseudonarcissus simpl. Belgarum &

Pseudonarcissus luteus, Eyst.

Aut quodammodo æqualibus, & minimè crispis. Hue referri possunt:

Bulbus flore luteo superiore parte aperto, & Bulbus alius flore luteo humili, cujus semen simile Hemerocallidi Valentiniæ: plura non habet, Clus. pan.

IX. Narcissus maj. tot. lut. calice prælongo. Pseu-

Pseudonarcissus major, Clus. hisp. & Hispanicus Clus. hist. Svvert.

Narcissus fyl. alter, Dod.

Narcissus totus luteus montanus, Theophrasti. Hispanicus, Lob.

Narcissus totus luteus montanus major, Eyst. Huic similis inodorus, inefficacior locis ad meridiem, Ad.

X. **Narcissus totus luteus flor. folijs reflexis.** **Narcissus totus luteus oblongo calice & reflex. folijs**, Eyst.

XI. **Narcissus parvus totus luteus.** **Pseudonarcissi genus admodum exile**, Clus. pan.

Pseudonarcissus minor Hispanicus latifolius, Clus. hist.

Narcissus totus luteus mont. minimus, Eyst.

Narcissus Hispanicus flore luteo pumilus, Svvert.

XII. **Narcissus albus oblongo calice.** **Pseudonarcissus albo flore**, Clus. hist. ap. alt. auct. totus abus, Eyst.

Narcissus oblonga tuba totus albus, Svver.

Duplex est: unus altior flore longiore & tubo angustiore, flore albo, vel etiam ἀχρόλευνον colorem accedente: alter humilior, flore brevior & tuba laxiore. Aliquando flos non pendulus sed protuberans, Clus. cur. post.

XIII. **Narcissus albus fimbria lutea.** **Pseudonarcissus flore albo tuba oblonga, fimbrijs luteis**, Svver.

XIV. **Narcissus luteus repens.** **Pseudonarcissus minor luteus repens**, Eyst.

NARCISSUS OBLONGO CALICE, vel Calathi figurâ, angusto etiam juncifolio.

I. **Narcissus angustifolius albus calice oblongo floreque reflexo.**

Narcissus juncifolius albus fl. reflexo, Clus. ap. alt. auctar. & cur. post.

Narcissus juncifolius alb. calice magno, Lob. ad. par. alt.

Narcissus totus alb. reflexus, Svvert.

II. **Narcissus montan. juncifol. calice flavo.** **Pseudonarcissus primus**, Clus. hisp. juncifol. primus, Clus. hist. & juncis folijs, Eid. cur. post.

Narcissus montanus juncifol. minimus, Lob. Lugd.

Narciss. juncifol. fl. luteo reflexo, Svvert.

III. **Narciss. montan. alter flore fimbriato.**

Pseudonarciss. juncifol. 2. flavo flore, Clus. hist.

Narciss. montan. juncifol. minim. alter, flore luteo fimbriato, Lob. Lugd.

Pseudonarciss. juncifol. Eyst.

Huc referendus

Narciss. tubâ fimbriatâ flore flavescente, &

Narciss. pseudojuncis folijs luteus fimbriat. Svvert.

IV. **Narciss. montan. albus minimus.**

Narcissus omnium minimus montanus alb. Lob. Lugd.

Pseudonarciss. juncifol. 3. albo flore, Clus. hist.

Variant hi tres: alijs flos amplior, vel flavescens coloris, vel flavi, vel aurei: in nonnullis stilus oras excedit, in alijs vix ad oras pertingit: aliquando oris æqualibus, aliquando fimbriatis.

V. **Narciss. montanus juncif. calice aureo.**

Pseudonarciss. minim. juncifol. aureus, Eyst.

VI. **Narciss. montanus coronatus.**

Narcissus montanus minimus coronatus, Lob. ico.

NARCISSUS PLENO FLÒRE.

I. **Narcissus Orient. fl. multiplici & pleno albo luteo.**

Narcissus nobilis Orient. polyanthos mixtus, Eyst.

II. **Narciss. latifol. alb. medioluteus.**

Narciss. 9. Matth. comp. & primus, Eid. fol.

Narciss. 8. Matthioli, Lugd.

Narciss. flore multiplici, Clus. hisp. (pleno flore i. in hist.) Lugd. multiplex, Dod.

Narciss albus polyanthos (sive Chalcedonicus & multiplex) Lob Ger.

Narciss. 4. Lon. i. polyanthos, Matth. Tab.

Narciss. exoticus sive Constantinopolit. Cam.

Narciss. major fl. multiplici, Eyst.

Narciss. Chalcedonicus pleno flore albo, Svver.

Narcissi mediocroci plenifloris degeneratio- nes, in sua historia se propositurum, Lob. ad. par. 2. pollicetur.

III. **Narciss. latifol. alb. medio aureus.**

Narciss. pleno flore secundus, Clus. hist.

Terni, quaterni, flores, suavis odoris.

IV. **Narciss. albus corona multiplici lutea.**

Narciss. pleno flore 2. Clus. pan. 3. Eid. in hist.

Narciss. albus alter media fimbriatâ lutea mul-

tiplici corollâ, Lob. ico.

Narcissus juncifolius multiplici complexu, constans, Cæf.

Narcissus medioluteus corona duplici, Svver.

Odore est, inter Narcissum & Muscari medio: etiam cum decem floribus vidimus.

V. Narcissus bulbo anguloso.

Narciss. Constantinopolitanus, quem Zeiden Sari vocant, Camer.

VI. Narciss. multiplex totus flavus.

Narciss. plenus quartus flavo flore, Cluf. hist.

Narciss. flavus pleno flore, Svvert.

VII. Narcissus mediopurpureus multiplex.

Narcissus pleno flore quintus, Cluf. hist.

Flos unus, interdum duo, odore ad Muscari accedens: aliquando viginti & pluribus: aliquando sexaginta quatuor folijs constat.

VIII. Narcissus totus niveus multiplex.

Narciss. pleno flore sextus, Cluf. hist.

Narcissus albus pleno flore, Svvert.

IX. Narciss. albus multiplex ex Virginea.

Narcissus totus albus de Virginea pleno flore, oblongo apice, Svvert.

X. Narcissus sylv. multiplex calice carens.

Pseudonarcissus pleno flore, Cluf. hist.

Pseudonarcissus luteus polyanthos, Tab.

Narcissus sylv. multiplex, Dod.

Narciss. luteus multiplici flore, Lob.

Narciss. luteus multiplex Dodonæi, Lugd.

Narcissus cujus flos multiplici plexu rosæ instar constat, Cæf.

Narcissus ex luteo pallidus flore pleno, Cam.

Narciss. sylv. stellatus, Eyst.

Duplex est: unus elegantior est, florem explicatum semper gerens: hic

Pseudonarcissus luteus flavo pleno flore, Svve.

Alter verò florem explicat, sed involucro inclusus permanet: uterque pallidus.

XI. Narcissus flore pleno variegato.

Narciss. Septentrionalis flore pleno luteo, Eyst.

XII. Narcissus luteus sylv. duplici & triplici tubo aureo.

Narcissus duplici tuba flore luteo, Svvert.

Pseudonarcissus pleno flore, seu triplici tuba, Cluf. hist. ap. alt. & cur. post.

Narcissus Septentrionalis calice luteo pleno, duplicatis folijs, Eyst.

XIII. Narcissus luteus sylv. triplici tubo alter.

Pseudonarcissi pleno flore varietas, Cluf. cur. post. qui duplicem proponit.

Narcissi totilutei præcocis Septentrionalium, sive montani Theophr. omnium vulgarissimi, triplicem ex eadem radice differentiam, additâ figurâ, Lob. ad. par. 2. recenset.

Narciss. Septent. fl. pleno luteo oris incisus, Eyst.

XIV. Narciss. luteus tubo diviso.

Pseudonarcissus duplex diviso calice odoratus, Svvert.

XV. Narciss. latifolius luteus multiplex.

Narcissus Cyprius luteus polyanthos fl. pleno, Lob. ad. part. alter. & addit

Narcissum polyanthea Byzantinum hujus familiæ esse, quem tamen non describit.

XVI. Narcissus juncifol. aureus multiplex

Anemones formâ.

Narcissus juncifol. pleno flore, Cluf. cur. post.

Narcissus juncifolius luteus flore pleno, Eyst.

Est & huic similis alter, qui licet multiplex sit, tamen adeo multiplex foliorum textura non est, quem

Narcissum aureum pleno flore vocat Svver. hunc à Patre Gregorio de Regio Capucino, unâ cum alijs ex Italia accepimus.

NARCISSUS MARITIMUS.

I. Narcissus maritimus.

Ἡμεροκαλλίς, Theoph. 6. hist. 1. ubi Elijum Gaza vertit.

Hemerocallis quibusdam putatur, Bulbus scilicet littoralis, Theoph. Pancratium Monspel. & Squilla minor Pharmacop. Ges. hor.

Hemerocallis Valétina, Cluf. hisp. & hist. Dod. fl. Lob. (cui & Narcissus Constantinopolitanus Matth.) Cam. (cui & Con Zambach Turcis) Taber.

Pancratium marinum, Ad.

Pancratium floribus rubris, Lob. ico.

Pancratium Dalech. Lugd.

Narcissus marinus, Dod. Cluf. hist. ap. alt. & cur. post. Cæf.

Narcissus Pancratium marin. flore albo, Svve.

Variat flos colore: apud Monspelienses est albo, est subluteo, & est pallescente: apud Italos, rubeo & purpureo, quandoque punicante: hinc apud Lobelium in iconib. duplex figura,

Pancratium marinum, &

Pancratium floribus rubris: & apud Taber.

Lilium marinum album,

Lilium marinum luteum:

Narcissus major five Pancratium floribus rubris,

bris, & Narcissus Pancratium marinum sive Hemerocallis Valentina, Svvert.

II. Narcissus Illyricus liliaceus.

Narciss 3 vel Constantinopolitanus, Matth. & Lugd. qui priorem putat.

Afouzenas de las Indias, Lob. ob.

Lilionarcissus Hemerocallidis Valentinae facie, &

Lilionarciss. Orient. Plateau, Clus. hist.

Lilionarciss. Hemerocallidis facie, Eyst.

Narcissus montanus sive marinus alter, qui Matthioli tertius, Clus. hist. app. 2. & in auct. hujus meminit.

Narcissus Constantinopolitanus, Tab.

Narciss. 3. Matthioli multiflorus albus, Svvert.

Pancratium Indicum alterum vernum, sive

Narcissus Indicus alter facie Pancratij Monspe- liani, Lob. ad. par. 2.

Flores seni, septeni: sic, caule duplici: ab uno 14. Liliacei candidi, ab altero 12. aliquando unus caulis triginta quinque flores sustinuit: aliquando flos fuscus caryophyllo aromatico concolor.

III. Narcissus Indicus autumnalis.

Pancratium Indicum, aut Narcissus Indicus maximus autumnalis quorundam, Lobel. ad. part. 2.

IV. Narcissus Indicus folio latissimo tri- quetro.

Narcissus sive Pancratium Orientale Svvert.

V. Narcissus Indicus latifolius alter.

Narciss. Indic. sive Pancratium Occid. Svvert.

LEUCOIMUM BULBOSUM EJUSQUE Species.

Λευκόιον apud Theoph. 6. hist. 7. & 7. ejusd. 13. Gaza violam albam vertit. Leucoion, inquit, florum prima se ostendit, emicat ubi caelum clementius statim, etiam nondum hyeme ex- aeta: ubi verò immitius, postea. Plin. l. 21. c. 11. Viola alba florum prima Ver nunciantium, cujus vita longissima est trimatus.

I Leucoium bulbosum vulgare.

Leucoium Theophrasti, & Viola alba, Plinij.

Narciss. Martius. Brunf septimus, Matth Lugd

Viola alba Theoph Trag. (cui & Hemerocal- lida Diosc) Fuch. Ges. cat.

Narcissus & Viola alba, Tur.

Narcissi candidi genus, Cord. in Diosc.

Narcissus aquaticus, Cæs.

Viola alba bulbosa Fuchij, Lugd.

Leucoium Theoph. Dod gal Lon.

Leucoium bulbosum Theoph. Ges. hor. Thal.

Leucoium bulbosum primum, Tab.

Leucoium bulbosum hexaphyllon, Dod. Cam. minus, Eyst.

Leucoium bulbosum præcox majus, Clus. pan. & hist. Ger. ico.

Leucoium alterum bulbaceum Theoph. Portæ.

Leuconarcissolirion prat. vernum paucioribus floribus, Ad.

Leuconarcissolirion paucioribus floribus. Lob.

Leuconarcissolirion vulgare, & Opition Theo- phr, Cam. in Matthiolum.

Narcissus Germanicus vulgaris, Svvert.

Flores in singulis pediculis singuli, raris. gemini: tribus & quinque folijs pingit, Svver. nomine

Narcissi Hispanici Leucoij minoris.

II. Leucoium bulbosum flore patulo.

Narcissoleucoion Bohemicum, Svvert.

Leucoium bulbosum hexaphyllum majus, Eystett.

Folij est latioribus, flore majore & patulo.

III. Leucoium bulbosum majus sive multiflorum, quod aliqui Acrocorion Plinij statuunt.

Leuconarcissolirion prat. vernum, Ad Lob.

Leucoium bulbosum polyanthemum, Dodon.

Cam Lugd multiflorum, Tab.

Leucoium bulbosum majus, Ger.

Leucoium bulbos. serotinum majus, Clus. pan.

Leucoium bulbosum serotinum, Eystett. qui & minus exhibet.

Narcissus 2. Matthiol. Lugdunens. 3. & Matth. 10. Tab.

Narcissoleucoium majus Hispanicum. Svvert.

Variat folijs pallidiorib. minus mucronatis

fed

sed velut bifidis: floribus, maculis ex viridi pallidioribus infectis.

IV. *Leucoium bulbosum trifolium minus.*

Narcissus tertius alter, Matth. comp.

Narcissus 8. alter, Eid. fol 2 Lac. ico.

Leucoium bulbosum triphyllon, Dod. Cam. minus, Eyst.

Leucoium bulbosum præcox minus, Clus. pan. & hist.

Leuconarcissolirion prat. vernum omn. minimum, Ad.

Leuconarcissolirion minimum, Lob.

Leuconarcissolirion bifolium, Cam. in Matth.

Narcissus, Matth. quoad. 1 fig. Lugd.

Narcissus montanus alter, Cæs.

V. *Leucoium bulbosum trifolium majus.*

Leucoium bulbosum Byzant. Clus. pan. præ-

cox, Eid. hist. & Lob. ad. par. 2. & Leuconar-

cissolirium, sive tertium bulbosum Leucoion, Lob.

Leucoium bulbosum triphyllum majus Byzantinum, Eystett.

an Narcissus sextus, Matth. Lugd.

Leucoium bulb. 2. Tab. sub bulb. præcoce, Ger.

VI. *Leucoium bulbosum trifolium cæruleum.*

Leucoium triphyll. flore cæruleo Someri, Lob. ad. part. 2.

VII. *Leucoium bulbosum autumnale la-*

trifolium.

Narcisso leucoium autumnale, Svert.

VIII. *Leucoium bulbosum autumnale.*

Leucoium bulbosum autumnale minimum,

Dod. minus, Clus. hisp. Lugd. & Cam.

Leucoium bulbosum autumnale tenuifolium,

Clus. hist.

Leuconarcissolirion minim. autumnale, Lob.

IX. *Leucoium bulbosum tenuifolium ver-*

num.

Leucoium bulb. vernum minimum, sive folio

capillari præcox, Clus. cur. post.

X. *Leucoium unico & junceo folio.*

Bulbus μονόφυλλο seu unifolius.

an βολβίον Theophrasti, Clus. hist. app. 2. auct.

an Orinthogalum unifolium flore albican-

te, Svert?

XI. *Leucoico bulboso affinis duplex.*

Bulbus quatuor aut quinque flores gestans in

modum Campanulæ albæ, Clus. pan. & hist.

Alterum addit bulbum flore magno, Campa-

nulæ forma, terram spectante, intus luteo, foris

purpureo, ibid.

TULIPA ET EJUS SPECIES.

Tulipa, cujus descriptionem & figuram primus Gesnerus, Anno 1560. in append. ad Cordi hist. dedit, à pileo Dalmatico, vel amiculo capitis, ab ipsis gestari solito, nomen habet, idq; propter floris cum pileo similitudinem. Sunt qui Anemonem, λεμωνία Theoph. velint, cum ibi Pulsatillam intelligere videatur: alij Cynorrhodon Plin. l. 21. c. 5. censent: alij ad Satyrium trifolium referunt. Turca Alé & Zampúl vocant. πυθίωνα fortè Theophrasti.

Genera prima tria sunt: præcocius unum: serotinum alterum: dubium tertium, medio tempore florens.

Præcox, caule est pedali, firma medulla pleno, quem folia plerumq; terna, nonnunquam quaterna & quina amplectuntur, propendentia & nutantia, interdum surrecta: cauli flos unicus (rarissimè gemini, vel summo caule conjunctim nascentes, vel bifido inherentes) sex folijs (rarissimè septenis & octonis) constans, ex quo tot stamina, quot folijs constat, colore variantia prodeunt.

Serotina, caule est cubitali & tripedali, fungosa materia pleno, quem quaterna plerumq; folia, nonnunquam quina & sena firmiora, ut plurimum erecta non nutantia ambiunt: semine quam in præcoci majore, & bulbo longiore majoreq; plerumq; constat: sic & caulem ramosum interdum habet.

Dubia, qua præcocium flore marcescente suos explicant, & serotinis florere incipientibus,

jama

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

interiora orbiculata, magna ex parte sunt: hujus differentiarum octo:

1. Est magnis oris auri fulgore splendentibus, magnis unguibus luteis: apicibus, vel nigris, vel obsoleta purpura tinctis, pediculis veluti fuligine infectis.

2. Foliorum exteriorum ora foris lutea, interius dilutius rubentia, rubedine quasi radiatim in luteas oras desinente: at interiora rubent, ungues lutei, stamina cinerea.

3. Folia diluore mini colore rubent, oris mediocribus, foris minij colore, interiora folia ferè tota occupante, & virgatim in oras luteas desinente: unguibus magnis, flavis, apicibus cineraceis, pediculis luteis.

4. Folia exteriora medio dorso luteo, sanguineis virgulis distincta sunt, parte reliqua rubra, orisque luteis: interiora omnia ferè rubra, sed rubro colore in aureas oras radiatim desinente: interiore parte lutea, rubris radijs circa medium folium distinctis. ungues & pediculi lutei, apices nigri.

5. Folia omnia mucronata, externa, dorso lutei, reliqua parte sanguinei coloris, oris tamen extremis luteis, quæ internè sanguineis radijs tota resperfa: interiora foris sanguinis modo omninò rubent, oris luteis sive flavis coloribus se commiscentibus, interna parte flavis, circa medium sanguineis radijs, instar orbis insignitis: ungues & pediculi lutei, apices nigri.

6. Folia mucronata, oris aureis, reliqua parte rubris, excepto dorso foliorum exteriorum, quod aureis virgulis aspersum: omnium ungues lutei, radiatim in rubro commixti, pediculi lutei, apices nigri.

7. Folia externa mucronata, interna orbiculata tota rubra, oris tamen aurei coloris radiatim in rubro desinentibus: exteriores saturatiores, interiore tamen parte magis aurea: ungues, stamina, pediculi cum præcedenti conveniunt: omnium istorum flores satis odorati sunt.

8. Folia sunt parvis oris aureis, per reliqua elegantissimi rubri coloris: ungues flavis, stamina veluti fuligine tincta, apices obsoletè purpurei.

II. Tulipa rosea variegata polyanthos. Tulipa polyanthos præcox rosea, colore mixta, Eystet.

III. Tulipa præcox lutea varia, Clus. hist.

Lilionarcissus luteolis adversa parte folijs, secundum ora strijs rubris decoratus: intus verò luteus amœnus, Lob. 100.

Hujus etiam differentiarum novem sunt.

1. Flos primis diebus rotus luteus, at quarto, vel quinto, folia extrinsecus per oras rubris virgulis leviter distinguuntur, interna parte (præsertim tria externa) luteis remanentibus, & unguibus nonnunquam veluti fuligine tinctis, apicibus interdum luteis, pediculis fuscis.

2. Floris folia externa, circa medium rubris radijs raris insignita sunt, interiora autem frequentioribus, & ad extremum usque folium ferè excurrentibus: ungues aurei, stamina pallida.

3. Foliorum exteriorum oræ, foris planè rubent, interius à medio ad oras extremas rubris virgulis distinguuntur: interiora folia externè omnino rubent: internè, à medio ad summum, rubrum nervum protensum, & latera rubentibus radijs exornata, habent.

4. Folia exteriora dorso luteo sunt, per oras verò dilutioris cinnabaris colore virgatim distincta: interiore parte, ad unguem usque cinnabaris color tota occupat: interiora folia cinnabaris colore infecta, nervo tamen duplici luteo secundum longitudinem, & luteis virgulis in oras externas excurrentibus: apices nigricant, pediculi lutei nonnullis fuligine infectis; ungues aurei, magni, stamina quodammodo superantes: Huc refer

Lilionarcissum luteum coccineum rubentibus oris, Lob.

5. Flos odoratus est, cujus folia tria exteriora mucronata & lutea sunt, oris purpura rubescente radiatim intercussante insignitis: dein orarum extrema lutea sunt, & interna parte, ad folij medium, radijs frequentes rubri coloris conspiciuntur: sic interiora folia orbiculato mucrone prædita, lineis rubris ab infimo ad extremas oras luteas distinguuntur: interior pars minus radiata, quàm exterior: ungues magni & cum staminibus & apicibus lutei.

6. Flos aliquantulum odoratus, cujus folia orbiculata, foris aurea, oris luteis, intus lutea, linea aurei, sive rubri coloris flavo permixti, radiatim & transversim folium medium secante: pediculi lutei, apices cineracei.

7. Folia orbiculata, exterioribus, dorso ad extremum mucronem luteo, oris latis ex aureo rubris:

rubris: unguibus, staminibus & apicibus luteis: nonnihil odor.

8. Flos priori par, sed dilutioris coloris, staminibus & apicibus duntaxat variantibus; nec odore caret.

9. Flos luteus, oris strijs rubris distinctis, & unguibus subviridibus: hic est

Lilionarcissus luteus hilaris, oris rubris striatis, carinâ subviridi, Lob. ico.

Huc referatur ex Eystett.

1. Tulipa lutea maculis minutis aspersis.

2. Tulipa lutea lituris aureis.

3. Tulipa lutea margine roseo.

4. Tulipa lutea maculis rubens.

5. Tulipa lutea prope calicem radio rubro.

6. Tulipa lutea lituris miniatis.

7. Tulipa ex pallido tota virescens.

8. Tulipa ex luteo citrini coloris lineis, dorsalibus viridibus.

9. Tulipa flava ex sulphureo colore pallentibus lituris prope apices roseis flammiformibus.

10. Tulipa floridè pallens oris coccineis.

IV. Tulipa præcox purpurea varia, Clus. hist. Hujus differentiarum decem sunt:

1. Folia omnia mucronata, quæ Pœoniæ pleno flore purpureum colorem imitatur, oris ex albo purpurascens, unguibus ex luteo viridique; coloribus permixtis, subobscuris, circulo exalbido eos ambiente: pediculis flavis veluti fuligine infectis: apicibus nigris: floribus magnis & admodum patulis.

2. Folia mucronata sunt, foris purpurea, internis media parte carnei coloris, oris ex albo pallentibus, unguibus, staminibus, & apicibus flavis sive luteis.

3. Folia mucronata, foris & intus purpurea, oris extremis albis: ungues lutei, albo orbe circumdati: apices obsolete purpurascens initio, dein ubi obversi sunt, flavo polline aspersi: pediculi flavi.

4. Folia mucronata, saturatiore purpureo colore prædita, ora exalbida, ungues albi, in imo flavi, apices & stamina pallida.

5. Folia mucronata, coloris purpurei dilutioris magisque floridi: ora exalbida, ungues ex viridi pallentes, pediculi nigricantes, apices pallidi: hic solus odor.

6. Folia mucronata, obscurioris purpuræ, & quasi amethystino colore prædita: magnis oris

albis: unguibus, staminibus & apicibus flavis.

7. Folia orbiculatis oris, magnis & albis, reliqua parte saturatiore, nitenteque purpureo colore prædita: ungues flavos orbis albus ambit: apices cineracei, pediculi flavi.

8. Folia interiora aliquando orbiculata, dilutiore purpureo colore splendent: interiore parte tota ferè alba, omnium extremitates magnæ albæ: ungues, stamina & apices flavi coloris sunt: & hic est

Lilionarcissus rubellus nitidus candidis oris, Lobel.

9. Folia externa mucronata & reflexa, exterius obscure purpurascens: interna orbiculata & dilutius purpurascens: utraque in magnas oras albas desinentia, interiore parte veluti purpureum orbem, totum florem per medium ambientem, habentia; & ungues luteos vel flavos, albo orbe inclusos: apices obsolete purpurascens obtinent.

10. Folia omnia mucronata, & externa tria foris purpurea, magnis oris albis prædita, interiore parte alba, & eorum mediam partem orbe purpureo secante: ungues flavos, circulus albus ambit: stamina cum apicibus pallent.

Huc pertinent ex Eystett.

1. Tulipa rosea venis luteis.

2. Tulipa miniata, linea viridi.

3. Tulipa floribus reflexis, interitus miniatis, exterius herbaceis, margine ex cinnabari rubente.

V. Tulipa præcox alba varia, Clus. hist.

Et hujus differentiarum octo notantur.

1. Folia externa albescunt, exceptis oris, quæ elegantis & dilute admodum purpurascens sive carnei coloris sunt: interna magis purpurascunt, ungues lutei, dein exalbidi: stamina cum apicibus flava. Huc refer Lilionarcissum candore & rubore confusum, Lobel.

2. Folia exteriora dorso sunt exalbido, virgulis purpureis adspersis, reliqua parte purpurascens, ant incarnato: interiora purpurea sunt: ungues stellatim flavi, dein albi: apices lutei: pediculi veluti fuligine adspersi.

3. Folia externa dorso albo sunt, punctis purpureis distincto, interiore parte dilutiore purpura nitente: interna, saturatiore sunt purpuræ: ungues flavi, radiati, stellæ instar: apices nigri: pediculi fusci.

4. Folia externa oras magnas carneo colore præditas habent, reliqua parte alba: interiora verò quasi carnei coloris sunt.

5. Folia externa, dorso sunt pallescente, aliàs alba præter oras, quæ foris brevibus & raris purpurascens radijs exornantur: interiora albescunt, oris, lineis purpureis longioribus & frequentioribus foris insignitis.

6. Folia exteriora, dorso & mucrone extremo pallent, aliàs candida, ora interius paucis purpurascens radijs distinguuntur: interiora, à medio ad oras radijs purpurascens, foris aspersa sunt: intus alba, oris rarioribus virgulis distinctis.

7. Folia exteriora alba: interiora oras habent, nunc paucis, nunc multis virgulis purpurascens, sive carnei coloris distincta: ungues flavi: apices ac pediculi omnium pallent.

8. Folia omnia, coloribus albo & carneo permixtis prædita sunt: sed qui cineraceum carneo colori temerè perfusum referant: ungues exalbidi: apices obsolete purpurascens, pediculi albi sunt.

Verùm si Tulipæ præcocis semina germinant, rarò nativum matris colorem retinent, sed in varios colores florestransformant, præsertim Albæ, ex quibus aut omnino albi, aut albo varij: vel lutei & luteo varij: aut rubri atque rubro varij: vel purpurei, ac purpureo varij, quorum videlicet purpurea folia albis oris ornata fuere. Quoad flavas, aut rubras, pleraque proles matris colorem retinet, sæpè etiam in alium commutatur. Huc referatur ex Eystett.

1. Tulipa candida lineis viridibus.
2. Tulipa alba maculis roseis.
3. Tulipa albicans maculis latis rubentibus.
4. Tulipa alba marginibus rubescens.
5. Tulipa argentei & albicantis coloris.
6. Tulipa præcox ex albo in luteum lineis oblongis rubris.
7. Tulipa ex albo ruffa margine rubente.
8. Tulipa. explicata flore candido. lineis rubris.

VI. Tulipa præcox angustifolia. Tulipa Persica præcox, Clus. cur. post. qui duplicem facit.

VII. Tulipa angustifolia altera sive folijs Hyacinthi.

Tulipa bicolor, tribus luteis & tribus rubris folijs Caccini, ad. Clus. cur. post.

TULIPA SEROTINA.

I. Tulipa serotina lutea.

Tulipa sive Lilionarciss. luteus latifol. obtusus phœniceis rubentibus oris, Lob.

Tulipa lutea, Clus. pan. serotina flava, Eid. hist. Serotina lutea latifolia, Cam.

Tulipa sive Lilionarcissus luteus latifolius, Lugdun.

Flos coloris dilutioris, & quidem modo flavi, vel pallescentis, vel intensioris & quasi auri modo rutilantis: est cujus foliorum oræ sanguineis guttis aspersæ sunt: ungues ceræ recentis coloris, interdum nigricantibus venis distincti, vel macula nigra notati: apices cum pediculis, vel flavi, aut cineracei, vel fuligine infecti, aut omnino nigri. Huc referatur ex Eyst.

Tulipa aurei coloris.

Tulipa lutea, ex rubro viridi coccineo variegata.

Tulipa globosa serotina aureo colore punctata.

II. Tulipa serotina alba: cujus varietas ex Eystett.

1. Tulipa albicans margine coccineo.
2. Tulipa albicans ex flavo purpureo, folijs prope calicem luteis unguibus.
3. Tulipa nivea oris rubeo purpurascens.
4. Tulipa nivea oris ex rubro purpureis.
5. Tulipa serotina stellata.
6. Tulipa diversi coloris alba linea rubente.

III. Tulipa serotina coccinea: cujus varietas ex Eystett.

1. Tulipa coccinea albescentibus oris.
2. Tulipa globosa serotina cinnabari colore.

IV. Tulipa serotina rubra Clus. hist.

Floris color plerumque saturatior & quasi nigricans: interdum dilutior & perelegans: ungues aut omnino flavi, aut nigri, qui, Sole illustrati, cæruleum quidpiam permixtum habere videntur: vel macula nigra majore, vel minore, (tenui orbe aureo inclusâ) flavum inficiente: apices cum pediculis, vel flavi, vel nigri: sic apices cinerei & pediculi flavi.

Ex his varietas observata, quod interdum ex rubræ semine, flava: contra ex flavæ semine, rubræ natæ sunt, unguibus sæpè variantibus.

Huc referatur

Tulipa, versicolor, parte mediâ viridibus signaturis, alterâ verò rubrâ, Eyst.

V. Tulipa serotina ramosa major.

Tulipa serotina πολυκλαδής major, Clus. hist.

Tulipa serotina polyanthos, Eyst.

Huc referenda, Tulipa serotina lutea latifolia diclonos, Cam. & ejusdem cristata papaveris modo sive ἀπρωχιδής.

VI. Tulipa serotina ramosa minor.

Tulipa serotina πολύκλωνος min. Clus. hist.

Utraque & rubro & flavo flore reperitur.

VII. Tulipa serotina brassicæ floridæ similis, vel Tulipa viridis prima.

Tulipa viridis, Eyst.

Variat simplici & duplici folior. serie: & hæc Tulipa serotina viridis, duplici foliorum in flore serie, Clus. hist.

VIII. Tulipa viridis altera.

Tulipa serotina viridis, oris pallidis & albis, Clus. hist.

IX. Tulipa serotina flore pleno.

1. Tulipa serotina flore pleno miniato, Eystett.

2. Tulipa serotina tota lutea fl. pleno, Eyst.

TULIPA DUBIA.

Tulipa dubia major.

Lilionarciss. luteus phœniceo confusè mixtus, Lob.

Tulipa media major prima, Clus. pan.

Tulipa dubia prima major, Clus. hist.

Differentiæ, hujus sunt novem.

1. Folijs est mucronatis, calice admodum pallido, vel flavo: unguibus ceræ recentis instar flavis.

2. Folia habet flava orbiculata ad aurei mali præmaturi colorem accedentia: stamina cum apicibus flava, & flos odoratus est.

3. Flos omninò aureus, cujus externa folia dorso flavo prædita, oris dilutioris cinnabaris colore radiatim distincta: interna, cinnabaris coloris, binis nervis luteis, & radiolis flavis in latera excurrentibus: ungues magni, flavi: apices nigri: pediculi flavi, fuligine infecti.

4. Folia orbiculata flava, venis rubris secundum longitudinem excurrentibus, interdum totum dimidium folium inficientibus.

5. Flos dilutius rubet, cinnabaris colore, folijs mucronatis: vel saturatoris & quodammodo nigricantis coloris, exterioribus mucrona-

tis, interioribus orbiculatis: unguibus flavis veluti fuligine aspersis; vel in omnibus folijs, vel in exterioribus apicibus modo flavis & leviter nigricantibus, modo omnino nigris: pediculis flavis media ex parte nigricantibus.

6. Flos coloris albi exoleti, folijs ex albo pallefcentibus, dorso flavescente: folijs interioribus orbiculatis, unguibus apicibusque pallentibus.

7. Folia orbiculata dilutissimi purpurei coloris & quodammodo carnei, ungues maximi albi, quorum principia cum staminibus & apicibus flavent.

8. Flores saturatius purpurascent, prædulcium rufescentium vuarum instar, folia interiora orbiculata: ungues cum apicibus flavescent.

9. Flores saturæ admodum purpuræ, & cerasorum acidorum nigrorum succum referunt (Wierelfarb & nos vocamus) unguibus subcæruleis, vel ex cæruleo nigricantibus, staminibus fuscis.

II. Tulipa dubia major altera.

Lilionarcissus phœniceus peramœnus oris luteis, Lob.

Tulipa media major secunda, Clus. pan.

Tulipa dubia prima, major altera, Clus. hist.

Huc refer

Lilionarcissum luteis oris flore patulo, Lob. qui in Lugdunensi historia, Tulipæ sive Lilionarcisso luteo latifolio jungitur.

III. Tulipa dubia media sulphurei coloris.

Lilionarcissus striatus candidis suaverubentibus oris, Lob. ico.

Tulipa dubia secunda, media prima, Clus. hist.

Variat quoque:

1. Flos pallidi coloris coctum sulphur refert, folia mucronata, ungues fuligine infecti.

2. Flos eleganter flavus, folia mucronata, ungues & apices nigri, pediculi fuligine infecti: hujus flos ex sedecim, mox tredecim, octo & sex folijs compositus.

3. Flos ex flavo & rubro coloribus permixtus, folijs sex magnis mucronatis & flavis constans, quæ ab ungue nigro rubras venas per folia radiatim excurrentes & in latera sparsas habet. Huc referantur ex Eyst.

1. Tulipa lutea lituris miniatis.

2. Tulipa sulphurei coloris, oris rubris.

IV. Tulipa dubia media altera.

Lilionarcissus totus luteus sanguineo puniceo

par & similis, odoratus Croci aut Narcissi æmulatione, & inodorus præcox & serotinus, Lob. ico.

Lilionarcissus Chalcedonicus totus luteus sanguineo puniceo par & similis, Lob. obs.

Tulipa dubia tertia, & media secunda versicolor, Clus. hist.

Et hujus differentiarum novem:

1. Flos coloris flavi dilutioris, vel pallescentis, cujus folia externa foris virescunt: alterius folia orbiculata, unguis subvirescentes: Item folia flava, interiora orbiculata & guttis sanguineis aspersa: vel folia flava, unguis cerei coloris: vel in unguibus macula nigra splendens: vel ex fusco & viridi coloribus commixtis.

2. Flore est flavo vario, initio flavo, tertio die tenui limbo rubeo exornato: cujus folia in una flava, oris cinnabaris colore infectis: in altera pallidiora, oris rubris venis ornatis, vel mali aurei præturi colore perfusis. Invenitur versicolor, flavo & rubro colore commixtis, instar sericei panni flavi, cujus subtegmen rubrum & unguis nigri sunt, & hæc dicitur Tulipa dubia 3. media 2. versicolor, Clus. hist.

3. Flos albus in flavum degenerans, folia vel omnia mucronata: vel interiora orbiculata; unguis, stamina & apices pallent.

4. Flos Ochrae colore, cujus foliorum mucro rubro colore tingitur: pallidus, oris rubris vel purpureis, vel carnei coloris venis distinctis.

5. Flos albus, initio virescente colore perfusus, staminum apicibus fuscis.

6. Flos albus, varius, dilutior, folijs interioribus orbiculatis, unguibus exalbidis, maculâ purpurascens notatis, staminibus exalbidis, apicibus nigricantibus: vel unguibus & staminibus candicantibus: vel unguibus exalbidis, orbe subcæruleo inclusis, staminibus albis, apicibus nigricantibus, vel folijs extrinsecus saturatoribus, oris candicantibus, unguibus exalbidis cum subcærulea maculâ, staminibus albis, apicibus nigricantibus, folijs exterioribus mucronatis: vel folia mucronata, dilutioris aut saturatoris coloris: vel venæ purpureæ per totum folium dispersæ.

7. Flos purpureus, vel dilutioris & magis floridi coloris, folia interiora orbiculata, unguis exalbidi, stamina purpurascens, apices nigricantes, vel purpuræ dilutioris, oris candicantibus, unguibus vel flavis, aut veluti

fuligine infectis, vel ex albo flavescantibus, aut ex cæruleo, flavo, & subvirescente mixtis, modo saturatoris, venis albicantibus permixtis,

unguibus ex flavo nigricantibus, aut flavis, aut ex viridi nigricantibus, aut subcæruleis, vel ex cæruleo flavescantibus, aut cæruleis, orbe flavescente ambiente: sunt & dilute purpurei & remissè miniati, aurei mali coloris, & vel dilutiores internè & per oras, vel saturatoris: interdum internè dilutissimi, foris saturatoris: unguis vel flavi, vel fuliginoso orbe cincti, vel ex viridi nigricantes, vel fusci sunt.

Est humilior folijs interioribus orbiculatis, unguibus vel albis, vel candicantibus, supernè cæruleis, staminibus albidis, apicibus subfuscis, vel unguibus cæruleis, aut ex cæruleo virescentibus, vel nigricantibus. Huc pertinet Lilionarcissus coccineus rubentibus medijs folijs candicans, & ad basin notulis rubris cordis effigie aspersis, Lob. &

Lilionarcissus coccineus, candidis oris, Lob. ico.

8. Flores purpureo varij, folijs vel dilute purpurascantibus, vel saturatoribus, oris mucronatis, vel orbiculatis exalbidis: unguis sunt aut albi, aut subcærulei, aut albi, orbe lato carnei coloris cincti, stamina plerumque nigricantia.

9. Flos rubet, foris purpurascens, intus carnei coloris: unguis, stamina, apices, flavi: vel folijs exterioribus, flavo colore aspersis: & colore obscuro ad lateritium accedente, unguis flavi, vel nigri: vel rubrae serotinæ similes, unguibus flavo orbe cinctis; Oculus solis cognominatur: hic est

Lilionarcissus coccineus puniceus sive rutilans, Lob.

10. Floris folia mucronata, initio viridia, dein oris pallescentibus, quæ in rubrum colorem mutantur, radiatim alteri colori se miscenscente, colore viridi, qui senescente flore languescit, præsertim intrinsecus.

Verum ex semine interdum serotinæ nascuntur: sic ex purpurea præcoci, purpurea serotina dilutior, intrinsecus aurei mali colore, unguibus flavis, in exterioribus nigricantibus, nata: Item *ωχρολευπιον*. E purpurea varia præcoce, purpurea serotina ad rubrum tendente, vel dilutiorem elegantem: vel ad carneum colorem accedente: unguibus ex cæruleo nigricantibus.

E pur-

E purpurea præcoci *ἀχρόλουνον* ferotina, rubra ferotina, unguibus & staminibus flavis; purpurea ferotina, unguibus nigricantibus: & purpurea varia ferotina. Sic ex ferotinis, aliquando præcoces, ut ex alba varia ferotina, natæ sunt præcoces, alba, flava, rubra, unguibus, flavis, rubra Oculus solis, & purpuro dilutior.

Nec omnes versicolores, tam præcoces, quam ferotinae, singulis annis eandem coloris gratiam retinent: sed alternis sæpius variant: ut Flava varia & Alba varia, uno interdum anno nitidissimæ sunt, sequenti vix alius color quam flavus, vel albus conspicitur: sic Rubra varia & Purpurea varia, nonnunquam magnas oras flavas & albas habent, sequente valde exiguas. In summa, tanta in Tulipis colorum varietas, ita ut singulis annis adhuc nascantur, quibus pares nunquam antè conspiciantur: ita Deus in ipsis floribus admirabilem suam potestatem ostendit, ut ex prædictis, ex Clusio, Lobelio, Camerario, propriaque observatione adductis, colligere est: ita ut ducentarum specierum numerum superare deprehensum sit. Sic in Florilegio Svvertij, Tulipæ imprimis variegatæ differentia triginta duæ proponuntur: quemadmodum & in Florilegio de Bry, & etiam Passini, aliquot species exhibentur: & in horto Eystett. supra quinquaginta depinguntur.

V. Tulipa bulbos in foliorum alis ferens. Tulipa bulbifera, Cusius pan. & hist. Taber. Ger. Tulipa prolifera, Cam.

TULIPA PUMILIO.

I. Tulipa pumilio latifolia alba. Tulipa pumilio alba unguibus luteis, Eystett.

II. Tulipa pumilio latifolia sulphurea. Tulipa pumilio fulvo sulphurei coloris, Eystett.

III. Tulipa pumilio latifolia rubra. Tulipa pumilio, Lob. ico. Tulipa dubia humilior, Clus. pan. Tulipa dubia pumilio, Clus. hist. Tulipam nanam sive pumilionem flore luteo, Camer. habuit.

IV. Tulipa pumilio angustifolia.

Tulida pumilio altera, Clus. hist.

Tulipa pumilio angustifolia alba, Lobel. ad. part. alt.

V. Tulipa pumilo gramineo folio.

Tulipa pumilio alba altera Lusitanica, Lobel. ad. part. alt.

TULIPA MINOR.

I. Tulipa minor lutea Italica.

an Narcissus octavus, Matth. comp. quem sub Narcisso Constantinopolitano primo Matthioli, ex ejus hist. latina, Lugd. proposuit.

Lilionarcissus Bononiensis luteus, sive Tulipa, Lob. Lugd.

Lilionarcissus Bononiensis, Eyst. & *λεμοναρ-νίας* & *πολύκλον*, Cam. in Matthiolum.

Lonchitis, Cæf.

Tulipa Apenninea, Clus. hist. Italica prima, Taber.

Tulipa Bononiensis, Ger. quæ plerumque polyclonos, Cam.

Senis, nonnunquam octonis folijs, flos constat.

II. Tulipa minor foliolatiore.

Tulipæ Byzantinæ genus alterum, Clusius hist.

III. Tulipa minor rubra.

Tulipa rubra Apennineæ similis, Clus. hist.

Tulipa rubra angustifolia facie Bononiensis, Lob. ad. part. 2.

IV. Tulipa bombycina Cretica.

Tulipa bombycina flore rubro, Rober. Svvert. & Bry.

an Tulipa Cretica Caccini, Clus. cur. post.

Tulipam Bononiensem facie & formâ refert, sed bulbos lanugine obsitus, & veluti tomentosus est.

V. Tulipa minor lutea Gallica.

Tulipa minor Narbonensis, Dodonæ. minor, Lugdun.

Narcissolilium luteum, Ad.

Lilionarcissus Narbonensis luteus montanus, Lobel.

Tulipa Narbonensis, Clus. pan. & hist. Cam. & Ger. tit. trans.

Tulipa Italica secunda, Tab.

Clusius in cur. post. meminit Creticæ Caccini, Mompelianæ, & ejus quæ in montanis Placentiæ (at hæc quænam est?) nascitur.

VI. Tu-

VI. Tulipa minor ex luteo purpurascens.
Tulipa Hispanica, Clus. pan. & hist.
VII. Tulipa variegata Persica.
Tulipa Persica, Rob. Svvert. Bry. & Eystet.

Tulipa Persica minor altera, Clus. cur. post.
Folia tria interiora alba, tria exteriora rubra,
per oras albicantia, ungue nigrâ maculâ nota-
to, staminibus violaceis.

FRITILLARIA.

Fritillaria, ab abaco in quo Scacorum lusus exercetur, quem Fritillum dici existimant, nomen habet: alijs Meleagris à Meleagris, avis plumis, quas, si non coloris specie, tamen varietate, & dispositione, & macularum magnitudine, refert.

I. Fritillaria præcox purpurea variegata.
Meleagris, Dod. Meleagris flos, Lugd.
Fritillaria, sive Lilionarcissus purpureus variegatus, Lob. & ad. part. 2.
Fritillaria dilutior, Clus. pan. & hist. cui & Liliū variegatum vulgo.
Fritill. & Narciss. Caparoni⁹ ab inventore, Cam.
Fritillaria, Eyst.
Fritillaria vulgaris purpureo colore, Svvert.
Flos sæpissimè unicus, interdum bini, rarò terni: sex folijs ut plurimum constans, rarius octonis & duodenis: areolis nunc quadratis, nunc longiusculis, colore partim candidi, partim purpurei, sive saturatoris carnei: est alia præcocior, alia serotina, & harum quadræ, ut plurimum saturatius, interdum dilutius purpurascunt. Huc pertinet
Meleagris flore max. Ital. flore gemello, Eyst.
II. Fritillaria ramosa.
Fritillaria maxima purpurei coloris, Svvert.
III. Fritillaria polyanthos flavoviridis.
Fritillaria polyanthos lutea, Eyst.
Fritillaria triceps colore flavo viridi, du Bry.
IV. Fritillaria umbellifera.
Fritillaria Hispa. umbellifera, Rob. Svvert. & Bry.
V. Fritillaria flore magno pleno.
Fritillaria flore pleno, Cam. Eyst.
VI. Fritillaria alba variegata.
Fritillaria alba ex phaiopurpureo tessulata, Lob. ad. part. 2.
VII. Fritillaria alba præcox.
Fritillaria alba altera, Lob. ad. part. 2.
Fritillaria alba, Clus. hist. app. alt. & in app. 2. auct. unius flos totus albus: alterius foris albus, internè ventis quibusdam purpurascens distinctus, & in cur. post.
Fritillaria albo flore, Svvert. alba, Eyst.
VIII. Fritillaria serotina atropurpurea.

Fritillaria saturator, Clus. pan.
Meleagris altera, Dod.
Lilionarcissus variegatus atropurpureus Xantonicus, Lob.
Fritillaria Xantonica serotina, Lob. ad. par. 2.
IX. Fritillaria serotina floribus ex flavo vibrantibus.
Fritillaria 2. Clus. pan.
Fritillaria Aquitanica, Clus. hist.
Fritillaria Clusij, & Brisotti serotina, Lob. ad. part. 2.
Fritillaria minor obsoleto colore inodora, Eyst.
Fritillaria Aquitanica flore luteo obscuro, Svvert.
X. Fritillaria flava rubris maculis distincta: Fritillariæ tert. genus, flavo colore, Clus. hist.
Fritillaria lutea Someri, Lob. ad. par. 2. Svvert.
XI. Fritill. angustif. lutea variegat. magno fl. Fritillaria, juncifolia, Eyst.
XII. Fritillaria angustifolia lutea variegata parvo flore.
Fritillaria Lusitanica, Clus. cur. post.
XIII. Fritillaria flore minore.
Fritillaria Pyrenæa, Clus. hist. ap.
Fritillaria nigra Pyrenæa, Lob. ad. part. 2.
Fritillaria Pyrenæa obsoleto luteo colore, Eyst.
Flos exterius obsoleto color. ventis flavescens, distinctus: interiore, ex viridi flavescens, maculis saturatè purpurascens, tessulatum dispositis notatus: odore gravi.
Variat: 1. internè ex luteo virefcit, oris reflexis lineis viridibus striatis, à medio ad centrum subfusca purpura tessulatus. 2. Flos hilarior purpurascens, tessulis similibus præditus. 3. ex luteo magis viridi parum subfuscus, intus minus tessulatus: 4. ex fusco & luteo subdividus, intus minus tessulatus.
XIV. Fritillaria minima pluribus floribus.
Fritillaria minima, Svvert.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

purpurascunt: aliquando linea purpurea, vel nigra, per folium fertur, & hic est

Crocus flore albo lineis nigris, Svvert.

IV. Crocus vernus albus versicolor alter.

Crocus vernalis major 1 Clus. hisp. def.

Crocus vernus latifolius albus versicolore flore. 1. Eid. hist. def.

V. Crocus vernus latifolius purpureo violaceus.

Variat: 1. flore purpureo violaceo: 2. flore albo, purpureo violaceâ basi: 3. aliquando flos supernè purpureus inferiùs flavescit: 4. est & flore violaceo, vel cæruleo distincto: 5. vel cæruleo lineis violaceis variegato.

1. Crocus vernus purpureo violaceus, Lob.

Crocus sylv. vernalis prior, Dod.

Crocus vernalis major, Clus. hisp. & Lugd.

Crocus vernus latifolius purpur. flore minore, Clus. hist.

2. Crocus sylv. vernus 3. flore albo purpureo violaceâ basi, Lob.

Crocus vernus albus fundo violaceo, Eystett.

At Dodon. Clus. & Lugdun. utrumque unâ tabellâ exprimunt.

3. Crocus sylv. primus Dalech. Lugd.

4. Crocus vernus fl. violaceo, Eystett.

Crocus violaceus & cæruleus distinctus, Svvert.

5. Crocus cæruleus lineis violaceis distinctus, Eid.

VI. Crocus vernus flore pleno.

Crocus vern. latifol. duplici flore, Clus. hist.

VII. Crocus vernus latifolius, multiflorus.

Crocus vernus polyanthos, isque duplex, Eyst. alter purpureo violaceus, lineis candidis: alter floribus candidis, lineis purpureo cæruleis.

Crocus vernus multiflorus alb. facie lutei majoris, Svvert.

VIII. Crocus vernus minor albicans.

Croci montani species, Gesl. hort.

Crocus sylv. minor prior, vel sylv. 4. Dod.

Crocus vernus serotinus primus, Lob. ico.

Crocus vernus latifolius albus versicolore flore 2. Clus. hist. ico.

IX. Crocus vernus minor purpurascens.

Crocus montanus flore ex candido & puniceo mixtis, Gesl. hort.

Crocus sylv. 5. vel minor sylv. alter, Dod.

Crocus vernus albus 2. Lob. ico.

Crocus vernus latifolius albus versicolore flore 2. Clus. hist. ico.

Crocus vernus flore vario, Cam.

Crocus serotinus, Lugd. quem præced. junxit.

Crocus purpureo rubeus, Svvert.

X. Crocus vernus latifolius albus, vel cinericeus.

Crocus cinericeus, duplex, Svvert.

XI. Crocus columbinus duplex, Svvert. (quid?)

CROCUS VERNUS LATIFOLIUS

luteus, aureus, & ve.

I. Crocus vernus latifolius flavus.

Crocus vernus latif. flavo flore, vel Croci sexti species prima, Clus. hist.

Crocus vernus luteus 1. Lob. ad. part. 2.

Crocus flore luteo, Svvert.

Crocus vernus polyanthos flore luteo, Eyst.

Variat: 1. flore flavo sive fulvo nitido latiore, & majore. 2. minore & pallidior. 3. flore luteo corona phœnicea, Lob. ad. part. 2.

II. Crocus vernus latifolius aureus.

Crocus vernus Mæsiacus, Clus. pan.

Crocus vernus latifol. fl. aureo, vel Croci sexti alia species, Clus. hist.

Crocus aureus, Lob. ad. part. 2.

III. Crocus vernus latifolius pallidus.

Crocus vernus Mæsiacus 2. Clus. pan.

Crocus vernus latifolius pallido flore, Eidem hist.

Crocus luteus flore pallido, Lob. ad. part. 2.

IV. Crocus vernus latifolius flavo varius.

Crocus vernus latifolius flavo vario flore 1. vel Crocus vernus 7. Clus. hist.

Crocus vernus latifolius flavo vario flore Constantinopolitanus, seu Crocus luteus alter, Lobel. ad. part. 2.

Crocus luteus lineis nigris, Svvert.

V. Crocus vernus latifolius flavo varius alter.

Croci verni latifol. flavo vario flore, vel Croci verni septimi alia species, Clus. hist.

Crocus sylv. vernus versicolor aureo rutilo panono concolor, Lob. ad. part. 2.

A priore potissimum differt radijs, foliorum exteriorum dorsum totum inficientibus.

VI. Crocus vernus latifolius flavo vario flore duplici, Clus. hist.

Crocus vernus latifolius secundus Constantinopolitanus, Lob. ad. part. 2.

CROCUS VERNUS ANGU-
stifolius.

I. Crocus vernus angustifol. magno flore.

Crocus syl. angustifolius, Ang.

Crocus vernus minor primus, Clus. hisp. Lugd.

(quem cum 3. jungit) Tab.

Crocus vernus angustifol. i. Clus. hist.

Crocus syl. min. Hispanicus flore patulo, vulgo

Nozilicha minor, Lob.

Crocus vernus, Ger.

Variat: flores infernè flavescent, intus candicant, reliqua ad cæruleum sive violaceum vergunt: inveniuntur & toti candidi.

II. Crocus vernus angustifolius gemino bulbo.

Crocus sylvestris, Lob.

Crocus vernus minor alter, Clus. hisp. Tab.

Crocus vernus angustifolius 2. Clus. hisp. desc.

Crocus syl. vernalis minor alter, Dod.

Crocus verni minoris alterum genus, Lugd.

Crocus syl. i. Dalech. Lugd.

Crocus vernus flore violaceo, Eystett.

Flos ex folijs sex, aliquando octo constat.

III. Crocus vernus angustifolius parvo flore.

Crocus syl. vernalis 6. Dod.

Crocus vernus minor 3. Clus. hisp. Lugd. Tab.

Crocus vernus angustifolius 3. desc. at ico. 2.

Clus. hist.

Crocus sylvestris Hispanicus, vulgò Nozilicha major, Lob.

Crocus vernus minor, Ger.

IV. Crocus vernus juncifolius purpureus.

Crocus vernus angustifolius quartus, sive violaceo flore, Clus. hist.

Hujus iconem figuræ primæ Lobelius in iconibus junxit.

V. Crocus vernus capillari folio, Clus. hist. ap. 1. & ap. 2. sine & cur. post.

Duplex est, unus purpurascens flore, ipsius folijs tribus venis saturationibus distinctis: alter albo flore, qui etiam duplex, flore majore, & minore.

VI. Crocus vernus angustifol. variegatus. Crocus vernus aureus variegatus, Eyst.

Flos interius aureus, exterius strijs ex purpura nigricantibus radiatus.

COLCHICUM ET EJUS SPECIES.

Kολχικόν, quòd plurimum in Colchide nascatur, Dioscoridi lib. 4. cap. 84. cui ἐφήμερον, quòd eadem die, quâ sumptum, interficiat. Colchici appellatio apud Plin. lib. 22. cap. 9. inter venena reperitur.

Colchicum autumnale.

I. Colchicum commune.

Primula Veris, Brunf.

Colchicum, Trag. Tur. Fuch. Dod. Matth.

Lac. Gesner. hor. Lon. Gast. descrip. at Ephemerum, ico.

Colchicum nigrum & subrubens, Cord. hist.

Colchicum sive strangulatorium & Ephemerum crocifolium, & bulbi folium, Ad. Costæo.

Lob.

Ephememerum venenosum, Amato.

Hermodactylus vulgo & Crocus syl. Cæs.

Colchicum Ephemerum, Lugd.

Colchicum masculinum & fœmininum, Tab.

Germanicum, Ger. & album, Eid.

Colchicum commune pallido colore, Svvert.

Hermodactylus niger & ruffus, Mesueo & Serapioni.

Variat: nam in montibus folio est latiore, in pratis angustiore: flore communiter dilute vel saturatè purpurascens, aliquando albo: bulbo nigricante, aut rubente foris & interius. Quare.

Colchicum vulgare purpurascens flore, & Colchicum vulgare album, Eyst. & Colchicum autumnale flore albo & flore rubello, Eidem:

Addit Svvertius

Colchicum, cui hoc solum peculiare, quòd autumnò folia proferat.

II. Colchicum radice siccata alba.

Colchicum album, Cord. hist.

Hermodactylus legitimus, Dod.

Hermodactyli non venenati officin. Lobel. ico.

Hermodactylus officin. Lon. Tab. Orientalis, Cæsalp.

Hermodytylus albus, Serapioni.

III. *Colchicum Anglicum candidum angustifolij*.

Colchicum candido flore Anglicum, Ad. & Lob.

Colchicum Anglicum Lobelij, Lugd. album, Clus. hist. Tab. & Ger.

Huc referri potest quod flore dilutioris coloris & lactei candoris:

Colchicum Lusitanicum serotinum, Lob. ob.

Colchicum pratense Salmanticum, Clus. hist.

IV. *Colchicum montanum angustifolium*.

Colchicum mont. Clus. hisp. Lugd.

Colchicum montanum Hispanicum & λεπτόφυλλον, Clus. hist.

Colchicum minus, Lob. Tab. & montanum, Eid. & Ger.

Colchicum Hispan. parvum, Cam.

Colchicum mont. minim. angustifol. autumn. Eystett.

V. *Colchicum pumilum croci folijs*.

Colchicum minim. tenuif. Gallæcium, Lob. ad. par. 2.

VI. *Colchicum Illyricum*, Ang. Lob. Lugd. Tab. Ger. Clus. hist. (quod sibi nunquam conspectum scribit) quid?

VII. *Colchicum vere & autumno florens*.

Colchicum biflorum, Clus. hist. Lob. ad. par. 2. & Eystett.

Colchicum variegatum.

I. *Colchicum florum folijs albis & rubris alternatim dispositis*.

Colchicum album & rubrum, Eyst.

II. *Colchicum multiflorum*.

Colchicum exoticum folijs ternis purp. ac alijs ternis albicantibus, varians: Eyst.

III. *Colchicum alb. strijs variegatum*.

Colchicum mixtum autumnale, Eyst.

Flos albus, strijs saturatè rubris seu sanguineis maculis inæqualibus infectus.

IV. *Colchicum polyflorum variegatum*.

Colchicum versicolor polyanthes reflorescens, Eystett.

Flos in albo pallidus, strijs & maculis dilutè purpurascens variegatus, è cuius medio alius flos prolis modo exurgit.

V. *Colchicum latifol. variegatum*.

Colchicum 4. sive latifolium, Clus. hist.

Colchicum Lusitanicum fortè, Eidem.

Colchicum Byzantinum polyanthos Fritillariæ facie autumnale, Eyst.

VI. *Colchicum purpureo lacteum variegatum*.

Colchicum versicolore flore sive 3. & ποικιλανθες, Clus. hist.

Huc refer

Colchicum album strijs purpurocæruleis variegatum, Eyst.

Colchicum album distinct. lineis rubris, Svver.

VII. *Colchicum ex albo & purpurascens varium*.

Colchicum ποικιλανθες, alterum, Clus. hist. ap. 1.

VIII. *Colchicum flore Fritillariæ instar tessellatis*.

Colchicum Neapolitanum, Clus. hist. & ap. 1.

Colchicum Fritillariæ facie pallidum, Svvert.

IX. *Colchicum florum folijs angustis & variegatis*.

Colchicum montanum minus versicolore flore, Clus. hist.

Floris foliâ longa & angusta, interius alba, exterius media parte viridia, altera carnei coloris.

X. *Colchicum pleno flore variegatum*.

Colchicum fl. pleno maculatum autumn. Eyst.

XI. *Colchicum latifol. multiflorum variegat.*

Colchicum polyanthos candid. eleganti rubore varium, Lob. ad. par. 2.

Folia latiora, cubitalis longitudinis.

Colchicum polyanthes, sive multiflor. simplex & plenum.

I. *Colchicum candidum multiflorum*.

Colchicum Pannonicum πολיאυθος albo flore, Clus. hist. Cam.

Colchicum candid. Pannon. polyanth. Lob. ico.

Colchicum polyanth. Tab. vulgare poly. Eyst.

Colchicum Pannon. Ger. albo flore, Svvert.

Septenis, denis, duodenis, vel pluribus floribus lactei candoris: floribus etiam eleganter rubentibus reperitur: & hoc dicitur

Colchicum polyanthos, Lob. ad. par. 2.

II. *Colchicum polyanthes lato Ellebori albi folio*.

Colchicum Byzantinum πλατύφυλλον πολיאυθες, Clus. hist.

III. *Colchicum polyanthos multiplex*.

Colchicum polyanthos flore multiplici autumnale, Eyst.

IV. *Col-*

IV. Colchicum pleno flore.

Colchicum πολυφύλλανθης, sive pleno flore, Clus. hist. & ap. 1.

Colchicum pleno flore, Lob. ad. par. 2.

Colchicum autumnale, Eystett.

Quod bulbus major & vetustior, eò plures, majores & majore foliorum numero, flores constant. Sunt etiam flore albo vel purpureo, quod

Colchicum vernum fl. pleno purpureo, Eyst.

Colchicum album rubr. pleno flore, Svvert.

V. Colchicum polyanthes folijs latis convolutis.

Colchicum vernum flore purpureo plenum, Eystett.

Colchicum vernum.

I. Colchicum vernum Helveticum.

Colchicum subobscuro flore & minore, Ges. Camer. Colchicum vere prodiens, Eidem Matth.

an Colchicum brumale, Lob. Belg.

II. Colchicum vernum Hispanicum.

Colchicum vernum, Clus. hist. ap. 2.

Colchicum vernum fl. purpureo, Svver.

Flore est antequam se expandat albo, postea coloris purpurei dilutioris vel saturatoris.

III. Colchicum Alexandrinum, quid?

Colchicum Orientale, Matth. alterum Orient. Matthioli, Lugd.

Colchicum Syriacum Alexandrinum, Lob. Ad. Tab. Ger.

Tulipæ genus, quale Appenninæ videtur, Clus. hist.

Item scribit, se semen Colchico semine simile nomine Hermodactyli Syriaci accepisse.

COLCHICUM LUTEUM.

I. Colchicum luteum majus.

Lirium alterum, Theophrasti.

Helichryso Cratevæ similis, Ang.

Narcissus in Apenino, Marcell. autumnalis quorundam, Clus. hisp. Lugd.

Narciss. autumnalis major, Dod. Clus. hist. Ger.

Narcissus autumnalis flore luteo, Eyst.

Narcissus autumnalis, Cæsalp. & Lob. ad. par. 2.

(cui & Colchico-Narcissus) autumnalis luteus, Cam.

Colchicum luteum, Lob. Tab. luteo flore, Svve.

Variat in hortis Belgij angustioribus folijs & cauliculo dodrantali surrecto, Lob. obs. & Dod. ac Clus. hist. aliquando largiore foliorum numero à præcedente discrepat, & est

Narcissus autumnalis flore luteo multiplex, Eystett.

II. Colchicum melino flore.

Narcissus Persicus, Clus. pan. & hist. Camer. Tab. Ger.

III. Colchico luteo similis flore albo.

Sparganium Placæ, Clus. hisp. & hist.

IV. Colchicum luteum minus.

Colchicum parvum mont. lut. Lob. ico. Ger.

Narcissus autumnalis minor, Clus. hist.

Colchicum mont. luteum minus, Tab.

V. Colchicum luteum vernum.

Narcissus vernus præcocior flavo flore, Clus. hist. ap. 2.

Narcissus luteus vernus facie Narcissi autumnalis lutei, Lob. ad. par. 2.

Narcissus vernus flore luteo, Svvert.

an Colchicum vernum flavo flore Plateau, Clus. hist.

ORNITHOGALUM ET EJUS SPECIES.

O'ρνιθόγαλον, propter lacteum colorem, qui in flore nitet, similem ei, qui in alis aut ovibus gallinarum observatur, nomen accepisse videtur. Dioscorides lib. 2. cap. 174. pinius, ut & Plin. lib. 21. cap. 17. Ornithogale nominans, meminere. Sunt qui Bulbinam Theoph. 7. hist. 13. & Athenæi censent.

ORNITHOGALUM UMBELLATUM album.

I. Ornithogalum umbellatum maximum.

an Narcissus quartus, Matth. Lugd. Tab.

Ornithogalum majus, Dod. Arabicum, Clus. pan. & hist. Eyst. Italicum, Cam.

Lilionarcissus polyanthos, Lob. ob.

Lilium Alexand. Neotericorum, Lob. ico. Cam.

Hyacinthus de Padro nostro Italicorum, Clus. hist. ap. 2. negans esse Narcissum 4. Matthioli,

quod prius asseruerat.

Dulipan apud nos barbaro nomine, Cæsalp.

Ornithogalum Arabicum multiflorum album, umbilico interiore nigro, Svvert.

II. Ornithogalum umbellat. majus angust. Ornithogalum medium, Eyst.

Flores intus candidi, exterius virescentes, staminibus ex viridi pallescentibus.

III. Ornithogalum umbellat. alb. medium latifolium.

Ornithogalum aliud vulgare, Clus. hist.

IV. Ornithogalum umbellat. med. angust. Ornithogalum, Manardo, Hermolao.

Ornithogalum Dod. gal. Tur. Ang. Ges. hor. Ama. Ger. Cast. vulgo, Cæsalp. secundum, Matth. Lugd.

Ornithogalum sive vulgare, Clus. hist. & pan.

Ornithogalum candido flore, Cord. in Dioscorid.

Ornithogalum candidum vulgare, Ad. Lob.

Bulbus Leucanthemos minor, Dod. Lugd.

Ornithogalum alterum minus, Cam.

Bulbus solsequius, Tab.

Ornithogalum spicatum, Svvert.

Est & folijs gramineis, ut in cæteris humistratis. Matthiolus duplex habet, & utrumque caule folioso pingit: quare in Lugd. historia utrumque à Dod. differre scribitur: sic Lacuna & Lugd. Matthioli utramque figuram proponunt: at Lonicerus, primam tantum, quam fictam suspicamus.

V. Ornithogalum album minus.

Ornithogalum minus è Pyrenæis, Clus. hist. ap. 1.

Ornithogalum minus, Eyst.

VI. Ornithogalum umbellatum flosculis ex albo subcæruleis.

Ornithogalum Hispanicum minus, Clus. hist.

ORNITHOGALUM SPICATUM.

I. Ornithogalum latifolium & maximum.

Ornithogalum magnum Myconi, Lugd.

Ornithogalum maximum, Clus. hist. ap. 1.

Ornithogalum vel Liliium Alexandrinum floribus albis innumerabilibus, Svvert.

Magna florum spica, aliquando centenis floribus nivei coloris.

II. Ornithogalum latifolium alterum.

Ornithogalum Æthiopicum, Clus. cur. post.

Ornithogalum Indicum promont. Bonæ spei, Svvert.

III. Ornithogalum angustifolium majus, floribus ex albo virescentibus.

Asphodelus fœmina, Dod. Gal. Ges. hor.

Asphodelus Galeni, Lac. bulbosus Gal. Dod. Lugd. Cam. Ger.

Asphodel. Hyacinthinus fortè Galeni, Ad. Lob. obs. Hyacintho asphodelus, Lob. ico.

Ornithogalum majus, Clus. in pan. majus primum, Eid. hist.

Ornithogalum Pyrenæum, Clus. cur. post.

Ornithogalum aliud spicatum, Cam.

IV. Ornithogalum angustifolium, spicatum maximum.

Ornithogalum lacteum, spicatum max. Eyst.

V. Ornithogalum spic. seu comosum fl. lacteo. Ornithogali lactei species major, Eyst.

VI. Ornithogalum majus spicatum flore albo.

Ornithogalum Narbonense, Dod. Lugd. spicatum, Cam.

Ornithogalum spicatum Monspel. flore lacteo, Lob.

Ornithogalum alterum, Cam. apud. Matthiol. qui vulgari adjunxit.

Bulbus Ornithogalo similis Cæs.

Ornithogalum majus Monspel. Clus. pan. secundum, Eid. hist.

Ornithogalum spicatum flore lacteo, Eyst.

Μῶλυ Dioscorid. lib. 3. cap. 54. Theophr. 7. hist. 11. & Epimedium Plinij, lib. 19. cap. 5.

VII. Ornithogalum majus spicatum alterum.

Ornithogalum 3. vel majus Byzantin. Clus. hist.

Ornithogalum spicatum minus, Lob. obs.

VIII. Ornithogalum majus spic. flore luteo.

Bulbus Ornithogalo similis, flore luteo, Cæs.

IX. Ornithogalum spicatum fl. viridi lactescente.

Ornithogalum Pannon. albo flore, Clus. pan. & hist.

Ornithogalum Pannon. Tab. Ger. Eyst.

Ornithogalum flore albo viridique linea in dorso prædito, Svvert.

an Ornithogalum serotinum, Cam.

X. Ornithogalum spicatum album.

Ornithogalum Hispanicum spicatum, Eyst.

XI. Ornithogalum cæruleo pallente flore.

Ornithogalum cæruleum pallens Hyacintho autumnali pene par, Lob. obs.

XII. Ornithogalum exoticum magno flore, minore innato.

Hyacinth. arborum Ornithogaloides, Colum.

Narcissus 4. Matthioli, Clus. hist. ap. 2.

Ornithogalum Neapolitanum, Eidem ap. 2. Eyst.

Ornithogalum Neapolitanum flore interius candido, exterius cinereo, Svvert.

Phalangij nomine, Honor. Belli ex Creta misit.

ORNITHOGALUM LUTEUM.

I. Ornithogalum luteum sive pallidum majus.

Ornithogalum 7. sive pallido flore, Clus. hist.

II. Ornithogalum luteum magno flore.

Ornithogal. flavum Alcmarianum, Clus. hist.

III. Ornithogalum luteum.

Bulbus, Trag. (cepa agrestis) Lac. sylv. Ruel.

Fuch. Tur. Ges. cat. Dod. Lugd. Cam. Eyst.

Bulbus sylv. alius bifolius, Ges. hor.

Sisynrichium, Cord. hist.

Bulbus esculentus, Cast. Lon.

Ornithogalon luteum, Cord. in Diosc. Ad. Lob.

Tab. Lugd. Col. Svvert.

Bulbus Ornithogalo similis florib. luteis, Cæs.

Ubi adolevit, folia inferiora amittit, quare apud Tabernæm. & Gerar. duæ figuræ.

Ornithogali lutei, & Ornithogali majoris, Taber.

Ornithog. lutei & Cepæ agrariæ nomine, Ger.

IV. Ornithogalum luteum minus.

Ornithogalum 10. sive Pannonic. luteo flore, Clus. pan. & hist.

Ornithogali lutei species minor, Lob. obs.

V. Ornithogal. angustifol. bulbiferum.

Ornithogalum angustifolium campestre luteum minimum bulbosum, Colum.

Variat: nam locis pinguioribus folia latiora & plura, sicut & flores: folia circa bulbillos hirsuta & candidiora sunt.

SECTIO QUARTA.

CEPA: PORRUM: SCILLA:
ALLIUM ET MOLY.

CEPA ET EJUS SPECIES.

Agyptiorum numina, Cepas & Allium (Plin. l. 19. c. 6.) prosequamur. Cepa à capitis magnitudine, Græcis κρόμμυον, ὅτι κρόμας συμπύειν ποιεῖ, quod oculi pupillam comprimere cogat, utpote secundum Aristot. 20. probl. 22. mordaci nimium vapore lancinando & lacrymas movendo.

Genera Theophrast. 7. hist. 4. à locis cognominata refert, Gardiam, Cnidiam, Samothraciam, Satamicam, Ascaloniam, & fissilem. At Dioscorides l. 2. c. 181. longa, rotunda, flava & candida meminit. Plin. l. 19. c. 6. Cepa, inquit, genera apud Græcos Sardia, Samothracia, Alsidena, Setania, Schista, Ascalonia, &c.

Quare alia major est, alia minor: alia candida, alia viridis, alia rufa, alia subrubens: alia est rotunda, alia oblonga: omnes ut plurimum duplici aut triplici membranâ, quas Festus tallas, alij tunicas vocant, vestita. Sic alia acerrima, alia mediocriter acres, aut nihil ferè acedinis habentes. Sic alia seruntur, alia deponuntur: aliquando seminis loco bulbos gerunt, Ut Dalechampius notavit.

I. Cepa vulgaris.

Cepe, Brunf. Ges. Lob.

Cepa, Trag. Fuch. Tur. Matthiol. Lac Cord. in Diosc. Ang. Cast. Cæs. capitata, Matth.

Cepa rotunda, Dod.

Cepa sativa Matthioli, Lugd.

Cepa alba & rubra, Ges. hort. Lon. Tab.

Variat colore floris, vel candido, vel purpurascens: tunicarum quoque, coloris rubri, aut candidi: radicis formâ, major est, & minor: oblonga, sessilis, vel orbiculata, turbinata, qui-

busdam communioribus, in compressam latiorrem circumferentiam bulbaceam abit.

Cepas porraceas, vocant stolones, qui primo Vere, dum tenelli sunt, antequam caulescunt, in cibos eruuntur.

II Cepa oblonga, Dod. Ges. hor.

Cepe Hispanica oblonga, Lob. 100. Cam.

III. Cepa radice candida dulci.

Cepa quarta, Ges. hort.

IV. Cepa plurium caulium.

Cepa ovata à radicis figura, Cord. hist.

V. Cēpa seētilis, Matth. Cast. Lugd.
an Gethyon Græcis, & Cēpola Columellæ.

VI. Cēpa fissilis, Matth. Lugd. cui & Cēpæ
αἰσῖ, Portæ.

Cæpis affinis Muligia, Cæf.

VII. Cēpa sterilis, Trag. Ges. hor.

Cēpa Ascalonica, Matth. Lugd. cui fortè Bul-

bus Setanius, quem Theoph. & Plin. Cēpæ ge-
nus esse testantur.

Cēpæ species sunt Ascalonia, Cast.

Cēpis affinis, Ascalonia vulgo, Cæf.

Scaliones, Tur.

Verùm & Lobelius hist. Belgica Ascalonitidem
antiquorum exhibuit, fortè à priore diversam.

PORRUM EJUSQUE SPECIES.

Quod πέρσον Dioscorides l. 2. c. 179. vocavit, & in κεφαλωτὴν, capitatum, & ἀμπελό-
περσον distinxit; id Latini Porrum, quod porrò eat, & longè lateq; grassetur, voca-
runt. Theophrast. 2. caus. 20. & 3. ejusdem 23. τὸ καρτὴν πέρσον, ronsum porrum addidit: ἀλλὰ
7. hist. 1. 2. 3. 4. 5. & 6. de Porro egit. At Plin. l. 20. c. 6. est seētivum & capitatum; & illud
l. 19. c. 6. duplex fecit.

I. Porrum commune capitatum.

Porrum, Brunf. Cord. in Diosc. Dod. (& Porrus
Palladij) Ges. hor. Ang. Lon. Cæf. Cast. Tab.

Porrum commune, Matth. Lug. vulgare, Lob.

Porrum capitatum, Fuch. Tur.

Porrum capitatum Plinio, Hermol. Ruel. (cui
Gethyllidas Græcorum) Dodon. gal. vulgare,
Camer.

II. Porrum seētivum latifolium.

Porrum seētivum, Plin. Dod. Cæf. Lugd. Portæ.

Porrum seētivum capitatum, Matth. & (seētile)
Lac. Lugd.

Porrum tonsile & capitatum, Lob.

Porrum tonsile sive seētile, Cam.

Hæc duo genere non differunt, cùm ex eo-
dem semine generentur, & cultura solùm dif-
crepent: quia id quod ad culinaria juscula sæ-
pius detonderi solet, Seētivum aut Seētile Co-
lumellæ & Palladio nominatur: quod verò
capitatum fieri debet, non tondendum, & au-
tumnali tempore transferendum: etiam Plin-
nio monente.

III. Porrum seētivum juncifolium.

Porrum seētivum, Trag. Fuch. Gesn. hort. Lon.
Lugdun.

Porrum seētile, Matth.

Cēpa Ascalonia, Matth. def. Ger.

Cēpa fissilis & Getion. Tur.

Schœnoprasum, Dod. Ad. Lob. (cui Ascalonia
Matth.) Tab. Ger.

Porro tonsili cognatum, Cam.

Gethyllis, quam Cēparum genus Nicandri
Scholiastes dicit, Ges. hort. in Porro seētivo.

Differt à veterum Seētivo, cùm illi folia lata,
huic pro folijs junci inanes sint: hinc nomine
ex Junco & Porro composito, Schœnoprasum
vocarunt.

Majus & minus habetur: illud rarius & ad
condimenta mitius, quod Gethium Gesnero:
minus vero Gethyllis.

Gethyllidem sylvest. Ges. lib. de hor. proponit.

IV. Porrum folio latissimo.

Porrum Syriacum, Tab. Franco.

Porrum Indicum, Cam.

Scorodoprasum, Ger.

V. Porrum sylv. inodorum.

Porro simile, exilius & inodorum, Lob.

VI. Porrum sylv. gemino capite.

Ampeloprasum, seu Porrum sylv. Lob. Lugd. cui
à Matthioli diversum.

Porrum sylvestre primum, Tab.

VII. Porrum sylvestre vinearum.

Ampeloprasum, Matth. Ruel. Ama. Ang. Gesn.
hort. Cæf. Port. Lugd.

SCILLA EJUSQUE SPECIES.

Σκίλλα Theophrast. 1. hist. 7. & 10. proposuit, & 7. hist. 11. Scilla Epimenidia vocata, &
qua o', usu nuncupationem sortita sit, meminit. Sic Dioscorid. l. 2. c. 202. σκίλλα habet,
& cap.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Allium sativum secundum, Dod.
Scorodoprasum secundum, Clus. pan. & hist.
Allium Creticum, sive Serpentinum, Cam.
 III. **Allium sativum radice simplici.**
 μάλαβα, Hippocrati.
Allium mas, Matth.
Allium simplex, Cord. hist.
Allium sativum singulari capite, & Allium maculatum, Vercell.
Allium Ægyptiacum, Portæ.
 IV. **Allium Cyprium, Theoph.**
Allium Ulpicum, Plin.
Allium Ulpicum vel Punicum, Columell.
Aphroscorodon, sive Allium Ulpium, Ruel. Gefner.
Allium Cyprium, sive Ulpicum, Portæ.
Allium sativum tertium, Dod.
 V. **Allioporrum sive Scorodoprasum.**
Scorodoprasum, Dioscor. l. 2. c. 183. Gal. Ægin.
Scorodoprasum, Trag. Matth. Cord. in Diosc.
Gef. hort. Lac. Gast. Lugd. Portæ.
Allium porrinum, Car. Stephano.
Scorodoprasum & porrum Turcicum, Amat.
 VI. **Allium sphaerico capite, folio latiore, sive scorodoprasum alterum.**
Ampeloprasum primum, Dod.
Scorodoprasum sive allioporrum, Ad.
Scorodoprasum, Lob. Cæs.
Scorodoprasum 1. Clus. pan. & hist.
Scorodoprasum alterum, Lug. qui cum sequenti eadem tabellâ pinxit.
Porrum Indum, Cam.
 VII. **Allium sphaerico capite folio angustiore.**
Scorodoprasum alterum, Lob. Lugd.
 VIII. **Allium sylvestre latifolium.**
Allium syl. quod ursinum vocant, Plin. l. 19 c. 6.
Allium syl. Brunf. Trag. (& colubrinum) Eric.
Cordo: syl. latioris folij, Dod.
Allium ursinum, Matth. Fuch. Dod. gal. Ama.
Gef. col. Tur. Clus. hist. Lugd. Thal. Cæs. Cast.
Cam. Eystet.
Allium ursinum latifolium, Ad. Lob. Lugd.
Allium sylvestre bifolium & arctoscorodum, Gef. hort.
Allium sylvestre ophioscorodon appellatum, Cord. in Diosc.
Ophioscorodon, Lon.
an Scorodoprasum.
Moly sive Allium Ursinum, Svvert.

Sunt qui Dioscoridis Scorodoprasum, aut ejus Ampeloprasum, aut Ophioscorodon, sed malè, censeant.

IX. **Allium montanum, latifolium maculatum.**

Allium anguinum, Matth. Lugd. Portæ, serpentinum, Cast.

Allium latifolium maculosum, sive serpentinum, Ad.

Ophioscorodon, Lob.

Victoralis longa, Gef. hort. Clus. pan. & hist. (cui & major) Eyst.

Allium alpinum, Gesn. hort. Dod. Tab. cui & Victoralis mas.

Est mas & fœmina, illa latioribus, hæc angustioribus est folijs, quare

Victoralis mas, & fœmina, Camerario dicitur.

X. **Allium sylv. campestre purpurascens.**

Allium caninum primum, Trag.

Allium sylv. primum, Fuch.

Allium campestre, Cord. in hist.

Allium sylvest. Gef. hort. Cæs. Cast. syl. minus, Dod. gal.

Allium tenuifolium, Cam.

XI. **Allium campestre juncifolium capitatum purpurascens majus.**

Allium in arvis, Plinio.

Allium syl. quod Ophioscoridon, Ruel. Matth.

Allium syl. tenuifolium, Ad. Lob. ico. Dod.

Allium syl. vulgare seu caninum, Thal. tenuifolium, Franco.

XII. **Allium sylv. capitatum purpurascens minus: quod à primo potissimum magnitudine differt, cum palmare sit, & folijs junceis.**

XIII. **Allium sylv. bicornè flore obsoleto.**

Allium caninum alterum, Trag.

Allium sylv. Tur. syl. alterum, Fuch.

Allium sylvestre majus, Dod. gal.

Allium rubentibus nucleis, Lob. ico.

Est majus & minus.

XIV. **Allium aquaticum.**

Allium fluviatile in sabulo ad Albim fluvium in Misnia, Franc. hort. Lusat.

ALLIUM MONTANUM.

I. **Allium montanum bicornè latifolium flore dilutè purpurascente.**

Allium sive Moly mont. latif. 1. Clus. pan. & hist.

Allium montanum bicornè angustifolium flore purpurascente.

Ampe-

Ampeloprasson proliferum, Lob. ico. Cam.

Ampeloprasum 1. Cam. apud Matth.

Allium sive Moly montanum 2. Clus. pan. (& Moly montanum gramineo folio) & hist.

Moly montanum carmesino colore, Svvert.

III. Allium mont. bicornne flore exalbido.

Allium sive Moly montanum 3. Clus. pan. (& Moly montanum junceo folio) & hist.

an Gethioides syl. Colum.

IV. Allium mont. bicornne flore obsoletiore.

Allij montan. quarti species 2. Clus. pan. & hist.

Huc referri potest

Moly lurido colore, Svvert.

V. Allium mont. bicornne fl. pallido odoro.

Allij mont. quarti species 1 Clus pan & hist.

VI Allium juncifol. bicornne luteum: quod 1. est in Prod. Monspelio D. Saltzman. attulit.

VII. Allium mont. capite rotundo.

Allium sive Moly montanum 5. Clus. pan. (& Moly montanum purpureo flore) & hist.

VIII. Allium Pyrenæum.

Moly Pyrenæum purpur. flore, Clus. hist. ap. alt.

IX. Allium mont. folijs narcissi majus.

Allium sive Moly narciss. fol. 1. Clus. pan. & hist. an Moly folijs narcissi, Lob. Lugd.

Variat: 1. est, folijs splendentibus viridibus, floribus purpurasc. 2. folijs magnis cinereis & mollioribus, florib. dilutiorib. hoc posterius, est

Moly narciss. folijs primi altera spec Clus. hist.

X. Allium montan. folijs narcissi minus.

Allium sive Moly narcissinis folijs 2. Clus. pan. & hist.

Allium saxatile & Bulbus vomitorius, Cam.

Et hujus altera species folijs longioribus & angustioribus, floribus dilutioribus, & est

Moly narciss. fol. secundi alt. spec. Clus. hist.

XI. Allium mont. radice oblongâ: quod 2 in Prod.

an Allium mont. sive Petroscorodon, Ges. hor.

Allium mont. radice oblonga, Eid. col. stirp.

XII. Allium montanum minus: quod 3. in Prod.

MOLY ET EJUS SPECIES.

M ὄλυ, ἀπὸ τῆς μωλῶειν πᾶσι νόσους, ab amoliendis morbis. Unius Theoph. 9. hist. 15. & Dioscorid. lib. 3. cap. 54. meminere: at Plin. lib. 25. cap. 4. duplex proposuit: alterum radice rotunda: alterum verò longa.

I. Moly latifolium liliflorum.

Moly Theoph fortè & Plinij radice rotunda.

Moly Theoph Ang. Dod. Clus. hisp. & hist. Cam.

Moly liliflorum, Ad. Lob Lugd.

Moly latifolium, Moly Theoph. Dod.

Moly Homericum, Scillæ alterum genus, & Pancratium, Diosc. Cæs.

Moly Indicum flore purpureo, Svvert.

Flore est candido, vel subrubente.

II Moly latifolium Indicum.

Duplex figura proponitur: altera priori similis, paucis folijs, caule oblongo, capite rotundo: altera, folijs plantaginis, caule brevi, capite ex pluribus bulbulis compacto: illud dicitur

Caucason, Moly Indicum vocatum, Lob.

Moly Indic. Dod. Lugd Indicum 1. Tab. 2. Cam

Alterius figuræ nomina:

Caucason, Lob. ico.

Moly Indic. Clus. hisp. & hist. Indicum 2. Tab.

Narcissus sive Pancratium Clusi, Svvert.

III. Moly latifolium Hispanicum.

Moly Hispanicum purpureum, vel Moly montanum latifol. purpur. Hispan. ad Clus. cur. post.

Flores plus minus 60. dilutè rubentes, aut purpurascetes. Huc refer

Moly latifolium, Eyst.

IV. Moly latifol. luteum odore allij primum.

Moly mont. latifol flavo flore, Clus hist. ap. alt.

Moly luteum Botanicorum perperam Ornithogalum luteum latifolium, Lob. ad. par. 2.

Moly flavo flore, Svvert.

V. Moly latif. luteum odore allij secundum.

Moly latifolium flore flavo, Eyst.

VI. Moly African umbella purpur. in Prod.

VII. Moly exoticum florib. albo viridibus.

Moly flore albo lineis viridis coloris, Svvert.

VIII. Moly angustifolium umbellatum.

Moly, Matth Cast. Lugd. Lon. angustifolium, Dod. Lon.

Myle, Gesner. cat.

Moly Dioscoridis putatum, Ad.

Moly Dioscoridis, Lob. Clus. hisp. & hist. Cam. an Allium ursinum alterum, Cæs.

IX. Moly humile folio gramineo.

Chamæmoly, an Moly Dioscorid. Colum.

X. Moly parvum caule triangulo.

Moly parvum Pefarenfe, Ponn. Ital.

XI. Moly angustifol. floribus majoribus.

Moly minus, Cluf. hist.

Moly minimum albo flore, Svvert.

XII. Moly angustifolium folijs reflexis.

Moly serpentinum vocatum, Lob Lugd.

Scorodoprasum alterum Clusij, quibusdam. ▲

XIII. Moly atropurpureum Svvert. mihi incognitum.

XIV. Moly moschatum capillaceo folio.

Allium fyl. perpusillum juncifolium moschatum, Lob. ad. part. alt.

SECTIO QUINTA.

LILIUM: MARTAGON: CORONA IMPERIALIS.

LILIUM ET EJUS SPECIES.

Lilium, κρίνον ἢ λείριον Græcis, Theoph. 6. hist. 6. Lilij florem variare dixit, & purpureum esse, singulis caulibus, aliàs unum, aliàs plura exire. Dioscorides lib. 3. cap. 116. duo genera agnovisse videtur, dum scribit, & rubra lilia esse. At Plinio lib. 21. cap. 5. Lilium triplex, album, rubens, purpureum, quod aliquando gemino sit caule, quod Narcissum vocitent. Dividimus in Lilium radice bulbosa & una, ut sunt Lilia alba, Martagon: vel pluribus, Asphodeli bulbis constante, ut Lilium luteum & rubrum.

LILIUM ALBUM.

I. Lilium album flore erecto & vulgare.

Lilium sive rosa Junonis, Apuleio.

Ambrosia sive Lilium album Nicandri, Ang.

Lilium Brunf. Dod. gal. Tur. Matthiol. Lac.

Cast. Cæsalp.

Lilium album, Trag. Fuch Gesner. hor. Ang.

Lon Lugd. Tab. Ger. Eyft.

Lilium candidum, Cord. in Diosc. Ad Lob.

Dod. Franco.

Lilium album vulgare, Cam.

Variat: aliquando circa caulis medium, foliorum quasi cespes, ut pingit Bry, nomine

Lilij multifolij Stutgardiaë nati.

Aliquando ex caule plano trium unciarum lato, numerosi flores exurgunt, ut idem figuram habet, cui titulus

Lilium liliorum, sive 122. lilia ex eodem bulbo enata.

II. Lilium album floribus dependentibus, sive peregrinum.

Sultan Zambach (sive Martagon Constantinopolitanum) Cluf. pan. & hist. Eyft. du Bry.

Martagon album, Lilium candidum Byzantinum, Lob. ico.

Lilia candida Martagonis Constantinopolitani nomine insignita, Lob. ad. par. alt.

Lilij albi species alia, Cam.

Hoc nonnunquam sexagenos flores in plano & lato caule protulit, quare.

Lilium album Byzantinum πολυανθής, Clusio.

Sic Lobelius ad. part. alt. in caule palmaris latitudinis, humanæ proceritatis, ducentos & plures candidissimos & suavissimos flores observavit.

Huc referendum

Lilij pulchri albi & ignoti species Theophrasti, Rauvvolff.

Lilium album Syriacum, Lugd. in ap.

an Lilia candidissima in Baya, medicinæ tota utilia, Linsc. par. 4. Ind. Orient. cap. 14.

LILIUM PURPUCROCEUM.

I. Lilium purpurocroceum majus.

an Bulbus cruentus, Hippocrati.

Lilium purpureum Diosc. rubens Plinij.

Hemerocallis Diosc. Matth. Amat. Ang. Lac.

Cast.

Hemerocallis 1. Matthioli, Cam. & Lugd.

Hya-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

asperguntur : hujus tres differentias Clusius agnoscit : huc referre oportet Martagon Pannon. flore suavemente, ipsius Bry.

Reperitur etiam longiore spicâ, & dicitur Martagon montanum longiore spicâ, Bry : & etiam quasi duplici corolla ab eodem pictum, Francofurti natum.

II Liliū floribus reflexis alterum, lanugine hirsutum.

Liliū purpureum mas, Ges. hor.

Liliū syl. primum & majus, Clus. pan. & hist.

Hemerocallis flore rubello, Lob. ico.

Liliū Saracenicum, Tab.

Flores priore plures, saturatè purpurascētes, maculis nigricantibus distincti: aliquando dilutè purpurascētes, maculis carentes; Liliū flore purpurascēte non punctatum, Eystett.

Pingit insuper Bry.

Martagon exoticum flore spadiceo, &

Martagon flore carneo.

III. Liliū floribus reflexis, varijs, sive tertium.

Liliū montanum sive syl. tertium, Clus. hist.

Liliū montanum maximum polyanthos variegatum, Eyst.

Simile est Clusiano.

Flos antequam explicetur, foris carneus: explicatus, intus alb. notis purpureis insignitus.

Clusius & quartum genus addit floribus saturatè purpurascētib; serius florentibus, & odore non insuavi præditis.

IV. Liliū fl. reflexis albis non punctatis.

Liliū montanum albo flore, Clus. hist. ap. alt. & cur. post.

Liliū mont. minus alb. non punctatum, Eyst.

Martagon imperiale niveum sine maculis, Bry.

V. Liliū flor. reflexis albis punctatis.

Liliū montanum albis floribus maculis purpureis insignitis, Clus. cur post.

Liliū montan. majus album punctatum, Eyst.

VI. Liliū flor. reflexis polyanthos album punctatum.

Liliū mont. maximum polyanthos album varijs maculis rubris maculis aspersis, Eyst.

VII. Liliū Byzantinum miniatum.

Liliū rubrum Zuphiniare, sive miniatum Chalcedonicum, Clus. pan.

Liliū rubrum sive miniat. Byzant. Eid. hist.

Hemerocallis Byzantina altera, Lob. ico.

Liliū Chalcedonicum miniatum serotinum, Lob. ad. par. alt.

Hemerocallis Constantinopolitana phœnicea unico flore, Lugd.

Flos colore elegantissimi minij aut ceræ rubræ recētis, rariùs prorsus nivei, aliquando flavi coloris: modò unus, modò duo, quatuor, quinque, sex, tredecim.

VIII. Liliū Byzant. miniat. polyanthos. Liliū Byzantinum miniato saturatiore flore πολυανθής, sive Zuphiniare, Clus. hist.

Liliū Chalcedonicum miniatum præcox, Lob. ad. par. alt.

Flores quinos, senos, denos ut plurimum profert, rariùs 20. 30. vel 40. in caule duorum triumve digitorum latitudine, aliquando saturatiore, aliquando dilutiore coloris, hocque Liliū Byzantini miniati dilutiore floris nomine pingitur à Clusio in hist.

Liliū Byzantinum serotinum, Eyst.

Liliū Byzantinum flore multiplici, Eid.

Hoc florum foliorum numero duodenario, & staminum multitudine à priore discrepat.

Varietas in folijs : quæ flore est dilutiore, caulem & folia viridiora habet: quæ verò saturatiore, hujus caulis & folia plerumq; ex purpura nigricant. Aliquando flores in modum corollæ dispositi nascuntur, ut Bry pingit, nominans Martagon corollam præbens.

IX. Liliū purpureo sanguineum fl. reflexo. Hemerocallis altera, Matth Lugd. quam cum Lilio Zuphiani eandem vult, Clus.

Liliū sylvestre alterum, Dod. ico.

Hemerocallis Chalcedonica purpureo sanguinea polyanthos, Lob. Cam. (cui idem cum Lilio Zuphiani Clusij) Bry.

X. Liliū pyramidale moschatum.

Liliū sylvestr. sive Hemerocallis moschata polyanthos, &

Martagon imperiale nuperor. Lob. ad. par. alt.

Martagon imperiale moschatum, Eyst.

Est florum centum & viginti & plurium, rosæ moschatae odore, qui diluti & lividi coloris maculis ex fusco purpureis notati: florum 210. ferax in horto Eyst. conspectum fuit.

LILIUM FLORIBUS REFLEXIS angustifolium.

I. Liliū rubrum angustifolium.

Liliū

Lilium rubrum præcox, Clus. hist. Bry.

Uno, duobus, tribus est floribus: & quia aliquando angustioribus est folijs, vel latioribus, idcirco Clusius in hist.

Lilium rubrum præcox 1. & 2. facit.

I. *Lilium brevi & gramineo folio.*

Lilium rubrum præcox 3. angustifolium, Clus. hist.

Lilium miniat tenuifol. Clus. hist. ap. alt.

Hemerocallis Macedonica & Martagon Pomponium, Lob. ad. par. alt.

Lilium montanum rubrum præcox, Eyst.

Floribus aliquando 35. 46. & 48 sed in plano caule, vel miniati, vel cruenti coloris.

III *Lilium miniatum odorum angustifol.*

Lilij miniati tenuifol. aliud genus, Clus. hist. ap. alt.

Martagon Pomponij, Eid. & cur. post. & Eyst.

IV. *Lilium flavum angustifolium.*

Lilium montanum flavo flore maculis distinctum & non distinctum, Clus. hist. ap. 1. & alt.

Lilium montan. flavo flore, Lob. ad. part. alt.

Lilium montanum flore luteo punctatum & non punctatum, Eyst.

Martag. sive Hemerocallis punctata flavo fl. & Martagon non punctatum, flore flavo, &

Martagon sive Lilium de Canada auri colorem referens, fl. intus nigris maculis asperso, Bry.

Lilium montanum magis flavo flore & atrioribus maculis, Clus. cur. post.

Variat flos colore flavo, vel dilutiore quasi pallente, in alio maculis nigris distincto: in altero flores nullis punctis internè distinguuntur, sed omnino flavus sunt: rarius quadraginta & plures flores penè flavos, sed in caule plano profert, quod multiflorum Clusius in hist. ap. alt. nominat: variat etiã subviridi fl. & dicitur *Martagon subviridi flore*, Bry.

LILIUM SIVE CORONA

Imperialis.

I. *Lilium sive Corona Imperialis.*

Corona Imperialis, Dod. Lugd. (& *Chalcedonicum Lale*) Lon. Tab. Cam. Eyst. Rob. qui & *Coronam imperialem majorem* addit.

Lilium sive Corona Imperialis, Lob.

Tufai sive Lilium Persicum 1. (& *Hemerocallis Dioscoridis*) Clus. pan. & hist. & du Bry.

Corona imperialis procerior rubra, sed alia rubicunda, Svvert.

Variat flos colore luteo, vel verius pallente, vel purpurei Lilij instar rubente, aut *Sandaracæ colorem* refert, & hæc dicitur *Tufai* 2. Clusij hist.

At Lobelius ad. part. alt. varietatem in caule, flore & folio adfert: cui alia præcocior, alia ferotina: præcocior altera folio lato dilutè vi-
rente, flore pallidior; altera media, quæ elatior, folio pallidior, angustior, flore dilutiore. At ferotina folijs latioribus, atrovirentibus, flore saturo phœniceo.

II. *Lilium, sive Corona imperialis multiflora latoque caule.*

Tufai, sive Lilium Persicum 3. & *Tufai πολυανθες*, Clus. hist. pan. & rar.

Corona imperialis polyanthes, Eyst.

Corona platycaulos, sive laticaulis, Lob. ad. par. alt.

Flores 20. 30. 40. 50. & etiam 70. in caule lato, qui sequenti anno caulem rotundum acquirit, cum 3. 5. 7. aut octo floribus.

III. *Lilium sive Corona imperialis duplici corona.*

Corona imperialis phœnicea duplici corona, aut serie florum, Lob. ico.

Corona imperialis polyanthes, Tab. ico.

Corona imperialis florum classe duplici, Eyst.

Corona polyphyllos sive foliosa, Lobel. ad. part. alt.

Tufai, sive Lilium Persicum 2. du Bry.

Corona imper. duabus coronis ornata flore flavescente, Svvert.

Et hujus varietas apud Lob. caule numerosis folijs stipato, corona duplici nonnullis floribus in caulis fastigio: altera, flore dilutiore minus propendente, ob florum acervum caulem ambiente: & hæc est

Corona polyphyllos & polyanthes altera, Lob. ad. par. alt.

IV. *Lilium sive Corona imperialis non foetens.*

Tufai quarta differentia, Clus. hist.

V. *Lilium sive Corona Imperialis ramosa.*
Tufai διπλον, Clus. hist.

Ramis singulis II. flores: vel in altero 8. vel plures: in altera, 5. vel sex.

LILIUM PERSICUM.

Lilium Persicum, Dod. (& *Hyacinth spurius* 6.) Lob.

<p>6.) Lobel. (& Pannachio Persianorum) Lugd. Taber. Lilium non bulbosum, sive arundinaceum flore subcroceo & alterum luteo, Cam. Eyst. Rob. Syvert. Bry. Lilium Susianum, Clus. pan. & hist. Bry.</p>	<p>Asphodelus liliaceus, Eyst. luteus, Tab. Flore est communiter luteo, rarius albo. II. Lilium rubrum asphodeli radice. Hemerocallis Diosc. Theoph. & Plinij. Lilium rubens arundinaceum, Ges. hort. I Lilium non bulbosum obsoleto colore rubens, Dodon. Liriosphodelus phœniceus, Lob. Liliasphodelus puniceus, Clus. hist. Lilium rubrum non bulbosum, Lugd. Liliago major asphodelo affinis, Cæs. Asphodelus liliaceus rubens, Tab. Lilium non bulbosum sive arundinaceum, Camer. sive phœniceum, Ger. Lilium fatuum, Eystet.</p>
--	--

LILIIUM ASPHODELI
radice.

I. Lilium luteum asphodeli radice.
Lilium non bulbosum luteum, Dod Lugd. Ger.
Liriosphodelus luteus liliflorus, Ad. Lob.
Liliasphodelus luteo flore, Clus. pan. hist. Cam.
Liliago minor asphodelo affinis, Hemerocallis Dioscoridis videtur, Cæs.

S E C T I O S E X T A.

**ORCHIS: SATYRIUM: DENS CANIS:
OPHIRYS: OROBANCHE.**

ORCHIS EJUSQUE DIFFERENTIÆ

Oρχις sive Testiculus, à Theophrasto 9. hist. 19. & Dioscoride l. 3. c. 141. proponitur: Dioscorides, inter Orchidem, & Satyrion differentiam hanc fecit: ὄρχιδας vocans, quæ radicem bulbosam habent, eamq; geminam, oblongam olivæ modo angustam, superiorem pleniorē, & inferiorem molliorem, ac rugosiorē. Satyrion autem, quod radicem habet unam, eamq; bulbosam, mali magnitudine.

Genera Orchidis, Dioscorides duo fecit; unum, Κωνὸς ὄρχιν, testiculum canis: alterum, σατύριον ἄρα cognominatum. Sic Satyrium duplex, alterum σατύριον τεύφιδον; alterum σατύριον ἐρυθρόνιον, vel ἐρυθροεικὸν. Plinius l. 26. c. 10. Orchion Satyriorumq; descriptiones confundit: & l. 22. c. 8. Cynosorchidis nomine repetijt.

Lubet distinguere in eas, quæ radices habent, vel rotundas testiculorum forma, vel palmas manusve referentes. Illas, in eas quæ radices habent vel geminas, quas Orchides: vel unicam, quas Satyria nominabimus: has verò Orchides palmatas appellabimus. Orchidis genera facimus, Cynosorchin sive Canis testiculum, Testiculum morionis, Orchin fœtidam, sive Testiculum hircinum: Orchin Serapiada, vel Testiculum vulpinum & Testiculum odoratum: ad quæ genera quinq; Orchidum species reduci possunt.

CYNOSORCHIS, SEU TESTI-
culus canis.

<p>I. Cynosorchis latifol. hiante cucullo major. Satyrium primum, Brunf. mas, Træg. Orchis mas latifolia, Fuch. vel major, Lon. Orchis & Testiculus canis officin: Ama. lati-</p>	<p>folia, Eystett. Orchis sive Testiculus & Cynosorchis, Ang. Orchis prior Dioscoridis, Corn. Orchios primum genus, Dod. gal. Lugd. Thal. Testiculus ꝑ. Matth. 3. Lac. Cynosorchis, Ad.</p>
---	---

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Satyrion Apulei, Svvert. du Bry.

Flore est purpureo, vel ex roseo candido, purpureis maculis notato.

II Orchis morio folijs sessilibus maculatis. Cynosorchis delphinia sessilibus maculosis obtusioribus folijs, flore purpureo violaceo, caule sesquicubitali, Lob. ico.

Cynosorchis maculata, Tab.

Cynosorchis morio mas, Ger. ico.

III. Orchis folijs sessilibus non maculatis. Orchis colore vario, vel ꝑ. Clusi), pan. & hist. descript.

Variat floris colore, modò purpureo saturatiore, modò dilutiore, modò carneo, modò omnino lacteo; nunc maculis, interdum nullis, aspersis.

IV. Orchis morio fœmina.

Testiculi species tertia, Matth.

Testiculo alteri adjungit, Lac.

Orchis, sive Cynosorchis fœmina minor, Fuch.

Orchis angustifolia fœmina altera, Fuch. ico.

Orchis tertium genus, Dod. gal.

Orchis delphinia montana, Gem.

Testiculus morionis fœmina, Dod. Lugd.

Cynosorchis morio fœmina, Lob. Lugd. Ger.

Cynosorchis morio; Tab. Cynosorchis fœmina, Eystet.

an Testiculus alius, Cord. hist. Ab hac sola radice, triplici bulbo constante differt, quæ

Triorchis Serapias mas, Fuch. Lugd.

Triorchis mas minor, Fuch. in ico. Tur. Tab.

Triorchis mas, Lon.

Orchis Serapias mas, Dod. gal.

Huc referri potest

Orchis angustifol. fœmina altera, Fuch. ico.

Orchis, sive Cynosorchis fœmina minor, Fuch.

Orchis quartum genus, Dod. gal.

Orchis morio minor, folijs maculatis.

Cynosorchis minimis & secundùm caulem pe-

dalem & cubitalem maculosis folijs, floribus purpureis, Lob. ico.

Satyrion maculosum, Svvert.

VI. Orchis flore nudi hominis effigiem representans, mas.

Orchis Antrophora oreades altera, Colum.

VII. Orchis flore nudi hominis effigiem representans, fœmina.

Orchis antropophora oreades, Colum.

VIII Orchis flore simiam referens.

Orchis Zoophora cercopithecum exprimens Oreades, Colum.

ORCHIS FOETIDA.

I. Orchis barbata odore hirci, brevior latioreque folio.

Tragorchis, Dod. gal. maximus, Ger.

Testiculus hirci, Dod. Lob. obs. primus, Tab.

Testiculus, sive Tragorchis, Ad.

II. Orchis odore hirci longiore angustioreque folio.

Testiculus hircinus vulg. & leporis testic. Lob.

Testiculus hircinus secundus, Tab.

Testiculus linguâ bifurcatâ, Cæs.

Orchis saurodes, vel scincophora lacertarum æmulatione, Gemmæ, Lugd.

Testiculus hircinus vulgaris, Lugd.

Tragorchis mas, Ger.

III. Orchis odore hirci minor.

Tragorchis minor & verior, Gem. sive Coriophora, vel coriophora flore instar cimicum, Lob.

Tragorchis minor & verior, Lugd.

Testiculus hircinus tertius minor, Tab.

Tragorchis fœmina, Ger.

IV. Orchis odore hirci minor spicâ purpureâ rufescente.

Orchis Batavica sexta, Clus. hist.

V. Orchis spicâ purpureâ foetida.

Orchis teterrimo odore foetida, Clu. pan. & hist.

ORCHIS SERAPIAS.

Serapiades dicuntur, quòd horum flores insecta fœcunda & lasciva referant, tanquam à Serapiade Alexandrinorum olim Deo nomen habentia: cujus templum excellens Canopi erat, ubi lascivijs, cantibus & saltationibus colebatur, Strabone 17. sua Geographia referente.

I. Orchis bifolia latissima.

Orchis latifolia maxima, Clus. pan.

Orchis prima amplissimis folijs, Clus. hist.

Orchis bifolia latifolia, Thal.

II. Orchis bifolia altera.

Orchis latifolia altera, Clus. pan. & hist.

Orch. hermaphroditica, Lug. Ger. secund. Gem.

Testicul. vulpin. Eyst. hermaphroditicus, Tab.

Orchis psychodes diphylla, Lob.

Orchis bifolia, Tab.

Testi-

Testiculi species quinta, Cam. epit.

III. Orchis alba bifolia minor calcare oblongo.

Orchis altera serapias, Ges. cat.

Orchis altera Satyrion vulgò, Ang.

Orchis serapias, Bras. at primus, Dod. Lugd.

Orchis bifolius, Cam. Orch. fl. albo minor, Eyst.

Testiculus bifolius, Cord. hist.

Testiculi tertij species prima, Matth. Lugd.

Testiculus vulpinus, Franco.

Testiculus vulpinus primus, Lob. latifol. Tab.

Satyrium trifolium, Eid.

Orchis Ornithophora, Ger. ico.

Orchis flore albo, du Bry. minor & Testiculus leucanthemos, Eyst.

IV. Orchis trifolia major.

Testiculus sacerdotis, Ruel.

Orchidis undecima species, Trag.

Testiculus candid. odorat. major, Cord. hist.

Testiculus vulpis, Dod. gal. Lugd.

Satyrium trifolium, Fuch. Tur. Lon. qui tres bulbos adpingit.

Triorchis trif. Tab. & triorch. major mas, Eid.

Satyrium trifolium, Ama.

Flore communiter est candido: reperitur & purpureo: si quis cum præcedenti eandem velit, facile assentiemur.

V. Orchis trifolia minor.

Culices minores triphyllæ, Lob. ico.

VI. Orchis hermaphroditica.

Orchis batrachites, Gem. Lob. Tab. Lugd.

Orchis Melittias, Ger. ico.

VII. Orchis fucum referens major foliolis superioribus candidis & purpurascens. an Orchis Serapias Dioscoridis.

Satyrium quartum, Brunf.

Orchis sexta, & satyrium alterum, Trag.

Orchis sive Testiculus minor violaceis floribus, Cord. hist.

Orchis serapias fœmina, Dod. gall.

Orchis serapias secundus major, Dod. Lugd.

Orchis secunda species Dodonæi, Lugd.

Orchis sphegodes, Gem. Lob. ob. Lugd.

Testiculus vulpinus major, Lob. ico.

Testiculus 7. sphegodes, Tab.

Orchis strateumatica, Ger. ico.

Testiculi species 2. Matth. Lac.

Testiculus figura & colore apem referens, Cæs.

Orchis serapias 2. Dodonæi, Lugd. Eyst.

Triorchis fœmina, Fuch. Lon.

Satyrium floribus apes referens, Tur.

Satyrium, testiculus vulpinus, Svvert. du Bry.

VIII. Orchis fucum referens flore subvirgata.

Orchidis sextæ species altera, Trag.

Testiculus vulpinus minor, Ad.

Orchis serapias secunda minor, Dod.

Orchis melittias sive apis cadaverulum exprimens, Lob. Lugd. Tab.

Triorchis fœmina, Tab.

Orchis myodes & Testiculus vulpinus major, Ger. ico.

IX Orchis fucum referens colore rubiginoso. Testiculo vulpino similis minor, Ad.

Testiculus vulp. 2. sphegodes, Lob. ico.

Satyrium minus, Svvert.

Hæc non longè Monspelio in pratis à Lattes, cæruleis, punctatis, albis, pallidis, purpureis, variegatis floribus, reperitur.

X. Orchis muscam referens major.

Orchis myodes altera, Gem. Lob. Lugd.

Testiculus muscarius quartus, Tab.

XI. Orchis muscæ corpus referens minor, vel galeâ & alis herbidis.

Satyrium exiguum & 7. Trag. Satyrium, Tur.

Testiculus pumilio, Cord. hist.

Orchis quintum genus, Dod. gal.

Orchis angustifolia fœmina tertia, Fuch. ico.

Orchis fœmina minor, Lon.

Orchis serapias tertius, Dod.

Orchis myodes prima, Gem. Lob. Lugd.

Testiculus muscarius primus, Tab.

Serapias batrachites, Ger. ico.

Triorchis serapias tertius, Lugd.

XII. Orchis muscam referens lutea.

Testiculus vulpinus luteus, Ad.

Orchis myodes lutea Narbonensis, Lob. Lugd.

Testiculus muscarius tertius luteus, Tab.

Orchis myodes minor, Ger. ico.

Orcheos genus humile, Lugd.

XIII. Orchis angustifolia.

Testiculus 16. minor, Tab.

Orchis andrachnites, Ger. ico.

XIV. Orchis papilionem expansum herbagei coloris referens.

Cynosorchis quintus, Dod.

Orchis Ornithophora, vel ornithes folio lævi, Gem. Lob. Lugd.

Testiculus vulpinus, Tab.

Orchis Ornithophora folio maculoso, Ger. ico.

Orchis, du Bry.

XV. Orchis papilionem referens, folijs maculatis.

Orchis ornithophora folio maculoso, Gem. Lob. Lugd.

Testiculus 15. Ornithophorus, Tab.

Testiculus sphegodes, Ger. ico.

Variat foliorum forma, est prægrandibus, parvis, ovalis figuræ ex acuto in latum, vel in rotundum desinentibus: florum colore purpureo, subpurpurascete, albo.

XVI. Orchis papilionem referens angustifolia alba.

Ornithophora candida, Lób. ico.

Orchis ornithophora alba, Lugdun.

XVII. Orchis araneum referens.

Orchis andrachnitis, Lob. ico.

XVIII. Orchis montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga: sub Orchide 5. in Prod. desc.

Testiculi tertij species prima, Matth. fig. major.

Testiculi 3. species Matthioli, Lugd. fig. 2.

Testiculus 13. Taber.

XIX. Orchis montan. Ital. lingua oblonga altera.

Orchis macrophylla, Colum.

MONORCHIS ET TRIORCHIS.

I. Orchis odorata moschata, sive Monorchis.

Orchis pusilla pallida odorata, vel 6. Clus. pan. at 7. in hist.

an Testiculi species minor bulbo singulari, Ges. hort.

Variat folio brevior, latior, longior, & angustior.

II. Orchis lutea hirsuto folio.

Orchis Frisia littoralis, Lob Lugd. qui & quintam junxit.

Orchis Frisia, Ger.

Testiculus luteus, Tab.

III. Triorchis lutea folio glabro.

Triorchis lutea, Gem. Lob Lugd. Triorchis lutea 2 Tab.

Testiculus odorat. Ger. quem cum seq. junxit.

Modò terni, modò quaterni pusilli, penduli testiculi subsunt.

IV. Triorchis lutea altera.

Orchis minor Leodiensis, Lob.

Triorchis lutea, Gem. Lugd prima, Tab.

V. Triorchis lutea radice oblonga.

Triorchis lutea tertia Gemmæ, Lobel. (qui in icon. etiam 2. junxit, ut & Lugd.) Tab.

Orchis Leodiensis, Ger.

VI. Triorchis, vel Tetrorchis alba odorata major.

Tetrorchis, vel Triorchis alb. spiralis, vel autumnalis, Gem. Lob. Lugd.

Testiculus odoratus major, Dod.

Triorchis, Ger Triorchis odorata, Tab.

Aliquando ternos, aliquando quaternos testiculos oblongos fibrosos obrinet.

VII. Triorchis alba odorata minor.

Satyrium 3. vel odoriferum, Brunf.

Testiculus candid. odorat. minor, Cord. hist.

Testiculus odoratus, sive Orchis spiralis minor, Lob.

Testiculus odoratus, Ad Lugd.

Testiculus odoratus minor, Dod. Tab.

Orchis flore albo odorato, Cam.

VIII. Pseudoorchis.

Orchis minor radice repente, Cam.

Palma Christi radice repente, Ger.

Orchis repens, Eyst.

IX. Chamæorchis lilifolia.

Orchis lilifolia minor sabuletorum Zelandiæ & Bataviæ: sive

Chamæorchis aggerum Zelandiæ & Bulbo eriophoro similis bulbus, Lob. ad. part. 2.

an Pseudoorchis *μονόφυλλος*, Clus. hist.

ORCHIS PALMATA ET

Satyrium

Quas Orchides palmatas vocamus, eas recentiores Satyria basilica nominant. Brunfelsius verò & Tragus, Orchidum fœminas faciunt, eò quòd præter duas radices instar duarum palmarum junctas (hinc vulgo Palma Christi) notam impudicam, vulva muliebri similem, habeant. Digitos citrinos Avicenna, Matthiolus censet.

Diosco-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Palma Christi foemina, Tab.
 Palma Christi peregrina flore rubro, Eyst.
 VII. Orchis palmata angustifolia minor odoratissima: in Phytopinace, & sub 7. in Prod. descripta.
 VIII. Orchis palmata caryophyllata. Orchis serapias caryophyllata, Lob. ico.
 IX. Orchis palmata sambuci odore. Orchis serapias 7. Clus. pan. Pannonica 8. hist. Duplex est: 1. floribus exalbidis, foliolis sub floribus pallidis. 2. floribus purpureis, foliolis purpurascensibus.
 X. Orchis palmata batrachites. Serapias batrachites, vel Myodes, Lob. ico.
 XI. Orchis castrata. Satyrium castratum vel eunuchum, Lob. . Satyrium castratum, Gemmæ, Lugd. Testiculus sextus castratus, Tab. Serapias castratum, Ger.
 XII. Orchis palmata palustris latifolia. Serapias palustris latifolia, Lob Ger. Satyrium basilicum foliosum, vel 3. Dod. Satyrium basilicum mas latifolium 1. Thal. Cynosorchis palustris platyphylla, Gemmæ, Lugd. Palma Christi palustris, Franco 3. Tab. Satyrion latifolium, Svvert. du Bry. Palma Christi flore purpureo, Eyst.
 XIII. Orchis palmata palustris altera. Serapias palustris altera leptophylla, Lobel. Lugd. Cynosorchis palustris altera, Gem. & Ger. Testiculus galericulatus, Tab.
 XIV. Orchis palmata palustris tertia. Cynosorchis palustris lævi folio, Lob. Cynosorchis leptophylla, Gem. Lugd. Palma Christi palustris 2. Tab. Serapias palustris latifolia, Ger.
 XV. Orchis palmata palustris maculata. Cynosorchis palustris altera lophodes, vel nephelodes, Gem. Lob. Lugd. Palma Christi palustris 1. Tab. Ger.
 XVI. Orchis palmata palustris tota rubra. Cynosorchis Dracontias, Gem. Lob. Lugd. Tragorchis, Tab. ico.

Serapias palustris leptophylla, Ger. ico.
 XVII. Orchis palmata flore viridi: quæ 8. in Prod.
 XVIII. Orchis palmata montana maxima: quæ 9. in Prod.
 XIX. Orchis palmata montana altera. Serapias montana folio lævi, & Cynosorchis montana, Lob. Serapias maxima folio lævi, Gem. Lugd. Serapias mont. Tab. Serap. garyophyll. Ger. ico.
 XX. Orchis palmata montana maculata. Cynosorchis mont. folio maculoso, Gem. Serapias candido flore (montana) Lob. Lugd. Ger.
 Palma Christi major, Cast. Palma Christi maculata montana, Tab. Satyrion folijs maculatis, Svvert.
 XXI. Orchis palmata angustifolia alpina nigro flore. Satyrium basilicum alpinum, Gef. hor. Satyrium basilicum odoratiss. Gef. cat. Satyrium basilicum minus, Dod. Palma Christi minor, Matth. Lugd. Franco. Gast. descript. Orchis minor odoratus, Ad. Palma Christi minor foemina, Tab. Orchis serapias odoratiss. flore minima alpina, Cam.

ORCHIS ABORTIVA.

I. Orchis abortiva fusca. Coagulum terræ Plinij quibusdam. Satyrium nonum, Trag. Orobanche, Gef. col. Orchis sylvestris, Lon. Neottia, Dod. Franco. Nidus avis, Dod. gal Lob. ico. Lugd. Eyst. Satyrium abortivum (spec Hypocistidis) Lob. ico. part. alt. & Ger. Orchis abortiva Lobelij, Clus. hist. an Orobanche prima, Tab.
 II. Orchis abortiva violacea. Limodoron Austriacum, Clus. pan. Pseudolimodoron, Eidem hist.

O P H R I S.

Ad Orchides propter florum formam referenda videtur Ophris à Plinio lib. 6. cap. 15. nominata, quam vocem aliqui Supercilium reddunt.

I. *Ophris bifolia*.-
Perfoliata sylvestris mas, Brunf.
Satyrium 10. & *bifolium*, Trag.
Alisma, Cord. Ges. hort.
Ophris, Matth. Fuch. Ang. Ges. cat. Gast. Tab.
 Cam. Cæs. Thal. Franc.
Bifolium, Dod gal. Ad. Lob. Lon Cam.
Pseudorchis seu bifolium, Dod.
Ophris bifolia, Ger.

Est major & minor, tam in hac, quam in trifolia.

II *Ophris trifolia*.
Perfoliata sylvestris fœmina, Brunf.
Ophris trifolia, Tab Ger.

III. *Ophris bifolia bulbosa*.
Pseudorchis, seu *Bifol. bulbosa*, Dod. ed. Belg. & post.

IV. *Ophris minima*: in Prod. descripta.
 an *Ophris pumilum* & *tenellum* genus; Clus. cur. post.

DENS CANIS.

I. *Dens canis latiore rotundioreque folio*.
Mithridatum Cratevæ Plinij, Ang Cæs.
Pseudohermodactylus, Matth. Lugd. Tab.
Hermodactylus Mesuæi, folio maculoso, &

Dens canis, Gesn. hort.
Satyrium erythronium, Ges. col. Ad. Lob. ico. Taber.

Dens caninus, Dod. (Ephemero Diosc. conveniens) Cæs. Cam. Ger.

Dentali 1. Clus. pan.

Dens caninus purpurascente flore, Clus. hist.

Satyrium & *Dens caninus*, Lob.

Satyrium rubrum Dalech. Lugd.

Dens canis flore rubro, Eyst.

Flos ex purpura rubet, aut candore micat, aut purpura ex candore confusis pallet: qui flore rubro est, maculis rubris: qui albo, lacteis maculis variegatur: sic folia aliquando maculata, aliquando ijs carent: & communiter bina habet: tantum bina, Cæsalp. plurimum terna, Advers. raro terna, Clus quina etiam, Lugd.

II *Dens canis angustiore longiore folio*.
Erythronium flore albo angustioribus folijs, Lob. ico.

Dentali 2. Clus. pan.

Dens caninus albo flore, Clus. hist. Cam Eyst.

Satyrium trifolium & *Satyrium* Dalech. Lugd.

Flos lacteus, aut ex purpurascente alboque mixtus.

OROBANCHE.

O *Ῥοβάγχη*, *Ervangina Gaze*, quod ὄροβον ἀγχεῖ, *ervum strangulet*, dicitur. Duplex est, aliud *Theophrasti* 8. hist. 8. aliud *Dioscoridis* l. 2. c. 172. & *Orobanche Plin.* l. 18. c. 17. & l. 22. c. ult. nominatur.

I. *Orobanche major garyophyllum olens*.
Limodorum (quasi famem adferens) *Theophrasto*.

Orobanche, *Dioscorid.* Galen *Oribas.* *Æginet* *Aëcio*.

Cynomorion, à canini genitalis similitudine, *Plinio*.

Leonina herba, *Hermolao*, & *Legumen leoninum*, *Ruel*.

Leo herba, *Constantino*.

Orobanche, *Matth.* *Ama.* (herba tauri, vel vaccæ) *Ang.* *Cord.* in *Diosc.* *Lac.* *Ges. cat.* (*Leontobotanos*) *Lon.* *Lob.* *Cast* *Thal.* *Cæs.* *Eyst.*

Orobanche vera, *Ges. hort.*

Limodorum, sive *Orobanche*, *Dod.*

Orobanche 1. *Clus. hist.* altera, *Lugd. Tab.*

Rapum genistæ, *Dod. gal.* *Ger.*

Variat: quæ genistæ vulgari adnascitur, flore est subviridi: quæ Hispanicæ, floribus majoribus luteis.

Hæc semper alicujus vicinæ plantæ fibris adnascitur: observavi ad *Genistam*, *florem tinctorum*, *Hieracium Sabaudum*, *Trifolium*, *Astragalum sylvaticum*.

II. *Orobanche flore majore*, ex cæruleo purpurascente: quæ 1. in *Prod.*

III. *Orobanche Monspeliaca floribus oblongis*.

Orobanche major, *Lob. ico.*

Limodorum Monspeliacum, *Clus. pan.*

IV. Oro-

IV. Orobanche majore flore.

Orobanche quarta, Lob. ico.

Orobanche, Eystet.

V. Orobanche quæ Hypopytis dici potest :
quæ 3. in Prod.

VI. Orobanche ramosa.

Orobanche 5. Lob. ico.

Orobanche altera brevior & ramosa, Cæs.

Orobanche, Cam. ad Matth.

Orobanche 3. πολύκλων, Clus. hist.

Variat : floribus aliquando cæruleis, aliquando purpurascens, aliquando subalbidis, & libenter inter Cannahem nascitur.

VII. Orobanche radice dentata major.

Dentaria major, Matth. Lob. Lugd. Cam. Franco, Ger. Eyst.

Anblatum (id est aphyllon, quod folijs careat)

Cord. hist. Dodon. (& radix squamata) Thal. Squamatia, Lon.

Dentaria major, five ἀφυλλ, 1. Clus. pan. & hist.

Dentaria absque folijs, Cast.

Dentaria crocodilia, Tab.

Arachidum è genere Orobanches, Cæs.

Ægolethros Plinij, malus Henricus vinitoribus, Ges. in hist. bovis & col.

VIII. Orobanche radice dentata minor.

Dentaria ἀφυλλ altera, seu min. Clus. pan. & hist. an Anblati species minor, Thal.

Clusius, suæ flores ex albo purpurascens tribuit : Thal. candidam totam scribit.

IX. Orobanche radice coralloide.

Dentaria ἀφυλλ 3. Clus. pan.

Dentaria coralloide radice, Clus. hist. Eyst.

Dentaria minor, Ger. aphyllus minor, Tab.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Variat colore externo radicis, viridi, candido, puniceo, obsoletè nigricante: habentur aliquando in Alfatia, quæ foris & intus flavescunt: magnitudine & parvitate, Plinius & Tragus 40. Amatus verò 50. & 60. libras excedentes viderunt: communiter forma tuberosa, rarò globi instar orbiculata, frequentius in latitudinem effusa.

II. Rapa sativa oblonga, seu fœmina.
Rapa fœmina, Theoph. & Plinio.
Rapum oblongum, Trag. oblongius, Dod.

Rapum longum, Matth. Lon. Cast. Lugd. Franc. Tab. qui majus & minus facit: utrumque sub Raphano sativo Gerardus habet.

Rapum tereti, rotunda, oblongaque radice, Ad. Lobel.

Rapa oblonga, Ama. Cæs.

Aliquando cubitalis, rariùs sesquicubitalis est: sic 30. librarum Matthiolus notavit.

III. Rapa sylvestris: & Cæs.
Rapum sylvestre, Matth. Lugd. Rab. Ger.
Rapum sylvestre non bulbosum, Ad. Lob.

RADICES VARIÆ, QVIBVS INDI vescuntur & utuntur.

Quemadmodum varijs fructibus ob insignem arborum fructiferarum varietatem vescimur: sic in India Occidentali, varijs radicibus in cibis utuntur. Quare Josephus Acoſta lib. 4. c. 18. vel par. 9. Ind. Occid. recenset, Papas (de qua inter Solana agemus, Solani tuberosi esculenti nomine) quæ ipsis præcipua est, Manihot, Ocas, Yanocas, Camotes, Batates, Xiquimas, Yuca, Cochucho, Cavi, Totoria, Mani: addens & alias infinitas esse, & inter cæteras Batates, quæ instar cibi delicati & suavissimi comeduntur. Sic etiam radices ex Hispania ad Indos delatas magis propagari, quàm Indicas, si in Europam deferantur. Et Ulricus Faber, ut in par. 7. Amer. cap. 9. habetur, apud Carios Indiae populos, Triticum Turcicum, vel Meijs & Mandeochade, Padades, Mandeoch parpij, Mande poere, Manduris, VVache Ku, &c. invenisse refert.

I. Rapum Americanum folijs Bryoniæ.
an Oetum Plinij l. 21. cap. 15. mandunt (scilicet Ægyptij) & Oetum, cui pauca folia minimaq; verum radix magna.

οὐίτων (alij ἄγγων legunt) sive Vingum ut Gaza reddit, Theophr. l. 1. c. 11. quod Ægyptij Vingum appellant, folia habet ampla & germen pusillum, sed radix longa & in modum fructus, & cibo idonea.

Hetich Indis & Æthiopibus, Dalech. in Plinium.

Hetich Americum Theveti, Lugd. Lerio desc. Bras. c. 12.

Radix rapis magnis similis, longitudine sesquipedali, crassitudine amborum pugnorum: cujus tres species Lerijs censet: nam inter coquendum alia violaceum, ceu pastinacæ: alia aureum, ut cotonea mala: alia denique album colorem acquirit.

II. Rapum Brasilianum, sive Americanum alterum.

Igname in Insula S. Thomæ, Scalig. Lugd.

Ignames, Advers.

Iniamos in Guinea cibus Negritarum vulgarissimus, quo & panis loco utuntur: par. 6. Ind. Or. c. 38. & 57. & Linscot. par. 4. Or. c. 11.

Ingramos, par. 6. Ind. Or. c. 12. & 23.

Inhame Lusitanorum, sive Igname, Clus. hist. & notis in Garzi.

Tres species propter medullæ colorem: at lutea, Carotæ colore in pretio est: magnitudine etiam variat: ac Clusius duplex genus agnoscit.

Alterum à priore differens cortice inæquali & tuberculis obsita, cum viticulis spinosis, quam Ycam Peru nominant.

III. Mandioca: radix in Insula S. Cathari-næ: hist. Brasil. sive par. 3. Amer. c. 4. 9. 11. 15. 17.

IV. Manihot Indorum, sive Yuca folijs cannabinis.

Arachidna, Theoph. & Aracidna Plin. quibusd.

Manihot, Theueto, Lugd. Lerio desc. Bras. c. 8.

Yuca, Gomaræ. hist. gen. Lugd. Joseph. Acoſtæ l. 4. c. 17.

Yuca Peruana, Frag.

Jucca, Benzoni, l. i. c. 28. vel par. 4. Ind. occid.

Mandechade radix apud Carios: par. 7. Am. 7.

Mandioca: par. 3. Amer. l. i. c. 4. 9. 17.

Cocushavv, Hariot in Virginea.

Hujus folium latum in septem lacineas divisum esse scribunt: at radix brachij crassitie, ex qua Indi farinam conficiunt, (par. 2. & 3. Amer.) qua cum carne & piscibus, ut nos panem utuntur: ex ea & placentas & panem conficiunt, quem Cazabis, Benzo: at Monardes & Acofta, Cacavi nominant: sic in Hispaniola ex hac secundarium panem, quem Gazabi vocant, conficiunt, (par. 5. Ind. occid. 12.) ex hujus succo potionem parant: par. 3. Amer. lib. 2. cap. 15.

Huc referre oportet

Maniel folijs pœoniæ; par. 3. Am. ep. 2. de Bras.

V. Hatle radix in Florida, ex cujus farina in annonæ penuria panis fit: par. 2. Amer.

VI. Aypi Brasilianorum, radix sesquipedalis, femoris crassitudine, ex qua farinam duplicem conficiunt: aliam percoctam & duram, quo diutius confervetur: aliam minus coctam & molliorem, panis candidi medullæ saporem referens: illam Ovy-entan, hanc Ovy-pou appellant folijs pœoniæ similitudine: Lerio descript. Brasil. sive par. 3. Amer. c. 8.

VII. Yuca folijs Aloës.

Yuca, Gerardo.

Yuca nova gloriosè elata & opinata, Lob. ad altera parte.

VIII. Batatas, Camotes Hispanorum, Clus. hisp. & hist. Lugd. Gast.

Battades, Ad.

Batata Hispanorum, Camotes sive Amotes & Ignames, Lob.

Batatas Indiæ occid. Benzoni, Monard.

Potates & Potate, quas Camotes nominant: par. 8. Ind. occid.

Camotes, Joseph. Acoftæ, lib. 4. cap. 18. Frag.

Batates radix: par. 9. Ind. occid. l. 4. c. 18. cibus

Nigritarum vulgaris: par. 6. Ind. orient. 38.

Batatas fructus in Angra; Linscot. par. 3. Ind. orient. 6. & par. 4. cap. 12. & par. 8. & par. 9. addit. Ind. occid.

Pina sive Batata radix: par. 8. Ind. occid.

Sifarum Peruvianum, Tab. Ger.

Radix Raphani prægrandis amplitudine: genera tria, corticis colore vel purpurascens; vel pallente, vel candido, quæ assata fructuum, vel leguminum loco Indis est.

IX. Hajas Indiæ occident. similis Batate, nisi quod minor & suavior sit: Benzon. sive par. 4. Amer. cap. 28.

Aies, Clusio.

X. Cochucho, radix parva, dulcis, quam aliqui, quo magis in delitijs sit, condiunt: Joseph. Acoft. lib. 4. cap. 18.

XI. Xiquimas, radix qua æstate utuntur ad refrigerandum sitimque sedandam: Idem, l. c.

XII. Mandech parpie, radix Castanearum sapore: par. 7. Ind. occid. 7.

XIII. Mandech Mandapore, radix ex qua vinum conficiunt, l. c.

XIV. Bacheku radix: par. 7. Ind. occid. c. 18.

XV. Mandues, Carios populi edunt par. 7. Ind. occid.

XVI. Mandepore: apud Siberos radix supra terram eminens amplissimis folijs, quæ aquam continet, non secus ac si in vase asservaretur, & ex radice sæpe dimidius cantharus exprimitur, qui colorem lactis habet, par. 7. Ind. occid. cap. 26. etiam ex hac radice vinum conficiunt: Idem cap. 7.

XVII. Cardes radix, qua Indi ad levandam sitim utuntur: par. 7. Ind. occid. c. 3 & 21.

XVIII. Cassavi radix: par. 8. Ind. occid.

XIX. Tagari, radix in Naupon pro lavando corpore: par. 4. Ind. orient. cap. 8.

RADICES VARIÆ IN INSVLA

Virginea.

Radices quarum in Insula Virginea pro cibus usus est, Thomas Hariot recenset, & sunt Opinavvk, Okcepenauk, Koishucpenauk, Tsinavv, Cocushavv, Habascon.

I. Opinavvk; idem cum Papas Acoftæ, quod Solanum tuberosum esculentum nominamus.

II. Okcepenauk, radix rotunda, capitibus humani magnitudine, quam cum carnibus & piscibus in panis penuria comedunt: Hariot.

III. Kaischucpenauk; radix alba, ovi gallinacei magnitudine & forma, qua elixa vescuntur, Hariot.

M 1

IV. Tsi,

IV. Tſnavv; radix, Chinæ similis, ex cuius succo cum aqua, panis pinſitur, & pulſ, gelatinæ similis, conficitur, Hariot.

V. Cocuſchavv, Hariot; eſt Manibot

Indorum, de quo antè.

VI. Habafcon; radix magnitudine & figura paſtinacæ, quæ cum alijs coquitur: Hariot.

RAPUNCULUS ET CAMPANULA GLABRA.

Rapunculus vulgò dictus, γογγόλη ἀγρία, rapum ſylveſt. Dioſcoridis, lib. 2. cap. 135. male cenſetur: & à Plinio lib. 20. cap. 3. Rapi ſylveſtris nomine proponitur. Alijs Faſione ejusdem, l. 22. c. 22. creditur, cuius tamen verba, ut quidam cenſent, rectius ad Smilacem lævem referuntur. Erinus Nicandri & Dioſcorid. l. 4. Erineon Plinij, l. 23. c. 7. ex Columnæ ſententia. in hanc Claſſem & Campanula, à floris forma nominata, referendæ ſunt.

I. Rapunculus eſculentus.

Raponeoli, Brunf.

Rapunculum vulgare, Trag.

Rapunculus, Matthiol. Lac. Dod. Camer. Tab. Caſt. Cæſ. Portæ.

Rapum ſylveſtre, Gef. hort. Fuch. Dod. gal.

Rapuntium parvum, Ad. Lob. (& pes locuſtæ Avicennæ) Ger.

Rapunculus minor, Matth. & Dodonæi, Lugd.

Erinus Nicandri & Dioſc. Colum.

Flore eſt cæruleo, purpureo, aliàs candicante.

II. Rapunculus minor folijs inciſis.

Erinus, Cæſalp.

Erini ſeu Rapunculi minimum genus, Colum.

III. Rapunculus ſpicatus.

Rapunculum ſylveſtre, Trag. Lon.

Rapi ſyl. genus, in ſyl. & mont. Gef. hor.

Rapum ſylveſtre majus, Dod. gal.

Rapunculum alopecuron & Rapi ſylveſtris 6. genus, Dod.

Rapuntium majus alopecuron comoſo flore, Ad. Lob.

Rapunculus alopecuroides longa ſpica, Cluſ. hiſt.

Rapunculus ſyl. ſpicatus, Thal.

Rapunculus major Dodonæi, Lugd.

Phyteuma folijs Rapunculi, Cæſalp.

Rapunculus flore ſpicato purpureo & albo, Camer.

Rapunculus nemoroſus primus, Tab.

Rapuntium majus, Ger.

Spica vel longior, vel brevior alba, vel cinericea; hæcque variat folijs modo maculis nigris ad umbilicum notatis, & marem; modo non maculatis, & fœminam dicunt; eſt & coloris violacei elegantis & ſaturi.

IV. Rapunculus folio oblongo ſpicâ orbiculari.

Rapunculus Alopecuroides orbiculari penè ſpica, Cluſ. hiſt.

Rapuntium corniculatum montanum, Colum. Spicâ eſt orbiculari; folijs etiam variat.

V. Rapunculus ſcabiofæ capitulo cæruleo. Scabiofæ 3. genus ſive ovium, Dodon. gal. Gef. hort.

Scabiofa minor, Dodon. ico. 3. deſcript. minor 5. Tab.

Scabiofa media ſervato anguſtifolio flore globulariæ, Ad.

Scabiofa media, Lob. Lugd.

Scabiofa ovilla, Cam.

Aphyllantes 1. Theoph. Lugd.

Rapuntium alterum leptophyllon capitatum, Colum.

Scabiofa ſyl. minor cærulea, Eyſt.

Caulis habet 5. 7. etiam 30. flores cæruleos, rariùs albos: folia aliquando crenata, aliquando ſolùm hirsuta.

Huc pertinet

Rapunculus ſyl. ſpicatus cæruleus, Thal.

VI. Rapunculus umbellatus Sonchi folio.

Rapunculus Sonchi folio, Cluſ. hiſt.

VII. Rapunculus umbellatus latifolius.

Rapunculus ſyl. cæruleus umbellatus minor, Thal.

Rapunculus ſyl. umbellatus 2. Cam.

VIII. Rapunculus umbellatus anguſtifol.

Rapunculus ſyl. cæruleus umbellatus major, Thal.

Rapunculus ſyl. umbellatus 1. Cam.

IX. Rapunculus umbellat. folio gramineo.

Rapunculus ſyl. umbellatus 3. Camer. ico. ad. Thal.

Rapun-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

TRACHELIVM SIVE CAMPANULA hirsuta.

T *Trachelium* dicitur, quod in colli affectibus commendetur; hinc *Cervicaria*, imò & *Uvularia*: & à forma, *Campanula*.

I. *Campanula maxima* folijs latissimis. *Trachelium majus* Belgarum, Lob. (& *Trachelium majus Anglicum septentrionale candidum*, Eid.) Clus. hist.

Hæc instar suffruticis est & perennis, florum colore varians, albo, cæruleo, & etiam cinereo.

II. *Campanula hortensis* Rapunculi radice. *Trachelium in maritimis*, Ad. *Trachelij* genus molliorib. fol. Clus. pan. & hist. *Cervicaria* 4. Dod. major syl. Eyst.

III. *Campanula folijs subrotundis*: pro *campanula hirsuta prima* in Prod. describitur.

IV. *Campanula hortensis folio & fl. oblongo*. *Medium*, Matth. Ges. hor. vulgare, Cam. *Rapi* syl. genus maximum, Ges. hor. *Viola Mariana*, Ges. hor. Ad. Lob. Dod. cui & *Rapum* syl. Diosc. Lugd. Clus. hist. Tab. alba & purpurea, & Ger.

Rapunculi alterum genus grandius, Cæs.

Flore est communiter cæruleo, est & purpureo, subalbido & lacteo: hinc figuræ quatuor apud Eyst.

Medium fl. albo: cæruleo: purpureo & argenteo. (flore pleno reperiri asserunt.)

V. *Viola mariana laciniatis folijs peregrina*. *Medium* Dioscor. vel *Mindium Rhasis*, *Rauvvolff.* in Itin. & Lugd. & Cam. in Matth.

VI. *Campanula Drabæ minoris folijs*: est *Campanula hirsuta*, 2. in Prod.

VII. *Campanula vulgatior folijs urticæ, vel major & asperior.*

Uvularia major, Trag.

Campanula, Ang. major, Fuch.

Trachelium majus, Dod. gal. Lugd. Ger.

Cervicaria, Lon. & *Digitalis purp. altera*, Eid. *Cervicaria major*, Dod. Tab.

Trachelium sive Cervicaria, Ad. Lob.

Trachelium folijs urticæ, Clus. pan. sive vulgare, Clus. hist.

Archangelica, Cæs.

Rapi syl. genus majus folijs ferè urticæ; Ges. hort.

Cervicaria maxima, Thal.

Flore est communiter subcæruleo, est dilute

purpureo, est & candido; tota planta strigosior reperitur, hinc tres figuræ apud Tabernæmontanum & Gerardum: & apud Eyst duæ, *Cervicaria hortensis flore cæruleo.*

Cervicaria hortensis flore albo.

VIII. *Campanula urticæ folijs oblongis minus asperis.*

Cervicaria major altera, Dod.

IX. *Campanula media folijs inferius candida lanugine vestitis.*

Cervicaria media, Thal.

X. *Campanula folijs Echij.*

Cervicaria major tenuifolia, Thal.

*Trachelium ^{supra} *supra* *supra* Clusij*, ipsi Cam.

XI. *Campanula folijs Echij floribus villosis*: quæ 3. in Prod.

XII. *Campanula folijs Anchusæ floribus oblongis.*

Trachelium montanum, Lugd.

XIII. *Campanula alpina pumila lanuginosa.*

Trachelium pumilum alp. Clus. pan. & hist.

XIV. *Trachelium saxatile folijs pulmonariæ Gallorum.*

Pyramidalis villosa saxatilis latifolia, vel *Rapunculus montanus pulmonariæ Gallorum folio & Trachelij flore*, Clus. cur. post.

XV. *Campanula alpina sphaerocephalos.*

Trachelium majus petræum, Ponæ.

XVI. *Campanula Alpina Tragopogi folio.* *Trachelium montanum*, Colum.

Trachelium Tragopogi folijs, Clus. hist.

XVII. *Campanula pratensis flore conglomerato.*

Uvularia exigua, Trag.

Rapi syl. genus, *Uvularia in pratis*, Ges. hort.

Trachelium minus, Dod. gal. Ad. Lob. Clus. hist. Lugd. Ger.

Cervicaria tertia, sive minor, Dod.

Cervicaria minor, Thal. Tab.

'Duplex est: alteri flores in summo caule confertim in orbem nascuntur: ique vel majores, vel minores: alteri singulares per caulem

sparguntur. &

Cervi-

Cervicaria sphærocephalos duplex, Clus. hist.

XVIII. Trachelium Gignanteum &

XIX. Viola Calathiana, apud Gerard. quid? Ital.

XX. Cervicaria Valerianoides cærulea.

Trachelium umbelliferum cæruleum, Ponæ Ital.

R A P I S T R V M.

Rapistrum, à similitudine cum Rapa folijs dictum videtur: unde quibusdam Rapa syl. altera nominatur: alij Erysimum Theoph. censent: alij ad Sinapi: alij ad Lampsanam referunt, & recte, cuius Dioscorides lib. 2. c. 142. inter olera sine descriptione meminit. Et Plin. l. 20. c. 9. inter syl. Brassica & Lampšana est, pedalis altitudinis, hirsutis folijs, napi similibus nisi candidior esset flore.

I. Rapistrum flore luteo.

Rapistrum, Brunf. Dod. Ges. hort.

Rapistrum arborum, Ad. Lob. & Thal.

Sinapi agreste quartum, Trag.

Irion, Fuch. Corn. Cord. Tur. sive Erysimum, Dod. gal. Cam. ep. Cast.

Lampšana, Matth. (quibusdam etiam Irion e- jusdem) Ges. hort. A 1g. Lugd. Lon. Ger.

Lampšana vera, Lugd. flore melino, Tab.

Rapa sylvestris altera, Cæs.

Folij aliquando incisus, vel sinuatis: aliquando minimè: hinc quidam duas species faciunt.

II. Rapistrum flore albo siliquâ articulatâ.

Sinapi agreste tertium, sive Lampšana veterum, Trag.

Lampšana, Tur. Cæs.

Rapistrum flore albo Erucæ folijs, Lob. ico.

Armoracia, quibusdam Rapistrum album, Tab.

Raphanus sylvestris, Ger. ico.

Rapistrum purpureum, Tab. arborum, Ger.

Flore est albo, subcæruleo, aliquando purpurascente.

III. Rapistrum flore albo lineis nigris depicto.

Lampšana Apula, Plinij & Dioscoridis, Colum.

IV. Rapistrum floribus Leucoij marini: hoc i. est in Prod.

V. Rapistrum Italicum siliquis longissimis. Rapistrum montanum sive sylvestre Irionis folio, Colum.

VI. Rapistrum monospermon.

In Phytopinace & Matthiolo: & in Prodr. pro secundo descriptus.

N A P V S.

Bουβιάς Dioscoridi l. 2. cap. 136. significatione à tumente figura deducta, quare Rapis, hoc nomen magis competere, sunt qui velint: γογγύλης species Galeno.

Differentias duas & in Medicina Græcos servare, Plinius l. 20. c. 4. scribit, alterum Bunium, alterum Buniada vocantes: sunt qui Buniaden, Napum sylvestrem esse velint. At. l. 19. c. 5. Naporum genera quinq. facit, ubi legendum est Raphanorum, cum ex Theophrasto 7. hist. 4. desumpta sint, ubi τῶν ῥαφανίδων genera quatuor dicit.

I. Napus sativa.

Napus, Brunf. Ang. Matth. Tur. Ges. hort. Dod. Lac. Cord in Diosc. Cast. Cam. Lon. cui prima.

Rapum sativum alterum & Napus veterum, Trag.

Napus Bunias sativus, Fuch. Lugd.

Bunias sive Napus, Ad. Lob. Ger. def.

Radix colore albo, vel luteo, sive buxæo est; rariis nigro.

II. Napus sylvestris.

Rapum sylvestre, Trag.

Napus agrestis, Tur. sylv. Dod. Lugdun. cui & Βουβιάς.

Bunium & Napus sylv. Ad.

Napus Bunias sylvestris, Fuch.

Napus 2. Lon. Bunias sylv. Lob. ico.

an Napum sylv. Cæs.

Nascitur etiam ex non transplantatorum semine.

III. Napus syl. Cretica; in Prod. descripta.

RAPHANVS.

PΑΦΑΝΙΣ (quasi radix perspicua) Dioscoridi l.2. c.137. Posteribus dicitur ράφαριον, παρὰ τὴν ράδιον φαίνεσθαι, quia satum statim oriatur. Theophrastus utraq; voce usus quidem est, sed quem Raphanum vocamus, ipse ράφαριον appellavit: at ράφαρον, ipsam Brassicam nominavit: quæ causa erroris fuit Plinio, dum l.19. c.15. scribit, Græcos Raphani genera tria fecisse, foliorum differentia, &c. quæ de Brassica intelligenda, cum ex Theoph. 7. hist. 4. desumpta sint. Latinis radix (ρίζα Theophr.) quòd ceteras amplitudine corporis superet, vel quàm paucissimis magnitudine cedat: siquidem in frigidis locis, quibus gaudet, sicuti in Germania, infantium puerorum magnitudinem æquet. l.19. c.5. teste. Sic in regno Congiano, crassitudine humane tibia, gratiq; saporis spontè provenire, Pigafettus in ejus regni descript. l. & cap.1. testatur: aliàs copiosissimè in India provenire, asserit Linsc. part.4. Ind. Orient. 10. par. 7. cap.19. & part.8.

Genera duo Dioscoridi, sativum & sylvestre: at Theoph. sex, Corinthium, Cleonæum, Lithalassium, Baotium, & genus quod folijs erucæ simili constat: hæc Theophrasti, Plin. l.19. c.5. Naporum nomine recenset, posterius genus sylvestre statuens: at ibidem, ex Romanorum sententiâ, inquit, nostri Raphani alia fecere genera, Algidense à loco, longum atq; translucidum: alterum Rapi figura, quod vocant Syriacum, suavissimum ferè ac tenerrimum, &c. etiamnum subjungit, unum sylvestre, Græci agrion vocant, nostri Armoraciam.

Quare observavimus alium præcoccem, serotinum alium: præcox, corpore est oblongo, gracili, semine majore, in quod facile abit. Serotinus albus, qui vel oblongus, vel orbicularis: niger, qui rotundus, rarius oblongus, siliquis quidem majoribus, sed semine minore: ruber, oblongus, cortice rubro, fibris nonnullis rubentibus, per substantiam dispersis. Radice lutea Camerarius notavit: meminit & Byzantini, semine Constantinopoli accepto, qui postea in communem degeneravit, radice penitus languescente.

I. Raphanus major orbicularis, vel rotundus.

Raphanus, Brunf. Trag. Ang. Cord. in Diosc.

Raphanus vulgaris, Gef. hort. primus, Matth.

Raphanus magnus, Ad. & Lob. sive Radicula sativa, Dod.

Raphanus sativus, Fuch. Lac. Cast. Lugd.

Raphanus rotundus, Lon. Tab. & orbiculatus, Tab. Ger. & pyriformis.

Radix vulgò, quibus Radicula, Cæs.

Floribus purpureis aut candidis, & radice rotunda, vel orbiculata, variat. In India frequentes sunt: & licet brachij humani crassitudine proveniant, tamen substantiæ teneræ & suavis saporis sunt, quibus pro vulgari cibo utuntur: Joseph. Acosta. l.4. c.18.

II. Raphanus niger.

Raphanus cortice nigricante, Gef. hort.

Raphanus niger, Lobel. icon. radice nigra, Camer.

Raphanus sylvestris, Cast. ico.

Radix & parva & crassa, pro sationis tempore.

III. Raphanus minor oblongus.

Raphanus Cleonæus, Theophrast. Algidensis, Plinij.

Raphanus longus, Trag. Matth. Lon.

Raphanus prælongus, Gef. hort.

Raphanus secundus, Matth. Lugd.

Raphanus minor purpureus, Ad. Lobel. Lugd.

Radicula sativa minor, Dod.

Cortice est albo, rubello, præsertim parte quâ extra terram eminent.

IV. Raphanus Creticus: de quo in Prodromo.

V. Raphanus rusticanus.

Thlaspi alterum, Diosc. l.2. c.186.

Raphanis sylv. Dioscorid. l.2. c.138. &

Raphanus sylv. seu Armoracia Plinij, quibus Armoracia aut Raphanus major, Brunf.

Rapha-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

DRACUNCVLVS ESCVLENTVS.

T *Αρχὴν Simeonis, Sethi lib. de alim. facult. reliquis Græcis & Mauritanis indicta, aliqui ad Drabam, alij ad Chryfocomen Dioscoridis referunt.*

I. Dracunculus hortensis. Draco, Ruel. Hermol. Scal. Dod gal. Ad. Lob. Dracunculus hortensis, Matth. Cast. Tab. Eyst. Tarchon Avicen. & Sethi, Gef. hort. Draco herba acetaria, Cord. ob. Draco herba, Dod. Ger. hortensis, Gef. hort. seu acetarius, Lugd (& Chryfocoma, Diosc.) Cam. Dragone vulgo, Cæs. Tragum vulgare, Clus. hist.	Ptarmica vulgaris sive pratensis, Clus. hist. Lo- bel. (& Ptarmica folio Taraconis, vel Sternu- tamentoria) Lugd. Clus. hist. (& Ptarmica pra- tensis) Cam. Ger. Pyrethium syl. Dod. gal. syl. ac parvum, Cord. in Diosc. Tarchon syl. vel aquaticum, Gef. hor. & col. & Draco aquaticus. Ptarmica syl. Germanica, Thal. Draco syl. sive Ptarmica, Dod. Menta Saracenicæ Myconi, Lugd. Ptarmica vulgaris, Eyst.
II. Dracunculus pratensis ferrato folio. Pyrethrum, Brunf. ico. Gallorum, Ruell. Tanacetum album seu acutum, Trag. (& Mil- lefolium 3.) Tab. Ptarmica, Matth. Fuch. Tur. Gef. hor. Lon. Cast. Lugd. Cam. Ger. Ptarmica folio Tarac. vel Sternutator. Ad. Lob.	III. Dracunculus pratensis flore pleno. Ptarmica vulgaris pleno flore, Clus. hist. IV. Dracunculus alpinus folio Scabiosæ: in Prod. descriptus.

ERVCA ET EJVS SPECIES.

E *Ruca, quod vellicando linguam quasi erodat: ἄρρωτον Dioscoridi l. 2. c. 170. & Theoph. 1. hist. 9. ob suavi-
tatem quæ ei in condiendis obsonijs inest, Plinio l. 20. c. 13.*

*Genera duo Dioscoridi, sativum & agreste, cujus semine pro Sinapi in Iberia utuntur. Et Plinius l. 20. c. 13.
Eruca sylvestris meminit. At Theoph. 7. hist. 4. Eruca generis differentias omnino deesse volunt.*

I. Eruca latifolia alba: sativa Dioscoridis. Eruca, Brunf. Hermol. Ruel. Corn. Matth. Ang Cord. in Diosc. Gef. hort. Cast. Eruca, sive Rucula marin. maj. & Sinapi, 8. Trag. Eruca sylvestris, Fuch. ico Lon. Sinapis alterum genus, Fuch. Sinapi hortense, Tur. syl. Dod. gal. Erucula major. Cord. hist. ico. Eruca sativa, Matth. Lac. Ad. Lob. Dod. Lugd. Sinapi hortense, Lugd. ico. Eruca folio latiore, Cæs. Eruca major, Cam.	Eruca syl. Matth. Ad. Lob. Dod. Lugd. (cujus E- rysimum verum etiam videtur.) Cast. Tab. Ger. Erucae genus, spontè nascens, Cæs. qui flores albos tribuit. Flore majore, circa Monspelium in horto Dei, crescit. V. Eruca sylv. minor luteo parvoq; flore. Sinapi i. genus syl. Fuch. ico. Eruca sylv. Fuch. Tur. Lugd. VI. Eruca palustris & Nasturtij folio, sili- qua oblonga. Eruca sylv. foetida, Gef. col. Eruca palustris minor, Tab. Sinapi palustre, Ger.
Flores pallentes: venas nigras aliquando obtinent; Et hæc est Eruca, sive Rucula marin. maj. & Sinapi 8. Trag. Eruca major, Cord.	VII. Eruca syl. minor luteæ bursæ pastoris folio: quæ 2. in Prod. VIII. Eruca syl. minor incana: quæ 3. in Prod. IX. Eruca lutea latifolia, sive Barbarea. Herba S. Barbaræ (& Sinapi agreste 5.) Trag. Lon. Cast. Scopa regia (sive Sideritis latissima) Fuch. ico. Ang. S. Barbaræ herba, Fuch. Gef. hort.
II. Eruca latifolia semine nigro. Eruca gentilis, sive Erysimon Marnardo, Port. Eruca major sive Hispanica, Ad. Eruca altera fruticosa, Cæs.	
III. Eruca latifolia: pro Eruca 1. in Prod. des. an Eruca tertia Anglica, Cam.	
IV. Eruca sylvest. major lutea caule aspero.	

Pseudobunias, Dod. gal. Ad.
 Carpentorum herba, Ruel.
 Nasturtium palustre, Ges. hor. hybernum, Thal
 Barbarea, Dod. Lob. Tab.
 Eruca palustris, Lugd.
 Bunium adulterinum, Cam.

Variat foliorum magnitudine, nam in hortis ad acetaria culta, acutiora habet, quæ femina dicitur, Tabernæmontano: nonnunquam rubent & nigrescunt.

X. Eruca lutea sive Barbarea pleno flore: quæ Eruca 4. in Prod.

XI. Eruca cærulea in arenosis crescens.

Hæc est Eruca palustris cærulea, in Phytopinace, & Matthiolo (& in Prod pro 5.) descripta pictaque: magnitudine & parvitate variat.

XII. Eruca maritima Italica siliquâ hastæ cuspidi simili.

Cakile Serapionis, Anguil. Ad. Lobel. Lugd. Camer.

Eruca maritima, Lugd.

Nasturtium maritimum, Eid.

Eruca genus in maritimis, Cæs.

Eruca Kackile dicta, Colum.

Habetur latifolia & angustifolia: hæc si in hortis seratur, oblongo angustoque folio excrescit.

XIII. Eruca maritima Cretica, siliquâ articulata: quæ 6. in Prod.

XIV. Eruca Monspeliaca siliquâ quadrangulâ echinata: quæ 7. in Prod.

Sinapi echinatum, Lugd.

XV. Eruca angustifolia Austriaca.

Eruca syl. angustifolia, Lob. Lugd.

XVI. Eruca folia napi radice.

Pycnocomon Ang. quid?

SINAPI ET EJVS SPECIES.

Sinapi, *σινάπι* Dioscoridi l. 2. c. 184. & Theoph. 7. hist. 3. & 6. παρά τῆς σίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, *oculos senim ledit*: dicitur etiam Theoph. *νάπι*, quasi *immite*, ob vehementem ejus acrimoniam: & Athenienses *Napy* appellasse, Plin. l. 19. c. 3. author est, *Sinapi nominans*.

Unius Dioscorides & Theoph. meminere: at Plinius, generatim facit: unum gracile, alterum simile rapi folijs, tertium Eruca.

I. Sinapi rapi folio.

Sinapi Diosc. & Theoph. Sinapi alterum Plinij.
 Sinapi, Ang. Ges. hort. Cast. primum, Matth.
 Lac. Cæs. Port.

Sinapi hort. Cord in Diosc. Lon. Lugd. desc.

Sinapi fativum prius, Dod.

Sinapi fativum Eruca aut Rapi folio, Ad. Lob.

II. Sinapi hortense semine albo.

Sinapi fativum album, Trag.

Sinapi alterum fativum, Ad. & Lob.

Sinapi album, Cam. & Eyst.

III. Sinapi apij folio.

Sinapi gracile, Plinio.

Sinapi, Brunf. luteum fativum, Trag.

Sinapi primum, Fuch. Tur. Cast.

Sinapi alterum, Matth. Lac. Cæs.

Sinapi hortense, Fuch. ico. Dod. gal.

Sinapi fativum, Lugd. fativum alt. Dod. Ger.

Sinapi agr. apij aut potius laveris fol. Ad. Lob.

Sinapi syl. luteum, Lon.

Eruca palustris major, Tab.

IV. Sinapi Eruca folio.

Eruca sive Rucula mar. min. & Sinapi 9. Trag.

Eruca, Dod. gal. fativa, Fuch. hortensis, Tur.

Eruca sylvestris, Ges. hor.

Sinapi tertium, Matth. Cast. Cæs.

Sinapi sylvestre, Dod. Lugd.

Sinapi syl. minus irionis veri folio, aut bursæ pastoris, Ad. Lob.

V. Sinapi parvum siliquâ asperâ.

In Phytopinace & Prod. descriptum est.

VI. Sinapi umbellâ purpureâ.

Sinapi alterum agreste nostras, Colum.

VII. Sinapi Indicum.

Saseni, semen est Sinapis, magna copia in Sunda: par. 4. Ind. orient. 8.

VIII. Sinapi simile Indicum semen.

Nachani semen nigrum minutum sapore Secales, ex cujus farina panes conficiuntur, Garz.

Semen sinapi simile sed nigrius, cujus farinâ in panes orbiculares subactâ vescuntur tota

Æthiopia ora maritima, Clus. in notis.

R E S E D A.

Reseda à doloribus sedandis dicta, cum collectiones & inflammationes omnes discutere, Plin. l. 28 c. 12. scribat: propter saporem Eruca, & quod aliqui ex Erucarum syl. genere esse censeant, hoc relata est.

I. Reseda maxima.

Reseda, quæ Sesamoides majus Ghino, Ges. hort.

Sesamoides magnum, Lac. at alterum, Cæs.

Reseda maxima, Lob. Ger.

Reseda tenuifolia, Tab.

Reseda Plinij, Eyst.

Reseda lutea, Lugd. recta, Cam.

Erucago vulgaris, Col.

II. Reseda vulgaris.

Rheseda Plinij Neotericorum. Eruca peregrina

Italica, vel Cantabrica, Ad. Lob. Rheseda Plinij, Ger.

Reseda latifolia, Tab. at supina, Cam.

Reseda major, Thal.

Reseda lutea, Lugd.

Sesamoides primum, Cæs.

Ludit folijs simplicioribus, & in unoquoque pediculo plurimis: major & minor est.

III. Reseda linariæ folijs in prodromo descripta.

IV. Reseda alba minor.

Sesamoides parvum Salmanticum, Clus. hisp. & hist. (quam duplicem facit) Lob. Tab. Ger.

V. Reseda lapidea.

Planta marina Resedæ facie, Clus. exor.

VI. Resedæ affinis Phyteuma.

Phyteuma Monspeliensium, Gesner. Ad. Lob. Narbonensium, Lugd.

Sesamoides parvum, Lac. tertium, Cæs.

Erucago Apula, Colum.

Variat folijs nunc oblongis, nunc in aliquot lacinias, & quidem frequentius quatuor, modo quinque divisus.

LUTEOLA.

Cum Luteolam aliqui Resedam Plinij faciant, & in multis cum Reseda conveniat, de ea nunc; quæ sic dicta, quòd eâ panni lanei & tela lineæ, candida quidem, colore luteo, virente verò, qui antè caruleo tincti, inficiantur. Quare Plinius, lib. 33. cap. 5. Luteam. Vitruvius 7. Architect. 14. Luteum, & Virgil. Ecolg. 4. Lutum nominat. At Cesalpinus, lib. 9. cap. 35. Myagron seu Melampyron Dioscoridis statuit.

I. Luteola herba falicis folio.

Antirrhinon, Trag. Lugd. Thal.

Pseudostruthium, Matth. Gast. Lugd. Eyst.

Struthium, Lac. Ges. hor.

Lutea vel Luteum Vitruvij, Ges. hor. Cam.

Herba lutea, Dod. gal. Lugd.

Lutum herba, Dod.

Luteola, Ad. Lob. Ger.

Guadarella vulgo, Cæs.

Catanance, Lon. Tab.

II. Luteola Cretica.

Struthium legitimum Dioscoridis quæ χυμένον in tota Græcia appellatur, quâ fullones in tingendo serico luteo utuntur, Hon. Belli ep. 2. ad. Clus.

III. Luteola herba folio cannabinæ.

Lutea maxima Cretica Belli, Ponæ in Bal.

Lutea major frutescens Cretica, Ponæ ed. Ital.

IV. Luteola herba sterilis.

Lutea major sterilis Cretica, Pona ed. Ital.

ERYSIMUM.

Eρύσιμον Dioscoridi, lib. 2. cap. 188. alijs ἀπὸ τοῦ ἐρείκειν, foliorum multiplici sectione: alijs quasi ἐρίτιμον, quod est pretiosum: alijs ἀπὸ τῆς ἐρύειν, quòd ob suam caliditatem trahendi facultate præditum sit, dictum: nam Sinapis sapore est, & multis Sinapis syl. species est. Plin. lib. 22. cap. 25. Irio, Erysimum Græcis: ubi Erysimon Dioscoridis, cum Erysimò fruge Theophrasti 8. hist. 1. & 4. caus. 16. (Gaza Trionum vertit) confundit.

I. Erysimum vulgare.

Hierobotane fræmina, Brunf. 4.

Verbena fræmina & Sinapi 7. Trag.

Sinapi alterum genus syl. Fuch. ico.

Verbena, Tur. recta sive mas, Fuch. Lugd.

Erysimum, Synapi syl. species, Ges. hort.

Erysi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Differentia in foliorum latitudine, vel angustia; in fructus colore & forma: colore, qui in initio alijs viridis, alijs niger; in maturitate, aut ruber, aut croceus, flavusve; rarius albus. Figura alijs longa, eaq; vel crassa, vel gracili, vel incurvata: alijs brevis eaq; lata, cordata, vel rotunda cerasi forma, vel angulosa: & vel erecta, vel dependens: deniq; & caule piloso.

Axi aroma in Ind. Occid. quod in Cusco, Veho: in Mexico, Chili: in Castilia, piper Indicum appellatur. Est viride, & rubrum, & croceum. Aliud vehementius mordicat, quale Caribbe vocatum: aliud lenius, & moderatius: est & genus quoddam dulcissimum, quod à manibus vellunt, & edunt: & quoddam aliud exilius, quod moschum fragrat, & gustu admodum sapidum. Joseph. Acosta lib. 4. c. 20. vel part. 8. Ind. Occid.

I. Piper Indicum vulgatissimum.
Siliquastrum, Trag. (una figura tres species proponit) Lac. Tab.
Capsicum rubrum & nigrum, Fuch. ico.
Siliquastrum majus & minus, Fuch.
Piper Indicum, Matth. Gesn. hort. (cui & Catecuticum) Cæs. (cui Circaea Dioscorid. fortè) Cast Cam.
Cardamomum Arabicum, Ges. hort.
Piperitis seu Siliquastrum Peruvian Cord. hist.
Piper Indic. 3. rubrum & nigrum, Ges. hort.
Capsicum, Clus. in Mon.
Capsicum vel Piper Indicum longioribus siliquis, Lob. Capsicum Actuarij, Eid. ico. & Ad.
Capsicum sive Piper majus & minus, Lugd.
Piper Americanum vulgatius, Clus. cur. post.
Piper Indicum medium, Eyst.

II. Piper Indicum propendentibus siliquis oblongis recurvis.
Capsicum oblongius, Fuch. ico. Dod gal. Lugd.
Capsicum longioribus siliquis, Ger.
Siliquastrum tertium, Fuch.
Capsicum oblongiorib. & recurvis siliquis, Dod.
Piper oblongum recurvis siliquis, vel 9 Regio. in Clus. cur. post.

Hujus differentia tres sunt.

1. Siliquis longissimis, deorsum spectantibus in mucronem recurvum abeuntibus, quod Piper Indicum maximum longum, Eyst.

2. A priore sola magnitudine differt, quod Piper Indicum minus, recurvis siliquis, Eyst.
Piper decimum, Regio.

3. Siliqua flava, vel aurea, eaque oblonga vel lata, vel ovali figura, quod Piper duodecimum, Regio.
Piper Indicum siliquis flavis, &
Piper Indicum aureum latum, Eyst.

III. Piper Ind. propendentib. siliquis rotund.

Siliquastrum latis siliquis, Trag.
Capsicum latum, Fuch. ico. Dod. gal. Lugd.
Siliquastrum quartum, Fuch.
Piper Indicum rotundum, Ges. hor.
Capsicum cordatum, Cam.
Siliquastrum fructu propendente rotundo, Regio, in Clus. cur. post.

Et hujus differentia quatuor sunt.

1. Siliqua lata, rugosa, quod Piper octavum, Regio.

2. Cordata, eaq; oblonga vel rotunda, quod Piper Indicum cordatum oblongum, & Piper Indicum cordatum, Eyst.

Piper sextum, Regio.

3. Siliqua olivari.
4. Siliqua rotunda Cerasorum modo, eaque majore vel minore, rubri vel nigri coloris, quod Piper minimum siliquis rotundis, Eyst.

Piper septimum, Regio.

IV. Piper Indicum fructu dependente pomi amoris forma.

Piper Indicum rotundum maximum, Eyst.
an Piper ex Ind. Melopeponis forma Monardi.
Folia sunt Solani vulgaris, fructus rotundi, sulcis aliquot distincti pendent, rubore coralli.

V. Piper Indicum fructu aculeato.

Majus est & minus: illud rotundum, hoc orbiculatum, utrumq; rubet; & innoxium quasi in aculeum abit, quod

Piper Indicum rotundum aculeatum, & Piper Indicum orbiculatum medium, Eyst.

VI. Piper Indicum siliquis surrectis & oblongis.

Piper oblongum erectum majus pyramidale vel secundum, Reg. in Clus. cur. post.

Hujus differentia quatuor.

1. Pyramidale majus.
2. Pyramidale minus: quod Piper erectum minus pyramidale vel 3. Regio.
Piper

Piper Indicum medium longum erectum, Eyst.

3. Oblongum surrectum majus & min. quod Piper oblongum exiguum erectum pyramidale, vel quartum, Regio.

Piper Indicum minimum erectum, Eyst.

4. Siliqua bifurcata, quod

Piper undecimum, Regio.

Piper Indicum bifurcata siliqua, Eyst.

VII. Piper Indic. siliquis surrectis rotundis.

Piper rotundum majus surrectum, Reg in Clus. cur. post.

Hujus quoque differentiae quatuor:

1. Rotundum maximum obtusum, quod Piper majus surrectum vel primum, Regio.

Piper Indicum max. rotund. erectum, Eyst.

2. Rotundum minus parum acuminatum:

3. Cordatum majus:

4. Cordatum minus angulosum.

Verum Piperis Indici differentias novendecim, du By in suo Florilegio proposuit: at sculptor linguae Latinae ignarus, omnes siliquas propendentes sculpsit, licet recte depictas & no-

minibus notatas ad ipsum transmissemus.

VII. Piper Ind. siliquis surrectis cerasi forma.

Capficum brevioribus siliquis, Lob.

Capficum Brasilianum, Clus. ad Monard. Lugd.

Capficum minimis siliquis, Dod. Ger.

Siliquastrum rotundum, Cam. ep. Matth.

Piper Indicum surrectis corniculis, Cam.

Siliquastrum rotundum angustifolium, Tab.

Huc referendum

Piper oblongum erectum minimum, Regio.

Piper Indic. surrectis corniculis parvulis, Cam.

IX. Piper Indic. caule piloso flore majore.

Piper Indic. caule pilis albis praedito, Cam.

X. Piper Indicum radice eduli.

Piperis tertium genus minoribus granulis,

cui sunt radices lettiki dictae, satis boni saporis,

quas in minima frusta conscindunt & plantant,

& sarmenta in modum Lupuli, supra terrae su-

perficiem spargunt: Stad. par 3. Americae.

XI. Tomates grana sunt recentia & viridia

que cruda esitare solent. Et ex ijs plerumque con-

dimenta parantur: par 8. Ind. Occid. l. 4. c. 20.

SECTIO SECUNDA.

NASTURTIUM: THLASPI: BURSA PASTORIS: MYAGRUM: DRABA: AL- LIARIA: COCHLEARIA.

NASTURTIVM EJVSQVE SPECIES.

Nasturtium *Καρδίαμον* Dioscoridi lib. 2. c. 185. Theoph. 7. hist. 1. quasi *Καρδίαμον*, quod ca-
put calore suo & acrimonia tentet: vel *ἀπὸ τῆς καρδίας*, quod cordatos faciat; vel
quod in Syncope Cardiaca dicta, plurimum valeat. Latinis Nasturtium, à naribus torquendis;
quod odore & seminis acrimonia sternutamenta provocet: hinc Plinio l. 19. c. 8. (& Varroni)
à narium tormento velut torporem excitans.

Genera, Theophr. 4. hist. 7. plura esse dicit. Dioscorides tantum Nasturtium Babylonium
optimum esse scribit. Plinio l. 20. c. 13. est hortense sive sativum, latioribus folijs, est & sylve-
stre: illud album, hoc nigrum, ubi de semine eum loqui censemus. Dividimus in hortense,
pratense, aquaticum, montanum.

NASTURTIUM HORTENSE.

I. Nasturtium hortense latifolium.

Nasturtium Hispanicum, Ges. hort. Tab. Ger.

Nasturtio, tale folium Cam. ep. Matth' adpin-
git: descripto & figura Matthiolo addita.

II. Nasturtium hortense vulgatum.

Nasturtium album, Plinio,

Nasturtium, Brunf. Ang. Matth. Cæsalp. Gast.
Tabern.

Nasturtium hortense, Trag. Fuch Tur. Lac. Ad.
Lob. Dod Lugd. Ger. Cam.

Aliud est folijs simplicibus, quod læve & al-
bius, vel subhirsutum minusque album; aliud fo-
lijs valde divisis, & vel majus, vel minus.

III. Na-

III. Nasturtium hortense crispum. Hujus semen etiam nuper Nasturtij Mauritanij nomine Lugduno Batavorum accepimus.

Est latifolium & angustifolium, utrumq; in Matth. descriptum & depictum, sicut & in Prod.

Nasturtium pratense.

Nasturtium pratense magno flore.

Flos cuculi, Brunf. Dod.

Nasturtium pratense (vel 3.) Trag. Gesn. Tur. Hiberis, Fuch. ico.

Nasturtium agreste, Fuch. sylvestre, Lon.

Lepidium minus, Cord. in Diosc.

Sisymbrium Cardamine, Dod. gal. Lac. tertium, Dod. Lugd.

Sisymbrium aquaticum alter. quoad folia, Matth. Tab. & Lugd.

Cardamine altera, Lob. Lugd. Ger.

Cardamine 1. & Sisymbrium alt. Diosc. Tab.

Cardamine altera simplici flore, Clus. hist.

Cardamine latifolia, Ger. quoad folia.

Sisymbrium aquaticum non ab similibus, Cæs.

Iberis sive Cardamantica nasturtij folio 1. Thal.

Nasturt. aquat. simplici flore, Eyst.

Flos communiter ex candido, leviter purpurascit, aliquando prorsus albus est.

II. Nasturtium pratense flore pleno.

Cardamine altera pleno flore, Clus. hist.

Nasturt. aquaticum flore pleno, Eyst.

III. Nasturt. prat. parvo flore: quod 2. in Prod. Sisymbrij aquat. alterius nomine, Matth. Lugd. & Tab. Si flores spectes exprimere videntur.

Nasturtij filiquosi sylvatici, seu montani majoris Thalij nomine, D. Futerus.

Nasturtij pratensis congereris, D. Jungermanus Lipsian misit.

IV. Nasturt. prat. folio rotundiore, fl. majore.

Cardamine sive Sisymb. alterum Diosc. Ad. Lob.

Cardamine, Ger. secunda, Tab.

Et hæc floris colore variat, hinc

Cardamine 2. species altera florib. lacteis, Tab.

Cardamine lactea, Ger.

V. Nasturt. prat. rotundifol. minuto flore.

Sisymb. alter. seu Nasturt. aquat. 3. species, Thal.

VI. Nasturtium pratense odoratum radice granulata tuberosa.

Cardamine quinta, Dalech. Lugd.

VII. Nasturt. sylv. minus: quod 3. in Prodr.

Nasturtium aquaticum.

I. Nasturtium aquaticum supinum.

Sisymbrium alterum vel Cardamine, Diosc.

Nasturtium aquat. (& 2.) Trag. Lon. Dod.

Vella Galeni, Ang.

Sium & Laver, Dod. gal.

Cardaminum Sion, Ruel.

Cresso, Laver odoratum, Eri. Cordo.

Sisymbrium Cardamine, Fuch. Lugd.

Sisymbrium aquaticum, Matth. Cæs. Gast. primum, Tab. & Portæ.

Sisymb. alterum, Cord. in Diosc. Gesn. hor. Thal.

Sisymbrium tertium, Lac.

Sion Cratevæ, Sisymb. 2. Diosc. & Senecio Serapionis, Ang.

Sion Cratevæ Erucaefolium, Ad. Lob.

Sium majus, Ger.

an Nasturtio similis herba Scorbutum curans: par. 9. Ind. occid. additam.

II. Nasturt. aquaticum majus & amarum.

Sisymbrij alterius species secunda, Thal.

III. Nasturt. aquat. erectum folio longiore.

Sium, Lac. Cast. vulgare, Matth. Lugd.

Sion Matthioli & Italicum, Lob.

Hoc licet glabrum sit, tamen caule & foliorum cauliculis villosis habemus.

IV. Nasturtium aquaticum minus.

Sisymbrium aquaticum alterum vel minus, Cam. ep. Matth.

Cardamine quarta Dalech. Lugd.

Variat magnitudine & parvitate, fortè ratione loci: nam in aquaticis major est: in vinetis verò Wilensibus riguis, uti & Patavij minorem multò observavimus: sic caule erecto, & penè aphylo, in arenosis prope Wisam fluvium, reperitur.

Nasturtium Montanum.

I. Nasturtium montanum luteum.

Sium alterum aquaticum luteum, vel Cardamine tenuifolium montanum, Colum.

II. Nasturt. montanum luteum folijs sativi.

Nasturtium montanum minus, Thal. quid?

III. Nasturtium alpinum trifolium.

Cardamine trifolia, Lob. Lugd. Tab. Ger.

Cardamine alpina 1. trifolia, Clus. pan. & hist.

IV. Nasturtium alpinum minus resedę folijs.

Hoc in Phytopinace, sub Nasturtio 8. in Prod. sub 4. descripsimus, quod aliquando altius, aliquando ad tres tantum uncias exurgit.

V. Nasturt. alpin. minus fol. in orbem sparsis.

Cardamine alpina media, Clus. pan. & hist.

VI. Nasturt. petræum folijs bursæ pastoris.

Nasturt.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

IV. Thlaspi arvense Vaccariæ incano folio majus.

Thlaspi primum, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Thlaspi alterum, Dod. Lugd. 3. sive Cratervæ, Ang.

Thlaspi minus, Cord. in Diosc.

Thlaspi vulgatissimum Vaccariæ folio, Ad. & Lobel.

Thlaspi vulgatiss. Ger.

Thlaspi verum cujus semine in Theriaca utimur, Camer.

Thlaspi officinarum, Colum.

Folij est aliquando leviter crenatis, aliquando ijs caret: hinc diversa authorum figura: quare apud Matthiolum posuimus Thlaspi 1. & Thlaspi serrato folio.

V. Thlaspi Vaccariæ incano folio minus: quod 2. in Prodr.

VI. Thlaspi villosum capsulis hirsutis.

In Phytopinace, & pro 3. in Prodr. descripsimus, & in Matthiolo nostro sub Thlaspi villosi figura habetur.

VII. Thlaspi arvense perfoliatum majus.

Thlaspi oleraceum, Tab. sub Thlaspi incano, Ger. ico.

Thlaspi primum Dalech. Lugd.

Thlaspi alterum mitius rotundifolium bursæ pastoris fructu, Colum.

In Phytopinace sub 5. descripsimus.

VIII. Thlaspi perfoliatum minus.

Thlaspi pumilum, vel Thlaspi montanum minus, Clus. pan. & hist.

Thlaspi minimum, Tab. minus, Ger.

Thlaspi umbellatum.

I. Thlaspi umbellat. arvense Iberidis folio.

Thlaspidij aliud genus, vel 3. Trag.

Thlaspi amarum, Tab. Ger.

Thlaspi Allobrogicum Cretico, par. Clus. hist.

Flores è cæruleo alboq; communiter mixti, rarius penitus albi, vel flavescentes: in Phytopinace sub 14. descripsimus.

II. Thlaspi umbellatum Creticum Iberidis folio.

Draba sive Arabis, aut Thlaspi Candia, Dod. Ges. hort. Lugd.

Thlaspi 4. Matth. Lugd. cui & Thlaspi 4. Dodonæi.

Thlaspi Cappadocicum, Ang. flore incarnato & flore albo, Eyst.

Thlaspi Creticum, Gesn. hort. Cæsalp. Taber. Camer.

Thlaspi Candia umbellatum Iberidis folio, Ad. & Lob.

Thlaspi Candia, Ger.

Flore est purpureo, aliquando albo, luteo haberi ajunt & communiter in umbella, rarius in oblonga spica.

III. Thlaspi Cretic. flore albo majus: sive 4. in Prodr.

IV. Thlaspi umbell. Cretic. flore albo odoro, minus.

Thlaspi quartum parvum odorato flore, Clus. hist.

Thlaspi Cappadocici minoris annui nomine, D. Doldius misit.

V. Thlaspi umbell. nasturij folio Monspe-liacum.

Thlaspi alterum minus umbellatum Nastur-tij hortensis folio Narbonense. Ad. Lobel. icon.

Thlaspi aliud umbellatum Penæ, Lugd. & Nasturtium sylv. Dalechampij, Eidem.

Thlaspi Narbonense umbellatum, Tab. Ger.

Thlaspi montanum.

I. Thlaspi montanum glasti folio majus.

Thlaspi prim. vel montanum peltatum, Clus. pan. & hist.

Thlaspi pannonicum, Lobel. icon. Camerar. Fab. Gerard.

II Thlaspi montanum glasti folio minus.

III. Thlaspi alpinum bellidis cæruleæ folio: Thlaspi secundum & Badense, Clus. pan.

Thlaspi montanum 2. Clus. hist.

Thlaspi album supinum, Lob. ico. Tab. Ger.

Thlaspi montanum bursæ pastoris fructu pri-mum, Colum.

Siquis non nihil variat, hinc apud Tab. & Ger. figuræ duæ ad Clusij & Lobelij imitationem: sic & flores aliquando in umbella, ut rectè Columna pinxit: communiter in modum spicæ dispositi.

IV. Thlaspi montanum semper virens:

Thlaspi montanum candidum, Lugd.

V. Thlaspi saxatile rotundifolium, quod 5. in Prodr.

VI. Thlaspi alpinum majus.

Thlaspi tertium, Matth. Lugd. Thal. qui ta-men diversum describit.

Ut Matthiolus pingit ex Italia habemus: verum ut in nostris alpibus provenit, ab illo planè diversum, in nostro Matthiolo & Prodromo figura exhibetur.

VII. *Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo.*

Thlaspi tertium saxatile, Cam. epit. Matth. & hort.

Thlaspi petræum myagrades, Ponæ.

Thlaspi saxatile minore folio, in nostro Matth. ubi figura & descriptio: ut & sub 6. in Prod.

VIII. *Thlaspi alpinum repens*: pro 7. in Prodromo descript.

IX. *Thlaspi parvum saxatile flore rubente.* *Lithothlaspi quartum carnosum rotundo folio*, Colum.

Ex Provinciæ saxosis & hoc, & 9. & 11. à D. Bursero habemus: simile cum 11. sed folijs & thecis majoribus, ex Hispania D. Albinus attulit.

X. *Thlaspi saxatile Polygalæ folijs*: cauliculis est pedibus, folijs polygalæ forma, sed longe minoribus: flosculis exiguis, albidis, thecis rotundis infractis, semine minutissimo in saxosis circa Monspelium.

XI. *Thlaspi saxatile vermiculato folio.* *Lithothlaspi montanum fruticosius vermiculato acuto folio*, Colum.

XII. *Thlaspi montanum incanum luteum serpilli folio majus.*

Thlaspi supinum luteum, Lob. ico.

XIII. *Thlaspi saxatile incanum luteum serpillio folio minus.*

Jonthlaspi luteo flore, incanum montanum *Almonesides*, Colum.

Thlaspi Alysson dictum, sive Alysson.

I. *Thlaspi Alysson dictum campestre majus.* *Alysson*, Matth. Ang. Lugd. Cam.

Thlaspi Græcum, Ad. & Lob. ico. Ger.

Thlaspi Græcum polygonati folio, Tab.

Alyssum minimum, Clus. pan. & hist.

Flosculis est albis, interdum luteis.

II. *Thlaspi Alysson dictum campestre minus.*

Thlaspi 4. Dod. gal.

Alyssum minus Dalech. Lugd.

Thlaspi minus clypeatum, Tab.

Polium alpinum flore luteo, Eyst.

Si cum præcedenti non idem, saltem affine.

III. *Thlaspi Alysson dictum maritimum.*

Thlaspi Narbonense centunculi angustifolio, Ad. Lob. ico. Lugd. Tab.

Thlaspi umbellatum Narbonense, Ger. ico.

Thlaspi maritimum Dalech. Lugd.

Thlaspi syriacum, vel Græcum alterum anguloso bifori pericarpio lentifolio, Adversaria proponunt: sed quid?

Thlaspi clypeatum.

I. *Thlaspi biscutatum asperum Hieracifolium & majus.*

Thlaspi parvum hieracifolium, sive *Lunaria lutea Monspeliensium*, Ad. Lob.

Thlaspi clypeatum, Clus. pan. & hist.

Thlaspi quoddam genus, in monte S. Juliani, Cæsalp.

Lunaria lutea Dalech. Lugd.

Thlaspi bifulcatum, vel *Lunaria bifulcata*, Camer.

Thlaspi majus clypeatum, Ger.

Thlaspi minus clypeatum 1. Tab.

Leucoium montanum 1. Thal.

Leucoium alissoides umbellatum montanum, Colum.

Hoc ipsum ex Creta *Thlaspi* nomine, Honorius Belli misit, quod folijs minus asperis, sed tota planta incana est.

II. *Thlaspi biscutatum asperum minus.*

Jondraba alissoides Apula spicata, Colum.

Folijis est brevioribus, crassioribus incanis, totaque planta humilior: ex Hispania D. Albinus attulit: at multò minoribus, minusque asperis ex montibus Tyrolensibus habemus.

III. *Thlaspi biscutatum villosum flore calcari donato.*

Leucoium montanum flore pedato, Colum.

Hoc sub 8. in Prodromo descriptum.

IV. *Thlaspi clypeatum serpilli folio.*

Thlaspi alterum minus clypeatum serpilli folio, Ad. Lob. ico.

Thlaspi minus clypeat. Penæ, Lugd.

Jonthlaspi minimum spicatum, lunatum, Col. *Lunaria Græca quarta*, Cæf.

Aliquando thecæ veluti in longam spicam dispositæ sunt, quemadmodum D. Columna misit, aliquando magis in summo compactæ, ut Monspelluli legimus.

Thlaspi fruticosum.

I. *Thlaspi fruticosum* Leucoij folio latifolium: hoc 9. est in Prod.

Est majus circa Mafsiliam à D. Burfero: est minus pauloque angustioribus folijs, in Italia collectum.

II. *Thlaspi fruticosum* Leucoij folio angustifolium.

Thlaspi fruticosum folio Leucoij marini minoris, Lob. Lugd. Tab.

Thlaspi semper virens, Cam.

III. *Thlaspi fruticosum* folio thymbræ hirsuto.

Thlaspi fruticosum alterum, Lob. Lugd. Tab.

Thlaspi fruticosum minus, Ger.

Thlaspi 5. Hispanic. albo flore, Clus. hist.

IV. *Thlaspi fruticosum* spinosum.

Thlaspi fruticosum spinosum Narbonen. Lob. Lugd.

Thlaspi spinosum 5. Tab. Ger.

Folia habet Leucoij oblonga, incana, obtusa, ut in monte Lupi observavi: at in hortum Monspeliensem translatum, unde D. Burferus attulit, breviora & rotundiora obrinet.

V. *Thlaspi fruticosum* incanum.

Thlaspi incanum Mechlinense, Lob. Lugd. Clus. pan. & hist.

an *Thlaspi incanum fruticosum* Franconicum, Cam.

an Iberis prima, Tab. quod sub *Thlaspi fruticoso*, Ger. ico.

Thlaspi exoticum.

I. *Thlaspi repens* hederæ folio:

Thlaspi hederaceum, Lob. Lugd.

II. *Thlaspi Alexandrinum*.

Hoc in Phytopinace sub 12. in Prod. sub. 10. descripsimus.

B V R S A P A S T O R I S.

T *Hlaspi species apud antiquos fuit, quæ nunc Bursa pastoris, à marsupiolis compressis (alijs Capsella) dicitur: quibusdam Sanguinaria & Crispula.*

Bursa pastoris folijs sinuatis.

I. *Bursa pastoris* major folio non sinuato: in Phytopinace & Prodromo sub prima descripta.

II. *Bursa pastoris* major folio sinuato.

Bursa pastoris major, Brunf. Trag. Gef. hor. cui & *Thlaspi fatuum*.

Bursa pastoris, Matth. Lac. Lon. Corn. (cui Medica, Diosc) Cord. in Diosc Ad. Lon. Lob.

Thal. Cæs. (& *Thlaspi* genus antiquorum) Lugd. Cast. & herba Cancri, Ger.

Pastoria bursa, Fuch. Dod. major, Tab.

Folij variat: aliquando eleganti est folio, instar Coronopi repentis.

III. *Bursa pastoris* media.

Bursa pastoris sexta, Trag. minor, Gef.

Bursa pastoria minor, Tab. minima, Ger.

IV. *Bursa pastoris* minor folijs incis: & Thal. qui alterius, folijs integris meminit.

Pastoria bursa minor, Dod. minima, Lob. ico.

Hæc aliquando ad duas tresve solum uncias apud Monspelienses exurgit, aspectu ob foliorum incisuram elegantissimo, quam *Thlaspi* minus nominant.

Bursa pastoris folijs integris loculis oblongis.

I. *Bursa pastoris* major loculo oblongo.

Draba minima, muralis Dioscoridis, Colum.

Thlaspi Veronicæ folio, Richerio.

In Phytopinace sub 6. in Prod. sub. 2. descripsimus.

II. *Bursa pastoris* minor loculo oblongo.

Genfiblum/id est, anserum flos, Brunf.

Paronychia alfinefolia, Ad. Lobel. Lugdun. Camer.

Paronychia vulgaris, Dod. latifolia, Ger.

Herbula bursæ pastoris affinis, Cæs.

Thlaspios minima species, Thal.

Alfine minima, Tab.

Pilosella filiquata minima, Cam. ad Thal.

Myosotis parva Dalech. Lugd.

Folij communiter integris, rarissimè laciniatis.

III. *Bursa pastoris* alpina hirsuta: quæ 3. in Prod.

IV. *Bursæ pastoris* similis filiquosa major, seu majoribus folijs.

Pilosella

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

VII. Draba lutea siliquis strictissimis.
Arabis quorundam, Cam. ep. Matth. & hor.

VIII. Draba flore cæruleo galeato : hæc
2. est in Prod.

ALLIARIA.

Alliarìa è quod folia digitis comminuta, Allium seu Porrum sectivum cum Nasturtio redolent : quibusdam, Thlaspidium secundum Crateva : alijs Alektorolophos Plinij, lib. 25. cap. 5.

Alliaria, Trag. (cui & Thlaspidium cornutum) Fuch. Matth. Dod. (cui & Pes asininus Pandect.) Lac. Ad. Lob. Cast. Lugd. Cæsalp. Thal. Lon. Tab Cam. Ger.
Alliaria altera, Ama.
Alliastrum, Gesn. hort.

Rima marina, Euricio Cordo. Rima maria, Anguillaræ.
Alektorolophos Plinij quibusdam, Dalech. in Plinium.
Folio latissimo amplissimoque & subrotundo, quandoque reperitur.

COCHLEARIA.

Cochlearia, à foliorum forma modicè cava, parvum & non valde profundum cochlear referentia, dicta : quam aliqui Telephium, alijs Britannicam Plinij, lib. 25. cap. 3. volunt, (licet forma & sapore Thlaspi & Nasturtijs affinis sit) è quod ei malo, quod Stomacacen & Scelotirben vocant (Scorbutum esse volunt) auxilio esse Britannicam Plinius scripserit.

I. Cochlearia folio subrotundo.
Cochlearia, Dod. Gesn. hor. Lugd. Cam. epit. Matth. & hor. & par. 3. Ind. orient. navig. 3.
Telephium, Lac.
Britannica, Gesn. hor.
Cochlearia Batava, Ad. & Lob.

II. Cochlearia folio sinuato.
Cochlearia Anglica Atriplicis folio, Ad.
Cochlearia Britannica, Ad. Lob. Dod. Lugd. Ger.
III. Cochlearia minor erecta: quæ 1. in Prod.
IV. Cochlearia Danica repens: quæ 2. in Prod.

SECTIO TERTIA.

BRASSICA EJVSQVE SPECIES.

Brassica Theophrasto 1. hist. 19. inter Olera est, quæ ἀπὸ τῆς βράζειν ἀνοράνο. Dioscoridi, lib. 2. cap. 14. κράμβη, quasi κοράμ βλη, quod oculorum pupillas ledat, dicitur. Theophrasto & ῥαφανον dici, in Raphano monuimus.

Genera : Dioscoridi sativa, sylvestris & maritima. At Theoph. 7. hist. 4. alia crispata, alia levis, alia sylvestris. Plinius, cum lib. 19. cap. 8. Brassica cauliumve tria genera ex Catione, cap. 157. enarrasset, plura adhuc esse refert, Cumanam, Aricinam, Pompejanam, Sabellicam, Lacuturrem. At lib. 20. cap. 9. Græcos in tres species divisisse scribit : Crispam, quam Selinada, à similitudine foliorum apij vocarint : alteram leam, latis folijs, quæ Caulodes quibusdam : tertiam propriè Crambem appellatum.

Recentioribus differentie sunt pro foliorum colore, crispitudine, densitate, alijsque qualitatibus. Alijs enim color viridis, alijs candicans, alijs purpurascens. Crispitudo & levisitas, tam in candida, quam in viridi, quam nigram vocant, rariùs in purpurea, reperitur. Summa genera sunt Sativa, sylvestris : Sativa, alba & rubra, &c.

Brassica

*Brassica capitata.*I. *Brassica capitata alba.*

Brassica alba, Brunfels. quæ capitata & sessilis, Cord. in Diosc.

Brassica alba sessilis & glomerata, Lob. ico.

Caulis capitulatus, Trag.

Caputium *Brassicæ* 3. genus, Cumanum Plinij, Eric. Cord.

Brassica capitata, Matth. (& *Lacuturris*) Lac. Ges. hort. Lon. Tab. Lob. Cast. alba, Ger.

Brassica alba sessilis glomerosa, aut capitata *Lactucæ* habitu, Ad.

Brassica capitata albida, Dod. (cui *Tritiana*) Lugd.

Brassicæ 4 genus, Fuch. Tur.

Brass. capitatae 1. genus, & *Cumana* Plin. Cæs.

Hæc candida est, quæ *Lacuturris* Plinij: est & viridis, quæ *Tritiana*

II. *Brassica alba capite oblongo non penitus clauso.*

Brassicæ albæ 2. species, *Lacuturris*, Dod. gal.

Brassica patula, *Sabauda* vulgo, Ad.

Brassica Sabauda hyberna, Lob. ico.

Brassica Sabauda, Tab. Ger.

III. *Brass. ex capitibus pluribus conglobata.*

Brassica capitata polycephalos, Lugd.

In hac aliquando quinquaginta capita eorum magnitudine numerantur.

IV. *Brassica capitata rubra.*

Brassicæ rubræ 2. species, Dod. gal. Lugd.

Brassica convoluta & arctè occlusa rubro colore, Ad.

Brassica capitata rubra, Dod. Tab. Ger.

V. *Brassica gongylodes.*

Brassicæ albæ 4. species, Dod. gal.

Brassica thyrsuta, Ges. hor.

Caulorapa, *Brassica peregrina*, medio caule turbinata & rapata, Ad.

Brass. caule rapum gerens, Dod. rapicaulis, Cam.

Brassica raposa, *Rapitius colis* Catoni, Lugd.

Caulorapum, Matth. Scalig. Lob. ob. Cam. ep. Taber.

Rapa Brassica peregrina, caule rapum gerens, Lob. ico.

Brassicæ capitatae 2. genus, *Lacuturres* Plinio, Cæsalp.

Variat rapo rotundiore & longiore: illa *Caulorapum rotundum*: hæc *Caulorapum longum*. Tab. & Ger.

IV. *Napobrassica*, in *Prodromo* descripta.

VII. *Brassica cauliflora.*

Brass. Pompejana aut *Cypria*, Dod. gal. Lug. Cam.

Brassica florida, Ad. Ger.

Brassica cauliflora, Dod. Cam. ep.

Brassica florida botrytis, Lob.

Brassicæ capitatae genus 3. Cæs.

Brassica prolifera florida, Tab.

An hæc *Theophrasti*, qui nullum aut parvum semen producere scribit?

*Brassica non capitata.*I. *Brassica alba vel viridis.*

Brassica, Brunf. lævis, Matth. Cæs. Cast.

Brassicæ sativæ majoris species altera, Trag.

Brassica candida, Ges. hort. lata alba, Lon.

Brassica alba vulgaris, Lugd.

Brassica vulgaris, Ad. sativa, Lob. Dod. Ger.

Brassica prima, Tab.

Brassica in India, folia semper hiantia servat, nec unquam capita profert: part. 4. Ind. Or. c. 10.

Hæc est *Brassica lævis* *Theoph.* & *Plinij*, cui & *Caulodis*.

Hanc altitudine arbores adæquantem *Mornardes Florentiæ* vidit.

II. *Brassica rubra.*

Brassica 1. genus, Fuch. rubræ 1. genus, Lugd.

Brassica Cumana sive rubra, Dod. gal.

Brassica prima, Tur. vulgaris, Cord. in Diosc.

Brassica rubra, Ges. hort. Ad. Lon. Tab. Ger.

III. *Brassica spinosa*: hujus in *Phytopinnace* & *Matthiolo* (ubi & icon) mentio fit: & in *Prod.* sub 2. describitur.

IV. *Brassicæ folia peregrina.*

Achanaca *Theveto*, & Lugd. qua in regno *Mely*, ut nos *Guajaco*, utuntur.

V. *Brassica Brasiliæ folijs Nymphææ.*

Cajova brassicæ genus, *Cajov-a Lerio* descript. *Brass. cap. 12.*

*Brassica crispa.*I. *Brassica alba crispa.*

Brassica crispa, Matth. Lac. Ges. hort.

Brassica alba crispa, Lugd.

Brassica Sabauda, Dod.

Brassica Sabauda crispa, Tab. Ger.

Brassica patula crispa Sabauda æstiva, Lob. ico. quibusdam *Lacuturris*, alijs *Sabellica* *Plinij*.

II. *Brassica asparagodes crispa.*

Brassica asparagodes, Dalech. Lugd.

Brassica crispa prolifera, Tab. Ger.

Brassica epiphyllitis.

Folia modò laciniata, modò plana & expansa: vel tota viret, vel venæ & costæ rubent: hinc prolifera, & prolifera crispa, Tab. & Ger.

III. *Brassica fimbriata.*

Brassicæ 2. genus, Fuch.

Brassica Sabellica sive crispa, Dod. gal.

Brassica crispa, Dod. Lugd.

Brassica nigra, Dod. Lugd.

Brassica nigra crispissima, Cæs.

Brassica fimbriata, Lob. tophosa, Tab. Ger.

IV. *Brassica fimbriata pumila.*

Brassica Anglica, minima, Ad.

Tota nivea, oris fimbriatis purpureis, maculis aspersis.

Brassica Apij folio.

I. *Brassica lato Apij folio.*

Brassica folijs laciniatis, Matth.

Brassica tenuifolia laciniata (prior,) Lob. Lug.

Brassica Selinifolia latifolia, Tab. Selinifolia, Ger.

II. *Brassica angusto apij folio.*

Selinada & Apiana, Plinio.

Brassica crispa seu Apiana, Trag. Lon. Lugd.

Brassicæ rubræ 3. species, Dod. gal. Lugd.

Brassica Selinoides, Dod. *Selinifolia angustifolia*, Tab.

Brassica Selinoides, Ger. scissis folijs, Cæs.

Brassica Apiana crispa, Cam.

Brassica sylvestris.

I. *Brassica arvensis.*

Brassica sylv. Trag. *Crambe dicta*, Dod. Tab.

Brassica 3. Fuch. Lugdun. 5. species, Dod. gal. 1. Tur.

II. *Brassica sylvest.* Dioscoridis, Dod. Port.

Brassica sylvestris, Ang. Matth. Lugd. Cæs.

Subhirsuta alijs, alijs *lævis*, alijs *Hyoscyami modo hirsuta*, Matth. Amat.

III. *Brassica maritima monospermos.*

Brassica sylvestris, Tur.

Brassica marina monospermos, Lob. ico. sylv. multiflora, monospermos, Ad. Lob. ico. Lugdun. Ger.

Brassica marina Anglica, Ger. ico.

Brassica Anglica, Tab.

IV. *Brassica campestris perfoliata flore albo.*

Perfoliata, Lon. altera, Trag.

Perfoliata siliquosa sive major Tragi, Cam.

Brassica agrestis, Cord. hist. Lugd. cui altera species.

Perfoliata minor, Ges. hort.

Brassica campestris 1. Clus. hisp. & hist. Cast. Lugd.

Brassica sylv. sive *campestris*, Cam.

an *Brassica sylv. folio betæ*, Thal.

Perfoliata Napifolia Anglorum siliquosa, Lobel. icon.

Perfoliata siliquosa, Ad. Lob. ob. Ger. *Napifolia*, Tab.

Brassica sylv. perfoliata, Dod.

V. *Brassica campestris perfoliata flore purpureo.*

Brassica campestris altera, Clus. hisp. & hist.

VI. *Brassica sylv. latifolia folijs non sinuosis.*

Brassica sylv. major latifolia, Thal.

VII. *Brassica sylv. ramosa glabra.*

Brassica sylv. virgata, Cord. hist.

Brassica sylv. procera, Thal.

Brassica sylv. prima Cordi, Lugd.

VIII. *Brassica sylvestris folijs circa radicem cichoraceis.*

Sinapi album, Lugd.

Brassica sylvest. longifolia, Thal.

IX. *Brassica sylvestris hispida non ramosa.*

Turritis, Lob. ico. Tab. Ger.

Turrita vulgatio, Clus. hist.

Vaccaria, Taber.

X. *Brassica sylv. ramosa hispida.*

Turrita rario, Clus. hist.

XI. *Brassica sylv. folijs membranaceis: sylvestrem mediam, & sylv. minorem Thalius habet, quas non novi.*

XII. *Brassica sylvest. alpina: quæ sub 3. in Prod. describitur.*

Turritis alpinae nomine D. Burserus misit.

ISATI
THV

Isatis sativa, Trag. Fr.

Lac. Lon.

Glastum sativum

Glastum, v. g. c.

Dioscorid.

Isatinum, Frag.

II. *Isatis sylv.*

Isatis sylv. Trag.

Lac. Lon. Lob. Lugd.

Glastum, sive *Isatis*

Isatis agrestis, Cord.

Glastum sylv. Tur.

III. *Isatis Indica*

affinis.

Anil herba folijs

usvertit) similibus

R A

Apasium a

perfectum c

à damasus exin.

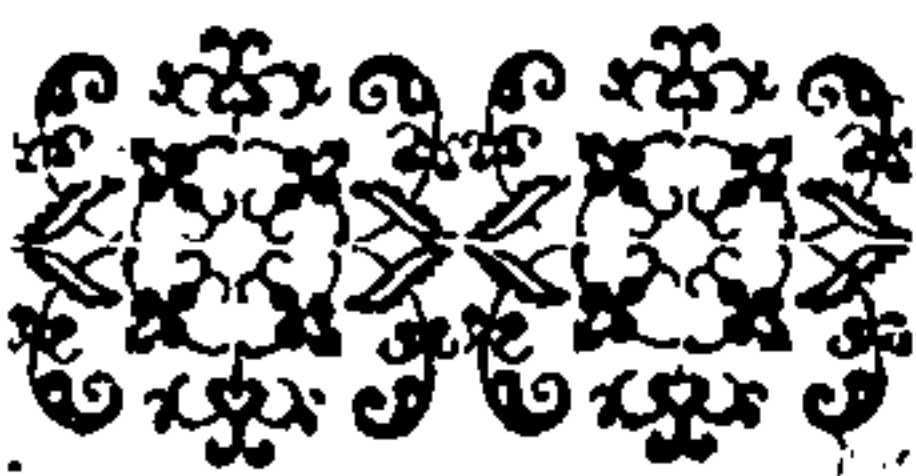
mex, ut Plinio l.

Gene.

The.

sylvestris

bet ab a

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

A C E T O S A.

I. Acetosa pratensis.

Capathum 4. Diosc. sylvestre, Plinio.

Oxytaphum, Gil. Manardo.

Oxalis sive Rumex proprie, Hermolao.

Rumex acetosus, Ruel.

Acetosa Brunf. Lon major, Cast. Colum.

Oxalis, Trag. Matth Lac. Fuch. Dod. Amat. Ad. (& Lapathum oxalida) Lobel. Cæs. Tab. Ger.

Portæ major, Thal. Lugd.

Rumicis 4. genus, Tur. Cord. in Diosc.

Lapathi alia species, οξάλιδα dicta quibusdam Lapathum acutum, Ang.

Lapath minimum, Oxalis dicta major, Ges. hort.

Acetosa major altera, herba S. quibusdam, Ren.

Hujus folia aliquando media parte virent, altera verò candida sunt: aliquando in imo utrinque bifurcata: nonnunquam folia crispantur, & hæc Oxalis crispa, Tab. & Ger.

II. Acetosa montana maxima.

Oxalis major Brokenbergensis, Thal. an Oxalis altera, Cæs.

III. Acetosa montana geniculis nodosis.

Oxalis amplissimo folio, Clus. pan.

Oxalis montana maxima, Eid. hist.

IV. Acetosa montana bulbosa.

Acetosa quarta, Colum.

V. Acetosa tuberosa radice.

Oxalis tuber. Lob. Dod. Lugd. Tab. Ger. Cam. an Acetosa altera minor bulbosa radice, Colum.

VI. Acetosa Americana, folijs longissimis pediculis donatis: hæc 1. in Prod.

Acetosa vesicaria peregrina, Eyst.

VII. Acetosa calthæ folio peregrina.

Oxalis Zarynthi, Alpino.

VIII. Acetosa rotundifolia hortensis.

an Lapathum tertium, Diosc.

Oxalis Romana & Veterum, Dod. gal.

Oxalis rotundioribus folijs, Ges. hort. rotundifolia, Dod. rotunda, Lugd. Tab.

Oxalis sativa Franca rotundif. repens, Ad. Lob.

Oxalis Franca seu Romana, Ger.

Oxalis tertia, Cæs.

Acetosa rotundis folijs, Cam. qui &

Acetosa Hispan. grandissimis folijs meminit.

Acetosa major quæ & repens, Renod.

Ludit folijs, communiter subrotundis, rarius ad formam foliorum Boni Henrici oblongis & in acutum desinentibus.

IX. Acetosa rotundif. alpina: quæ 2. in Prod.

X. Acetosa scutata repens: hæc 3. in Prod.

XI. Acetosa Cretica semine aculeato.

Hæc in Phytopinace sub 10. in Prodr. sub 4. descripta, & Match una cum figura adposita.

XII. Acetosa O. uni folio Neapolitana.

Acetosa tertia, vel Acetosa ocimi folio Neapolitana βουκεραλυφορα, Colum.

Hanc D. Columna misit.

XIII. Acetosa arvensis lanceolata.

Oxalis minima Trag (& Lapatholum) Dod.

Oxalis minor, Matth Ges. hort. Lugd.

Oxalis tenuifolia sinuata vervecina, Ad. Lob.

Acetofella, Lon.

Acetosa minor, Cast.

Rumicis seu Lapathi 6. genus, Cord. in Diosc.

Oxalis spontè nascens, Cæs.

Oxalis ovina, Tab. tenuifolia, Ger.

Acetosa syl. omnium minima, Renod.

Ratione loci pinguioris aridiorisve, major minorve, latioribus angustioribusve folijs reperitur.

XIV. Acetosa lanceolata angustifolia repens: hæc 4. in Prod.

Hujus species minor videtur, quæ dicitur

Oxalis minima 1. Tab. minor, Ger.

XV. Acetosa arvensis minima non lanceolata.

Oxalis minima 2. Tab. minima, Ger.

XVI. Acetosa folijs similis villosa.

Herba Joh. infantis, Monard, Lugd. Frag. Cast.

L A P A T H U M.

Lapathum hortense.

I. Lapathum hortense folio oblongo, sive secundum Dioscoridis.

Rumex hort. vel 2. Trag. sativus, Cord. in Diosc.

Lapathum hortense, Ges. hort. Lugd.

Lapathum sativum. Ang. Dod. descr.

Hippolapathum sy. Matth edit. prima, Lugd.

II. Lapath. hort. seu Spinacia semine spinoso. Spinachia Manardo, & Atriplicis forte genus, Bras. Brunf. Fuch. Dod. Tab.

Spinacia, Hermol. Matth. Ad. Lob. Cæs. Ger. mas, Cam.

Spinachia, Atriplex Hispaniensis Ruellio, & Seutlomalachon, Lon. Cast.

Spinachium, Matth.

Spinacia sativa mas, Lugd.

Olus Hispanicum Spinachia vulgaris, Trag.

Spinaceum olus, & Spinachia mas, Ges. hort.

Spinachia, ob semina dura & spinosa, Græcis

recen-

recentioribus *σπανάχια* à raritate in usu Medico. alijs Seutlolapathum, hoc est, mediæ naturæ inter Betam & Lapathum: alijs Seutlomalache.

III. Lapathum hortense seu Spinacia semine non spinoso.

Spinachia nobilis & r. Trag.

Spinachia sylvestris, Lugd.

an Spinachia sylvestris, Cæsalp.

Hujus figuram in Matthiolo exhibemus.

IV. Lapathum hortense seu Spinacia sterilis

Spinachia tertia, Trag.

Spinachia fœmina, Ruel. Scalig. Lugd. Cam.

Lapathum syl.

I. Lapathum folio acuto plano.

Oxylapathum, Diosc. & Plinij.

Lapathum acutum, Lob. Ger. desc.

Lapathum acutum, Trag sive acutifolium, Ad.

Oxylapathum, Herm. Corn. Amato, Ruel. Fuch.

Dod. gal. Matth. Lac. Cast. Lugd. Portæ.

Rumicis 1. genus, Tur.

Rumex & Lapathum sylv. Bras. acutus, Cord in Diosc.

Lapathum syl. Ges. hort. Dod. sativum, Cam.

Lapathum seu Rumex, Matth. ico. Lon. Cast Cæsalp.

Hippolapathum syl. Tab. videtur.

Hydrolapathum magnum, Ger. ico.

II Lapathum folio acuto crispo.

Lapathum acutum crispum, Tab.

Hydrolapathum minus, Ger. ico.

Rumex minor, Thal.

III. Lapathum folio acuto rubente.

Lapathi tertij altera species, sive Lapathum nigrum, Dod. gal.

Rumicis species folijs rubentibus venis distinctis, Cord. ob.

Sanguis draconis herba, Ges. hort. Lon.

Lapathum sanguineum, Ad. Lob. Cam. Ger sine icone seu maculatum Renod. rubens, sive nigrum, Dod.

Lapathum rubrum, Cam. in Matth.

Lapathi syl. 3. genus, Lugd.

Folij paulo latioribus, rotundioribusque vulgari scribit Cæsalpinus,

Lapathum rubrum Cretense, nominans.

IV. Lapathum folio acuto flore aureo.

Lapathi syl. 4. genus, Dalech Lugd.

V. Lapathum minimum.

Lapathum acutum minimum, Lob. ico. Ger.

Lapathum minimum, Tab.

VI. Lapathum unctuosum, folio triangulo. Bonus Henricus, Brunf. Trag. cui & Spinachia sylvestris, Matth. Tab. Ger.

Rumicis 2. genus, Tur 3. genus, Trag. Fuch.

Atriplicis syl. species, Ges. col.

Atriplex canina, Lon. ico.

Tota bona Spinaciæ facie, Ad.

Tota bona. Lob. Dod. (quibusdam Chrysolachanum) Thal.

Lapathi syl. secundum genus, Lugd.

Piger Henricus spinaceum olus syl. Renod.

Folij maximis Aaronis instar aliquando reperitur.

VII. Lapathum folio minus acuto.

Lapathi 3 species, Dod. gal.

Lapathum syl. Ang.

Rumex agrestis, Cord. in Diosc.

Lapathum folio retuso, Ad.

Lapathum folio minus acuto, Lob. ico.

Lapathum hortense sive Theophrasti.

I. Lapathum hortense latifolium.

Hippolapathum Dioscoridi, Galeno, Plinio, & Rumex urbana, Theoph.

Rhabarbarum, Brunf.

Rhabarbarum in hortis Germaniæ. Corn.

Rhabarbarum Monachorum (Franciscanorum) Trag. Ges. hor. Cam. Portæ, Thal

Hippolapathum, sive Rhabarbar. Monachorum, Ang. Gesn. (aut ejus species) Dod.

Hippolapathum, & Hippolap. hortense Matthiolo: sativum, Cast. Tab.

Hippolapathum longifolium Alp. sativum latifolium, Ad. Lob. (& Patientia vulgi) Lugd. cui & Hippolapathum hortense, Matthiol. & Lob. figura.

Rumicis 2. genus, Fuch. 3. genus, Tur.

Lapathum sativum, Dod. gal. hort. Lac. Lon. maximum, Ges. hort. magnum, & Hippolapathum, Cæf.

Lapathum latifolium, Cam. Hippolapathum veterum Bulapathum, Scalig.

Lapathi species, Cord. in Diosc.

Rumex major, idem cum Rhab. nisi quod sit sylvestrior, Thal.

II Lapathum hortense rotundifolium sive montanum.

Lapathum rotundum, Ang. an Lapathum folijs fere rotundis, Ges. hort.

Lapathum rotundifolium, Clusio pan. Cam.

Hippolapathum rotundifolium, & Pseudo-Rharecentiorum, Ad. Lob. Lugd.

Lapathum montanum, Cæs.

Rumex latifolius, Clus. hist.

Rhabarbarum Monachorum triplex vidi 1. folio oblongo, radice longa, fibris oblongis, intrinsecus rufescente: 2. folio rotundo: 3. folio subrotundo, fibris transvers. radice intus flava.

Lapathum aquaticum.

I. Lapathum aquaticum folio cubitali.

Rumex palustris, Trag. aquaticus, Thal.

Rumicis 5. genus, Cord in Diosc.

Lapathum 1. Ang. palustre, Tab. sub Lapatho acuto, Ger. ico.

Hippolapathum, sive Lapathum 4. loco descriptum, Dod. gal. Matth. Ges. hor. Lon.

Hippolapathum sylv. Matth. desc. Cast. Thal. cui & Hydrolapathum.

Hydrolapathum magnum sive aquaticum, Ad.

Hydrolapathum majus, Lob. Lugd.

Lapathum sativum, Dod. ico. qui in descriptione confundit, Hippolapathum & Hydrolapathum.

II. Lapathum aquaticum minus.

Hydrolapathum minus, Lob. Lugd. Tab.

Hippolapathum sativum, Ger. ico.

III. Lapathum maritimum foetidum: hoc in Prodomo describitur.

R H A E T E J V S S P E C I E S.

Cum Hippolapathi utriusque radix, pro Rhabarbaro, sed in dupla, triplave dosi usurpetur, nunc de Rhabarbaro dein Rhapontico, quod quibusdam ex Lapathi generibus: tum de Centaurio magno, cum id vulgò Rhaponticum & nominetur, & pro eo vendatur, & ei aliqui Hippolapathi rotundi folij radicem substituunt.

Rhabarbarum, Dioscoridi, lib. 3. cap. 2. Ρῥα & ῥῥον: Rha, & Rheum, cujus tantum radicem describit, dictum volunt. Romanis, Rhaponticum appellatum: Arabibus, Raved & Rhabarbarum: cujus tria genera Mesueo 2. med. purg. 5. Indicum quod optimum & Rhavedseni vocant: alterum Barbarum: tertium Turcicum, quod deterius, in quo genere Rhaponticum fuerit, quale est Rhabarbarum acerbum officinarum, colore minus vario, minus croceo, minus odorato, minus densum, ac facultate minus solvente. Verum videtur Dioscorides suo Rha, non Rhabarbarum nostrum, cujus Mesues meminit, sed Rhaponticum, cujus icorem Lobelius proposuit, intelligere.

I. Rhabarbarum Officinarum.

Rhabarbarum nostrum, sive Raved Seni Arabum: idem genere cum Dioscoridis Rhapontico, tantum loco differens, Cord. in Diosc.

Rhabarbarum seu Indicum, Cord. hist.

Rhabarbarum & Rhaponticum idem, nisi quod hoc immaturum sit. Ang.

Reobarbarum, Lac.

Rhabarbarum cholagogon, Ad.

Rhabarbarum Garziæ, Acoftæ, Frag. Lob.

Rhabarbarum tertium, Tab. secundum, Ger.

Rhabarbarum Americanum, Monar.

Rheon offic. Dod.

Rhabarbari 2. nomine, aliam cum folijs & radice pingit Tab. sub Hippolapatho rotundifolio apud Ger.

Rhabarbaricum verum, Lapathorum generis videtur, Gesn. hort.

Rhabarbaricum, Cord hist.

Rhabarbarum, nullibi, nisi in China provenit, quæ inde per Usbeken in Turciam, hinc Venetias defertur; & quidem vel navibus, quod citius corrumpitur, vel itinere terrestri, quod durabilius & carius, Linsc. par. 4. Ind. orient. 29. quæ forte ex Pauli Veneti, lib. 2. desumpta.

II. Rhabarbarum Matthiolus pingit, quem sequuntur, Lon. Lugd. Cast. Tab. & Ger. an idem sit cum superiore, cum Rhabarbari nec folia, nec flores visa sint, ignoramus: meminit quoque Alpinus Rhabarbari, quod babeat folia Rumice latiora, crassiora, & lanugine alba obsita, Cam. suo Matthiolo radicis fragmenta addit.

III. Rhaponticum folio Lapathi majoris glabro, Rha & Rheum Dioscoridis.

Ponti-

Ponticum
an Rhaponticum
offic. Tab.
Rha Grecis
Rhaponticum
Rhaponticum
an Rhaponticum
an Rheum
IV. Rha
Rha, Rheum

I. Centaurium
res diviso.
Rhaponticum
Trag. Er. Centaurium

Centaurium
Centaurium

Cord. in Diosc.

BET A

M

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Beta minor.

- I. Beta communis sive viridis.
Beta agrestis, Trag.
Eandem cum Beta sequenti qui volet, dicat.
- II. Beta alba vel pallescens, quæ Cicla offic.
Beta, Brunf. Tab. Ger. candida, Trag. Fuch.
Tur. Cord. in Diosc. Dod. Lac Lugd.
Beta alba, Matth. Anguil. Gesn. hort. Lon. Ad.
Lob. Cast. Cam.
Beta folio brevior & viridior, Cæs.
Variat foliorum colore, viridi, vel ex obscuro magis virente, quam nigram vocant etiam Adverf. & Lob. in obser.
- III. Beta rubra vulgaris.
Beta rubra, Brunf. Trag. Lon. Dod.
Beta nigra, Ang. Matth. Fuch. Dod. gal. Lac.
Gesn. hort. (& rubra) Cast. Lugd.
Beta rubra vulgatio, Ad. Lob. Lugd.
- IV. Beta rubra radice rapæ.
Beta rubra, Matthiol. Gesn. hort. (cui & Seu-
tlostaphylinum) Ad. Lob. Cast. Lugd. rubra

- Romana, Dod.
Rapum rubrum, Fuch. Gesn. hort.
Rapum sativum rubrum, Fuch. ico.
Beta nigra, Cord. in Dioscor. nigra Roman.
Dod. gal.
Betæ species 3. Ang. Cæsalp.
Beta erythrorrhizos, Lugd.
V. Beta Cretica semine aculeato.
In Phytopinace sub 6. & Matthiolo & Prodr.
(addita figura) descripsimus.
VI. Beta lato caule.
Beta πλατύκαυλος, Dalech. Lugd.
VII. Beta syl. maritima.
Beta syl. spontanea marina, Lob. ob.

Beta major folijs latissimis.

- I. Beta pallidè virens major.
Beta altera, Cæsalp.
II. Beta rubra major.
III. Beta lutea major.
Beta flava, Gesn. hort. lutea, Cam.
Beta quarta radice buxea, Cæsalp.

BLITVM ET EJVS SPECIES.

Bλίτων Dioscoridi, lib. 2. cap. 143. quasi βλητόν abijciendum, vel propter inertiam & vilitatem, vel ob insulsum fatuumve saporem. Festus, à βλάξ pisce omnino inutili, deducit: licet & stolidum & insulsum significet: Blitum, Plinio, lib. 2. cap. 22.

Genera Theoph. i. hist. 9. plura dixit, at nec Dioscorides, nec Plinius, differentias proposuere. Aliud majus est, aliud minus: utrumque album & rubrum.

- I. Blitum album majus.
Blitum album, Matth. Cast. majus, Dod.
Blitum majus album, Dodon. gal. Ad. Lobel
Lugd.
Blitum, Lac sativum album, Gesn. hort.
- II. Blitum album minus.
Blitum, Trag. ico. Fuch. Tur. Dod. gal. Lon.
Blitum minus, Dod. minus album, Ad.
Blitum sylv. album, Gesn. hort. sylv. minus,
Thal.
- III. Blitum polyspermon à feminis copia.
Blitum 3. Trag. syl. Cam. in Matth.
Polysporon Cassiani, Anguil. Lugd. Lobel.
observ.
Polyspermon, Lob. icon. Tab.
Atriplex sylv. sive Polyspermon, Ger.
- IV. Blitum rubrum majus.
Blitum rubrum, Matth. Ad. Lob. ico. Camer.
Cæsalp.
Blitum rubens, Dod. majus rubrum, Dod. gal.
hortense rubrum, Gesn. hort.
Blitum rubrum minus, Matth. in ico. Lugd.
Blitum nigrum, Ang.
Blitum. Lob. ob. Tab. Ger.
V. Blitum rubrum minus.
an Sanguinaria, Brunf.
Blitum nigrum, Trag. minus rubrum, Dod.
gal.
Blitum sylv. rubrum, Gesn.
Blitum rubrum minus, Ad. rubrum supinum,
Lob. ico.
Blitum alterum sylv. Cæsalp.
Hoc vel caule tantum, vel omnibus partibus rubet.

A T R I P L E X E T E J V S.

Species.

A Τράφαξις, παρὰ τὸ ἀθρόως αὐξῆν, cùm octavo die à satù prodeat, Theoph. 7. hist. 1. χρυσολαχανον, olus aureut, à luteo flore, quem fert, Diosc. lib. 2. cap. 145.

Genera duo Diosc. & Plinio, lib. & cap. 27. sylvestri & sativum. Dividimus in hortensem, sylvestrem & maritimam.

Atriplex hortensis.

- I. Atriplex hort. alba sive pallidè virens.
Atriplex sativa, Trag. Dodon. gal. Lac. Ad Lugd.
Atriplex sativa alba, Lob. ico.
Atriplex, Matth. ico. Cæsalp. hortensis, Fuch Cast.
Atriplex domestica, Ang. Matth. fol
Atriplex alba, Gesn. hort. sativa viridis, Cord in Diosc.
Atriplex alba viridis, Lon.

Folio est in luteum languescente, vel pallidè vivente: est & nigricante.

- II. Atriplex hortensis rubra.
Atriplex sativa folio rubicundo, Trag.
Atriplex rufo folio, Cord in Diosc.
Atriplex sativa altera, Dod gal. Lugd.
Atriplex hortensis, Dod hortensis rubra, Lon.
Atriplex sativa, Lob. ob sativa altera folio & flore purpureo livens, Ad Lob. ico.
Atriplex rubra, Tab sub sativa alba, Ger. ico.
Atriplex purpurea grandis, Cam.

Atriplex sylvestris.

- I. Atriplex sylv. folio sinuato candicante.
Atriplex sylv. 2. Matth Lugd
Atriplex sylv. Ang. Cord in Diosc. Gesn. col. Cæ. Tab. sub Atrip. marina, Ger. ico.
Atriplex sylv. sinuata, Ad. vulgarior sinuata, Lobel.
Atriplex fimeteria major, Thal.
II. Atriplex sylv. altera.
Atriplex agrestis, Trag. sylv. prima, Matth. edit. 2. Lugd.
Atriplex sylv. Fuch. Dod. Lon.
Atriplex fimeteria minor, Thal.
Cynocrambe 1. Cæsalp.
III. Atriplex sylv. latifolia.
Blitum 4. & Solanum 4. Trag.
Atriplex sylv. 3. Matth. Lugd.

Atriplex sylv. sive Pes anserinus latifolia, lacris lacinijs, Ad. Lob.

Pes anserinus, Fuch. Dod Lon Lugd. Cam.
Cynocrambe alterum genus, Cæsalp.
Chenopodium 1 Tab.

IV. Atriplex sylv. latifolia acutiore folio.
Blitum 5. & Atriplicis sylv. genus, Trag.
Bliti species, Lon

Chenopodium 2. Tab. sub Atriplice sativa purpurea, Ger. ico.

V. Atriplex sylv. fructu compresso roseo: hæc 1. est in Prod.

VI Atriplex sylv. mori fructu.
Atriplex sylv. baccifera, Clus hist.

VII. Atriplex sylv. lappulas habens.
Hæc in Phytopinace sub 8. & in Prod. sub 2. descripta, in Matthiolo quoque nostro depicta. In monte Ventoso Gallix Narbonensis, major existit.

VIII. Atriplex fœtida.
Atriplex canina & Blitum fœtidum, Trag.
Tragium Germanicum, Dod gal.
Garosmum, Cord hist. Dod.

Atriplex sylv. altera, Gesn. hort.
Atriplex pusilla, olida, hircina, Ad.
Atriplex olida Lob. Ger canina, Lon.
Vulvaria, Cast Tab Lugd.

Cynocrambe affinis, Connina vulgo, Cæf.

IX. Atriplex angusto oblongo folio.
Atriplex sylv. altera, Dod. gal.
Atriplex sylv. 1. Matth & 2. Lugd.
Atriplex sylv. polygoni aut Helxines folio, Ad. Lob. Cam.

Atriplex sylv. humilime, Dod.
Atriplex sylv. 3. Cam. in Matth.

Folijs est oblongis angustis non sinuatis, rarius foliorum principio alis duabus apposis.

X. Atriplex Virginiana.
Atriplicis genus, ex cuj. semine pulticula fit, ex caulis cineribus Sal, quo ad saliendo cibos utuntur: in desc. Virginix, vel Ind. occid. par. 1.

Atriplex

Atriplex maritima.

I. *Atriplex maritima laciniata.*
Atriplex marina, Matth. Cast. Dod Lugd. Cam.
Atriplex marina repens, lutea & xerampelina, Ad.
Atriplex marina repens, Lob.

Cynocrambe 3. genus, Cæs.
 Reperitur rubro & etiam herbaceo semine.
 II. *Atriplex halimi folio.*
Atriplex halimoides, Lob. ob.
 I II. *Atriplex maritima angustifolia*: hæc
 3. in Prodromo.

H A L I M V S.

A *ἄλιμον* Dioscoridi l. 1. c. 121. id est, *marinus*, eò quòd in *maritimis* proveniat: vel rectius, ut Plinius l. 6. cap. 22. *Olus maritimum salsum*, & inde nomen, nam & alibi quam in *maritimis* provenit: quòd verò Plinius sine aspiratione legat, fortè factum quia Solinus, *Alimon* in *Creta* nasci prodidit, mirabili effectu, quod ea admorsa interdum nulla fames sentiantur, ut inde ei nomen impositum sit, quòd famem arceat. Et apud Theophr. 4. hist. 20. *ἄλιμον* legitur, ubi *Gaza Auronem* vertit.

Generum duorum Plinius l. c. scribit, *sylvestre* & *mitius*: per *mitius sativum* intelligens, quem *Tholosani*, ut *Lugd. historia* vult, in hortis habent, & ab effectu herbam *Colicam* vocant: sic & *sylvestris* non longè *Tholosâ*, in quibusdam sepibus nascitur.

I. *Halimus latifolius* sive fruticosus.
Halimus, Dioscoridi. *Alimus mitius*, Plin.
 an *Halimus*, Ang.
Halimus, Ad. Lob. primus, Clus. hisp. & hist.
Halimus alter latiore folio, Cæs.
Portulaca marina, Dod. ico.
 II. *Halimus verus* Dalech. Lugd. quid? cuius Clusius in hist. meminit, ejus fidem dubiam scribens.
 III. *Halimus angustifolius procumbens.*
Halimus 2. Clus. hisp. & hist. descr. sub *Portulaca* obiter, Dod.
 IV. *Halimus seu Portulaca marina.*

Halimus vulgaris, Matth. Eyst.
Halimialia species, Sandalida Cretenf. Ang.
Portulaca marina, Dod. ut. Tur. Lem. Ad. Lob. Lugd. Tab.
Halimus 3. Clus. hisp. & hist. sed figur. in hist. est sub 2.
Halimus 1. tenuiori folio, Cæs.
 Videtur *Alimus sylv.* Plinij: licet Lemnius *Halimum* esse neget: & Advers. & Lobelius *Crithmum Dioscoridis* suspicentur.
 V. *Halimus minor*: qui in Prodr. describitur, & nomine *Halimi aurei arvi* D. Feurerus *Northusâ* misit.

A M A R A N T H V S E T E J V S
Species.

A *ἄμαρανθος* dicitur, quasi *immarcescibilis*, eò quòd hujus flos decerptus non marcescat, & cum cuncti flores defecere, aquâ madefactus reviviscat, & hybernas coronas faciat, ut habet Plin. l. 21. c. 8. At Theophr. 6. hist. 6. *φλόξ* dicitur, *Gaza Flammam* vertit.

I. *Amaranthus maximus.*
Blitum, Matth. in ico. majus, Eid. fol.
Blitum rubrum majus, Cast. Lugd.
Amaranthus purpurascens 3. Dod. gal.
Amaranthi species arborescens, Get. hor.
Amaranthus major floribus paniculosis spica-

tis purpureis, Ad. Lobel.
Amaranthus major fl. obsoleti coloris, Dod.
Bliti peregrini genus 1. Cæs.
Blitum Indicum, Tab.
Amaranthus magnus, Cam.
Amaranthus paniculâ sparsâ, Ger.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Hæc unciam vix superans, Monspeffuli locis sterilibus reperitur.

III. Mercurialis montana testiculata.

Mercurialis syl. Trag. Lon. quæ Cynocrambe, Ges. hort.

Mercurialis mascula syl. Cord. hist. Thal. Cynocrambe, Matth. Fuch. Dod. Lac. Ad. Lob. qui una figura utramq; expressit, Cast. Lugd. Cam.

Mercurialis mas, Fuch. Cam. ep. Matth.

Mercurialis altera vel montana, Cæs.

Mercurialis canina mas, Colum.

IV. Mercurialis montana spicata.

Cynocrambe five Mercurialis fœm. syl. Cam.

Cynocrambe fœmina, Eid. ep. Matth.

Mercurialis canina fœmina, Colum.

Mercurialis sylv. fœmina, Cord. hist. Thal. at

Cordo in Diosc. fœmina non invenitur.

Hæc aliquando magis foliosa est.

V. Cynocrambe Dioscoridis.

In Matthiolo nostro & Prodromo descripta figurâ additâ.

Alsine, Cæsalp.

Allines facie planta nova, Colum.

Cynocrambe legitima, Belli apud Ponam.

P H Y L L O N.

Φύλλον ἀρρηνόγονον ἢ θηλυγόνον Theoph. 9. hist. 19 habet: quem secutus Diosc. l. 3. c. 140. hic ἄλιόφυλλον quoque nominavit, ad differentiam Mercurialis, quæ etiam Phyllon dicitur: videntur autem ambo subjunctâ plantam intellexisse: in hoc solum dissentiunt, quod Theophr. ἀρρηνόγονον, Dioscorid. θηλυγόνον vocat, & contrâ.

I. Phyllon testiculatum.

Phyllum, Matth. qui marem, at Cam. in Matth. utrumq;, proponit.

Phyll. mas seu Arrhenogonum, mariparum, Ad.

Phyllum Arrhenogonon, Lob. ico. Lugd.

Phyllon marificum, Clus. hisp. & hist. mas, Lob.

ob. Dod. (fœminam exprimit) Cast. Tab. sub.

Cynocrambe, Ger.

II. Phyllon spicatum.

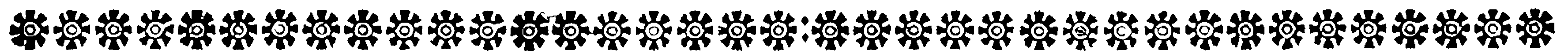
Phyllon theligonon, Dod. in ico. Ad. (sive fœminiparum) Lob. ico. Dod. Lugd. Ger.

Phyllum, Ges. hort.

Phyllon fœminificum, Clus. hisp. & hist. Tab.

Phyllon fœmina, Cast.

Etsi oleæ folio sit, aliquando tamen, licet rarius, ferratis folijs circa Monspelium observatur.

S E C T I O . S E X T A.

LACTUCA, SONCHVS, LAMPSANA, ENDIVIA,
CICHORIUM, DENS LEONIS, HIERACIUM, CHON-
DRILLA, SENECEO, JACOBÆA.

L A C T Ū C A E T . E J U S S P E C I E S.

Lactuca, quod copia lactis exuperet, & lac augeat, θηλαξ Dioscoridi l. 2. c. 165.

Genera: Dioscoridi sativa est & sylvestris: Theophr. 7. hist. 3. genera plura sunt, candida, cujus tria genera: laticaulis, rotundicaulis & Laconicum: de sylvest. 7. hist. 6. agit: sic Plinius l. 19. c. 8 Lactuca tria genera Græci fecere, unum laticaulis, alterum rotundicaulis, tertium sessile, quod Laconicon vocant. Alij colore & sativitate tempora genera discrevere: nigras, quæ Januario seruntur: albas, quæ Martio: rubentes, quæ Aprili: diligentiores plura genera faciunt, purpureas, crispas, Cappadocicas, Græcas, &c.

Dividimus in sativam & sylvestrem. Sativam, in crispam, rotundam, capitatam Cypriam: Folio enim alia est latiore, alia longiore, crispo, plano, sinuato: colore, alia obscurius, vel etsiam pallidè virente, rubro, vel etiam maculis purpureis aspersis: sic capitata, alia alba, alia rubra, ac si vinum aspersum esset, alia nigra: sicq; duobus posterioribus semina nigra, alijs verò candida sunt.

Lactuca hortensis.

I. Lactuca sativa.

Lactuca, Trag. Ges. hor. Cæs. Tab.

Lactuca florescens, Matth. Lac.

Lactuca sativa, Ang. Dod. Cord. in Diosc. Lugdun. Taber.

Lactuca sativa folio Scariolæ, Ad. Lob.

Lactuca capitata, quoad ico. Fuch. Tur.

Lactuca rotunda, Lon. ico.

II. Lactuca folijs Endiviæ.

Endivia major, Trag. desc. & Lon.

Lactucæ 4. genus, Matth.

Lactu-

Lactuca intybacea, Tab. Ger.

III. Lactuca maculosa.

Lactuca quinta, Dod gal.

Lactuca Romana, Matth. Ges. hort.

Lactuca rubra, Cæs.

Lactuca fusci ac rubente purpurei coloris, rubens Plinij, Dod.

IV. Lact folio obscuri^o virente, semine nigro.

Lactuca 2. folijs obscurius virentibus, nigra Plinio, Dodon.

Lactuca Romana dulcior, nigriore & Scariolæ hortensis folio, Ad.

Lactuca nigra, Cæs. Lactuca Romana, Cast.

Folia simul ligata ut in Endiviâ albescent.

V. Lactuca folio oblongo acuto.

an Lactuca Gallica, Cast.

Hanc in Phytopinace, Prodr. descripsimus.

VI. Lactuca Italica laciniata: de qua in Prod.

VII. Lactuca capitata.

Lactuca sativa major, quæ in caput coit, Trag.

Lactuca 3. Dod. gal.

Lactuca capitata, Matth. Dod. Cast. Tab. Ger.

Lactuca sessilis, Ges. hort. Lon.

Lactuca capitata crispis brassicæ folijs, Lob. ob.

Lactuca sativa sessilis, sive capitata, rugosis crispis brassicæ folijs, Ad. Lob. ico.

Lactuca caputia cognominata, Cæs.

VIII. Lactuca crispa.

Lactuca crispa & 3. Trag.

Lactuca, Tur. crispa, Matth. Dod. Lugd. Cæs.

Lactuca sativa crispa, Fuch.

Lactuca crispa non capitata, Ad. Lob.

Lactuca crispa 1. & 2. Tab. Ger.

Folijis latioribus & paulò angustioribus variat: hinc duæ apud Tab. & Ger. icones. Habetur alba & rubra: hæc verò durior est.

IX. Lactuca crispa altera.

Lactuca Intybacea crispa, Tab.

Lactuca Sabaudica crispa, Ger.

X. Paravas herba refrigerans: par. 4. Ind. or 8. *Lactuca sylvestris.*

I. Lactuca sylvestris costâ spinosâ.

Lactuca sylvest. Diosc. Theophr. & Plinij, quæ Thridacine Galeni videtur.

Endivia, Brunf. sylv. Lon. desc.

Lactuca sylv. prior, Trag Endivia vulg. & 2. Eid.

Lactuca sylv. Ang. Matth. Fuch. Tur. Dod. Lac.

Lon. Cast. Lugd. Thal. Cæs Col.

Lactuca agrestis, Cord. in Diosc. & hist.

Seris domestica, altera Lactucina Dioscor. Ad.

Chondrylla prima forte Dioscor. quæ Endivia sylv. quibusdam Ruellio.

Seris domestica, Lob.

Lactuca sylv. vera, Lugd. desc.

Scarriola & Serriola, Eric. Cord.

II. Lactuca sylvestris odore viroso.

Endivia major & 1. Trag Lon. ico.

Lactuca sylv. verior & Thesion, Lugd. ico.

Lactuca agrestis, Cord. hist. ico. Lob. ico.

Lactuca agrestis, Scariolæ hortensis folio, Lactucæ flore, Opij odore, Ad.

Lactuca sylv. Anglica, odore Opij similis, Cam.

III. Lact. montana purpureo cærulea major.

Lactuca sylv. purpureo flore, Ges. hort.

Lactuca sylvatica, in Cord. hist. cap. de Soncho.

Sonchus arborescens puniceo flore, Ges. hort.

Lactuca sylv. ἐρυθράθιμ, Thal.

Libanotis Theophr. sterilis, Tab.

Sonchus 3. Eid. sub Eryfimo sylv. Ger. ico.

Sonchus mont. purpur. τετραπέταλον, Col.

IV. Lactuca mont. purpureo cærulea minor.

Sonchus 2. vel lævis purp. flore, Clus. pan.

Sonch. lævior Pannonic. 4 purp. flore, Eid. hist.

V. Lactuca sylvestris Peruana.

Lactuca sylv. pumila, Monardi & Lugd. quid?

VI. Lactuci folia renalis.

Herba ad renum morbos utilis Monardi, & Lugd. quid?

SONCHUS EJUSQUE SPECIES.

Σ ὄρχ^o Dioscoridi l. 2. c. 159. & Theoph 6. hist. 4. ἀπὸ τῆς ῥολὴν χεῖν, quòd succum salubrem, qui stomachi rosiones lenit & nutricibus lac auget, fundat, Latinus Cicerbita, Lactucella, Lacteron, quòd caule dissecto, lac copiosum defluat.

Genera duo Diosc. alter sylvestrior, magisq^{ue} spinis horrens: alter, qui teneritate quadam mollescit: Theophrastus spinosi meminit. Plinio l. 1. c. 22. Sonchus albus & niger, Lactuca similes ambo, nisi spinosi essent.

I. Sonchus asper non laciniatus.

Intybus sylv. seu erratica acutis folijs, Trag.

Sonchus asper major, Cord. hist.

Sonchus tenerior aculeis asperior, aut horridiuscula, Lob. ob.

Sonchus lævis tenerior, Ad. Lob. ico.

Sonchus asperior, Lugd. 3. asperior, Dod.
 Sonchus alia in ruderibus, Cæsalp.
 II. & III. Sonch. asper laciniat. & non lacin.
 Cicerbita asperior, Eri. Cord.
 Sonchus spinosus, Ang.
 Sonchus aspera, Matth. Fuch. Tur. Lac. Gesn.
 hort. Lob. ico. Cast. Lugd. asper, Lon. Tab. sub
 lævi habet, Ger.
 Sonchus sylvestrior aspera, Dod. gal.
 Sonchus asper, Eid. fol.
 Sonchus, Cord. in Diosc. Cæs. cui & Sonchus
 alter Dioscoridis.
 Sonchus asper minor, Cord. hist.
 Sonchus lævis tenerior latifolia, Ad. Lob. ob.
 Sonchus lævis latifolius, Lugd.
 Andryala major, Dalech. Lugd.
 Folia habet laciniosa dentis leonis, ubi solo
 squalidiore oritur: at si lætiore, non laciniata,
 Dipfasi aut Lactucæ: & fenum septenúmve
 cubitorum proceritatem aliquando assequitur.
 IV. Sonchus asper laciniatus Creticus: qui
 1. in Prodrómo.
 V. & VI. Sonchus asper subrotundo folio:
 est major & minor: qui 2. in Prod.
 VII. Sonchus asper arborescens.
 Sonchus 3. Clus. Pan. vel 3. lævis altissimus, vel
 Sonchus lævior Austriac. 5. altissimus Eid. hist.
 Sonchus arborescens, Tab. & Ger.
Sonchus lævis.
 I. Sonchus lævis laciniatus latifolius.
 Intybus sylv. seu Erratica tertia, Trag.
 Sonchus lævis, Matth. Ges. hor. Dod. Cast. Lug.
 Sonchus lenis seu lævis, Cord. hist.
 Sonchus non aspera, Fuch. tener, Ang.
 Sonchus tenerior non aspera, Dod. gal. &
 Lactuca leporina Apuleij.
 Endivia sylv. Lon. ico.
 Sonchus lævis vulgaris, folijs laciniatis dentis
 Leonis, Lob.
 Sonchus lævis laciniatis folijs, Lugd.
 Sonchus in collibus umbrosis; Gesn.
 Andryala minor, Dalech. Lugd.
 Sonchus lævis alter flore luteo, & tertius flore
 niveo, Tab.
 Sonchus lævis flore albo, & alter fl. niveo, Ger.
 Flore est luteo, rariùs niveo, vel albo
 II. Sonchus lævis in plurimas & tenuissi-
 mas lacinias divisus: hic 3. in Prod.
 III. Sonchus lævis laciniatus muralis par-
 vis floribus.

Scariola sylv. Lactucæ species Galeno, Ang.
 Sonchi genus læve, Gesn hort. Eid. in ap.
 an Sonchus lævis alter, Matth. Cast. Lugd.
 Sonchus alter folio profundis lacinijs sinuato
 hederaceo, Lob.
 Sonchus 4. lævis alter, Lugd.
 Sonchus lævior vulgaris, Clus. hist.
 an Lactuca montana, Cæsalp.
 Sonchus sylvaticus 4. Tab.
 Major & minor reperitur.
 IV. Sonchus lævis minor pauciorib. lacinijs.
 Sonchus lævis latifolius, Tab. Ger.
 Est angustioribus folijs in incultis: latiori-
 bus in vinetis.
 V. Sonchus lævis angustifolius.
 Sonchus lævis Matthioli, apud Lob. ico.
 Sonchi genus, terra crispa, Gesn. hort.
 Terracrepulus in Hetruria; Cæs.
 Crepis Dalechampij, Lugd.
 VI. Sonch. angustif. maritim. qui 4. in Prod.
Sonchus montanus.
 I. Sonchus lævis laciniatus cæruleus, vel
 Sonchus alpinus cæruleus.
 Intybus πλατύφυλλος Hircynica, Thal.
 Sonchus lævis flore cæruleo, Clus. pan. &
 Sonch. lævior Austriac. cæruleo flore, Eid. hist.
 Sonchus cæruleus & Sonchocichoreum, Cam.
 in Matth.
 Sonchus cæruleo flore, Eid. hort. (qui duum
 generum dicit.) & Ger.
 Sonchus lævis 4. flore cæruleo, Tab.
 Floribus etiam albis Thalius notavit.
 II. Sonchus lævis laciniat. lut. mont. major.
 Sonchus Dendroides Dalechampij, Lugd.
 III. Sonchus lævis laciniatus luteus minor:
 qui 5. in Prod.
Sonchus hirsutus sive villosus.
 I. Sonchus villosus luteus major.
 Sonchus lanatus Dalechampij, Lugd.
 Magnitudine variat, caule aliquando se-
 squicubitali, cubitali & pedali.
 II. Sonch. villos. lut. minor: hic 6. est in Prod.
 III. Sonchus latifolius leviter hirsutus.
 Cichoreum sylv. alterum ἀπιυρίς, sive Cichoreum
 dulce, Colum.
Soncho affinis Lampfana vulgò, sed malè.
 I. Soncho affinis Lampfana domestica.
 Chrysolachanum Plinij, Ruel.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ciarum duarum quandoq; latitudine: alterum, in lacinias diviso, Thal. At hujus floris color communiter cæruleus, est & candido & roseo: aliquando caulis latitudinem digitorum quatuor acquirit.

III. Cichorium spinosum, quod in Matthiolo, Tabernæmontano emaculato, & in Prodromo, addita figura descripsimus.

Cichorium spinosum Creticum Belli, Ponæ.

Cichorium spinosum, vulgè *γαμναγάσι*, h.e. Hydriæ spina, Belli in ep. 4. ad Clus. (hist.

Chondrillæ genus elegans cæruleo flore, Clus.

Cichorium sylv. luteum,

I. Cichorium pratense luteum hirsutie asperum, vel Hieracium hirsutum folijs caulem ambientibus.

Cichorea 3. sive lutea, Trag.

Hieracium prat. asperum, Gesn. col.

Cichorium luteum, Tab. Ger.

Intybus sylv. seu Cichorium sylv. fl. luteo, Thal.

Lactariola altera, Cæs.

Variat: nam aliud folijs est integris, aliud divisis: illud, quadruplex est: 1. caule & folijs spinulis horret: 2. folia infernè aspera, supernè glabra in ambitu exasperata: 3. folijs angustioribus asperis: 4. caule brachiato folijs palmariibus, in ambitu profundè, ut Dentis leonis, divisis: ut Thal. monet. flore albo notavit, Tab. & Cichorium luteum 2. facit.

II. Cichorium prat. hirsutum vesicarium.

Cichorium sylv. vesicarium pratense, Colum.

III. Cichorium montanum angustifolium hirsutie asperum.

Hieracium intybaceum asperum, vel 9. Tab.

Hieracium asperum, Ger.

IV. Cichorium prat. luteum lævius.

Hedypnois Plinij, Dod. gal. Ad. cui & Cichorium luteum, Lob. cui & Aphaca, Theoph.

Dentis leonis 3. species, Dod. Tab.

Aphace Dalechampij, Lugd.

Endivia sylv. Cæs.

Dens leonis cichorizata, Ger.

Dens Leonis.

I. Dens Leonis latiore folio.

Aphaca exolerū genere, Theoph. 7. hist. 7. & 10.

Aphace, Plin. lib. 21. cap. 15. & 17. & Hedypnois, Plin. lib. 28. cap. 8.

Dens leonis, Brunf. Matth. Dod. Lob. (& corona & caput Monachi) Tab. Ger.

Hieracium maj. Trag. parvum, Cord. in Diosc.

Hieracium minus, Gesn. hort.

Hedypnois major, Fuch.

Chondrilla Galeni, Ang. quibus, Taraxacon.

Chondrilla altera & rostrum porcinum, Dod. gal. Thal.

Dens leonis vulgi, sive Urinaria, Ad.

Taraxacon minus, Lon.

Aphaca, Cæsalp.

Hedypnois Dalechampij, Lugd.

Habetur & major & media quæ vulgatior est: folio acutiore, aliquando obtuso.

II. Dens leonis angustiore folio.

Aphaca angustioris folij, Cæs.

III. Dens leonis asphodeli bulbulis.

Cichorium Constantinopolitanum, Matthiol. Cast. Lugd. sic à Matthiolo appellatum, Colum.

Dens leonis Monspeliensium, Ad. Lob. ob.)

Chondrilla altera Dioscoridis, Lob.

Dens leonis altera, Tab.

IV. Dens leonis latifolium caulescens, qui 1. est in Prod.

V. Dens leonis tenuissimo folio: qui 2. in Hieracium fœtidum 3. Colum. (Prod.

VI. Dens leonis minor folijs radiatis: 3. in an Trinciatella, Cam. (Prod.

VII. Dens leonis minus aspero folio: hic 4. in Prod.

VIII. Dens leonis minimus.

Cichorium sylv. pumilum sive Hedypnois, Clus. cur. post.

HIERACIUM EJVSQVE SPECIES.

I *Ἱεράκιον* Dioscoridi, l. 3. c. 72. *Latinus Accipitrina*, ab accipitre, qui *ἱεραξ*, nomen habet. (Hieracia ab alijs Plinio) quoniam accipitres scalpendo eam succoq; oculos tingendo, obscuritatem cum sensere discutiant, Plin. l. 20. c. 7. ubi inter Lactucam sylvaticam refert, & cum ea confundit: dicitur & *Σογχίτης*.

Genera: magni & parvi Diosc. meminit: recentioribus plures sunt differentia.

Hieracium dentis leonis folio acuto.

I. Hieracium majus folio Sonchi, vel Hieracium Sonchites.

Intybus sylv. 2. acutis folijs, Trag.

Hieracium majus, Matth. Fuch. Dod. gal. Lac. Tur. (sub Hippoglossi figura) Ad. Lob. Cast. Thal.

Hieracium latifolium majus, Cam.

Taraxa-

Taraxacon majus, Lon.

Hieracium minus Dalechampij, Lugd.

an Hieracium magnum, Cæf.

Aliquando folio asperiore inter segetes reperitur: communiter erectum: nonnunquam reclinatum.

II. Hierac. majus folio Sonchi angustiore.

Hieracium alterum, Dod.

III. Hieracium majus folijs Sonchi semine curvo.

Hieracium majus Creticum sativum, Ges. hor.

Hierac. Cretic. pro Endivia lutea missum, Cam.

IV. Hieracium majus erectum latifolium caule aspero.

V. Hieracium majus erectum angustifolium caule aspero.

Hæc ut & priori, aliquando prima folia obtusa sunt.

VI. Hieracium majus erectum angustifolium caule lævi.

Hieracium majus Dioscor. Tab. Ger.

VII. Hieracium dentis leonis folio, flore suaverubente.

Hieracium Apulum, suaverubente flore, Colum.

VIII. Hieracium dentis leonis folio monoclono subasperum.

Hieracium intybaceum, vel 6. Tab.

Variat: culmo unico nudo ex radice: rarissime culmo bipedalı ramoso, subaspero, cujusmodi in Italia reperitur.

IX. Hieracium dentis leonis folio monoclono glabrum.

X. Hieracium minus glabrum, folijs elegantè virentibus: hoc 2. est in Prod.

XI. Hieracium asperum flore magno dentis leonis.

Hieracium folijs & floribus dentis leonis bulbosi, Lob. ico.

Viperea vel Scorzonera Italica, Cast. ico.

XII. Hieracium dentis leonis folio hirsutie asperum minus laciniatum.

Hieracium alterum saxat. montan. Colum.

XIII. Hieracium dentis leonis folio hirsutie asperum magis laciniatum: quod in Prod. 1. est.

XIV. Hieracium hirsutum ferè umbellatum.

Hieracium nonum, Clus. hist.

Hieracium dentis leonis folio obtuso.

I. Hieracium dentis leon. folio obtuso majus.

Hieracium minus primum, Dod. gal.

Hieracium longius radicatam, Ad. Lob. Ger.

Hieracium 3. Dod.

Hieracium macrorrhizon, Tab.

Apargia Dalechampij, Lugd. quoad descript.

II. Hieracium dentis leonis folio obtuso minus, flore magno: hoc 3. in Prod.

III. Hieracium dentis leonis folio floribus parvis: quod 4. in Prod.

IV. Hieracium dentis leonis folio bulbosum: hoc 5. est in Prod.

V. Hieracium minus dentis leonis folio subaspero.

Hypocharis. Porcellia, Tab. Ger.

Hieracium pumilum 4. Colum.

VI. Hieracium minus dentis leonis folio oblongo glabro.

Hyoseris altera vel angustifolia, Tab.

VII. Hieracium minus flore ex albo carneo.

Hieracium parvum Creticum, Clus. hist. ap 1.

VIII. Hieracium minus folio subrotundo. Hieracium minimum vel 2. Clus. pan. in hist. 9. icone, at descriptione 11.

Hyoseris latifolia vel mascula, Tab.

Hyoseris mascula, Ger.

Variat ratione loci: nam in siccioribus natum minus est, quemadmodum Clusius pingit: at locis lætioribus, pluribus est caulibus palmaribus.

an Hieracium minus Hyoseridis latifoliæ facie, Eyst. Sed hoc semen papposum fert.

IX. Hieracium Bæticum, Clus. in cur. post. *Hieracium Chondrillæ folio.*

I. Hieracium maximum Chondrillæ folio asperum: quod 7. est in Prod.

II. Hieracium Chondrillæ folio hirsutum.

Hieracium folijs & facie Chondrillæ, Lob. ico. Camer.

Hieracium 11. Tab.

Variat: in German. hirsutius & majus, Monspessulı minus & lævius: at utrobıq; folijs laciniatis: in Italia & minus & lævius, & folijs solū dentatis, provenit.

III. Hieracium Chondrillæ folio glabrum.

Hieracium 5. sive aphacoides, Tab. Ger.

IV. Hieracium Chondrillæ folio glabro radice succisâ, majus.

Hieracium minus, Trag. Ang Matth. Fuch. Lac. Ges. Cast. Tab. minus alterum, Dod. gal.

Succisa tertia, Trag. hirsuta folia tribuit.

Hieracium minus præmorsâ radice, Ad. Lob.

Hieracium 4. Dodon.

Sonchus,

hist. & sero.
Hieracium
Lob. (ico.
Diosc.
Ad.
Magnatior
Martiol.
Colum.
Lob.
qui
in
Prod.
in
Prod.
hic
Gal.
Lac.
Lob.
Cam.

Sonchus, Lon.

Picris Dalechampij, Lugd.

Hieracium leporinum, Ger.

Variat foliorum incisuris profundioribus, & hoc Hieracium nigrum, Tabern. & Ger. (quod Hieracium folijs Coronopi dici posset) nominant: vel minus profundis.

V. Hieracium Chondrillæ folio glabro radice succisâ, minus.

Lagopus; vel Lactuca leporina, Trag.

Lactuca leporina Apuleij, Ang.

Hieracium quintum, Dod.

Apargia Dalechampij, Lugd.

At si quis 4. & 5. solum magnitudine, foliorum latitudine, & angustia differre velit, facile assentiar.

Hieracium Intybaceo folio.

I. Hieracium intybaceum flore luteo: hoc 10. in Prodr.

II. Hieracium intybaceum flore magno albedo: hoc 11. est in Prod.

III. Hieracium intybaceum flore ex purpura rubentibus.

Hieracium intybaceum 10. Clus. hist.

Hieracium Cichoraceo folio semine adunco.

I. Hieracium capitulum inclinans semine adunco.

Hieracium facie hedychnois, Lob. ico.

Rhagadiolus, Cæs.

Magnitudine & parvitate, folijs magis minusve sinuosis, ad agros Monspelienses variat: & in hortum translatum asperitatem penè amittit.

II. Hieracium siliquâ falcatâ.

Hieracium Narbonense falcatâ siliquâ, Lobel. Lugdun.

Rhagadiolus alter, Cæs.

Hieracium Monspeliac. & Narbonense, Tab.

Hieracium falcatum, Ger.

Quod Monspelij crescit, folijs est latioribus: quod Patavi, angustioribus, à quibus Sonchus stellatus, Chondrilla stellata, & Cichorium stellatum nominatur.

III. Hieracium proliferum falcatum: quod 12. in Prodr.

Hieracium calyce barbato, Colum.

IV. Hieracium minimum facultatum: quod 13. in Prodr.

Hieracium montanum hirsutum.

I. Hieracium echioides capitulis Cardui benedicti.

Hieracium montanum folio Cycopsis, Ad.

Buglossum echioides luteum Hieracio cognatum, Lob. ico.

Buglossum luteum, Cam. Ger.

Hieracium echioides, Tab.

II. Hieracium mont. rapifolium: quod 14. in Prodr.

III. Hieracium alpin. asperum conyzæ facie. Hieracium Britann. vel 4. Clus. pan. & hist.

IV. Hieracium mont. dentis leonis folio incano, vel laciniatum lanuginoso folio.

Hieracium mon. laciniato folio, vel 7. Clus. pan.

Hieracium 8. folio hedychnoidis, Eid. hist.

Hierac. mont. angustif. folijs Cichoraceis, Tab.

Hieracium 7. Clusij, Ger.

V. Hieracium alpinum folijs dentatis flore magno: quod 15. in Prodr.

VI. Hieracium alpinum latifolium hirsutiusculum flore magno.

Hieracium 1. latifolium, Clus. pan. & hist. Ger.

Hieracium phlomoides, Tab.

Hieracium latifolium Pannonicum, Cam.

an Pilosella major Gallorum, Thal.

an Costa, Cam.

Folio est interdum sinuoso, interdum laciniato: maculis aliquando lividis insignitis, plerumq; carentibus.

VII. Hieracium alpinum latifolium villosum magno flore.

Hieracium alpin. hirsuto folio, vel 5. Clus. pan.

Hieracium 5. villosum, Eid. hist.

Hieracium latifolium montanum, Tab.

Hieracium 5. Pan. Cam. 5. Clusij, Ger.

VIII. Hieracium ramosum magno flore: quod 16. in Prodr.

IX. Hieracium montanum hirsutum ramosum parvis floribus.

X. Hieracium alpinum non laciniatum flore fusco: quod 17. in Prodr.

Hieracium Germanicum 1. Colum.

XI. Hieracium hortense floribus atropurpureiscentibus: quod 18. in Prodr.

Hieracium latifolium peregrinum phlomoides, Eyst.

Pilosella major quibusdam.

XII. Hieracium pumilum saxatile asperum radice præmorsa: quod 19. in Prodr.

an Hier-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

CHONDRILLA ET EJUS SPECIES.

Xονδρίλλα ἢ κυχώριον Diosc. l. 2. c. 161. dicitur: & propter formam, quibusdam Seridis agræstis species. An fortè apud Theoph. 7. hist. 9. & 11. Α' κάρη, FRAUS CAZA.

Genera duo Dioscoridi: Plinius, l. 6. c. 22. unius meminit.

Chondrilla lutea.

I. Chondrilla juncea viscosa arvensis: quæ prima Dioscoridis.

Cichorea procera vel 5. Trag.

Chondrilla, Tur. altera, Cord. in Diosc.

Chondrilla viminea viscosa vinearum. Ad. Lob. ico. Lugd.

Cichorium syl. luteum, Dod.

Chondrilla species in collibus & vineis, Cæs.

Chondrilla viminalibus virgis, Clus. hist.

an Chondrilla Bellonio.

Chondrilla juncea, Tab. Ger.

Chondrilla prima Dioscoridis, Colum.

II. Chondrilla viminea viscosa Monspeliaca: quæ 1. in Prod.

III. Chondrilla viscosa caule foliis obducto.

Chond. saxatilis viscosa caule *κνυμιδοφόρη*, Col.

IV. Chondrilla viscosa humilis: quæ 2. in

V. Chondrilla viscosæ affinis. (Prod.

Ixopus, Cord. hist.

Seris longifolia Mutoni, an Chondrilla altera Dioscor. Lob. ob. quid est?

VI. Chondrilla bulbosa. sive Chondrilla 2. an *περδίνιον*, Theoph. 1. hist. 11. (Diosc.

Chondrilla pusilla marina lutea bulbosa, Ad. Lob. ico.

Cichorium bulbosum Dalechampij, Lugd.

Cichorium strumosum Myconi, Lugd.

Herba terræ crepolæ similis. Cæs.

an Chondrilla 2. species, cui florem purpureum tribuit, Ang.

Chondrilla altera Diosc. putata, Clus. hist.

Chondrilla altera Diosc. Clus. hist. Columb.

Chondrilla marina, Tab. Ger.

VII. Chondrilla bulbosa major & ramosa.

Chondrilla secunda, Cæsalp.

Hæmorrhoidalis, Cast.

VIII. Chondrilla bulbosa Syriaca foliis latiorib.

Chond. alterius aliud genus, Rauvv. Clus. hist.

Chondrilla aliud genus, Diosc. Lugd.

IX. Chondrilla bulbosa, Cyriaca foliis angustioribus.

Chondr. Diosc. altera, Rauvv. Lugd. Clus. hist.

X. Chondr. verrucaria fol. cichorij viridibus.

Cichorium verrucarium, Matth. Cast. Clus. hist.

Zacintha Matth. ico. Cast. Lugd.

Verruca Chondrilla, Ad.

Verrucaria, Seridis species, Ges. hort.

Chondrilla species in ruderibus, Cæs.

XI. Chondrilla foliis Cichorei tomentosis.

Chondrilla prior, Diosc. legitima, Clus. hisp.

Chondrilla verrucaria, Lob. Lugd. (& hist.

Chondrilla prior, Dod. Clus. Lugd.

Hieracium magnum Dalechampij, Lugd.

Chondrilla græca, Tab.

XII. Chondrilla tota hirsuta, Cam. quid?

XIII. Chondrilla prior Matthioli, Cast. &

Chondrilla altera, Lac. (Lugd.

Figmentum ex Cichorio, aliqui existimant.

Chondrilla cærulea & purpurea.

I. Chondrilla cærulea latifolia laciniata.

Chondrilla altera, Matth. Cast. prima, Lac.

Chondrilla prima Cichorio similis, Cord. in

Chondrilla tenera, Eid. hist. (Diosc.

Chondrilla latifolia cærulea, Tab. Ger.

Chondrilla purpurascens flore, Lugd. ico.

II. Chondrilla cærulea altera, Cichorij syl. fol.

Chondrilla cærulea Belgarum, Ad. Lob.

Chondrilla, Dod gal. altera, Eidem.

Apaté Dalech: Lugd.

Chondrilla cærulea & alba, Tab.

Chond. cærul. & lutea, Ger.

Chond. cæruleo flore, Caccialepore Italis, Cam.

Chondrilla, Cæs. & prima, Ang.

Flore est cæruleo, rarius albo.

III. Chondrilla foliis laciniatis ferratis purpurascens flore.

sub *Superba* recetiorum anonymos habent Ad.

Chondrilla rara purpurante flore semine nitido deciduo, Lob.

Chondrilla rara purpurea Lobeli, Lugd.

Chondrilla Hispanica Narbonensis, Tab.

Senerio Carduus Apulus, Colum.

In hortis latioribus est foliis, ut Tab. pingit;

Columnæ optima est, prout spontè provenit.

IV. Chondr. purpureo flore, radice crassa, Jac-

ceis congener, Cam. quid?

V. Chondrilla purpurascens foetida.

Chondrilla rubra foetida, Eyst.

In Phy. opinace & in Prod. pro 3. descripta.

VI. Chondrilla cærulea cyani capitulo.

Sesamoides parvum, Matth. Cast. Cam. Tab.

Ger. minus Matthioli, Lugd.

Corono-

Coronopus quidam flore cæruleo, Gesn. col. - Cyanus forsan Plinij, Colum.
 Sesamoides parva Diosc. Ad. Lob. VII. Chond. cærulea cyani capitulis altera.
 Chondrillæ species tertia, Dod. Sesam. parvū fl. magis completo, Cam. ad Matt.
 Catanance quorundam, Lugd. Chond. Sesam. dicta cærulea fl. completo, Eyst.

SENETIO EJVS QVE SPECIES.

Senetio ἰριγέων Dioscoridi, l. 4. c. 97. quasi Vernus senex quod flores Vere capillorum ritu canescant, & in lanuginem abeant. Theoph. 7. hist. 7. inter olera & intubacea numerat: quod per totum annum penè assiduo germinet floribus productione, 7. hist. 10. semper enim alterum alteri succedens, tempora omnia occupat, idq; propter alimentum quandam mediocritatem, ut loquitur 1. caus. plant. 27. Plinio, l. 25. c. 13. Erigeron, quod à nostris vocatur Senecio. At nullas differentias, Theoph. & Diosc. proponunt. Plinio vero monente quidam & alterum genus fecere, non quale esset demonstrare.

I. Senecio minor vulgaris.
 Erigeron, Dioscoridis ac Plinij.
 Verbena fœmina, Brunf. qui in postremâ editione se errasse fatetur.
 Senecio vulgaris & 1. & Herbulum Trag.
 Senecio minus Matth. Fuch. Tur. Cord. in Diosc. Ang Gesn. hort. Lac. Lon. Ad. Lob. Lugd. Cæf. cui & Carduncellus. Senecio minor, Cast.
 Erigeron secundum, Dod. gal. minus, Eid.
 Senecio 1. Tab. sub Erygero tomentoso, Ger. ico
 Erigeron seu Senecio vulgaris, Thal.
 II. Senecio minor latiore folio sive montana.
 Senecio in montibus, Cæf.
 Senecio 2. vel montana, Tab.
 Erigeron, Ger.
 III. Senecio incanus pinguis.
 Erygeron primum, Dod. gal. majus, Eid.
 Senecio fœtidus, Gesn. hort. Lugd.
 Erygeron tomentosum alterum, Lob.
 Erigeron fœtidum seu majus, Thal.
 Jacobæa 1. vel Pannonica mollior, Clus. pan.
 Jacobæa Pannonica 1. Eid. hist.
 IV. Senecio hirsutus.
 Senecio 2. Trag. Aphaca, Theoph.
 Erigeron tertium, Aphace, Theoph. Thal. Dod.
 Erygeron tomentosum & Senecio incana, Lob.
 Senecionis species Dodonæi, Lugd.
 Senecio tomentosa 3. Tab.
 V. Senecio ambrosiæ odore.
 Senecio flore odorato, Cam.
 VI. Senecio folio non laciniato.
 Senecionis genus Myconi, Lugd.

JACOBÆA ET EJVS SPECIES.

I. Jacobæa vulgaris laciniata. (Lon. Achavon abiat, id est, Artemisia alba, Alpin.
 Flos S. Jacobi, Brunf. Trag. & Senecio major, IV. Jacobæa incana altera.
 Senecio major sive flos S. Jacobi, Matth. Cast. Jacobæa marina, Dod. gal. Lugd.
 Lugd. qui & Fuch. & Matth. figuram habet. Jacobæa altera, Dod.
 Herba S. Jacobi, Fuch. Cæf. Cineraria marina, Eyst.
 D. Jacobi herba vel flos, Gesn. col. Eandem cum præcedenti dicerem, nisi Dodonæus edit. lat. à Cineraria distingueret: & in
 Jacobæa, Dod. Ger. vulgaris, Clus. hist. Eyst. horto, à Cineraria Lobelij alia dicitur.
 Jacobæa Senecio, Ad. Lob. V. Jacobæa marit. sive Cineraria latifolia.
 Herba Jacobæa, Tab. In Phytopinace, & sub 1. in Prod. descripta.
 Artemisia πολύκλων ♂ Dodonæi, Thal. VI. Jacobæa alpina laciniata fl. buphthalmi.
 Variat folijs: alterius sunt instar Erucae laciniata: alter. ad Raphani fol. accedunt, sed minus VII. Jacobæa alpina folijs subrotundis ser-
 hirsuta: tert. querc. tenuifol. instar divisa sunt. latifolia 1. Eid. hist. (ratis. Conyzæ alpinae genus, Gesn. hort. & fract.
 Senecio major, Cam. VIII. Jacobæa mont. lanuginosa angust non Conyza montana, Gesn. col.
 II. Jacobæa subrotundo min. laciniato folio. Jacobæa latifolia altera, Clus. pan.
 Verbasculum minimum, Lugd. Jacobæa 4. vel latifolia 2. Eid. hist.
 III. Jacobæa maritima. VIII. Jacobæa mont. lanuginosa angust non
 Jacobæa marina, vel Chrysanthemum, & Ar- IX. Jacobæa rotundif. incana: quæ 2. in Prod.
 temisia marina neotericorum, Ad. Lob. ico. (Cam. Jacobæa Pannonica 2. Cl. pan. & hist. (laciniata.
 Cineraria, Dod. Lug. Cæf. (cui Artemis. 1. Diosc.)
 Jacobæa maritima Penæ, Lugd. (Cam.
 Eruca cinerea, Eid.

CASPARI BAVHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER QVARTVS.
SECTIO PRIMA.

TANACETUM; PARTHENIUM; CHRYSANTHEMUM;
BUPHTHALMUM; CHAMÆMELUM, COTULA.

TANACETUM EJUSQUE SPECIES.

Tanacetum, fortè à Tannaco quo nomine Parthenium appellatum fuisse. Plin. l. 21. c. 30 testatur: Parthenion microphyllon fortè Hippocratus, Hermolao. Ἀρτεμισία λεπτόφυλλον & Dioscoridus l. 3. c. 128. quibusdam videtur, nobis non item.

Tanacetum odoratum.

I. Tanacetum vulgare luteum.

Tanacet. Matricariæ 2. species & Parthenium,

Tanacetum vulgare, Trag. Eyst. (Brunf.

Tanacet. Matth. Gef. hor. Lon. Dod Cæ. Ger.

Tanacetum citrin. Thal. maj. Dod. gal. (fol.

Artemisia tenuif. Fuch. in ic. monoclonos, Fuch.

Ambrosia Amato: recentiorum, Cord. in Dios

Athanasia vulgaris, Lac.

Tanacetum millefolij folijs, floribus Abrotani
fœminæ, aut Agerati, Ad. Lob.

Athanasia seu Tanacetum, Lugd. Cast.

Artemisia Dioscoridis, Tab.

Flore est luteo, rarius albo, & dicitur

Artemisia flore albo, Taber.

II. Tanacetum folijs crispis.

Tanacetum argutioribus fimbrijs, Ad.

Tanacet. specios. cristat. Anglic. Lob. Lug. Eyst

Tanacetum crispum, Dod. crispum & Angli-

cum, Cam. in Matth & hort Ger.

Artemisia sativa Anglica, Tab.

III. Tanacetum minus album odore cam-

phoræ, sive Achillæa, Diosc.

Millefolium nobile & stratiotes vera, Trag.

TANACETUM AFRICANUM.

Plantam hanc aliqui Othonnam Diosc. l. 2. c. 213 & Plin l. 27. c. 12. alij majorem quidem Othonnam, minorem vero Argemonem Diosc. l. 2. c. 208. & Argemoniam, l. 25. c. 9. alij Lycopersicum Galeni: alij Caltham Plin l. 21. c. 6. quam gravis odor dicit: alij Petilium florem Plin. l. 21. c. 8 suspicantur: alij ad Chrysanthemi genus referunt, ut Matth. Afric. vel Tuncetus flos dicitur. eò quòd primum hic flos in German. fuerit illatas, quando Carol. V. Imp. ad Tuncetum victoria potitus est; cum in Africa spontè proveniat. Tanacetum appellare lubet.

I. Tanacet. sive flos African. major flore pleno

an Othonna Dioscoridis & Plinij.

Caryophyllus Indicus major, Matth. Lugd.

Flos Africanus major, Dod gal. multiplex, Eid.

Rosa Indica magna, Gef. hort.

Flos & Caryoph. Indic. & Pedua Punica lingua.

Achil. Mat. Lac. Cord. in Dios & hist. Thal. Cast.

Millefolium stratiotes, & Stratiotes, Gef. hor.

Achillea sive millefolium nobile, Tab. Ger.

Tanacet minus, Dod. candidis florib. Lob. Lug.

Achillea sideritis, Lugd.

Scopa regia Plinij, Dalech. in Plin.

Floribus candidis, purpureis & aurantibus, Matthiolo.

IV, Tanacetum alpinum odoratum.

Iva moschata Rhætis, Tanaceto cognata her-

bula, Gef hort.

Tanacetum parvum alpinum, Lugd.

Tanacetum inodorum.

I. Tanacetum mont. inodor. minore flore.

Sideritis 3. Matthioli, quoad folia, & Lugd.

Tanacet. inodor. Dod. Ger. fl. bellidis maj. Eyst.

Tanacetum non odorum sylv. Ad.

Tanacet. inodor. 2. Clus pan. & hist. (Lob.

Tanacet non odor. perperam sideritis Italorum,

Tanacetum album seu ἀσμον, Thal.

Athanasia Leucanthemos, Lugd.

Tanacetum Leucanthemum, Tab.

II. Tanacetum inodorum flore majore.

Tanac. inodor. 1 vel ampliore fl. Clus. pa. & hist.

Caltha Africana fruticosa, Eid.

Othonna major polyanthos, Ad. Lob.

Flos seu Caryophyllus Indicus major, Cast.

Flos Indiæ vulgo. Othona veterum, Cæs.

Flos Indicus major flore pleno, Cam.

Flos Africanus major aureus multiflorus, Tab.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

III. *Matricaria odoratior.*
Matricaria altera ex Ilua, Cam.
Artemisia tenuifolia odorata, Tab.
 IV. *Matricaria flore pleno.*
Matricaria duplici flore, Lob. ico. Ger.
Matricaria pleno flore, Cam. Eyst.
Parthenium pleno sive polyphyllo flore, Clus.
pan. & hist.
Artemisia tenuifolia flore pleno, Tab.
 V. *Matricaria inodora.*
Achaovan, Parthenium inodorum, Alpi.

VI. *Matricaria alpina Chamæmeli folijs.*
Parthenium alpinum, Clus. pan. & hist.
Matricaria sive Parthenium alpinum, Cam.
 VII. *Matricaria folijs abrotani.*
Parthenium σμυρόφυλλον, Myconi, Lugd.
 VIII. *Matricaria maritima.*
Corula sive Parthenium marinum minimum,
Ad. Lob. ico.
Parthenium maritimum minimum, Lugd.
Chamæmelum minimum, Dalech. Eid.

CHYSANTHEMVM ET BUPHTHALMVM.

Xρυσάνθεμον, propter flores luteos aureo fulgore splendentes, Dioscoridi, l. 4. c. 58. & quia orbem oculi imitantur, etiam βύφθαλμον dicitur.

βύφθαλμον adjungimus, quod flore simile sit boum oculis, Plin. l. 25. c. 8. de quo Dioscorides, l. 3. c. 156. post Parthenium egit, qui utriusque planta βύφθαλμος nomen tribuit. Dein, quia forma & viribus plurimum conveniunt, ita ut dubitari possit, sint ne apud Diosc. & Plinium diversa planta, an verò eadem, quod ex capitulis utriusque collatione clarum fiet: quare Galenus & Aegineta, Buphthalmi, non vero Chrysanthemum, meminere.

Genus Chrysanthemum unicum est Dioscoridi & Plinio, licet. l. 26. c. 8. Chrysanthemum primum meminerit, ubi pro primo, potum legendum censemus.

I. *Chrysanthemum folijs matricariæ.*
Tinctorius flos 4. Trag.
Chrysanthemum, Matth. Lac.
Chrysanthemum & Chalcitis, Tab.
Chrysanthemum segetum, Ger.
 II. *Chrysanthemum flore partim candido,*
partim luteo.
Buphthalmi altera species, Gesn. hort.
Chrysanthemum Creticum mixtum, Eyst.
 III. *Chrysanthemum majus folio profundius*
laciniato magno flore.
Chrysanthemum Creticum 1. Clus. hist. luteum,
Eystett.
 IV. *Chrysanthem. majus folio in minores*
lacinias diviso.
Chrysanthemum Creticum 2. Clus. hist.
an Chrysanthemum, quod crudum edunt in
Lemno insula, Bellon.
an Chrysanthemum quod ματρίδα vocatur &
à rusticis editur, Belli epist. 1. ad Clusium.

Chrysanthemum alpinum.

I. *Chrysanthemum alpinum incanum fo-*
lijs laciniatis.
Chrysanthemum alpinum 1. Clus. pan. & hist.
 II. *Chrysanth. alp. folijs abrotani multifidis.*
Achillæa montana Artemisiæ tenuifoliæ facie,
Ad. Lob. ico.
Achillæa montana, Lugd. Tab.

Ageratum ferulaceum, Lugd.
Chrysanthemum alpinum 2. Clus. pan. & hist.
 III. *Chrysanth alp. fol. longis tenuiter incis.*
Chrysanthemum alpinum 3. Clus. pan. & hist.

Buphthalmum.

I. *Buphthalmum, Tanacetii minoris folijs.*
Buphthalmum, Trag. Matth. Lac. mille folij
folio Chrysanthemum flore, Ad. Lob. Cast. Lugd.
Cam. Tab. sub Buphthalmo albo, Ger.
Buphthalmus & Chrysanthemum, Gesn. hort.
Buphthalmus qui & crispula herba, Amato.
Buphthalmum vulgare, Clus. pan. & hist.
Chamæmelum chrysanthemum, Fuch.
Cotula lutea, sive tertia, Dod.
Chrysanth. Cord. in Diosc. Tur. tenuifol. Eyst.
Chrysanthemum verum, Ges. col.
Aster Atticus, Cord. hist. ico.
Cotula non fœtida, Lon.
 II. *Buphthal. fl. luteo subtus purpurascente.*
Buphthalmum Narbonense, Clus. Pan. & hist.
Buphthalmum tenuifolium Narbonense, Lob.
obs. descript.
Buphthalmum verum, Dalech. Lugd.
Buphthal. flore purpurascente, Cam. in Matth.
 III. *Buphthalmum cotulæ folio.*
Buphthalmum alterum folio & facie cotulæ
fœtidæ, Ad. Lob. ico.
Buphthalmum alterum Penæ, Lugd.

IV. *Chry-*

IV. Chrysanth. fruticosus subcandidum.
Chrysanthemum alterum ex Sicilia, Cæs.
Bupthalmum, Camer. in Matth. icon. verum,
Tab. Ger.
Chrysanthemum primum, Cæs.
V. Bupthalm. lanuginos. folijs millefolij.

an Dioscoridis?
Chrysanthemum Valentinum, Clus. Hispan.
pan. & hist. Lob. ico. Ger.
Bupthalmum tenuifolium Narbonense, Lob.
ob. quoad icon.
Chrysanthemum Hispanicum, Tab.

CHAMÆMELUM ET COTULA.

A *Nōtis Dioscoridi, lib. 3. cap. 154. αἰθέριον Theoph. 7. hist. 13. dicitur ἔχμαίμελον, quod mali odorem habeat, Plinio, lib. 22. cap. 21. cui ἄνθεμις.*

Genera plura Theophrasto: at Dioscoridi & Plinio tria, flore tantum distantia: flores in medio aurei, orbiculato ambitu candidi ἔχμαίμελον: melini ἔχμαίμελον: aut purpurei, ἔχμαίμελον vocatur.

I. Chamæmelum vulgare, Leucanth. Diosc.
Chamæmelum (Parthenii 3. species) Brunf. Lac.
Cæs. Cast. Thal. Tab. Ger.
Chamomilla Amato 3. & vulgaris Trag. Lon.
Chamæmilla Ang. Chamæmelon, Thal.
Chamæmelum Leucanth. Fuch. Gesn. hort.
Chamæm sylv. Dod gal. vulgare Ges. hor. Dod.
& arvense, Cam.

Chamæmelum vel Anthemis vera, Ges. hor.
Anthem. Tur. Cord. in Diosc. Matth, Ges. col.
Anthemis vulgarior sive Chamæmill. Ad. Lob.
Chamæmelum sylv. Matthiol. & Dod. utriusque
figura posita, Lugdun.

II. Chamæmelum nobile sive Leucanthe-
mum odoratius.

Parthenium Diosc. & nobilis Chamom. Trag.
Chamæmelum Leucanthe. Dod. gal. Tur.
Leucantheum odoratum, Dod.
Chamæmel hortense, Ges. hor. vel nobile, Eid.
Chamæmel. leucantheum odoratum, Dod.
Parthenium nobile, Eid. ap.
Chamomilla nobilis, Lon.

Anthemis, sive Leucanth. odorati⁹, Roman Ad.
Anthemis seu Leucanthe. odorata, Lob.
Anthemis Leucanthe. mos, Lugd.
Chamæmel odorat Ital. simplici flore, Cam.
Chamæm. Roman. Tab Ger. fl. simplici, Eyst.

III Chamæmelum leucantheum Hispani-
nicum magno flore: quod. 1. est in Prod.

IV. Chamæmelum Chrysanthemum Hisp.
odorat: quod 2. in Prod.

V. Chamæmelum nobile flore multiplici.
an Leucantheum Plinij, Ang.

Leucantheum niveum Anglorum flore mul-
tiplici, Ad. Lob. ico.

Chamæmel leucanth. odorat. multiplex, Dod.
Anthemis leucanthe. mon nivea Angl. flore
multiplici, Lugd.

Chamæmelum Romanum flore multiplici,
Cam. in Matth. Tab. Eyst.

Chamæmelum Anglicum flore multiplici, Ger.
Floribus variat, qui altero globosus albus, ut
apices lutei non conspiciantur: in altero adhuc
conspiciuntur: est 3. & 4. species, Tab. aliquan-
do flores latitudine Ducatum Ungaricum ex-
æquant.

VI. Chamæmel. luteum capitulo aphylo.
Chamæmelum Chrysanthemum, Dod. gal.
Chamæmel. Chrysanth. odoratum, Eid. post.
Anthemis Chrysanthemos herbariorum, Ad.
Lob. Lugd.

Chamæmelum hort. alterum, Gesn. hort.
Chamæmelum luteum odoratum, Eid. ap.
Chamæmelum luteum, Tab. fig. trans.
Chamæmelum nudum odoratum, Ger.
Chamæm. inodor. & fœtidum, sive COTULA.

VII. Chamæmelum inodorum.
Cotula, Brunf. Tab.

Chamomilla fatua, & 4. Trag.
Bupth. Fuch. Er. Cord. majus, Cord. in Diosc.
Cotula non fœtida, Dod. gal. Ges. ap. Lugd.
Cotula inodora, Ad.

Cotula alba non fœtida, an Melandrium Plinij,
Dod. post.

Solo odore à Chamom. vulgari distinguitur.

VIII. Chamæmelum fœtidum.
Parthenion leptophyllum Hippocratis.

Cotula fœtida, Parthenij 4 species Brunf.
Chamomilla 2 & sylv. Trag.

Cotula fœtida, Dod. gal. Er. Cordo (cui & ca-
ninum anethum, Germ.) Lac. Gesn. hort. Guil.

Lon. Lob. ico. Lugd. Cast. Cam. Eyst.
Parthenium, Fuch. Ad. Tab. primum, Tur.

Bupthalmum minus, Cord. in Diosc.
Cotula alba, Dod.

Κυνανθεμῖς, Parthenium vel virginea, Lob.
Chamæ-

Chamæmelum album seu fœtidum, Thal.

Cota vulgo, Bupthali Diof. Gal & Plinij, Cæf.

Flore pleno, aliquando etiam in agris reperi-

IX. Chamæmelum alpinum.

(tur.

Pyrethrum alpinum, Gesn. hort.

Leucanthemum alpinum, Cluf. pan. & hist.

X. Chamæmelum Leucanthemum inca-

num Hispanicum minus: quod 3. in Prod.

SECTIO SECUNDA.

ABROTANVM; ARTEMISIA; AMBROSIA;

BOTRYS; ABSINTHIVM.

ABROTANVM EIVSQUE SPECIES.

Aβρότανον Dioscoridi, l. 3. c. 29. sic dictum Nicandri interpreti, διὰ τὸ πρὸς ὄψιν αἶθρον ἢ ἀπαλὸν φαίνεσθαι: ἀλωσε ἢ διὰ τὸ ἀύαντον εἶναι: Hoc est, quod conspectu tenerum, molle & delicatum appareat: aut quod gravem, acremq; & diffililem halitum spiret.

Genera duo Theoph. urbana, 6. hist. 1. & agrestis, 6. caus. 24. Dioscoridi fœmina & mas. Sic Plinio l. 21. c. 7. mas, Abrotanum campestre: fœmina verò, montanum. At Dioscoridis fœminam, Chamæcyparisi id est, pumila Cupressi nomine, Plin. l. 24. c. 15. donasse videtur.

I. Abrotanum latifolium arborescens.

Absinthium del Comasco, Ang.

Abrotanum fœmina arborescens, Dod.

Absinthium arborescens, Lob. Lugd. Tab. Ger.

II. Abrotanum latifolium inodorum.

Abrotanum inodorum, Lob. Lugd. Ger.

Absinthium inodorum & insipidum, Dod. ico.

Abrotanum latifolium, Tab.

Artemisia tenuifolia 2. Cluf. hist. ico.

III. Abrotanum mas angustifolium majus.

Abrotanum mas, Brunf. Dod. cui etiam 2. &

minus, Matth. Lac. Gesn. hort. Corn. Ad. Lob.

Cast. Lugd. Tab. (sive masculum majus) Cam.

Franco, Ger. Eyst.

Abrotanum primum & minus, Trag.

Abrotanum vulgare mas, Fuch.

Abrot. nigrum seu mas, Cord in Diosc. & hist.

Abrotanum mas Diosc. montanum Plinij, Cæf.

Abrotanum mas vulgare montanum fœmina nostras forte, Colum.

Abrotanum fœmina, Dod gal. Ang

IV. Abrotanum mas angustifol. maximum.

Abrotanum majus, & 2. Trag.

Abrotanum magnum camphoratum, quibusdam Incensaria, Cam.

Abrotanum mas magnum, Franco.

Abrotanum mas vulgare magnum in hortis cultum, Colum.

V. Abrotanum mas angustifolium incanum.

Abrotanum mas minus, Tab.

an Abrotanum mas incanum, Colum.

VI. Abrotanum mas angustifolium minus.

Abrotanum tertium, Dod. gal.

Abrotanum odoratum humile, Eid Lugd.

Abrot. odorat. humile dense fruticosum, Lob.

Abrotanum humile, Tab. Ger.

VII. Abrotanum campestre.

Abrotanum syl. vel 4. Trag.

Ambrosia, Lac. Lon. Cast. altera, Matth. Lugd.

Cam. tertia, Tab.

Ambrosia tenuifolia, Lob.

Artemisia leptophyllos, Gesn. hort.

Artemisia tenuifolia, Dod. Thal. 3. Cluf. hist. def.

Artemisia 3. Diosc. leptophyllon, Ad. Lob. ico.

Abrotanum campestre, Tab. Ger. (Lugd.

Duplex est: nam alteri cauliculi sunt albicantes, alteri rubentes: illud

Artemisia tenuif. 1. vel incana, Clusij in Pan. at

secunda in hist. hoc verò, 2. vel purpurascens, E-

jusdem in Pan. at in hist. tenuif. 3. esse videtur.

VIII. Abrotanum campestre incanum Car-

linæ odore: in Prodromo descriptum.

an Artemisia tenuifolia, 1. Cluf. hist.

Abrotanum fœmina vulgi.

I. Abrotanum fœmina folijs teretibus.

Chamæcyparissus Plinij, Trag. Fuch. Eric. &

Val. Cord. Dod. gal. Tur. Gesn. hort. Lon.

Santolina, Ang. prima, Dod.

Abrotanum fœmina, Brunf. Matth. Lac. Ad.

Lob. Cast. vulg. 1. Cluf. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Ger. Cam. in Matth. Eyst.

Santonium minus, Cord. hist.

Centonia, Gesn. hort.

Polium, Theoph. Diosc. & Arabum, Colum.

Sancto-

Pouja. tera...

III. Abrot...

Santolina...

Chamæcyp...

Unguentum...

IV. Abrot...

Abrotanum...

Santolina...

Santolina...

VII. vocatur...

non immeritè...

quidquam legatur...

latioribus, alteram...

I. Artemisia...

Artemisia, Parthe...

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

I. Ambrosia maritima.

Conyza Hippocratis, Ang. ut quidam nominant, Ges. hort. Cam. (Ges. hor.

Ambr. quibusd. dicta, Artemisiæ forsan species,

Ambrosia sativa hortensis, Lob.

Ambrosia, Dod. Ad. Cæs. Cam. prima, Tab.

Ambrosia hortensis procerior, Lugd.

Artemisia monoclonos, Eid.

Plerunque ramosa est, rarius uniuersalis; hinc duæ figuræ in hist. Lugd.

II. Ambrosia campestris repens.

Ambrosia, Matth.

Ambrosia spontanea strigosior, Lob.

Ambrosia prima Matthioli, Lugd.

Coronopus Ruellij, Dod. gal. Ges. hor. Lugd.

Coronopus repens, Lob. Lugd. Tab. Cam.

Cornu cervi alterum repens, Dod.

Pseudoambrosia, Nasturtium verrucarium quibusdam, Cam. in Matth.

Carara, Cæsalp.

B O T R Y S.

Bοτρύς Diosc. l. 3. c. 130. quam Cappadoces Ambrosiam, alij Artemisiam vocarunt: Botrys Plin. l. 27. c. 8. quam l. 25. c. 7. cum Artemisia confundit: sic dicta à semine, quod racematim ramulus adnascitur.

I. Botrys Ambrosioides vulgaris.

Botrys, Trag. Matth. Fuch. Tur. Ang. Dod. Lac.

Amat. Ruell. Cord. hist. Ges. Ad. Lob. Cast. Cæs.

Lugd. Tab. Cornaro. Ger. Cam. cui & Patientia Italorum.

Botrys Artemisia Turcica, Eyst.

Botrys, altera Ambrosiæ species, cujus semen Amomum officin. quibusdam, Cord. in Diosc.

II. Botrys Ambrosioides Mexiocana: cujus semen Parote Mexiocanæ nomine missum, in horto D. D. Plateri, feliciter Anno 1619. & sequentibus crevit.

III. Botrys Chamædryoides.

Chamæcyparissus agrestis & Chamæpitys altera Dioscoridis, Trag.

Chamædrys altera, Matth. Cast. Lugd. Thal.

Chamædrys fœmina, Dod. gal. Tur. Cæs. Lugd.

Cam. Ger. vera fœmina, Fuch. ico.

Trixago vera, Lon.

Chamædrys laciniatis folijs, Lob.

Chamæpitys altera, Dod.

Chamædrys minima, Lugd.

Iva moschata, Tab.

Aiuga, vel Chamæpitys multifidis fol. Clus. hist.

ABSINTHIUM EJUSQUE SPECIES.

Aψίνθιον Dioscoridi l. 3. c. 26. Sic dictum quasi ἀπίθιον Comicus, quasi impotabile, propter insignem amarorem, ὅ ἐστιν αἴτιον τῆς πικρῆς διὰ πικρότητά: unde ἡ παύσηπιον, intensa amaritudinis.

Generatrica Dioscoridi, Ponticum, Marinum sive Seriphium, & Santonicum, & Galeno & Plinio lib. 27. cap. 7. Theoph. 9. hist. 18. Absinthij in Ponto provenientis tantum meminit.

Absinthium Ponticum.

I. Absinthium Ponticum, seu Romanum officinarum, seu Dioscoridis.

Absinthium, Brunf. Matth. Cord. in Diosc. & hist. Lon. Cæs.

Absinthium Pontic. Ruel. legitimum, Bellon.

Absinth. vulgare, Trag. Fuch. ico. Lac. Ges. Guil.

Ad. Lob. Cast. Tab. Lugd. seu Rom. Pontic Eyst.

Absinthium commune, Tur. Gesn. Cam. quod Ponticum Trincavellæ dicit.

Absinthium nostrum rusticum, Thal.

Absinthium Santonicum, Dod. gal.

Absinthium majus & vulgare, Clus. pan.

Absinthium latifolium, Dod. Ger.

II. Absinthium Ponticum montanum.

Absinthium commune minus, Ges. hort.

Absinth. mont. Cam. in Matth. seu Roman. Tab.

Absinthium tenuifolium pont. Galeni, Ger. ico.

Absinthij alterum genus, tale quale Ponticum

traditur, Cæsalp.

Simile vulgari, nisi quod exiliora omnia, & amaritudo gratior.

III. Absinthium pont. Creticum grati odoris.

Absinthium in Græcia communissimum, quod ἀβουθία vocant, Ang.

Absinthium Ponticum Belli, quod ἀπρία non ἀβουθία in Græcia vocatur: ut ad me Honorius Belli, & scripsit, & plantam misit, ut in Appendice Phytopinacis & sub i. in Prod. videre est.

IV. Absinthium Pontic. tenuifolium incanum.

Abrotanum minus & i. Trag.

Abrotanum fœmina, Fuch. à Cordo existimat.

Absinthij genus potius, Ges. hor. Lon. Lugd.

Abrotanum album, sive fœmina, Cord. in Diosc.

Absinthium Santonicum, Ruel. Cæs.

Absinthium Pontic. Matth. Fuch. ico. Dod. gal.

Fuchij Ges. hor. append. Guil. Lug. Tab. vulgare.

Clus. pan. & hist.

Absin-

Abinthium Roman. Mesuei, Tur.
 Abinthium tenuifolium, Dod.
 Abinth. Galatium Sardonium Diosc. Ad. Lob.
 Abinthium Romanum vulgare, Cam.
 Abinthium Ponticum album, Eyst.

Hoc medium est inter Absinthium & Abrotanum, & est duum generum : 1. planè incanum : 2. cauliculis purpurascens, folijs supina parte viridioribus.

V. Absinth. Pont. tenuifolium Austriacum.
 an Absinth. Pont. Trident. herbarior. Lob. Lug.
 Absinth. tenuifol. Austriacum, Clus. pan. & hist.
 Absinthium Seriphium, Dod.
 an Absinthium Nabathæum Avicennæ, Tab.
 an Absinthium tenuifol. seu Romanum, Ger.

VI. Absinth. Pontic. repens vel supinum.
 Absinthium supinum, Gesn. hort.
 Absinth. Pont. supinum Herbariorum, Lob. ob.
 Absinthium repens, Tab.

Absinthium marinum latifolium, Ger. ico.
 VII. Absinth. insipidū absinthio vulgari simile.
 Absinthium insipidum, Gesn. hort. Lob. ob.
 an Absinthium dulce, Clus. hist.

Absinthium inodorum, insipidum, vel fatuum,
 Dod. desc.

Absinthium Seriphium sive maritimum.

I. Absinth. maritimum Lavendulæ folio.
 Absinth. maritimum sive seriphium, Matth. Lugd.
 Absinthium Seriphium, Lac.
 Absinthium maritimum Volmaro, Gesn. ap.
 an Absinthium Seriphium, Amat.
 Absinthium maritimum, Tur. Cæs.
 Artemisia marina, Ad. Lob. Lugd. Tab. Ger.
 Artemisia folio Lavendulæ, Clus.
 Absinthium angustifolium, Dod.
 Seriphia Paludio, Lugd. (Eyst.)

Absinth. latifol. marin. aromatico odore, Cam.
 Hoc folijs ludit, superioribus in aliquot lacinias divisis, potissimum si in hortos transferatur : & hujus peculiaris figura habetur, nomine Artemisæ marinæ folijs superior. incis. Lob.
 Artemisia marina Lobelij, Lugd.
 Absinth. angustifolij ramul. folijs scissis, Dod.
 Absinthij marini Patavini, Clus. pan. & hist. ubi scribit ab Artemisia folio Lavend. differre.

Artemisia marina minor, Tab.
 an Absinth. latifol. rarius Artemisæ folio, Col.

II. Absinthium Seriphium Germanicum.
 Absinthium Seriphium, Gesn. hort.
 Absinthium marinum Misnense, Seriphium Belgico simile, Clus. pan. & hist.

III. Absinthium Seriphium Belgicum.
 Absinthium Seriphium seu maritimum, Ang.
 Absinthium Seriphium, Dod. gal. Lugd.
 Absinth. Seriph. vulg. perperam Diosc. Lob. ico.
 Absinthium Seriphium, Dod. descript. vulgo dictum, Cam. in Matth.

Absinth. maritimum sive Seriph. in Belgicis & Anglicis maritimis, Clus. pan. & hist.

IV. Absinthium Seriphium Gallicum.
 Absinth. Seriphium tenuifolium Monspeliense. Joh. Bauhino lib. de Absinth.
 Absinth. Seriph. vulgo dictum, Cam. in Matth.
 Absinth. Seriph. Narbon. Clus. pan. & hist. Dod.

Absinthium Santonicum.

I. Absinthium Santonicum Judaicum.
 Absinthium Santonicum, Scheha Arabum, unde semen lumbricorum colligitur, Rauvv. Scheha Arabum, Lugd. ap.

II. Absinth. Santonicum Alexandrinum.
 Abrotanum mas, Ang.
 Semen Sanctum sive sementina, Matth. Semen Sanctum, vel contra, Ad. (& Semen Zedoariæ,) Lob. Lugd. Cast.

Absinthium Seriphium, Alexandrinum semen, aut Zinæ semen, Cord. in Diosc. & hist. Sementina, Dod. Tab. (cui & Santonicū vulg.) Santonicum, Semen Sanctum, Lon. (Ger.)

III. Absinthium Santonicum Ægyptiacum.
 Absinth. Seriphium Ægyptium, Matth. Lugd.
 Absinth. aliud peregr. sive Ægyptium, Ad. Lob.
 Absinthium Ægyptium, Dod. Tab. Ger.

IV. Absinthium Santonicum Gallicum.
 Absinthium Xantonicum vulgare, Lob. ob.
 Absinthij Santonici species, Cam. in Matth.

Absinthium montanum.

I. Absinthium Seriphium mont. candidum.
 Absinthij genus, in Valesia herba alba dicta, & Absinthium Seriphium scemina, Gesn. hort.
 Absinthium album è Valesia, Eid. ap.
 Absinth. externum & spurium primum, Dod.
 Absinthium Santonicum nonnullis, Cam.

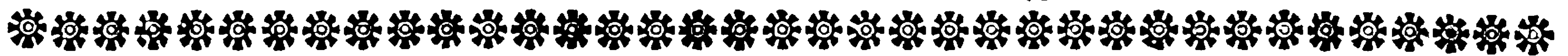
II. Absinth. alpin. incanum : quod 2. in Prodr.
 Absinthium alpinum 2. Ponæ in Baldo Ital.
 an Absinthium parvum & incanum quod Gesnero humile, Cam.

Absinth. pumilum Camerarij, Clus. Pan. & rar.
 III. Absinth. alpinum candidum humile : quod 3. in Prodr.

IV. Absinth. alpinum umbelliferum latifol.
 Absin-

Absinthium album capitulis squarrosis, florib. albis, umbella Achilleæ montanæ, Lob. ob.
 Absinthium album, Lob. ico. Tab. Ger.
 Absinthium album capitulis scabris, Lugd.
 Absinthium Alpinum seu umbelliferum flor. albis, Pona in Balde.
 Absinth. alp. umbelliferum, Clus. pan. & hist.
 Absinthium pannonicum flore albo, Cam.
 Absinthium umbelliferum, Clavenæ, Pharmacopæi Bellunensis.

Hujus varietatē, sub 4. in Prod. exhibuimus.
 V. Absinthium umbelliferum hortense.
 Absinth. umbellifer. alterum Italicum, Lob. ob.
 VI. Absinthium alpinum umbelliferum tenuifolium & minus.
 Absinthium 3. alp. umbelliferum, Pona Ital.
 VII. Absinthium montanum Chamæmeli flore magno.
 Absinthium montanum abrotani fœminæ flore, Colum. in Phytobas.

SECTIO TERTIA.

ACHILLEA SIVE MILLEFOLIUM TERRESTRE;
 MILLEFOLIUM AQUATICUM SIVE VIOLA
 AQUATICA; CONSOLIDA REGALIS; FVMARIA;
 CHELIDONIA; AQUILEIA; NIGELLA.

ACHILLEA SIVE MILLEFOLIUM.

Millefolium χιλιόφυλλον, à foliorum multitudine, recentioribus triplex est, majus, minus, & aquaticum. Majus ἀχιλλεῖον, ἢ ἀχιλλεῖος σιδιρητῆρος Dioscoridis. lib. 4. cap. 36 censetur, cui umbellam floribus candidis & aurum emulantibus (addit interpretes & purpureus) tribuit: quoniam & Achilleam, odore multo & medicato, dicit: quare Achilleam Dioscoridis, Tanacetum minus censemus. At Achillea, ab inventore Achille, Chironis discipulo nomen habet, Plin. lib. 25. cap. 5. Minus verò στρατιώτης ἢ χιλιόφυλλον, Millefolium Stratiotes, Eidem, lib. 4. cap. 103. quod floribus parvis & candidis esse scribit. Aquaticum ipsi, lib. 4. cap. 113. μυριόφυλλον, Millefolium, quod folijs sit plurimus sæniculo similibus.

Plinius Achilleas sideritides plures habet. cujus prima eadem est cum Dioscoridis: secunda μυριόφυλλον Dioscoridis; tertia, Sideritis Heraclea prima Dioscoridis: quarta & quinta, Sideritis Heraclea Crateva, & tertia Dioscoridis: sexta, Sideritis secunda Dioscoridis.

Millefolium terrestre.

I. Millef. max. umbellâ alba: quod 1. in Prod.
 II. Millefolium vulgare album.
 Millefolium album, Brunf. flore albo, Eyst.
 Millefolium vulgare, Trag. Gesn. hort.
 Stratiotes 2 Ang.
 Stratiotes terrestris, Eric. Cord.
 Stratiotes millefolia, Fuch. Lac. Cast.
 Militaris, sive Millefolium flore albo, Ad.
 Stratiotes major, Lugd.
 Millefolium terrestre majus, Gord. hist. Tab.
 Achillea, Dod. gal. Lon.
 Millefolium Stratiotes, Cord. in Diosc.
 Millefolium sive Achillea, Dod.
 Millefolium, Thal. Cam. majus, Cæf.

III. Millefolium purpureum majus: quod
 §. in Phytopinace & 2 in Prod.
 Millefolium majus, Matth.

Millefolium rubro flore, Clus. hist. Eyst.
 IV. Millefolium vulgare purpureum minus.
 Millefolium vulgare flore diluti ruboris, Trag.
 Millefolium minus, Matth. parvum, Cæf.
 Millefolium flore purpureo, Ad.
 Millefolium terrestre purpureis floribus, Lob.
 Millefolium purpurei floris, Dod. purpur. Tab.
 Millefol. rubro colore, Clus. hist. fl. rubro, Ger.
 Stratiotes millefolia minor, Lugd.
 V. Millefolium incanum Creticum.
 Stratiotes millefol. Hon Belli ep. 2 ad Clus.
 In Phytopinace sub 8. at in Prod. sub 3. descripsimus.
 VI. Millefolium alp. incanum carneo flore.
 Millefolium rubrum, Gesn. hort.
 Millefolium alpinum, Clus. pan. & hist.
 an Millefolium purpureum minus sive §. Tab.
 VII. Millefolium tomentosum luteum.

Stratiotes

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

observatur, cum in floribus folium sit implicatum, quod in albo characteres habet occultatos, ex virgulis caruleis duas literas. A. I. aut tres A. I. A. exprimentes. Delphinium duplex est Dioscoridi, cujus altera species Romanus Buccinum dicatur. Quare si apud Dioscoridem, vox *Δελφινία* ad flores referatur, tum Consolida regalis hortensis *Δελφινία* erit: at Consolida regalis segetum, alterum ejusdem Delphinium.

Variat: est major & minor, utraque flore simplici vel pleno: colore caruleo pallido, caruleo intenso, purpureo, incarnato, albo, variegato ex albo & caruleo.

I. Consolida regalis hort. flore majore & simplici.

Delphinium, Dod. gal.

Delphinium 4. & majus, Gesn. hort.

Consolida regalis, Matth. ico. Ang. Cast.

Consolida regalis sativa, Tab. Ger.

Cuminum sylv. alterum, Matth. in prim. edit.

Lac. Lugd.

Consolida regia sive Galcaris flos recentiorum, Ad. Lob.

Flos regius, Dod.

Delphinium elatius flore cæruleo, Clus. hist.

Consolida regalis flore cæruleo majore, Cam.

Flos qui vulgo in Hetruria Fior capuccio, Cæs.

Flores communiter cærulei elegantiss. aut ex cæruleo purpurei, carnei, vel saturati, vel diluti, nivei vel exalbidi, cineracei, purpurei seu violacei: hinc figuræ quatuor.

1. Delph. elatius fl. incarnato, Bry, Svvert.

2. Consolida regalis simpl. fl. rubro, Eyst.

3. Delphinium elatius purpuroviolaceum, Svvert.

4. Delphinium elatius flore albo, Bry.

II. Consolida regalis hort. flore minore.

Calcatrippa, Cord. hist.

Delphinium 2. flore candido, & 3. flore roseo, Gesn. hort.

Consolida regalis flore rubro, Lob. ico.

Consolida regalis sativa, fl. albo: rubro, Tab.

Flos regius flore purpureo, Dod.

Consolida regalis flore incarnato, purpureo albo, Cam.

Delphinium elatius simplici flore, Clus. hist.

Flos cæruleus, cinereus, albus, rubeus, incarnatus.

III. Consol. regal. fl. majore & multiplici.

Delphinium elatius pleno flore, Clus. hist.

Consolida regalis flore pleno, Cam.

Flores cærulei, albi; nullo, aut perexiguo, calcari præditi: hinc

1. Consolida regal. fl. pleno incarnato, Eyst.

2. Consolida regal. fl. pleno purpureo, Eyst.

3. Consol. regal. multiplici fl. argenteo, Eyst.

Delphinium elatius albo flore, Bry, Svvert.

4. Consol. regal. fl. multiplici cineraceo, Eyst.

5. Consolida regal. fl. pleno albo, Eyst.

6. Consolida regal. fl. pleno rubro, Eyst.

7. Consol. regal. multiplici incarnato fl. Eyst.

8. Consol. regal. multiplici violaceo fl. Eyst.

IV. Consolida regalis arvensis.

Consolida regalis, Brunf. Lac. Gesn. hort. Cast.

Consolida regia, Trag. Fuch. Lon. Thal.

Chamæmelum eranthemum, Fuch.

Buccinum & Delphinium alterum, Dod. gal.

Segetum consolida regia strigosior tota, Lob.

Flos regius 2. vel sylv. Dod.

Anthemis eranthemos, sive Consolida regalis, Cuminum sylv. Gesn. hort. (Lugd.

Delphinium sylv. Eid. vulgare, Clus. hist.

Consolida regalis arvensis, Tab. sylvestris, Ger.

Consolida regalis flore cæruleo minore, Cam.

Flore est cæruleo, albo, candicante, rubro & dilutius rubente, violaceo, & hoc est

Consol. regal. arvensis fl. simpl. violaceo, Eyst.

Consolida regalis fl. variegato.

Delphinium arvense flore versicolore, Clus. ap. alt. ad l. 6.

Flores quidam tam simplices quam multiples media parte cærulei: altera parte suaviter rubentes, vel cæruleis punctis notati: sic partim cærulei, partim albi: & in eadem planta flores varij coloris, ita ut vix bini flores ejusdem coloris conspiciantur: hinc

Delphin. elatius fl. albo cæruleo distincto, Bry.

Delphinium elatius purpuroviol. distinct. Bry.

Delphinium elatius pleno variegatum, Svvert.

V. Consolida regalis vulgaris fl. multiplici.

Delphinium humilium sive vulgare pleno flore, Clus. hist.

Consolida arvensis fl. rubro pleno vel suaverubente, Eyst.

VI. Consolida regalis latifolia parvo flore. Delphinium Dioscoridis, Imperato.

In Phytopinace sub 5. & in Prodromo, in Matthiolo quoque & Tabernæmontano, figura adposita descripsimus.

FUMARIA EJUSQUE SPECIES.

Fumaria, *καπνός* Diosc. l. 4. c. 110. eò quod herba succus oculus inditus, instar fumi oculos molestando, lacrymas moveat. Genera: Diosc. 1. flore purpureo, meminit: at Plin. l. 25. c. 13. Capnos duplex est: prima, qua pes gallinaceus vocatur, & altera Capnos fruticosa, illam Fumariam bulbosam, hanc verò Capnon Diosc. censemus.

Fumaria non bulbosa.

I. Fumaria officinarum & Dioscoridis.

Fumus terræ, Brunf. Cam. Thal.

Fumaria, Trag. Matth. Fuch. Cord. in Diosc. Ges. hor. Dod. Lon. Cæs. Lugd. 1. & 2. flore albo, Tab.

Capnos, Ang. Ad. Lob.

Fumaria major, Cast. ico.

Fumaria purpurea & alba, Ger.

Flos coloris purpurei violacei, pallescentis, albi: alia circa Monspelium, folijs tenuissimis floribus albis reperitur.

II. Fumaria viticulis & capreolis plantis vicinis adhærens.

Fumaria phragmites, Dod. gal. Lugd.

Fumaria altera, Cæs.

Flosculi candidi, cæruleo colore aliquando distincti, circa Monspelium in sepibus ad Frontignanum: at circa Neapolim flosculis subflavis, in summitate nigricantibus.

III. Fumaria minor tenuifolia.

Capnos minor, Ad.

Capnos tenuifolia, Clus. hisp. & hist. Lob.

Fumaria minor, Cast. ico.

Fumariæ species Myconi, Lugd.

Fumaria tenuifolia, Tab Ger. Eyst. fl. niveo.

Fumus terræ seu Fumaria tenuifol. Hisp. Cam.

Fumaria rubra tenuifolia, Eyst.

Variat floris colore, hilari purpura rubet, est & variegato, ex rub. albo, viridi & luteo: cauliculis modò surrectis, modò procubentib. & caducis.

Similem Montispeffuli observavimus, quam Fumariam nobilem vocant.

Fumaria minor, Ad,

IV. Fumaria minor folio oblongo capillaceo.

Fumaria altera tenerior Syriaca, Cam.

Selterays nomine ex Syria D. Paludan. attulit. an Capnos Cret. florib. candidis fuscâ macula.

V. Fumaria lutea.

(Clus. hist.

Fumaria corydalis, quibusdam Split, Matth.

Fumaria montana, Ges hor. Tab.

Fumaria phragmitis altera, Eid.

Fumaria lutea montana, Ad. Lob. (cui & Chelidonium capnites Aëtij) Lugd. Ger.

Split vulgo, Cæs.

Corydalis, Cast. Cam.

Florib. commun. luteis, aliquando candidis, &

Fumaria fl. albis, Ad.

Fumaria Illyrica alba, Tab.

VI. Fumaria claviculis donata.

Capnos Plinij & phragmites, Dod. gal. Ges. hor.

Capnos alba latifolia & Splith album quorundam, Lob. Lugd.

Fumaria altera, Dod.

Capnos altera Belgica albo flore, Clus. hist.

Folijs latioribus & angustioribus variat, floribus est albis & dilutè admodum rubentibus.

Fumaria latifolia major & minor, Tab. Ger.

Fumaria Clematites & Clematis minim. Cam.

Fumaria bulbosa.

I. Fumaria bulbosa radice cava major.

Capnium sive Fumaria phragmitis, Aetio.

Aristolochia rotunda, Brunf. Eric. Cord.

Aristolochia rotunda vulgaris, Trag. Fuch. (cui & Pistolochia) Ges. hor. Cam.

Hyacinthus 3. candidus & purpureus, Trag.

Fumaria altera, Matth. Cast.

Capnos phragmitis, Tur.

Pistolochia Fuchsi, Apios species videtur, Lac.

Aristolochia phragmites, Ges. col.

Capnos chelidonia, Lon.

Capnos sive Capnium phragmites major, & Pes gallinaceus, Cord. in Diosc.

Chelidonia phragmites altera, Cord. hist.

Radix cava major, Dod. Cast. Clus. hist.

Radix cava herbariorum, Ad. Lob. Clus pan.

Fumaria bulbosa, Lugd.

Lentopetali genus quibusd. haud planè ineptè, Lentopetalon alterum, Cæs. (Guil.

Chelid. capnites quorundam rad. pertusa, Thal. Aristolochia vulgaris flos purpureo, Eyst.

Est major & minor: huic folia angustiora, illi paulo latiora, sed solùm loci ratione differunt.

Variat colore floris albo, pallido, subflavescente, rubro dilutiore, vel egregiè rubente: quod si flos minor sit, saturatius rubet, & pro mascula habetur: si major, languidioris coloris. Figuræ & apud Tab. & Ger.

Fumariæ bulbosæ purpureo flore nomine, quatuor: totidem flore albo.

Viridi flore Lobelius observavit, & nomine

Radice cavæ viridi flore, in iconib. proposuit. Radix

Radix cava, Cast.

II. Fumaria bulbosa radice non cava major. Aristolochia rotunda vulg. radice solida, Trag. Arist. rot. altera species radice solida, Gef. hort. Capnos sive Capniū phragmites min. Cord. in Chelid. Capnites radice integra, Thal. (Diosc. Aristolochia rotunda fl. albo, Eyst.

A prima diff. radice, quæ in illa cava, in hac solida: dein in illa, folia quæ flores intercedūt, integra sunt, in hac verò incisa: tum in illa flores pauciores & majores colore variâtes: in hac minores, copiosiores, eleganti purpura rubêtes;

alterius coloris hæten. non observavi: tandem, nunquam utramque eodem loco reperimus, illa enim pinguiori solo delectatur.

III. Fumaria bulbosa radice non cava minor. Chelidonia phragmitis i. Cord. hist.

Fabaceâ radice Capnos altera, Ad. Lob. Radix cava minor. Dod. Cast. Clus. hist. Ger.

Capnos fabacea radice, Lugd.

Fumaria bulbosa seu tuberosa minor, Tab.

Aristol. rotunda vulgaris minima, Cam.

A majore diversa est, & florum herbaceis rudimentis variat.

CHELIDONIUM.

Xελιδόνιον Dioscoridi l. 2. c. 211. cui χελιδών. id est, hirundo avis, nomen imposuit: vel quòd hanc primum invenerit, oculis pullorum excacatorum, visum hâc restituens, ut ex Dioscoride, Plin. l. 25. c. 8. refert: vel ut idem l. 8. c. 27. Chelidonium visui saluberrimum hirundines monstravêre, vexatis pullorum oculis eâ medentes: quibusdam sic dictum, quòd in hirundinum adventu floreat, & discessu marcescat. Apud Theoph. 7. hist. 14. Hirundinariam Gaza vertit.

Genera duo Diosc. & Plin. l. 25. c. 8. majus & minus, quæ cum figurâ multum differant; de minore alibi agem.

I. Chelidonium majus vulgare.

Chelidonia, Brunf. major, Ang.

Chelidoniū majus, Trag. Matt. Fuch. Tur. Lac.

Cord. hist. Gef. hor. Dod. Ad. (& Hirundinaria major) Lob. Cast. Cæs. Lugd. Thal. Tab. Ger.

vulgare, Clus. hist.

II. Chelidonium majus foliis quernis.

Chelid. majus laciniato flore, Clus. hist.

In Phytopinace, Mathiolo, & Tabern. descriptus.

AQUILEGIA,

Aquilegia, quæ quibusdam Chelidonia sylvestris, videtur dicta quasi Aquilina, ob florum mucrones aduncos, ut sunt aquilini unguis. Veterum Pothos Costao; Jafone Theophrasti i. hist. 21. Casalpino: Jovis flos, Dalechampio in Athenæum: Isopyrum Dioscoridis l. 4. c. 121. Columna: at Gesnero Leontostomum dicitur. Variat potiss. flore: est communiter majore, rarius minore ex corniculis composito, colorum diversorum, rarius roseo est flore eoque, vel simplici vel pleno.

Aquilegia simplex.

I. Aquilegia sylvestris.

Aquilegia, Treg. Fuch. Lugd. Lon. Cæs. (columbina quibusdam) Ger. fl. cæruleo, Svert.

Aquileia, Fuch. Er. Cord. Gef. h. Dod. syl. Thal.

Aquileia simplex, Cam.

Aquilina, Matth. Ad. Lob. Cast. Tab.

Isopyrum Dioscoridis, Colum.

Flore est cæruleo, & vix alterius quam punice coloris, in sylvestribus reperias.

II. Aquilegia hortensis simplex.

Aquilina rubra, Lob. ico.

Aquilina. Cast. alba, Tab.

Aquileia rubra, Ger.

1. Aquilegia fl. albo simplici, Bry. Eyst.

Aquilegia alba cærulea, Svert.

2. Aquilegia castanei coloris, Svert.

Hæc diversorum colorum reperitur, cæruleo, candido, incarnato, rubro, variegato ex cæruleo & purpureo: candido, nonnullis veluti lituris cæruleis aspersis.

III. Aquilegia mont. magno fl. quæ i. in Prod.

IV. Aquilegia montana parvo flore, Thali-tri folio: quæ 2. in Prod.

Aquilegia pleno flore.

I. Aquilegia hort. multiplex flore magno.

Aquileg. multiflora variegata, Lob. ico. & multiplici vario colore flore, Eid. pleno flore, Cam.

Aquileia multiplici flore, Dod. multiplex, Ger.

Aquilina pleno flore, Clus. hist. multiplex sive

4. 5. 6. 7. & 8. Tab.

Flos cæruleus, violaceus, cinereus, blandè vel saturè rubens, albus, ex albo cæruleo, violaceo variè mixtus, maculatus.

I. Aquilegia

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Melanth 1. Fuch. ico. hortense primum, Eid. fol.
Melanthium sive Nigella Romana odora, Lob.
Git sive Nigella Romana, Tur.

Nigellæ alterum genus, Cord. hist.

Melanth. Ger. sativum simplici flore, Clus. hist.

Nigella, Ges. nostra, Ang. altera, Cæs.

Melanth. Damascenum semine pallido.

Semine est nigro, aliquando pallidè flavente: semine jureo in horto habuimus: rarius candido reperitur.

VI. Nigella flore minore pleno & albo.

Cardamomi 3. species, & Nigella citrina, Lac.

Nigella citrina, Ad flore albo multip. Lob. Lug.

Nigella flore candido, Cæs.

Semen ex Oriente adfertur, inter Cardamomi

genera, & Nigella citrina dicitur, Cæs.

Melanthium citrinum multiflorum, Taber. sub Damasceno, Ger. ico.

Melanthium pleno flore, Clus. hist.

Melanth. sive Nigella flore pleno, albo, Cam.

Nigella peregrina flore multiplici, Eyst.

VII. Nigella Cretica.

Melanthium simplici flore, Creticum, Clus. hist.

Hujus descriptionem in Phytopinace sub 6. in Prod. sub 2 & in Matthiolo cum figura exhibuimus: in Tabern. nostro figurâ sub titulo Nigellæ flore pleno, malè posita fuit.

VIII. Nigella Cretica folio fœniculi.

Melanthium peregrinum sive Creticum, Ponæ in Baldo Ital.

SECTIO QUARTA.

UMBELLIFERÆ.

CUMINUM; FOENICULUM; ANETHUM; MEUM; PYRETHRUM; FERULA; THAPSIA; TURPETUM; PEUCEDANUM;

Daucus; Pastinaca tenuifolia, Gingidium; Chærophyllum; Scandix;

Caucalis; Apium; Sison; Sion.

CUMINUM.

K *Κύμινον* Dioscoridi l. 3. c. 68. Theoph. 7. hist. 4. at Plinio l. 19. c. 8. & l. 20. c. 14 & 15. *Cuminum*.

Genera: Dioscoridi sativum est, cui Aethiopicum, quod Hippocrates regium vocavit, præfert: secundum locum tenet Aegyptium, reliqua sequuntur. Est & sylvestre: alterum, capitulis in cacumine rotundis: alterum, quod à singulis floribus, cornicula in sublime erecta promit. Theophrasto genera plurâ sunt: quare Plin. l. 20. c. 15. Sativum est & sylvestre, Aethiopicum & Africanum: at l. 19. c. 8. alterum sylvestre rusticum vocatum, alijs Thebaicum: Aethiopicum, Africanumq; palma est: quidam huic Aegyptium præferunt.

I. Cuminum semine longiore.

Cuminum sativum, Brunf. Trag. Matth. Lac. Cord. hist. Lob. Cast. Lugd.

Cuminum, Tur. Lon. Ad.

Cumin. Officin. Cumini sylv. i. genus Diosc. Cæs.

Cyminum, Ang. Cord. in Diosc. (cui & Cyminum Romanum) Tab. sativum, Cam.

Cuminum Aethiopicum, Carnabadium Casi Bafsi & Myrepsij, Guil.

II. Cuminum semine rotundiore & minore.

Cuminum dulce Melitensibus.

Hujus plantam non vidim⁹: at cum Dalecham-pij in Plin. l. 20. c. 15. notus legissemus, ex Melita duplex Cuminum, utpote acre & dulce adferri: & apud Megiserû in Melitæ descriptione, idem invenissemus, ejus nomine ut haberemus labo-

ravimus: quare, utriusq; semen è Melita insula transmissum fuit: alterum oblongum, acuminatum, coloris sordidi, graveolens & sapore acri, cui Cimonagero, i. e. Cuminum sylv. inscriptum erat: quod cum Cymino Aethiopico officinarum convenit. Alterum verò multò minus, Aniso simile, candidas, gustus lenioris & subdulce, quod nomine Cimonagero dulce, missum. Apud Melitenses copiosè feritur, ad panem condiendum & ad mercaturam cum eo exercendam.

III. Cuminum sylv. capitulis globosis.

Cuminum sylv. i. Matth. Lugd. Cast.

Cuminum sylv. Ang. Dod. Ad. Lob. ico. Ger.

Lago chymeni, id est, leporis cubile in insula Lemno, Bellon.

Cymin. sylv. sive erraticum, Tab. sylv. globos. Cam

FOENI-

F O E N I C U L U M .

M *Ἄραθρον* Dioscoridi, l. 3. c. 81. ἀπὸ τῆς μαρραίνεσθαι, à marcescendo, quod ejus cum inaruerit, ad condienda plurima, multus usus sit. Plinio, l. 19. c. 9. Fœniculum anguibus gratissimum, ad condienda plurima cum inaruit: & l. 20. c. 23. Fœniculum nobilitare serpentes, gustatu senectam exuendo, oculorumq; aciem succo ejus reficiendo. Latinus Fœniculum, quod satum magno cum fœnore semen reddat. vel potius Græcorum imitatione, quod quasi fœnum in hyemes arefactum ac marcidum reponatur.

Genera: Dioscoridi est sativum, sylvestre, quod ἰππομαράθρον & duplex est: alterum semine magno, Cachris simile; aliud semine Coriandri. Idem Plinius, l. 20. c. 23.

Recentioribus est vulgare sive sativum, dulce, rotundum, & erraticum, sive Hippomarathrum.

I. Fœniculum vulgare Germanicum.

Fœnicul. Brunf. Trag. Fuch. Dod. gal. Tur. Cord. Fœniculum Italicum fortè hort. veterum, quod etiam in nostrum transit. Cam. ep. Matth. Fœnicul. syl. cujus semen exilius & acrius, Cæs. Fœniculum nostrum vulgare, quibusdam Hippomarathrum putatum, Cam. hort.

Huic accedit Mediolanense, quamvis vulgato Germanico gratius sit.

Variat foliorum colore: nam commune folijs est virentioribus, altera subnigricantibus, rubentibus, aliàs non differens: quare Fœniculum 1. & 2. facit Dodonæus.

II. Fœniculum vulgare Italicum semine oblongo gustu acuto.

Fœnicul. Matth. Lac. Cast. vulgare, cujus semen pallidum sive luteum oblongum, Lugd.

Fœniculum acre, Ang.

III. Fœniculum dulce.

Fœniculum dulce, Matth. Lac. Ang. Gesn. hort. Ad. Cast. Ger. desc.

Fœnic. 3 Dod. solo sapore à primo distinctum.

Fœnicul. sive Marath vulgatus dulce, Ad. Lob.

Fœnicul. hort. semine crasso in rotunditate oblongo, Cæs. quod anno secundo in sylv. transit.

Fœnicul. dulce semine majore, gustu anisi, Lug.

Fœniculum Romanum cujus semen pallidè lu-

teum, Tab. quod tertio anno in comunetranfit. Fœniculum Italicum fortè hort. veterum, quod etiam in nostrum transit. Cam. ep. Matth.

Fœniculum majus, Eid. hort.

Hoc semine est vel rotundiore, quod Romanum & Florentinum dicitur: vel in rotunditate oblongo, quod omnium gratissimum & dulcissimum, & Bononia adfertur.

IV. Fœniculum semine rotundo minore.

Fœniculum rotundum, Tab. vulgare, Ger. ico.

A vulgato sapore & odore non differt, sed humilior est, umbella candida, semenque vulgari minus & Carui forma.

V. Fœniculum sylvestre.

Fœniculum erraticum, Matth. Lac. sponte vi-

rens in agris Narbonensium, Adv.

an Hippomarathrum, Ang. VI. Hippomar. Creticum: de quo in Prod. an Hippomarathrum cujus semina magna cachry similia, Hon. Belli ep. 1. ad Clus.

VII. Chaa, herba in Japonia, ex cujus pulvere decoctum preciosum parant, & hospitibus dignioribus propinant: & olla in qua hujus herbæ decoctio facta, in eo apud ipsos precio, in quo apud nos Adamantes sunt: Linscot. par. 2. Ind. Orient. cap. 28.

A N E T H U M .

A *Ἄνηθρον* Dioscorid. l. 3. c. 67. παρὰ τὸ ἀνευθεῖν, quod cito crescat: Theoph. 1. hist. 18. cui 7. hist. 4. plura ejus genera, qua non recenset. Plinio l. 20. c. 18. Anethum.

I. Anethum hortense.

Anethum, Brunf. Trag. Matthiol. Fuch. Tur. Dodon. Cord. in Dioscorid Gesn. hort. Ang.

Lac. Ad. Lob. Cast. Lon. Cæsalp. Lugd. Tab.

Cam. Ger.

Abinthium dulce, Pundeft. Monach. in Mes. Toxites.

II. Anethum sylvestre majus.

Aneth. syl. grandius sativo, folijs fœniculi Cæs.

III. Anethum sylv. minus: in Prod. desc.

M E U M .

M *Ἡὸν ἀθαμαντινὸν ἢ μεῖον*, Meum Athamant. Diosc. l. 1. c. 3. Similiter à Plinio, l. 20. c. 23. nominatum, Meum, scribit, in Italia non nisi à Medicis feritur, & ipsis admodum paucis. Duo genera ejus (Macedonicum scilicet & Hispan. non quidem ea duo diversa genera sunt: ceterum ipsis in locis plurimum gignitur hac

addit ex Dioscoride Dalechampius in notis) nobiliss, Athamanticum vocant, illi, tanquam ab Athamante inventum, hi, quoniam laudatissimum in Athamante (monte Phthiotidis Thessalia) reperitur.

I. Meum folijs anethi.
Daucus Creticus, Trag. Fuch. vel alpinus, Ges.
col. Lob. ico.
Meum, Matth. Ang. Gesn. hort. Lac. (cui &
Anethum sylv.) Dod. Ad. Lob. Cast. Cæsalp
Lugd. Tab. Cam. Ger.
Libanotidis i. genus, & Fœniculus porcinus,
Dod. gal.
Seseli Creticum, Fuch. ico. Lon.
Tordylion, Cord. in Diosc. & hist.
Daucus, Cast. ico.

Meum vulgare tenuifolium, Clus. hist.
II. Meum Dauci Cretici facie.
Meum aliud, Lugd.
III. Meum alpinum umbella purpurascens,
Muttellina vulgo in alpibus, Caros vel Daucus
alpin. videtur, Ges. hor. & frac. Cam. ep. Matth.
an Daucus montanus, Clus. pan. & hist.
IV. Meum latifolium adulterinum.
Meum secundum, Matth. ed. secunda.
Meum spurium alterum Italicum, Lob. Lugd.
Meum adulterinum, Tab.

P Y R E T H R V M.

Πύρεθρον Diosc. l. 3. c. 86. ab igne nomen habet, ob radicis ejus fervorem igneum. Salivaris Romanis, quod mansa Salivam eliciat. Apud Plin. l. 28. c. 9. Pyrethri nomen solum habetur.

I. Pyrethrum flore bellidis.
Pyrethrum, Brunf. Trag. Fuch. Tur. Dod. Lac.
Pyrethrum Germanicum, Gesn. hort.
Pyreth. alter. Matth. Lugd. Cæf. Cam. primum,
Pyrethrum majus, Lon. verum, Cast. (Tab.
Pyrethrum Officinarum, Ad. Lob. Ger. Eyst.
II. Pyrethrum umbelliferum.
Fœniculum montanum, Trag.
Pyrethrum verum, Matth. Lugd.

Pyrethrum Italicum, Gesn. hort. ap.
Pyreth. alterum, Ad. Lob. Cast. Tab. sylv. Ger.
an Pyrethrum, Cæf.
Saxifragæ species, Dod. 8.
Pyrethrum Dioscoridis i. Cam.
Umbella variat, quæ alba: at Patavino in
horto luteâ, longioribusque folijs, collegimus.
III. Pyrethrum folijs anethi.
Pyrethrum Gesneri, Lugd.

F E R V L A.

Νάρθηξ Diosc. l. 3. c. 91. νάρθηξ ἢ ναρθήκων, Theoph. 6. hist. 2. id est, Gaza interprete, Ferula & Ferulago.
Plin. lib. 13. cap. 22. Ferula.

Genera duo Ferula Plinio: Nartheca Græci vocant, in altitudinem assurgentem. Nartheciam verò semper humilem: & Ferula sine dubio est Thapsia, sed sui generis &c. Et l. 20. c. 23. Ferula, quæ ab uno caule dividitur in cacumine, fœmina putatur.

I. Ferula fœmina Plinij.
Ferula, Matth. Ang. Tur. Lac. Gord. in Diosc.
Gesn. hort. Lon. Ad. Lob. Dod. Cast. Lugd. Tab.
Ferula mas, Cæf. (Cam.
Libanotis prima Diosc. ferulacea, Gesn. hort.
II. Ferulago latiore folio.
Ferulago, Gesn. Dod. Cam.

Ferula galbanifera, Lob. Lugd. Tab.
Ferula fœmina, Cæf.
Quibusdam Narthecia Theoph. & Thapsia
Dioscoridis.
III. Ferulago tenuiore folio.
Narthecium Theoph. Ferulago Gazæ, Lugd.
Ferulago, Tab.

T H A P S I A.

Θάψια, quod in Thapso, ejus nominis Insula primum inventa, Diosc. lib. 4. cap. 157. quæ tota natura Ferulæ similis: meminere Thapsia Theoph. 9 hist. 8. & Plin. l. 13. c. 22.

I. Thapsia maxima latissimo folio.
Thapsia 3. Clus. hisp. & hist.
II. Thapsia latifolia villosa.
Thapsia latifolia, Clus. hisp. Tab.
Thapsia 1. Clus. hist.
Seseli Peloponense majus, Lob. peloponense
ut putatur, Dod.

Seseli peloponesiacum 1. Tab. 1
Seseli peloponense folio cicutæ, Ad. Lugd.
III. Thapsia folijs libanotidis fœtidissima.
Tuero, Clus. hisp.
Thapsia 4. Clus. hist.
IV. Thapsia fœniculi folio.
Thapsia Diosc. Ad. Lob. Lugd.

Thapsia.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

folijs Coriandri: sitertium genus facere libeat, est simile Staphylino, quod Pastinacam erraticam appellant. Idem, lib. 19. cap. 5. Pastinaca quartum genus, quam nostri Gallicam vocant, Græci verò Daucon, cujus genera etiam quatuor fecere. De Dauco Theophrasti capite sequenti.

I. Daucus folijs fœniculi tenuissimis.

Daucus 1. Matth. Lugd.

Daucus, Lac.

Daucus Cretensis verus Diosc. Ad. Lob. ico. Ger.

Daucus Creticus, Cast. desc. Gesn. Tab.

II. Daucus alpinus multifido longoque folio, sive montanus umbella candida.

Daucus Creticus, Gesn. hort. Cam. ep. Matth. & hort. Clus. pan.

Daucum montanum, Cæs.

Variat aliquantum: nam qui in Baldo, folijs est brevioribus compactioribus: qui verò in Helvetiorum alpib. & monte Wasserfall/ longioribus & rarioribus: & hujus Gesn. in ap. meminit, quem cum eo in Baldo eundem, aut certè similem, & earundem virium scribit.

III. Daucus mont. multifido breviq; folio. Saxifraga Pannonica, Clus. pan. & hist.

IV. Daucus montan. multifido folio Selini semine.

Selinum mont. pumilum, Clus. pan. & hist.

Oreoselinum, Tab. ico. Ger. tertium, Tab. fol.

V. Daucus mont. apij folio major.

Daucus 2. Trag. (cui & Sefeli 2.) Matth. Lugd.

Dauci 3. genus, Fuch.

Libanotidis alterum genus, Dod. gal. Lugd.

Libanotis nigra Dodonæi, Gesn. hort.

Sefeli peloponense, Fuch. ico. Gesn. hort. Cam.

Elaphoboscum nigrum, Lon.

Saxifraga Venetorum, Ad.

Daucus Selinoides 2. Ad. Lob.

Sefeli pannonicum 2. Clus. pan. ico. 2. montanum, Eid. hist. ico.

Libanotis nigra, communiter Cervaria nigra, Thal.

Libanotis Theoph. nigra, Tab. Ger.

Varietas: 1. est folijs pallidè virentibus & splendentibus. 2. folijs latioribus, forte obculturam, quam Pseudo-costum Cortusus nominabat. 3. folijs minus divisis, supina parte dilutius virentibus & aliquantulum splendentibus, prona subcinereis, quam Cervariæ nigræ nomine, Lipsiâ D. Jungermannus misit.

VI. Daucus mont. apij folio minor.

Apium mont. & Oreoselinum nigrum, Gesn. hor.

Dauci secundi Selinoidis varietas, sive Selinoides Cordi, Lob. obs.

an Daucus Selinoides latifolius, Cord.

an Apium sylvaticum, Thal.

VII. Daucus mont. apij folio albicans.

Seli 2. mont. pannonicum, Clus. hist. desc.

Sefeli peloponensis Jenensium nomine, D. Jungermannus misit.

VIII. Daucus mont. apij folio flore luteo: qui 1. in Prodomo.

IX. Daucus prat. apij folio: qui 2. in Prod.

X. Daucus campestris apij folio.

Dauci 2. genus Dalechampij, Lugd.

An fortè Pimpinella Saxifraga.

XI. Daucus petroselini vel coriandri folio.

Bunium Dalechampij, Lugd.

XII. Daucus Cret. nodosus umbella lutea.

Daucus 3. Cret. Belli, Ponæ & ep. 1. ad Clus.

XIII. Daucus pratensis millefolij palustris folio.

Daucus prat. Dalechampij, Lugd.

Hic folijs & umbellâ, quæ tamen alba est, cum Millefolio aquatico Matthioli convenit, folijs tamen inferioribus, Coriandro similibus, exceptis.

P A S T I N A C A.

Σταφυλινὸς Diosc. l. 3. c. 59. fortè à colore uva nigricantis, cujus coloris, unius radix est: qui sylvestris, in cujus umbella candida medio, exiguum quid coloris purpurei, cernitur: & etiam sativi meminit. Δαῦκος Theophrasto (Pastinacam Gaza vertit) 9. hist. 15. cui Daucus specie Lauri, colore croci apud Archades nascitur: & in Patrensi agro præstantior cæteris: huic vis calefactoria est, radix nigra: & c. 22. Daucum agro Spartensi Achaja laudatissimam referunt: naturâ calefactoriam, radice nigram.

Pastinaca (quæ à pascendo dicta videtur, cum corpus alat) nomine, Latinus quatuor plantas significari, Plin l. 19. c. 5. ostendit; Pastinaca, inquit, unum genus agreste, spontè provenit. Staphylinus Græcè dicitur: alterum feritur radice, vel semine: est & quartum genus in eadem similitudine Pastinaca, quam nostri Gallicam vocant, Græci verò Daucon: at l. 20. c. 5. Staphylinus, pastinacam erraticam appellant.

Duplex

Duplex est Pastinaca, tenuifolia & latifolia: de tenuifolra tam sativa, quàm sylvestri nunc: de latifolia, sectione quinta.

- I. Pastinaca tenuifolia syl. Dioscoridis, vel Daucus Officinarum.**
 Daucus agrestis, Gal. de alim.
 Pastinaca erratica, Plinio, Fuch. Gord. in Dioscorid. Tab.
 Staphylinus sylv. Trag. Dod. gal. Cæs.
 Pastinaca sylv. Matth. Lac. Lon. Cast. Lugd. syl. tenuifolia, Dod. Ger.
 Daucum Officin. usitatus, Ad.
 Pastinaca sylv. genuina Diosc. Lob.
 Pastinaca 2. Tur. 4. Plinij, Cam.
 Dauci 3. genus, Dod. gal. Thal.
 Daucus vulgaris, Clus. hist.
- Differt magnitudine & parvitate: sic & ratione umbellæ, in cujus medio aliquando macula purpurea, subnigræve, aliquando crocea: folijs etiam, aliquantum latoribus, in altera multò tenuioribus: quare Thalius illam, Daucum 3. Dodonæi, hanc verò Daucum 3. tenuifolium nominat.
- II. Pastinaca tenuifolia syl. umbella majore.**
 Pastinaca sylv. daucoides Apula, Col.
 Umbellâ est majore, obscure purpurascente, quæ non in totum, ut in priore, conglobatur.
- III. Pastinaca sylv. hirsuta echinato fructu.**
 an Daucus angulosus, Cordi hist.
 Daucus $\lambda\alpha\sigma\iota\acute{o}\kappa\alpha\upsilon\lambda\omicron$. id est, hirsuto caule, Thal.
- IV. Pastinaca syl. angustifol. fructu echinato.**
 Pastinaca echinophora Apula, Colum.
 Hanc ad D. Columna accepimus.
- V. Pastin. tenuif. sativa radice lutea, vel alba.**
 Staphylin. sativus & Daucus domesticus, Gal
- Staphylinus 1. & 2. Trag. luteus, Dod. gal.
 Sifer, Lac. alterum, Matth. Tab.
 Carota crocea malè Sifer, Guil.
 Pastinaca sativa 1. Fuch. sativa flava, Lon.
 Pastinaca sativa 1. & 2. Tab.
 Pastinaca radicibus luteis, vel albis, Ges. hor.
 Pastinaca sativa Diosc. Lob. Cord. in Diosc.
 Pastinaca tenuifolia sativa, Dod. Ger.
 Carotta vulgaris radice flava, Ad.
 Carota radice buxei coloris, Cæs. ex albo flavescens, Cast. nostra lutea, Cam.
 Pastinaca 3. Daucus Staphylinus altilis & hortensis, vulgo Carotta, Cam. hor.
 Variat solùm radicis colore, quæ vel alba, vel pallidè lutea, vel lutea est.
- VI. Pastinaca tenuifolia sativa, radice atrorubente.**
 Staphylinus sativus Dioscoridi.
 Daucus radice nigra, Theophrasti.
 Pastinaca sativa, Plinij.
 Staphylinus 3. Trag. niger, Dod. gal.
 Carota, Matth. altera, Lugd. radice sanguinei coloris, Cæs. radice rubra, Cast.
 Pastinaca sativa altera, Fuch. prima, Tur. sativa rubens, Dod. Tab. atrorubens, Lob.
 Daucus niger Theoph. Carotta vulgaris, Ad.
 Pastinaca radicibus purpureis, Ges. hor.
 Been rubrum & album, an Daucus sativus & sylv. Galeni, Ang.
 Carota Italica radice rubra & alba, Been rubri & albi $\alpha\upsilon\tau\iota\beta\alpha\lambda\lambda\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon\alpha$ esse volunt aliqui, non malè, Camer.

G I N G I D I U M.

G $\gamma\gamma\lambda\lambda\omicron\upsilon\upsilon$ Dioscorides lib. 2. cap. 167. herbam sylvestri Staphylino similem dicit. & Plin. lib. 20. cap. 5. *Gingidium similitimum Staphylino.*

- I. Gingidium folio fœniculi.**
 Gingidium Dioscoridis, Ravv. Lugd. ap.
 Gingidium Syriacum, Cam.
- II. Gingidium umbella oblonga.**
 Sefeli, Trag. ico.
 Visnaga, Matth. Ad. Lob. Lugd. Cast. & Pastin. sylv. major.
 Gingidium, Ang. Cord. in Diosc. & hist. Dod. gal. Clus. hist. cui & Bisnaga.
 Sefeli Mafsiliense, Fuch. Dod. gal. ico.
- Dauci genus tertium, Fuch. ico.
 Cumini sativi alterum genus, Cæs.
 Gingidium alterum, Dod. tertium, Tab.
 Gingidium Hispanicum, Ger.
- III. Gingidium folijs Chærefolij.**
 Gingidium, Matth. Lugd. Cast. primum, Tab.
- IV. Gingidium folijs Pastinacæ latifoliæ.**
 Gingidium folijs Bauciæ Syriacum, Lob. Lugd.
 Gingidium primum, Dod. secundum, Tab. (& latifolium) Ger.

CHÆROPHYLLUM.

Chærophyllum Columella habet: an Plinij l. 19. c. 8. sit Carephyllum, quod Paderota Græci vocitant, propter brevitatem asserere non licet: & potius ejusdem Anthriscus, lib. & cap. 22. fortè Theophr. 7. hist. 7. εὐθρασίον, Enthysium Gaza vertit. ὀρεοσίλιον Dioscoridus quibusdam videtur.

I. Chærophyllum fativum.
Cherofolium, Brunf. Dod. fativum, Trag.
Cerefolium, Matth. Cast. Lugd. vulgare, Ger.
Cerefolium, Ang. Dod. gal. Gef. hort. Lon. Ad.
Lob. (cui Gingidij species) Cæs. Cam. Tab.
Oreoselinum, Ang. & Cæs. putant.
Gingidium, Fuch. Tur Lac.

II. Chærophyllum sylvestre.

Dauci sylv. genus, Gef. ap.
Daucus sepiarius, Gef. col.
Anthriscus Plinij, Lugd.
Cerefolium sylv. Tab. Apium sylv. Ger. ico.
III. Cærophyllon nonnihil similis.
Perchepier (i.e. Saxifraga) Anglorum, Ad. Lob.
Scandix minor, Tab. (Lugd.
Alchimilla montana minima, Col.

SCANDIX.

Σκάνδιξ Dioscoridi lib. 2. cap. 168. sylvestre olus est, quod Gingidiso subjungit: Theophrast. 7. hist. 8. Plinio lib. & cap. 22.

I. Scandix umbella ex apicibus coagmentata.
Scandix, Lugd.

II. Scandix semine rostrato vulgaris.
Pecten Veneris, Matth. Ang. Gef. hor. Ad. Lob.
Cast. Lugd. Cam. Ger.
Scand. Dod. Lac. Cord. in Diosc. Gef. h. Cæs. Tab.
Pecten Veneris, ἀγριοκάντινα vulgo dicitur, Hon.
Belli ep. 1. ad Clus.

III. Scandix Cretica major: quæ 4. in Phytopin. prima in Prod.

IV. Scandix Cretica minor: quæ 3. & 5. in

Phytopin. at. 2. in Prod.
Anthriscus Plinij, Clus. hist.
Anthriscus vulgo τριλιμονία, quod vulvæ purgamentum significat, cum Venerem excitet, Hon. Belli ep. 1. ad Clus.
an Scandix legitima quæ κάντινα ἢ σκανδίνι quæ comeditur, Eid. l. 1.
Anisomarathrum Apulum, Colum. & Clus. histor. ap. alt.
an Apium sylv. Dalech. Lugd.
Duplex est odora & inodora.

CAUCALIS.

Kαυκάλις apud Dioscorid. lib. 2. c. 169. Scandicem sequitur, quam aliqui Daucum sylv. nominant. Plin. lib. 21. c. 15. secutus Dioscoridem, inter Olera recensuit.

I. Caulalis maxima Sphondilij aculeato femine.

Caucalis major, Clus. hist.

II. Caulalis lato apij folio.
Caucalis, Matth. Lac. Cast. Lugd.
an Caulalis, Cord. in Diosc.

Daucoides majus, Cord. hist. Thal.

Caucalis vulgatiore, Ad.

Caucalis flore rubro folio latiore, Lob.

Caucalis rubello flore, Clus. hist.

Gingidium, Cæs. 15.

III. Caulalis arvensis echinata latifolia.
Echinophora major platyphyllos purpurea, Colum.

an Caulalis saturè rubente flore, Clus. hist.

IV. Caulalis arvensis echinata magno flore.
Lappa agrestis, Trag.

Lappula canaria Plinij, Ang.
Caucal. Dod. (& Daucus sylv.) Gef. hor. Tab. Ey.
Caucalis alia vulgaris, Lugd.
Caucalis albæ flor. vulgaris, Lob. Ger. albo flore proximè ad Dioscoridis accedens, Clus. hist.
Caucalis coronata umbella, Cam.
Tribulus sylv. & Lappa campestris, Lon.
Myrrhis lappa Dalechampi, Lugd.
Dauci genus arvense, Gef. cat.
Daucus ἀνανθήναρπῶ seu ἐχινόναρπῶ, sive ξανθίοναρπῶ minor, Thal.
Echinophora πικρὸνάαρπῶ, an Gingidium Dioscor. Col.
V. Caulalis arvensis echinata parvo flore & fructu.
Caucalis flore minuto, Cam.
an Echinophora 3. leptophyllon purpurea, Col.

VI. Cau-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Oreoselinum aliud, Lugd.

XI. Apium palustre, & Apium Officinarum.

Apium, Brunf. Fuch. Lon. vulgare, Trag.

Apium palustre, Matth. Fuch. ico. Ges. hor. Lac. Cast. Lugd.

Apium sativum & palustre, sola cultura differens, Cord. in Diosc. & hist.

Eleoselinum, Tur. Dod. Lob. Ger. spontan. Col.

Paludapium, Ad. Tab.

Apij aliud genus, Cæs.

XII. Apium Macedonicum.

Petroselinum Macedonicum, Matth. Ad. Lob.

Dod. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Apij alterum genus peregrinum, Cæs.

Daucus secundus Dioscoridis, Col.

XIII. Hipposelinum Theophr. vel Smyrnum, Dioscor.

Petroselinum Alexandr. Trag. Macedonicum verum, Ger.

Smyrnum, Matth. Cord. in Diosc. Ges. hor. Cast.

Lugd. Cam. Col. qui Dioscoridis vult.

Hipposelinum, Ang. Dod. Fuch. Lac. Cord. hist.

Ges. hor. Ad. (sive Olusatrum) Lob. Tab.

Alexander, Tur.

Olusatrum, Cord. in Diosc. Ges. hort. (quibusdam Petroselinum Macedonicum) Lon. Cæs.

& Macerone vulgi.

XIV. Smyrnum peregrinum rotundo folio.

Smyrnum Creticum, Matth. Cast. Lugdun. Camer. Ger.

Smyrnum Creticum putatum, Col. cui Hipposelinum aliud Diosc.

Smyrnum, Dod. gal. Ad. Lob. Tab. verum, Ges. hort. Lugd.

Smyrnum Amani montis, Dod.

Olusatri alterum genus peregrinum, Cæs.

Perfoliata altera, Lugd.

XV. Smyrnum peregrinum folio oblongo: hoc in Prodromo descripsimus.

Pingit Columna sub titulo an Hipposelinon.

S I S O N.

Σίσων Dioscoridi lib. 3. cap. 64.

Sison, quod Amomum Officinis nostris.

Amomum Germanicum, Trag.

Amomum Officin. falsò dictum, Ges. hort.

Sison, Ang. Tur. Ges. hort. Lugd. Tab. Cam.

Sison sive Sison, Cord. in Diosc. & hist.

Petroselinum Macedonicum, Fuchij, Dodon. Lon.

Ammi parvum, Ges. hort.

S I O N.

Σιον Diosc. lib. 2. cap. 154. ἀπὸ τῆς σείων, quod in aquis vacillando, ab aquis præterlabentibus succuratur: vel potius ab excutiendis calculis. Plin. l. 6. c. 22. Sion fortè ejusdem l. 26. c. 8. Laver.

I. Sion sive Apium palustre folijs oblongis.

Sion odoratum, Trag.

Sium, Cord. hist. Ges. hort. Dod. primum minus, Taber.

Sium verum, Matth. Thal. Lugd. cui & Sium Cratevæ majus.

Sij primum genus quod Laver, Fuch.

Laver, Dod. gal. Tur.

Apium palustre, Fuch. ico. Ges. col. Lon. Lugd.

Silaum Plinij, Ang.

Sium sive Laver Diosc. Olusatri folio, sive aquatica pastinaca, Ad. Lob.

Crescione vulgo, Cæs.

II. Sium latifolium.

Sium majus latifolium vel 3. & Sium medium, vel 2. Taber.

Sium majus, Ger.

III. Sium erucæ folio.

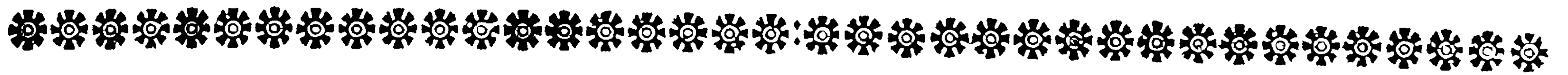
Sium alterum, Dod. Olusatri facie, Lob.

Sium alterum erucæ folio, Lugd.

Sium majus angustifolium, Tab.

Cicuta maxima quorundam, Eyst.

an Crescionis alterum genus, Cæs.

SECTIO QUINTA.

PASTINACA LATIFOLIA; SISARVM; ANGELICA; IMPERATORIA; LASERPITIVM; PANAX; SPONDYLIVM; LIBANOTIS; CARVI; CORIANDRVM; ANISVM; AMMI; PIMPINELLA; Myrrhis; Cicuta & Cicutaria; Sefeli; Ligusticum; Bulbocastanum; Oenanthe & Filipendula; Pedicularis seu Fistularia, & Barba Capræ.

PASTINACA LATIFOLIA.

E *Ἐλαφόβοσκον* Dioscoridi, lib. 3. cap. 80. & Plinio, lib. 5. cap. 22. id est, pabulum cervi, hoc enim pabulo cervos serpentibus resistere fama est, Diosc. & Plinio auctoribus.

I. Pastinaca sativa latifolia.

Pastin. sativa, Trag. Lac. ico. Lug Ges. hor. Cam.

Pastinaca vulgaris, Dod. gal. Cæs.

Pastinaca domestica, Matth. Ang. Cast. Ad. Lob.

Pastinaca latifolia sativa Dod. latifolia syl. Ger.

Sisarum sativum magnum, Fuch. Tur.

Sifer Dioscoridis, Col.

Elaphobosum sativum, Tab.

II. Pastinaca sylv. latifolia.

Pastinaca, Brunf. sylv. Trag. Ang. Cord. Gesn. hort. Thal. Cam. spontè nata, Cæs.

Sifer sylv. Fuch. Tur.

Elaphobosum, Matth. Dod. gal. Cast. syl. Lac.

Baucia, Pastinaca syl. Arabum, an Elaphob. Ad.

Elaphosum erraticum, Tab.

Pastinaca sylv. gallica, Cord. in Diosc.

Pastinaca latifolia sylv. Dod.

Spondylium, Ger.

SISARUM.

Σ *Ἰσάρον* Diosc. l. 2. c. 139. vulgo cognitum, cujus radix elixa, ori grata est. Sifer Plinio, l. 19. c. 5. quod olim in Germania cibi causa sevebatur, quare eam quotannus à Germanis Tib. Cæsar, Plinio scribente, flagitavit.

I. Sisarum Germanorum.

Sifer, Brunf. Matth. Cord. in Diosc. Ges. hor. Lon.

Sifer alterum, Lac.

(Cam.

Sifer sativum, Fuch. minus, Tur.

Sisarum, Trag. (& Rapunculus hortensis) Dod.

Ang. Ad. Lob. Tab. Ger. majus, Lugd.

Sifer Germanicum, Cæsalp. cui Elaphobosum Diosc. & Plinij.

Elaphobosum Dioscoridis, Col.

II. Sisarum Syriacum.

Secacul Arabum & Maurorum sive Pastinaca Syriaca, Rauvv. Lugd. ap.

ANGELICA.

A *Ngelica*, quam aliqui ad Smyrnum, alij ad Laserp sive Silphium Cyrenaicum referunt: etiam S. Spiritus radix dicitur, vel à radice suavissimo odore, vel à facultate singulari, qua contra venena valet.

I. Angelica sativa.

Angelica, Brunf. Ang. Gesn. hort. Lac. Ad. Lob. Cast. Tab.

Angelica major, Dod.

Angelica sativa, Trag. Matth. Fuch. Dod. gal. Lon. Lugd. Cæs. Ger.

Angelica odorata, Gesn. col. Cam.

Smyrnum, Cord. in Diosc. & hist.

Laserpitium, Lac.

Variat radice; nostra enim crassior, Bohemica minor & nigricans: illa citius, hæc tardius corrumpitur.

Huc referenda est Angelica Scandiacæ, sive Archangelica Tabernæmontani, quæ umbella est flava, semine rotundiore, & ex Norvegia ac Pomerania adfertur.

II. Angelica sylvestris major.

Angelica sylv. Trag. Matth. Fuch. Dod. Lon. Ad. Lob. Lugd. Thal. Cam. Tab. Ger.

In locis humidioribus, folijs est tenuioribus.

III. Angelica syl. minor sive erratica.

Pycnocomos, Brunf.

Angelicæ vitium (& Osteritium sylv.) Trag. Lon. Herba Gerardi, Dod. Ger.

Elaphobosco similis, Cord. in Dios.
 Corchorus quibusdam, Gesn. hort.
 Podagraria, Ad. Lob. Cast.
 Angelica erratica, Thal. sylv. communis, Cam.
 Ægopodium, Tab.
 Foliorum incisuris mirè variat.
 IV. Angelica sylvest. hirsuta inodora : in
 Prodr. descripta.
 Herba Podagrariæ cognata, Franco.

V. Angelica sylv. montana.
 Archangelica, Clus. pan.
 Angelica, Cæs. Huc etiam referenda
 Angelica minor montana, Tab.
 VI. Angelica aquatica.
 Archangelica, Lob. Dod. Clus. pan. & hist. Cast.
 Lugd. Cam.
 Angelica aquatica, Gesn. hort. & col.
 Angelica altera, Cæs.

I M P E R A T O R I A.

Imperatoria, quæ ob raras & præstantes facultates, sic nominata fuit, inter Laserpitium & Panacem
 media videtur.

I. Imperatoria major.
 Astrantia, Brunf. Ges. hor. & col. Dod. Clus. hist.
 Smyrnion hortense, Trag. Gesn. hort.
 Laserpitium Germanicum, Fuch.
 Laser sive Laserpitium, Tur.
 Struthion, Cord. hist.
 Ostrutium, Dod. gal. Lon.

Imperatoria, Matth. Gesn. hort. & fra. Lac. Ad.
 Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.
 Ligusticum, Ang.
 Herba rena vulgi, Cæs.
 Magistrantia, Cam.
 II. Imperatoria minor.
 Imperatoria vel Astrantia alpina, Cam. ep.

L A S E R P I T I V M.

Laserpitium, Σιλφιον Dioscoridi, lib. 3. cap. 94. cujus caulis ferulaceus μάσπιλον appellatur, folia sunt apio
 similia, semen verò latum: ex cuius caulibus & radice incis, ὄπθ, i. e. succus colligitur: quibusdam
 caulis οίλφιον: radix, μαγύδαρις, & folium μάσπετα dicuntur: sic Theoph. 6. hist. 3. Silphium cujus folium
 maspetum vocant: Et Plin. lib. 19. cap. 3. Laserpitium, quod Græci Silphion vocant, in Cyneraica provincia
 repertum, cujus succum Laser vocant: Avicenna planta Laserifera Altiht dicitur, interpretum aliqui Asam
 reddunt, fortè voce ex Laser corrupta.

I. Laserpitium veterum.
 Silphion, Dioscoridis & Theophrasti.
 Laserpitium, Plinio.
 Altiht Avic. Asa quibusdam.

II. Laserpitium Gallicum.
 Laserpitium, Ad. Lob. (sive Silphium) Lugd.
 Laserpitium Massilioticum, Tab.

P A N A X.

Πάνηξ, quasi πᾶσιν ἀνθ, omnibus remedium adferens, cujus Theoph. 9. hist. 10. genera quatuor: 1. Syriacum: 2. Chironium: 3. Aesculapicum: 4. Herculanum: Chironium, foliorum icis simili: Aesculapium, folio Thapsia: Herculanum, folio magno & amplo, ut quoquo versus tres palmos perficiat. Dioscoridi, lib. 3. cap. 55, 56, 57. tria genera sunt: πάνηξ ἡράκλειον, ex quo Opopanax colligitur, folijs ficulneis, quinquepartitis: πάνηξ ἀσκληπιῶν, folijs fœniculi: πάνηξ χειρόνιον, folio amaracti.

I. Panax Pastinacæ folio, an Syriac Theoph.
 Sagapenum existimatum, Gesn. hort.
 Panaces peregrinum, Dod.
 Panax altera recentiorum Olusatris aut Pastinacæ folio, Ad. Lob.
 Panax Chironium, Lugd. Herculeum 2. Tab.
 Panax herculeum majus, Ger.
 an Panacis heraclei alterum genus, Cæs.

ferulacæ in Media provenientis, medio inter
 succum Silphij & Galbanum colore, Dioscor.
 lib. 3. cap. 95.

Σαγάπινον Sagapenum & Serapinum in Offi-
 cinis, an hujus foræ lachryma, cum sit plantæ

II. Panax costinum.
 Costus, Matth. Lon. vulgaris, Cam. ep.
 Costus spurius, Matthioli, Lob. ob. Cam.
 Pseudocostus, Matth. Lugd.
 Herba costa, Cæsalp.
 Panax Chironium Theoph. Cam.
 Panaces costinum & Costus Illyricus, Tab.

III. Pa-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ligusticum, Brunf. Cord. in Diosc. Gesn. hort. | Laferpitium, Ang. Ger.
 Lon. Tab. sativum, Trag. Cord. hist. vulgare, | Smyrnum, Lac. Fuch.
 Dod. gal. Cam. | Hippofelinum, Lugd.
 Libyiticum vulgare, Fuch. ico.

LIBANOTIS FERULÆ FOLIO & Panax Asclepias.

Λιβανωτίς Dioscoridi, l. 3. c. 87. duum est generum: unum fœcundum, cujus semen rotundum, angulosum, *Macre*, linguam exurens, & *νάξις* vocatur, folijs fœniculis cui alterum consimile, semine lato, minimè exurente. Sterile illorum similitudinem refert, sed neque caulem, neque florem, neque semen promit.

I. Libanotis ferulæ folio semine anguloso. Libanotis 2. Dod. Tab.
Libanotis seu Rosmarinum, Matth Lac. Lugd. Libanotis nigra, Cæs.
Rosmarinum 1. Ang. Cast.
IV. Libanotidi secundæ similis seu Panax Asclepium primum.
Libanotis 1. Dod. vel cachryfera, Cam.
Panaces Asclepium, Matth. Lac. Cast. Lugd.
Rosmarinum ferulaceum, fertile, Diosc. cujus semen Cachris dicitur, Ad.
V. Panax Asclepium umbella lutea.
Cachrys verior Libanotis Galeno, Lob.
Panax Asclepium alterum, Lugd.
Libanotis candida, Cæs.
VI. Panax Asclepium semine folioso.
II. Libanotis ferulæ folio & semine.
Panax Asclepium Apulum, Col.
Panax Asclepium ferulæ facie, Ad. Lob.
VII. Libanotis minor umbella candida.
Panaces Asclepium, Dod. Cæs. Tab.
Libanotis Septentrionalium herbariorum, Ad.
III. Libanotis fœniculi folio semine foliaceo.
Libanotis minima, Lugd. (minor.)
Rosmar. alt. ferulaceum Dioscoridis, Lob. ob
VIII. Libanotis tenuif. German. major &
Panax Asclepium, Ang. Cam.
Libanotis <i>καρβινοειδής</i> major & minor, Thal. ,

CARUI

Κάριον Dioscoridi, lib. 3. cap. 66. *κάρειον*, Aetio, *καρβαβάνδιον* Simeoni Sethi, lib. de alim. Careum Plin. lib. 19. cap. 8. à Caria regione in qua laudatissimum nascitur.

I. Cuminum pratense, Carui Officinarum.	Cuminum equinum & syl. Trag.
Caros, Brunf. Trag. Dod. gal. Ges. hor.	Fœniculum erraticum alterum, Lon.
Careum, Fuch.	Peucedanum, Eid. ico.
Carum, Tur. Cord. in Diosc. Matth. Lac. Ang.	Hippomarathrum, Bot. Franc.
Lob. Dod. Cast. Lugd. Tab. Ger.	Fœniculum sylv. Loniceri, Lugd.
Carui, Lon. Ad. Cæs. Thal.	Alia latioribus, alia angustioribus folijs est.
II. Carui alpinum: in Prodromo descript.	IV. Podi farina seu flosculus quo flatus
III. Caruifolia.	ventris exigunt: par. 4. Ind. Orient. 7.

CORIANDRUM

Κόριον ἢ κορίαννον Diosc. lib. 3. cap. 71. dictum putant, quod folia & caules cimices redoleant. *κορίαννον*, Theoph. 7. hist. 1. & 4. caus. 3. cujus genera plura esse 4. hist. 7. dicit. Coriandrum Plinio, lib. & cap. 20. quod inter sylvestria non inventatur.

I. Coriandrum majus.	Semina in calidiorib. regionib. majora sunt.
Coriandrum, Brunf. Trag. Fuch. Matth. Ang.	II. Coriandrum minus testiculatum.
Cord. hist. Gesn. hort. Lac. Lon. Ad. Lob. Cast.	Coriandrum alt. minus odorum, Lob. Lug. sub
Cæs. Cam. Tab. Ger.	Coriandri alterius icone, Dod.
Coriandrum, quod recens frigidum, exsiccatum verò calefacit, Guil.	Coriandrum 2. inodorum, Tab.
Coriander, Tur.	III. Coriandrum sylvestre foetidissimum.
	Coriandrum sylv. Myconi, Lugd.

A N I S U M.

Anisum, quidam auctore Plinio, lib. 20. cap. 17. quasi ἀνίστον vocare, quia appetentiam cibi prestaret, & forsan sic dictum, ὅτι ἀνίστοι τὰς ἐμπνευματώσεις, quod tensiones flatulentas internas & externas remittat & laxet.

I. Anisum herbarijs.
Absinthium dulce, Roef.

Majore est semine & minore, hocque apud

Bohemos habetur.

II. Anisum peregrinum.

Anisum Philippinarum Insularum, Clus. hist.

A M M I.

Ammi quod Græci vocant, Cumino est simillimum: quidam Cuminum Aethiopicum esse existimant: Hippocrates regium appellat.

I. Ammi majus.

Ammi, Brunf. Trag Tur. Cord. in Diosc. & hist.
Gef. hort. Lon. Lugd.

Ammi commune sive vulgare, Dod. Cam. Ger.

Ammi vulgatius, Lob.

Ammiofelinum, Tab.

Quibusd Bubon. Hipp. alijs Bupleuron Plin.

Variat fol. plurim. incis. & non nihil crispis.

II. Ammi alterum semine apij.

Ammi majoribus & serratis folijs semine apij,
Gesu. hort.

Ammi Creticum aromaticum, Ad. Lob.

Ammi tertium Creticum, Tab.

III. Ammi parvum folijs fœniculi.

Ammi, Matth Ang. Lac Cast. Cæs. Lugd. Cam.

Ammi verum, Gef. hort.

Ammi parvum, Dodon. gal. alterum parvum,
Eidem f.

Ammi perpusillum, Lob.

Ammium primum Alexandriacum, Tab.

IV. Ammoides.

Ammi pusillum, Cæs.

P I M P I N E L L A.

Pimpinella & Bipinella à recentioribus, à foliorum binis ordinibus, pennatim sive plumatim digestis, notu-
nata, veterib. indicta existimantur: quæ etiam Bipennula & Pampinella vocantur. Hæc duplex est, Pim-
pinella saxifraga, seu saxifraga, à facultate calculorum à renib. expellendorum: altera Pimpinella Sanguisor-
ba, vel Sorbastrella, quod sanguineos fluxus sistat quæ πημπινελλε Myrsino, & quibusd Sideritis 2. Diosc. censetur.

I. Pimpinella saxifraga maj umbellâ candidâ.
Pimpinella, Brunf. Cord. in Diosc. Lon. Trag.
Fuch. Tur. Gef. hor. Lob. Cast.

Pimpinella nostras communis major, Thal.

Bipinella, Saxifraga major, Ad.

Pimpinella saxifraga, Matth. Ger. major, Cam.

Bipennula, Lac.

Saxifraga major, Dod gal. Saxifraga 1. Cæs.

Saxifraga, Cord. hist. magna, Dod. hircina ma-
jor, Gef. hor. vulgaris major, Clus. pan.

Tragoselinum majus, Tab.

Folia in una atrovirentia, splendentia: in al-
tera minime: invenitur & in lacinas divisa. Ad
hujus radicem quibusdam in locis, grana repe-
riuntur, quorum medulla in colorem rubeum
mutatur, cujus ad tincturam carmesini usus est,
monentibus Lacuna & Anguillara, & Coccus
radicum quibusdam dicitur.

Fragosus l. 3. c. 15. videtur Cocchenilla existi-

masse: Cocchinilla, inquit, quædam grani spe-
cies adfertur ex Peru, quod nascitur in certis
plantis parvis Pimpinellæ vulgari similibus,
cujus radicibus adhæret, similitudine uvarum
sylvestrium: quidam putarunt falsò, esse Coc-
cognidium verum: alij esse Chermes Arabum,
à Cocco Baphico Græcorum differens, quod ma-
nifestè falsum est, hæc ille. At Oviedus, ex arbo-
re colligi vult, ut suo loco dicitur.

II. Pimpinella saxifraga major altera.

Pimpinella secunda species, Trag.

Tragoselinum minus, Tab.

Bipinella sive saxifraga minor, Ger.

Cauliculi & foliorum venæ, interdum pur-
purascent: hæc fervore & acrimonia primum
genus superat.

III Pimpin saxifraga major umbellâ rubente.
Saxifraga major in alpi. flore rubente, Gef. h.

Pimpinella major umbellis purpureis, Gef. fra.

IV. Pim-

IV. Pimpinella saxifraga minor.
 Pimpinellæ 3. species, Trag.
 Pimpinella minor, Fuch. Tur. Cam. ep.
 Pimpinella saxifraga minor, Lugd. Cam.
 Pimpinella nostras communis minor, Thal.
 Bipinella, Saxifraga hircina, Ad.
 Pimpinella, Saxifraga hircina minor, Lob.
 Saxifragia minor alt. Dod. gal. Saxifrag. 2. Cæs.
 Saxifraga hircina minor, Gef. hort. Cam.
 Saxifraga parva, Dod.
 Saxifraga vulgaris minor, Clus. pan.
 Saxifraga pimpinella Germanica minor, Clus.
 histor.
 Daucus Selinoides, Cord. hist.
 Dauci 3. genus, Lugd.
 Tragofelinum petræum, Tab.
 Tragium Dioscoridis, Col.
 Folia interdum laciniata, interdum incisuris
 angustioribus & oblongis divisa: aliquan-
 do folijs petroselini.
 V. Pimpinella saxifraga tenuifolia: in Pro-
 dromo descripta.
 VI. Pimpinella Sanguisorba major.
 Pimpinellæ Italicæ 2. genus, Trag.
 Pimpinella seu Sanguisorba major, Matt. Cast.
 Lugd. Cam.

Pimpinella major, Dod. gal. sylv. Dod.
 Pimpinella Italica major, Clus. hist. Thal.
 Sanguisorba major, Fuch. Cord. hist. Tab.
 Sangu. altera major, Ad (sive Pimpinella) Lob.
 Pimpinella sylv. Ger.
 Sideritis secunda Diosc. major, Col.
 VII. Pimpinella Sanguisorba minor hirsuta.
 Pimpinella Italica, Trag. Lon. minor, Thal.
 Pimpinella, Ad. Lob. Cæs. minor. Dod. gal. Lug.
 Pimpinella sylv. hirsuta, Gef. hor.
 Pimpinella sanguisorba, Dod. minor, Matth.
 Cast. Cam.
 Pimpinella hortensis, Ger.
 Sanguisorba minor, Fuch. Cord. hist. Tab.
 Sideritis 2. Ang. Guil. quæ Pimpinella Italis.
 Sideritis 2. Diosc. minor, Col.
 an Sideritis altera Diosc. l. 4. c. 34. & Sidsitiete-
 ris Plinij l. 4. c. 17.
 Hæc apud Monspelienfes minor & valdè pi-
 losa reperitur.
 VIII. Pimpinella sanguisorba minor levis.
 Pimpinella sativa lævis, Gef. hor.
 Culturâ solùm à priore differre videtur, cùm
 in usum acetariorum ab Italis in hortos seratur.
 IX. Pimpinella sanguisorba inodora: in
 Prod. descripta.

M Y R R H I S.

M *ῥῥῖς, sive μύρρα Dioscoridi lib. 4. cap. 116. Myrrhis, quæ alijs Smyrrhiza, alijs Myrrha dicitur, Plinio
 lib. 24. cap. 16.*

I. Myrrhis major, vel Cicutaria odorata.
 Myrrhis, Matth. Cord. in Diosc. Gef. hor. Lac. Ad
 Lob. Dod. Cast. Lugd. sativa, Cam.
 Sefeli Peloponense, Ang.
 Cicutaria tertia, Cæs.
 Cerefolium Hispanicum, Tab.
 Cerefolium magnum & Cicutaria tenuif. Ger.
 II. Myrrhis minor.
 Myrrhis altera, Ad. parva, Lob. Lugd.

Cicutaria secunda, Cæs.
 Myrrhis sativa minor, Cam.
 Myrrhis montana, Tab.
 III. Myrrhis sylv. seminibus lævibus.
 Myrrhis, Fuch. Dod. gal. Tur. Lugd. sylv. Cam.
 Cicutaria, Gef. hor. Lon.
 IV. Myrrhis sylv. seminibus asperis.
 Myrrhis sylv. nova Æquicolorum, Col.
 V. Myrrhis Broccenbergensis, Thal. quid?

CICUTA ET CICUTARIA.

K *κίκεον Theoph. 1. hist. 8. & 6. ejusd. 2. Diosc. l. 4. c. 79. Etymologicus ita nominatum tradit, ἀπὸ τὸν γινόμενον εἰλιγμὸν, ἢ σκόπον τοῖς πίνυσι. Quare Gal. lib. quod animi mores 3. quod cicuta epota stultitiam pariat, κίκεον dicta, desumpto nomine ab eo affectu, quia corpus ipsum torquetur. Plin. l. 25. c. 13. Cicuta, cujus caulem viridem à plerisque ediscribit: verùm qui sapiunt, ab hujus esu, Socrateo exemplo moniti, abstineant.*

I. Cicuta major.
 Cicuta, Trag. Matth. Ang. Fuch. Dod. Tur. Lac.
 Ad. Lob. Lon. Cast. Lugd. Cæs. Tab. Ger.
 Cicuta major, Cord. hist. Cam. vera, Gef. h. Thal.

Cicutaria vulgaris, Clus. hist.
 Variat folijs aliquando latioribus, aliquan-
 do tenuioribus.
 II. Cicuta minor petroselino similis.

Petro-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Variat in foliorum crassitie, tenuitate, longitudine, brevitate & divisura: in omnib. tamen glauca sunt. Aliàs nomine Seseleos Mass. habemus, de quib. cum adhuc dubitemus, ut & alijs umbelliferis, de ijs in Theatro, si Deus volet.

X. Sefeli montanum fœniculi folio. Sefeli mont. 3 vel mont. angustifol. Clus. pan & hist. qui vult à Libanotide Diosc. altera fructifera, non multùm differre.

XI. Sefeli palustre lactescens. Sefeli palustre, Cam.

XII. Sefeli pratense, Silaus fortè Plinio lib. 26. cap. 8.

Ligusticum Matthioli censet, Ges. hor. Pastinaca pratensis Theoph. Cord. in Diosc. Pastinaca nigra sylv. Cord. hist. Sefeli prat. Monspeliens. Ad. Lob. Lugd. Cam. Siler alterum pratense, Dod. Hippomarathrum primum Tab. sub Fœniculo dulci, Ger. ico.

XIII. Sefeli prat. tenuif. sive Daucus pratensis tenuifolius: pro 2. in Prodr. descriptus.

L I G U S T I C U M.

Lιγυστινόν (Galeno λιβυστινόν) ut plurimum in Liguria nascitur, quare à λιγυρία nomen traxit, in monte scil. Apenino dicto: incolis πανάκς dicitur. Diosc. l. 3. c. 85. Ligusticum sylvestre est, in Liguria sua montibus: panacem aliqui vocant. Plin. l. 19. c. 8. & l. 20. c. 15. Siler nunc appellant nomine à Sile deducto, quia pro Sefeli semine utuntur, at Veteres ipsum Sefeli, etiam Sili & Seli vocabant.

I. Ligusticum quod Sefeli Officinarum. Siler montan. Trag. Guil. Ad. Lob. Dod. Clus. h. Ligustic. Matt. Lac. Cast. Lugd. verum, Dod. gal. Ges. hor. Tab. sub Levistico vulgari, Ger. ico. Sefeli Massilioticum, Cord. in Diosc. Sefeli, vulgò Siler montanum, cum nullo Sefeli conveniens, Ges. hort.

Sefeli Italicum, Cast. Ser montanum, Sefeli peloponense, Cæs. Semine latiore & brevior variat. II. Ligusticum folijs cicutæ. Siler Creticum, Cam. III. Ligusticum sive Siler montanum angustifolium: in Prodromo descriptum.

B U L B O C A S T A N U M.

Bολβοκαστίον, cujus Trallianus l. 7. c. 2. meminit, à radice figura bulbosa, & sapore castaneas exprimentis, nomen habet. Βύβιον Diosc. l. 4. c. 124. aliqui censent, cui ψευδοβύβιον, seq. cap. subjungit.

I. Bulbocastanum majus folio apij. Oenanthe prima, Matth. Cast. Lugd. Bunium, Dod. gal. Lac. Ges. hor. Apios, Tur. Bulbocastanum, Ges. hor. Dod. Cast. Tab. Ger. Bulbocastanum grandius, Lugd. Bulbocastanum mas Tralliani, Lugd.

Nucula terrestris Septentrionalium, Ad. Lob. Pancafeolus vulgo, Cæs. II. Bulbocastanum minus. Ornichogali species, Lon. Bulbocastanum alterum, Cam. Hoc ratione loci, folior. incisuris variat: quod ex Angl. ex Pyren. & monte Calcaris habemus.

O E N A N T H E E T F I L I P E N D U L A.

Oιανάθη Diosc. l. 3. c. 135. quasi flos vinosus, quòd odore & quadantenus colore, non sint viti dissimiles: vel potius, quod cum vite floreat: & λόνικανθον, a florum candore, quos producit: cujus radix magna, in multa rotunda capitula extuberans. Plinio l. 21. c. 23. Oenanthe radice magna numerosa, &c. Recentiorum Oenantes subjungamus, ut & Filipendulas, quæ cum Oenante viribus aliquantum conveniunt: Filipendula, à numerosis illis & rotundis in radice capitibus, quæ velut ex filo quodam pendere videntur, nomen habet.

I. Oenanthe apij folio. Oenanthe secunda, Matth. Lugd. Oenanthe angustifolia, Lob. species, Lugd. Filipendula, Cast. ico 2. vel tenuifolia, Tab. Filipendula angustifolia, Ger. Cyminum bulbosum Plinij, Col. (plicis. II. Oenanthe pastinacæ sylv. fol. semine atri-

Oenanthe species altera, Lugd. III. Oenanthe chærephylli folijs. Oenanthe tertia, Matth. Lugd. Oenanthe cicutæ facie, Ad. Lob. Lugd. Filipendulæ altera species, Ges. hor. Filipendula 3. Oenanthe selinophyllos, Tab. IV. Oenanthe aquatica.

Oenanthe 4. Matth. Lugd.
 Oenanthe aquatica, Lob. aquat. repens, Cam.
 Laver minus, Lon.
 Bulbocastanum foemina, Lugd.
 Sifer palustre, Lugd.
 Petroselinum sylv. vulgo, Cæs.
 Filipendula aquatica vel palustris, Tab. Ger.
 Juncus odoratus aquatilis, Dod.

Differentiæ ratione magnitudinis & parvitas, multæ reperiuntur: sic aliquando bulbocastanum carens, quemadmodum Dod. pingit, & Lobel. duas alias icones subjungit: sic apud Monspelenses, capitulo est majore, per omnia hispidiore: apud nos minore, nec hispido.

V. Oenanthe hederæ folijs.
 Oenanthe Myconi, Lugd.
 VI Oenanthe prolifera Apula.
 Oenanthe Cretica, Ponæ in Bal. ital.

VII. Filipendula vulgaris, an Molon Plin, lib. 26. cap. 7.
 Filipendula, Trag. Dod. Matth. Cord. hist. Ang. Gesn. hort. Lon. Thal. Cast. Lugd. Tab. (cui & Saxifraga rubra) Ger.
 Oenanthe, Fuch. Lac. Cord. in Diosc. Lob.
 Oenanthe vulgaris, Ad.
 Filipendula vulgaris, Eyst.

VIII. Filipendula minor: in Prod. descripta.
 IX. Filipendula montana fl. pediculariæ.
 Filipendula mont. Dod. Tab. Ger.

Oenanthe sive Filip. alt. mont Ad. Lob. Lugd.
 Alestorolophos 1. vel alp. major, Clus. pan. & h.
 Oenanthe alia Myconi, Lugd.
 Crista quædam in alpebus, Cæs.

X. Filipendula montana altera.
 Alestorolophos alpinus 2. Clus. pan. & hist.
 Floribus est modò pallidis, modò purpureis.

PEDICULARIS SEU FISTULARIA.

Pedicularis, ab effectu nomen habet; si enim à pecoribus inter cetera pabula devorata fuerit, pediculorum ingentem copiam procreat. Αλειωρόλοφος seu Crista apud Plin. l. 27. c. 5. censetur, cui folia similia gallinacea crista tribuit. Imò ob florum congeriem, multiplex & densa Gallinacei crista modo fastigiata, sic posteriores dici putant: aliqui Fistulariam nominant, quod ad fistulas & sinuosa ulcera utilis esse credatur.

I. Pedicularis alpina lutea.
 Filipendula alpina, Lugd.
 an Oenanthe, Cæs.
 II. Pedicularis alpina filicis folio major.
 Pedicularis major alpina, Lugd.
 In hac varietas occurrit.
 III. Pedicularis alpina filicis folio minor.
 Alestorolophus alpin. minor, Clus. pan. & hist.
 IV. Pedicularis alpina folio ceterach.
 Herba folijs aspleno persimilis, Gesn. fra.
 V. Pedicularis pratensis purpurea.
 Pedicularia campestris prior, Trag.
 Alestorolophus, Dod. gal. Thal.
 Pedicularis, Lob. Cast. Tab. altera, Lon.
 Fistularia, Dod.
 Alestorolophi 3. genus, Clus. pan. & hist.
 Crista galli altera, sive Phthirion, Lugd.

Ruta pedicularis, Tab.
 Floris color vel purpur. vel carn. vel candid.
 VI. Pedicularis prat. lutea, vel Crista galli.
 Pedicularis campestris 2. Trag.
 Alestorolophos, Ang.
 Crista gallinacea, Dod. gal. Lugd. Clus. hist.
 Crista galli, Lob. Dod. Thal. simplici caule, Cæs.
 Pedicularia lutea, Tab.
 Mimulus Plinij quibusdam: mimuli herba in prato pessima l. 18 c. 28. quamvis alij Nummulum legant, Nummulariam dictam censentes.
 Variat magnitudine & foliorum latitudine, caulium numero: floribus luteis, rarius candidis: semine nigro, aut subluteo.
 VII. Crista galli umbellata.
 VIII. Crista galli angustifolia montana: illa pro 1. hæc pro 2. in Prodromo descripta.

BARBA CAPRÆ.

Barba capræ, à florum figura, quæ barbam caprinam aliquo modo refert, nomen obtinuit: & prima Melandryon Plinij, l. 26. c. 7. censetur, cujus descriptio talis: Melandryon nascens in segete ac pratis flore albo, odorato. Altera ejusdem l. 24. c. 19 Rhodora: herba, inquit, quam Galli Rhodoram vocant, caulem habet virgæ siculneæ modo geniculatum, folia urtica, in medio exalbida, eadem procedente tempore tota rubentia, florem argenteum.

I. Barba capræ floribus oblongis.
 Barbula capræ & barba caprina sylv. Trag.
 Barba capri, Fuch. Dodon. gal. ico. capræ, Lugdun. Eystett.
 Barba caprina, Gesn. hort. altera, Lon.
 Potentilla 2. Ang.

Drymopogon 1. Tab.

II. Barba capræ floribus compactis.

Barbula caprina prior, Trag.

Barba capri, Dod. gal. desc.

Potentilla 1. Ang.

Medesufium (à Ger. Medisüß) Cord. hist.

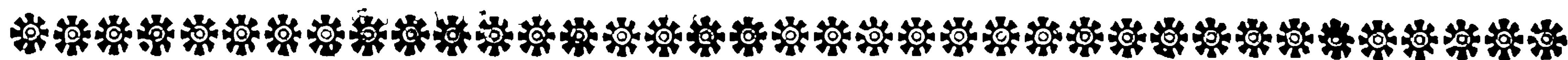
Barba caprina 1. Lon.

Barbica capra, Ad. Lob.

Regina prati, Dod. Ger.

Ulmaria (à foliorum forma) Gesn. cat. Clus. pan. & hist. Lugd. Cam. Tab.

Argentilla major, Thal.

SECTIO SEXTA.

VALERIANA; NARDUS.

Valeriana Dioscoridi, l. 1. c. 10. φάρμακον ἀγρία, eo quod radices cum quadam odoris gravitate Nardum emulenter: imò & viribus Nardo similes, Galeno & Aegineta auctoribus. Plinio, l. 12. c. 12. Nardum Creticum, aliqui agriam vocant, alij phu folio olusatris, &c. & l. 21. c. 20. Nardus quod Phu appellavimus. Officinis & herbarius Valeriana, à multis quibus valet facultatibus: quare & Theriacaria dicitur.

Genera duo, una descriptione Dioscorides proposuisse videtur: folia namque olusatris, majori Valeriana: folia Elaphobosci, media: radices priori, floris color, media convenit.

I. Valeriana hortensis: Phu folio Olusatris Dioscorid.

Valeriana vera, seu Nardus agrestis, Trag.

Phu magnum, Fuch. Matth. Tur Lac. Lon. Lug.

Phu majus, Matth. Cord. hist.

Phu verum, Cord. in Diosc. Fuch. hortense, Gesn. hort.

Phu ponticum, Tab.

Valeriana major, Ang Ad. Lob. Cam. Eyst.

Valeriana optima, Cæs. hortensis, Dod. Ger.

Carpesium, Cast.

II. Valeriana folijs Calcitrapæ.

Valeriana annua seu æstiva, Clus. hist.

III. Valeriana peregrina purpurea albave.

Valeriana Indica, Clus. hist.

Valeriana peregrina ocimi folio, Col.

In Phytopinace, sub 4. in Prod. sub 6. & in Matth. figurâ additâ, descripsimus.

IV. Valeriana sylv. major.

Phu similitudine Elaphobosci, Dioscoridi.

Valeriana, Brunf. Gesn. hort. altera, Cæs.

Valeriana vulgaris, Trag. Cord. in Diosc. Eac.

Valeriana sylv. Ad. Lob. Dod. Cam. Eyst. prima, Clus. hist.

Valeriana major, Dod. gal. Lugd. Thal.

Phu Dioscoridis, Brunf. Colum. vulgare, Fuch. Tur. Tab.

Phu Germanicum, Fuch.

Phu majus commune, Gesn. hort.

Phu parvum, Matth. Lac. Cast.

Valeriana major, Tab. major sylv. Ger.

V. Valeriana sylv. major montana.

Valeriana 3. Trag.

Valeriana montana & 3. Tab.

VI. Valeriana palustris major: quæ 1. in Prod.

VII. Valeriana cærulea.

Phu græcum, Dod. gal. Lugdun. peregrinum, Gesn. hort.

Valeriana peregrina, Ad. Lob. Cam.

Valeriana græca, Dod. Tab. Ger.

Pseudovaleriana dici potest, nam præter foliorum similitudinem, nil cum Valeriana commune habet: flore est communiter cæruleo, aliquando albo.

Valeriana Græca fl. cæruleo &

Valeriana Græca fl. albo, Eyst.

VIII. Valeriana palustris minor.

Valeriana exigua vel 4. Trag.

Valeriana min. sive pal. Thal Ger. minor, Ad.

Valeriana minor sylv. Lob. Lugd. minima, Dod. sylv. sive palustris min. Cam.

Phu parvum, Dod. gal. minus, Gesn. hort. Lon. Tab. minimum, Matth. Cast. Lugd. Cam. ep.

IX. Valeriana palust. media parum laciniata: quæ 2. in Prod.

X. Valeriana alpina prima: quæ pro 4. in Phytop. pro 3. in Prodr. describitur.

XI. Valeriana alpina altera.

Phu saxatile seu petræum, Gesn. hort.

Valeriana sylv. alpina 1. latifolia, Clus. hist.

XII. Valeriana alpina scrophulariæ folio: quæ 6. in Phytop. 4. in Prodr.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

CASPARI BAVHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER QVINTVS.

SECTIO PRIMA.

SOLANVM; MANDRAGORA; HYOSCYAMVS; NICOTIANA; PAPAVER; HYPECOON; ARGEMONE.

SOLANUM.

Solanum, *σρύχνον* Græci vocant, quod vitem, vel acinum, aut tale quid signat. Theoph. 19. hist. 12 14. & 21. duo genera habet, ubi *Γαζα Vesicariam* reddidit: ad Diosc. l. 4. c. 71 genera 4. recensuit: 1. *σρύχνον υπαίον*, *Solanum hortense*: 2. *άλιμάκων ἢ φουσαλίδα*, *halicacabum*, aut *Vesicarium*: 3. *ἄνωγιον*, *somniferum*: 4. *μανικόν* *manicum*. Plin. l. 27. c. 13. *Solanum*, inquit, Græci *Strychnon* vocant: & l. 21. c. 31. *Strychni* genera 4. enumerat.

Solanum bacciferum.

I. *Solanum Officinarum.*

Solanum, Brunf. vulgare, Trag. minus, Cæs.

So'anum, Lon. hort. Matth. Fuch. Ang. Dod.

Gesn. hort. Lob. Lugd. Cam. Ger. fativum, Tab.

Solanum nigrum, Cord. in Diosc. & hist. quod edendo est.

Cuculus & Cacubalum Plinij, Ang.

Solanum hort. Circeæ aut *Phaseoli folio*, Ad.

Variat folijs magis laciniatis, ut Fuch. figura: alia *halicacabi*, ut Lob. exprimit: acinis nigricantibus & fuscis: puniceis, quod *Solanum puniceum* Cord. hist. rubris, luteis, quod *Solanum luteum* Gesn. hort. Sic in arenosis *Michelfeldæ* vix palmam excedens, reperitur.

II. *Solanum vesicarium*, quod folliculi vesicæ inflatæ similes: vel ut Plin. l. 21. c. 31. quoniam vesicæ & calculis proffit.

Saxifraga rubra & 4. Brunf.

Solan. halicac. Trag. Matth. Lac Ad. Lob. Lugd.

Halicacabum, Ang. Cast. vulg. Fuch. Tur. Eyst.

Halicacabum, vesicarium, Cam.

Vesicaria, Cord. in Diosc. Gesn. hort. Cæs.

Vesicaria vulgaris, Dod. gal. prima, Cast.

Solanum vesicarium, Gesn. hort. Dod.

Halicacab. sive vesicaria, Cord. hist. Gesn. hort.

Alkekengi, Lon.

III. *Solanum vesicarium Indicum.*

Halicacabum sive Solanum Indic. Cam. Eyst.

IV. *Solanum μελανοκέρασον.*

Solanum hortense nigrum, Trag.

Mandragora, Theoph. Dod. gal. Ang. Guil. morion, Fuch. ico. Lon. tertia species, Cord. in Diosc.

Solanum majus, Matth. Cast. Cæs. Cam.

Solanum somniferum, Fuch. Tur. Ad. Lob. Lug.

Solanum lethale, Dod. Clus. hist.

Solanum sylvat. Ges. hor. syl. sive lethale, Thal. *Belladonna*, Clus. pan.

Duum est generum: 1. folijs amplioribus & flore majore: 2. folijs & floribus minoribus.

V. *Solanum somniferum bacciferum.*

Solan. somnifer. alt. Matth. Ges. hor. Lug. Cam.

Solani lethalis aliud genus, Dod.

Solanum somniferum, Lon.

Solanum de Hiericho, Cast.

VI. an *Solanum manicum* ex Guinea.

Fructus minor 8. *Paludani*, Clus. ex l. 2 c. 20.

VII. *Solanum somniferum verticillatum.*

Solan. somnifer. Matth. Guil. Ges. hor. Lac. Cl. hisp. & hist. Dod. Ad. Lob. Cast. Lugd. Cæs. Cam.

Acini in folliculis hirsutis, per maturitatem nunc rubri, nunc ex rubro crocei sunt.

VIII. *Herba à militib. ad civitatem Philippi evulsa & gustata*, eos prope ad furorem & insaniam redegit, qui tamen affectus paulo post mitior redditus: par 9. Ind. occid: addit. quid est?

IX. *Solanum fruticosum bacciferum.*

Strychnodendron, Gesn. hort. Ad. Lob. ob. Eyst.

Amonum, Gesn. hort. Lob. ico. Plinij, Ger.

Solanum arborescens, Cast. Cæs. Cam.

Solanum fruticosum, Gesn. hort. Tab.

Solanum Americanum, Lugd.

Pseudo-

Pseudocapsicum, Dod.

X. Solanum quadrifolium bacciferum.

Aster sed non Articus, Trag.

Herba paris, Matth. Ang Dod. Cast. Cæs. Lugd. Thal. Ger.

Paris herba, Lon. Cam.

Aconium Pardalianches, Fuch. Tur.

Aconitum sive Pardalianches monococcon, Cord. in Diosc. & hist.

Solanum tetraphyllum, Ges. hor. Ad. Lob.

Aconitum salutiferum, Tab.

Folia habet communiter quatuor, aliquando tria, quinque, & sex.

XI. Solanum triphyllum Brasilianum: 3. loco in Prodiomo describitur.

XII. Solanum scandens seu Dulcamara.

Dulcis amara, Trag. Dulcamara, Dod. Lugd.

Amarum dulce, Cord in Diosc.

Amara dulcis, Ges. hor. Ang Lob. ic. Lon. Tab.

Vitis sylv. Matth. Lac Cast. Cam. (Ger.

Solanum γλυκύπικρον, Thal.

Salicastrum Plinij, Guil. the Cæs.

Circæa Monspelienfium, Ad. Lob. ob. Cam.

Videtur quibusdam ἀμπεκος ἀγρία Diosc. l. 4. c. 183.

sed muscosum florem suæ Viti tribuit. Salicastrum Plinij lib. 22. c. 1. Alijs Cyclaminus altera Diosc. & Melotron Theophrasti.

Floris color communiter cæruleus, rarius albus est.

Dulcis amara flore pleno, &

Dulcis amara flore cæruleo vulgatiore, Eyst.

XIII. Solanum tuberosum esculentum, sub 19 in Phitop. sub 1. in Prod. & Matth. descriptum.

Picnocomus Dioscoridis, Cortuso.

Papas radix ex qua edulium Chunno dictum conficitur: Joseph. Aosta l. 4. c. 17. imò panis loco utuntur, quem Chunno vocant: Eid. l. 3. c. 20.

an Pape radice genus tuberum specie, sed exigui saporis: part 6. Ind. Occid. c. 20.

Arachidna Theoph. Papas Peruvian. Clus. hist.

Papas Peruanorum, Eyst.

Hujus aliud genus in calidioribus fundis, ex quo fercula Locro appellata parant: Joseph. Aosta l. 4. c. 17.

XIV. Solanum racemosum cerasorum forma: pro 2 in Prod. descriptum.

Solanum pomiferum.

I. Solanum pomiferum fructu rotundo striato molli.

Lycopersicon Galeni, Ang.

Poma amoris, Dodon. gal. Ad. Lobel. Cam. ep. Tab. Ger.

Pomum amoris, Lugd. Cam.

Malum & pomum aureum, Ges. hor.

Aurea mala, Dod. Cast.

Solani pomiferi genus aliud, Ges. hor.

Tumatle Americanorum, Guil. pap.

Mala insana, Cæs.

Aliqui ad Solan. furiosum referunt: alijs Glaucium Dioscorid. est. Vide de Lycopersico, Dod.

Fructus communiter latei, auricolores, aliquando pulchre rubentes: rarius albi: est & surrectis cubitalib. cauliculis, quod per omnia minus est.

Poma amoris fructu luteo, &

Poma amoris fructu rubro, & Mala Peruv. Eyst.

II. Solanum pomiferum fructu rotundo striato duro.

Solanum pomiferum, Lob. Lug. Tab. Ger. Eyst.

Mala Æthiopica, Dod. Lugd. Ger.

Capsicum rotundum Dalechampij, Lugd.

Folia magis minusve sinuosa: in caule aliquando ut & in folijs, modo infernè, modo supernè, parvi aculei.

III. Solanum peregrinum fructu rotundo.

Hyoscyamus peregrinus Dalechampij, Lugd.

I. Solanum pomiferum fructu oblongo.

Mala insana, Trag Fuc. Dod. Lac. Lon. Tab. Ger. Malum insanum, Ges. hor.

Melongena, Matth Cord. hist. Ad. Lobel. Cast. Lugd Cam. & Verengena Toletanorum.

Solanum hortense & Pyra insana, Cæs.

Melanzana fructu pallido, Eyst.

Videtur Strychnon hort. Dioscoridis, urbanum Theophr. Esculentum Galeni, & tertium genus Plinij.

Variat flore purpureo, albo: fructu, albo, purpureo, luteo: figura quandoque oblonga, aliquando instar mali rotunda.

V. Solanum pomiferum fructu incurvo.

Melanzana, Arabum Melongena & Bedengian, Rauvv. Lugd.

Variat colore fructus, qui flavus, cinereus, & purpureus.

Solanum pomiferum fructu spinoso.

I. Solanum pomiferum fructu nigro spinoso Melanzana nigra, Bathschain, Æthiopica, Rauvv. Lugd.

Fructu est longo, rotundo: atro, subnigro.

II. Solanum spinosum fructu rotundo.

Pomum

Pomum Hiericonicum, Imper.

III. Solanum pomiferum folio rotundo tenui.
Cachos Indorum Monardi, Lugd.

IV. Solanum pomo spinoso rotundo, longo flore.

Stramonium sive pomum spinosum, Trag.

Nux metella, Matth. Cast. Acoft. Cam.

Nux methel Avicennæ, Ang. Fuch. Ges. hor.

Hyoscyamus Peruvianus, Cord. hist.

Tatula Turcarum, Guiland. pap.

Paracoccalon sive barycoccalon, Græcis recentior. Melospinus Venetis: Malus Peruviana

Callis: corona regia quibusdam: Solanum Romanum Monspel. Guiland. l. c.

Stramonium, Fuch. Dod. Ges. hor. Lac. Lugd. Dodon. Cam. Eyst.

Stramonium peregrinum, Ad. (an Solanum manicum) Lob. Ger.

Hippomanes Cratevæ, Ang. Ges. hort.

Solani pomiferi genus 3. Ges. hor.

Solanum spinosum, Tab.

Solani pomiferi genus 3. Cæf.

Malum spinosum, Cæf.

V. Solanum foetidum pomo spinoso oblongo an Manicum Diosc. ex hoc Muslac fieri ajunt.

Tatoula, quæ Nux methel Arabum: Græcis, Solanum somniferum, Bellon.

Datura, Garziæ, Acoft. Cast. Lugd. prima, Cast.

Nuci metellæ congener, Cam. ep. Tatula, Ei. hor.

Solanum manicum, Col.

Stramonium spinosum, Ger.

Datura Turcarum, Eyst.

Dutroa, Linsc. part. 2. Ind. Or. c. 33. part. 3. c. 1. & part. 4. c. 17.

Dutroa, Hispanis, Burlatoria: Arabibus: Marana: Persis & Turcis, Datula, Palud. in. Linsc.

Variat floris colore: est vulgari flos albus magnus: alterius flavus: tertij, Hyoscyami floribus accedit: quare tres Daturæ, Costæo: nunc & purpureo habetur.

IV. Solanum foetidum pomo spinoso rotundo semine pallido.

Datura Ægyptiaca flore pleno, Pon. Ital.

Stramonium Ægyptiaca flore gemino altero alteri innato, C Bauhini, du Bry.

Communiter duo flores alteri innascuntur.

VII. Solanum Ægyptiaca flore pleno.

Stramonium Ægyptiaca flore pleno extrinsecus purpurascente, intrinsecus albicante C. Bauhini, du Bry.

Solanifolia.

I. Solanifolia Circæa dicta major.

Lappa sylv. Trag.

Ocimastrum verrucarium, Ges. hort.

Circæa Lutetiana, Lob. Dalech Lugd. Ger.

Helxine sylvestris, sive fluviatilis, Thal.

Herba D. Stephani, Tab.

Circæa, Eystet.

II. Solanifolia Circæa alpina.

Circæa minima, Col.

III. Solanum Mexiocanum flore magno.

Magnæ admirationis herba Peruviana, Lobel. Castor.

Marabillas, del Peru & Hachal Indi, Clus. pan.

Admirabilis Peruviana, Eid. hist.

Gelsemium rubrum & Mandragora Theoph. Cæsalp.

Gelsemium sive Jasminum Indicum, Cam.

Jasminum rubrum Dalechampij, Lugd.

Viola Peruviana, Tab.

Mirabilia Peruviana, Ger.

Jasminum Indicum seu flos mirabilis Peruanus, Eystet.

Jasminum Indicum flore rubro & variegato, Eidem.

Flores purpurei seu Kermesini coloris, latericei, flavi aut pallentes, obsoletè rubentes, exalbidi, binis coloribus ex purpureo & luteo mixtis: sic ex rubro, luteo, albo, in uno flore magna varietas: nonnunquam albo & purpureo simul dimidiatim in eodem flore tingitur: sive inæqualibus vel latis, vel minutis maculis purpureis tam punctatim, quàm virgatim album colorem intercurrentibus, quandoq; radijs flavis per longitudinem flores distinguuntibus.

IV. Solanum Mexiocanum flore parvo: sub Solano 4. in Prodromo describitur.

V. Solanum Indicum hirsutum corymbiferum.

Solani Indici genus, Clus. exot. l. 4.

M A N D R A G O R A.

Mανδραγόρας, ἢ ἀντίμηλον, ἢ κερναία Dioscor. l. 4. c. 76. Mandragora, quod ad mandras pecorum, aliasq; speluncas proveniat. Circæa, nomine à Circe deducto, quoniam radix ad amatoria conducere videatur.

Genera

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Uppónvoc, Virgineæ indigenis: desc. Virgin.

Petum Brasilianis, Stadio, l. 2. c. 13.

Arbustum cujus folia exsiccant & accensorum fumo inebriantur, Benzoni. l. 1. c. 26.

Lerius asserit Nicotianum licet apud nos Petum nominetur, attamen verum Petum Brasilianorum non esse, seque ne quidem in hortis Gallie vidisse, & apud nos ob cœli inclementiam ægrè adulescere posse credat.

Ex hujus herbæ fumo, octo aut novem dierum famem tollerare posse, in par. 3. Amer. ep. 1. scribitur: at Lerio per triduum aut quadriduum.

II. Nicotiana major angustifolia: & Eyst.

Herba Sancta sive Tabacum minus, Lob. ob.

Tabacum sive herba Sancta minor, Lob. ico.

Petum angustifolium, Clus. ad Monar.

Hyoscyamus Peruvianus alter, Dod.

Herba Sanctæ Crucis mas, Cast.

Tabacum angustif. Cam. alterum minus, Lugd.

III. Nicotiana minor: & Eyst.

Hyoscyamus niger vel 3. Matth. Cast. Lugd.

Hyoscyamus luteus, Dod. Ges. hort. Lon. Cam.

Ger. multum cum 2. Diosc. convenit, Ang.

Hyoscyamus dubius luteolus Solanifolius, Ad. Lobel.

Hyoscyamus Peruvianus, Tab.

Priapeja, à forma fructus, Ges. hor.

Petum quartum, Clus. ad Monar.

Tornabonæ congener, Cæs.

Nicotiana minor seu Hyoscyamus luteus, Eyst.

IV. Nicotiana minima.

Tabacum sive sana Sancta minima, Lob. Lugd.

Tabacum minimum, Cam.

Petum tertium, Clus. ad Monar.

V. An Nicotianæ species in Insula Mambonit, pyratae herbam quandam comedunt, quæ inebriati & dementati, omnia pericula postponunt: par. 7. Ind. Or. 20.

VI. Calsina herba è cujus succo potionem conficiunt in Florida, quam bibunt ubi in locum periculosum se conferunt, quo famem & sitim per horas 24 tollunt: part. 2. Amer. navig. 4.

P A P A V E R.

Mήκων ἀ μὴ ποεῖν, non ministrando, quod vescentes suis munus fungi non possint. Latinis Papaver, Dioscorid. lib. 4. cap. 64. 65. & 66. quinque genera proposuit: I. Μήκων ποιας, papaver erraticum, à flore protinus deciduo, qui puniceus, interdum albus. II. Μήκων ἡμερῶ papaver sativum, quod semine candido, quod βολωκίτις. III. Sylvestre duplex, unum nigro semine, quod πιδίτις & quibusdam ποιας, quod è scapo succus lacteus emanet: alterum majus sylvestre & ad medicinas valentius. IV. Μήκων κερκίτις, οἱ δὲ παράλιον papaver corniculatum, à calyculo in corniculorum modum inflexo, aut marinum. V. Μήκων ἀφρώδης papaver spumeum, quia herbula tota est spumea, quibusdam ἡράκλειον Heracleum. Theophrastus sativi 1. hist. 15. & 9. hist. 8. meminit: Sylvestris verò genera 9. hist. 13. plura notavit: ut corniculatum: nigrum: erraticum flore ruffo: Herculanum folio Struthy. Plinius l. 20. c. 18. sativum album & nigrum proposuit, & ex hujus scapo inciso, opium colligi monet: at cap. 19. inter sativa & sylvestria medium genus, Rhœas sive erraticum constituit. Sylvestrium unum genus Cératitidis, quod aliqui glaucion, alij paralion vocant: alterum est heracleon, ab aly aphron: tertium genus est tithymalon, mecona vocant, alij paralion.

I. Papaver hortense semine albo: sativum Diosc. album, Plinio.

Papaver, Brunf. Ang. Lon.

Papaver sativum, Matth. Dod. gal. Lugd. Tab.

Papaver sativum purpureum, Tur.

Papaver album, Trag. Dod. candidum, Ad. Cæs.

Papaver album sativum, Gesn. hort. Lob. Cast. Gerard.

Papaver sativum semine candido, Fuch.

Flos candidus, vel leviter purpureus: aliquando flore est cinereo, ungue purpureo: vel candido, rubris maculis infecto & semine flavo; & hoc

Papaver tertium & luteum est, Trago.

II. Papaver hort. nigro semine: sylv. Dioscoridi: nigrum, Plinio.

Papaver nigrum, Brunf. Cast. minus, Ges. hort.

Papaver sativum alterum vulgo nigrum, Cord. in Dioscor.

Papaver sativum semine atro, Fuch.

Papaver nigrum sativ. Dod. flore malvæ hortensis aut Pœoniæ, Ad. Lob. Lugd.

III. Papaver vulgare cujus capitula foraminibus hiant, semine incano, ἀργυρότιρον, Dioscoridi.

Papaver vulgare & 1. Trag.

Papaver tertium, Dod. descr.

Papaver patulum, Ad.

Papaver spontaneum sylv. Lob.

IV. **Papaver flore rubro semine fusco.**

Papaver rubrum, Trag. Gesn. hort.

Papaver sylv. Dod. gal. Lugd.

Papaver nigrum, vel 2. Dod.

V. **Papaver cristatum floribus & semine album.**

Papaver candidum alterum, vel 6. Trag.

Papaveris sat. species folijs dissectis, Dod. gal.

Papaveris albi altera species florum folijs crenatis, Gesn. hort.

Papaver Memphiticum, floribus multifidis, Gesn. ap.

Papaver sativum 4. Dod.

Papaver fimbriatum aut cristatum album, Ad. Lob. Lugd.

Papaver flore fimbriato, Cæs. flore niveo, Tab.

Papaver sativum nigrum, Ger.

VI. **Papaver cristatum floribus rubris, semine nigro.**

Papaver rubrum alterum, vel 7. Trag.

Papaveris rubri species folijs florum crenatis, Gesn. hort.

Papaver sativum nigrum cristatum, Ad.

Papaver fimbriatum aut cristatum nigrum, Lob.

Papaver 2. folijs dissectis, Dod.

Papaver sativum rubrum fimbriatum, Lugd.

Hæ duæ species floris colore variant, subinde albus, frequenter rubeus, quandoque ex utroque mistus: & qui rubet, aliquando colore purpuræ, aliquando dilutius rubet: hinc **Papaver flore pleno rubeum.**

Papaver flore multiplici incarnato.

Papaver flore multiplici purpurascente.

Papaver flore miniato pleno.

Papaver flore pleno argentei coloris.

Papaver multiplex album oris rubicundis, ex hort. Eyst.

VII. **Papaver pleno flore album.**

Papaver flore multiplici, Gesn. hort. Cam. ep.

Papaver polyanthos, Tab.

Papaver alb. polyanthon seu multifl. Lob. Ger.

Papaver flore multiplici numero denso, Cæs.

Est majus & minus: floris colore purpureo, rubro, rubeo saturato, albo, violaceo & mixto: hinc septem figuræ apud Tabernæmontanum & Gerardum habentur.

VIII. **Papaver pleno flore nigrum.**

Papaver nigrum polyanthon, Lob. Ger.

IX. **Papaver laciniatis floribus.**

Papaver laciniatum rubrum, aliud unguibus purpureis, aliud unguibus albis, Eyst.

X. **Papaver errat. majus: polare Dioscoridi, Theoph. Plinio.**

Papaver rubrum, Brunf. erraticum, Eid.

Papaver erraticum, Matth. Cord. in Dioscorid.

Gesn. hort. Lac. Lon. Dod. Cast. Cæs. Thal. Tab. rubrum, Eyst.

Papaver erraticum primum, Fuch.

Papaver Rhœas, Lob. Ger. prius, Lugd. alterum, Dod. gal.

Papaver rhœas sive caduco flore puniceo, Ad. Lob. ico.

Flore est puniceo, rarissimè albo.

XI. **Papaver erraticum pleno flore.**

Argemone multiplex, Trag.

Papaver rhœas flore pleno, Cam.

XII. **Papaver errat. Pyrenaicum flore flavo: quod pro primo in Prodromo describitur.**

XIII. **Papaver erraticum minus.**

Argemone exigua, & 2. Trag. Lugd.

Argemone, Lac. Lon.

Papaver rhœas, Dod. gal. rhœas minus, Lugd.

Papaver erraticum alterum, Fuch. Dod.

Papaver erraticum minus, Tab.

XIV. **Papaver corniculatum luteum: negalirus Diosc. Theoph. sylv. ceratitis, Plinio.**

Papaver sylv. corniculatum, Trag.

Papaver corniculatum, Matth. Lac. Ad. Lobel. Cast. Cæs.

Papaver corniculatum primum, Tab. majus, Dodon.

Papaver corniculatum luteum, Fuch. Tur. Eyst.

Papaver corniculat. flavo flore, Clus. hist. Eyst.

Papaver cornutum, Dod. gal. Cord. in Diosc. & hist. Gesn. hort. Lon. Lugd. Cam.

XV. **Papaver cornic. phœniceum hirsutum.**

Papaver cornutum rubro flore, Gesn. hort. Ger. flore phœniceo, Ad. Lob. Clus. hist.

Papaver cornutum alterum florib. rubris, Cam.

Papaver corniculatum, rubrum, Dod.

Papaver corniculatum alterum, Lugd. Tab.

Flos interdum intensè rubens, interdum languidus, aliquando pallidus.

XVI. **Papaver corniculatum phœniceum glabrum.**

Papaver corniculat. phœniceum alterum, Lob. ico. phœniceo pallescente flore, Clus. hist.

XVII. **Papaver spinosum: quod sub 15. in Phytopinace, sub 2. in Prodr. & in Matthiolo**

descriptum & pictum: quo etiam nomine postea Clus. in sua hist. & Eyst. proposuere.

Ficus infernalis Itatorum.

an Glaucium Dioscoridis: γλαύκιον succus est herbæ folijs ferè papaveris corniculati, quæ crocei coloris succo copioso prædita sunt Dioscorid. lib. 3. cap. 100. Et bujus papaveris folia, succo flavescente, instar Chelidonij majoris, abundant.

XVIII. Papaver corniculatum violaceum, Papaver cornutum flore violaceo, Gesn. hort. Ger.

Papaver corniculatum violaceum, Lob. Dod. Lugd. Cast. violaceo flore, Clus. hist.

Anemone Narbonensis major corniculata, Advers.

Anemone major corniculata Penæ, Lugd. Flores cærulei, & nigræ violæ æmuli.

H Y P E C O O N.

Y πύκoon οἱ δὲ ἰσόφρων, papaveri Dioscorides, lib. 4. cap. 68. subjicit, cum eadem ei sit natura, qua succo papaveris. Et Plin. lib. 27. cap. 11.

I. Hypecoum.

Cuminum sylv. alterum, Matth. Cast. Lugd. Tab. Cam.

Hypecoon, Gesn. hort. Dod. Clus. hisp.

Hypecoon legitimum, Eid. hist.

Cumino siliquoso persimilis, Ad.

Cuminum sylv. alterum Dioscorid. Itatorum, Lob. ob.

Cuminum sylv. alterum siliquosum, Eidem icon.

Cuminum corniculatum, Ger.

II. Hypecoi altera species.

Cuminum alterum Diosc. siliquosum, Ad.

Cuminum alterum Dioscor. sylv. siliquosum, Lob. icon.

Cuminum sylv. siliquosum Penæ, Lugd.

Cyminum sylv. 3. & siliquosum minus, Tab.

Cuminum siliquosum, Ger.

A priore differt folijs angustioribus, longioribus, glaucis, siliquis deorsum recurvis.

A R G E M O N E.

A Ἔργεμόνη in totum papaveri sylv. simile Dioscorid. lib. 2. cap. 208. radicem rotundam tribuendo, quod nostra non convenit. Sic dicta, quod ἄργεμα oculorum & nubeculas expurget. Plinio, lib. 25. cap. 9. Argemonia: nostri tria genera faciunt, & id demum probant, cujus radix thus redoleat. Sed videtur Plinius quatuor genera agnoscere, ut lib. 21. cap. 23. Anemonem, quam Argemonem vocari dixit: 2. genus hoc est: 3. genus, lib. 24. cap. 19. lappam Canariam, cujus radix jucundum odorem, thuri similem spirat, Argemonem nuncupari tradit: 4. genus statui potest, Inguinaria, quam lib. 26. cap. 9. etiam Argemonem appellari testatur.

I. Argemone capitulo brevior.

Anemone minor, Coriandri folio, flore Pulsatillæ, capitulis hirsutis, Ad.

Argemone capitulo torulis canulato, Lob. Ger.

Argemone minor capitulis brevioribus, Lugd.

Argemone, Cast. prima, Tab.

Anemone minor Penæ, Lugd.

II. Argemone capitulo longiore, an Argemone, Cord. hist.

Anemone Narbonensis major corniculata, Ad.

Argemone capitulo longiore, Lob. Lugd. Ger.

Papaver erraticum alterum, Cæs.

Argemone 2. Tab.

III. Argemone alpina folijs Scandicis lutea: in Prodr. descripta.

IV. Argemone alpina Coriandri folio.

Argemone lutea, Penæ Ital. qui in Baldo collectam transmisit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

XV. Anemone latif. flore orangei coloris.
Anemone hort. latif. 15. simpl. flore, Clus. hist.

Floris octo vel novem folia, externè carnei coloris, unguibus saturatè purpurascens, internè carnei diluti: Habetur major & minor.

XVI. Anemone latifolia flore coccineo.
Anemone latifolia coccineo flore, Clus. pan.
Anemone hort. latif. 16. simpl. flore, Clus. hist.

Floris octo folia, internè elegantissimo coccineo nitent, unguibus orbis pallescens ambit, externè quadam lanugine pubescunt: huc pertinet Anemone latifolia fl. coccineo simplici, Eyst.

Flos coccinei coloris, medium è fusco nigricans & capitulum multis folijs staminulis pallidè virentibus septum.

XVII. Anemone latif. flore magno coccineo.
Anemone hort. latif. 17. simpl. flore, Clus. hist.

Floris octo folia internè elegantissimo coccineo colore fulgent, nullis unguibus apparentibus, externè color dilutior; & lanuginosa.

XVIII. Anemone latifolia flore coccineo phœniceo.

Anem. latif. Byzantina coccin. colore, Clus. pan.
Anemone hort. latif. 18. simpl. flore, Eid. hist.

Flos amplius octifolius, coloris ex coccineo phœnicei, ut in Rhœade, unguibus parvis subpallidis.

Anemone tenuifolia simplici flore.

I. Anemone Geranei Ropertiani folio cærulea: an Dioscoridis?

Anemone tenuifolia tertia, Clus. hisp.

Anemone hortensis tenuifolia simplici flore 1. Eid. hist.

Anemone 2. Dod. Lugd.

Anemone tuberosa Geranifolia, Lob.

Anemone montana, Cæs.

Anemone Ropertiana, Tab. geranij folia, Ger.

Flos ex 14. aut 15. foliolis mucronatis compositus, coloris est cærulei, vel rubri, vel ex utroque mixti: est externa parte subcærulei, interna albi: sic flore nunc cæruleo, nunc rubro, nunc albo reperitur: quare Tabern. tres species, alba, cærulea & rubra.

II. Anemone tenuifolia flore multifido dilutè purpurascens.

Anemone hort. tenuif. 9. simpl. flore, Clus. hist.

Flos ex 14. & plurib. foliolis dilutè purpureis, & quasi carneis, nullis unguibus vestigijs constat.

III. Anemone œnanthes folijs flore violaceo hexaphyllo.

Anemone tenuifolia altera, Clus. hisp.

Anemone hort. tenuif. simpl. flore 2. Eid. hist.

Anemone tertia, Dod. Lugd.

Anemone bulbosa radice, Ad.

Anemone tuberosa radice, Lob. ob. Ger.

Anemone, Cast. angustifolia, Tabern. tenuifol. Cam. at. 1. in epist.

an Anemone altera, Cæs.

Anemone tenuifol. fl. purpureo violaceo, Eyst.

Flos, qui ex 6. interdum 7. & 8. folijs compositus est, communiter est purpureus seu violaceus, externa parte lanuginosus: est ruber seu phœniceus, vel ex purpura rubens: est & albus: quare apud Tabernæmontanum.

Anemone corallina violacea & alba: &

Anemone angustifolia, & 4. & apud Gerard. figurâ tres.

IV. Anemone tenuifol. fl. pallidè coccineo.

Anemone hort. tenuif. 16. simpl. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus, foris tenui lanugine pubescens, coloris dilutè rubescentis, internè coccinei valdè diluti, unguibus amplis albis.

V. Anemone tenuif. coccineo fl. hexaphyllo.

Anemone hort. tenuif. 3. simpl. flore, Clus. hist.

an Anemone alterum genus, Cæs.

Flos floridi coccinei coloris, unguibus magnis, ex pallido, fusco & albo mixtis.

VI. Anem. tenuif. coccineo flore octophyllo.

Anemone hort. tenuif. 4. simpl. flore, Clus. hist.

Flos internè coccineus, unguibus albis, & externè coccineus, tenui lanugine pubescens & splendens.

VII. Anemone tenuifolia flore magno coccineo hexaphyllo.

Anemone tenuif. coccineo flore simp. Clus. pan.

Anemone hort. tenuif. 5. simpl. flore, Eid. hist.

Flos intus elegantissimus coccineo colore nitet, foris lanugine pubescit: unguibus albi sunt.

VIII. Anem. tenuif. flore coccineo sanguineo.

Anemone hort. tenuif. 7. simpl. flore, Clus. hist.

Flos 5. 6. interdum 7. foliorum, coloris coccinei, ad sanguineum vergentis, unguibus magnis exalbidis, purpureis venis distinctis: aliquando flos ad costæ lateris colorem accedit, nec splendet.

IX. Anem. tenuif. flore sanguineo coccineo.

Anemone hort. tenuif. 8. simplici flore, Clus. hist.

Floris sex folia, externè lanugine obducta, coloris sunt sanguinei saturatoris & splendentis, internè sanguinei coccinei permixti.

X. Ane-

X. Anemone tenuifolia flore sanguineo coccineo altera.

Anemone hort. tenuifol. 20. simp. flore, Clus. hist.

Flos major hexaphyllus, sanguineo colore, vel inter coccineum & cochinellem medio, unguibus minoribus, & albicantibus.

XI. Anemone tenuifolia flore ex sanguineo & coccineo medio.

Anemone hort. tenuifol. 19 simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus, coloris ex sanguineo & coccineo medij, diluti, ei prorsus similis quem vulgus cochinellem appellat: unguis magni, albi & quasi argentei.

XII. Anemone tenuifolia flore amplo sanguineo hexaphyllo.

Anemone hort. tenuifol. simp. flore 6. Clus. hist.

Flos coloris sanguinei elegantissimi, unguibus magnis albis.

XIII. Anemone tenuifolia flore amplo atrorubente.

Anemone hortensis tenuifolia 17. simplici flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus, coloris sanguinei ex atrorubentis & quasi sericei panni villosi Kermesino colore præditi, cærulei.

XIV. Anemone tenuifolia fl. rubro saturo.

Anemone hort. tenuifol. 16. simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus, ruber, seu potius sanguineus, unguibus magis saturis, venis albicantibus distinctis.

XV. Anemone tenuifolia flore niveo.

Anemone hort. tenuifol. 13. simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus niveus, cujus unguibus carnei quid aspersum: apicibus ex obscura purpura nigricantibus.

XVI. Anemone tenuif. flore amplo candido.

Anemone hort. tenuifol. 12. simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllus, prorsus candidus, unguibus externè virescentibus, apicibus nigris.

XVII. Anemone tenuifolia Cretica flore magno albo: quæ in Prodr. sub 1. descripta est.

XVIII. Anemone tenuifolia fl. albicante.

Anemone hort. tenuifol. 15. simp. flore, Clus. hist.

Flore est hexaphyllo candicante, staminibus albis, apicibus subcæruleis.

XIX. Anemone tenuifolia flore exalbido majore.

Anemone hort. tenuifol. 10. flore simp Clus. hist.

Anemone tenuifolia carneo flore, Clus. pan.

Flos magnus, hexaphyllus, coloris primum

exalbidi virescentis, dein ad carneum tendentis, unguibus externè virescentibus, internè albis, staminibus carnei coloris.

XX. Anemone tenuif. fl. exalbido minore.

Anemone hort. tenuifol. 11. simp. flore, Clus. hist.

Flos minor ex 6. 8. & pluribus foliolis compositus, coloris extrinsecus carnei albo mixti: intrinsecus verò prorsus ferè albi: unguibus & venis ex albo paululum virescentibus.

XXI. Anemone tenuif. flore furvo albicante.

Anemone hortensis tenuifolia 21. simplici flore, Clus. cur. post.

Flos ex cineraceo sive furvo, albicans, & tenui velut rubedine perfusus, ut ferè est Capucinatorum pannus.

XXII. Anemone tenuif. flore carneo striato.

Anemone hort. tenuifol. 14. simp. flore, Clus. hist.

Flos hexaphyllos externè carneus, oris albicantibus: internè exalbidus, venis carneis ad medium folium sparsis, staminibus purpurascentibus, apicibus nigricantibus.

XXIII. Anemone tenuifolia flore magno

suaverubente, unguibus albis.

Anemone tenuifolia flore suaverubente Caccini: ad Clus. cur. post.

Has varietates, fatione fieri credibile est, cum in alijs quibusdam plantis etiam contingere observatum sit. Nam natura, in floribus Anemones coloribus, non minus quàm in Tulipis & Iridibus ludit: ita ut plusquàm triginta discrimina in colore, aut unguum varietate, aut foliorum numero observata fuerint.

Anemone Matthioli.

Omnes Anemones singulares caules, interdum duos aut tres, vel pures, nullis ramis præditos proferre observatum fuit, nisi fortè id naturæ lusu contingat, uno alteròve ramulo inter superna folia summum caulem amplectentia, enato. Quare, quid Matthiolus suis Anemonibus quatuor propositis velit, non assequimur: omittere tamen nolimus.

I. Anemone prima, Matth. Lugd.

II. Anemone secunda, Matth. Lugd.

an Ranunculus flore globoso.

III. Anemone quarta, Matth (at in edit. secunda, 1.) Cast. Lugd.

Anemone, Lac. Anemon. ramosa purpurea, Tab.

IV. Anemone quinta, Matth. (at in edit. secunda Anemone altera) Cast. Lugd.

Anemone altera, Lac.

Anemo-

Anemone ramosa lutea, Tab.

V. Anemone varia radice fibrosa peregrina. Anemones genera varia, floris rosei, lutei, purpurei varietate distincta, aspectu pulchra: vario floris colore, aliàs rubro, aliàs purpureo, nonnunquam luteo, observavit Rauvolfius in suo Itinere Hierosolymam versus, & obiter Lugd. herb. attigit.

Anemone flore pleno.

I. Anemone latifolia maxima versicolor. Anemone latifolia flore multiplici, Clus. hisp. & pan. Lugd.

Anemone hort. latifol. pleno flore 1. Eid. hist. Anem. max. polyanthos Chalcedon. Lob. Ger. Anemone Chalcedonica major, Tab.

Folia florum externa & majora dena aut duodena, viridia sunt, eorum mucronibus coccineo colore leviter & virgatim infectis: interna minora & angustiora, dilutiore purpura ex rubro nitent.

Aliquando, ex prædicto flore uncialis pediculus, minorem florem ex octo latiorum foliorum partim viridium, partim coccineorum compositum, sustinet, quam pro quarta posuimus.

II. Anemone latifolia flore coccineo. Anemone hort. latifol. pleno flore 2. Clus. hist. Differt à priore, quod in hac floris umbellum glomerata & reflexa folia non occupant.

III. Anemone latifolia coccineo flore duplo vel etiam triplo densiore & pleno, quam prior fit, Clus. cur. post.

IV. Anemone latifolia Pavo dicta major 1. Anemone hort. latifol. Pavo major 1. Clus. hist. Flos unicus 20. 30. aut pluribus folijs constans, eleganti, saturato splendidoque coccineo colore præditis, unguibus sanguineis, orbe pallido cinctis.

V. Anemone latifolia Pavo dicta major prolifera. Anemone pavota latifolia multiplex flore miniat, Bry.

VI. Anemone latifolia Pavo minus polyphylla. Anemone hort. latifol. Pavo major 2. Clus. hist. Anemone hort. fl. pleno coccineo variegata latifolia, Eyst.

Hæc flores minus plenos profert, interdum simplici, octo, novem, aut decem foliorum serie constantem.

VII. Anemone latifolia flava. Anem. hort. latif. duplo flore flavo, Clus. hist. Eyst.

an Anemone multifido & lanuginoso folio, quod in Apulia luteo flore reperitur, Ang.

VIII. Anemone tenuifolia multiplex rubra. Anemone multiplex rubra, Clus. hisp. Anem. flore polyphylla tenuifolia, Eid. pan. Anem. hort. tenuifolia pleno flore, Eid. hist. Anemone 4. Dod.

Anemone flore multiplicato coccineo, Lob. colore tenuifolia, Eyst.

Anemone coccinea multiplex, Ger. Flore est rubro, cæruleo, albo.

IX. Anemone tenuifol. multiplex purpurea. Anemone tenuifolia pleno purpureo flore Caccini, Clus. cur. post.

Est etiam quæ purpurocæruleum florem, alia quæ suaverubentem & nitidum profert.

X. Anem. tenuif. multip. atropurpurascens. Anemone tenuifolia pleno flore ex atropurpurascens, Clus. cur. post.

XI. Anemone Geranei rotundi folio plena, Anem. latif. purpurorubescens plena, Eyst. desc. ab Anemone hort. latifolia 3. Clusij sola multiplici foliorum serie differt.

Anemone sylvestris.

I. Anemone sylvestris alba major. Anemone 3. Matth. Cast. Lugd. flore albo, Lob.

Anemone alpina, Ges. fra. Anemone pannonica, Dod.

Anem. sylv. 1. Clus. pan. & hist. Lob. ad. par. 2. Anem. syl. flore candido, Thal. syl. fl. albo, Eyst.

Anemone major alba, Tab. Ranunculi 11. species, Cord. hist.

Aconito cognata videtur, Ges. hor. II. Anem. syl. alba minor: pro 1. in Prod. desc.

III. Anem. alpina alba major: quæ 2. in Prod. IV. Anem. alpina alba minor: quæ 3. in Prod.

V. Anemone nemorosa flore majore.

an Anemone λειμώνια, Theoph. Sanicula minor quibusdam, Brunf.

Ranunculus candidus, Trag. Ranunculi 4. species, Fuch. Cord. hist. Lugd.

Ranunculus 6. Tur. 8. Lon. Ranunculus parvus, Dod. gal.

Ranunculus phragmitis, Ges. hor. Ranunculus nemorosus, Ad. Lob. Tab.

Eneaphyllon, Ang. Ranunculus sylvarum, Clus. hist.

Anemone 5. Dod. sylv. vulgaris, Clus. pan. montana, Cæs.

Anem. nemorum alba, purpurea, coccinea: Ger. Ranun-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

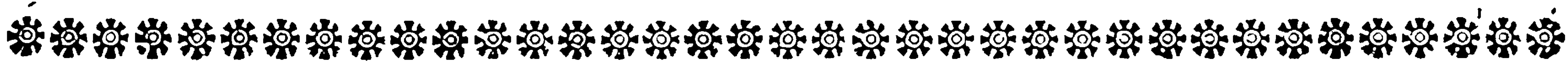
Continue

*Fair usage policy applies

Adonidis floris meminit Ovidius 10. Metamorph. qui Anemone esse à multis creditur: alij huic sequenti tribuunt. Verum quia ratione capituli cum Ranunculus conveniat, inter Anemones & Ranunculos repositimus: Quibus dum $\phi\lambda\alpha\zeta$ Theoph. à floris flammeo igneoq; colore: & 6. hist. 6 inter vernos flores recenset.

I. Adonis hortensis.
Anemone hort. Trag. Lugd. Anemone, Lon.
Argemone tertia, Tab.
II. Adonis flore majore.
Anthemis eranthemos Dalechampi, Lugd.
III. Adonis hort. flore minore atrorubente.
Adonis recentiorum, aut Adonium Poetarum,
Species Anemone, Ad.
Adonis recentiorum, Lob. ob. flos Adonis. Eid.
ico. Cam. Ger.
Flos Adonis vulgo, Clus. hist.
Eranthemum, Dod.
Adonium, Tab.
Flos habetur miniati, lutei coloris: hinc
Adonium & Adonium luteum, Tab. (rib.)

Anemone agrestis, Trag.
Anemone tenuifolia, Cord. in Diosc. Ges. hist.
Anemone tenuifolia, Cord. hist.
Adonis, Matth. Lugd.
Chamæmelum eranthemum vel purpureum,
Dod. gal. rubrum, Ges. hort.
Aculeata, Lon.
Ranunculus arvensis flore rubicundo, Cæs.
Chamæmelum purpureum, Tab.
Variat floris colore phœniceo, luteo, pallido
& albo; hinc
Anemone tenuifol. alt. flore pallido, Cord. hist.
Adonis flore pallido, Cam. ep. Lugd. Tab.
Adonis 2. & 3. inter segetes, Tab.
Eranthemum flore flammeo, &
Eranthemum folio rubro, Eyst.

SECTIO TERTIA.

RANUNCULUS EJUSQUE SPECIES.

Bατραχίων Dioscorid. l. 2. c. 206. καὶ σέλινον ἄγχιον, Ranunculus & Apium agreste. Ranunculus, quod ranarum more humidis limitibus & opacis marginibus latetur: aut quod rana, inter ejus frutices frequenter inveniuntur. Apium, quod folijs apium amuletur.

Genera complura Dioscoridi. 1. Coriandri folijs (& ad malva latitudinem accedentibus, Plinio) flore luteo, interdum purpureo: 2. lanuginosius (foliosius Plinius) quod syl. apium appellant: 3. minimum flore aureo: 4. huic simile flore lacteo. Idem habet Plin. l. 25. c. ultimo.

Ranunculus nemorosus.

I. Ranunculus nemorosus luteus.
Ranunculi sylv. alterum genus, Trag.
Ranunc. 3. species, Cord. hist. tertij genus 2. Thal.
Ranunc. 4. species lutea, Fuch. Dod. gal. Lugd.
Ranunculus phragmites luteo flore, Gesn. hort.
nemorosus luteus, Lob. ico. Tab.
Ranunculus 7. Tur. 9. Lon.
Ranunculus nemorosus flore luteo, Ad. Eyst.
Anemone 6. Dod. Lug. mont. colore luteo, Cæs.
Anemone nemorum lutea, Ger.
Major est & minor, Thal. Flore communiter
unico, aliquando duobus & tribus.
II. Ran. nemorosus vel sylvat. folio rotundo.
Ranunculus dulcis, sub sylv. descrip. Trag.
Ranunculus 1. species, Fuch. Tur. Lon. Lugd.
Ranunc. auricomus, Dod. gal. Lob. ico. Thal.
Ranunc. nemorosus, Ger. dulcis nemor. Tab.
Polyanthemum, Ang.

III. Ranunculus nemorosus Thaliætri folio.
Ranunculus Thaliætri folio, Clus. pan. Cam.
Ranunculus præcox 2. Thaliætri folio, Eid. hist.
Aquilegia minor Dalechampi, Lugd.
IV. Ranunc. nemorosus Muscatellina dictus.
Aristol. rotundæ concavæ similis herbula, Trag.
Aristol. vulg. alt. radice oblonga, Ges. hor.
Capnos Plinij, Tur.
Moschatella, Cord. hist. Thal. Cam.
Ranunculus minimus Septentionalium herbi-
do muscoso flore, Ad. Lob. ico.
Denticulata, à radice forma, Lugd.
Fumaria bulbosa tuberosa minima, Tab.
Radix cava minima, Ger. ico.
Ranunculus pratensis & arvensis.
I. Ranunculus pratensis erectus acris.
Ranunculus luteus, Trag.
Ranunculus pratensis surrectis cauliculis, Lob.
Ranunculus hortensis 2. Dod. Lugd.

Ranun-

Ranunculus sylvestris, & 2. Tab.

Ranunculus lævis, Cæs.

Ranunculus batrachoides, Ger.

Ranunculus polyanthemus maculatus, Thal.

In folij medio sæpè macula reperitur, & hic Ranunculi alter. species maculis notata, Trag. quâ communiter destituitur. Hic magis minusve hirsutus occurrit.

II. Ranunculus pratensis erectus dulcis.

Ranunculus pratensis, vel 1. Trag.

Chrysanthemum simplex, Fuch.

Polyanthemum simplex, Dod. gal. Lugd.

Ranunculus 7. Lon dulcis, Tab.

Ranunculus surrectis cauliculis, Ger.

Ranunculus hortensis erectus flore simplici luteo, Eyst.

Hic cum latioribus quoque folijs reperiatur, idcirco apud Tab. & altera figura

Ranunculi holeracei majoris nomine: & apud Ger. sub titulo Ranunculi auricomi.

III. Ranunculus pratensis repens hirsutus.

Ranunculi 8. species, Cord. hist.

Ranunculus pratensis reptante cauliculo, Lob.

Ranunculus polyanthemos 1. Dod. Thal.

Ranunculus hortensis 1. Dod. Lugd.

Ranunculus vinealis, Tab.

Ranunculus pratensis etiamque hortensis, Ger.

Variat magnitudine, nam in hortis, quibus præ cæteris spontè tamen proveniens, familiarior, latioribus multo quam in pratis folijs reperitur: & nonnunquam veluti quædam maculæ inalbicant.

IV. Ranunculus pratensis radice verticilli modo rotunda.

Crus galli, Brunf. Coronopus parvus, Eid. 4.

Ranunculus exiguus, & 1. Trag.

Ranunculus 5. Matth. Tur. Lac. Lon. Lugd.

Batrachion Apuleij, Dod. gal.

Ranunculus minor vel 3. Fuch. vel 9. Cord. hist. minor, Tab.

Ranunculus flammula dictus, Gesn. hort.

Ranunc. bulbosus, Ad. Lob. Cam. Thal. Ger.

Ranunculus tuberosus, Dod. Lugd.

Ranunculus lanuginosus 1. Cæs.

Magnitudine variat, nam in saxosis, vix duarum triumve unciarum reperitur: contra in hortorum areolis spontè nascens, cubitum excedit: in pratis mediæ altitudinis reperitur.

V. Ranunculus arvensis parvus folio trifido. Ranunculus minimus Apulus, Col.

Ranunculus hortensis flore pleno.

I. Ranunculus hortensis erectus flore pleno.

Ranunculus luteus, vel 3. flore multiplici, Trag. Ranunc. multiplex, Fuch. tertius, Tur. quartus, Lon.

Ranunculi 7. species coronaria, Cord. hist.

Ranunculus sylv. 2. Dod. Lugd.

Ranunc. polyanthemos, Ad. Lob. polyanth. 3. erectus, Cam. at 2. epit.

Ranunc. erectus hortensis fl. pleno luteo, Eyst.

Major & minor habetur: & ille dicitur

Ranunculus multiflorus maximus, Tab.

Ranunculus maximus multiplex, Ger.

Flores, Bellidum plenarum orbiculos imitantur, sæpius geminatim combinantur, ac quandoque sobolem aliam ex se emittunt.

II. Ranunculus hortensis inclinans.

Ranunculus hort. reptante cauliculo, Lob.

Ranunc. repens flore multiplici luteo, Gesn. hort.

Ranunculus polyanthos luteus repens, Cam.

Ranunculus hort. flore pleno, Eyst. cui major & minor est.

III. Ranunculus dulcis flore pleno.

Ranunculus pratensis cultura multiplex, Trag.

Polyanthemum multiplex, Dod. gal. Lugd.

Ranunculus dulcis multiflorus, Tab.

Ranunculus maximus multiplex, Ger.

IV. Ranunculus bulbosus flore pleno.

Pes corvi flore pleno, Brunf. Coronopus, Eid.

Coronopus quorundam multiplici luteo flore, Gesn. hort.

Ranunculus radice bulbosa flore pleno, Cam.

Ranunculus bulbosus major, Eyst.

V. Ran. radice tuberosa fl. pleno & prolifero.

Ranunculus tuberosus flore multiplici, Dod.

Ran. magnus Anglicus polyanthos, Lob. ico.

Ranunculus 3. Cam. ep.

Ranunculus tuberosus Anglicus, vel 25. Tab.

Sæpius ex uno flore, unus & alter prodit.

VI. Ran. folio aconiti flore albo multiplici.

Ran. mont. magnus flore multiplici, Gesn. hort.

Ranunculus niveus polyanthos, Lob. Lugd.

Ranunculus pleno flore albo, Clus. hist. Eyst.

Ranunculus albus multiflorus, Tab. Ger.

Ranunculus leucanthemus flore pleno, Cam.

Ranunculus echinatus.

I. Ranunculus arvensis echinatus.

Ranunculus albus sive echinatus, Dod. gal.

Ranunc. sativus, Tur. arvensis, Gesn. hort. Tab.

Ranunculus arvorum, Lob. ico. Ger.

- Ranunculus hortensis simpl. 1. species, Fuch. Ran. in aquis nascens folio parum scisso, Cæs. Lugd. altera species, Fuch. ico. quinta species Ranunculus fluviatilis, Tab. vel segetalis, Cord. hist.
- Ranunculus sylv. tertius, Dod. Lob. ob.
Folio est aliquando latiore, aliquando angustiore, pro ratione soli pinguioris: hinc Ranunculus arvensis latifol. & angustif. Tab.
- II. Ranunculus stellatus echinatus Creticus. Ranunculus echinatus Creticus, Pon. Ital.
- III. Ranunc. rotundifol. repens echinatus.
- IV. Ranunculus palustris echinatus: ille sub 2. hic sub 3. in Prod. descriptus.
- Ranunculus Apuleij quibusdam, Clus hist.
Ranunculus palustris & aquaticus.
- I. Ranunculus palustris apij folio lævis. Ranunculus & Sardonias, Diosc. Ranunculus, strumea & apiastrum, Plin. Scelerata, Apuleio. Apium aquaticum, Trag. Apiastrum, Cord. in Diosc. Ranunculus i. Matth. Gesn. hort. Lac. Cast. Lugd. 4. Tur. 3. Lon. Ranunc. aquaticus, Fuch. ico. palustris, Cord hist. Dod. f. Lugd. Thal. Cam. Tab. Ger. Herba Sardoia, Guiland. Ranuncul. palustris rotundiore folio, Ad Lob. Ranunc. alter hirsuto semine folijs apij, Cæs. Folijs & caulibus est alibi majoribus, alibi minoribus, floribus luteopallidis; at Cordus, & purpureis observavit.
- II. Ranunc. palustris apij folio lanuginosus. Ranunculi 2. species, vel Sardous Ranunculus, Gord. hist. Ranunculus Sardonius, Ang. Ranunculus 2. Matth. Lugd. Differt à priore, quod lanuginosus, pluribus foliorum incisuris spectetur.
- III. Ranunc. aquaticus hederaceus luteus. Ranunculus hederaceus Dalechampij, Lugd.
- IV. Ranunc. aquaticus cotyledonis folio. Cotyledon aquatica, Dod. gal. palustris, Eid. f. Herba rotundo folio, aliquibus Acetabulum, Cord. in Diosc. Cotyledon aquat. acris Septentrionalium, Lob. Ranunculus aquaticus umbilicato folio, Col.
- V. Ranunculus aquaticus, folio rotundo & capillaceo. Polyanthemum palustre aut aquatic. Dod. gal. Ranunculus 3. Gesn. hort. (Lob. Ran. aquatilis, Dod. Ger. aquat. hepaticæ facie,
- Hepatica aquatica, Lugd. palustris, Thal. In nostro duplicia folia observantur, quæ sub aqua multifida, capillacea; quæ extra aquam rotunda & crenata: quare Cæs. folia alteri parum scissa, alteri in capillaceam tenuitatem filia tribuit: addens, se vidisse quoddam utrumque genus foliorum habens, initio integrum, procedente tempore capillaceum: at in nostro foliorum diversitas simul conspicitur.
- VI. Ranunculus aquaticus capillaceus. Ranunculus in aquis folijs in capillaceam tenuitatem scissis, Cæs. Ran. trichophyllon aquaticus mediolut. Col. *Ranunculus folio longo tam palustris quam montanus.*
- I. Ranunculus longifolius palustris major. Ranunculus insectus i. Cæs. Lingua Plinij, Lugd. Ranunculus πλατύφυλλον, Thal. Ranunculus lanceolatus major, Tab. flammeus major, Ger. Folia prima aliquando subrotunda sunt, ad Chelidoniæ minoris, aut Cochleariæ formam accedentia: quemadmodum Ranunculi latifolij nomine, hist. Lugd. exprimere videtur.
- II. Ranunculus longifolius palustris minor. Ranunculus 1. Ang. 12. Cord. hist. Ran. flammeus aquatilis angust. Ad. Lob. Lug. Flammula ranunculus, Dod. Ranunc. aquaticus ἀργυρωσόφυλλον major, Thal. Ranunculus lanceatus minor, Tab. flammeus minor, Ger. Ægolethron Plinij, l. 21. c. 13. quibusdam: alijs Enneaphyllon, Eiusdem, l. 27. c. 9.
- III. Ranunculus palustris serratus. Flammula, Dod. gal. aquatica, Lugd. Flammula ranunculus folio serrato, Dod. Ranunculus alter, Gesn. hort. Ranunc. aquatilis angustifolius serratus, Lob. Ran. lanceatus serratus; Tab. flamm. ferrat. Ger.
- IV. Ranunculus mont. folijs plantaginis. Ranunculus Pyrenæus albo fl. Cius. hisp. ap. 2. an Ranunculus phœniceus Myconi, ob similitudinem cum palmæ folijs, Lugd.
- V. Ranunculus montanus folio gramineo. Ranunc. pumilus gramineis folijs, Ad. Lob. ico. Ranunculus gramineus, Tab. Ger. Hydropiper lanceolatum, Lugd.
- VI. Ra-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ranunculus montanus, Dod. ed. belg.

Flos interdum duplici foliorum serie constat.

IV. Ranunculus mont. hirsutus albus altior.
Ranunculus alpinus albo flore, Clus. pan.

Ranunc. mont. 2. vel secundi species 1. Eid. hist.

V. Ranunculus montanus hirsutus humilior Narcissi flore.

Ranunculi 2. alterum genus, Clus. pan.

Ran. montani secundi species altera, Eid. hist.

VI. Ranunculus montanus hirsutus purpurascente flore.

Ranunculus montanus 3. Clus. pan. & hist.

Aconitum candidum ἀκωνίον Dalech. Lugd.

Multum convenit cum Caryophyllata alpina quinquefolia majore: verum Caryophyllata radice est odora, flore pallidè luteo in papum abeunte.

VII. Ranunculus montanus Aconiti folio albus flore majore.

Ranunculus 4. Matth. Lac. Ges. hor. (dentur.

Aconiti 5. nomine Matth. & Lug. exprimere vi-

Ran. albus major, Ges. fr. syl. simp. fl. Ges. hor. ap.

Ranunculus maximus leucanthemon Thal.

leucanth. folio aconiti, Cam.

Ranunc. montanus 3. Cæs. 4. Clus. pan. & hist.

VIII. Ranunculus montanus Aconiti folio albo flore majore.

Ranunc. flore albo, vel Ranun. 4. externus, Dod.

Ranunc. albus flore simplici, Lob. albus, Tab.

Ranunc. mont. albus, Lugd. alpinus albus, Ger.

Ran. montani quarti species alt. Cl. pan. & hist.

Aconitum batrachoides, Ad. Lob. ico.

Ranunculus 4. Diosc. esset, nisi magnitudo obstaret, Dod.

IX. Ran. mont. Aconiti folio flore globoso.
Ranunculus sextus, Matth. Lugd.

Aconitum 3. Matth. Lac. Thal. Tab. cui & 5.

Aconitum lycoctonum 3. Lugd.

Anemone montana quædam, Ges. hort.

Trollius flos, Ges. fr. Clus. pan.

Ran. flore globoso, Dod. fr. Lug. Eyst. glomerato

flore, Cl. hist. globosus, Ger. sive montan. Cam.

Ranun. mont. alp. glomeratus, Lob. mont. alter,

Ranunculus alpinus luteus, Tab. (Cæs.

Major ampliore fl. & quasi aureo: alter humilior, fl. minore, colore ex viridi pallecente albo reperiri scribit Tab.

Ranunculum alpinum album nominans.

X. Ranunc. mont. fol. Aconiti magno flore.

Ranunculus mont. major flore luteo, Eyst.

XI. Ran. geranij tuberosi fol. qui 5. in Prod.

XII. Ranun. mont. latissimo folio hirsutus.

Ranunc. platyphyllos flore luteo, Clus. pan.

Ranunculus montanus 5. Eid. hist.

XIII. Ran. mont. subhirsutus geranij folio.

XIV. Ran. mont. lanug. folijs ranunc. prat

repentis: ille pro 6. hic pro 7. in Prod. describitur.

Ranunculus saxatilis.

I. Ranunculus saxatilis magno flore.

II. Ranunculus saxatilis folijs subrotundis:

ille pro 8. hic pro 9. in Prodromo describitur.

III. Ranunc. saxatilis minimus hirsutus.

IV. Ranunc. villosissimus Monspeliacus:

ille pro 10. hic pro 11. in Prodromo describitur.

SECTIO QUARTA.

ACONITUM; DORONICUM; HELLEBORUS NIGER;
HELLEBORUS ALBUS, ET HELLEBORINE.

ACONITUM.

Aκόνιτον Diosc. l. 4. c. 77. & 78. Aconitum Plinio, l. 27. c. 3. dictum, quoniam in nudis caütibus, quas aconas nominant, nascatur. Alij hanc nominis rationem attulere, quoniam vis eadem in morte esset, qua cotibus ad ferri aciem deterendam, statimq; admota velocitas sentiretur. At Theoph. 9. hist. 16. ἀκόνιτον appellatum ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipuè proveniat.

Genera duo Dioscoridi: alterum folijs Cyclamini, aut Cucumeris, quod παρδαλιαχέτ, οἱ δὲ κάμμερον, οἱ δὲ θηλυφόνον, οἱ δὲ μυουκτόνον, οἱ δὲ θεροφόνον vocent. Alterũ folijs effigie Platani, crebris divisuris, quod κωνοκτόνον, alij λυνοκτόνον appellant: cujus tria genera: unum quo venatores utuntur: alia duo, qua Medici in suum usum vertere, è quibus tertium Ponticum nominatur. Theoph. l. c. Aconiti unius folio intubaceo, (forsan pro κηρωδης, legendum βατραχιώδης) meminit. Plin. l. 27. c. 2. & 3. de Aconito egit: describit folijs cyclamini aut cucumeris: cammaron dici, propter radicem cammaro marino similem (forte rectius κάμμερον, quasi κάκκορον perniciosum. ut est apud Homerum) alijs thelyphono: aliquibus scorpiion, quia radix scorpiionum modo incurretur: quibusdam myoclonon, quoniam mures odore necet.

1. Aconi-

I. *Aconitum unifolium luteum bulbosum.*
Bulbosus unifolius aut bifolius batrachoides,
elleboracea herbula, Ad.

Bulbus parvus unifolius, aut bifolius batrachoides, Lugd.

Aconitum lycoctonum lut. min. Dod. Lugd.

Aconitum hyemale Belgarum, Lob.

Aconitum 3. & hyemale, Cam. ep.

Acon. hyemale & *Ranun. monophyllos*, Cam.

Aconitum aliud Dalechampij, Lugd.

Elleborine, Cæsalp.

Aconitum hyemale Ponticum, Eyst.

II. *Aconitum lycoctonum luteum.*

Luparia, Trag

Aconitum secundum, Matth. Lac. Lugd. Tab.

Aconitum lycoctonon, Cord. in Diosc.

Aconitum 2. vel *lycoctoni species 1.* Ges hor.

Aconitum lycoctonum, Lon. luteum, Fuch. Tur

Cam Thal. Eyst majus, Dod. Lugd. *lycoctonum*

Ponticum, Dod. gal.

Aconitum lycoctonum vulgatius, Clus. hist.

Acon. luteum, Ges. fr Pontic. Ad. Lob. Tab. Ger.

Napelli primum genus, Cæf.

In montibus ampliore caule & folijs, alibi humiliores ac folijs minoribus: flos ex pallido luteus, interdum etiam pallidior.

III. *Aconitum lycoct. albis pallidisve florib.*

Aconitum secundum flore albo, Ges. hor.

Aconitum sextum, Cam. ep.

an *Aconitum sextum*, Matth. Lugd. Tab.

Matthiolo, flos purpureus: Camerario, albus, quibusdam pallidus, venulis livescens.

IV. *Aconitum lycoctonum folijs serratis siliquis oblongis.*

Aconitum lycocton. ex Cod. Cæf. Dod. Lugd.

V. *Aconitum cæruleum hirsutum flore consolidæ regalis.*

Aconitum cæruleum aliud, Ges. hor.

Aconitum lycoctonum primum, Clus. pan.

Aconit. lycoct. fl delphinij 1. Eid. hist Cam. Eyst.

VI. *Acon. cærul. glabrum fl consolidæ regalis.*

Aconiti genus floribus cæruleis, Ges hor.

Aconitum lycoctonum fl. Delphinij, Dod. Lob.

Aconitum secundum, Clus. hist.

Aconitum lycoctonum cæruleum 1. fl. Delphinij, Lugd. an *Aconitum 4* Matth. Lac. Lugd.

Matth. florem aureum; Cam. cæruleum tribuit.

VII. *Aconitum cæruleum napelli flore.*

Aconitum lycocton. cæruleum secundum, Dod.

Acon. lycoct. 7. vel autumnale, Clus. pan. & hist.

VIII *Aconit. coma inflexa folijs angustiorib.*

Aconitum 7. Matth. Lugd.

Acon. lycoct. 4. vel Lyncæanū, Clus. pan. & hist.

IX. *Aconitum inflexa coma maximum.*

Aconitum 9. Matth. Lugd.

Aconitum licocton. coma nutante 5. Clus. pan. octavum, Eid. hist.

X. *Aconitum cæruleum seu Napellus 1.*

Ysenhütlein/ Brunf. Trag.

Napellus, Matth. Lon. Dod. Cast. Lugd. Cam. arboreus, Eyst.

Napellus verus cæruleus, Ad. Lob.

Napellus major latifol. & angustifol. Tab.

Napellus reticulatus, Cæf.

Aconitum lycoctonum cæruleum, Dod. gal.

Aconit. 2. vel lycoctoni species altera, Ges. hor.

Aconitum lycoctonum 6. Clus. hist.

Aconitum cæruleum, Ges. col. Thal.

Folij est latiorib. angustioribus, flore communiter cæruleo, aliquando purpureo, roseo, albo, & è cæruleo & albo colore variegatus, qui *Napellus flore variegato*, Eyst.

XI. *Acon. violaceum seu Napellus secundus.*

Acon. lycoct 2. vel præcox Tauricum, Clus pan.

Aconitum lycocton. 4. Tauricum, Eid hist.

XII. *Aconitum purpureum seu Napellus 3.*

Aconit. lycocton. 3. vel Neubergense, Clus. pan.

Aconitum lycocton. 5. Neubergense, Eid. hist.

XIII. *Aconitum cæruleo purpur. flore maximo, sive Napellus 4.*

Aconit. lycoct. 6. vel Judenbergense, Clus. pan.

Aconitum Judenbergense, Eid. hist.

Aconit. flore cæruleo, Napellus serotinus, Cam.

an *Lycoctonum sativū pentacaipon*, Cord. hist.

XIV. *Acon. cærul. minus, sive Napellus minor.*

Aconitum lycocton. cærul. parvum, Dod. Lugd.

facie *Napelli*, Lob.

Aconitum lycoctonum 10. Clus. hist.

Thera Italica, Eid pan. Cam.

In editioribus locis exilius provenit.

XV. *Aconitum ramosum parvo flore.*

Aconitum octavum, Matth. Lugd.

Floribus est luteis: Matth. purpurascens nitet: at Camerario rubescentibus.

XVI. *Aconitum racemosum: an Actæa Plinio* l 27 c. 7. Christophoriana, Ges. hor. Dod. Ad.

Lob. Clus. hist Tab. Cam. Ger. Eyst. & Costus

niger quorundam.

Barba capri quibusdam, Cæf.

Napellus racemosus, Lugd.

XVII. Aco-

XVII. Aconitum salutiferum, seu Anthora.
 Anthora dicta quasi *ανθρα*, quod Thoræ Alexipharmacum sit. Avicen. Napellus Moysis & herba Napello similis, ejusq; veneno repugnās. Antora, Matth. Ges. hor. Lon. Cæs. Cast. Cam. Anthora, Ad. Lob. Dod. Taber. Ger. vulgaris, Clus. hist.

Aconitum salutiferum, Ges. hor.

Flore est luteo: Tab. secundæ meminit, quæ solo floris colore cæruleo à priore differt: habet & tertiam ex Pandectario, folijs a sari crenatis, radice rotunda amara: sed quid est?

ACONITUM PARDALIANCHES.

I. Aconitum pardalianch. i. seu Thora major.
 Pseudoaconitum pardalianches, Matth.

Aconitum i. seu pardalianches majus, Ges. hor.
 Aconitum Ghini, Ang.

Limeum Plinij, Ang. Lugd.

Herba thora, limeū vocari falso creditur, Guil.
 Tora venenata, Ges. lun. (pap.)

Pthora Valdensium, Ad. Lob. ico. Clus. hist.

Thora Valdensis, Clus. pan. Cast. Lugd. Cam.
 mas & scæmina. Tab. Ger.

Tora major, Cam. ep.

Foliorum exortu, situ & numero variat: enascitur enim uno folio, duobus, idq; vel statim à radice, vel nullo à radice, sed in caule duobus majusculis, vel tribus, vel quatuor, vel quinque ad summum: hinc Taber. scæminam quatuor, marem duobus folijs magnis pingit.

II. Acon. pardalianches alter. sive Thora min.
 Aconitum primum minus, Ges. hor.
 Thora minor, Ges. de acon. Cam. ep.

Thora Valdensis, Dod. (Ger.)

Thora Sabaudica & Thora montis Baldi, Tab.

Limeum pardal. genus uno folio, Lugd.

Ranunculus grumosa radice 3. Clus. hist.

Hujus folia breviora supernè latiora & magis incisa, quàm Thoræ Valdensis, vel è monte Baldo: hujus flos, Clusio quinque folijs, illorum, quaternis dundaxat folijs exprimitur.

III. Aconitum pardalianches Dioscoridis creditum Matthiolo.

Aconitum pardalianches, Matth. Lac. Dod. gal. Cast. Lugd. Tab.

Aconitum Matthioli, an in rerum natura sit dubitat, Ges. hor. & lun.

In Lugd. hist. primum Matthioli figura exhibetur: dein in append. iconi prius propositæ, ramulus floribus onustus adpingitur. Quod aliqui commentitium existimant: Lug. historiæ author, plantam in Allobrogibus nasci scribit: quid sit ignoramus.

Herba venenata & earum antidota.

I. Ourari. I. Turara.

II. Aparapo. II. Wape.

III. Corafsi. III. Cuturapama.

IV. Parapara. IV. Macatto.

Hæ solo nomine, part. 8. Ind. Occid. proponuntur, sed quid?

DORONICUM.

Doronici vox ab Arabibus petita, qui Dorongi sive Durungi dicunt: hoc aliqui inter Aconita referunt, èd quòd illo canes interficiantur: aliqui ab Aconito separant, siquidem sine noxa usi sint: & licet canes interficiat, dantur & alia quæ brutis, non tamen hominibus obsunt; ut vulpes, Aloë saluberrima & Amygdalis amarus necari, Plutarchus auctor est.

I. Doronicum radice dulci.

Acon. pardalianches Theophr. Matt. Lug. Tab.

Doronicum Austriac. alterum, Clus. pan. Cam.

Doronicum 3. Austriacum 2. Clus. hist.

Doronicum 2. longifolium, Tab. minus, Ger.

Doronicum radice repente, Eid.

II. Doronicum radice scorpij brachiata.

Aconitum pardalianches Plinij, Matt. Dod. gal.

Lugd. Tab. alterum, Dod.

Doronicum brachiata radice, Lob. Lugd. Ger.

an Doronicum radice nigra, Col.

III. Doronicum radice scorpij.

Aconitum pardalianches minus, Matth. Lugd.

Cast. primum, Dod.

Doronic. Ang. Cord. hist. Ges. hor. Lon. Cæs. Eyst.

Doronicum Romanum, Ges. hor. Lugd.

Doronicum alterum, Ad.

Doronicum primum, Tab. minus, Cam.

Doronicum majus, Ger.

Doronicum latifolium, Clus. pan. & hist.

Doronici tertij varietas, Ad. Lob.

Ob triplicem hanc Aconiti pardalianchis differentiam, triplicem esse Doronici varietatem, non sine causa suspicari licet.

IV. Doronicum plantaginis folio.

Doronicum primum, Ad.

Doronicum minus officinarum, Lob. Lugd.

Doronicum angustifolium, Clus. hist.

V. Do-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Hujus folia atriora, florum oræ ex purpura nigricant.

IV. Helleborus niger flore roseo.
Elleborum nigrum, Matth. Cast. Lugd. Cam.
Planta leonis, Dod. gal.

Elleborus niger fl. magno purpureo, Ges. hor.
Helleborus niger, Ad. Lob. niger z. Dodonæi,
Lugdun.

Veratrum nigrum, Dod. legitimum, Clus.
pan. Stiriacum, Tab.

Ellebori nigri alterum genus, Cæs.
Elleborus niger annuus, Ang. niger legitimus,
Clus. hist. niger verus, Ger.

Flore est purpureo, candido: sic flos initio
albidus, dein purpurascens, postremo virens;
& qui albo flore marcescens purpurascit: flos
albescit cum aliqua diluta rubedine.

V. Helleborus niger Saniculæ folio major.
Osteritium montanum, Trag.

Sanicula fœmina adulterina, Eid.
Sanicula fœm. Fuch. Ges. hor. Lugd. Clus. hist.

Veratrum nigrum Dioscoridis, Dod. Lac. Eyst.
nigrum z. Clus. pan.

Astrantia nigra, Ges. hor. Ad. Lob. Ger.

Imperatoria nigra, Tab.

Elleborus niger Dodonæi, Lug. verus Diosco-
ridis Dodonæo, sed fallitur, Ges. hort.

VI. Helleborine Saniculæ folio minor, in
Prodromo describitur.

VII. Helleborine Saniculæ facie.

Epipactis, Matth. Lac.

Elleborine, Matth. Lugd. Tab.

Helleborine Matthioli commentitia, Ad.

Elleborine alpina Saniculæ & Ellebori nigri
facie, Lob.

VIII. an Elleborinæ nigræ species.

Polyrrhizos Plinij Dalechampi, Lugd.

IX. Helleborus niger tenuifolius Buph-
thalmi flore.

Elleborus niger verus, Trag. Lon.

Pseudoelleborum, Matth. Lugd.

Buphthalmum, Ang. Dodon. Clus. pan. & hist.
Lugd. Cam.

Helleborine tenuifolia, Cord. hist.

Elleborastrum nigrum, Ges. hor. Cam.

Helleborus ferulaceus, Ad.

Helleborus niger ferulaceus Theoph. Ad. Lob.

Elleborum alterum, Cast.

Helleborus Hippocratis, Tab.

Sesamoides minus, Cord. in Diosc. Ges. hor.

Ellebori nigri species quibusdam, Ges. hor.

HELLEBORUS ALBUS.

I. Helleborus albus flore subviridi.

Elleborus albus, Brunf. Trag. Fuch. Cord. hist.
Ges. hort. Ang. Lon. Lugd. Cam. Clus. hist. fl. her-
baceo, Eyst.

Helleborum album, Matth. Ad. Lobel. Cæsalp.
Castor.

Veratrum album, Dod. gal. Tur. Lac. Cord. in
Dioscorid.

Helleborus candidus Græcorum, est Consiligo
Vegetij, Absyrti, Columel. & Plinij, Guil.

Flore est in viridi albescente Taber. qui icō-
nem sequentis habet: dein flore pallidè flave-
scente, & alterum eodem colore, nisi quod flos
racemi instar coactus sit, quem

Elleborum album fœminam.

Helleborum album præcoccem Ger. nominat.
Mas durior, fœmina mollior.

II. Helleborus albus flore atrorubente.

Helleborum album floribus atrorubentibus
præcox, Lob.

Helleborus albus alter fl. nigricantibus, Dod.
flore ex purpura nigricante, Clus. hist.

Ellebori albi alterum genus, Cæs.

Hellebor. albus, Ger. flore atrorubescens, Eyst.
mas, Tab. ico.

Ex radicibus Ellebori albi, Hispani vene-
num conficiunt, de Balestéra & de Jerva voca-
tum, quod idem quod Pharicum dictum, aut pa-
rum omnino ab eo differens. Et Limeum her-
bam à Gallis appellatam, ab Elleboro non di-
screpare, suspicari possumus. Guil. pap.

HELLEBORINE.

I. Helleborine latifolia montana.

Satyrium octavum, Trag.

Helleborine, Dod. Ad. Lob. Lugd. Ger. i. Tab.
recentiorum z. Clus. hist.

Damasonium Calliphylton, Cord. hist.

Epipactis sive Elleborine, Cam. ep.

Sigillum Salomonis, Cæs.

Epipactis latifolia, Eyst.

Foliorum amplitudine (& quod altera folijs
oblongis acutis, altera verò subrotundis est) &
floris colore variat.

II. Helleborine altera atrorubente flore.

Alisma botryodes seu racemosum, Thal.

Variat foliorum amplitudine: florum colo-
re atrorubente, rarius candido.

III. Helle-

III. Helleborine angustifolia palustris sive pratenfis.

Elleborine 2. Clus. pan. recentiorum 3. Eid. hist.

IV. Helleborine flore carneo.

Elleborine 3. Clus. pan. 4. Eid. hist.

Sigillum S. Mariæ alterum, Cæs.

V. Helleborine flore albo, vel Damasonium montanum latifolium.

Alisma quorundam, Cord. hist.

Alisma cymbalianthemon, Thal.

Helleborine albo flore, Tab. Ger.

Epipactis angustis folijs, Eyst.

VI. Helleborine montana angustifolia spi-

Elleborine 4. Clus. pan. 5. Eid. hist.

VII. Helleborine montana angustifolia purpurascens.

Damasonium tenuifolium, Cord. hist.

Elleborine 5. Clus. pan. 6. Eid. hist.

Alisma tenuifolium, Thal.

Damasonium alpinum, Lugd.

Sigillum S. Mariæ 3. Cæs.

Helleborine angustifolia, Tab. Ger.

Flore luteo reperiri Lugd. auctor est.

VIII. Elleborine 7. Clus. hist.

IX. Helleborine fl. rotundo, sive Calceolus.

Alismatis species flore ferrugineo, Gesn hort.

Lonchitis prior, Dalech. in Diosc. Ama.

Damasonium nothum, Dod. gal.

Calceolus Marianus, Dod.

Pseudodamasonium, Clus. pan.

Calceolus Mariæ, Ad. Lob. Eyst.

Elleborine recentiorum 1. Clus. hist.

Elleborine ferruginea Dalechampij, Lugd.

Alisma *ωάνθειμον* aut *κοιλάνθειμον*, Thal.

Flore est luteo, sed folia adjuncta ferruginea: reperitur & albo & utriculo purpureo: apud Helvetios flore est duplo majore, quam apud Noricos.

X. Helleborine Indica floribus candidis.

Elleborines fortè genus, Clus. exot. l. 4. c. 20.

SECTIO QUINTA.

GENTIANA; PLANTAGO; HOLOSTIUM;
CORONOPUS; PSYLLIUM.

GENTIANA.

GENTIANUM Dioscoridi, l. 3. c. 3. quæ ab inventore Gentio Illyriorum rege, qui primus in bello ejus vires reperit, denominata. Diosc. est folijs juglandi, plantaginive similibus: at Plinio l. 25. c. 7. folijs fraxini.

Verùm Gentiana alia sunt radice perenni, alia fugaci: illa, flore & semine prolato, interire non solent, sed singulis annis ex eadem radice, nova germina producant: hæ verò, flore emarcido, & semine disperso, hyeme intereunt, & ex semine renascuntur.

Gentiana alpina major.

I. Gentiana major lutea.

Gent. Brunf. Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac. Dod.

Cord. in Diosc. & hist. Gesn. h. Lon. Cæs. Cast. Lug.

Gentiana major, Matth. Gesn. hort. ap. Ad. Lob.

flore luteo, Cam.

Gentiana veterum, Clus. hist.

Gentianæ 1. species, Trag.

Reperitur quoque florib. flavis, imò & albis, punctis carentibus campanulæ forma, in Pyre-

II. Gentiana major purpurea. (næis.

Gentianæ 2. species, Trag. Dod. gal.

Gent. punicea, Gesn. fr. purpureis floribus, Lob.

Gentiana major alia, Cam. ep. (ob.

Gent. major fl. purpureo, & 1. Clus. pan. & hist.

III. Gentiana major flore punctato.

Gent. major pallida punctis distincta, Clus.

pan. & hist.

Variat floris colore pallido: reperitur & cæruleo, quæ

Gentiana major cæruleo flore, Clus. hist.

IV. Gentiana asclepiadis folio.

Gentiana 3. Trag. Dod. gal.

Gentiana folijs hirundinariæ, Gesn. hort. sive Asclepiadis, Clus. pan.

Gentiana 2. cæruleo flore, Clus. hist. Tab.

Gentiana minor altera, Dod.

Vincetoxicum 1. Cæs.

Flore est cæruleo saturato, nunc purpureo, nunc delicatiore & velut cinerei coloris.

Gentiana alpina minor sive Gentianella.

I. Gentianella alpina latifolia magno flore, quæ in Prodomo descripta est.

II. Gentianella alpina angustif. magno flore,

Gentiana 4. Trag.

Gentianella alpina, Gesn. hort. pumila, Gesn. cat.

Centianella campanulæ flore purpureo, Ad.
Gentiana 5. & Gentianella verna major, Clus.
pan. & hist.

Gentianella Helvetica, Lob. ico.

Gentianella minima latifolia, Lugd.

Helleborine Dalechampio ad Diosc.

III. Gentianella alpina verna major.

Hippion, id est, Viola equina, Cord. ob. Gesn.

Calathiana verna, Gesn. hort. (hort.

Gentianella verna minor, Clus. hisp. & hist.

Gentiana 6. Clus. pan.

Gentianella alpina, Lob. Bavarica, Cam hort.

Gentianella angustifolia, Lugd.

Gentianella minima verna fl. cæruleo, Eyst.

Vincetoxici species pusilla, Cæs.

Flos plerisque cæruleus, quibusdam can-
dicans.

IV. Gentianella alpina verna minor.

Gentianella minor, Cam. hort.

an Gentianella purpurea minima, Col.

V. Gentianella alpina æstiva centaureæ
minoris folijs.

Gentiana fugax 5. seu Gentiana 11. Clus. pan.
& hist.

Gentiana minor, Tab.

Calathiana verna Dalechampij, Lugd.

VI. Gentianella brevis folio.

Gentiana minima, Ad. Lob. Cast.

Gentiana fugax 4. vel Gent. 10. Clus. pan. & hist.

Vulneraria herba, Cast. ico.

VII. Gentianella cærulea oris pilosis.

Gentianella cærulea fimbriata angustifolia au-
tumnalis, Col.

VIII. Gentianella omnium minima : in
Prodromo descripta.

Gentiana pratensis.

I. Gentiana cruciata.

Herba fullonum, Brunf.

Cruciata, Trag. Fuch. (cui & Gentianæ spe-
cies) Dod. Ang. Gesn. hort. Lac. Lon. Lugd. Eyst.

Gentiana cruciata, Gesn. hort.

Gentiana minor, Matth. Ad. Lobel. Cast. Tab.
media, Cam.

Gentiana 3. quæ duplex, Clus. pan. & hist.

Cruciata gentianella, Thal.

Vincetoxicum alterum, Cæs.

Altera est procumbens & minor : altera ere-
cta & major : alterius flores intensè cærulei : est
& tertia radice non pertusa;

II. Gentiana autumnalis ramosa.

Gentiana fugax sive annua 1. vel Gentiana 7.
Clus. pan. & hist.

Gentiana 7. Tab.

Viola calathiana altera, sive polyanthemos,
Thal.

Gentianella multiflora autumnalis è cæruleo
purpurascens, Eyst.

Flore est cæruleo purpurascente, rarius can-
dido.

III. Gentiana pratensis flore lanuginoso.

Gentiana fugax altera sive Gentiana 8. Clus.
pan. & hist.

IV. Gent. pratensis flore brevior & majore.

Gentiana fugax 3. sive Gentiana 9. Clus. pan.
& hist.

V. Gentiana utriculis ventricosus.

Gentianella cærulea cordata, Col.

VI. Gent. angustifolia autumnalis major.

Pneumonanthe, Lob.

Calathiana viola autumnalis minor, Gesn. hor.

Calathiana autumnalis, Gesn. cat.

Campanula autumnalis, Dod. Eyst.

Gentiana 4. sive angustifol. 2. Clus. pan. & hist.

Flore est cæruleo dilutiore : est nigro : rarius
albo.

VII. Gentiana angustifolia autumnalis mi-
nor, floribus ad latera pilosis.

Pneumonanthe, Cord. hist. desc. Ad.

Viola calathiana autumnalis prima, Thal.

Gentianella autumnalis folijs centaureæ mi-
noris flore cæruleo, Eyst.

Gentiana palustris.

I. Gentiana palustris angustifolia.

Gentiana minima, Matth. Cast. desc.

Calathiana viola in pratis udis, Dod. gal. Lug.

Calathiana viola autumnalis, Gesn. hort.

Pneumonanthe (in humentib. ericetis) Lob.
ob. Tab. Ger.

Gentiana angustifolia, vel 4. Clus. pan. & hist.

Cruciata sive Gentiana minima, Lugd.

Campanula pratensis, Lugd.

Floris color cæruleus, violaceus, purpureus.

II. Gentiana palustris latifolia flore pun-
ctato.

Gentiana 12. & punctata, Clus. pan. & hist.

Alisma folio glabro, in Phytopinace.

Floribus est subcæruleis, purpureis, viola-
ceis, punctis aspersis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

X. *Plantago trinervia montana*.
Plantago altera minima trinervia montana
incana, Col.

Plantago aquatica.

I. *Plantago aquatica latifolia*.
Plantago aquatica, Brunf. Trag. Matth. Fuch.
 Dod. Tur. Gesn. hort. Lon. Ad. Lob. Cast. Thal.
 Cæs. Lugd. Tab. Ger.
 Limonium, Ang.
 An huc referendum
Alisma sive Damasoniū, quæ *Fistula pastoris* &

Plant. aquatica Germanis, Cord. in Dios. Lon?
 II. *Plantago aquatica angustifolia*.
Plant. aquat. humilis angust. & longifolia, Lob.
Plantago aquatica minor, Cæs. Tab.
Plantago aquatica humilis, Ger.
 III. *Plantago aquatica stellata*.
Alisma pusillum angustifoliū muricatum, Lob.
Plant. aquatica minor altera, Lob. ico. (ob.
Damasonium stellatum, Lugd.
 IV. *Plantaginella palustris*.
Plantago aquatica minima, Clus. hist.

H O L O S T E U M.

O *Ἄγιον Dioscorides, lib. 4. cap. 11. descripsit : & Plinius, lib. 27. cap. 10. inquit, Holosteum sine duritia est herba ex adverso à Græcis appellata, sicuti fel dulce.*

I. *Holosteum hirsutum albicans majus*.
Holosteum Salmaticum prius, Clus. hisp. majus,
 Eid. hist. Lob.
Holost. Salmaticense Clusij, Lugd. Cam. Ger.
Holosteum majus, Tab.
Holosteum quorundam, Cam. in Matth.
Plantago angustifolia albida, Dod.
 II. *Holosteum hirsutum albicans minus*.
Holosteum Salmaticense minus, Clus. hist.
Holost. parvum Monspeliense, Ad. Lob. Ger.
Holosteum Monspelianum, Tab.
 III. *Holosteum hirsutum nigricans*.
Holosteum quorundam, Lugd.
 an *Lanceola montana*, Gesn.
 IV. *Holost. sive Leontopodium Creticum*:
 in Phyt. & Prod. descriptum
Leontopodium Creticum, Clus. hist.
Leontopodium legitimum, quod Catanance
 creditum, Imperato.
Leontopodium, Catanance non est, Belli ep. 1.
 ad Clus.
 V. *Holosteum Creticum alterum*.
Leontopodium Creticum aliud, Clus. hist.

Habbures, Cam.
Gotne albi catartici nomine Alpinus misit.
 an *Planta Plantagini similis*, Lugd. ap.
 VI. *Holosteum strictissimo folio majus*.
Coronopus sive Serpentina, Matth.
Coronop. syl. Matth. Gesn. h. Lob. Lug. Cast. Tab.
Serpentina, Dod. Ad.
Plantago marina, Cam.
Coronopus, Ger. ico. montanus, Cæs.
 VII. *Holosteum strictissimo folio minus*.
Serpentaria omnium minima, Lob. Dod. Lugd.
Coronopus altera, Cæs. minor, Tab.
Coronopus sive Serpentina minima, Ger.
 VIII. *Holosteum Mafsiliense*.
Coronopi & Sedi montani media planta Maf-
siliensium, Ad. Lob.
Coronopus Mafsiliensium, Lugd. Tab.
Coronopus sive Serpentina minor, Ger.
 IX. *Holosteo affinis, Cauda muris*.
Coronopus sylvestris, Trag.
Myofuros, Dod. gal. Lob. ic. quorundam, Thal.
Cauda muris, Dod. Ad. Lob. Lug. Tab. Cam. Ger.
Holosteon, Lon. Lugd. Cam. Thal.

C O R O N O P U S.

K *Κορωνόπος Dioscoridi, lib. 2. cap. 158. & Theophrasto 7. hist. 9. ubi Gaza Silaginem vertit : Plinio, lib. 21. c. 16. & l. 22. c. 19. Coronopus dicitur. Latinus, pes cornicus à foliorum forma : & cornu cervi, nominatur.*

I. *Coronopus hortensis*.
Coronopus, Trag. Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac.
 Lon. Ad. Tab. Eyst.
Coronopus fativus, Cord. hist. Cast. Cæs. Cam.
 verus, Cord. in Diosc. Gesn. hort.
Pseudocoronopus, Dod. gal.
Cornu cervinum, Lob. Ger.

Herba stella, sive cornu cervinum, Dod.
 II. *Coronopus sylvestris, hirsutior*.
Coronopus sylvestris, Cæs.
Coronopus Prochytae, Col.
 III. *Coronopus maritima major*.
Plantago marina, Dod. gal. Ad. Lob. Tab. Ger.
Plantago maritima, Gesn. hort. Lugd.

Planta

Plantago angustifolia, Dod.

Bibinella, Cæf.

Coronopus marinus, Cam.

IV. Coronopus maritimus tenuifol. lævis.

Coronopus minimus tenuifolius maritimus, Colum.

V. Coronopus maritimus minimus hirsutus: in Prod. descriptus.

P S Y L L I U M.

Ψύλλιον Dioscorides lib. 4. c. 70. folys Cornopo non dissimilibus scribit, hirsutis, longioribus: sic dictum quod ψύλλας, id est, pulices, si virens domum importetur, in ea gigni non sinat: vel ut Dioscoridi & Plinio, à semine pulicis simili. Theophrasto 7. hist. 8. νύβωνα dicitur: oculum canis & canariam Gaza vertit, Plinium fortè imitatus, qui l. 25. c. 11. Psyllium & Cyncides nominavit, Latinus pulicaria.

I. Psyllium Dioscoridis, vel Indicum crenatis folijs: pro 1. in Prod. descriptum.

Psyllium primum, Ang.

II. Psyllium majus supinum.

Psyllium alterum, Matth. Cast. Lugd. Tab.

Psyllium perenne, Ges. hist. an Cam.

Psyllium Plinianum fortè, majus radice perenni supinum, Ad. Lob.

Psyllium tertium, Ang. majus, Cæf.

Psyllium semper virens, Ger.

III. Psyllium majus erectum.

Psyllium, Trag. Matt. Fuch. Tur. Cord. in Diosc. & hist. descr. Dod. Ges. hor. Ad. Lob. Cast. Ger.

Cynops Theophrasti, Ges. hort.

Pulicaris herba, Lugd.

Psyll. minus, Cæf. secundum, Ang. primū, Tab.

IV. Psyllium minus, quod Gottne rubri & Botrio rubro nomine accepimus, & pro 2. in Prodr. descr.

an Kaly 3. Alpini, minus rectè pictum.

SECTIO SEXTA.

PYROLA; BISTORTA; LIMONIUM; POTAMOGETON; NYMPHÆA; TRIBULUS AQUATICUS; SAGITTA; DRACONTIUM; Arum; Arisarum; Asarum; Tussilago; Petalites; Cacalia & Lappa.

P Y R O L A.

Pyrrola, nomen à folio, quod pyri folium reserat, accepit: quam aliqui Limonium, alij Britannicam volunt.

I. Pyrola rotundifolia major.

Pyrola Brunf Matth. Ang. Dod. Gesn. hort. Ad. Lob. Cast. Lugd. Tab Ger Eyst.

Pyrola vulgarior, Clus. hist.

Limonium, Fuch Tur. sylvestre, Trag.

Limonium & Pyrola, Lon.

Beta sylvestris, Cord. in Diosc.

Pyrola major sive Beta sylv. Thal.

Pyrola alia in campestribus, Cæf.

Hæc folio est vel ampliore molli que: vel minore & duriore.

II. Pyrola rotundifolia minor.

Pyrola quarta minima, Clus. pan. & hist.

Pyrola minima, Eyst.

III. Pyrola folio mucronato ferrato.

Ambrosia, Dalech. in Diosc. montana, Lugd.

Pyrola 2. & tenerior, Clus. pan. & hist.

Pyrola minor, Thal.

Pyrola pannonica 2. Cam.

IV. Pyrola alsines flore Europæa.

Herba trientalis, Cord. ob. Franc.

Alsinanthes, Thal.

Alfine alpina, Svvencck.

Major est & minor, ut & sequens.

V. Pyrola alsines flore Brasiliana: in Prod. descr.

VI. Pyrola frutescens arbuti folio.

Pyrola 3. vel frutescens, Clus. pan. & hist.

BISTOR-

B I S T O R T A.

Bistorta dicitur, quod radice in se contorta & convoluta constat: quam alij Limonij, alij Britannica, alij Behen rubri speciem faciunt. Hujus Plinius l. 24. c. 16. & l. 25. c. 11. inter Dracontia meminisse videtur: forte ejusdem l. 25. c. 13. Molybdana, id est, Plumbago, quod plumbum, oculi vitium tollat.

I. Bistorta major radice minus intorta.
Colubrina & Dracunculus major, Brunf.
Bistorta foemina, Eidem.
Bistorta major, Trag. Dod gal. Ang. Ges. col. Ad.
Thal. Tab. Ger. Clus. hist.
Bistorta, Cord in Dioscor. & hist. Matth. Dod.
Cæs. Cast. Lugd.
Bistorta Britannica, Lob.
Serpentaria foemina & Colubrina, Fuch.
Colubrina, Lon.
Limonium, Ges. hort.
Bulapathum seu Bistorta, Fracast.

II. Bistorta major radice magis intorta.
Colubrina & Dracunculus minor, Brunf.
Bistorta mas, Eidem.
Colubrina minor, Trag.
Serpentaria mas seu Bistorta, Fuch.
Bistorta, Lon. minor, Dod. gal. Ges. ho Lac. Tab.

Bistorta media, Ang.

Bistorta latifolia, Ger.

Bistorta major, Eyst.

In folijs & radice differentiae: folia alteri majora & rugosa: alteri minora & laevia: & hujus radix magis intorta: illius major, minusque complicata.

III. Bistorta alpina maxima: in Prod. desc. & Schvvenck.

IV. Bistorta alpina media.

Limonij species minor, Ges. hort.

Bistorta minor, Ad.

Bistorta minor seu alpina, Camerar. in Matthiolo.

V. Bistorta alpina minor.

Bistorta minor, Ang. Clus. pan. Ger.

Bistorta alpina minor, Clus. hist.

Bistorta minima alpina alia, Cam.

L I M O N I U M.

Λειμώνιον ή νευροειδής Dioscoridi l. 4. c. 16. quod cū λειμῶσι in pratis (quamvis & in palustribus) proveniat, Plinios l. 20. c. 8. Beta sylvestris, quam Limonium vocant, alij neuroides.

I. Limonium maritimum majus.
Limonium, Matth. Lac. (cui & Been rubrum)
Ad. Lob. Cæs. Cast. Lugd. Ger.
Been rubrum, Limonio seu Bistortæ cognata,
Ges. hort.
Behen rubrum officinarum, Guil.
Valerianæ rubræ similis, Dod.
Limonium primum, Tab. Cam.

II. Limonium alterum, Matth. Lugd. Tab.
cui & Pyrola: quid est?
Limonium Matthioli secundum, Ad.

III. Limon. maritimum minus oleæ folio.
Limonium parvum Narbonense oleæ folium,
Ad. Lob. ico. Tab.
Limonium parvum Narbonense, Lugd. Cam.
Limonium alterum exiguum, Cæs.

Limonium parvum, Ger.

In hoc magna varietas occurrit.

IV. Limon. parvum bellidis minoris folio.

Limonium pumilum, Clus. hist.

V. Limonium maritim. minus foliolis cordatis: quod 1. in Prod.

VI. Limonium maritim. minimum: quod 2. in Prodr.

VII. Limonium peregrinum folijs asplenij.

Limonij elegans genus, Rauvv. & Lugd. ap.

Limonium peregrinum, Clus. cur. post.

Limonium Syriacum, Eyst.

Cichorium globulare, Imper.

VIII. Limonium peregrinum folijs forma flore Aristolochiæ.

Limonio congener, Clus. hist.

P O T A M O G E T O N.

Ποταμογέτων, quasi fluminibus vicina, quod palustribus & aquosis nascatur, Diosc. l. 4. c. 101. & Aeliano, l. 6. anim. c. 46. quo herinaceum interfici scribit, Σταχνίτης, quasi spicata, ob caulem, quem floribus & semine spicatum ex se mittit. Plinio, l. 26. c. 8. Potamogeton folijs Beta & c. subjungit: Castorem hanc aliter novisse tenui folio veluti equinis fetis, thyrso longo & levi, in aquosis nascentem: hoc Myriophyllum aquaticum videtur:

I. Pota-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Nymphæa lutea minor, Lug. Ger. Dod. ed. belg.
Nymphæa secunda, Tab.
III. Nymphæa lutea minor parvo flore.
Nymph. lutea minor Septentrion. Ad. Lob. ico.

Nymphæa altera lutea, Lugd.
an Nymphæa parva alia, Cam. in Matth.
IV. Nymphæa lutea minor flore fimbriato.
Nymphæa alia minor, Lugd.

TRIBULUS AQUATICUS.

Tριβυλλος ἐνυδρως Dioscoridi l. 4. c. 15. Theophrasto 4. hist. 11. (id est Tribulus aquaticus) à triplici cuspidè, ad similitudinem machinularum ferrearum, qua forma trigona sunt, dicitur.

Genera duo Dioscoridi & Theophr. 6. hist. 5. alter terrestris folijs effigie portulacæ, vel ut Theophr. ciceris folio: alter palustris vel aquaticus. Plinio l. 22. c. 10. Tribuli unum genus in hortis, alterum in fluminibus tantum: qui l. 21. c. 16. scribit Tribulum non nisi in palustribus nasci. folio ad Ulmi effigiem: at in reliquo orbe genera duo, uni Cicerula folia, alteri aculeata esse.

Tribulus aquaticus: & Trag. Matth. Dod. Ang.
Lac. Cord. in Dios. Ges. hort. Lon. Ad. Lob. Cæs.
falp. Cast. Lugd.

Butomos Damocratis, Ang.
Tribulus lacustris, Cord. hist.
Tribulus aquaticus major, Clus. pan.

SAGITTA.

Sagitta, à foliorum forma tricuspidi, supernè in unam, infernè in duas desinentiam, nomen habet. Phleum Theophrasti 4. histor. 9. & 11. esse volunt: Notandum tamen apud Theophrastum Phleum & Phleos differre: nam Phleum genere neutro, palustris planta est: at Phleos & Stæbe 6. histor. 1. idem sunt, & fortè Poterium erit. Plinio lib. 21. cap. 17. Magopistanam dicit à Græcis vocari, quam inter ulvas Sagittam vocamus.

I. Sagitta aquatica major.
Sagitta major, Matth. Dod. Cast. Tab.
Pistana Magonis sive Sagittaria aquatica Plinij, Ad. (cui an Stæbe fœmina) Lob.
Phleomas latifolia, Lugd.
Barba sylvana recentioribus, Cæs.
Sagittaria major, Ger.

Sagitta minor, Matth. Dod. Ad. Lob. Lugd. Castor. Tab.
Pistana Plinij, Ang.
Sagitta & Sagittalis, Cord. hist.
Sagittaria minor, Lob. ico. Ger.
III. Sagitta aquatica minor angustifolia.
Phleos sive Stæbe Theophr. angustifolia, Lugd.
Sagitta minor angustifolia, Tab. Ger.

DRACUNTIIUM.

Δρακόντιον Dioscoridi lib. 2. cap. 196. à maculis purpureis, qua in caule visuntur, ita ut anguem planè, ut Diosc. loquitur, referat: sic & Theophr. 7. hist. 11. & 9 ejusd. 22. At Plinius lib. 24 cap. 16. de Dracunculo & Dracuntio egit.

Genera: in quibusdam vetustis Dioscoridis codicibus majoris minorisq; Dracunculi historia, speciatim divisis capitibus, adnotata, reperitur: Major quidem folijs rumicis sibi invicem implicitis, caule bicubitali, versicoloribus, draconum maculis notato, purpureis tamen eminentibus. Minor verò, folio est hederaceo magno, candidis notis insignito, caule versicolore anguis effigie, maculis purpureis resperso. Verùm Galenus, Aegineta & Serapio, qui in simplicium materia Dioscoridem secuti sunt, unius tantum meminero, quare prius caput aliqui ut supposititium remonent. Plinius tria fecit: primum, folijs Beta Aro simili: alterum radice longa articulosa: tertium, folio majore quam cornus radice arundinacea nodus geniculata: at lib. 25. cap. 3. alium Dracunculum, versicoloribus viperarum maculis notatum proponit: de quo sic Theophr. sunt qui genus quoddam Dracunculi Arum vocent, quod ejus caulis varietatem quandam habeat.

I. Dracunculus bistortæ folio.
Dracunculus major, Matth. Dod. gal. Cast.

Dracontium majus, Tab. Ger. Eyst.
Serpentaria major, Lugd.

Hunc

Hunc nec dum vidimus, de quo Dod. edit. lat. an in rerum natura sit, dubitat, & si sit, Bistortæ speciem esse: at Adversaria inveniri negant. Guil. in suo Theo. quæsito prætextu, ut doctior videretur, Matthiolum effinxisse scribit.

II. Dracunculus polyphyllus.

Dracontium majus, Brunf. Dod. Ger. Eyst.

Dracunculus, Fuch. Tur. Gesn. hort. Cæs.

Dracunculus major, Trag. Lac. Fuch. Tur. Cord. in Diosc. Lon. Cam.

Dracunculus minor, Matth. Cast. Tab.

Dracunculus polyphyllus, Cord. hist.

Serpentaria Dracunculus major verus, Ang.

Anguina dracontia, Ad. & Serpentaria colubrina, Lob.

Dracunculus sive Serpentaria major, Lugd. cui & Serpentaria minor Matthioli.

III. Dracunculus sive Serpentaria triphylla Brassiliana, in Prod. descripta.

IV. Dracunculus palustris, sive radice arundinacea, Plinij.

Dracunculus Plinij 3. Fuch.

Hydropiper rubeum, Eid. ico.

Dracunculus aquaticus, Matth. Dodon. Cast. Cam. Ger. Eyst. sylv. Tur.

Dracunculus palustris, Dod. gal. Lugd. minor, Lon.

Aron palustre, Gesn. hort.

Anguina aquatica sive Dracunculus, Ad. Lob.

Dracontij genus in palustrib. Germaniæ, Cæs.

A R U M.

Aρον apud Syros Λόνφα vocatum, folijs est Dracunculi Dioscoridi, lib. 2. cap. 197. Aron cui folium cum latitudine cavum atque cucumeracium (de vulgo dicta Colocasia intelligendus) Theophrasto 7. hist. 12. Verum Plinius, lib. 24. cap. 16. scribit, quosdam Aron eandem cum Dracontio dixisse. Glaucias satum describit, Dracontium sylvestre Arum pronunciano: aliqui radicem, Aron appellaverunt, caulem vero, Dracontium. Aron feminam in cibo pratulerunt, quoniam mas durior sit, & in coquendo lentior. At lib. 19. cap. 5. inter bulbi genera esse ait, quod in Aegypto Aron vocent Scilla proximum, amplitudine folijs lapathi, & c. radice mollioris nature, que edatur & cruda. Observavimus Aron vulgatum, communiter nullis maculis notatum: aliquando lituris nigricantibus vel purpureis signatum. Sic aliud folio majore & acutiore, aliud rotundiore, duriore, per totam aetatem virente. Illius folia aliquando maculis albis asperguntur, aliquando foliorum venæ omnes albicant. Et pistillus colore variat, alteri purpurei, alteri ex albo lutei coloris est.

I. Arum venis albis.

Arifarum, Matth. Dod. gal. Ad. Cast. majus, Gesn. hort. prius Matthioli, Lon. Lugd.

Arifarum latifolium Matthioli, Tab. Ger.

Dracunculus alter, seu henicophyllos, Cord. hist. descript.

Dracunculus minor, Gesn. ap. Lac.

Dracontium minus, Dod.

Arum maculatum, Cord. schol.

Aron aliud folio maculato, Thal.

Arum majus Veronense, Lob.

Callæ primum genus Plinij, Dalech. in Plin.

II. Arum maculatum, maculis candidis, vel nigris.

Ari tertium genus, Trag.

Arum nigricantibus lituris signatum, Dod.

Arum, Matth. Lugd. Eystett. majus folijs albis maculis notatis, Cast.

Arum offic. Lob. quoad ico.

Arum maculatum, Tab.

Gicherum sive Gigarum vulgo folijs maculosis, maculis candidis vel nigris, Cæsalp.

III. Arum vulgare non maculatum.

Aron, Brunf. Gesn. col. Eyst.

Ari primum genus, Trag.

Arum, Fuch. Tur. Cord. in Diosc. & hist. Gesn. hort. Lac. Lon. Thal. Tab. vulgare, Cam.

Arum Dioscoridis, Ang.

Arum majus, Ger.

IV. Arum minus, Matthioli. Cast. Lugdun. Tab. Ger.

V. Arum Byzantinum, Clus. hist.

Variat folijs quibusdam, maculis nigris exilibus distinctis, alijs minimè: flos etiam colore variat: nam quod folijs est maculatis, penicillum folliculo inclusum habet, alia candicantem.

VI. Aron maximum Ægyptiacum, quod vulgo Colocasia.

Arum Ægyptium, Matth. Gesn. hort. Ægyptijs Cast. Lugd. Camer. (qui vulgè

Colocasia dici) Col. Lugd. Clus. hisp. & Colocasia, Gesn. h. Bb 2

hist. Eyst.

Faba

ore ambrato,

in macula.

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

est in 19

Faba Ægyptia, Bellonio, cui & Lotus & Faba Ægyptia.

Colocasia quæ faba Ægyptia non est, Ang.

Colocasia, an Aron Ægyptium putatum, Ad.

Culcas, Faba Ægyptia, Alpi.

Aron magnum, Colocasia vulgo. Pampina Paradysi, Cæs.

Talasse, Javanensibus: Lolade, Malayce: Colcaz. par. 4. Ind. Orient. c. 6. fig. 15.

Nec fructum nec florem ferre Bellonius asserit: at Lugd. ex Mycone cum flore pingit, qui imaginarius potius, ut rectè Doctiss. Columna: Horti Pisani olim præfectus Casaubonus florem observavit, qui odoratissimus fuit, cum aliarum Aaronis specierum flores foeteant.

VII. Colocasia, sive Faba Ægyptia veterum, Diosc. l. 2. c. 128. *κύμα* & *κινύμη* Faba Ægyptia, quam aliqui ponticam vocant; folium habet amplum instar petali florem roseum: radix harundinis radice crassior, quæ *πολοκαία* vocatur, &c.

Et Theophrastus 4. hist. 10. inter cætera scribit, fabam Ægyptiam in paludibus, caput super caulem esse favo orbiculato vesparum non ab simile, inque singulis cellis singulas fabas contineri, paulo super id eminentes, multitudine plurimum terdenas: radicem habere validam spinis subhortentem, &c. Et Plinius, l. 21. c. 15. in Ægypto nobilissima est Colocasia, quam cymon aliqui vocant. Hanc à Nilo metunt, &c. folijs latissimis, etiam si arhoreis comparentur, ad similitudinem eorum, quæ Personata in nostris annibus vocamus: adeoque Nili sudoribus gaudent, ut implexis Colocasiæ folijs

in variam speciem vasorum, potare gratissimum habeant.

Ex his liquet, Fabæ Ægyptiacæ radicem, Colocasiam veteribus dictam fuisse, & minimè à Faba hac Colocasiam separandam: dein radicem non fuisse bulbosam, qualis est Colocasiæ recentiorum, sed arundinaceam & asperam. Quare rectè Doctiss. Columna, Aron Ægyptium (sive Colocasia recentiorum) non est Colocasia, seu Faba Ægyptia veterum: Et Cordus in Diosc. rectè, dum Fabæ Ægyptiacæ radicem, Colocasiam dicit. At dum Anguillara, Colocasiam, Fabam Ægyptiam non esse asserit, de Colocasia recentiorum intelligendus est. Verum Matthiolus ne videretur (ut rectè Columna) Fabam Ægyptiam ignorasse, quàm aliàs rectè ab Aro Ægyptio diversam fecit, ex idæa affabre depictam iconem historiæ accomodatam proposuit, non animadvertens vesparum favum minimè rectè fuisse expressum, ut Ciborion (*κιβώριον* ì *κιδώριον* quasi loculamentum Dioscoridi) exprimeret, quod etiam genus vasculi & poculi esse apud antiquos, Athenæus refert. Hunc secuti sunt Lac. Lugd. Cast. Durantes, Fabam Ægyptiam vocantes & pingentes: Lonicerus item & Durantes, sed Colocasiam nominantes. Et Guilandinus vult Matthiolum pro Faba Ægyptia Ari genus, quod in multis Italiæ locis frequens, perperam proposuisse.

VIII. Fabæ Ægyptiacæ Dioscoridis affinis. Fructus peregr. an Faba Ægyptia, Diosc. Clus. exot. lib. 2. cap. 13.

Fabæ Ægyptiacæ fructum peregrinum Clus. belle responderet, Colum.

ARISARUM.

A *ῥιζαρον* Dioscoridi, lib. 2. cap. 198. exigua herbula est, cujus radix oliva magnitudinem implet: majoris quam Aron acrimonia. Plinio, lib. 24. cap. 16. Arisarum similis Aro, minor tantum, minoribusque folijs & utique radice, quæ tamen oliva grandis magnitudinem implet.

Genera duo Plinio: alba, inquit, geminum caulem: altera unum tantum emittit: utraque medetur ulceribus manantibus, &c.

I. Arisarum latifolium majus.

Arisarum latifolium alterum, Clus. hisp. & hist.

Arisarum latifolium alterum.

Arisarum alterum, Ang.

Arisarum latifolium Clus. an idem sit cum latifolio Clusij, anense, Ad.

Arisarum latifolium Clus. ab.

Arisarum primum, Clus.

Arisari alt. genus, Cæs. an potest.

Lob. Tab. Ger.

eiusdem.

Callæ alterum genus Plinij, Dalech.

III. Arisarum, Thal. in sua Hercynia recenset, quod ab alijs Arisari speciebus à Matthiolo exhibitis, diversum sit; quid sit ignoramus.

IV. Arisarum angustifolium, Dioscoridis, fortè.

Arisarum, Gesn. ap. Lac. Cæs.

Arisarum primum, Ang. alterum, Matth. Dod.

gal. Lon. Lugd.

Arisarum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

in quo semen, quod non margaritis simile, sed oblongum, latet, num de nostra intelligendi sint, dubitamus: nisi velimus assentiri Dalechampro, qui in florum umbilico, granum rotundum niveum, margarita simile promineret (cui rectè Plinius comparavit) quod excusso flore nudum nitidumq; dependeat, scribit.

I. Cacalia tomentosa: in Phytop. & Prod. descripta.

II. Cacalia folijs crassis hirsutis.

Cacalia Ghini, in desc. Pilati, Lugd. du Choul.

Cacalia 1 & vulg. incano folio, Clus. pan. & hist.

Cacalia, Ang. Cæs. Lugd.

III. Cacalia folijs cutaneis acutiorib. & glabris.

Cacalia, Dalech. in Diosc. Ad. Lob. (bris.

Cacalia 2. vel Cacalia glabro folio, Clus. hist.

Tussilago alpina, sive montana, Dalech. Lugd.

cujus flores luteos dicit. (quid?

IV. Cacaliæ congener planta, Cl. pan. & hist.

LAPPA SIVE ARCIUM.

Aρειον sive προσωπίς aut προσωπίον (id est Personata, quasi Larva) folia habet cucurbitæ, majora tamen, duriora, nigriora, & hirsuta, &c. Dioscoridi, l. 4. c. 107. Personata Græci Arcium vocant, folia habet majora, cucurbitinis hirsutiora, nigriora & crassiora, &c. Plin. l. 25. c. 9. Genera duo Galeno 6. simp. primū Verbascum simile, quod Diosc. l. 4. c. 106. Ἀρτίον ἢ Ἀρτίον vocat; & Plin. l. 27. c. 5. Arctium: Alterum folijs cucurbitæ, quod Dioscoridis est Ἀρειον & Pliny Persolata, & etiam Personata, cui folio nullū sit latius, & grandes lappas fert. At vulgo alia est major, quæ & Arciū & Arctiū est Diosc. alia minor, quæ Diosc. l. 4. c. 138. Ζάνθιον (quod flavos capillos reddat) dicitur, & χοιραδόλεθρον, quasi strumarū pernicies: hinc quibusdā Strumaria nominatur.

I. Lappa major, Arcium Diosc.

Lappa major, Brunf. Trag. Tur. Cæs.

Personata, Lac. Lon. Ad. Lob. Lugd.

Personata major, Matth. Cast.

Personata, Fuch. Fracast.

Bardana sive Lappa major, Dod. desc.

Arcium, Ang. Dod. gal. Cord. in Diosc.

Arctium personata, Thal.

II. Lappa rosea: in Prod. descripta.

III. Lappa major montana, capitulis tomentosis, sive Arctium Dioscoridis.

Personata seu Lappa major altera, Matth. Lugd.

Bardana sive Lappa major, Dod. ico.

Arctium montanum, an Persolata Plinij, Ad.

Arctium mont. & Lappa minor Galeni, Lob.

Arctium, Cæsalp.

IV. Lappa montana altera lanuginosa.

Arctium quorundam, Lugd.

V. Arctium ex cod. Cæs. Dod. Lugd. quid?

VI. Lappa minor, Xanthium Dioscoridis.

Lappa minor, Brunf. Trag. Ericio Cordo.

Xanthium, Matth. Ang. Dod. ut: Fuch. Tur.

Cord. in Diosc. & hist. Gesn. hort. Lac. Lon.

Thal. Cæs. Cast. Tab. Lugd.

Xanthium sive Strumaria, Ad. Lob.

Bardana minor, Ger.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER SEXTVS.

SECTIO PRIMA.

VIOLA; LEUCOIUM; HESPERIS; LYCHNIS
ET SAPONARIA.

VIOLA MARTIA.

Viola, Ion Diosc. l. 4. c. 122. αἴς, Ion πορφυρῆν, Viola purpurea, à floris colore. Theoph. 1 hist. 15. Ion, & 1. hist. 21. Ion μέλαν ἢ μελάριον, nigram violam, à florum colore nigricantis purpurea, vocat. Plin. l. 21. c. 6. Ex Violis quæ spontè apricus & macrus locis proveniunt purpurea, latiore folio statim ab radice carnosò exeunt, solaq; Græco nomine à cæteris discernuntur, appellata *Ja*, ut ab his *Janthina vestis*. Ion Græcis vocatum in Geoponicis Nicander credidit, Hermolao referente, quod Nympha quadam *Jonia*, florem eum *Jovi* primum munere dederint. Alij Ion volunt dici, quod cum Jupiter puellam *Joadamatam* in vaccam convertisset, terra florem hunc pabulo ejus produxerit, qui propter ipsam factus, ab ipsa nomen acceperit. Hinc Latinus Viola, quasi vitula.

Genera

Genera plura Plinio, purpurea, lutea, alba: sed de purpureis primum, quarum unum genus apud Dioscoridem & Plinium.

Viola Martia rotundifolia.

I. Viola martia purpurea flore simplici odoro.

Viola fativa, Brunf.

Viola Martia odorata nigra seu purpurea, Trag.

Viola purp. Fuch. Matt. Lac. Ad. Cæs. Cast. Lug.

Viola nigra, Dod. Cord. in Diosc. Ger. Clus. hist.

Viola, Lon. & Viola nigra, Ges. hort.

Viola Martia purpur. Tab. præcox purpur. Lob.

Flos communiter coloris in cæruleo subnigro purpurei: qui cultura grandior fit: quandoq; folijs latioribus Calthæ æmulis, quæ

Viola Matronalis flore purpureo, Eyst.

II. Viola Martia inodora sylvestris.

Viola sylv. Brunf. Ang. inodora, Dod.

Viola purpurea sylv. sive canina, Trag.

Viola nigræ sylv. species, Ges. hor.

Viola canina, Lon. Tab. sylv. Ger. desc.

Viola can. cærulea inodora syl. serotina, Lob. ic.

Viola Martia sylv. Thal. Martia canina, Eyst.

Flos cæruleus, aliquando pallidus: duplex est, altera major folijs majoribus & rotundioribus: altera minor, folijs mucronatis oblongis ac strictioribus: & Gesnerus in monte fracto meminit montanæ, quæ solum folijs minoribus & solidioribus à vulgari differat: est &

Viola Martia flore rubro purpurascente, Eyst.

III. Viola Martia alba.

Viola alb. Brunf. candida, Dod. Cæs. fl. albo, Ger.

Viola Martia candida, Trag. alba, Tab. Eyst.

Viola sylv. albo flore, Ges. hort.

Viola Martia alba hort. & camp odora, Lob. ico.

Hæc aliquando odora: aliquando nullo aut languido odore: & hæc folijs est gracilioribus

IV. Viola Martia multiplici flore.

Viola nigra flore pleno, Dod. gal.

Viola dasypodion, dasyphyll. malim, Ger. hor.

Viola Martia purpurea, Lob. ico.

Viola purp. & alba multiplex, Tab. Ger. Eyst.

Viola flore multiplici, Dod. fl. pleno, Cast. Cam.

Viola cærul. fl. numerosis folijs constantib. Cæs.

Variat floris colore purpureo, rubello, candido, ex purpureo & albo variegato. hinc

Viola Martia alba, flore multiplici albo: flos albus, exterius purpurascens, ut Viola variegata dici possit, Eyst. est & biflora. Viola species Byzantij colitur, Martiæ similis, sed flore infinitis foliolis constructo, & Rosam Damascenam æquante, non solum magnitudine, sed & odore

nostrates superante: Costæus in Mesuë, & Cam.

V. Viola alpina folio in plures partes dissecto.

an Viola montana laciniato folio, Clus. hist.

VI. Viola alpina purpurea exiguis foliis.

Viola montana 2. Clus. pan. & hist. (Lun.

an Viola Martia folio min. & solidiore, Ges. de

VII. Viola alpina rotundifolia lutea.

Viola luteola minore flore, Ges. hort.

Viola montana fl. luteis, Lob. obs.

Viola montana. 1. Clus. pan. & hist.

Viola lutea, Lob. ico. Cæs. Cast.

Viola Martia lutea inodora alpina, Cam.

Gramen Parnassii aliud, Lugd.

Viola Martia folius oblongus.

I. Viola montana pumila angustifolia flore niveo inodoro.

Viola montana pumila, Clus. cur. post.

II. Viola Martia arborescens purpurea.

Viola arboref. Matt. Cast. Tab. vel potius recta,

Viola fruticosa, Ges. hort. (Cam.

Mater Violarum, Dalech. Lugd.

Viola elatior, Clus. hist.

Viola erecta flore cæruleo, &

Viola erecta flore albo, Eyst.

Flore est ex cæruleo purpurascente, vel ex cyaneo albescente.

III. Viola tricolor erecta, an Jovis flos Theophrast 6. hist. 6.

Viola affurgens tricolor, Dod. Ger.

Viola purpureæ varietas, Ad.

Viola martia surrectis cauliculis, Lob.

IV. Viola montana tricolor odoratissima.

Viola montana 3. sive tricolor, Clus. pan. & hist.

Viola flamm. major violaceo colore mixta, Eyst.

V. Viola tricolor hort. repens: an $\phi\lambda\acute{\alpha}\xi\ \eta\ \phi\lambda\acute{o}\gamma\iota\sigma\tau$, Theoph. 6. hist. 6.

Herba Trinitatis, Brunf. Fuc. Lon. fativa, Trag.

Jacea sive flos Trinitatis, Matth.

Jacea major sive Viola tricolor, Cast.

Viola flammea, Dod. gal. Cæs.

Viola nigræ persimilis, flos Trinit. vel heptachrum, Ges. hort.

Viola tricolor, Dod. Clus. Ger.

Viola flammea, coloria, calida, Ad. Lob.

Viola flammea seu tricolor major, Lugd.

Viola Trinitatis 1. Tab.

Flos colore & magnitudine variat: est flore purpureo & cæruleo: albo & luteo: cum pallido cæ-

do cæruleo, purpureus & luteus etiam permiscetur: quandoque lituris quibusdam notatur: raro flore penitus albo reperitur, quæ est Viola trinitatis 2. Tab.

Datur quæ duplo majore flore est coloris unius, nigræ purpuræ, & instar holoserici nitente, vel pallido, hinc

Flos trinitatis major violaceus, &
Flos trinitatis pallidus major, Eyst.

V I. Viola bicolor arvensis.

Herba Trinitatis sylv. Trag.

Jacea altera, Matth.

Jacea minor, Cast.

Violæ nigræ similis arvensis minor, Ges. hor.

Viola sylvestris, Lob. ico.

Viola flammea minor, Lugd.

Viola trinitatis minor petræa, Tab.

Viola tricolor petræa, Ger.

Haftenus trium colorum non observavimus, sed candido & luteo, cæruleo & luteo, cæruleo & candido: aliquando tamen vel totus luteus, vel totus albus occurrit: Alia est valde parva, Augusto florens.

V II. Viola montana lutea grandiflora: & Camer.

Violæ nigræ persimilis mont. lutea, Ges. hor.

Violæ mont. 3. aliud genus, Clus. pan. & hist.

Viola flammea lutea, Lugd.

Viola Martia arborefcens lutea, Tab.

Viola flammea major pallido colore mixta, Eyst.

Flore est luteo, sed magna ex parte lineis purpureis intermixtis: aliquando sine lituris: rarius flore albo reperitur.

V III. Viola montana lutea folijs non crenatis.

Viola sylv. longifolia, Tab.

Viola martia lutea, Ger. desc.

LEUCOIMUM NON BULBOSUM.

Λευκόιον Dioscoridi l. 3. c. 138. id est, Viola alba, non ratione florum, sed potius à canitie cinericeòve foliorum colore: quàmvis differentiam in floribus ostendat, siquidem aut cærulei, aut albi, aut purpurei, aut lutes reperiantur. Plin. l. 21. c. 6. Violas luteas & albas agnoscit.

Leucoium incano folio hortense.

I. Leucoium incanum majus.

Viola candida, Trag.

Leucoium album, Matt. Lob. ob. Lug. Tab. Ger.

Leucoion, Dod. gal. Ges. hor. Ad.

Viola matronalis alba, Fuch. Tur.

Viola domestica, Ang.

Leucoium candidum majus, Dod.

Viola alba, Lob. ico.

Viola alba, quæ & matronalis, Cæs.

Leucoium album hortense fruticosum, Cam.

Leucoium flore albo simplici, Eyst.

Flore est albo, vel cinericeo.

II Leucoium purpureum vel rubrum.

Viola purpurea, Trag. Lob.

Viola matronalis purpurea, Fuch. Tur.

Leucoium purpureum, Mat. Dod. gal. Lug. Tab.

Leucoium rubrum & purpureum, Cam.

Viola matronalis floribus rubentibus, aut ad purpuram inclinantibus, Cæs.

Leucoium flore rubro simplici, Bry. Eyst.

Flore est rubente, ex purpura puniceo, violaceo, ex cæruleo purpureo, in summa ob colorem dilutiorem & saturatiorem differentiae aliquot sunt: hinc

Viola matronalis purpurea, alia punicea, Fuch. Tur. Lugd.

Leucoium purpureum, & aliud violaceum, Tab.

At cærulei coloris in hoc genere haftenus non vidimus, licet Dioscorides author sit, nisi fortè id verbum superfluum fuerit.

III. Leucoium incanum minus.

Viola alsiola & minor, Trag.

Leucoium candidum minus & annuum, Dod.

Floribus est candidis, rubentibus, puniceis, à prioribus magnitudine differentibus, & quod hoc annuum sit.

IV. Leucoium incanum majus multiplex.

Leucoion duplis floribus, Ad.

Leucoium sive Viola purpurea, fl. pleno, Lob. ic.

Leucoium multiplici flore, Dod.

Flos est vel saturatiore, vel dilutiore purpuræ, vel purpuroviolacei, vel albi: hinc

1. Leucoium flore rubro pleno, Eyst.

2. Leucoium flore purpureo pleno, Eyst.

3. Leucoium sive Keyri purpuroviolaceum pleno flore, Svvert.

4. Leucoium flore albo pleno, Bry. Eyst.

V. Leucoium incanum majus variegatum simplici flore.

Hoc varium est & permixtum maculis in albo rubris, vel purpureis, aut quasi strijs inæqualibus notatum: hinc

1. Leucoi. varieg. alb. rubris maculis, Bry. Eyst.

2. Leu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Leucoium folio viridi.

I. *Leucoium album odoratissimum folio viridi: quarto loco in Prodr. descriptum.*

Leucoium rarius flore albo odorato, Cam.

Leucoium fruticosum fol. viridi, flore albo odorato Camerarij, Eyst.

II. *Leucoium luteum maxim. folijs tuberculis obstitis.*

Flos Cheyri Eystettensis maximus, Eyst.

Flores amplitudine thalerum Philippicum superant.

III. *Leucoium luteum magno flore 1. loco in Prodr. desc.*

Flos Cheyri simplex medius, Eyst.

IV. *Leucoium luteum ferrato folio fl. grandiore: 2. in Prodr.*

V. *Leucoium luteum vulgare.*

Leucoium, Brunf. Cord. in Diosc. Lac.

Viola lutea, Trag. Fuch. Dod. gal. Cæs. Ger.

Viola petraea lutea, Tab.

Leucoium aureum, Matth. Lugd.

Leucoium luteum, Fuch. ico. Dod. Ad. Lob. Castor. Camer.

Leucoium sativum luteum, Clus.

Keiri vel Cheiri, Ges. hor. Lon.

Flos Cheiri simplex minor, Eyst.

Quibusdam *μαρειον* Theophr. quod totus flos flammei, id est, lutei coloris sit: luteum enim colorem flammeum dici, ex Plin. lib. 22. cap. 2. colligunt.

VI. *Leucoium luteum pleno flore majus.*

Viola lutea multiplex, Lugd. Ger.

Leucoium flore luteo pleno majus, Eyst.

VII. *Leucoium pleno flore minus.*

Leucoium sive Keiri duplici flore, Ad. Lob. ico.

Leucoium luteum flore multiplici, Dod.

Viola petraea lutea multiplex, Tab.

Leucoium flore luteo pleno minus, Bry. Eyst.

VIII. *Leucoium luteum sylv. angustifolium.*

Viola lutea sylv. Trag.

Leucoium sylv. minus, Ges. hort.

Leucoium sylv. Clus. pan. & histor. Cam. Taber. Ger.

Leucoium sylv. flore luteo, Bry.

IV. *Leucoium palustre flore subcæruleo.*

Gladiolus palustris, Clus. cur. post.

VIOLA MATRONALIS SEU HESPERIS.

Viola Matronalis, quod à Matronis in hortis colatur dicta, apud Plinium l. 21. c. 7. Hesperis censetur, cum hac Viola noctu magis oleat, quod sua Plinius tribuit, addens, inde nomen invenisse.

I. *Hesperis hortensis.*

Viola alba, persica Hermolai, Trag.

Leucoium & Viola purpurea, Fuch.

Leucoium Diosc. album, purpureum, Fuch. ico.

Viola alba, Tur.

Viola matronalis, Ges. hor. Dod.

Viola purpurea & alba, Lugd.

Viola matronalis sive Damascena, Ad. Lob.

Viola sylv. alba & purpurea, Cæs.

Hesperis 3. Clus. hist. ico. nostra, Cam.

Viola Damascena flore purpureo, Svvert.

Variat colore floris, candido, dilute purpureo, rubro: habetur & tota minor floribus albis & suavissimi odoris: hinc

1. *Viola hyemalis flore purpureo, Tab. Ger.*

Viola matronalis flore purpureo, Eyst.

2. *Viola hyemalis alba, Tab. Ger.*

Viola matronalis flore albo, Eyst.

II. *Hesperis hort. flore viridi: hæc magnitudine, quoad omnes sui partes, à vulgata differt, flore est viridi & inodoro.*

III. *Hesperis montana pallida odoratissima. Hesperis prima & montana, Clus. pan. & hist.*

Violæ sylv. species, Cæs.

Hesperis pannonica, Cam.

Variat ex semine nata, nonnulli flores maternum colorem retinent, alij aut dilutius pallescunt, aut magis obsoletum acquirunt, crebris venis ex atro purpurascens discurrentibus.

IV. *Hesperis sylv. inodora.*

Hesperis 2. vel altera pannonica, Clus. pan.

Hesperis tertia, Eid. hist. desc.

V. *Hesperis sylv. flore parvo: 1. in Prod.*

VI. *Hesperis peregrina siliquis articulatis.*

Hesperis Syriaca, Cam. Clus. hist.

Leucoium Syriacum, Cam.

Leucoium melancholicum quibusdam.

Hesperis Syriaca Rauvvolffij, ab hac non videtur aliter differre, quam quod strigosior sit, quod fortè loci ratione contingit.

VII. *Hesperis siliqua corniculata fl. obsoleto.*

Leucoium corniculatum saxatile, Col.

VIII. *Hesperis villosa flore obsoleto siliqua brevi.*

IX. *Hesperis sylvestris hirsuta folijs Hieracij: 2. in Prodr.*

Viola ratione florum, Lunaria verò à siliquarum forma dicitur, quæ lata, plana & propemodum rotunda sunt, & Lunam non falcata, sed prope completam referunt: vel à siliquarum splendore, quæ per siccitatem nitent.

I. Viola Lunaria major siliqua rotunda.
Viola latifolia, Dod. Clus. pan. Lugd.
Bulbosa folliata, Officinarum Bolbanac, Ad.
Lunaria Græca, Lon. Cæs. Lob. Cast. rotunda,
Lunaria major, Cam. (Gef. h.)
Bulbonach (à radicibus bulbosis) Gesn. hort.
Viola lunaris 1. Tab. Ger.
Thlaspi montanum, Gesn. hort.
Lunaria Græca annua, Eyst.
Thlaspi alterum Cratevæ quibusdam.

Variat florum colore & odore: colore purpureo, subcæruleo: odore, uni flores odorati, alteri inodori sunt.

II. Viola Lunaria major altera: & Cam.
Viola latifolia altera, Dod. Lugd.

Præcedente minor & flore albo est.

III. Viola Lunaria major siliqua oblonga.
Lunaria Græca siliquis longis, Gesn. hor. Thal.
Lunaria Græca siliquis oblongioribus, Thal.
Lunaria odorata, alijs Lunaria Græca major,
Gesn. hort.

Lunaria Raphanitis, sive Bolbonac, radice rediviva, Lob. ico.

Lunaria Græca altera, Cæs.

Viola latifolia, Clus. hist.

Viola lunaris 2. Tab. longioribus siliquis, Ger.
Lunaria Græca perennis, Eyst.

Flores ex albo subcærulei siliquæ longiores, laminosæ, ita ut aliquando tres membranulæ separatæ suis seminibus annexæ divelli possint.

LYCHNIDES.

Lychnis, id est, Lucernula. Dioscoridi, l. 3. c. 114. & 115. duas species, altera λυχνίς στεφανομακινή, Lychnis coronaria: altera λυχνίς ἀγρία. Lychnis sylvestris dicitur. Primam, Lychnidem coronariam à recentioribus nominatam, videtur Theoph. 6. hist. 7. Lychnidem vocasse: & Plinij, l. 21. c. 4. Lychnis & Rosa Græca censetur: cujus Lychnis agria, Antirrhinum est. Recentiores, Lychnidus nomen plurimum imposuere, de quibus ordine.

Lychnis flore coccineo.

I. Lychnis hirsuta flore coccineo major.
Ocymoides peregr. Gesn. hort. vel flos Hierosolymitanus, alijs Creticus: vel Croceus, Eid. ap.
Flos Constantinopolitanus, Dod. Lugd. miniatus, Eyst.

Lychnis Chalcedonica sive Constantinopolitana miniata, Ad. Lob.

Lychnis fortè aliquorum coccineo colore splendens, Cæs.

an Flos Scarlati, Lon.

Lychnis Chalcedonica, Tab. Ger.

Lychnis Constantinopolitana, Cast. ap. Cam.

Lychnis byzantina minuto flore, Clus. hist.

Colore variat, communiter coccineo colore splendet: vel croceo est floris Calendulæ colore, vel lilij purpurei, subinde candidi: etiam incarnatus: hinc

Flos Constantinopolitanus albus, &

Flos Constantinopolitanus incarnatus, Eyst.

Aliquando variegato: rarius flore pleno. Alia est flore ex puniceo purpurascens, folijs lævibus ac mollibus: est & miniato, quæ

Lychn. Chalcedonica colore orengiaca, Svvert.

Flos Constantinopolitanus miniatus, Eyst.

Hæc quibusdam veterum est λυχνίς: alijs φλόξ Theoph. 6. hist. 6. Alijs πύθος apud Theoph. 6. hist. ult. cujus duo genera: unum cui flos hyacintho similis: alterum decolor, album. Idem & Plin. lib. 21. cap. 6. habet: sunt etiam qui Rosam Græcam Plinij velint.

II. Lychnis flore coccineo minor.
Ocymoidis peregrini species minor, Gesn. hor.
Flos Constantinopolitanus minor, Dod.
Flos coccineus, Lugd.

Lychnis coronaria.

I. Lychnis coronaria Diosc. sativa.

Rosa mariana sativa, Trag.

Lychnis, Matth. Lac. Cam.

Verbascum montanum, Cord. in Diosc.

Lychnis sativa, vel coronaria, Dod. gal. Gef. h.

Lychn. coronaria, Lon. Ad. Lob. Dod. Cæs. Lug.

Flamma vel Flammula Jovis, Gesn. hort.

Jovis flos Theoph. Eidem.

Flos colore variat: est rubro veluti flammeo fulgens, est dilutè rubente: habetur & albo: Item floribus albis, lineis vel punctis rubris variegatis: & incarnatis punctatis: hinc

I. Lychnis candida, Lob. ico.

Lychnis coronaria alba, Tab. Ger.

Lychnis coronaria fl. albo simplici, Eyst.
 2. Lychnis coronaria rubra, Tab. Ger.
 Lychnis coronaria flore rubro simplici, Eyst.
 Lychnis rubra, Lob. ico.
 3. Lychnis coronaria flore incarnato punctato, Eyst.
 4. Lychnis coronaria flore incarnato non punctato, Eyst.
 II. Lychnis coronaria fativa multiplex.
 Lychn. altera rubra, Lob. ico. flore pleno, Cam.
 Lychnis coronaria floris foliolis multiplicatis, Dod.
 Lychnis flore rubro pleno, Bry.
 Lychnis, Svvert.
 Lychnis coronaria flore rubro pleno, Eyst.
 Solum eam quæ flore rubro est multiplicem notavimus.
 III. Lychnis coronaria sylvestris.
 Lychnis sylvestris, Matth.
 Lychnis coronaria ruri nata, Ad.
 Lychnis sylv. urbanæ similis, Cast.
 Jovis florem sylv. reperiri ait Matth. Gesn. hort.
 Hanc in Rhætiæ alpibus, flore hortensi odoratiore inveniit, Gesn. hort. meminit.
 IV. Lychnis sylvestris alba simplex.
 Rosæ marianæ similis tertia, Trag.
 Ocymastrum seu ocymoides, Matth. Lac. Tab.
 Ocymoides, Gesn. hort. (Cast.
 Ocymoides majus, Cæs. Lugd.
 Lychnis sylv. alba, Dod. gal. Cam.
 Lychnis sylv. altera, Ad.
 Struthio similis *Walsentraut*/ Lon.
 Basilicum sylvestre, Cast. ap.
 V. Lychnis alba multiplex.
 Lychnis sylv. multiflora, Ad.
 Lychnis multiflora Anglica, Penæ, Lugd.
 Lychnis alba sylv. Lob. ico.
 Ocymastrum multiflorum, Ger. Tab.
 Lychnis flore albo, Bry & Svvert.
 Lychnis sylv. flore pleno albo, Eyst.
 VI. Lychnis prolifera flore viridi.
 Lychnis agrestis abortiva, multiplici viridi flore, Lob. ico.
 Ocymastrum fl. pleno viridi, Cam. ep. Matth.
 VII. Lychnis sylv. sive aquatica purp. simplex.
 Rosæ marianæ similis quarta, Trag.
 Ocymoides purpureum, Gesn. hort. rubrum, Thal.
 Ocymastrum rubrum, Tab.
 Lychnis sylv. purpurea, Dod. Lugd. rubra, Cam.
 Lychnis sylv. rubello flore, Ad. Lob.

Melandryum Plinij genuinum, Clus. hist.
 Lychnis sylvestris, Eyst.
 Mas in hoc genere, cui apices è medio flore prominent: fœmina cui nulli, idque in utroque colore: nam & mas albus purpureusque reperitur, & fœmina similiter, Gesn. hort.
 VIII. Lychnis purpurea multiplex.
 Lychnis sylv. in hortis plantata flore pleno, Dod. & Gesn. in Ocimoide.
 Lychnis agrestis multiflora, Ad. Lob. ico.
 Ocymoides flore pleno, Cam. ep. Matth. & hort.
 Lychnis flore rubro pleno, Svvert.
 Lychnis sylv. flore pleno rubro, Eyst.
Lychnis segetum.
 I. Lychnis segetum major.
 Nigella, Brunf. vulgaris, Lac.
 Githago Rosæ marianæ 6 genus, Trag.
 Lolium, Fuch.
 Lolium quibusdam flore parvæ rosæ, Cord. in Diosc.
 Anthemion, Dod. gal.
 Pseudomelanthium, Matth. Lac. Lon. Ad. Lob. Cast. Lugd. Thal. Ger.
 Nigellastrum, Dod.
 Lychnis alia inter triticum, Cæs.
 Lychnis arvensis, Tab.
 Flore est communiter rubescente, rarissimè albo: hinc
 Pseudomelanthium flore rubescente, &
 Pseudomelanthium flore albo, Eyst.
 Nec Lolium, nec Melanthium est: quibusdam
ἀνθεμον φυλλώδες Theoph. 7. hist. 9.
 II. Lychnis segetum minor.
 Alsine corniculata, Clus. hisp. & hist. Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.
 III. Lychnis segetum rubra folijs perfoliatæ.
 Polygonaton sive *Sydweich*/ Trag. ico.
 Thamecnemon, Cord. hist.
 Vaccaria, Dod. Gesn. hort. Ger.
 Lychnis quibusdam, nonnullis perfoliata rubra, Gesn. hort.
 Glastum, Ang.
 Glasto similis inter segetes, Cæs.
 Isatis sylv. Vaccaria dicta, Ad. Lob. Lugd.
 Vaccaria rubra major & minor, Lugd.
 Myagrum, Vaccaria quorundam, Tab.
 Condurum Plinij quibusdam, l. 26. c. 5.
 Variat magnitudine: folijs item latioribus & angustioribus: floris colore rubro, pallido: hinc tres figuræ apud Lugdunenses.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Lychnis sylv. 2. ex semine nata, Clus. hist.

IX. Lychn. viscosa fol. lanuginosis, fl. carneis.

Lychnis sylv. 3. ex semine nata, Clus. hist.

X. Lychnis viscosa flore muscoso. (Ad.

Muscipula sive Viscaria altera flore muscoso,

Muscipula altera flore muscoso, Lob. Lugd.

Muscipula sive Armorica altera, Lob. ico.

Sesamoides magnum Salmanticum, Clus. hisp.

& hist. Tab. Cam. Ger.

κραιρόφιλον, Thal.

Viscago, Cæs. major, Cam.

Orites, Lychnidis sylv. genus, Tab.

Eodem semine duæ nascuntur: 1. flore mascululo, quæ sterilis: 2. seminifera, minore flore.

XI. Lychnidi præcedenti affinis folijs lini.

Sesamoides Salmanticum parvum, Eyst.

an Sesamoidis Salmantici secundum genus, quod Behen floris parvi appellatione accepit,

Clus. hist.

XII. Lychnis plumaria Tab. quid? an Muscipula flore muscoso.

XIII. Lychnis auriculæ Ursi facie: 1. in Prod.

Lychnis sylv. latifolia, Clus. hist.

Lychnis hirsuta.

I. Lychnis sylv. campanulæ flore.

Lychnis sylv. species Myconi, Lugd.

II. Lychnis sylv. lanuginosa major.

Lychnis sylv. 5. Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Lychnis sylv. hirta, Lob. Ger.

III. Lychnis hirta angustifolia Cretica.

Lychnis sylv. 7. Clus. hist.

Ocimoides minus flore rubro Candix à Casabona.

IV. Lychnis sylv. lanuginosa minor.

Lychnis sylv. 6. Clus. hisp. & hist. Lugd.

Lychnis sylv. hirta minima, Lob. Ger.

Lychnis sylv. minima, Tab.

V. Lychnis sylv. minima exiguo flore: pro 2. in Prod. describitur.

VI. Lychnis incana repens.

Ocimoides Lychnitis, Col.

Lychnis alpina.

I. Lychn. vel Ocimoides repens montanum.

Cneoron, Matth. cui & Cneoron album.

Cneoron aliud Theoph. Matth. Lugd.

Myuros Aëtij, Ang.

Ocimoides alpinum, Gesn. hort.

Ocimoides repens, Cam. polygoni folio, Adv. Lob. Lugd.

Ocimoides alterum genus parvum, Cæs.

Saponaria minor, Dalech. Lugd.

II. & III. Ocimoidis angustifolij flore rubello: & alterius flore suaverubente, ex monte Arba meminit Cam. sed quid?

IV. Lychn. alpina pumila folio gramineo, sive Muscus alpinus Lychnidis flore.

Muscus floridus, Gesn. epist. & Fracto.

Caryophyllus pumilio alpinus, vel 7. Clus. pan. at in hist. sylv. 9.

Ocimoides muscosus, Ponæ.

Flos colore variat, est carnei sive rubri dilutioris: reperitur & totus niveus.

SAPONARIA.

Saponaria dicta, quod Saponis vicem præbeat ad pannos purgandos: Quibusdam Struthium Diosc. l. 2. c. 193. qui vulgo notum scribit, quo fullones purgandis lanis utantur. Plin. l. 19. c. 3. Radicula lavandis lanis succum habet, mirum quantum conferens candore mollitię: addit Struthion Græcos vocare, florere æstate, gratam aspectu: verum sine odore, spinosam, & caule lanuginoso: semen ei nullum esse (cui Columella versus repugnat: à Syriocę venit quæ semine radix) radicem magnam, quæ concidatur ad dictum usum. Et l. 24. c. 11. tingentibus & Radicula ramos præparat, quam Struthium vocari diximus à Græcis. Hæc Saponaria quarta convenirent, nisi spinosam diceret. Nonnullus Urceolaris Plinij, l. 22. c. 16. Sunt qui Alisma Diosc. l. 3. c. 169. censeant, cum multas Alismatis notas habeat.

I. Saponaria major lævis.

Saponaria, Trag. Lac. Gesn. hort. Dod. Ad. Lob.

Cæs. Tab. Cam. Ger. Eyst.

Viola agrestis, Trag.

Struthium, Fuch. Lon. Thal. Lug. fativū, Fuch.

Saponaria major, Lugd. (ico.

Floris color communiter dilute purpureus, aliquando ex roseo rubet: nonnunquam candidus est: interdum pro floribus sunt copiosiores ramuli foliacei, paucis floribus intermixtis.

II. Saponaria concava Anglica: in Prod. de Gentiana concava, Ger. (scripta.

III. Saponaria frutescens oleæ folio.

Saponaria altera fruticosior ex Sicilia, Cæs.

an Saponaria Apula, Claudino.

IV. Saponaria Lychnidis folio flosculis albis, an Condisi Arahum.

Struthion Diosc. sive Radicula & Lanaria vulgo Neapoli, quia succo foliorū & radicū ad lanas purgandas utuntur, Imperato, qui ad nos misit.

SECTIO SECUNDA.

DE CARYOPHYLLEIS FLORIBUS SIVE ARMERIIS.

Caryophylleum florem ab odore Caryophyllorum, recentiores nominarunt: Hunc aly Cantabricam Plinij l. 25. c. 8. qua in Hispania à Cantabris Divi Augusti tempore reperta fuit, esse volunt. Alijs est Veronica sive Betonica altera, inter notha Dioscoridis: nec fortè ineptè. Alijs herba tunica; quibusdam Iphium Theoph. 6. hist. 2. & 7. ejusd. 12. sed malè. Quidam inter Saxifragias numerant, præsertim sylvestre genus, quam Gal. 5. tuend. sanit. Saxiphagon appellasse videtur: nam & sylvestris nostra calculum frangit & educit, quod Galenus de Cestri seu Betonica in Gallia proveniente, testatur, Hermolao notante. Fortè & Theoph 6. hist. 1. & 6 per Jovis florem, inter coronarios frutices minutis folijs conditum, cujus flos sine odore tantum in coronarum usu, sylvestrem Caryophyllæam intellexit. Armerij flores dicuntur, à Gallico nomine Armoires & Armoiries.

Gene. a summa duo sunt: Altilis & Sylvestris. Altilis species multa, magnitudine, colore & foliorum numero differentes: flores namq; sunt vel minores vel medijs, vel majores, vel maximi: vel multiplici, vel simplici florum textura, majoribus vel minoribus foliis constantes. Sunt colore nivei, dilutè purpurâ candicantes, croceorutilantes, miniat: aut versicolores, ut candidi & crocei, candidi & rubes, candidi rubris punctulis aspersi: rubentes, aut violaceo admixto purpurei, aut rubes lacteis notis aspersis, sicq; guttati, aut rosa sylvestr. colore. Sic ex uno caule duo florum genera, partim candidi, rubrusq; maculis aspersi, partim crocei: sæpè etiam uno pediculo, flores diversi colores videas: aliquando unus ex alio medius excrescere conspicitur: aliquando in una planta flores trium colorum: in summa mangonio & arte in his floribus magna varietas fit. Sylvestrium quoq; magna diversitas existit, & in magnitudinis, & coloris, & floris, & calycis figura, plersq; tamen simplici flore sunt.

Caryophyllus pleno flore.

I. Caryophyllus maximus ruber.

Caryophyll. maximus plenus flore rubro, Eyst.

II. Caryophyllus maximus variegatus.

Caryophyllus major rub & albicans flore pleno, Lob. ico.

Caryophyllus multiplex maximus, Tab. Ger.

Caryophylli, Cast. ap.

Caryoph. multiplex max. variegatus, Eyst.

In hoc varietates:

1. Caryophyll. maxim. & plenissimus, colore mixto carneo, quibusdam cornicul lacteis, Bry.

2. Caryophyllus maxim. & plenissim colore vario in diversis folijs, Scarlatino, dulcius rubente, albo, Bry.

3. Caryoph. max & pleniss. colore rubro saturatiore, itaminulis tribus niveis in medio, Bry.

III. Caryophyllus altilis major.

Garyophyllæa, Frag.

Betonica altilis, Fuch. Ges. col. coronaria, Lac.

Veronica altilis, Dod gal coronaria, Ges. hor.

Viola flammea Scaligero, Ges. hor.

Cantabrica, Tur.

Caryophyllus domesticus, Matth. Cam. Cast.

Flogaryophyllorum, Lon.

Caryophylli nostrates, an Cantabrica Plin. Ad.

Caryophyll. Lob. multiplex, Lob. ico. Tab. Ger.

Caryophyllus altilis, Lugd.

Flos Gariofilus, alijs Viola Damascena, Cæf.

Caryophyllus flore majore, Eyst.

Caryophylli flores etiam in Senarum regione, sed non ita odore grati, Garz.

Herba tunica quibusdam.

Varietas multiplex.

1. Caryophyllus multiplex flore albo, etiam rubro & carneo, Eyst. & apud Svvert.

Caryophyllus totus albus.

Caryophyllus rubeus & sanguineus.

Caryophyllus incarnatus.

2. Caryophyllus pleno flore coloris albi, mixta & sparsa rubedine, Bry.

Caryoph. albus lineis & notulis rubris distinctus, Svvert.

3. Caryoph. alb. flammulis ruberrimis, Svve.

4. Caryophyll. albus lineis rubris subtilissimè distinctus, Svvert.

5. Caryoph. multiplex flore ex purpura rubescente, Eyst.

9. Caryophyll. flore majore partim carneus partim albus, rubris strijs ac punctulis variegatus, Eyst.

7. Caryoph. multiplex singulis florum folijs è rubro & albo colore dimidiatim divisus & punctatis, Eyst. qui

Caryo-

SECTIO

Caryoph. hortorum multiplex major, Lob. ico.

8. Caryoph. plenus colore umbilicotenus rubescens instar florum Persici mali, folijs latioribus, Eyst.

9. Caryoph. plenus purpurascens, punctatis folijs, Eyst.

10. Caryoph. purpureus punctulis intense purpurei coloris, Svver.

10. Caryophyllus subviridi flore, Svver.

IV. Caryophyllus altilis medius.

1. Caryoph. albus lineis cremesini coloris, & Caryophyl. minor albus lineis purpuroviolaceis distinctus, Svver.

2. Caryoph. miniatus medio albescens, Eyst

3. Caryoph. pleno flore colore violaceo, Bry.

V. Caryoph. pleno flore mali arantij colore.

Caryoph. pleno fl. Silesiacus miniatus, Cl. hist.

Caryoph. plenus miniato colore, Eyst.

Varietas.

1. Caryophyllus dimidia parte arantij colore, altera candida & permista, Bry.

2. Ex semine libenter provenit, sed alij flores nativum eumque saturatiorem aut dilutiorem retinent: alij albi, alij rubri fiunt: nonnulli simplici quoque foliorum serie constant, Cl. hist.

VI. Caryophyllus pleno flore minor.

Caryoph. hortorum multiplex minor, Lob. ico.

Caryophyl. pleno flore species exigua, coloris carnei, Bry.

VII. Caryophyllus supinus flore pleno rubro argenteis micis aspersis.

Caryophyllus 7. pleno flore, Clus. hist.

Caryophyllus flore minore pleno rubescens punctus, Eyst.

VIII. Caryophyllus multiplex laciniatus.

Caryophyllus purpureus flore multiplici profundè laciniato, Lob. ico.

Varietas.

1. Caryophyl. multiplici laciniat. flore incarnato, Eystet.

2. Caryoph. purpureo flore multiplici profundè laciniato, Eyst.

3. Caryoph. purpureo flore multiplici laciniato, Eystet.

Caryoph. purpur. flore multiplici, Bry & Svver.

Caryophyllus hortensis simplex.

I. Caryophyllus hortensis simplex flore majore.

Caryoph. sylv. major vulgatio, Lob. ico.

Caryophyllæi flos simplex, Dod.

Caryophyllus simplici flore, Svvert.

Varietas magna in colore: est enim simplex miniatus, est pallidè purpurascens, vel incarnatus: est versicolor, ob guttarum & rubrarum macularum asperginem: est variegatus, cujus folia albescencia stigmatibus rubris aspersa sunt: duo posteriores in Eyst. proponuntur, nomine Caryophylli simplicis hortensis versicoloris, & Caryophylli majoris sylv. variegati.

II. Caryophyl. arborescens Cret. i. in Prod. descriptus.

III. Caryophyllus simp. fl. minore pallidè rubente.

Caryophyllus sylv. 3. flore pallido suaverubente, Lob. ico.

Caryophyllus hortulanus, Tab.

Caryoph. syl. simplex suaverubens, Ger.

IV. Caryoph. simp. minor flore punctato.

Caryoph. alter minimus, flore simplici micis aureis asperso, Lob. ico.

Habetur & repens flore parvo punctato.

V. Caryoph. simplex supinus latifolius.

Caryophyll. minimus pulchellus supinus, maculis aureis argenteisve aspersus, Lob. ico.

Caryophyllus sylv. 7. Clus. hist.

VI. Caryoph. simp. supinus angustifolius.

Caryophyllus virgineus, Tab. Ger.

Caryophyllus barbatus & proliifer.

I. Caryophyllus barbatus flore multiplici. Armeria alba & rubra multiplex, Lob. ico. Bry. Svvert.

Armerius pleno flore, Clus. pan. & hist.

Caryophyllus Carthusianorum 3. Tab.

Armeria rubra latifolia, Ger.

Armerius pleno rubro flore, Eyst.

Duplex est: vulgatio rubro flore, rario albo: Hujus præter rubrum & album adhuc differentia apud Svvertium, quæ

Armeria alba multiflora.

II. Caryophyllus barbatus flore roseo.

Armeria multis & separatim politis floribus duplicibus & magnis, coloreque ruberrimis, Svvert.

III. Caryophyl. barbatus hortensis latifolius.

Lychnis monachorum, Ges. hort.

Armeria altera, multis in latum orbiculum congestis floribus, Lob. ico.

Viola barbata latifolia, Lugd.

Caryophyllus Carthusianorum 1. Tab.

Armeria suaverubens, Ger.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Vetonica attilis minor, Dod. gal.
 Vetonica sylv. tertia, Gef. hort.
 Betonica sylv. altera, Fuch.
 Caryophyllatæ genus, Gef. col.
 Caryophyllæus minor, Dod.
 Superba recentiorum, Ad.
 Superba alba media corolla purpuro violacea,
 Bry: obsoleta cincta, Lob. ico.
 Armeria, Vetonica coronaria, Lugd.
 Caryophylli sylv. 5. species 3. Clus pan. & hist.
 Caryophyllus plumarius albus, Tab. Ger.
 Caryophyllus sylv. flore albo picto, Eyst.
 Superba alba, corollâ purpureo rubrâ, Svver.
 Flos nunc alb. nunc dilutius rubens & carne.
 II. Caryoph. sylv. flore laciniato albo inodoro.
 Superba major flore albo, Lob. ico. Svvert.
 Caryophyllus sylv. plumarius albus, Tab. Ger.
 III. Caryop. sylv. alter fl. laciniato odoratissimo.
 Armerius flos quartus, Dod.
 Caryophyllus minor alter, Eid.
 Caryophyllus sextus, Clus. pan. & hist.
 Superba Austriaca, Lob. ico.
 Carioph. sylv. flore laciniato carneo, Eyst.
 Caryoph. species altera flore carneo, Bry.
 Carioph. sylv. flore purpurascens, & alter flore
 incarnato, Eyst.
 Flos aut candidus, aut purpurascens, suavis
 odoris.
 IV. Caryoph. sylv. tertius flore laciniato, sta-
 minulis corniculatis odoratis.
 Caryophyllus 5. vel sylv. i. albo flore, Clus. pan.
 sylv. 5. Eid. hist. (odoro.
 V. Caryoph. sylv. fl. laciniato, sine corniculis,
 Caryophyllæus sylv. 3. fl. rubro, Clus. pan. & hist.
 Caryop. sylv. fl. simplici, laciniato rubro, Lob. ic.
 VI. Caryop. sylv. floribus lanuginosis hirsutis.
 Superba altera & suaverubens, Lob. ico.
 Caryophyllæi sylv. 5. species alt. Clus. pan. & hist.
 Caryoph. plumarius purpuro cærul. Tab. Ger.
 Caryophyllus sylv. flore albo, Eyst.
 Flos candidus est: alterius flores purpura-
 scens lanugine hirsuti.
 VII. Caryophyllus pratensis flore laciniato
 simplici, sive Flos cuculi.
 Flos cuculi prat Trag. Flos cuculi, Lon. Gef. col.
 Vetonica sylv. Dod. gal. (Tab.
 Odontitis Plinij, Gef. hor. quorundam, Cam.
 Odontitis simplici flore, Clus. hist.
 Armerius sylv. Dod.
 Armeria prat. sylv. Lob. 2. sylv. Lugd.

Armoraria sylv. pratensis, Ad.
 Caryophyllus pratensis, Tab.
 Armeria pratensis mas & fœmina, Ger.
 ἰξίωναλ & altera, Thal.
 Flore est rubello, rarius albo.
 VIII. Caryophyllus pratensis flore pleno.
 Odontitis flore pleno, Cam. Clus. hist.
 an Caryophyllus mont. multiflorus, Tab.
 Odontitis Plinij, Eyst.
 Caryophyllus holostius arvensis.
 I. Caryophyllus arvensis hirsutus fl. majore.
 Caryophyllus holostius, Lob. ico Ger.
 Holostium caryophyllæum, Tab.
 II. Caryophyllus holostius tomentosus la-
 tifolius: qui 9 in Prodr.
 III. Caryophyllus holostius tomentosus an-
 gustifol. hic 10. in Prod.
 IV. Caryop. arvensis umbellatus folio glabro.
 Holostæum caryophyllæum arvense, Tab.
 Caryophyllus holostius arvensis, Ger.
 Alsine verna Dalechampij, Lugd.
 Caulis aliquando ruber, aliquando viret, ra-
 mulis aliquot erectis, aliquot verò cum floribus
 reflexis: communiter flos albus, aliquando
 subpurpurascens.
 V. Caryophyll. arvensis glaber flore majore.
 Euphrasia gramen, Trag.
 Cratæogonum fortè, Dod. gal.
 Gramen, Fuch. Lac. leucanthemon, Dod. Thal.
 Lugd. Ger.
 Gramen alterum, Matth.
 Holosteum Dios. fl. albis vel ἰλόσειον Æginet. Ad.
 Holostium Ruellij, Lob.
 Euphrasia major, Lon.
 Gramen floridum, Cam. in Matth. majus, Tab.
 VI. Caryophyllus arvensis glaber fl. minore.
 Holostij Ruellij diversitas, Lob. ico.
 Gramen floridum minus, Thal. Tab.
 Gramen leucanthemon alterum, Ger.
 Quandoq; è medio florû staminula rubra exeit.
 VII. Caryophyllus arvensis glaber mini-
 mus: hic 11. est in Prodr.
 Caryophyllus holostius alpinus.
 I. Caryoph. holost. alpinus latifol. 5 in Prod.
 II. Caryophyll. holostius alpinus angustifo-
 lius purpurascens: 6. in Prodr.
 III. Caryoph. holost. alpinus gramineus: 7.
 in Prodr.
 IV. Caryophyllus holostius montanus an-
 gustifolius alter: 8. in Prodr.

Caryophyllus montanus.

- I. Caryophyll. mont. major flore globoso. Gramen polyanthemum majus, Dod. Gramen marinum majus, Clus. pan. Tab. Caryophyllo marino similis, Ad. Caryophyllus mont. Lob. mediterraneus, Ger. Statice, à sistendo sanguine, Lugd. Cam. cui videtur Britannica, Ang. Armerius mont. tenuifol. major, Clus. hist.
- II. Caryophyllus montanus minor. Pseudomoly, Dod. gal. Gesn. hort. Lugd. Gramen polyanthemum minus, Dod. Gramen marinum minus, Clus. pan. Tab. Caryophyllus marinus minimus, Ad Lob Ger. Armerius mont. tenuifol. minor, Clus. hist.

Hic caule est aliquando prolifero.

Caryophyllus saxatilis.

- I. Caryophyllus saxatilis folijs gramineis, umbellatis corymbis. Symphytum petræum, sive Gypsophyton majus, Thallio.

II. Caryoph. saxatilis folijs gramineis minor. Symphytum petræum sive Gypsophyton minus, Thallio.

III. Caryophyllus saxatilis siliquosus: qui Caryophyllus 14. in Prod.

Gypsophyti siliquosi nomine à D. Füreio accepto.

IV. Caryophyllus saxifragus. (primus. Saxifraga magna, Matth. Lob. Lugd. Cam. Saxifraga s. Cast.

an Saxifraga Bavarica, Cam. Ponæ.

V. Caryophyllus saxifragus strigosior, vel Caryophyll. sylv. flore minimo. (ico.

Saxifraga sive Saxifraga antiquorum, Ad Lob.

VI. Caryophyllus saxatilis Ericæfolius umbellatis corymbis: 12. in Prod.

VII. Caryophyllus saxatilis Ericæfolius ramosus repens: 13. in Prod.

VIII. Caryophyllus saxatilis floribus rubris: 13. altera species in Prod.

IX. Caryophyllus minimus muralis. Tunica minima, Lugd.

SECTIO TERTIA.

ANTIRRHINUM; LINARIA; LINUM; POLYGALA; ONOBRYCHIS; CLAUX; STOECHAS; LAVENDULA, ROSMARINUS.

ANTIRRHINUM.

L Ichnidem agriam Plin. l. 25. c. 10. ipsum Antirrhinum ex Galeno (cui λυχνίς ἀγρία & βουκεράριον) vocavit, quia flore sit Leucoy, minore tamen ut Diosc. l. 4. cap. 133. loquitur. Quare post Lychnides & Caryophylleos flores, Antirrhinum (cum & ipsum flore placeat) subungere volumus.

Ἀντίρρινον ἢ ἀνὰρρινον Dioscoridi, l. 4. c. 133. dictum, quod fructu sit vituli narium simili. Theophrasto 9. hist. 21. ἀντίρρινον, fructum tanquam nares vituli parit. Plinio loco citato Antirrhinon sive Anarrhinon, sive Lychnus agria. Sunt qui velint ab eodem, l. 30. c. 2. Cynocephalum herbam dici, id est, canis caput, quod seminus conceptaculum canis calvam, cute & carne exutam representet. Veteres unius tantum meminisse videntur, at recentioribus plures sunt differentia.

- I. Antirrhinum majus rotundiore folio. Cynocephalus Plinij, Lugd. Antirrhinum majus flore roseo, Cam. hort.
- II. Antirrhinum majus alter folio longiore. Antirrhinum 2 Matth. Lugd. (Cam. Antirrhinum magnum, Dod. gal. Lugd. majus, Antirrhinum, Gesn. h. Dod. Ad. (vulgo caput canis & caput vituli) Lob. Tab. cui Antirrhinū & Antirrhinum album: at Ger. purpureum & al-Os leonis vulgo, Cæs. (bum. Antirrhinum flore rubro & flore albo, Eyst.

Flore habetur roseo, rubente, aliquando maculato, ex candido dilute purpurascete: candido: an hoc, quod flore est albo, sit

- Antirrhinum 4. Matth. Lugd. Est & flore albo, oris tantum rubris, vel rubentibus, vel luteis, & dicitur Antirrhinum flore albo oris rubentibus, & Antirrhinum flore albo oris rubris. Antirrhinum flore albo oris luteis, Eyst. Folijs quoq; variat latioribus & angustioribus.
- III. Antirrhinum luteo flore. (bus. Antirrhinum flore luteo, Gesn. hort. Ad. Lob. ico. subluteo, Dod luteo grandi, Cam. Antirrhinum luteum, Tab. Ger.

Hoc à priore & floris colore & folio variat: quod verò flore est albo non item.

IV. Antirrhinum folio dissecto: hoc inter

plantas siccas Monspessuli collectas apud fratrem Joh. Bauhinum p. m. vidimus.

V. Antirrhinum arvense majus.
Antirrhinum, Eric. Cord. (cui & Rhinoceros)
Tur. Lac. Lon.
Antirrhinum 1. Matth. 4. Lugd. Cam. ep. Matth
Orontium, Dod. gal.
Antirrhinum Cynocephalæa & Bucranion,
Cord in Diosc.
Antirrhinum minus, Gesn. hort. (vel folijs
hyssopi, Eid. col.) Tab. Ger.
Antirrhin. minimum, Ad. (forfan Archigenis
Orontium, vel Aurantium) Lob. medium, Cam
Antirrhinum parvum, sive caput Simiæ, Lugd.
Antirrhinum sylv. (sive Phyteuma) Dod. Eyst.
Phyteuma *χαονύσα* Cydoniæ, Belli ep. 12. ad
Clus.

Os leonis alterum, Cæs.

Antirrhinon rubrum arvense, Thal.

Hoc quibusdam Phyteuma Dioscoridis, l. 3. c. 130. alijs Orontium Archigenis, quali Aurantium, quod auriginem morbum levet: quod aliquando procerius, aliquando brevius pro ratione foli reperitur.

VI. Antirrhinum arvense minus.

Antirrhinum 3. Matth. Lugd.

Antirrhinum arvense, Gesn. col.

Antirrhinum minimum, Thal. Cam.

Antirrhinum alterum minimum repens, Lob. icon.

Antirrhinum sylv. Cast.

Os leonis in vineis, Cæs.

VII. Antirrhinum saxatile, folijs serpylli: quod in Prodr. describitur.

LINARIA EJUSQUE SPECIES.

Cum linaria quibusdam Antirrhini species videatur, & an Antirrhinum Plinij sit quidam dubitent, hic proponemus. Quibusdam Osyrus censetur, ex qua, Galeni seculo, ut & nunc in Italia, scopæ conficiebantur. Osyris folijs est lini initio nigris, dein rubescentibus, &c. Dioscoridi, l. 4. c. 143. & Plin l. 27. c. 12. Osyrus folijs est nigris ceu lini, semine initio nigro, dein rubescente, &c. Linaria latius, quod folijs lini sit.

Linaria erecta latifolia.

I. Linaria latifolia Dalmatica magno flore: quæ 1. in Prod.

II. Linaria Americana, parvo flore luteo: quæ 2. in Prod.

III. Linaria latifolia triphylla major: 3. in Prodr.

Linaria Cretica latifolia, Clus. hist.

IV. Linaria triphylla minor lutea.
Linaria Valentina, Clus. hisp. Dod. Lob.

Linaria Hispanica 1. Clus. hist.

V. Linaria triphylla cærulea.

Linaria cærulea Apula, Col.

VI. Linaria tenuifolia, æruginei coloris.

Linaria Hispanica 2. Clus. hist.

VII. Linaria bellidis folio.

Linaria odorata, Clus. hisp & hist. Dod. Lugd.

Linaria purpurea, Ad odorata, Lob. Ger.

Osyrus odorata purpurea, Tab.

Linaria erecta angustifolia.

I. Linaria scoparia.

Belle videre, Gesn. hort.

Scoparia, Gesn. hort. Ad Lob. Lugd. Ger.

Osyrus, Ang. Dod. Cast. Cam.

Linaria magna, Lugd.

Herba studioforum, Tab.

Osyrus græcorum quibusdam: alijs id negantibus, quamvis hodie in Græcia *ἀξύρις* nominetur: alijs an Chamæcyparissus Plinij sit dubitant.

II. Osyrus frutescens baccifera. (ep. Cassia poërica Monspeliensium, Ad Lob. Cam. Cassia quorundam, Clus. hisp. & hist. Tab. Cassia lignea, Cæs.

Cassia lignea maritima, Lugd. (Plin. Polygonum 4. Plinij quibusdam, Dalech. in

Variat: communiter atrovirens, aliquando tota rubet & ramis & folijs, ideo quidam Genistam rubeam vocant, Cæs.

Osyrus Plinij, lib 27. cap. 12. videtur, quæ ut habet ramulos fert nigros, tenues, lentos, & in ijs folia nigra ceu Lini, semenq; in ramulis nigrum initio, dein colore mutato, rubescens: smegmata mulieribus faciunt ex his: Galenus 8. simpl. ex Osyride *νορίματα* fieri tradit, quæ alijs interpretantur smegmata, ut Plinius, alijs scopas, alijs *κόσμιθρακη καλλωπίματα*.

III. Linaria vulgaris lutea flore majore.

Linaria (& Pseudolin.) Brunf Ger. 1 Dod. Lon.

Linaria vulgaris, Trag. Cam. Eyst. vulgo, Gesn. hort. Cæs.

Osyrus, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in Diosc.

Tur. Lac. Ad. Lob. Lugd. Cast. major, Tab.

Floris

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

plantas siccas Monspessuli collectas apud fratrem Joh. Bauhinum p. m. vidimus.

V. Antirrhinum arvense majus.
Antirrhinum, Eric. Cord. (cui & Rhinoceros)
Tur. Lac. Lon.
Antirrhinum 1. Matth. 4. Lugd. Cam. ep. Matth
Orontium, Dod gal.
Antirrhinum Cynocephalæa & Bucranion,
Cord in Diosc.
Antirrhinum minus, Gesn. hort. (vel folijs
hyssopi, Eid. col.) Tab. Ger.
Antirrhin. minimum, Ad. (forsan Archigenis
Orontium, vel Aurantium) Lob. medium, Cam
Antirrhinum parvum, sive caput Simiæ, Lugd.
Antirrhinum sylv. (sive Phyteuma) Dod. Eyst.
Phyteuma *χαονίσσα* Cydoniæ, Belli ep. 12. ad
Clus.

Os leonis alterum, Cæs.

Antirrhinon rubrum arvense, Thal.

Hoc quibusdam Phyteuma Dioscoridis, l. 3.
c. 130. alijs Orontium Archigenis, quasi Auran-
tium, quod auriginem morbum levet: quod
aliquando procerius, aliquando brevius pro
ratione foli reperitur.

VI. Antirrhinum arvense minus.

Antirrhinum 3. Matth. Lugd.

Antirrhinum arvense, Gesn. col.

Antirrhinum minimum, Thal. Cam.

Antirrhinum alterum minimum repens, Lob.
icon.

Antirrhinum sylv. Cast.

Os leonis in vineis, Cæs.

VII. Antirrhinum saxatile, folijs serpylli:
quod in Prodr. describitur.

LINARIA EJUSQUE SPECIES.

Cum linaria quibusdam Antirrhini species videatur, & an Antirrhinum Plinij sit quidam dubitent, hic
proponemus. Quibusdam Osyrus censetur, ex qua, Galem seculo, ut & nunc in Italia, scopæ conficieban-
tur. Osyris folijs est lini initio nigris, dein rubescentibus, &c. Dioscoridi, l. 4. c. 143. & Plin l. 27. c. 12. Osyrus
folijs est nigris ceu lini, semine initio nigro, dein rubescente, &c. Linaria latius, quod folijs lini sit.

Linaria erecta latifolia.

I. Linaria latifolia Dalmatica magno flore:
quæ 1. in Prod.

II. Linaria Americana, parvo flore luteo:
quæ 2. in Prod.

III. Linaria latifolia triphylla major: 3.
in Prodr.

Linaria Cretica latifolia, Clus. hist.

IV. Linaria triphylla minor lutea.

Linaria Valentina, Clus. hisp. Dod. Lob.

Linaria Hispanica 1. Clus. hist.

V. Linaria triphylla cærulea.

Linaria cærulea Apula, Col.

VI. Linaria tenuifolia, æruginei coloris.

Linaria Hispanica 2. Clus. hist.

VII. Linaria bellidis folio.

Linaria odorata, Clus. hisp. & hist. Dod. Lugd.

Linaria purpurea, Ad odorata, Lob. Ger.

Osyris odorata purpurea, Tab.

Linaria erecta angustifolia.

I. Linaria scoparia.

Belle videre, Gesn. hort.

Scoparia, Gesn. hort. Ad Lob. Lugd. Ger.

Osyris, Ang. Dod. Cast. Cam.

Linaria magna, Lugd.

Herba studioforum, Tab.

Osyris græcorum quibusdam: alijs id ne-
gantibus, quamvis hodie in Græcia *ἀξύρις* no-
minetur: alijs an Chamæcyparissus Plinij sit
dubitant.

II. Osyris frutescens baccifera. (ep.

Cassia poëtica Monspeliensium, Ad Lob. Cam.

Cassia quorundam, Clus. hisp. & hist. Tab.

Cassia lignea, Cæs.

Cassia lignea maritima, Lugd. (Plin.

Polygonum 4. Plinij quibusdam, Dalech. in

Variat: communiter atrovirens, aliquando

tota rubet & ramis & folijs, ideo quidam

Genistam rubeam vocant, Cæs.

Osyris Plinij, lib 27. cap. 12. videtur, quæ ut

habet ramulos fert nigros, tenues, lentos, & in

ijs folia nigrâ ceu Lini, semenq; in ramulis ni-

grum initio, dein colore mutato, rubescens:

smegmata mulieribus faciunt ex his: Galenus

8. simpl. ex Osyride *νορίματα* fieri tradit, quæ alijs

interpretantur smegmata, ut Plinius, alijs sco-

pas, alijs *κόσμιθρακη καλλωπίματα*.

III. Linaria vulgaris lutea flore majore.

Linaria (& Pseudolin.) Brunf Ger. 1 Dod. Lon.

Linaria vulgaris, Trag. Cam. Eyst. vulgo, Gesn.

hort. Cæs.

Osyris, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in Diosc.

Tur. Lac. Ad. Lob. Lugd. Cast. major, Tab.

Floris

- Floris color luteus, luteopallidus, rarius albus: flore minore etiam, in agris reperiri Tragus asserit.
- IV. *Linaria lutea montana* Genistæ tinctoriæ folio: hæc ad montem S. Bernhardi, floribus aureis, mediæ magnitudinis, reperitur.
- V. *Linaria lutea* flore minimo: hæc in agris Provinciæ Galliæ, brevibus & angustis folijs & minutissimis flosculis luteis, occurrit.
- VI. *Linaria folioso capitulo luteo major.*
Linaria 3. & *Heliochrysos*, Trag. quarta, Lon.
Linaria aurea Tragi, Lobel. Lugdun. Tab. Ger. Eystett.
Linaria Austriaca, Cam.
Osyris Austriaca, Clus. pan. & hist.
Chrysocome Diosc. & Plinij, Guil. Col.
Linofyris nuperorum, Lobel. recentiorum, Lugd.
- VII. *Linaria folioso capitulo luteo minor.*
Linaria aurea minor, Tab.
Osyris purpureo cærulea, Ger. ico.
- VIII. *Linaria flore pallido rictu aureo.*
Linaria pannonica 1. Clus. pan. & hist. Tab.
Linaria purpurea altera, Ger. ico.
 an *Osyris alba*, Lob. ico.
- IX. *Linaria flore pallido rictu purpureo.*
Linaria flore albicante inodoro, Cam.
Linaria flore albicante, Eyst.
- X. *Linaria purpurea major odorata.*
Osyris altera, Dod. gal.
Linaria altera purpurea, Dod.
Linariæ purpureæ varietas, Lob.
Linaria cærulea, Cast. Lugd. Cam.
Linaria purpurea elatior, Eyst.
 Variat flosculis purpureis, purpuroviolaceis albis & cæruleis: folijs etiam magis minusve angustis.
- XI. *Linaria capillaceo folio odora*, quæ 4 in Prod.
Linaria caryophyllata, Cam.
 Flore est albicante: ex cæruleo & albo mixtis, rictu linea flavescente distincto.
- XII. *Linaria capillaceo folio altera.*
Linaria tenuifolia Lugd.
 Flos primum quam hiet, rubet; cum apertus est ex rubro albicat: est & coloris varij ex albo, cæruleo & luteo mixtis.
- XIII. *Linaria folijs angustis ex viridi canescentibus.*
Linaria Hispanica 3. Clus. hist.
 Flos utcunque odoratus: externè exalbidus, internè purpureus, rictu ex flavo albicante, labio purpureo.
- XIV. *Linaria arvensis cærulea*: 5. in Prodromo.
 Flore est cæruleo, est & violaceo.
- XV. *Linaria montana flosculis albicantibus.*
Anonymos tenuifolia, Clus. pan. & hist.
Anthyllis montana, Lugd.
Linaria montana sive sylvatica, Thal.
Linaria adulterina, Tab.
Linofyris nuperorum, Ger. ico.
- XVI. *Linaria quadrifolia exiguis flosculis cinereis.*
Linaria Cretica angustifolia, Clus. hist.
- XVII. *Linaria quadrifolia lutea.*
Linaria tetraphylla lutea minor, Col.
- XVIII. *Linariæ aureæ affinis*: quæ 6. in Prod.
- Linaria pumila seu repens.*
- I. *Linaria pumila supina lutea.*
Linaria pumila, Clus. hisp.
Linaria Hispanica 5. Clus. hist.
Osyris flava sylv. Lob. ico.
Osyris minor, Tab.
Linaria Valentina, Ger. ico.
- II. *Linaria pumila foliolis carnosis, flosculis minimis flavis.*
Linaria 2. Moravica 1. Clus. hist.
- III. *Linaria folijs carnosis cinereis.*
Linaria Hispanica 4. Clus. hist.
 Flos cærulei dilutioris ad cineraceum tendentis, rictu flavo.
- IV. *Linaria cærulea repens.*
Osyris purpureo cærulea repens, Ad. Lob. ico.
Linaria altera floribus purpurascens, Cæs.
Linaria minor Dalechampij, Lugd.
Linaria parvo flore cæruleo, Cam.
Linaria 4. Moravica 2. Clus. hist.
 Floris color cæruleus, ex violaceo purpurascens.
- V. *Linaria quadrifolia supina.*
Linaria alpina, Gesn. hort. & ep.
Linaria pannonica 2. Clus. pan.
Linaria alpina pumila, Tab.
Linaria 3. Styriaca, Clus. hist.
Linaria Styriaca repens, Eyst.

LINUM EJUSQUE SPECIES.

Λ *ἴσως* Dioscoridi, lib. 2. cap. 125. Theoph. 8. hist. 7. qui 3. caus. 21. in *Lolium mutari* scribit. *Linum* Plinio, lib. 19. cap. 1. *cujus generatione loci natalis recenset.*

*Linum latifolium.*I. *Linum sativum.*

Linum, Brunf. Matth. Fuch. Cord. in Dioscor. Tur. Lac. Lon. Cæs. Lugd. Cast. *Linum sativ.* Trag. Dod. *Linum vulgare cæruleum*, Ad. Lob.

II. *Linum arvense.*

Linum sylvestre, Trag. Tur.

Caulibus & folliculis crassioribus à priorè differt, & inter avenam reperitur.

III. *Linum syl. latifol. hirsutum cæruleum.*

Linum sylv. 1. Clus. pan. Dod.

Linum sylv. latifol. Lob. ico. Clus. hist.

Flos cæruleus, aut vegetior, aut dilutior.

IV. *Linum sylv. latifol. hirsut. candidum*, purpureis venis distinctum.

Linum sylv. latifol. 1. Clus. hisp. at 2. in hist.

Linum sylv. latifol. folijs hirsutis Tithymali helioscopij, Lugd.

V. *Linum fruticosum niveum.*

Linum sylv. fruticosum, vel 3. Clus. hisp. at in hist. 7. fruticosum.

Linum sylv. 2. flore albo, Lugd.

VI. *Linum sylv. latif. caule viscoso flore rubro*: ex montibus Bononiensibus & Sumano habemus, quod & circa Ingolstadtium reperitur.

VII. *Linum sylv. cæruleum flore aureo*: quod 2. in Prod.

VIII. *Linum sylv. latifolium luteum.*

Linum sylv. 2. Clus. pan. at 3. in hist.

Linum sylv. pannonicum, Tab.

Linum sativum, Ger. ico.

IX. *Linum sylv. luteum folijs subrotundis*. *Campanula lutea linifolia*, Ad Lob. Lugd.

X. *Linum luteum ad singula genicula floridum.*

Linum luteum sylv. latifolium, Col.

XI. *Linum fruticosum subflavum*: quod 1. est in Prod.

XII. *Linum maritimum luteum.*

Linum sylv. Matth. Dod. Cæs. Cast. Lugd. Cam.

Linum marinum luteum, Adv. Narbonense, Lobel.

XIII. *Linum Virginianum.*

Linum spontè prodit, ab Anglico caule & fo-

lijs diversum, materia tamen perinde bona: in desc. Virgin.

*Linum sylv. angustifolium.*I. *Linum sylv. angustifolium flore magno.*

Linum sylv. 4. Clus. pan. sylv. 5. angustifol. 2. Eid. hist.

Linum sylv. 3. Dod. Tab. Cam. ep.

Linum sylv. floribus albis, Lob. Ger.

Linum sylv. 2. floribus albis, Lugd.

Linum sylv. tenuifolium, Cam.

Flore est cæruleo intenso, violaceo, albo, albo lineis purpureis distincto. Reperitur colore cæruleo in candidum languescente & veluti cinereo, capitulis etiam longè amplioribus, quod *Lini sylv. angustifol. albi* aliud genus, Clus. pan. & hist.

II. *Linum sylv. angustifol. floribus dilutè purpurascensibus, vel carneis.*

Linum sylv. angustifol. vel 2. Clus. hisp. Dod.

Lini sylv. 4. species 3. Clus. pan. at 6. in hist.

III. *Linum sylv. angustis & densioribus folijs flore minore.*

Linaria, 4. Trag.

Linum sylv. 3. Clus. pan. Lugd.

Linum sylv. tenuifolium, Lob. Tab. Ger.

Linum sylv. cæruleo flore, Cam. ep. Eyst.

Linum sylv. 4. angustifol. 1. Clus. hist.

Flos ex diluta purpura albicat, & quasi carneus.

IV. *Linum syl. angustifol. folijs rarioribus.*

Linum sylv. 2. Tab. sylv. tenuifolium, Ger.

Flore est cæruleo; reperitur & albo.

V. *Linum sylv. minus.*

Linum sylv. 5. Clus. pan. at 8. in hist.

Chamælinum, Lob. Lugd. cæruleum, Tab.

Chamælinum perpusillum, Ger.

Linum pusillum candicantibus floribus, Cam.

Flore est candido, vidimus & luteo.

VI. *Linum minimum stellatum*: quod 3. in Prodromo, & quibusdam dicitur.

Passerina minor saxatilis.

VII. *Linum pratense flosculis exiguis.*

Linum sylv. pusillum candicantibus floribus,

Linocarpos, Thal.

Linum sylv. exiguum, Cam. ad Thal.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Varietas in hac: alia enim major, folijs modo latioribus, modo angustioribus: alia minor, densis cespitibus, cauliculo inferius ob folia delapsa, ceu geniculato: qualis circa Egram locis nitrosis provenit: Similem ex Scotia habemus.

S T O E C H A S A R A B I C A.

Σ Τίχας, ab Insulis ejusdem nominis, è regione Massilia, ubi nascitur, cognomentum accepit, teste Dioscoride l. 3. c. 32. Plin. l. 28. c. 12. Sunt qui rectius Stachyn, quasi spicam, dici existiment.

I. Stœchas purpurea.
Stœchas, Trag. Matth. Ges. hor. Lac. Ad. Lobel.
Lon. Cast. def. Lugd.
Stichas, Fuch. Dod. gal. Tur.
Stichas Arabica, Cord. in Diosc. & hist.
Stœchas Arabica, Camer.
Spica Italica sylv. Cæs.
Stœchas brevioribus ligulis, Clus. hist.
Variat: nam ea, quæ ex Arabia adfertur, densioribus est ramulis.
II. Stœchas cauliculis non foliatis.
Stœchas, Cast. ico. Dod. 8. in Belgio nata, Eid. fol.
Stœchas nudis cauliculis summis, Lob.
Stœchas capitulis foliatis, Lugd.

Stœchas longioribus ligulis, Clus. hist.
III, Stœchas latifolia flore albo.
Folij est Lavendulæ flore magno albo: in Murena Castiliæ D. Albinus legit.
IV. Stœchas folio serrato: & Dod. Ger.
Stœchas prima, Clus. hisp.
Stœchas folio serrato & crispo, Lob.
Stœchas serrata, Tab.
Stœchas crispo folio, Clus. hisp.
Succudus Avicennæ Myconi, Lugd.
Ex horto Clarissimi Contareni accepimus.
V. Stœchadi serrati affinis.
Tragium alterum Dioscor. Secudus & Sucudus Avicennæ, Rauvvolff. & Lugd. ap.

L A V A N D U L A.

Lavandula, quod lavacris expetatur, huc refertur, & propter formam & propter nomen, cum Stœchas Arabica à Mesua dicitur. Pseudonardus Plinij l. 6. c. 12. censetur. Alij Stœchadi veterum cognatum faciunt: alij Cneorum, sive Casiam albam Theophrasti volunt: quidam Iphium Plinij suspicatur.

I. Lavandula latifolia.
Spica Nardus Germanica, Trag.
Nardus Italica, Matth. Lob. Germanica, Lon.
Lavandula, Ang. (cui & Cneorum Theophr. Ges. hort. Dod. Ad. fœmina, Dod. gal.
Lavandula major, Cord. in Diosc. & hist.
Pseudonardus, Matth. Cast. mas, Fuch. at in ico. fœmina.
Lavandula mas, Lugd. latioribus folijs, Cam.
Lavandula altera longiore folio & spica, Clus. histor.
Casia alba Theophrasti, Dalech. in Plin.
Flore est cæruleo: habetur & albo, & purpureo: hinc figuræ duæ apud Tab Ger. & Eyst. sub
Lavandula 1. & spica hortulana flore albo, Tab.
Lavandula flore cæruleo: & Stœchas sive Spica hortulana, Ger.
Lavandula flore cæruleo: & Lavandula flore albo, Eyst.
Quæ flore est albo, folia vulgari paulo latiora habet.
II. Lavandula angustifolia.
Lavandula, Trago. (cui & Casia Germanica)

Matth. Lac. Lon. vulgaris, Cord. in Diosc.
Lavandula minor, Cord. h. fœmina, Lugd.
Pseudonardus fœmina, Matth. Fuch. (at in ico. mas) Cast.
Stachys, Ang.
Nardus vulgo dicta, Ges. hor.
Lavandula mas, Dod. gal. altera, Eid.
Spica, Ad. Lavandula, Lob.
Spica Italica & domestica, Cæs.
Spica Nardi, Cam.
Lavandula brevior folio & spica, Clus. hist.
Flore est cæruleo: habetur & albo: huic duæ figuræ apud Lob. Tab. Ger.
Spica lavandula, & Lavandula alba, Lob. ico.
Lavandula alba, & Spica alba, Tab.
Lavandula flore albo, & Lavandula hort. minima, Ger.
Spica vulgaris flore cæruleo & flore albo, Eyst.
III. Lavandula folio dissecto.
Lavandula multifido folio, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.
Lavandula secunda, Tab.
Stœchas multifida, Ger.

R O S M A R I N U S.

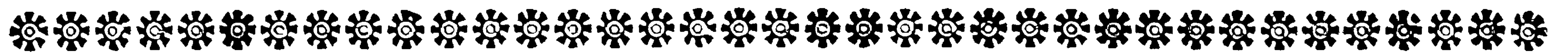
Λιβανωτίς Dioscoridi l.3. c.89. ab odore Thuris nomen habet, Galeno 7. simpl. λιβανωτίς φερανομαζίνη, id est, Libanotis coronaria, quod ea οἱ φερανοπαρόνοι coronary, ad corollas utantur.

Genera tria fecit Dioscorides & Galenus: umbelliferi genera duo, unum fecundum, alterum sterile: tertium non umbelliferum à coronarijs expetitur. Theoph. 9. hist. 12. duo genera proposuit, fructiferum folio helioselini, semine & radice candidus: & sterilem folio Lactuca. Plinio lib. 24. c. 11. genera duo: alterum sterile: alterum cui & caulis & semen resinaceum, quod Cachrys vocatur: folijs odor thuris. At lib. 19. cap. 12 Rosmarinum coronarium, cum alijs speciebus confundit.

Hic de coronario agimus (de alijs inter umbelliferas dictum fuit) quem aliqui Cheoron nigrum Theoph. & Casiam Hygini volunt.

I. Rosmarinus hortensis angustiore folio.
Rosmarinus, Brunf. Trag. Fuch. Tur. Lon.
Rosmarinum coronarium, Matth. Ang. (cui & Cneorum Theophr. & Casia Latinorum) Dod. gal. Lac. Ad. Lob. Cæs. Lugd. Cam. Eyst.
Libanotis coronaria, Cord in Diosc. Ges. hor.
Rosmarinus minor sive tenuifolius, Ges. hort.
Casia nigra Theophrasti, Dalech. in Plin.
Hyssopus Hebræorum quibusdam.

Florib est comuniter subcæruleis, rarius albis.
II. Rosmarinus spontaneus latiore folio.
Rosmarinus sylv. seu major, Cord. hist.
Rosmarinus alter ignobilior, Ges. hor.
Rosmarinum sylv. Cæs.
Hic sponte Monspeisuli cum Epirosmarino reperitur.
Est & alius Rosmarinus sylv. de quo inter Ledi genera.

S E C T I O Q U A R T A.

HYSSOPUS; SATUREIA SIVE THYMBRA; THYMUS; EPITHYMUS; CUSCUTA; SERPILLUM; POLIUM, AGERATUM; PULEGIUM; DICTAMNUS; ORIGANUM; TRAGORIGANUM; SAMPUCHUS SIVE AMARACUS; MARUM SIVE MAJORANA; CLINPODIUM & ACINOS; ERINUS; OCIMUM SIVE BASILICUM.

H Y S S O P U S.

Υσσωπός Dioscoridi l.3. c.30. sic dici volunt quasi ὑπόμυρον (προχουόμενον ἐπὶ τὸν ὤψα quia super vultus effundatur: quam Dioscorides inter umbelliferas stirpes retulit: communis verò spicata est.

Genera duo Dioscoridi, ὄρεσιν montana: & κηπὸν hortensis: Verum Græcorum Hyssopus, ab Arabum & Officinarum Hyssopo differt, qui à nonnullis Symphytum petraeum Diosc. l.4. c.9. esse videtur: alijs Polium Hyssopus Dioscoridis est. Plinius Hyssopi lib. 26. cap. 8. vires proposuit: & l. 14. c. 16. Hyssopi ex Cilicia, ad vini confectionem, meminit, multus planta notus additus.

I Hyssopus officinarum cærulea, sive spicata.
Hyssopus, Brunf. Trag. Tur. Cord in Diosc. Lac. Lon. Tab. Cam. flore cæruleo, Eyst.
Hyssopum, Matth. Cæs. Cast.
Hyssopus hort. Fuch. communis, Ang Dod gal.
Hyssopus vulgaris, Ges. hor. Dod. Clus. hist.
Hyssopus sativa, Cord hist Lugd.
Hyssopus Arabum, Ad. Lob. Ger.
Floret aliquando ex una, aliquando ex utraque parte, quæ
Hyssopus utrinque florifera, Dod.
Alia odore moschum redolente à priore differt, quæ facile in vulgatam degenerat.

Hyssopus moschata vel de Ciliffa, Ges hort.
Meminit Gesn. & Crispæ: habetur & folijs dissectis: item communiter est folijs atroviuentibus: est & pallidè luteis: spica quoq, brevi & rotunda à priore variat: circa vulgatum & Epihyssopus reperitur.
II. Hyssopus rubro flore.
Hyssopus Arabum flore rubro, Lob. Lugd Cam. Ger. Eyst.
Hyssopus Arabum, Tab.
Flores sæpius uno tantum, aliquando utroq; ordine digesti: satione quoq; in colorem cæruleum degenerare solet.

Ee III. Hyf.

ROSMA.

III. Hyssopus vulgaris alba.
 Hyssopus albis florib. utrinq; digestis, Lob. ico.
 Hyssopus flore albo, Lugd. Cam. Eyst.
 IV. Hyssopus Anglica.
 Hyssopus ab una parte alba, altera viridis, Ad.
 Lugd Tab.
 V. Hyssopus minor angustifolia.
 Hyssopus alter, Dod. ut:
 Hyssopus parva angustis folijs, Lob. ico.
 an Hyssopus Hispanicus minor, Clus. hist.
 VI. Hyssopus hirsuta: in Prodr.
 VII. Hyssopus umbellata.
 Hyssopus vulgaris comosus, Clus. hist.
 VIII. Hyssopus latifolia, in Prod. descripta.
 IX. Hyssopus rotundif. spicata, fortè Dioscor.
 Hyssopus folio Origani Dalechampij, Lugd.

X. Hyssopus latifolia coma rotunda confert.
 Hyssopus ex codice Cæsar. Dod. Lugd. Col.
 XI. Hyssopus angustifolia spicata.
 Hyssopus angustifolius spicato flore, Clus. hist.
 XII. Hyssopus angustifolia montana aspera.
 an Hyssopus sylv. & montana, Trag.
 Hyssopus montana, Matth. Lugd. Cast.
 an Hyssopus montana odora, Cam.
 XIII. Hyssopifolia.
 Grafe poley, Cord. ob.
 Gratiola minor, Ges. col.
 Hyssopoides, Cam.
 Est major latioribus folijs, minor angustioribus: floribus est cæruleis minoribus, rarissimè albis: at ex Hispania habemus, floribus oblongis, saturatoris cærulei coloris.

S A T U R E I A.

⊖ *Υμβρα* Dioscoridi l. 3. c. 25. *Θυμβρον* Theoph. 7. hist. 1. (fortè ἀπὸ τῆς θύβης ob fragrantiam) dicitur ipsa *Satureia*. At *Satureia*, alijs à saturando dicta, quod cibus loco condimenti addatur: alij à *Satyrus* nomen traxisse putant, eò quod coitus marcescentes stimulet.

Genera duo Dioscoridi: *sylvestris* & *sativa*. Theoph. 7. hist. 6. *sylvestris urbana aspectu vicina*: at 6. hist. 1. plura ejus Genera esse monet. Plinio l. 19. c. 8. *Thymbra*, quæ *Cunila*, quæ & *Satureia* dicta in condimentario genere: & l. 20. c. 16. *Cunila præter sativam, plura sunt in medicina genera*: est quæ *bubula* appellatur, alia *gallinacea*, quæ *Origanum Heracleoticum*, &c.

I. *Satureia hort.* sive *Cunila sativa*, Plinij.
 Hyssopus agrestis, Brunf.
Satureia, Trag. Lac. Lon. Dod. Lob. Cæs. (cui & *Cunila* & *Thymbra agrestis*) Tab. Cam.
Satureia altera, Matth. vulgaris, Dod. gal.
Thymbrae secunda species, Ang.
Satureia sativa, Fuch. Tur. hortensis, Ges. hort.
 Ad. Lob. ico.
Thymbra vera, Ges. hort.
Satureia sive Thymbra sativa, Cord. in Diosc. & histor.
Satureia vulgaris hortensis, Lugd.
Satureia sylv. altera, Cast.
Satureia hortensis æstiva, Ger.
Satureia domestica, Eyst.

Flosculis est candidis, aut dilutè purpureis: aliquando caule & folijs subcæruleis. Addit Fabern.

Satureiam Romanam 2. quam sub Hyssopo albo flore, Ger. pinxit, quid est?

II. *Satureia montana*.
Thymbra, Dod. Cord. in Diosc. & hist. Lugd. Tab. Eyst.
Thymbra sylv. Ang. agrestis, Ges. hort.
Satureia altera, Lac.

Satureia hortensis, Lob. ob. Cæs.
Satureia sive Thymbra altera, Ad. Lob. ico.
Saxifraga secunda, Cam. ep. Matth.
 an *Satureia perennis*, Cam.
 Flosculis est purpureis, aut candidis: in hortis folijs est latioribus, ut Lob. in sylvestribus angustioribus, ut Dod. & Lug. pingunt; utramque Camer. in Matth. expressit. Huic *Cuscuta* etiam innascitur, quam *Epithybrum sive Cuscutam thymbrae adnatam*, Cord. in Diosc.
Epithybrum Æginetæ, Cord. hist.
Epithybrum, Cast. vocat.
 III. *Satureia spicata*.
Saxifraga prima, Matth.
Thymbra S. Juliani, sive *Satureia vera*, Ad. Lob. ico.
Saxifraga vera, Diosc. Lugd.
Clinopodium, Cæs. al.
Thymbra vera, Lugd. Tab.
Satureia S. Juliani, Ger.
 Duplex est: quæ in monte S. Juliani, folijs est angustissimis: quæ verò Romæ & Neapoli in tectis & parietibus provenit, folijs est latioribus.
 IV. *Satureia Cretica*.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

SERPYLLUM.

E "ῤεπυλλος Dioscoridi, lib. 3. cap. 46. ἀπὸ τῆ ἔρπειν à serpendo dictum: quia aliqua ejus particula terram tangente, ab ea radices demittantur: Sic & Plinio, lib. 20. cap. 22.

Genera duo Dioscoridi sunt: primum hortense, odore Sampsuchi: alterum sylvestre Zygis dictum, quod non serpat, sed in altitudinem excrescat. Theophrastus 6. hist. 7. duo genera agnovisse videtur, cum dicat Serpyllum sylvestre quoque genus esse. Plinius & sativi & sylvestris meminit, & hoc serpere tradit: quod non intellegendum de eo Serpyllo, quod lib. 16. cap. 44. arboribus se circumdare scribit.

- I. Serpyllum majus latifolium.
Thymum latifolium, Lob. ico.
- II. Serpyllum latifolium hirsutum: quod
1. in Prod.
- III. Serpyllum sativum.
Serpyllum, Matth Lac. Lugd. Tab.
Serpyllum domesticum, Cast.
Serpyllum folijs amaraci, Ger.
- IV. Serpyllum vulgare majus.
Serpyllum majus flore purpureo, & aliud candido, Cam. Ger.
Serpyllum album 1. & 2. Tab.
Flore est albo, est & purpureo.
- V. Serpyllum folijs citri odore.
Serpyllum alterum citratum, Matthiol. citrum olens, Gesn. hort. Thal. citratum, Tab. Eyst.
Serpyllum sylv. i. citratum, Cast.
Serpyllum referens planta, odore citri, Cæs.
Serpyllum pannonicum 1. Clus. pan. & hist.
Thymum latifolium, Ger. ico.
- VI. Serpyllum vulgare minus.
Serpyllum, Brunf. Trag. Fuch. Ang. Gesn. hort. Tur. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. Lugd.
Serpyllum vulg. Dod. Ger. & vulgare flore albo.
Serpyllum sylv. Matth. Cord. in Diosc. sylv. alterum, Cast.

Serpyllum minus flore albo, & flore purpureo, Tab.

Serpyllum vulgare repens, Clus. hist.

Aliud folijs est rotundis, aliud acuminatis & angustioribus: flos subpurpureus, roseus, candidus: pro cæli & loci diversitate odorem mutat, & inodorum reperitur: aliquando Thymum durius in Serpyllum degenerat: sic Theoph. 5. caus. 8. Ocimum in Serpyllum transire scribit.

Hoc quandoque cum capitulis lanuginosis occurrit.

VII. Serpyllum angustifolium glabrum.

Serpyllum pannonicum 2. Clus. pan. & hist.

Aliquando inodorum est: aliquando odorem foliorum Nucis refert.

VIII. Serpyllum angustifolium hirsutum: vel montanum repens hirsutum.

Serpyllum pannonicum 3. Clus. pan. & hist.

IX. Serpyllum folio Thymi.

Serpyllum alterum, Dod.

Serpyllum Narbonense folijs & facie perpusilli angustifolij Thymi, Lob. Lugd.

Serpyllum sylvest. Zygis Dioscoridis, Clus. histor.

Serpyllum Creticum, Tab. Ger.

POLIUM.

Πόλιον Dioscoridi, lib. 3. cap. 124. sic dictum propter canitatem, quæ in capitulis, secundum Dioscoridem, at secundum Plinium, in folijs apparet: πολίος namque canitatem & canum significat.

Genera duo Dioscorides agnovit, τρύθειον montanum, alterum fruticosius: Galenus 8. simpl. majus & minus. Plinius, lib. 21 cap. 7. campestre majus, & sylvestre minus proposuit.

Polium montanum.

- I. Polium Lavandulæ folio.
Polium alt. Matth. Gesn. hort. Lac. Lugd. Cam.
Polium majus, Cord. hist. campestre, Lon.
Polium recentiorum fœmina Lavandulæ folio, Adv. Lob.
Polium pannonicum 1. vel majus, Clus. pan.
Polium 7. flore albo, Clus. hist.
Polium folijs & facie Lavandulæ, Eyst.
Variat folijs latioribus & angustioribus; hinc Polium fœmina, & Polium campestre, Tab.

Hujus speciem per omnia majorem, cana lanugine candicantem, magis odoratam & aromaticam, Cordus in sua historia notavit,

Polium minus nominans.

II. Polium montanum luteum.

Polium, Tur. Dod. ico. at 5. desc.

Polium luteum, Ad. Lob. Lugd. Clus. pan.

Polium 3. Clus. hisp. montanum 3. Eid. hist.

Polium montanum luteum, Tab. Ger.

Flos modo luteus, modo pallidus, interius pallefcens & foris exalbidus: interdum ex luteo vire-

virescens: Ex hujus semine natum, flore ex albo purpurascens, quod
Polium 4. Clus. hist.

II. Polium montanum album.

Polium montanum, Ang. Lob. Tab. Ger.

Polium minus & mediterraneum, Adv.

Polium alterum seu parvum, Dod. gal.

Polium tenuius & 2. Dod.

Polium montanum, 1. Clus. hisp. & hist.

Polium montanum alterum, Cæs.

an Polium minus, Cord. in Diosc. & hist.

Est duplex: alterum cauliculis humi sparsis, folijs incanis & denticulis vix conspicuis: alterum cauliculis erectis, folijs angustioribus, capitulis longioribus, quod

Polium montanum 2. flore albo, Clus. hist.

IV. Polium montanum repens.

Polium 4 & repens, Dod.

Polium 6. Clus. hisp. montanum 8. Eid. hist. & pannonicum minus, Eid. pan.

Polium mont. supinum minimum, Lob. Lugd.

Polium montanum 3. Cæs.

Polium montanum minimum, Tab. Ger.

Polium maritimum.

I. Polium latifolium incanum Creticum: in Prod. descr.

II. Polium angustifolium Creticum.

Polium erectum Creticum & fortè frutescens Diosc. Ponæ.

III. Polium maritimum erectum Monspeliacum.

Polium 1. Matth. desc. at 2. ico. Clus. hisp.

Polium, Lac. Matthioli, Lugd.

Polium 1. five montanum Diosc. Gesn. hort.

Origani 3. species Dioscoridis, Quadramio.

Hoc & locis maritimis, & diversis collibus, & arenosis littoribus, ut ad Cetium montem, & Magalonam insulam Narbonensis Galliae fruticat, ita ut & maritimum & montanum dici possit: in quo Epipolium notavimus.

IV. Polium maritimum supinum Venetum.

Polium 1. Dod. gal.

Polium repens 3. Dod. ico. at 4. desc.

Polium Venetum, Ad.

Polium 4. Clus. hisp. Lugd.

Polium montanum, Cast. Cæs.

Polium montanum purpureum, Lob. Tab. Ger. 5. purpureum, Clus. hist.

Origani 3. genuinum Dioscoridis, Quad.

Hyllopus Apolus Diosc. & Serapionis, Col.

Illud erectum est, & omnibus partibus crassius: hoc vero repit, tenuius & candidius est: utrumque loco natali legimus.

V. Polium montanum supinum alterum.

Polium 5. Clus. hisp. 6. albo flore, Eid. hist.

Sola teneritate & floris colore à priore differt.

VI. Polio affinis Guacatane.

Guacatane plantula Polio montano haud ab- similis, sed inodorum, Monard. & ex eo, Lugd. Castor.

Guacatane pilosellæ comparare possumus, Frag.

A G E R A T U M.

A γήρατον Dioscoridi, lib. 4. cap. 59 cui nomen inditum, διὰ τὸ ἐπιπολὸν τὸ ἀνθ' ὁμοιοειδὲς φυλάττειν αὐτὸν, quoniam flos in sua coloris specie diutissime conservetur: quasi dicas senectutis expertus, quod ἀγήρατον dicitur: vel ut Plinius, lib. 27. cap. 4. quoniam diutissime non marcescat.

I. Ageratum folijs ferratis.

Eupatorium Mesuæ, Trag. Gesn. hort. Matth. Lon.

Ageratum, Matth. Gesn. hort. Lac. Cast. descrip. Lugd. Cam. Tab. Col. Eyst.

Ageratum Septentrionalium, Ad. Lob. Eyst.

Mentha corymbifera minor, Cord. hist.

Costus minor hortensis, Gesn.

Herba Julia, Ang. Gesn. col.

Balsamita minor, Dod.

Balsamita femina, Ger.

Camphorata, Cæs.

Floribus est luteis: rarius candidis, & hoc

Ageratum florib. candidis, Ad. Lob. Tab. Cam.

Ageratum 2. Matth. Lugd.

Hoc etiam majus est & minus: nam quod in Hetruria provenit multò minus est, quod

Ageratum minus. Cam. in Matth.

Circa Monspelium etiam Corymbis longioribus & magis compactis reperitur.

II. Ageratum folijs non ferratis.

Ageratum 3. Matth. Lugd.

Ageratum minus, Lob. Cam. Tab.

III. Ageratum ferratum alpinum.

Ageratum purpureum & Moschatella cærulea Germanis quibusdam, Lugd.

P U L E G I U M

Γλήχων Dioscoridi lib. 3. cap 36. cui & βλήχων, à βλήχῃ balatu, quoniam dum floret, gustatum à pecoribus βλήχῃς ὑποπιπλαίνεται balatum concitet: quod & Plinius lib. 20. cap. 14. notavit. Pulegium latinus, quod ejus flos recens incensus, pulices interficiat.

Genera duo Plinius fecit, sativum & sylvestre: illud marem & fœminam: mas candidum, fœmina purpureum florem habet, quo solo inter se differunt: sylvestre, quibusdam Dictamnus dicitur.

I. Pulegium latifolium.
Pulegium, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Tur. Cord.
in Diosc. & hist. Dod. Lon. Cæs. Cast. Cam.
Pulegium vulgatum, Ang.
Pulegium fœmina, Fuch. in ico.
Pulegium aquaticum, Gesn. hort.
Pulegium regium, Ad. Lob. Lugd. Eyst.
Floribus est cœruleis ex roseo albicantibus,
rarissimè albis.

II. Pulegium latifolium alterum.

Pulegium, Cast. mas Plinij, Lob. ico.
III. Pulegium folijs Nummulariæ: in Prod.
describitur.
IV. Pulegium angustifolium.
Pulegium cervinum, Ges. hor. Lugd. Cam. Eyst.
Pulegium alterum folijs oblongis, Dod.
Pulegium angustifol. sive cervinum, Ad. Lob.
In folijs aliqua notatur differentia; hinc
Puleg. Cret. & Pulegium Mafsilioticum, Tab.
Pulegium mas & Pulegium regium, Ger.

D I C T A M N U S

Διτάμνου Dioscorides lib. 3. cap 37. meminit, & aliquibus γλήχων ἀργία Pulegium sylvestre dici. Videtur διτάμνου vox, ἀπὸ τῆς τιτάμν deduci, eò quod, ut Dioscorides & Theoph. ὄφυτόκον ἐστὶ: cum non modo potum, sed appositum quoque partus defunctos eiiciat. διτάμνον Theoph 9. hist. 16.

Genera tria Dioscoridi & Theoph. Creticum, pulegio simile at majoribus & lanuginosioribus folijs: Pseudodictamnus, minus illo acre, & ut Theoph. minus, & viribus longè inferius: & Dictamnus Creticum alterum folio Sisymbrij, floribus origani sylvestris: quod Theoph. veluti equivocè sic appellatum scribit, nec enim speciem, nec vim eandem habere. Idem Plinius l. 25. c. 8. Officina Dictamnus album etiam habent.

I. Dictamnus Creticus.

Dictamnus, Brunf. Dictamnus, Ang. Tur.
Dictamnus, Matth. Lac. Ad. Lob. Cast.
Dictamnus Creticum, Matt. Cæs. verum, Dod.
Dictamnus vera, Cord. in Diosc. Ges. hor. (Lug
Dictamnus Creticus, Trag. Dod. gal. Lon. Cam.

Qui ex Creta adfertur, crassioribus & villosioribus folijs: qui ex hortis Italiæ majoribus, minusque incanis: monet Clus. hist. ap. in Sardinia minoribus, candidioribus & odoratissimis folijs reperiri.

II. Pseudodictamnus verticillatus inodorus.

Pseudodictamnus, Mat. Dod. gal. Lac. Cast. Cam.
Lugd. qui & Matth. & Dod. figuram proponit.
Pseudodictamnus florib. verticillatis, Ad. Lob
καλλιμαθία, Ang. (Eyst.

Pseudodictamni nomine ex Creta, Cæs.

Gnaphalium Dioscoridis, Ponæ.

III. Pseudodictamnus alter odoratus, quid?

Dictamni 3. genus, sive Dict. non Cret. Dod. gal.
Pseudodictamnus, Eid. in ico.

IV. Pseudodictamnus acetabulis Moluccæ.

Pseudodictamnus Cydoniæ, sive Dictamnus 2.
Theoph. Ponæ.

Ex horto Clarissimi Contareni.

V. Dictamnus albus vulgo, sive Fraxinella: quia vulgo Dictamnus dicitur, huc retulimus, alias rectius in aliam classem referretur.

Dictamnus putatus, Brunf. (Lon.
Dictamnus vulgaris, Trag. Ges. hor. Cam. Offic.
Pæonia mascula, Eidem.

Dictamnus album, nonnulli pumila fraxinus,
Matth. Lac. Cæs. Cast.

Tragium, Dod. gal. Ges. hor. (qui tamen negat)
primum Dioscoridis, Ad.

Tragium Creticum, Guil. the.

Dictamnus nostra, Cord. in dif.

Fraxinella, Cord. hist. Dod. Lug. Cl. pan. & hist.
Natrix Plinij, Ang. (Ger. Eyst.

Diptamnus album, Belli ep. 3. ad. Clus.

Polemonium, Tab.

Plinio l. 27. c. 12. Natrix vocatur herba, cujus radix evulsa virus hirci redolet. Tragium Diosc. l. 4. c. 49. in Creta tantum nascitur habes folia Lentisco similia & ramos & fructus, minora tamen omnia. Tragiū negat Belli, quia hirci odorè non spiret, sed gravem, neq; in tota Creta inveniri.

Duplex est 1. elatius, oblongiore spica saturatiore, folijs nigricantibus: 2. humilior lævior spica, floribus & folijs dilutioribus.

ORIGA-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

SAMPsuchUM, SIVE AMARACUS; MARUM
SIVE MAJORANA.

Σ *Αμψυχον* in Cyzico & Cypro laudatissimum, secundum locum sibi vendicat Aegyptium: vocatur à Cyzicenus & siculis *αμαράκων*, Dioscorides l.3. c.47. Et Theoph. i. hist. 15. 6. hist. 1 & 7. Amaracum (vel ut Gaza reddit Samsucum vel Sampsuchum) suffrutex est & coronaria herba minutis folijs condita ut Serpillum, &c. Amaracum, Diocles medicus & Sicula gens appellavere, quod Aegyptus & Syria Sampsuchum. Plinius l.21. c. 11. & 12. Sampsuchum sive Amaracum in Cypro laudatissimum & odoratissimum, ex quo oleum, quod Sampsuchinum & Amaracinum, &c. *Μάρον ἢ ὑσόθριον* Dioscoridu l.3. c.49. Majoranam esse volunt.

Genera duo Plinio l.12. c.24. Maron in Aegypto nascitur pejus quam Lydium, majoribus folijs ac varijs: illa brevia ac minuta & odorata.

I. Sampsuchus sive Marum, Mastichen redolens.

Clinopodium, Dod. gal. Gef. hor. (cui & herba Sampsucho cognata) Cam.

Helenium, Theoph. fortè Tragoriganum Diosc.

Marum, Gef. hor. Cast. Tab. Ger. peregrin. Eyst.

Marum, Mastic Gallorum & Anglorum, Ad.

Marum, an Helenium odorum Theoph. Lob.

Marum verum, vulgo Mastic, Lugd.

Marum vulgare sive Clinopodium, Dod.

Tragoriganum i. Cluf. hisp. & Tragoriganum Hispanicum i. cùjus semen Ambræ dulcis nomine missum, Eid. hist.

Ludit folijs nunc longioribus, nunc rotundioribus, modò angulosis & hederaceis.

II. Marum repens verticillatum.

Sampsuchus Diosc. sive Amaracus serpens, Ad.

Marum supinum, Lob.

Marum ex Sicilia allatum, Sampsuch. Diosc. Cæf.

Marum repens, Tab.

Pulegium angustifolium, Ger. ico.

III. Majorana Syriaca vel Cretica.

Marum Syriacum, Ad. Lob. Lugd. Tab. Ger.

Marum Cretense, Alp.

IV. Majorana tenuifolia.

Majorana nobilis, Brun. Ang. sativa, Trag Lon.

Majorana gentilis, Tur. tenuifolia, Tab. Ger.

Amaracus sive Major. tenuif. Matt. Cast Lugd.

Amaracus, Sampsuchum, Gef. hor.

Majorana tenuior & minor, Dod.

Amarac. tenuior, Ad. Lob. tenuif. urbana, Cam.

Hæc apud nos in Majoranam vulgarem degenerat: & huic Cuscuta circumnascitur, quæ

Epimajorana, Tab. Ger.

V. Majorana vulgaris.

Majorana, Brunf. Dod.

Amaracus, Matth. Fuch. Lugd. qui Matth. & Fuch. iconem proponit.

Sampsuchus sive Amaracus, Latinis Majorana, Cord. in Diosc. & hist.

Amar. vulgatiore, Ad. Lob. ico. Eyst. major, Cast.

Amaracus, Majorana, Sampsuchum, Gef. col.

Sampsuchus, Lac. Lob.

Majorana vulgo, Maron, Diosc. Cæf.

Majorana sive Amarac. major, Gef. h. Tab. Ger.

Amaracus sylv. annua, Cam.

Hanc latis admodum folijs & capitulis rotundioribus sub Majorana latifolia Eyst. proponit.

VI. Majorana sylv. perennis: & Cam.

Majorana sylv. Trag. Gef. hor.

Origano cognata majorana major, Eid.

Hanc Londino folijs subluteis accepimus.

VII. Majorana sylv. latifolia.

Amaracus sylv. folijs latioribus, Cam.

Majorana sylv. Eid.

Hanc ex horto Sprengeri Heidelb. habemus:

CLINOPODIUM ET ACINOS.

K *κλινόποδιον* Dioscoridi l.3. c.109. quod flores habeat *ὡς κλίνας ποσὶν ὁμοία*: Et Plinio l.24. c.15. quod orbiculato florum ambitu speciem pedum lecti prabeat, ex intervallis Marrubij modo dispositus: quod sanè Clinopodio primo pulchro convenit. Verum ab alijs Ocymoides nominari monet, & Serpyllo similem, surculosam palmæ altitudine: quæ de secundo dici rectè possunt, propter foliorum formam cum Serpyllo & odorem cum Ocimo. *Ἄκινος ἢ ἄκινος* herba coronaria ocimo similis, sed hirsutior atq; odorata, Diosc. l.3. c.50.

I. Clinopodium Origano simile.

Origanum quartum & minus, Trag.

Clinopodiū, Cord. in Diosc. Gef. h. Lac. Cast. Tab.

Clinopodium vulgare, Matth. majus, Cam.

Betoni-

Betonica Pauli, Guil.
Pulegium montanum, Lon.
Origanum sylv. Eid. verticillatum, Thal.
Calamintha prima, Tur.
Acyas sive sterilis, Ad.
Acinos, Lob. Ger.
Acinos, sive Clinopodium sylv. Lugd.
Clinopodium primum, Matth. Clus. pan. Lugd.
Herba Origano vulgari similis, Cæf.
 Duplex est: elatius majore folio: humilius alterum, minore: flore communiter purpurascens, rarius albo.
 II. **Clinopodium arvense Ocimi facie.**
Basilicum tertium, Trag.
Calaminthum montanum, Eid.
Pseudoclinopodium, & Clinopodium alterum, Matth.
Acinos, Dod. gal. Fuch. ico. Lac.
Ocymastrum, Fuch. Lugd.
Pulegium petræum, Ges. hort.
Ocimum parvum, Lon.
Ocimum sylv. sive Acinos, Dod. Ger.
Clinopodium, Ang. Tur. Cæf. majus, Thal.

Clinopodium alterum Matthioli, Lugd. Tab.
Clinopodium aut Lectipes, Ad.
Clinopodium vulgare, Lob. Clus. hist.
 Folij est modò latioribus, modò angustioribus, ratione loci: modò erecta, modò repens: aliquando hirsutissima, aliquando penè lævis: floribus cæruleis, rarius albis.
 Hanc Matth. ut ex ejus descriptione patet, Manardum secutus, & hist Lugd. Acinos nomine exhibuere.
 III. **Clinopodium Ocimi facie alterum.**
Acinos Anglicum, Clus. pan.
Acinos Dioscoridis fortè, Eid. hist.
 IV. **Clinopodium montanum.**
Clinopodium Austriacum, Clus. pan. & hist.
 Flore est purpureo intenso seu violaceo: rarius albo.
 V. **Clinopodium alpinum hirsutum.**
Clinopodium alpinum, Ponæ.
 VI. **Acinos latifolia.**
Acinos, Urtichella olitoribus, Col.
Acinos Dioscor. nomine ab Imperato accepim.

E R I N U S.

Eri^{pin} & Dioscoridi l. 4. c. 29. folijs ex Ocimi minoribus, & lacteo succo turget, &c. Plinio l. 23. c. 7. Herba quam Græci Erineon vocant, &c.
 Erini nomine quatuor à recentioribus plantæ proponuntur.

1. **Erini seu Ocimi aquatici nomine à Matth. quem sequuntur, Lac. Lon. & Lugd. hist.**
Basilicum aquaticum, Cast. cujus folia incisuris carent: præ hac
Hieracium Sabaudum latifolium, Guilandinus nobis ostendit.

2. **Erinus Dalechampij, in hist Lug. sed quid?**
 3. **Erinus Cæf. & Columnæ: est Rapunculi minimi species.**
 4. **Erinos vel Caprificus, Nicandro & Plinio, fortè Esula dulcis, Tragi: vel altera Esula sylv. ejusdem, Adversar.**

O C I M U M.

Ocim^{um} & Dioscoridi l. 2. c. 171. Theoph. 7. hist. 3. cui, ut & Varroni & Plinio l. 19. c. 7. à celeritate proveniendi dicitur. Recentioribus Græcis βασιλικόν, id est regale: unde ab Aëtio ὀνιμον βασιλικόν appellatur.
 Genera plura recentioribus, quæ potissimum differunt magnitudine foliorum. quæ latiora, angustiora, plana vel crispata: colore eorundem quæ viridia, nigricantia, maculata: florum, qui candidi, vel purpurascens: & odore, cum in aliquibus caryophyllos, in alijs citrum redolent.

I. **Ocimum latifol. maculatum vel crispum.**
Ocimum latifolium, Cæf.
Basilicum Indicum, vel potius Hispanicum, Camer.
Ocimum aut Basilicum crispum exoticum aut Hispanicum, Cam. ep. Matth.
Ocimum crispum Hispanicum, Tab.
Ocimum Indicum, Clus. hist.
Basilicum Indicum maculatum, Eyst.

Est majus & minus.
 II. **Ocimum viride folijs bullatis.**
Ocimum Indicum viride majus, folijs protuberantibus, Eyst.
 III. **Ocimum folijs fimbriatis viridibus.**
Ocimum crispum viride, Eyst.
 Odore est inter Camphoram & Citrum confuso.
 IV. **Ocimum caryophyllatum maximum.**

Ocimum in viridarijs Alexandriae, Alp.
Ocimum latifolium magnum, Eyst.
Folij est oblongis colore rubro suffulis exi-
miè odoratis.

V. Ocimum caryophyllatum majus.
Basilica major, Trag Lon.
Ocim. maj. Matth. Fuch Dod. gal. Lac. magn. Tur.
Ocimum maximum, Dod. Lugd.
Ocimum nigrum, Cord. in Diosc. & hist.
Ocimum maximum caryophyllatum, Ad. Lob.
Ocimum caryophyllatum, Ges. hort.

Hoc cum magis minusve hirsutum sit, ab alijs
hirsutum, ab alijs læve pingitur: color tam foli-
orum, quàm florum, in alio alb. in alio niger est

VI. Ocimum citri odore.
Ocimum citratum, Ges. hor. Cæs. Eyst.
Ocimum maximum citratum, Lob.
Ocimum medium sive citratum, Ad. Tab. Ger.

VII. Ocimum vulgatius.
Basilicum sive Ocimum, Brunf.
Ocimum medium vulgatius, Ad. Eyst.
Basilica minor, & Baccharis Germanica, Trag.
Ocimum medium, Matth. Cast. Cam. Lugd. qui
Matth. & Fuch. figuram exhibet.

an Ocimum Nabathæum, Cord. in hist.
Ocimum mediocre, Fuch 3. & medium, Cæs.
Ocim. sive Basilicum medium vulgatius, Lob.
Ocimum magnum, Tab. Ger.

VIII. Ocim. minus angustifol. folijs serratis.
Ocimum minus angustifolium flore albo, Eyst.

IX. Ocimum anisi odore.
Ocimum anisatum, Eyst.
Medio vulgatiore, figurâ respōdet odore Anisi

X. Ocimum minimum.
Ocimum crispum, Brunf. Lon.
Ocimum caryophyllatum, vel minus, Matth.
Ocimum exiguum, Fuch. minus, Dod. gal. Tur.
Basilicum minus, Cast.

Ocimum minus caryophyllatum, Cord. in Di-
oscor. Tab. Ger.

Ocimum minimum Amaraci figura caryophyl-
latum, Lob. Eyst.

Ocimum parvum, & Ocimum caryophylla-
tum, Lugd. duæ figuræ.

Ocimum alterum tenuifolium, Cæs.

XI. Ocimo affinis.
Albahaca herba, quæ odoris gratia in nova Hi-
spania excolitur, Joseph. Acolta l. 4. c. 27.

SECTIO QUINTA.

MENTHA; MENTHA SYLVESTRIS SIVE MENTASTRUM;
MENTHA AQUATICA, SEU SISYMBRIUM; MENTHA CATARIA;
Calamintha; Melissa; Marrubium; Galeopsis sive Lamium & Urtica mortua; Ur-
tica; Alysson; Sideritis; Euphrasia; Melampyron & Cratæogonon;
Betonica, Serratula; Scrophularia & Ruta
canina; Stachys.

M E N T H A.

Mentha veteribus Græcis, Plin. l. 19. c. 8. auctore, *μινθὴ* dicebatur: at odoris suavitas nomen apud Græcos
mutavit, & ἡδύ. σπ. & ἀδύς. ἡδύς. i. e. suavis odor, vocatur qua voce Dioscor. l. 3. c. 41 usus est Hydr-
osmi Theoph. 7. h. 7. ubi Gaza Mentastrum convertit: at Mentæ (fortè Mentastrum intelligens) 6. h. 7. meminuit.
Genera: Dioscoridi sativa est & sylvestris, quam Mentastrum dici, volunt interpretes, Plinium. Galeno 6.
simpl. Mentha est odorata, quæ Dioscoridi sativa est, & altera inodora, quam Calamintham vocitent. Et Plin-
l. c. & l. 20. c. 14. Mentæ genus ejus sylvestre Mentastrum est. Sic l. 20. c. 14. Nepetæ mentionem facit, ex qua, ut
& Mentastro, Origano, Cunila, Serpillo, Marrubio vinum conficit, l. 14. c. 16. ostendit.

Mentha sativa.

I. Mentha hortensis corymbifera.
Balsamita, Brunf. major, Dod. gal.
Alisma, Trag.
Mentha Sarracenicæ, Nicolao in Martiat. Ang.
Cord. in Dioscor. (qui Chrysocome cognatam
vult) Lac. Lon. Cam. Eyst.

Mentha Græca, Matth. Ges. hort. Cast.
Mentha Romana, Lac.
Mentha corymbifera major, Cord. hist.
Costus hortorum, Ges. hor. Ad. Lob. Lugd.
Ovaria, Ges. hort.
Herba S. Mariæ vulgo, Cæs.
Hæc quibusdam Lepidium Dioscoridis: at
Cæsal-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Balsamina agrestis & Nepeta 3. Trag.
 Sifymbrium sylv. Matth. Lugd.
 Sifymbrium, Fuch. Dod. primum, Thal.
 Sifymbrij 1. species prima, Cord. in Diosc.
 Calamentum 3. Ang.
 Calamintha aquatica, Gesn. col. Tab.
 Sifymbrium agreste aquaticum, Gesn. hort.
 Menta sylv. altera, & Menta aquatica, Lon.
 Menta sylv. 1. Cæs.
 Aquatica, sive Sifymbria mentha, Ad. Lob.
 Sifymbria mentha, Ger.
 Balsamita officinarum, Eyst.

Hæc aliquando tota rubet: magis minusve hirsuta existit.

II. Mentha rotundifolia palustris minor, sive floreglobofo: pro 5. in Prodromo descripta.

III. Mentha palustris folio oblongo.
 Menta trifolia aquatica hirsuta, Ad. Lob. Lug.
 Calamintha 3. Dioscoridis, Lob. ico.
 Mentastrum minus spicatum, Lugd.
 Mentastrum aliud hirsuto folio, Cam.

Menta cataria.

I. Mentha cataria vulgaris & major.
 Menta non odorifera, Brunf.
 Nepeta vulgaris, Trag.
 Nepeta fruticosa, Cord. in Diosc.
 Herba gattaria, Matth. Cast.
 Calaminthæ 1. genus, Fuch. 3. genus, Dod. gal. Tur. Thal.
 Calaminthæ species quibusdam, Gesn. hort.
 Calamintha montana, Lon.

Balsamita major, Lac.
 Cattaria herba, Dod.
 Cattaria, sive Mentha catti, Ad.
 Mentha cataria, Lob.
 Gattaria vulgò, Calamintha 3. Diosc. Cæs.
 Herba felis, Lugd.
 Mentha felina, Tab. Ger. Eyst.
 Nepeta Germanica, Cam.

Alij Calaminthæ, alij Melissæ, alij Nepetæ, alij Urticæ, quæ Herculeana Plinio, speciem faciunt: alij inter Calamintham & Melissam mediam volunt.

II. Mentha cataria minor.
 Cattaria minor, Clus. pan.

Cattaria tenuifolia Hispanica, Eid. hist.
 Nepeta minor, Cam.

III. Mentha cataria minor alpina: pro 4. in Prodromo descripta.

Nepetella, Eyst.

IV. Mentha cataria latifolia.
 Mentha cataria peregrina latifolia, Lob. Lugd.
 Menta felina sativa latifolia, Tab.
 Menta cataria altera, Ger.

Nepeta peregrina, Eyst.

V. Mentha cataria angustifolia major.
 Mentha cataria peregrina angustifol. Lob. Lug.
 Cattaria folio longiore, Dod.

Mentha felina sativa angustifolia, Tab.

Salvia Romana, Ger. ico.

VI. Mentha cataria angustifolia minor: sub 3. in Prodromo descripta.

CALAMINTA.

Kαλαμίνθη, quasi bona & utilis mentha, nidore enim suo, ut habet Aristophanes, serpentes, vel accensa, vel substrata, ait Dioscorides, l. 3. c. 43. fugare solet.

Genera tria Dioscoridi: 1. folijs Ocimi, montibus familiaris: 2. pulegio similis, sed major, quam ἀγρίαν πύλεγιον pulegium sylv. Romani νεπέταν vocant (& Plinius, l. 20. c. 14. Nepeta obiter meminist) 3. Mentha sylvestri cognata est, folijs oblongis, caule & ramis, quam superiora majoribus, sed viribus inefficacior.

I. Calamintha incana ocimi folijs.
 Calamintha 2. incana, Lob. Lugd.
 Calamintha Cretica, Cam.
 Calamintha montana incana minor, Tab.
 Calamintha montana vulgaris, Ger.

II. Calamintha pulegij odore, sive Nepeta.
 Calamintha altera, Matth. Lugd. (fortè pulegium Diosc.) Lac. ico. Lug. (duplici figura) Cam.
 Nepeta agrestis, Cord. in Diosc.
 Calamintha Italica pulegij odore, Gesn. hort.
 Calamintha altera odore gravi Pulegij, folijs maculatis, Ad. Lob.

Pulegium sylv. sive Calamintha altera, Dod.
 Calaminthum, quod vulgo Nepeta, Cæs.

Calamintha arvensis 2. Tab.

Calamintha montana præstantior, Ger. ico.

Calamintha angustifolij, Eyst.

III. Calamintha vulgaris, vel officinarum Germaniæ.

Calamintha, Matth. 2. Thal. vulgaris, Cam.

Calamintha montana, Gesn. hort. Lac. Dod. Cast. Lugd.

Calamintha montana vulgaris, Lobel. Tab. Eystett.

Nepeta

Neperia montana, Cord. in Diosc.

Calamintha 3. Dioscoridis Dalechampio, Lug.

Mentha sativa rubra, Ger. ico.

IV. *Calamintha magno flore*.

Calamintha montana præstantior, Adv. Lob.

Lugd. Cam. Tab. Eyst.

Calaminthum 1. Ang.

Calamentum montanum, Cæs.

Scordonia sive Salvia agrestis, Ger. ico.

V. *Calamintha vulgaris exiguo flore*: quæ in Prodro-mo describitur.

VI. *Calamintha arvensis verticillata*.

Mentastrum, Brunf.

Nepeta agrestis, vel 4. Trag. Lugd.

Mentha aquatica exigua, & *Pulegium sylv.* Eidem, & floris colore solum differt.

Calamintha aquatica, Matth. Lugd.

Calamintha aquatica Belgarum, an *Polycnemon*, quasi *multitibia*, Ad. Lob.

Calamintha altera, Dod gal. Fuch. Tur.

Calamintha arvensis, Gesn. hort. Tab.

Nepeta, Lon.

Polycnemon Lobelij, Lugd.

VII. *Polycnemon Dalechampij*, Lug. quid?

MELISSA.

Mελισσόφυλλον & Μελίτταινα, id est, *Apiastrum*, quod hac αιμέλιτου apes delectentur, Dioscoridi, lib. 3. cap. 118. Plinio, lib. 21. cap. 20. *Melysophyllon sive Melistus*: & prius, lib. 21. cap. 9. *Melissophyllon* quod *Apiastrum*. Latine *Melissa* ab apibus, quæ etiam μέλισσαι dicuntur.

I. *Melissa hortensis*: & Lon.

Melissa, Brunf. Ang. Dod. Cæs. Ger. officin. Eyst.

Melissa domestica, vel 1. Trag. descript. nostrâs, Cam.

Melissoph. Matth. Gesn. hort. Cast. Lugd. Tab.

Melysoph. vulgare vel adulterinum, Fuch.

Apiastrum, Matth. Cord. in Dioscor. Lac. Tur. Ad Lob.

Citrage, Gesn. hort.

Hanc in montibus sponte nasci Matth. asserit, quam

Melissophylli sylv. genus Matthioli, Gesn. hort. nominat.

II. *Melissa peregrina folio oblongo*.

Melissa Moldavica, Matth. Cast. Lugd.

Melissa vel *Cedronella*, id est, *Citrage Turcica*, Gesn. hort.

Melissophyllon Turcicum, Ad. Lob.

Melissæ genus ex Oriente, Cæs.

Melissa Turcica Dalechampij, Lugd. Camer. Tab. Ger.

Variat magnitudine: hinc duæ figuræ in Lugd. hist: colore quoque flores, qui cæruleus, purpurocæruleus, & albus.

Melissa Moldavica flore cæruleo, & flore albo, Eystett.

III. *Melissa Moluccana odorata*.

Melissa Constantinopolitana, Matth.

Cardiaca Melica, sive

Molucca Syriaca, Ad.

Molucca lævis, Dod. Ger.

Cardiaca melica, sive *Molucca minus aspera*, Lobel.

Molucca sive Melissa Constantinopolitana, Cam. 1. Cast.

Molucca 1. Cæs.

(Lugd.

Molucca sive Melissa Turcica Dalechampij, *Melissophyllum Constantinopolitanum*, Eid.

Cardiaca Syriaca, Tab.

Molucca odorata spinosa, Cast. Eyst.

Alteram lævem, alteram aculeatam Matth. dicit: aculeis carentem nullam vidimus.

IV. *Melissa Moluccana foetida*.

Melica, vel *Molucca asperior*, Ad. Cam.

Molucca asperior Syriaca, & *Maseluc Turcorum*, Lob.

Molucca spinosa, Dod Lugd. Ger.

Molucca altera, Cæs.

Molucca, vel *Melissa Constantinopolitana* 2.

Cardiaca Syriaca aspera, Tab. (Cast.

Molucca lævis inodora, Eyst.

Utamque *Moluccam Alyssæ Galeni* congenerem, ut & *Dioscoridis* & *Plinij Cæsalpinus* voluit.

MARRUBIUM.

Μάρριον Dioscorides, lib. 3. c. 119. id quod *Marrubium album* dicitur, nominat: at quod nigrum, βαλλωτὴ μέλαν μάρριον, lib. 3. cap. 117. vocat. Plinius, lib. 20. cap. 22. *Marrubium*, quod Græci *Prasium* vocant: & lib. 27. cap. 8. *Balloten*, alio nomine *Melamprasion* Græci vocant.

Genera duo Theoph. 6. hist. 1. & 2. proposuit: aliud folio herbido, incisuris profundioribus, quo unguentarij

utuntur: alterum rotundius squallens, incisuras habens obscuriores (Prasium innuere videtur.) Et Plin. l. 20. c. 22. duo genera, ex Castoris sententia, nigrum, & quod magis probat candidum.

Marrubium nigrum.

I. Marrubium Cardiacum dictum, fortè primum Theophrasti.

Marrubium mas, Brunf.

Melissa sylv. Trag.

Cardiaca, Matth. Dod. gal. (& Sideritis r.) Gesn. hort. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. Thal. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Lycopsis, branca lupina, Ang.

Cardiaca, vel Lycopus, Fuch.

Alysson Galeni & Aëtij esse, Cæsalp. censet.

II. Marrubium palustre glabrum.

Marrubium aquat. Trag. Ad. Lob. Dod. Thal.

Marrubium palustre, Dod gal. Lon. (Lugd.

Sideritis r. Matth, Ang. Gesn. hort. Lac. Lugd.

Cast. Cam. 2. Lon.

Lancea Christi, Gesn. hort.

Verbenæ alterum genus, Cæs.

III. Marrubium palustre hirsutum: quod

r. in Prodr.

IV. Marrubium nigrum foetidum, Ballote Dioscoridis. (Lon.

Marrubium majus, vel r. Trag. nigrum, Gesn. h. Ballote, Matth. Fuch. Tur. Cord. in Diosc. Lac.

Dod. Lob. Cæs. Cast. Lugd.

Marrubium nigrum foetidum, Ad.

Marrubiastrum, Tab.

Marrubium aquaticum, Ger.

Variat folijs majoribus & minoribus.

V. Marrubium nigrum rotundifolium.

Ocimastrum Valentinum, Clus. hisp. & histor Lugd.

Marrubium Hispanicum odore Stœchados, Lob.

Marrubium Hispanicum, Tab. Ger.

VI. Marrubium nigrum longifolium.

Herba venti Monspel. Gesn. hort. Lob. Lugd.

Sideritis Monspeliensium, Lugd.

Parietariam Monspeliensium à Cordo vocari, Lob. & Lugd. asserunt.

Marrubium album.

I. Marrubium album vulgare.

Marrubium foemina, Brunf. candidum, Trag.

Marrubium, Matth. Cord. in Diosc. Fuch. Dod.

Tur. Lac. Cæs. Cast. vulgare, Clus. hist. Eyst.

Marrubium album odorum, Ad.

Marrubium, Gesn. hort. Lob. Lugd. Tab. Ger.

Prasium, Ang.

II. Marrubium album villosum, an Prasium

Dioscoridis: quod 2. in Prodr.

III. Marrubium album crispum: quod 3. in Prodr. (num.

IV. Marrubium album latifolium peregrinum

Marrubium candidum, Dod. Ger. Hispanicum, Tab.

Marrubium candidum alterum Hispanicum, Lob. (hist.

Marrubium alterum pannonicum, Clus. pan. & Marrubium Creticum, Cam. (grinum.

V. Marrubium album angustifolium peregrinum

Marrubium Creticum angustiore folio, Adv. Lob. Eystett.

Marrubium Creticum, Dod. Ger. Tab. Lugd. qui à priore non distinguit.

Marrubium Creticum aliud, Cam.

VI. Marrubium album peregrinum brevibus, & obtusis folijs.

Marrubium Creticum angustis folijs inodorum, Eystett.

GALEOPSIS SIVE LAMIUM VEL URTICA MORTUA.

Γαλιόψις ἢ γαλιόβδολον tota frutice, cum caule & folijs Urticam refert: at folia leviora & trita graviter olent: florestenues sunt ac purpurascetes, Dioscoridi, l. 4. c. 95. Et Plinio, l. 27. c. 9. Galeopsis aut Galeobdolon, &c. Urtica mortua & iners, quod folijs innoxia sit, quam Plinius, l. 21. c. 15. inter Urticas recensens, Lamium vocavit eam quæ innoxia sit & morsu careat: & l. 22. c. 14. addit album habere in medio folio, &c.

I. Lamium purpureum foetidum, folio subrotundo, sive Galeopsis Dioscoridis.

Urtica labeo mas, Brunf.

Lamium, Trag. (vel Urtica 8. 9. 10.) Fuch. Dod. gal. Lugd.

Galeopsis Ericio Cord. Cord. in Diosc. Lon.

Cæs. 2. Tab.

Galeopsis vulgaris foetens purpurea, Adv. sive

Urtica non mordax, Lob.

Galeopsis purpurea, Lugd. Cast.

Urtica mortua, Gesn. hort.

Urtica iners altera, Dod.

Urtica non mordax vulgaris foetens purpurea, Lob. iço.

Lamium, sive Urtica non mordax vulg. & foetida, Clus. pan.

Habe-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Genera duo Dioscoridi: una agrestior, altera non aequè aspera, &c. at Plinios. 21. c. 15. plures sunt differentiae: sylvestris, quam foeminam vocant, mitior: & in sylvestri qua dicitur Cania, acrior: qua verò odorem fundit, Herulanea: qua innoxia morfu carens, Lamium vocatur Vide etiam l. 22. c. 13. & 14. Distinguiuntur in pungentes & non pungentes: pungentes in majorem & minorem: non pungentes, in foetidas & non foetidas, & has in maculatas, & non maculatas: qua florum colore purpureo albo, luteo variant.

Urtica urens.

- I. *Urtica urens maxima.*
Urtica major, Brunf. Fuch. Dod. gal. Lon. Thal. Taber.
Urtica vulgaris urens 1. Trag.
Urtica secunda, Matth. Lac. Cæs. Lugd. Cast.
Urtica, Cord. in Diosc. urens, Ger. urens altera, Dodon.
Urtica sylv. major, Ges. hor. sylv. asperior, Lob.
Urtica communis, sive major & foemina, Ad.
 Hujus & caulis & radix aliquando parum rubent, & dicitur
Urtica rubra, Tab. Ger.
- II. *Urtica urens altera.*
Urtica vulgaris urens altera, Trag.
Urtica oligophyllos (à folior. paucitate) Lug.
- III. *Urtica urens minor.*
Urtica minor, Brunf. Fuch. Dod. gal. Cord. hist. Lon. Thal. Tab. Ger. sylv. minor, Ges. hor.
Urtica tertia, Trag. Matth. Lac. Lugd. Cast.
Urtica exigua, Cæs. urens minima, Dod.
Urtica minor sive Cania Plinij acrior, Ad.
Urtica minor acrior, Lob.
- IV. *Urtica urens pillulas ferens: 1. Dioscoridis semine lini.*

Urtica, Ang. legitima, Clus. hist.
Urtica Romana, Trag. Fuch. (& vera) Tur. Ges. hort. Eyst.
Urtica sylv. sive Romana offic. semine Lini, Ad.
Urtica Rom. vel mascula, Lob. Cam. Tab. Ger.
Urtica prima, Matth. Lac. Cæs. Cast. Lugd.
Urtic. 1. quæ in Alexandria Angiar dicitur, Alp.
Urtica sylvestris, Dod. gal.
Urtica urens prior, Dod.

Urtica fatua aculeata.

I. *Urtica aculeata folijs ferratis.*
Cannabis sylv. Trag. Lugd. spuria, Ger.
Cannabis sylv. spuria altera, Lob. ico.
Cannabina alba, Tab.
 Floribus communiter purpureis: rarius candidis.

II. *Urtica aculeata folijs ferratis altera.*
Cannabis sylv. spuria tertia, Lob. ico.
 an *Sideritis Cordi*, Thal.
Alyssum arvense album, Tab.
Urtica mortua quarta, Dod. post.

III. *Urtica aculeata folijs non ferratis.*
Sideritis altera Matthioli, ipsi Lugd.
Cannabis spuria facie Urticæ, Lob. ico.
Urtica fatua sylv. aculeata, Thal.

A L Y S S O N.

A *Lyssoson Galen. 2. de Antidotis, herba est Marrubio similis, orbes habens in surculorum summitatibus, asperiores & magis spinosos: flores ad caeruleum vergentes: sic dicta eidem, 6. simpl. quod demorsos à cane rabido mirificè juvet. Sed hæc à Diosc. l. 3. c. 105. quæ folijs est rotunda, & fructu duplicium scutulorum effigie, planè diversa: ut & Pl. l. 24. c. 11. licet eandem nominis ratione assignet, cui & alia est, & ad Rubiam lavem referenda.*

- I. *Alysson verticillatum folijs profundè incisissimè* gere suspicatur, Lugdun.
Alysson Galeni, Clus. hisp. & hist. Dod. Lobel. Planta Hispanica Marrubio similis, Col.
 Cast. Ger. Ex horto clarissimi Contareni.
- II. *Alysson verticillatum folijs crenatis.*
Sideritis Alysson, & *Sideritis Heraclea Dioscoridis*, *Alysson Antonij Coi ex Galeno*, Col.

S I D E R I T I S.

Σ *Sideritis (ἀπό σιδῆρος ferro, ob vim vulnera glutinantem) Dioscoridi l. 4. c. 33.*
 Genera: *Dioscoridi triplex est: 1. aliquibus Heraclea folys Marruby: 2. folia longis pediculis herentia, ceu filicis, utrinque numerosa: quæ Heraclea Crateva, folijs Coriandro similibus. Plin. l. 25. c. 5. sub Achillæa sex differentias recensuit: prima Achillæa, quæ & Dioscor. altera est Myriophyllon Diosc. tertia est Sideritis Heraclea 1. Diosc. quarta & quinta Sideritis Heraclea Crateva & tertia Diosc. sexta est Sideritis secunda Dioscor.*
 Sideri-

Sideritis hirsuta.

I. Sideritis folijs hirsutis profundè crenatis.
Sideritis herbariorum 5. Tab.

Sideritis Monspeliaca Scordioides, Ad. floribus
luteis, Lob. Lugd.

Tragoriganum Prassoides, Peninij.

II. Sideritis hirsuta procumbens.
Sideritis Heraclea, Clus. hisp at 3. in hist.

Tetrahit herbariorum, Lob. Lugd.

Herba Judaica, Dod.

Sideritis Herculea Dioscoridis, Cæs.

Sideritis prima Herculea, Cam.

Sideritis herbariorum 4. Tab.

III. Sideritis hirsuta procumbens altera mi-
nimum crenata.

Sideritis quarta & quinta, Clus. hist.

IV. Sideritis vulgaris hirsuta erecta.

Sideritis prima, Fuch. Tur. Cord. in Dios. Gesn.
hort. Thal.

Sideritis vulgaris, Cam. in Matt. vel 2. Clus. hist.

Sideritis quarta, Lon.

Sideritis Heraclea, Cord. hist. Tab.

Sideritis sive ferruminatrix, Ad. Lob. ico.

Sideritis Herculea altera in vineis, Cæs.

Herba Judaica, Ges. col.

Tetrahit, Lugdun.

V. Sideritis hirsuta vulgaris humilior.

Sideritis secunda, Clus. pan. & hist.

Illius flos candidus, rictu sanguineis notis a-
sperfo: hujus flos amplior, albus luteo palle-
scens paucis rubris punctis aspersis.

VI. Sideritis hirsuta pallido flore.

Sideritis pannonica 3. Clus. pan. at 6. in hist.

VII. Sideritis montana parvo varioq; flore.

Siderit. mont. parvo flore nigro purpureo, Col.

Caput purpureo nigrescit, umbilico luteo &

collo candicante, à D. Columna accepimus.

VIII. Sideritis alpina Hyssopifolia.

Sideritis montana, Ad. Lob. ico. Lugd.

Sideritis herbariorum 6. Tab.

Sideritis septima, Clus. hist.

Variat folijs quandoq; angustioribus, quan-
doq; latioribus & in summitate crenatis, quã-
lem ex Pyrenæis habemus.

IX. Sideritis querno folio, Dalech. Lugd.

Huic similem Britannicæ nomine, ann. 1578.
in horto Patavio legimus.

X. Sideritis alsine Trixaginis folio: quæ 2.
in Prodromo.

Sideritis glabra.

I. Sideritis arvensis latifolia glabra.

Sideritis 2. Matth. quamvis hist. Lugd. velit esse
Cannabinam spuriam Lobelij: alijs Marrubi-
um pannonicum Clusij.

Sideritis Heraclea altera, Cæs.

Sideritis arvensis flore pallido, Cam.

Sideritis prima arvensis species altera, Thal.

Alyssum majus, Tab.

Alyssum Germanicum, Ger.

II. Sideritis glabra oblongo splendente fo-
lio: quæ 1. in Prod.

III. Sideritis arvensis angustifolia rubra.

Sideritis alia in vineis flore purpureo, Cæs.

Sideritis arvensis flore rubro, Cam.

Siderititi 1. congener secunda, Thal.

Ladanum segetum Plinij, & Tetrahit angusti-
folium alijs, Lugd.

Alyssum Galeni flore purpureo, Tab.

Plinius lib 26. cap. 8. inquit, Ladano sistitur
alvus utroque quod in segetibus nascitur con-
tuso & cribrato: hæc ille. Flore est purpureo,
rarius albo.

E U P H R A S I A.

Euphrasiam olim *Εὐφροσίην* dictam aliqui volunt, eò quod oculos, eorum caliginem disentiendo, dele-
ctet: hinc nonnullis *Ophthalmica* & *Ocularia*: quæ cum paulò supra ducentos annos inventa fuerit,
veteribus indicta videtur. Fortè hæc vox à Buglossa mutuata, quæ etiam *ὀφθαλμίου* dicitur: quod eo modo
quò Buglossa in vinum coniecta, animi lætitiã faciat; sic & Euphrasia, quam primo loco proponimus, oculos
juvet: hinc Germanis, *oculorum solatium*.

I. Euphrasia officinarum.

Eufragia alba, Brunf. vulgaris, Col.

Eufragia, Matth. Ang Cæs Cast. desc. altera ma-
jor, Thal.

Euphrasia & Eufrasia, Fuch. Dod. Lac. Ges. Ad.
Lob. Lugd. Tab. Ger. vulgaris, Lon.

Euphrasia Argentinensium, vel 2. & 6. Trag.

Ophthalmica sive Ocularia, Eric. Cord.

Altera major est & ramosior, folijs minori-
bus: altera minor folijs latioribus, & in mon-
tibus ferè semper unicaulis, quandoq; in alpi-
bus Helyeticorum parva, luteis floribus: floris

colore variat, communiter ex luteo albicat, aliquando eleganter ex cæruleo purpurascit: hinc Euphrasia ramosa pratensis flore albo, & Euphrasia minus ramosa, flore ex cæruleo purpurascente, Eyst.

I. Euphrasia folijs lini angustioribus.

Eufragia linifolia, Col. par. 2.

Hæc flore, fructu, semine ac sapore congener & dodrantem non excedit.

III. Euphrasia pratensis rubra.

Eufragia altera, Dod. Lob. Lugd. Col.

Sideritis pratensis rubra, Lugd.

Ericoides rubrum, Thal.

Cristæ alterius generis prima, Cæs.

Odontites, Tab.

Cratæogonon Euphrosyne, Ger.

Habetur brevis & palmaris.

IV. Euphrasia pratensis Italica latifolia.

Eufragia 3. non scripta, sive media, Col.

Brunellæ Italicæ nomine in Phytopinace: ac in Prod. sub Euphrasia purpurea minore descripta: quæ floris colore purpureo, vel candido variat.

V. Euphrasia Italica latifolia altera.

Eufragia major sylv. purpurea latifolia, Col.

VI. Euphrasia pratensis lutea.

Sideritis pratensis lutea, Lugd.

Ericoides luteum, Thal.

Cristæ alterius generis altera, Cæs.

Odontites secunda flore luteo, Tab.

Eufragia sylv. major lutea angustifolia, Col.

VII. Euphrasia lutea alsinifolia, radice squammata: pro i. in Prod. descripta.

Anonyma radice dentariæ, Col. par. 2.

M E L A M P Y R U M.

Mελάμυρον, id est, Triticum nigrum, Galeni i. aliment. ult. quod ex tritici mutatione generari censetur: & Theophrasto 8. hist. 5. de nostro 1. & 2. intelligere oportet: quod quibusdam Pliny l. 21. cap. 17. Stelephuros, alijs ejusdem Alopecuros, cui nomen à spica molli & lanugine densa, vulpium caudis non dissimili, cui proxima Stelephuros, nisi quod illa particulatim floreat: hæc Plinius. An forte Aera Pliny l. 18. c. 17. Triticum simili modo enecat aera: quamvis hoc nomen & jam Lolio tribuatur.

I. Melampyrum purpurascente coma.

Trifolium majus, Brunf. ico.

Triticum vaccinum, Trag. Dod. Lon. Lugd.

Melampyr. Dod. gal. Ad Lob. Cam. Tab. 5. Thal.

Parietaria sylv. tertia, Clus. pan. & hist.

Variat floris colore: flore est infernè supernèq; puniceo, medio candido, folijs laciniatis: sic infernè puniceo, supernè luteo, folijs minorib. flore luteo in summo albicante: infernè candido supernè luteo: sic ex albo viridiq; mixto.

II. Melampyrum cærulea coma.

Parietaria Lipsensium, Trag.

Parietaria sylv. Cam. sylv. i. Clus. pan. & hist.

Coma, coloris est, modo violacei, modo purpurei, nunc dilutioris, nunc saturatoris: modo candidi.

III. Melampyrum lanuginosum Boeticum.

Parietaria montana Boetica, Clus. cur post.

IV. Melampyrum luteum latifolium.

Parietaria sylv. 2. Clus. pan. & hist. sylv. Eyst.

Cratæogonon, Ad. Lob. Lugd. rubrum & album, Ger.

Satureia lutea Dalechampi, Lugd.

Hyssopus nemorensis & lutea, Lugd.

Melampyrum primum, Thal.

Crista prima, Cæs.

Milium sylvaticum primum & secundum (solo colore floris differunt) Tab.

κραταιόγουν Dioscorides l. 3. c. 139. folijs Melampyro similibus describit, & c. quæ notæ huic conveniunt. At Plinio l. 7. cap. 8. Cratæogonon duplex, alterum Dioscoridis respondens, alterum fortè Persicaria erit.

V. Melampyrum luteum angustifolium: quod sub Melampyro 4. in Phytopinace, & pro Melampyro luteo linariæ folio, in Prod. descr. an Melampyrum sextum, Thal.

VI Melampyrum luteum minimum.

Melampyr. perpusillū luteum, Ad. Lob. ic. Lug.

Melampyrum luteum, Tab.

B E T O N I C A.

Kετρον à remedium copia & varietate: ψυχότρονον, quod frigidis locis inveniatur: Romanis Βετρονίη Dioscoridi l. 4. cap. 1. Veronica quæ dicitur in Gallia, in Italia Serratula, à Græcis Cestron, aut Psychotrophon, Plinio lib. 25. cap. 8.

I. Beto-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Galeopsis 2. Dod. gal.

Scrophulariæ majoris altera species, Ges. hor.

Clymenon fœmina, Eid.

Clymenon, sive Betonica aquatica, Tur.

Betonica aquatica, Dod. Ad. Lob. Lugd. Taber.

Ger.

Scrophularia major aquatica, Thal.

IV. Scrophularia folio Urticæ.

Galeopsis, Ang.

Scrophularia peregrina, Cam.

an Scrophularia Cretica 2. Clus. hist.

V. Scrophularia flore luteo.

Lamium pannonicum, 2. Clus. pan. alterum sive exoticum, Eid. hist.

Scrophularia montana maxima, Col.

In Phytopinace, Matthiolo & Prodromo descripta.

VI. Scrophularia folijs lacinitatis: quæ 2. in Prod.

VII. Scrophularia folijs filicis modo lacinitatis, vel Ruta Canina latifolia.

Scrophularia Cretica 1. Clus. hist.

VIII. Scrophularia, Ruta canina dicta vulgaris, Sideritis 3. Matth. Cam. qui addit forte à pictore non rectè expressam.

Sideritis altera Diosc. Lac. Cast. Tab. prima, Lon.

Galeopsis 3. Dod. gal.

Ruta canina, Ad. Lob. Lugd. Tab. Clus. hist.

Scrophulariæ similis planta major: Sideritis 2. Dioscoridis, Cæs.

In Matthioli figura folia inferiora cum Tanacetum referant, aliqui Tanacetum in odorem esse suspicantur: at Rutam caninam ipsum exprimere voluisse non dubitamus, cum à Nobiliss. Cortuso Sideritidis 3. nomine, Rutam hanc acceperimus, qui eam Matthiolo communicaverat.

S T A C H Y S.

Σ *Stachys frutex est Marrubio similis, sed longior, folijs subhirsutus, durus, odoratus, candidus, Dioscoridi lib. 3. cap. 120. At Plinio lib. 24. cap. 15. Stachys porri similitudinem habet, longioribus & pluribus folijs, odoris jucundi, coloris in luteum inclinati. Stachys id est spica.*

I. Stachys major Germanica.

Marrubium agreste, vel 3. Trag.

Stachys, Matth. ed. prim. Fuch. Dod. gal. Cord.

in Diosc. & hist. Tur. Lac. Lon. Ad. Cast. Lugd.

Tab. Ger. Dioscoridis, Lob.

Sphacelus alijs Stachys, Guil.

Stachys Germanica, Gesn. ap. minor, Cam.

Pseudostachys, Matth. Lugd.

Salvia sylvestris, Cæs.

Marrubium montanum alterum, Thal.

Sideritis, Heraclea, Col.

Floribus est purpurascens, rarius albis.

II. Stachys Cretica: pro Pseudostachyde 1. in Prodromo descriptur.

III. Pseudostachys alpina.

Marrubium montanum 1. Thal.

Aspentraut/ fortè Sphacelus Theophrasti, Lon.

Salvia sylv. nigrior, Cæs.

Salvia alpina, Tab. Ger.

Hujus altera species gravi odore carens: utraque sub Pseudostachyde 2. in Prodromo descripta.

IV. Stachys minor Italica.

Stachys, Matth. Dod. Lugd. Taber. Ger. minor, Cam.

Stachys floribus gratioris odoris, Gesn. ap.

Stachys spuria Flandrorum, Ad. Lob. ob.

Stachys lychnitis, Eid. ico.

Salvia sylvestris 3. Cæs.

V. Stachys Lusitanica, Lob. Lugd.

VI. Stachys spinosa Cretica.

Stachys spinosa & Gaiderthymo, id est, Asinum Thymum, Clus. ap. 1.

Gaiderothymum Creticum, Hon. Belli ep. 5. ad Clus. Ponæ Ital.

VII. Stachys palustris fœtida.

Stachys palustris Gesneri, Cam.

Betonica fœtida, Gesn. col.

an Herbæ Judaicæ cognata, Eid.

Sideritis 1. gravis odoris, Thal.

Clymenon minus, Lugd.

Tertiola, quod tertianas sanet, Cæs.

Marrubium aquaticum acutum, Ger.

Lysimachia galericulata adulterina, Eyft.

S E C T I O S E X T A.

SALVIA; HORMINUM; VERBASCUM; BLATTARIA;
ÆTHIOPIS; VERBASCULUM SIVE PRIMULA VERIS;

Sanicula Alpina vel Auricula Urfi; Pinguicula; Digitalis;
Ephemeron.

S A L V I A.

Salvia, quod ad multa, præsertim ad fecunditatem, salutaris sit: cum steriles, hujus usu frequenti gravida reddantur: quare Agrippa sacram herbam vocavit, Aetio auctore. Ἐλελίφακον Dioscoridi l. 3. c. 40. (quasi in tabem redacta, cum herba ipsa semper retorrída & exucca videatur: id enim σφάνος & σφάνελος significat: folia enim attritus vestibus comparantur) & ἐλαφόβοσκον & σφαγνόν dicitur. Plinius l. 22. c. 25. Lenti sylvestri annumerat, putans Elelíphacon à Lente dictum, ab alijs Phacon Est, inquit, & sylvestris Elelíphacos à Græcis dicta, ab alijs Phacos: Est ea sativa lente levior & folio minore atque sicciore & odoratiore (quibus Sphacelum Theophrasti innuit) Est & alterum genus ejus sylvestris, odore gravi hac mitior: folia habet Cotonei mali effigie, sed minora & candida) hac est apud Dioscoridem historia Salvia, quam cum Phaco & Aphaca confundit) subjungit: nostri, qui nunc sunt herbarij, Elelíphacon Græcè, Latine Salviam vocant, mentesimilem, canam, odoratam (majorem haud dubiè intelligit.) At l. 26. c. 6. Salvia meminit: an verò de hac, vel Stachy, vel Sphacelo Theophrasti, vel Hormino vulgari, vel Aethiopide loquatur, ambigitur.

Genera: Dioscorides unius meminit: qua major vulgaris est: at Theoph 6 hist. 1. Salviae plura sunt genera: subjungens Sphacelum & Salviam inter se distare, quasi alterum urbanum alterum sylvestre genus dixerit.

I. Salvia major, an Sphacelus Theophrasti?
Salvia latifolia, Brunf. desc. Trag. Gesl. hor. Lon.
Clus hist. Cam.
Salvia major, Matth. Fuch. Dod. Tur. Lac. Lugd.
Cast. Tab Ger.
Salvia hortulana, Eric Cord.
Salvia, Ang. Cord. in Diosc. domestica, Cæs.
Salvia major scabrius Dioscoridis, Ad. Lob.
Salvia major latifolia flore cæruleo, Eyst.

Varietas in folijs & floribus: folijs est viridibus, usque crispis & non crispis, purpurascens, vel coloribus: sic vel totis, vel partim albidis: floribus communiter cæruleis, rarius candidis.

II. Salvia nigra.
Salvia major alba, Dod.
Foliorum pediculi, ac nervi, & recens enata folia atrorubent.

III. Salvia minor aurita & non aurita.
Salvia nobilis, Brunf. Gesl. hort.
Salvia angustifolia & minor, Trag.
Salvia minor, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in
Diosc. Lac. Tur. Lob. Cæs. Tab. Ger. pinnata, Ad.
Salvia acuta, Lon. (Eyst.)
Salvia angustifolia, Clus. hist.
Salvia tenuifolia auriculata, Cam.
Sphacelus verus Theophrasti, Lugd.

Variat folijs auritis, vel pinnatis, & non auritis: folijs aliquando Lavandulæ concoloribus, sed latioribus, & gravioris odoris: rarius luteolis: flore cæruleo, rarius albo.

IV. Salvia minor altera: hæc odore & sapore est Absinthij, flore que rubente: quam primum Basileæ in horto Pharmacopæi Johannis Heitzmanni: dein in horto Montebelgardiaco, legitimus.

V. Salvia folio tenuiore.
Salvia Hispanica odoratissima, Cam.
Salvia Indica, Tab Ger.
Salvia Hispanica flore albo, Eyst.

VI. Salvia latifolia serrata: quæ 1. est in Prodromo.

VII. Salvia angustifolia serrata.
Salvia Cretica angustifolia, Clus hist.

VIII. Salvia angustifolia lanuginosa: quæ 3. in Prodromo.

IX. Salvia baccifera.
Salvia fructum instar gallæ ferens, Matth.
Salvia Græca, quæ hodie φλασκομυλλία, Ang.
Salvia Cretica, Dod. Tab.
Salvia coccifera sive baccata Cretensis, Ad.
Salvia Cretica baccifera, Lob. ico. Lugd. Cam.
ep. Matth.

Hujus folia aliquando aurita, nonnunquam

appendicibus carentia: subinde quædam cauliculatorum pars inter genicula in crassitudinem extuberant ut gallarum (sunt excrescentiæ quædam) magnitudinem & similitudinem, seu baccarum & pomorum orbiculorum, in

Creta assequantur. At in regionibus frigidis nulla profert: hinc duæ figuræ apud Clus. hist. Salvia Cretica pomifera, & non pomifera. X. Salvia folio subrotundo: quæ 2. in Pro-dromo.

H O R M I N U M.

Oρμινον herba est folijs Marrubio similis, caule quadrangulo, &c. Dioscoridi l. 3. c. 145. dictum videtur ἀπὸ τῆς ὀρμινῶν, quod πρὸς τὸν οὐνεσίαν παρορμινῶν, ad Venerem stimulet, ut Dioscorides loquitur. Theophrastus Hormini (Gaza Geminalem vertit) inter fruges meminit 8. hist. 1. & 7. Galeno 8. simpl. φόρμιον: Aeginaeta ὀρμινον & φόρμιον dicitur. Plinius l. 18. c. 7. Horminum à Græcis dictum, Cumino simile scribit.

Genera duo Dioscoridi: sativum & sylvestre: in sylvestri semen rotundum ac fuscum, in altero nigrum & oblongum reperitur. Et Plinio l. 22. c. 25. Horminum Cumino simile, &c. duorum generum, alteri semen nigrum & oblongum, alteri candidius & rotundius: qui vires à Dioscoride prius propositas subjungit.

I. Horminum sativum.

Horminum, Matth. Ang. Lac. Dod. Adv. Lob. Cæsalp. Lugd. Taber. Cast. sativum, Dod. gal. Cæsalp. Cam.

Orminum verum, Gesn. hort. minus, Lon.

Horminum sylv. folijs purpleis, Ger.

II. Horminum Syriacum: & Eyst. in Phytopinace, Matthiolo & Prodromo descriptum. Bisermas, Cam. Aman quibusdam.

III. Horminum Sclarea dictum.

Gallitricum sativum, Trag.

Gallitricum, Dod. gal. Lugd. Cam. Ger.

Sclarea, Matth. Cast. Cam. Tab. vulgo & Centrum galli, Guil. pap.

Sclarea hortensis, Gesn. ap.

Sclarea Æthiopsis, Ang.

Orminum sativum, Fuch. Tur. Cord. in Diosc.

Horminum & Orminum minus, Gesn. hort.

Scarlea, Ad Lob.

Sideritis Heraclea, Frac. cui & Alysson Galeni.

Scordium alterum Plinij, Dalech. in Plin.

Orvala, Dod. Cast.

Horminum sylv. 1. Clus. hist.

Horminum hortense, Eyst.

Matriſalvia major, Col.

Quibusdam scopa regia Plinij, inter Sideritides lib. 25. cap. 5. & Tusilago altera, quæ quibusdam Salvia, Plinij lib. 26. cap. 6. cum qua in multis convenit: alijs Phorbion Galeni: alijs Baccharis Dioscoridis l. 3. cap. 51. alijs Scordium alterum Plinij l. 25. cap. 6. quibusdam Ale-trolophos Plinij lib. 27. cap. 5. in cujus descriptione seminis forma & usus, cum Sclareae femine convenit: alijs Horminum sativum Dioscoridis.

IV. Horminum luteum glutinosum,

Orvala 3. Dod.

Colus Jovis, Ad. Lob. Clus. pan. Lug. Cam. Eyst.

Melinum, Cæf.

Galeopsis lutea Dalechampij, Lugd.

Horminum sylv. 2. Clus. hist.

Camphorata quibusdam, quia summitas Camphoram redoleat: Sphacelus alijs, quod ejus succus in ulceribus malignis valeat. Stachys Plin. quibusdam.

V. Horminum sylv. latifolium verticillatum.

Horminum sylv. 1. vel sylv. latifolium alterum, Clus. pan.

Horminum sylv. 3. Eid. hist.

VI. Horminum pratense folijs ferratis.

Salvia agrestis, Brunf. flore purpureo, Eyst.

Salvia sylv. vera, Trag. sylv. Gesn. hort.

Horminum sylv. Fuch. Dod. gal. Tur. Cord. in Diosc. Gesn. hort. Lon. Ad. Lob. Lugd. Camer. majus, Thal.

Horminum sylv. 2. vel sylv. 4. flore violaceo, Clus. pan.

Hormini quarti species 1. Eid. hist.

Orvalæ sylv. species 4. Dod.

Sideritidis Heracleæ species, Fracast.

Gallitricum vulgo, Cæf.

Sclarea sylv. Tab.

Colus Jovis, Ger. ico. Eyst.

Quibusdam Verbenacæ rectæ genus: alijs Ale-trolophos Plinij.

Hujus differentia plures, florum colore non nihil differentes: ut flore cæruleo, violaceo, rubicundo: Sic Camerarius absque ullo flore per æstatem, sed hyeme cæruleo, lupuli odore, observavit.

VII. Horminum pratense niveum folijs incanis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Verbasum album fœmina, Ang. Lon.
 Verbasum angustius, Dod.
 Verbasum flore albo, Tab.
 Thapsus barbatus maximus odoratus Septentrionalium, Ad. fœmina flore albo, Lob. ico.
 Thapsus barbatus flore albo, Ger.

Varietas in folijs observatur, quam notarunt nomine

Verbasci albi secundi, Tab.

Verbasci albi, Ger.

V. Verbasum Lychnitis flore albo parvo.

Verbasum primum, Brunf.

Verbasum lychnite, Matth. Lac. Tab. Ger.

Verbasum candidum fœmina, Fuch. Ges. hor.

Verbasum album fœmina, albo flor Dod. gal. Lug.

Verbasum fœmina, Ad Lob. obs. Lugd.

Verbasum quartum, Cæs. Eyst.

Phlomos mas alter, Lob. ico.

Phlomos lychnitis, Lugd.

Verbasci tertia altera species, Cast.

VI. Verbasum nigrum folio papaveris corniculati: & Cam.

Verbasum aliud, Matth.

Verbasum laciniatum, Lugd.

Verbasum sylv. tertium, Dod.

Verbasum sylv. Salvifolium, fruticosum, lignosum, Ad. ubi legendum Verbasum purpureum Erucaefolium.

Verbasum sylv. Salviflorum laciniatum, Lob. obs.

Verbasum Intubaceum, Tab.

VII. Verbasum nigrum flore ex luteo purpurascente.

Verbasum nigrum, Trag. Dod. Lob. ico. Tab. Ger.

Verbasum tertium, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Verbasum sylv. Fuch. Tur. Ges. hor. sylv. minus, Lon.

Verbasum nigrum Salvifolium purpureo flore, Ad. Lob.

Verbasum nigrum latifolium, Thal.

Blattaria Plinij, seu Verbasum nigrum, Eyst.

Flore variat: alterius ex citrino purpurascit: alterius ex flavo candido: alibi flore prorsus candido.

VIII. Verbasum folijs subrotundis flore Blattariæ: in Phytopinace & Prodromo describitur.

IX. Verbasum humile Creticum laciniatum. Arcturus Creticus, Belli ep. r. ad Clus. Ponæ.

Verbasum Brassicæ folio, Col.

Verbasum fruticosum auriculatum, Ponæ Ital.

Variat: nam illud folijs est latioribus capitulis rotundis: est & alterum, longioribus & angustioribus folijs, capitulis oblongiusculis, & hoc est, Arcturi secunda species, Ponæ Ital.

Verbasum Salvifolium:

I. Verbasum latis Salviæ folijs.

Verbasum sylv. Matth. Ang. Lac. Ges. hor. Lugd. Clus. hisp. & hist. Cast.

Verbasum sylv. alterum, Dod.

Verbasum sylv. Salvifolium fruticosum lignosum, Ad.

Verbasum salvifol. fruticosum, luteo flor. Lob.

Verbasum sylv. folijs Salviæ, Cam.

Verbasum quartum, Lob. ico. 7. Cæs.

II. Verbasum angustis Salviæ folijs.

Verbasum sylv. Dod. Ges. hort. Lugd. Cæs.

Verbasum sylv. Salvitenuifolium Narbonensium, Ad.

Verbasum sylv. folijs Salviæ tenuifoliæ, Lob.

Phlomis lychnitis, Clus. hisp. & hist. Lugd. duplici figurâ.

Salvia sylv. Monspeliensium, Ges. hor.

Hæc Angarathi aliquibus dicitur.

III. Verbasum acuto salviæ folio.

Phlomis lychnitis altera Syriaca, Lob.

Verbasum sylv. folio Salviæ tenuifoliæ, Lugd.

IV. Verbasum subrotundo Salviæ folio.

Verbasum sylv. Salvifoliū exoticum, Lob. Lug.

Hoc Verbasci cistioidis nomine ex horto clarissimi Contareni habemus.

B L A T T A R I A.

Blattariam Plinius l. 25. c. 9. sic expressit: Est similis Verbasco herba, quæ sæpe fallit pro ea capta, folijs minus candidis, cauliculus pluribus, flore luteo. Hæc abjecta blattas in se contrahit, ideoq; Romæ Blattariam vocant, hæc ille. Hoc Dioscorides l. 4. c. 104. Verbasco sylvestri cui flos est aureus tribuit.

I. Blattaria lutea folio longo laciniato.

Blattaria, Trag. Matth. Ang. Fuch. Dod. Ges. h. (& Verbasci nigri species) Lon. Lug. Cast. Tab. Ger.

Chrysogonom, an potius Blattaria Plinij, Ad.

Blattaria, Lob. Plinij, Eid. ico.

Blattaria flore luteo, Eyst.

Verbasum leptophyllum, Cord. hist.

Verbasum nonum, Cæs.

Duplex est: altera quatuor cubitorum, tria, quatuor, quinque; & plura vascula conjuncta habens: altera humilior, singula vascula profertens, folijs multò viridioribus.

II. Blat-

II. *Blattaria alba.**Blattaria flore albo, Lob. ico. Cam. Eyst.**an Verbasum quintum, Cæs.**Ad Verbasum lychnitis referri potest. Variat flore parvo, eoq; albo vel viridi, vel viridi purpurascente & magno flore, quare hæc**Blattaria altera: illa verò**Blattaria flore viridi.**Blattaria flore ex viridi purpurascente dicitur, Lobel. icon.*III. *Blattaria magno flore: & Lob. ico.*IV. *Blattaria purpurea.**Blattaria flore purpureo, Ges. hor. Lob. ico. Lug. Cam. Ger.**Blattaria phœnicea, Tab.**an Verbasum octavum, Cæs.**Folijs est nigrioribus non laciniatis, parumque serratis: flos modo dilute rubet, obsolete colore purpurascit: quandoq; nigræ violæ colore eleganti nitet,*

Æ T H I O P I S.

A *Ἰθιοπὶς Dioscoridi lib. 4. cap. 105. folia Verbasco similia, per quam hirsuta habet, &c. Et Plinio lib. 27. cap. 4. Aethiopus folia habet Phlomo similia, magna, multa & hirsuta, &c. à loco natali forte nomen habet, qua Plinio l. c. ex Aethiopia eximia venit: hac, inquit lib. 26. cap. 4. clausa omnia tactu aperiri. At lib. 24. cap. 17. Aethiopida in Meroe nascitur, ob id Meroidum appellarunt folio Lactuca, &c. hic sanè aliam quàm Dioscorides intelligit.*

I. *Æthiopsis folijs sinuosis.**Æthiopsis, Matth Ang. Lac. Dod Ges. hor. Lon. Cæs Lugd. Cast. Tab. Ger. Eyst.**Æthiopsis sive Phlomitidis, Ad. Lob.**An potius Verbasum lychnites Dioscoridis: cum hujus Æthiopidis vascula, non solùm bina**semina nec ervi magnitudine contineant, nec radicem viscidam habeat, neque in exsiccata cornu durities sentiatur, quæ à Dioscoride suæ tribuuntur.**II. Æthiopsis folijs in profundas lacinias divisis: quæ in Prodromo describitur.*

VERBASCULUM SEU PRIMULA VERIS.

P *rimula veris, quod primo Vere floreant, Dioscoridus lib. 4. cap. 104. φλαμίδες & Plinij lib. 25. cap. 10. Phlomidis censentur. Alijs verò Plinij lib. 25. cap. 4. & lib. 26. cap. 11. Dodecatheon, cui sunt folia septem, Lactucis similima, à lutea radice exeuntia. Verum apud Plinium lib. 25. cap. 10. alterum genus Alismatis in sylvis, nigrius, majoribus folijs, videtur.*

*Verbasculum flore simplici.*I. *Verbasculum pratense odoratum.**Herba Paralysis, Brunf. Cast. desc.**Herba Paralysis vulgaris, Trag. altera, Cæs.**Dodecantheon, Ang.**Primula veris, Matth. Lugd. Taber. hortensis, Thelio.**Primula veris major fl. luteis odoratis, Dod.**Primula pratensis, odora lutea, Ad. Ger.**Primula veris flore luteo, Eyst.**Primula pratensis, Lob.**Primula veris flavo flore elatior, Clus. hist.**Verbasculum odoratum, Fuch. Dod. gal.**Arthritica, Ges. hor. simplex luteo flore, Cam.**Alisma pratorum, Col.*II. *Verbasculum pratense vel sylvaticum inodorum.**Herba Paralysis alba, Brunf. sylv. Trag.**Primula veris altera, Matth. Lugd.**Verbasculum non odoratum, Fuch.**Verbasculum album, Dod. gal.**Primula veris maj (fl. albidis inodor.) Dod. Ger.**Primula pratensis pallida, Ad.**Primula pratensis inodora luteopallida, Lob.**Primula veris, Paralysis sylv. Thal.**Primula sylv. tertia, Tab.**Primula veris pallido flore elatior, Clus. hist.*III. *Verbasculum sylv. majus singulari flore.**Verbasculum minus, Dod. gal.**Primula veris minor, Eid. Lugd. Ger.**Primula sylvarum, Ad. Lob. Lugd.**Arthriticæ species flore singulari, Ges. hor.**Herba Paralysis, Cæs.**Primula veris pallido flore humilis, Clus. hist.**Alisma sylvarum, Col.**Primula sylv. secunda, Tab.**Primula veris sylv. flore pallido, Eyst.**Arthritica caule exiguo vel nullo, Cam.**Flore est pallido, reperitur etiam niveo, quæ Sylvarum primula alba, Ad.**IV. Primula veris montana incana lutea. Paralytica rotundifolia montana, Col.*

*Verbasculum flore multiplici.*I. *Verbasculum hortense multiplex.*

Arthriticæ genus dasypodium, sive densifolium, Gesn. hort.

Arthritica pleno flore, Cam.

Primula hortensis Anglica flore pleno, Ad. Lob. Lugd. Ger.

Primulæ veris flos multiplex, Dod. multiflora, Tab.

Primula veris Anglica flore pleno, Eyst.

II. *Verbasculum sylv. magno plenoq; flore.*

Primula veris sylvarum flore pleno specioso, Ad. Lob. ico. Eyst.

Primula veris sylvarum flore multiplici, Lugd.

Primula veris multiflora sylv. Tab. veris flore pleno, Ger.

III. *Verbasculum syl. minus singulari flore.*

Primula sylvarum flore obscure virentibus fimbriatis, Ad. Lob. Lugd.

Primulæ veris minoris altera species, Dod.

Primula sylv. flore viridi, Tab. Ger.

IV. *Verbasculum proliferum.*

Primula veris flore gemino altero alteri innato, Lob. Lugd.

Primula veris prolifera, Tab.

Primula veris flore geminato, Ger. Eyst.

*Verbasculum alpinum.*I. *Verbasculum umbellatum alpinum minus.*

Majele, Cord. obs.

Ûerchenblümlein/ Gesnero, monente, Cam.

Verbasculus alpinus sive cæruleus, Lugd.

Sanicula alpina minor sive media, Lob. Lugd.

Primula veris flore rubro, Clus. pan. & hist. Ger.

Arthritica flore purpureo, Cam.

Primula alpina media, Tab.

Primula veris angustifolia rubra & alba, Eyst.

Flore est subcæruleo, aut carnei coloris, aut dilutiore purpurâ nitente, interdum saturatius rubente: raro candido & exalbido, omnes tamen circa umbelicum luteoli sunt.

II. *Verbasculum alpinum umbellatum majus.*

Ûånserlin/ Simlero de alpihus.

Paralytica alpina, Sanicula angustifolia major, Lub. Lugd.

Primula veris albo flore, Clus. pan. & hist. Ger.

Primula alpina angustifolia, Tab.

Variat floriscoloro: est albo: rubro: rubore & candore confuso.

SANICULA ALPINA VEL AURICULA URSI.

Sanicula à sanandis vulneribus: Auricula Urfi à forma foliorum dicitur: an ἄλισμα sive Δαμασόνιον folijs Plantaginis sed angustioribus, & in terram convexus, &c. Dioscoridus l. 3. c. 169. Et Pliny l. 25. c. 10. Alisma sive Damasonion folijs Plantaginis, sed angustioribus, maguq; lacinosiss, convexusq; in terram, &c.

*Sanicula alpina folijs serratis.*I. *Sanicula alpina lutea.*

Sanicula live Auricula Urfi, Matth.

Arthriticæ genus alpinum, & Sanicula alpina, Gesn. hort.

Lunaria arthritica, Eid. de lun. & fracto.

Auricula urfi, Dod. Cast.

Auricula urfi prima vel luteo flore, Clus. pan. & hist. Ger.

Paralytica alpina, Sanicula sive auricula urfi, Lob. flore luteo, Ad.

Auricula urfi seu lupi, Cæf.

Primula veris pachyphyllos, Lugd.

Auricula urfi floribus luteis, Cam. Tab. Eyst.

Alisma sive Damasonium Dioscoridis, Col.

Variat folijs & floribus: folijs lævibus & viridibus, interdum incanis vel canescentibus densioribus, tenuioribus: majoribus, & minoribus: floribus pallidis, luteis, aureis, rarissimè candidis vel cæruleis, usq; modò majoribus, modò minoribus, modò denis, vicenis, tricenis, hinc

Auricula urfi floribus pallidis & candidis.

Auricula urfi floribus luteis.

Auricula urfi floribus aureis & cæruleis, Tab.

II. *Sanicula alpina purpurea.*

Britannica, Ang.

Arthriticæ species flore purpureo, Ges. hor.

Paralytica alpina, Sanicula flore purpureo, Ad.

Auricula urfi, Castor. icon. flore purpureo, Lobel. icon.

Auricula urfi suaverubens, Ger.

Auricula urfi 2. Clus. pan. & hist.

Primula alpina latifolia, Tab.

Sanicula alpina rubra, Eid.

Flore est purpurascente, rubescente sanguinis modo, & atro colore.

III. *Sanicula alpina folijs rotundis.*

Auricula urfi quinta, Clus. hist.

Hæc etiam minoribus folijs reperitur, quæ

Auriculæ urfi quintæ similis, Clus. ap. alt. auct.

IV. *Sanicula alpina flore variegato.*

Auricula urfi tertia, Clus. pan. & hist.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Digitalis flore rubro, & flore incarnato, Eyst.

II. Digitalis alba folio aspero.

Digitalis 2. Dod. alba, Lob. Lugd. Eyst.

Virga regia major flore pallido, Cæs.

Ephemer altera species major candida, Col.

Flos nivei candoris, intus nigris punctis intercurfantibus.

Digitalis folio virescente.

I. Digitalis lutea magno flore.

Campanula sylv. flore luteo, Trag.

Digitalis lutea, Fuch. Anguil. Lon. Thal. Lugd.

Cam Tab. Ger. flore luteo, Eyst.

Digitalis minor, Ges. hor. flore minore, Eid. col.

Digitalis lutea flore amplo, Ponæ.

Digitalis 3. Dod.

Calathiana viola Plinij, Dalech. in Plin.

Ephemeron Dioscoridis, Col.

Flore est luteo pallido, rarissimè albo: & intus vario.

II. Digitalis major lutèa vel pallida, parvo Digitalis major, Ges. hor. 4 Dod. (flore.

Digitalis flore minore albidiore, Gesn. col.

Digitalis lutea, Ad. parva, Lob. ico. sub ramo minore exprimitur.

Virga regia: Alisma & Damasonium Dioscoridis, & Fistula pastoris Avicennæ, Cæs.

III. Digitalis minor luteo parvo flore: in Prodromo descripta.

IV. Digitalis angustifolia lutea.

Digitalis lutea parva, Lob. ico.

V. Digitalis angustifolia flore ferrugineo.

Digitalis gilvo flore, alias ferrugineo, Lob.

E P H E M E R O N.

Cum doctissimus Fabius Columna, Digitalem censet esse Ephemeron Dioscoridis, pauca aspergamus. *Εφήμερον* sive *Ἰεῖς ἀγρία* caulem & folia lilij habet sed hæc tenuiora: flores candidos, amaros, semen molle, radicem unam digitali crassitudine, longam astringentem, odoratam, &c. Diosc. l. 4. c. 85. Ephemeron folia habet lilij, sed minora, caulem parem, florem ceruleum, semen s. per vacuum, radicem unam digitali crassitudine, Plinio l. 25. c. 13. Subjiciamus & Matthioli & Lobelij Ephemeron utrumque nolis incognitum.

I. Ephemeron quod aliqui sylvestrem Irin appellant, Matth. Lacunæ, Cast. desc.

Ephemerum non lethale Matthioli, Lug. Tab.

Ephemerum Matthioli, ex spurjis appositis plantis esse videtur, Colum.

II. Ephemerum Matthioli, vel potius

Ephemerum spurium, Lob. Dod.

Has duas easdem esse vix credimus: cum illi folia lilij & radix unica digitali crassitudine tribuatur: huic verò folia & radix Isatidis adscribatur: imò figurarum nulla est similitudo. & Lobelij potius Lysimachiam aliquam referat.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER SEPTIMVS.

SECTIO PRIMA.

LYSIMACHIA; VERONICA; TEUCRIUM; SCORDIUM;
CHAMÆDRYS; CHAMÆPYTIS; ALSINE; SPERGULA;
ANAGALLIS; ELATINE.

LYSIMACHIA.

Λυσιμάχιον ἢ λύθρον Dioscoridi l. 4. c. 3. caules emittit cubitales fruticosos, folia salignis similia, flos flavus aureusve, &c. Sic dicta à Rege Lysimacho Agathoclis filio, ejus inventore: folia habet Salicis viridia, florem purpureum (aureum habet vetus) fruticosus, &c. Plinius l. 25. c. 7. addit tantam ei vim esse, ut jumentis discordantibus jugo imposita, asperitatem cohibeat. Unde videtur innuere, *παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν* dictam esse. Salicaria etiam, à foliorum cum salicis folijs similitudine vocatur. Hujus species est siliquosa, quæ à siliquato fetu præcoci, qui auctu & incremento florum eruptioni antevertit, quasi proles parente prior, Filius ante patrem vocatur.

Lysima-

Lysimachia lutea.

I. *Lysimachia lutea major*: quæ *Dioscoridis*. *Centaurium majus* quibusdam, *Hermol.* *Marnard.* *Ruel.*

Lysimachia lutea, *Trag.* *Fuch.* *Tur.* *Ang.* *Adv.* *Lob.* *Cæs.* *Tab.* *Cam.* *Ger.* *Eyst.* *lutea communis*, *Clus.* *hist.*

Lysimachia, *Matth.* *Lac.* *Lugd.* *i.* *Lon.*

Lysimachia vera, *Cord.* in *Diosc.* *falsa*, *Cast.*

Lysimachium verum, *Dod.* *gal.* *legitimum*, *Eid.*

Lysimachium luteum, *Gesn.* *hort.* *Thal.*

Salicaria, *Gesn.* *hort.*

Folij nunc ternis, nunc quaternis, nunc binis reperitur.

II. *Lysimachia lutea minor*, folijs nigris punctis notatis.

Lysimachia lutea in alis foliorum florens, *Cæs.*

Lysimachia lutea altera, *Clus.* *pan.* & *hist.*

Lysimachia flore luteo *major*, *Cam.*

Lysimachia lutea Pannonica major, *Eyst.*

Folij est quaternis, etiam ternis.

III. *Lysimachia trifolia lutea spicata.*

Lysimachia lutea altera *ξαϑε*, *Col.*

IV. *Lysimachia bifolia flore globoso luteo.*

Lysimachia lutea altera, *Lob.* *Clus.* *hist.*

Lysimachium aquatile, *Dod.* *belg.*

Addit *Clusius* *Lysimachiam luteam* 3. sive minorem, quæ à priore solum radice & caule, quæ melius exprimuntur, differt.

V. *Lysimachia lutea corniculata.*

Lysimachia Virgineæ nomine ipsum semen *Patavio* missum quod anno 1619. in horto eleganter crevit & ex semine deciduo se facile hactenus propagavit.

Lysimachia siliquosa.

I. *Lysimachia siliquosa hirsuta* *magno flore.*

Lysimachia seu *Salicaria altera*, *Trag.*

Lysimachia purpurea, *Fuch.*

(*Tur.*

Lysimachia purpureæ primum genus, *Eid.* *ico.*

Lysimachium purpureum *i.* *Dod.* *gal.* *Lugd.*

Antoniana major hirsuta, *Gesn.* *hort.*

Epilobij 4. species, *Gesn.* *ad Cord.*

Lysimachia siliquosa, *Ger.* *i.* *Tab.*

Lysimachia 2. & 3. fl. *purpureo vel rubro*, *Lon.*

Lysimachij majoris purpurei 1. species, *Thal.*

Onagra campestris hirsuta, *Cæs.*

Flore est *majore violaceo, purpureo.*

II. *Lysimachia siliquosa hirsuta parvo flore*

Lysimachia siliquosa 2. *Tab.*

Major est & minor, utraq; in Prod. descripta.

III. *Lysimachia siliquosa glabra major.*

S. Antonij herba 3. *Gesn.* *ad Cord.* cui & *filius ante patrem.* (*hist.*

Lysimachia siliquosa, *Ad.* *Lob.* *Cast.* *major*, *Cl.*

Pseudolysimachium purpureum *i.* *Dod.*

Onagræ genus alterum, *Cæs.*

Lysimachia siliquosa flore albo, *Tab.*

Lysimachia campestris, *Ger.*

Lysimachij majoris purpurei 2. species, *Thal.*

Flore est *parvo pallidè rubente, rarius albo*: quibusdam *Delphinium Dioscoridis* censetur.

IV. *Lysimachia siliquosa glabra minor.*

Filius ante patrem minor, *Gesn.* *col.*

Lysimachia siliquosæ varietas, *Ad.*

Lysimachia medium genus, *Thal.*

Lysimachia minor, & 3. *Tab.*

Flosculi *rubicundiores*: alij *ex rubicundo pallidiores*: alij *prorsus candidi.*

V. *Lysimachia siliquosa glabra angustifolia.*

Lysimachia mediæ altera species, *Thal.*

Lysimachia siliquosa minor, & 7. *Tab.*

Chamænerion, *Ger.* *ico.*

VI. *Lysimachia Chamænerion dicta latifolia.*

Antoniana, sive *S. Antonij herba maxima*, *Gesn.* *hort.* *ap.*

Chamænerion & Epilobion, *Gesn.* *ad Cord.* *Eyst.* *Thal.* cui &

Lysimachia omnium maxima.

Filius ante patrem maximus, *Gesn.* *col.*

Onagra, *Lugd.* *Cæs.*

Lysimachia vulgo altera, *Cam.*

Sub *Chamædaphne* malè in *Matth.* meo *Typographi* errore posita, cum ad *Onagræ* caput p. 816. reponi debuisset, ut ex synonymijs, quilibet tantillū in plantis versatus colligere potest.

Onagra Dioscoridis *l.* *4.* *c.* *118* & *Oenothera Plij.* *l.* *26.* *c.* *11.* & *14.* censetur: flore est *cæruleo, rarius albo*, ut & subsequens. (*stifolia.*

VII *Lysimachia Chamænerion dicta angu-*

Epilobium (id est *λυσιμαχία* & *viola super siliquā*) sextum, *Gesn.* *ad Cord.*

Pseudolysimachium purpureum minus, *Dod.*

Lysimachia siliquosæ varietas altera, *Ad.*

Chamænerion Gesneri, seu *Delphinium buccinum*, *Diosc.* *Lob.*

Lysimachia siliquosa alia, *Lugd.* 3. *Clus.* *hist.*

Lysimachia species in uliginosis, *Thal.*

Linaria rubra, *Lugd.*

VIII. *Lysimachia Chamænerion dicta al-*

pina: quæ in *Prodromo* describitur.

Lyfimachia spicata.

- I. *Lyfimachia spicata purpurea*, fortè Plinij.
Solidaginis Sarracenicæ alia species, Trag.
Lyfimachia altera, Matth. Lac. Lugd. Cast. Eyst.
Lyfimachium purpureum, Gesn. hort. Thal.
Lyfimachium purpureum alterum, Dod. gal.
Lyfimachia 3. Tur.
Lyfimachia fortè Pliniana, Ad.
Lyfimachia purpurea, Lob. Cæs. Cam. Tab.
Lyfimachia flore purpurascente, Ang.
Pseudolyfimachium purpureum alterum, Dod.
Lyfimachia purpurea communis major, Clus. hist.
Lyfimachia purpurea spicata, Ger.
 Folia bina communiter, aliquando ternaria, rarius quaterna, simul caulem ambiunt.
- II. *Lyfimachia spicata cærulea*.
Lyfimachium cæruleum, Dod. gal.
Lyfimachij 3. genus, Dod. Gesn. hort.
Pseudolyfimachium cæruleum, Dod.
Lyfimachia cærulea hortensis, Ad. Lob. Lugd.
Lyfimachia cæruleo flore, Clus. hist.
Veronica recta cærulea, Eyst.

Lyfimachia non spicata.

- I. *Lyfimachia rubra non siliquosa*.
Lyfimachia 2. vel minor rubro flore, Clus. pan.
Lyfimachia purpurea 2. sive minor, Eid. hist.
- II. *Lyfimachia linifolia purpurocærulea*.
Lyfimachia rubra minima, Clus. hist.
- III. *Lyfimachia cærulea galericulata*, vel *Gratiola cærulea*.
Lyfimachia galericulata, Lob. Lugd. Clus. hist.
Lyfimachia flore cæruleo galericulato, Cam.
Sideritis cærulea, Thal.
Gratia Dei, Cæs.
Tertianaria, Tab.
Herba Judaica altera, Dod. belg.
 Hæc in Anglia flore albo quoque reperitur.
- E X O T I C A.
- I. *Poutiou* ex Malacca ad febres abigendas: par. 4. Ind. Orient. 8.
 II. *Sary* flos seu pollen, quo corpus inungentes contra ventorum vim se tutos asserunt, l.c.
 III. *Sodouvaya* in Java oblinendo corpori idonea, l.c.
 IV. *Surahan*, vili pretio venditur, l.c.

V E R O N I C A.

Veronica, apud recentiores herba est celebratissima, Græcis & Latinis scriptoribus fortè incognita, quàmvis Dodonæus velit esse *Betoniam Pauli* lib. 7. *Casalpinus* verò ad *Myosotidem Dioscoridis* lib. 2. cap. 214. at *Columna* ad *Alysson Dioscoridis* lib. 3. cap. 105. referendam censet. *Germanus Ehrenpreis* & *Grundheil* ob mirificam facultatem ulcera ac vulnera sanandi.

- I. *Veronica mas erecta*.
Veronica mas, Matth. Ang. Lugd. Cast.
Veronica assurgens, Dod.
Veronica recta mas, Lob. vulgaris recta, Clus. hist.
 Duplex est: major & minor: illa latiore folio & longiore spica: hæc angustiore folio & brevior spica.
- II. *Veronica mas supina & vulgatissima*.
Teucrium, Trag.
Veronica mas, Fuch. Lon. Lugd. Thal.
Veronica mas serpens, Dod.
Betonica Pauli, Dod. gal.
Veronica vulgo dicta, Gesn. hort.
Veronica vera & major, Ad.
Veronica major septentrionalium, Lob.
Veronica, Tab. vera & major, Lob. ico. Cam. Ger.
Veronica vulgaris supina, Clus. hist.

- Veronica humicaulis & supina*, Col.
Auricula muris 3. Cæs.
 Floribus est subcæruleis, rarius candidis, reperitur nonnunquam folijs vulgatæ forma quidem similibus, sed triplo minoribus.
- III. *Veronica spicata latifolia*.
Veronica prima, vel major latifolia, Clus. pan.
Veronica erectior latifolia, Eid. hist.
 Alia est folijs atrovirentibus & splendidibus: in altera nec splendent, nec adeò atra sunt: spica etiam in alia oblongior.
- IV. *Veronica spicata angustifolia*.
Veronica recta herbariorum, Lob. Lugd.
Veronica recta vulgaris major, Clus. hist.
Auricula muris 4. Cæs.
Veronica recta 1. & 2. Tab. assurgens, Ger.
Veronica spicata cærulea, Cam.
 Variat folijs latioribus & paulò angustioribus: spica flosculorum cæruleorum, & spica dilutiore.
- Addit

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Salvia montana & Ambrosia quibusdam, Gesner. hort.

Scordium majus Plinij, Eid.

Scordium alterum Plinij, Ad Lob Cam.

Salvia agrestis sive Sphacelus, Dod. Lugd.

Melinum alterum brevius, Cæs.

Scordium 2. folijs amplis instar Melissæ, vel Calaminthæ primæ, in Samnitibus ad ripas Pissicaræ nasci, Anguillara scribit: idemq; in Græ-

cia reperiri, quod odore & qualitate à primo dissimile non sit.

IV. Scordium alterum lanuginosius verticillatum.

Scordotis Plinij, Hon. Belli, epistola quinta ad Clus.

Scordotis legitimum Plinij, Ponæ.

V. Scordio affinis, Elephas ob florem.

Elephas Campoclarensum, Col.

C H A M Æ D R Y S.

X *Χαμῆδρῦς* Dioscoridi l. 3. c. 112. quasi humilis quercus, quod folia *Quercus* habeat, & hujus respectu quasi humi repat: cui & *χαμῆδρῦς*: & quibusdam *τὸν νεῖον*, propter similitudinem cum *Teucris*. Trissaginem Gaza vertit apud Theoph. 9. hist. 10. Sic Plinio l. 24. cap. 15. *Chamædry* quæ latinè *Trissago*, quam aliqui *Chamædropem* alij *Teucrion* appellavere. Sic alij *Serrata*, à folijs serratis, à qua ferram inventam dicere, & *Quercula minor*.

Unius solum apud Dioscoridem & veteres mentio fit.

I. *Chamædry* arborea Ægyptiaca.

Chamædry arborea in Insula *Cocyræ*, Alp.

Ad cubitos duos exurgit, folijs duplo aut triplo, quàm in Italica majoribus.

II. *Chamædry* major repens.

Trissago, seu *Chamædry*, Matth. Lugd.

Trissago, Lac. *Trixago*, Cast.

Chamædry, Ang. Ad. *Lób*. Cæs. major primus, Clus. pan.

Chamædry major repens, Dod.

Chamædry mas, Cam.

Chamædry major 1. & 2. Tab.

Chamædry major, & *Chamædr. latifolia*, Ger.

Folio majore & minore variat: floribus item albis ac rubellis in eadem planta.

III. *Chamædry* minor repens.

Chamæpitys, Brunf.

Chamædry, Dod. gal. Cord. hist. Gesn. hor. Tabern. Eyst.

Chamædry vera, Trag. Tur Cord. in Diosc.

Chamædry vera mas, Fuch.

Chamædry vulgaris mas, Lon.

Chamædry major, Lob. ico. Lugd. minor, Ger.

Chamædry repens minor, Dod.

Chamædry major, vel 2. Clus. pan.

Chamædry vulgaris, vel 2. Eid. hist.

Flore est purpurascens, rarius niveo.

IV. *Chamædry* spinosa: in *Phytop. Matthiolo* & *Prodromo* descripta.

V. *Chamædry* alpina *Cisti* flore.

Cervaria, Gesn. hort.

Herba cervi quibusdam, Eid. fracto:

Chamædry montana frutescens durior, Ad. Lobel.

Chamædry 3. sive montana, Clus. pan. & hist.

Chamædry montana, Lugd. Tab.

Chamædry alpina *Simleri*, Cam.

Argentina Mompelliaca, Tab.

Teucrium alpinum Cisti flore, Ger.

VI. *Chamædry* alpina saxatilis.

Teucrium 3. Clus. pan. 6. pumilum, Eid. hist.

Veronica petræa sempervirens, Ponæ.

VII. *Chamædry* alpina minima hirsuta, quarto loco in *Prodromo* descripta.

an *Teucrium minimum*, Clus. hist.

VIII. *Chamædry* unicaulis spicata.

Trixago Apula unicaulis, Col. cui fortè

Verbena recta Dioscoridis.

IX. *Chamædry* Austriaca folijs tenuissimè laciniatis: quæ 2. in *Prodromo*.

X. *Chamædry* Hispanica folijs tenuissimè divisis: 3. in *Prodromo*.

XI. *Chamædry* spuria major latifolia.

Veronica maxima, Lugd.

an *Chamædry* mas altera, Cam.

XII. *Chamædry* spuria major altera, sive frutescens.

Teucrium 1. vel *Teucrium majus pannonicum latifolium*, Clus. pan. at in hist.

Teucrium quartum.

Hujus duæ species: altera virgis erectis caulibus quadrangulis, nonnunquam rotundis, magis minusq; hirsutis lignescens, & ex una ala communiter cauliculis 4. prodeuntibus folijs latiori-

coloribus: altera virgis humi diffusis, frequentibus, ut interdum magnos cespites latè tegant, folijs minoribus & flore dilutiore: & hæc est Teucrij quarti species secunda, Clus. hist.

XIII. Chamædryes spuria hederacea repens, sive Scutellata repens.

Chamædryes hederacea, in Cat. Altorff.

XIV. Chamædryes spuria major angustifolia. Chamædryes altera, Trag.

Teucrium primum, Matth. Lugd. 2. Tab.

Chamædryes vulgaris mas, Fuch. Tur. Lugd.

Hierobotane fœmina, Dod. gal. Lugd.

Pseudochamædryes, Ges. hort.

Chamædryes sylv. Dod.

Veronica supina facie Teucrij pratensis, Lob. ic.

Auricula muris quinta, Cæs.

Teucrij quarti species tertia, Clus. hist.

XV. Chamædryes spuria minor rotundifolia.

Chamædryes, Brunf. falsa, aliquibus Teucrium, Ges. hort.

Chamædryes vulgaris fœmina, Fuch. Tur. Lon. Lugdun.

Hierobotane mas, vel Verbenaca supina mas, Dodon. gal. Lugd.

Teucrij species quam Chamædryes vocant, Cord. in Diosc.

Teucrium pratense, Ad. Lob. & Teucrium spurium Chamædryoides, Lob. ico.

Pseudochamædryes, Thal.

Auricula muris sexta, Cæs.

Teucrium tertium minus, Tab.

Chamædryes sylv. Ger. Clus. hist.

Alia caulibus altioribus, folijs rotundioribus, amplioribus, flore cæruleo: alia folio rotundiore, sed minore, hispidiore, dentato.

XVI. Chamædryes spuria minor latifolia.

Teucrium secundum, vel Teucrium pannonicum minus, Clus. pan. at. 5. Eid. hist.

Teucrium pannonicum, Tab. Ger.

Flos aut cærulei saturati coloris aut dilutioris & quasi cinerei: sic ex carneo candicantis.

XVII. Chamædryes spuria latifolia minima.

Veronica tetragona mont. recta minima, Col.

XVIII. Chamædryes spuria minor angustifolia: pro quinta in Prodrom. descripta: quam

Teucrij quarti speciem 3. Clus. hist. secundum descriptionem diceremus, nisi figura ejus aliam ostenderet.

XIX. Chamædryes spuria affinis rotundifolia scutellata.

Alyssum Dioscoridis montanum, Col.

C H A M Æ P I T Y S.

X *Αμυγνίτις* Dioscoridi lib. 3. c. 175. & 176. quasi humilis picea, quòd folia Piceam oleant. Plinio l. 24. c. 6. Chamæpitys, Latinis *Ajuga* appellatur, diciturq; propter abortus, ab alijs *Thus* terra.

Genera tria Dioscor. 1. herba est qua humi serpit incurva similis, folijs sempervivi minoris: at multò tenuioribus pinguioribusq; & hirsutus: floribus luteis, vel candidis: 2. cubitalibus ramis in anchora speciem incurvatus flore candido: 3. mas est, herbula levus, foliolis tenuibus, albis, pilosis. caule scabro, candido: pusillus floribus luteis, &c. Plin. l. c. cubitalibus ramis flore pinus & odore altera brevior & incurva similis: tertia eodem odore, & idèd nomine quoq; parvulo cauliculo, crassitudine digitali, folijs scabris, exilib. albis, in petris nascens.

I. Chamæpitys incana exiguo folio.

Chamæpitys prima, Fuch. Ang. Lon. (qui flores purpureos tribuit.)

Chamæpitys tertia, Dod. Matth. Ital. Lac.

Ajuga 1. Tur. sive Chamæpitys altera, Matth.

Chamæpitys 1. Dioscoridis odorator, Ad. Lob.

Chamæpitys tertia, sive altera, Matth. Lugd.

Folij est incanis, hirsutis flosculis luteis distincta ab *Echio scorpioides*, Chamæpityde *vermiculata*, & *Anthylloides*, Thalij.

II. Chamæpitys moschata, folijs ferratis: an prima Dioscoridis?

Chamæpitys species *Monspelij*, Ges. hor.

Iva moschata *Monspeliensium*, Ad. Tab. Ger.

Anthyllis altera, Clus. hisp. & hist. Cast. Lugd.

Anthyllis Chamæpitydes minor, Lob.

Chamæpitys spuria prior, sive *Anthyllis* altera, Dodon.

Chamæpitys altera & major, Cæs.

III. Chamæpitys lutea vulgaris, sive folio trifido.

Chamæpitys tertia, Trag. Fuch. Ang.

Chamæpitys secunda, Tur. Lon.

Chamæpitys 1. Matth. Dod. Lac. Cord. hist. Lugd.

Chamæpitys, Ges. hor. Cæs. vera, Cord. in Diosc.

Chamæpitys major, Tab. mas, Ger. Eyst.

Ajuga sive Chamæpitys mas Dioscoridis, Ad. Lobel.

Ajuga, Cast. tertia, Tur.

Ajuga luteo flore, Clus. pan. & hist.

Peristerona Cratevæ, Ang.

Flore est luteo: at Clusius in hist. meminit

Ajugæ multifidis folijs flore rubescente, quod Fuchsio & Dod. tertium sit.

IV. Chamæpitys cærulea Austriaca.

Chamæpitys Austriaca, Clusius pan. & histor.

Eystett. -

Chamæpitys cærulea, Cam.

Flore est communiter cæruleo: rarius purpureo.

V. Chamæpitys spuria multifido folio, Lamij flore.

Ajuga adulterina, Clus. hisp. Lugd.

Chamæpitys spuria altera, Dod. qui duplicem figuram habet, quem Lugd. historia imitatur.

Chamæpitys adulterina, Lob.

Chamæpitys alia. Cam. ep.

Pseudochamæpitys, Clus. hist.

A L S I N E

A λειν Dioscoridis l. 4. c. 87. quod lucos, quos αλον nominant & umbrosa loca amet: & μωρὸν ἄρ, id est, muris auricula, quod muscutorum auribus folia similia habet. Sic Plinius l. 27. c. 4. Alfine quam quidam Myosoten appellant, nascitur in lucis, unde & Alfine dicta. Unius uterq; meminit.

I. Alfine hederulæ folio.

Alfine quartum genus, Fuch. ico.

Elatine, Dod. gal. Lac. Thal. prior, Lugd.

Lappago Plinij, Ang.

Alfine mas, Ges. hor. species in vinetis, Eid. col.

Alfine spuria prior, Dod.

Morsus gallinæ folio hederulæ, Ad. Lob.

Centunculus hirsutior, Cæs.

Alfine hirsuta, Cam.

Alfine hederacea, Tab. Ger.

Variat foliorum magnitudine: flore purpurascente, aut dilutè purpurascente: rarius lacteo

II. Alfine Veronicæ folijs flosculis cauliculis adhærentibus.

Elatine polyschides, Lugd.

Alfine folio Veronicæ, Tab. Ger.

Alysson, Col. in phytobas.

III. Alfine Chamædrifolia flosculis pediculis oblongis insidentibus.

Morsus gallinæ tertiæ, Trag.

Alfine media, Fuch. Lugd. Cam.

Alfine, Tur. alterum genus, Fuch. ico.

Elatine altera, Dod. gal. Lugd.

Alfine altera folijs ferratis, Ges. col.

Alfine folijs Trissaginis, Lob. ico. Tab. Ger.

Alfine spuria altera, Dod.

Antirrhinon Dioscoridis, Cæs.

IV. Alfine triphyllos cærulea.

Sendelkraut/ cæruleis flosculis, Trag.

Alfine parva recta, Lob. ico. Cam.

Elatine triphyllos, Lugd.

Dañliobotanon cæruleo flore, Thal.

Alfine recta, Tab. Ger.

Altera majoribus & crassioribus folijs: altera minoribus.

V. Alfine Symphyti petræi capitulis.

Alfine alia, Clus. hisp. Boëtica, Eid. hist.

VI. Alfine scandens baccifera.

Cyclaminus altera Dioscoridis, Ghini.

Recentiorum planta, Alfinis majoris facie baccis Solani, an Cucubalum Plinij, Ad.

Alfine repens, Clus. hisp. & hist. ap. alt. Lob. Dodon. Cast. Cam.

Alfine major, Clus. hist. maxima, Thal.

Cucubalus Plinij, Lugd.

VII. Alfine bacciferæ similis suis acinis.

Herbæ adversus hæmorrhoides admirabilis acini, Clus. hist. app. alt. ad lib. 6.

VIII. Alfine altissima nemorum.

Morsus gallinæ majus, Brunf.

Morsus gallinæ 2. genus, Trag.

Alfine major, Dod. Cam. Tab. Ger.

Alfine major, & Alfine genuina Diosc. Lugd.

Alfine maxima, Lob. ico. media, Thal.

Centunculus viticulis cubitalibus, Cæs.

IX. Alfine angustifolia.

Alfine maxima, Lugd.

X. Alfine major.

Alfine marina, Dod. Tab. Ger.

Alfine sive Hippia major, Lob. ico.

Centunculus, Cæs.

XI. Alfine media.

Morsus gallinæ primum genus, Trag.

Alfine, Math. Ang. Lac. Lon. Lob. Lugd. Cast.

Alfine major, Fuch. 1. genus, Eid. ico.

Alfine media, Dod. gal. Tab. cui & Alfine, Ger.

Hippia minor, Cord. hist.

Alfine minor, Dod. Ad. Lob. ico. Thal.

Alfine morsus gallinæ scemina, Ges. hor.

XII. Alfine minor multicaulis.

Morsus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

LIB. VII. SECT. I.
A N A G A L L I S.

A *ἄναλλις* Dioscoridi lib. 2. cap. 209. *Anagallida*, aliqui *Corchorum* vocant, Plinio lib. 25. cap. 13. Genera duo Dioscoridi & Plinio floretantum distantia: quæ cæruleo est flore, fœmina: quæ phœniceo mas ipsdem dicitur.

Anagallis terrestris.

I. *Anagallis phœniceo flore.*
Anagallis, Cord. in Diosc. Ges. hor. mas, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. Tur. Lac. Lon. Lugd. Cast. Ger.

Anagallis rubro flore vel purpureo, Gesn. col.
Anagallis phœnicea mas, Ad. Lob.
Anagallis phœnicea, Tab. punicea, Cæf.
Anagallis phœniceo flore, Cam. mas, Clus. hist.
Anagallis terrestris mas, Thal.

Corcorus Cratevæ, Theoph. & Nicandri, Ang.
Hæc Dioscoridis mas est: aliquibus *Cōrallina Æginetæ*: alijs *Corcorus Plinij*: alijs *Molochia Serapionis*. Variat floris colore: phœniceo est communiter: est & purpurascente sive obsoletè purpureo, cui phœniceum quidpiam permistum conspicitur, monente Clus. hisp. & hist.

II. *Anagallis cæruleo flore.*
Anagallis fœmina, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. Tur. Lac. Lon. Cast. Lugd. Ger.
Anagallis cærulea fœmina, Ad. Lob. Clus. hist.
Anagallis cærulea, Cæf. Tab. cæruleo flore, Cam.
Anagallis terrestris fœmina, Thal.

Flore est cæruleo, rarius albo.
III. *Anagallis cærulea*, folijs binis ternisve ex adverso nascentibus.

Anagallis tenuifolia Monnelli, Clus. hist. ap. alt.

IV. *Anagallis lutea nemorum.*
Numularia sylvatica vel mas, Gesn. hort.
Anagallis lutea, Ad. Lob. Lugd. Thal. Tab. Ger.
Anagallis luteo flavove flore, Cam. Clus. pan. & hist.

Alsine lutea, Lugd.
Folio aliquando ampliore reperiri, auctor est Clus. hist. ap. alt.

Anagallis aquatica.

I. *Anagallis aquatica major folio subrotundo.*

Anagallis aquatica, folio maximo, Thal.

Berula sive Anagallis aquatica, Tab.

Anagallis sive Beccabunga, Ger.

II. *Anagallis aquatica minor folio subrotundo.*

Sion, Brunf non odoratum I. Trag.

Sium, Ang. Eric. Cord. Fuch. Lon. non odoratum quibusdam, Gesn. hort.

Sij alterum genus, Fuch. ico.

Cepæa, Tur. Dod. gal.

Anagallis aquatica, (sive *Becabunga Germanorum*) Ad. Lob. Dod. Lugd. Thal. Cæf.

Anagallis aquatica minor I. Tab.

Anagallis aquatica minor flore pallido, Ger.

Quibusdam *Sium* Dioscoridis lib. 2. cap. 154. sed folia olusatris defunt & inodora sunt: alijs *Cepæa* Dioscoridis lib. 3. cap. 168. sed folia *Portulacæ* hæc non habet.

III. *Anagallis aquatica major folio oblongo.*
Berula major, Tab.

Anagallis aquatica, Ger. major, Gesn. col.

IV. *Anagallis aquatica minor folio oblongo.*

Anagallis aquatica minor 2. Tab.

Anagallis aquatica minor, Ger.

V. *Anagallis aquatica folijs pulegij serpillive.*
Sium alterum & *Anagallis aquatica*, Trag.

VI. *Anagallis aquatica folio rotundo non crenato.*

Anagallis aquatica altera, Lob. Lugd.

Anagallis aquatica 3. Lob. ico.

Guilandinus modò *Alisma*, modò *Cochleariam* nobis nominavit: & alij *Samolum* Plinij lib. 25. cap. 11. faciunt.

VII. *Anagallis aquatica angustifolia.*

Anagallis aquatica 4. Lob. ico.

VIII. *Anagallis aquatica angustifolia scutellata*: hæc in *Prodromo*, & pro 9. in *Phytopynace* descripta.

E L A T I N E.

E *ἄλλιν* folia habet *Helxina*, at minora & rotundiora pilosa, &c. in segetibus, Dioscoridi lib. 4. cap. 40. Idem Plinius lib. 27. cap. 9. *Elatine* nomine.

I. *Elatine folio subrotundo.*

Veronica fœmina, Matth. Fuch. Gesn. hort. Tur. | Dod. Lon. Cæf. Cast. Lugd. (qui Matthioli & Fuchsij figuram exhibet) Cam. Ger.

Elatine

Elatine Dioscoridis, Ad. Lob.

Verbasculum quorundam, Lugd.

Elatine 1. Tab. altera folio rotundo, Thal.

Reperitur folijs latioribus oblongis : dein folijs decuplo minoribus, rotundis Numulariæ forma, quam

Elatines alteram speciem Thalius facit.

II. Elatine folio acuminato in basi auriculato, flore luteo.

Elatine, Matth. Cast. Lugd. recta, Lob.

Elatine altera, Dod Lob. ico. Tab. Ger.

Elatine folio acuminato, Thal.

Linaria hederulæ folio, Col.

In agris hirsutior & minor : in hortis glabrior & lætius virens.

III. Elatine folio acuminato flore cæruleo.

Differt à priore folijs rotundioribus, ad basin minus auriculatis : ac floribus, qui subcærulei, vel cærulei sunt : & Monspessuli in loco Gramuntio, & hinc inde circa vias reperitur.

SECTIO SECUNDA.

HELIOTROPIUM; AURICULA MURIS; ECHIUM; ONOSMA; ANCHUSA; LYCOPSIS; BUGLOSSA ET BORRAGO;

Cynoglossum; Cerinthe; Lithospermum; Symphytum; Pulmonaria; Consolida media; Brunella; Bellis.

HELIOTROPIUM.

H *Ἡλιότροπον* Dioscoridi lib. 4. cap. 193 quod τὰ φύλλα τῆ τῆ ἡλίου συμπειτρέπεται, quod folia cum Sole circumagat : & σκορπίου, quod ramuli cum floribus, Scorpionum cauda modo inflectantur. Theophrasto 7. h. st. 3 & 9 Solaris herba Gaza vertente. Plinio lib. 22. cap. 21. Heliotropium quod cum Sole se circumagat, etiam nubo die, tantus sideris amor est, noctu velut desiderio contrahitur carulens flos.

Genera duo Dioscoridi : majus flore candido, aut subfulvo : minus, semine verrucarum (hinc Verrucaria) pensili. Plinio, tricoccum & Heliostronium : parvum & magnum intelligens.

I. Heliotropium majus Dioscoridi.

Heliotropium majus, Matth. Ang. Dod. Gesn.

hort. (& Scorpioides album) Lac. Adv. Lobel.

Cæs. Lugd. (& Verrucaria) Cast. Taber. Camer.

Ger. Clus. hist.

Herba cancri majus, Lon.

II. Heliotropium minus supinum.

Heliotropium supinum, Dod Clus. hisp. & hist.

Ger. desc.

Heliotropium humi sparsum, Lugd.

Heliotropium minus 1. Tab.

III. Heliotropium supinum alterum.

Heliotropium minus folio ocimi, Gesn. col.

Heliotropium minus, Lob. ico. Ger. repens, Ad.

Heliotropium minus 2 Tab.

Verrucaria altera minor, Lugd.

IV. Heliotropium tricoccum.

Heliotropium minus, Matth. Lac. Cast. Lugd.

Dod. Cam. ep. & hort. cui & herba Clytiæ.

Heliotropium minus tricoccum, Gesn. hort.

Clus. hisp. & hist.

Heliotropium vulgare Tornesol Gallorum, sive Plinij tricoccon, Ad.

Heliotropium parvum Dioscoridis, Lob.

Heliotropium tricoccum, Cæs. Lugd. Tab. Ger.

V. Heliotropium alterum, Matth. Lug. quid?

AURICULA MURIS SIVE ECHIUM SCORPIOIDES.

M *Ἐχίον* sive *μὲν ὠρίδα*, id est, murus auricula, quam *Myosotida* vocant, Dioscoridi lib. 2. cap. 214. *Myosota* sive *Myosotis*, Plinio lib. 27. cap. 12.

Echium scorpioides : *Echium*, propter foliorum formam : *Scorpioides*, eò quod ramulos floribus onustos caudarum Scorpionum instar contorqueant, vocamus : & cum alij *Myosotida*, alij *Heliotropium* faciunt, *Heliotropium* sequi, & *Echium* precedere volumus.

I. *Echium Scorpioides arvense.*
Auricula muris minor 3. Trag.
Euphrasia 4. & *Pilosella sylvestris*, Eid.
Scorpioides mas, Dod. in ico.
Scorpioides aquaticum, Gesn. hort.
Scorpioides 3. Dod.
Myosotis hirsuta reptans, Adv. Lob.
Al sine myosotis, sive Auricula muris, Lobel.
 icon.
Heliotropium minus alterum, Cæs. tertium,
 Taber.
Echij palustris altera species, Thal.
Auricula muris cærulea, Tab.
Pilosella flore cæruleo, Ger.
Heliotropium erectum, Eid.
Echium minimum vel Buglossum, Col.
Scorpioides tertium minus Dodonæi, Eyst.
 Variat magnitudine, aliquando vulgata
 quadruplo major est & hispidior.

II. *Echium Scorpioides minus flosculis luteis*: in Prodomo descriptum.
 III. *Echium Scorpioides palustre.*
Cynoglossa minor, Brunf.
Euphrasia cærulea, Trag. Tab Ger.
Scorpioides fœmina, Dod. in ico.
Scorpioides aquaticum, vel palustre, vel cæruleum, Gesn hort.
Heliotropij species altera, Eid.
Leontopodium, Lon. Lugd.
Myosotis Scorpioides partim repens, partim erecta, Lob. ico.
Heliotropium minus in palustribus, Cæs.
Echium palustre, Cordo, Thal.
Scorpioides tertium majus Dodonæi, Eyst.
 an *Auricula muris*, Matth. Dod. gal. Lac. Cast. Lugd.
 Est glabrum, aliquando leviter hirsutum:
 flore est cæruleo, rarius niveo.

E C H I U M.

Eχιον, ἢ ἀλπισιάδιον Dioscoridi lib. 4. cap. 27. *Echium dictum volunt quodd contra viperarum i&us valeat: aliquid florescat capitulis viperæ similibus: sed Dioscoridi, quodd semina κεφαλῆ ἐχιδῆ ὁμοία, capiti viperino similia habeat.*

Genera: Plinio lib. 25. cap. 9. *Echyos utriusque generis, pulegio similis folijs coronata: Item altera, qua lanugine distinguitur spinosa, cui & capitula viperæ similia sunt. Verum Dioscoridis Echium, à Plinio lib. 22. cap. 20. Pseudoanchusam dici putant, quam à quibusdam Enchusam, aut Dorion, & multis alijs nominibus appellatum scribit.*

I. *Echium majus & asperius flore albo.*
Echium flore albo, Cam. ep. Matth. & hort.
 II. *Echium vulgare.*
Echium, Matth. Ang. Lac. Gesn. hort. Dod. Lob. ico. Cast. Lugd. vulgare, Clus. pan. & hist.
Echium, sive Alcibiacum, Dod. gal.
Lycopsis, Cord. in Diosc.
Buglossum sylv. Lon.
Echium, Buglossum agreste, Ad.
Echium floribus purpurantibus rubellis, Lob.
Anchusa major, Cæs.
Anchusa sylv. Thal.
 Flos communiter cæruleus est: aliquando ex purpura rubet, vel subcinereus est. Caulis aliquando duorum triumve digitorum latus, quemadmodum in Beta, Digitali purpurea, Cucurbita, Tithymalo cyparissia & alijs observavimus.
 III. *Echium Creticum latifolium rubrum.*
Echium 3. vel *Echium Creticum* 1. Clus. hist.

IV. *Echium Creticum angustifol. rubrum.*
Echium 4. vel *Echium Creticum* 2. Clus. hist.
 V. *Echium sylv. lanuginosum.*
Echium 1. & *Echium pullo flore*, Clus. pan. & hist.
 VI. *Echium sylv. hirsutum maculatum.*
Echium 2. vel *rubro flore*, Clus. pan. & hist.
 Flos nunc saturatè rubente, modo dilutiore colore præditus est.
 VII. *Echium alpinum luteum.*
Echium montanum Dalechampij, Lugd.
Trachelium *βυρσοειδές*, Clus. pan.
 VIII. *Echium pumilum flore luteo.*
Echium flavo flore, Clus. cur. post.
 IX. *Echium luteum minimum.*
Echioides lutea minima Apula campestris, Col.
 X. *Echium pumilum album.*
Echioides parva alba Amphibia, Col.
 XI. *Echium Hispanicum flore calcari donato*: quod 1. est in Prodomo.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Borrago verò officinæ, ad imitationem Marcelli dicta, *Buglossa* vera veterum censetur, & ab officinarum *Buglossa* diversa est, quam aliqui *Buglossam* veterum, alij eorundem *Lycopsis*, alij *Cirsium*, nescio quàm rectè, dicunt. Utrumq; pro *Buglossa* agnoscimus, ipsam *Borraginem* officinarum, *Buglossam* latifoliam: & *Buglossam* officinarum, *Buglossam* angustifoliam nominantes. At *Guilandinus*, *Buglossum* officinarum, *Buglossum* antiquorum esse asserit: *Borraginem* verò à *Dioscoride* *Echion* vocari suspicatur.

Buglossum sativum.

I. *Buglossum* latifolium, *Borrago*.
Borrago, Brunf. Trag. Fuch. ico. Ang. Ges. hort.
 Dod. Lon. Lugd. Cæs. Cam.
Buglossum, Matth. Fuch. Tur. Lac. Ad. Cast.
Buglossum verum, Dod. gal. Cord. in Diosc.
Borrago flore cæruleo: & albo, Eyst.
Buglossum latifolium, Lob. vulgare, Clus. hisp.
Buglossa urbana, Clus. hist.
Borrago floribus albis, Tab. hortensis, Ger.
 Flore est communiter cæruleo: aliquando candido, vel ex pallecente roseo: interdum Autumno suaverubente. Et Taber. proponit *Borraginem* sylv. floribus albis, quæ *Borrago* flore albo, Ger. & *Borraginem* tenuifoliam, quæ *Lycopsis* Anglica, Ger.

II. *Buglossum* latifolium semper virens.
Buglossum semper virens, Ad. Lob. ico. Lugd. Camer.
Buglossum Hispanicum, Cæs. Tab.
Borrago semper virens, Ger. Hispan. latifolium, Eystett.

III. *Buglossum* angustifolium majus.
Buglossa, Brunf. Cæs. Italica, Trag. Lon.
Buglossa longifolia, Cord. hist.
Buglossum vulgare, Matth. Lac. Cast. Lugd. Taber. Ger.
Cirsium Italicum, Fuch.
Lycopsis, Ang. *Lycopsis*, Dod. gal.
Cirsium, Cord. in Diosc.
Echium Italicum spinosum, Fuch. ico.
Anchusa, Tur. *Anchusa* Alcibiadion, Dod.
Buglossus Italica, vel Gallica major, vel vera, Ges. hort.
Buglossum angustifolium, Ad. Lob.
Buglossum Italicum, vel Hispanicum grande, Camer.
Buglossum Italicum flore cæruleo: flore albo, Eystett.
 Floris color cæruleus, albus, rubeus, interdum variegatus: folia modo latiora, modo angustiora sunt: hinc figuræ tres apud Tab. & Ger. apud illum *Buglossa* vulgaris Italica mas, & Italica

foemina: apud hunc, *Buglossa* vulgaris, *Anchusa* Alcibiadion & *Anchusa* lutea, ico.

Aliquando folijs est latioribus, sinuosis, flore albo, qui cum ramo instar Scorpioidis incurvatur, eoq; à priore differt, quod *Buglossum* folijs sinuosis nominavimus.

IV. *Buglossum* vulgare, asperitate & proceritate discrepans.
Buglossum vulgare violaceo & albo colore, Eystett.

V. *Buglossum* angustifolium minus.
Buglossa minor, Trag.
Cirsium Germanicum, Fuch. Loniceri, Lugd.
Echium lanuginosum primum, Fuch. ico.
Anchusæ genus, Dod. gal. 3. Eid. lat.
Buglossus minor, Ges. hor.
Cirsium minus, Lon.
Echij facie *Buglossum* minimum, Lob.
Buglossum minus sativum, Lugd.

Buglossum sylvestre.

I. *Buglossum* sylvestre majus nigrum.
Buglossum alterum flore nigro, Matth.
Buglossum sylv. Matthioli, Lugd.
Buglossum sylv. majus, Cast.
Buglossa sylv. nigra, Thal.
 Flore nigro, rarissimè albo.

II. *Buglossum* sylv. minus.
Buglossum sylv. Brunf. Dod.
Borrago sylv. Trago.
Echium, Fuch. Germanicum spinosum, Eid. ico.
Echium alterum, Cord. in Diosc.
Lycopsis sylv. Dod. gal.
Buglossa sylv. Dod. sylv. altera: Lon.
Buglossum erraticum asperum echiodes, Ad.
Echium Fuchsij, Lugd. Cam.

III. *Buglossum* sylvestre minus alterum & asperius.
Buglossa sylv. Trag.
Anchusa minor, Cord. hist.
Lycopsis, Lon. Lugd.
Buglossum sylv. minus, Cast. Lugd.
 Flos ex cæruleo purpurascit, rarius candidus est.

IV. *Buglossum* sylv. tertium.

Cynoglossum, Trag. Tur. officin. Fuch. falsum, Lon.	Alyssum Germanicum Echioides, Lobel. Lugdunen.
Lycopsis, Fuch. icon.	Buglossæ sylv. species, Thal.
Cynoglossos altera Plinij, Dod. gal.	Aparine major Plinij, Tab. Ger.
Anchusa aspera, Cord in Diosc.	Crucialis quædam, Cæs.
Hoc prædicto simile, sed non idem.	Asperugo spuria, Dod. belg.
V. Buglossum sylv. caulibus procumbentibus.	Borrago minor sylv. Col.

C Y N O G L O S S U M.

Kυνόγλωσσον Dioscoridi lib. 4. cap. 129. id est, Lingua canina, à foliorum forma qua Plantagini latifolia similia, at angustiora, minora & lanuginosa Dioscoridi. Plinio lib 25. cap 8 Cynoglossos caninas imitans linguas, topiarijs operibus gratissima: est & alia similis ei, & qua ferat lappas minutas. Neutrum Dioscoridis esse censemus.

I. Cynoglossum maximum Belgicum. Cynoglossum maximum, Lob. obs. Hoc folijs, floribus & seminibus vulgato duplo majus est.	Cynoglossa altera media fructu <i>νοτυλώδης</i> sive <i>λυχνιώδης</i> , Col.
II. Cynoglossum majus vulgare. Cynoglossa major, Brunf. Cynoglossum vulgare, Matth. Lob. Thal. Cast. Lugd. Clus. hist. Eyst. Cynoglossum, Dod. Ad. Tab. Ger. officinarum, Lon. Cynoglossus vulgaris, Ges. hor. Cynoglossa, Cæs. major, Cord. in Diosc. Cynoglossa vulgaris major, Col. Lycopsis, Lac. Hoc sæpe sine caule reperitur, quod tamen à caulifero diversum non est: hinc duæ figuræ apud Matthiolum, Lob. Dod. Rarius flore albo occurrit.	VII. Cynoglossum medium. Cynoglossa similis planta Plinij. Cynoglossa minor, Cord. in Diosc. Cynoglossum pusillum Narbonense, Ad. Lob. ico. Lugd. Cynoglossum parvum, Cæs. Italicum. Cam. Cynoglossum pumilum, Clus. pan. sive Austriacum alterum, Eid. Cynoglossum Narbonense, Eyst. Cynoglossa minor montana serotina altera Plinij, Col.
III. Cynoglossum sylvaticum rubente caule. Cynoglossum sylvaticum Harcynicum, Thal. an Cynoglossum montanum, Cæs. an Cynoglossa montana maxima frigidarum regionum, Col.	VIII. Cynoglossum Creticum argenteo angusto folio. Cynoglossum parvum cinereum Creticum, Camerar. Cynoglossum Creticum primum, Clus. hist. an Cynoglossa media argentea Apula campestris, Colum.
IV. Cynoglossum sempervirens: in Phytopynace & Pródromo descriptum. an Cynoglossa media altera virente folio, Col.	IX. Cynoglossum Creticum latifolium fœtidum. Cynoglossum Creticum secundum, Clus. hist.
V. Cynoglossum globoso flore. Cynoglossa media montana incana angustifolia altera, Col.	X. Cynoglossum minus. Elatine, Trag. Lon. Lappula rusticorum, Lugd. Cynoglossa minor montana serotina altera Plinij, Col.
VI. Cynoglossum fructu umbilicato.	Hæc magnitudine variat, cum vix semipalmaris in Anglia reperiat.

CERINTHE SIVE CYNOGLOSSUM
MONTANUM.

Cerinthe Plinio lib. 21. cap. 12. est folio candido incano, cubitalis, capite concavo, mellis succum habente: floris avidissima sunt apes.

I. Cerinthe seu Cynoglossum montanum majus.

Cerinthe, Gesn. hort. Cast. quorundam, Clus. hisp.

Cynoglossa montana, Gesn. hort.

Cerinthe major, Lob Lugd. Cam. Clus. hist. Tabern. Ger.

Telephium Dioscoridis quibusdam, Eid.

Telephium maculosum, Cam.

Maru herba, Dod.

Pulmonaria Romana, Cæs.

Variat flore luteo, purpureo luteo, purpureo & versicolore.

II. Cerinthe flore ex rubro purpurascete. Cerinthe tertia, Clus. hist.

III. Cerinthe flore flavo asperior.

Cerinthe quorundam major flavo flore, Clus. histor.

IV. Cerinthe minor.

Cerinthe Plinij, Ad Lob. ico. Lugd.

Cerinthe minor, Lob. Cam. Tab. Ger.

Cerinthe secunda, Clus. hisp. minor seu quarta, Eid. hist.

Maru herba minor, Dod.

V. Cerinthe folio non maculato viridi.

Cerinthos quintum genus, Clus. hist. ap. al.

L I T H O S P E R M U M.

Ἰθόσπερον recensuit Dioscorides lib 3 cap. 158. quod à seminis duritie nomen accepit: folijs olea longioribus, latioribus & mollioribus, &c. Semen lapidea duritie, rotundum candicans, ervi parvi magnitudine. Plinius lib. 27 cap. 11. Lithospermo inter omnes herbas nihil est mirabilius, &c. lapillos gerit candore & rotunditate margaritarum, magnitudine ciceris, duritia vero lapidea: & qua pediculus adhaerent cavernulas habent & intus semen, &c.

I. Lithospermum arundinaceum, fortè Dioscor. & Plinij.

an Coix Theophrasti, i. hist. 16.

Lachryma Christi, Trag. Gesner. hort. cui & Jodoci.

Lithospermum majus, Trag. Gesner. hort. cui & fruticosum.

Arundo lithospermos, Gesner. hort.

Lithospermon primum, Lacun. arundinaceum, Lugd.

Lachryma Jobi, Ad. Clus. hisp. & hist. Dod. Lob. Cam. Cast. Eyst.

Lachryma vulgo, Cæs.

II. Lithospermum majus, Matth. Lac. Cast. Lugd. quid?

III. Lithospermum majus erectum.

Saxifraga tertia, Brunf.

Lithospermum, Brunf. Fuch. Cord. in Diosc. & hist. Tur. Lon. Ad. primum, Anguil. commune, Gesner. hort.

Milium Solis sativum, Trag.

Lithospermum minus, Matthiol. Dod. Gesner. hort.

Lac. Lob. Cast. Lug. Ger. vulgare minus, Cam.

Lithospermum sativum, Fuch. ico.

Lithospermum legitimum, Clus. hist.

Lithospermum alterum fruticosum, Thal.

Lithospermum arvense, Tab.

Anchusæ tertiæ similis altera, Cæs.

Milium Soler Mauritanis, quod in montibus

Soler frequenter nascatur: hinc vulgo milium Solis ineptè dicitur.

Hujus species minima palmum alta, Lini foliis angustis, granulis pusillis, rotundis, cuius Adversaria meminere.

IV. Lithospermum minus erectum.

Lithospermum Anchusæ facie, Lob. Lugd.

V. Lithospermum minus repens latifolium.

Lithospermum alterum, Ang.

Lithospermum majus, Dod. Ad. I. ob. Lugd.

Lithospermum vulgare majus, Cam.

Lithospermum repens majus, Clus. pan. & hist.

Lithospermum, Cæs. virgatum, Thal.

Pulmonaria minor Dalechampij, Lugd.

Hoc ad Echium, vel Anchusas referri potest, quod aliqui Lithospermum Dioscor. & Plinij censent.

VI. Lithospermum angustifolium umbellatum: in Prodromo descriptum.

VII. Lithospermum arvense radice rubra.

Lithospermum sylv. Trag. Fuch. Dod. gal. Camer. epist.

Echium minus herba Lithospermo congener, Gesner. ap.

Anchusa degener facie Milij Solis, Lob. ico.

Anchusa tertia Lithospermo similis, Cæs.

Anchusa arvensis alba, Thal.

Anchusa arvensis minor facie Milij Solis, Tab.

Lithospermum tertium Dod. nigrum, Lugd.

Ad

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- Pulmonaria Plinij, Gefn. hort.**
Pulmonaria, Cæs. maculosa, Ad. Lob. Clus. pan.
 Cam. Tab. Ger. Eyst.
 Symphytum maculosum, Dod.
Pulmonaria major, Lugd.
Pulmonaria vulgaris maculoso folio, Clus. hist.
 Folijs variat, quæ aliquando albis punctis
 notantur, aliquando ijs carent: & hæc
Pulmonaria folio non maculoso, sive 2. Clus.
 histor.
 Floribus est communiter cæruleo rubenti-
 bus: rarius albis. Marem & fœminam, nomi-
 ne Pulmonariæ Plinij Taber. exhibuit, quem
 Gerardus imitatur.
 II. **Pulmonaria angustifolia rubente cæru-**
 leo flore.
 Consolida major sylv. Trag.
- Symphytum sylv. Cord. histor. & Pulmonaria
 Plinij, Schol.
 Pulmonaria folijs Echij, Lob. ico Ger.
 Pulmonariæ terciæ species altera, Clus. pan. 5.
 Pannonica, Eid. hist.
 Pulmonaria quarta Plinij angustifolia, Tab.
 Variat floribus, alteri flores initio rubent,
 dein cæruleum colorem saturatiorem contra-
 hunt: alteri flores pulcherrimè rubentes: illa
 Pulmonaria 5 hæc verò 4. Clus. in hist.
 III. Symphytum maculosum, sive Pulmo-
 naria angustifolia cærulea.
 Pulmonaria 2. vel angustifolia cæruleo flore,
 Clus. pan. tertia Austriaca, Eid. hist.
 Pulmonaria prima angustifolia, Taber. 2. angu-
 stifolia, Ger.
 Pulmonaria Austriaca secunda, Cam.

CONSOLIDAMEDIA.

Consolida media, quibusdam Chamæcissos specata Plinij lib. 24. cap. 15. Alijs Anonymos Plinij
 lib. 27. cap. 4. (Anonymos inquit, non inveniendò nomen invenit) fortè quia vulneribus sanan-
 dis efficacissima sit.

- I. **Consolida media pratensis cærulea.**
 Consolida media, Brunf. Matth. Fuch. Taber.
 Eystert.
 Consolida media, & Herba Laurentiana, Cast.
 Prunella cærulea, Trag.
 Bugula, Dod. ut: Clus. pan. & hist. Lugd. Ger.
 Bugula, & Prunella quibusdam, Ad. Lob.
 Arthetica Pandestarij, Ang.
 Symphytum medium, Lon.
 Consolida media major, Thal.
 Consolida media prima, Tab.
 Chamæcissus quorundam, Lugd.
 Chamæcissi alterum genus Cæs.
 Flore est cæruleo: rarius cinereo vel albo:
 folijs latioribus & angustioribus, leviter inci-
 sis vel sinuatis.
- II. **Consolida media pratensis purpurea.**
 Prunella purpurea vel quarta, Trag.
 Consolida media purpurea, Fuch. secunda,
 Taber.
 Consolida media minor, Thal.
 Bugula carnei coloris flore, Clus. pan. & hist.
 Bugula flore albo, Ger.
 Hæc reperit & folijs priore est rotundiori-
 bus, non laciniatis, aliquando etiam non
 crenatis: flores, rubicundioris diluti coloris
 sunt.
 III. **Consolida media flore luteo: hæc cæ-**
 teris multò minor est, folijs rotundis, crenatis,
 flore luteo: quam ex Anglia habemus
 IV. **Consolida media cærulea alpina, in**
 Prodr. descripta.

BRUNELLA.

Brunella, quæ ex Consolida speciebus est, ab effectu nomen accepit, ed quod faucium & lingue
 affectibus, seu potius malo Castrensi, Germanis die Brüne dicto, medeatur: quod malum ab
 Aegineta lib. 3. Erysipelas Cerebri dictum videtur. Quibusdam Symphytum petræum: alijs Polycnemum
 Dioscoridis lib. 3. cap. 108.

- I. **Brunella major folio non dissecto.**
 Brunella, Brunf. Dod. ut: Lob.
 Prunella vulgaris, & 6. Trag.
 Consolida minor, Matth. minima, Cam.
- Prunella, Fuch. Ang. Adv. Cæs. Lugd. Camer.
 Taber. Ger.
 Symphytum petræum, Lobel. ico. an & Cord.
 in Diosc.

Prunella, aut potius Brunella officinarum, Eyst.

Flore est purpureo, vel cæruleo punicante: aliquando ex diluto cæruleo albicante, rarius albo: folijs integris nonnunquam leviter crenatis.

II. Brunella folio laciniato. (tis.

Symphytum petræum, Lob.

Brunella altera, Dod.

Prunella secunda, Clus. pan. & hist. tertia, Tab.

Prunella altera hirsutior, Cæs.

Prunella Lobelij, Ger.

Flore est purpurei vel carnei coloris, vel cinerei, vel nivei: folijs aliquando solum superioribus, aliquando simul etiã inferiorib⁹ laciniatis.

III. Brunella Hystopifolia: in Phytop. sub 2. descripta.

an Prunella secunda, Tab.

an Prunella flore albo, Ger.

IV. Brunella cæruleo magno flore.

Prunella cærulea altera, vel 3. Trag.

Prunella prima & major, Clus. pan. & hist.

Prunella grandiflora, Cam.

Brunella cærulea magno flore, Eyst.

Folij est integris: reperitur & laciniatis: flore saturatius purpurascente, nonnunquam & dilutioris & exalbidi, rarius albi coloris.

V. Brunella minor alba laciniata.

Prunella candida altera, vel septima, vel foemina, Trag.

Hæc semipalmaris est, aliquando trium quatuorve unciarum.

B E L L I S.

Bellidem etiam ad Consolidam mediam, vel minorem, referunt, quam licet aliqui apud Theophrastum 7. hist. 9. Anthemidis foliaceæ speciem (Nigellam foliosam Gaza vertit) velint; Græcis tamen indicta videtur. Plinio lib. 26. cap. 5. Bellus in pratis nascitur, flore albo aliquatenus rubente. Et lib. 21. c. 8. luteus & Bellio pastillicantibus quinquagenis quibus barbulis coronatur.

I. Bellis sylv. caule folioso major.

Oculus bovis, Brunf.

Bupthalmum, Eid. majus, Lon.

Bellis major, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Lac. Cæs. Cast. Cam. Ger. Lugd. (cum figura Matth. & Fuchij) Adv. Lob. (cui & Consolidam media vulnerariorum) Eyst.

Bellis sylv. Tur. major sylv. Fuch. ico. Gesn. hor.

Bellium majus, Tab.

Folio acutiore est, vel rotundiore: caule & hirsuto & glabro: flore nonnunquam gemino, etiam pleno, sed rarissimè reperitur.

II. Bellis alpina major rigido folio: quæ 1. in Prodromo.

an Bellis alpina, Cam.

III. Bellis alpina alba minor: quæ 2. in Prodromo.

IV. Bellis montana major folio acuto: quæ 3. in Prodromo.

V. Bellis montana folio obtuso crenato: quæ 4. in Prodromo.

VI. Bellis sylv. media caule carens.

Bellis media, Matth. Ad. Lugd. Tab. Clus. hist.

Bellis minor, Cast.

Bellis sylv. media, Gesn. hort. Ger.

Bellis sylv. Dod. major sylv. Lob.

VII. Bellis sylv. minor.

Solidago Consolidæ species, Brunf.

Primula veris, Eid. Cæs.

Bellis minor, Matth.

Bellis minor sylv. Fuch. Dod. gal. Tur. Ges. hor. Lugd. Tab. Ger.

Bellis pratensis minor, Ad.

Flos colore variat: discum enim luteum ambiunt foliola, vel alba, vel ex candido rubra: alia ex albo & rubro mixta: alia intus rubra, in ambitu alba: aliquando in viridem colorem degenerant: reperitur vix uncias duas alta.

Bellis sylv. minor flore mixto, &

Bellis sylv. minor flore pleno rubro, Eyst.

VIII. Bellis maritima folijs Agerati: quæ 5. in Prodromo.

Bellus hortensis.

I. Bellis hortensis flore pleno, eoque magno, vel parvo

Primula veris, Trag. Gesn. hort.

Bellis, Lon. minor, Matth. Lugd. minima, Cast.

Bellis minor hortensis, Fuch. Dod. gal. Ges. hor. Lac. Tab.

Consolida minor officinarum, an Bellis Pliniana, Ad.

Bellis hortensis multiplici flore, Lob. Tab. Ger.

Bellis minor fl. multiplici albo & rubro, Eyst.

Primula veris multiplici foliorum ordine, Cæs.

Floris colore variat, albo, incarnato, rubro, vario, scilicet candido & rubro: est & fusco: hinc duæ figuræ, apud Lob. & Ger. tres apud Tabernæmontanum.

II. *Bellis hortensis prolifera*.
Primula veris, cujus flores si non citius carpan-
 tur, ex se alios generant, ac sæpe ex uno qua-
 tuor aut quinque erumpunt, Trag.

Bellis hortensis suaverubens, viridisque proli-
 fera, Lob. ico.

Bellis prolifera, Cam variegata, Eyst.

III. *Bellis hortensis pediculo folioso*: quæ
 7. in Prodromo.

Bellis cærulea.

I. *Bellis cærulea caule nudo*.

Aphyllantes 3 Lugd.

II. *Bellis cæruleo caule folioso*.

Aphyllanthes, id est frondiflora, Ang. Cam.

Bellis cærulea, *Globularia Monspeliensium*,
 Ad. Lob. Tab. Ger.

Bellis montana, Cæf.

Scabiosa pumilum genus Clus. hist.

Bellis minor flore cæruleo, Eyst.

Globularia cærulea, Col

Variat magnitudine, foliorum latitudine,
 & caulium altitudine: hinc tres apud Tab. Ger.
 icones: *Bellidis cæruleæ*, Apulæ, & *Monspe-*
liacæ nomine.

III. *Bellis cærulea spinosa*: quæ pro 6. in
 Prodromo describitur.

IV. *Bellis cærulea montana frutescens*.

Bellis montana fruticosa in Ilva, Cæf.

Scabiosa quinta, vel *Scabiosa montana repens*,
 Clus. pan.

Scabiosa repens montana, Cam.

Scabiosa odorata, Tab.

Scabiosa montana minor repens, sive 10. Clus.
 histor.

Bellis lutea.

I. *Bellis lutea folijs profundè incisis major*.

Bellis major lutea, Trag.

Chrysanthemum, Dod. Cam. ep. Cast.

Chrysanthemum folio virentiore, Cam.

Chrysanth. segetum folio multiscisso, Adv.

Chrysanthemum segetum, Lob.

Chrysanthemum arvense, Tab.

Chrysanthemum species 4. Cæf.

II. *Bellis lutea folijs profundè incisis minor*.

Chrysanthemum minus, Cam. ep.

III. *Bellis lutea folijs subrotundis*.

Chrysanthemum 3. Cæf.

Chrysanthemum Myconi, Lugd.

an *Chrysanthemum folio minus dissecto*, Ca-
 merar.

IV. *Bellis spinosa folijs Agerati*.

Bellis spinosa elatior, Lob. ad par. alt.

V. *Bellis montana globofo luteo flore*.

Globularia lutea montana, Col.

SECTIO TERTIA.

PILOSELLA; GNAPHALIUM; LEONTOPODIUM; HELI-
 CHRYSUM; STOECHAS CITRINA; CONYZA; ASTER;
 TRIPOLIUM; ALISMA; ET VIRGA AUREA.

PILOSELLA.

Pilosella à copiosis pilis quibus vestitur, nomen sortita est, quam aliqui ad *Myosotidem*, alij ad *Holostium*
 referunt: sunt qui *Intybi* minimam speciem faciant.

I. *Pilosella major repens hirsuta*.

Auricula muris, Brunf. *Ericio Cord. alia*, Cord.
 in Diosc.

Auricula muris minor, Trag. Lon.

Pilosella, Matth. Ang. Ad Lob. Cast. Tab.

Pilosella major, Fuch Dod ut: Lug. media, Th.

Pilosella quibusdam Holostium, Lac.

Pilosella repens, Ger.

II. *Pilosella major repens minus hirsuta*.

Auricula muris minor secunda, Trag.

Pilosella vulgo, Cæf.

Pilosella major, Cam. ep.

Lactucella sylv. repens, Cam. hort.

III. *Pilosella major erecta*.

Pilosella major, Ger. altera, Tab.

IV. *Pilosella major erecta altera*.

Pilosella major prima, Tab.

Pilosella major latifolia, Ger. ico.

V. *Pilosella montana hispida parvo flore*.

Pilosella major umbellifera *μανρόκων* & *mon-*
tana & pratensis, Col.

VI. *Pilosella Syriaca*.

Pilo.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

III. Gnaphalio montano affinis Ægyptiaca.
Baccharis Rauvvolffij, Lugd. ap. Clus. hist.

IV. Gnaphalium alpinum magno flore, folio oblongo.

an Leontopodium Dioscoridis?

Leontopodium verum, Matth.

Leontopodium Matthioli, Lugd. Tab.

Leontopodium, Dod. Cast.

Leontopodium sive pes leoninus, Ad.

Gnaphalium alpinū, Ger. def. Clus. pan. & hist.

V. Gnaphalium alpinum magno flore folio brevi.

Leontopodium sive pes leonin^o, Lob. Tab. Ger.

Idem cum priore censet Lug. at cum illud radicem habeat magnam, quasi squammofam, folia oblonga: hoc verò radicem tenuem, foliaque brevia, differre statuimus.

VI. Gnaphalium alpinum minus.

Leontopodium parvū, Lob. Lugd. Tab. Ger. def.

Pilosella minor altera.

LEONTOPIDIUM.

Λεοντοπόδιον Dioscorides l. 4. c. 131. duorum dicit generum & ad amatoria valere, &c. Plinius lib. 26. c. 8. Leontopodij quidem meminuit, sed à Dioscoridis diversum censemus: Dioscorides fortè de Gnaphalio alpino intelligendus: quod Gnaphalium à Plinio l. 27. c. 8. Cemos appellari nonnulli existimant.

HELICHRYSUM.

Ελίχρυσον aut χρυσαύθιμον η̄ Αμαράνθον Dioscor. l. 4. c. 57. ubi folia Abrotano similia & umbellam auream tribuit. At Theophr. l. 9. c. 21. Ε̄λεόχρυσος, id est, aureum colorem habens, (Aureliam Gaza vertit) alijs Coma aurea. Plin. l. 21. c. 25. Heliochrysum, quod alijs Chrysanthemum, & quæ Dioscorides habet.

I. Elichryson folijs Abrotani.

Helichrysum, Matth. def. Cast.

Helichrysum Creticum, Matth. ep. ico.

an Helichryson quod vulgo in Creta, Lagochimithia, quod leporibus cubilia grata præbeat, appellare solent, Bellon.

Elichryson, Ang. Lac. Dod. Lob. Clus. hisp. & hist. Lugd. Cam.

Heliochryson, Ad.

Helichrysum i. & Helich. i. altera icon. Tab.

Coma aurea & Helichryson, Ger.

Varietas in folijs advertitur: hinc duæ figuræ apud Taber. & Gerardum.

II. Elichrysum folijs oblongis Stœchadi citrinæ similis, Dod.

Helichrysum, Cam. ep. ico.

Chryfocome peregrina, Eyst.

III. Elichrysum folijs oblongis paucis Stœchadi citrinæ angustioribus.

Helychrysum Cretic. Matth. def. Lug. Cam. ep.

IV. Elichrysum seu Stœchas citrina angustif.

Amaranth. luteus. Fuch. Lac. Lon. citrinus, Tur.

Stœchas citrina, Matth. Lac. Ges. hor. Dod. Cast.

Lugd. officinarum, Tab. desc.

Ageratum Aurelia, Dod. gal.

Heliochrysum, Cord. in Diosc.

Helichrysum, & Amaranthus Galeni, Cæs.

Chryfocome aurea ve coma, Ad. Lob.

Chryfocome prima vulgaris, Clus. hist.

Coma aurea, Lob. ico.

V. Elichrysum Orientale.

an Chryfocome Dioscoridis l. 4. c. 55. & Plinij, cui & Chryfitis l. 21. c. 5. in Phytopynace, Matthiolo & Prodromo descriptum.

Stœchas citrina comis grandioribus, Cam. ep.

Elichrysum, Belli ep. i. ad Clusium.

Helichrysum Creticum, Eyst.

VI. Elychrysum Creticum.

Chryfocome s. vel Cretica, Clus. hist.

VII. Elichryson sive Stœchas citrina latifolia.

Amaranthus & Heliochrysos primus, Trag.

Amaranthus luteus primus, Tab.

Chryfocome sive Amaranthus luteus, Ger.

Variat latioribus & oblongioribus folijs: hinc tres icones.

Amarant. lutei 1. 2. & 3. apud Tab. & apud Ger. sub

Chryfocome, Amarantho Galeni & Heliochryso sylvestri.

VIII. Elychrysum sylv. latifolium capitulis conglobatis.

Chryfocome & Helichrysos sylv. Lob. ico.

Chryfocome montana, Cæs.

Chryfocome altera, Clus. hisp. tertia, peregrina secunda, Eid. hist.

Chryfocome, Tabern. Ger.

IX. Elychryson sylv. angustifolium capitulis conglobatis.

Stœchas citrina altera, Ad. Lob. ico. Lugd.

Ageratum aliud quorundam, Lugd.

Chryfocome, Cæs. altera, peregrina i. Clus. hist.

Elichry-

Elichrysum Creticum, Cam.

Stœchas citrina, sive Chrysocome Monspeliaca, Taber.

X. Elichrysum sylv. flore oblongo.

Stœchas citrina altera inodora, Ad. Lob. ic. Lugd.

Gnaphalium marinum Dalechampi, Lugd.

Chrysocome latioribus folijs, Cæf.

Chrysocome quarta, peregrina 3. Clus. hist.

XI. Elichryso sylv. flore oblongo similis: in Phytopynace & Prodromo describitur.

XII. Stœchas viridis capitulo oblongo.

Stœchas viridis Dalechampi, Lugd.

C O N Y Z A.

Kονυζα Dioscoridi l. 3. c. 136. sic forte dicta, quod κόνυρας, seu culices, suo lentore capiat: apud Theophrastum 6. hist. 1. & 2. Pulicariam Gaza vertit, Plinio l. 21. c. 10. Conyza.

Genera tria Dioscoridi: parva, quæ odore præstantior: major, gravi odore: tertium genus medium inter illas, injucundioris odoris, &c. Theophrasto plura genera, mas & fœmina: hæc minor, illa major, Plinio genera duo mas & fœmina, in folio differentia, &c.

I. Conyza mas Theophrasti major Dioscoridis.

Conisa magna, Tur.

Conyza major, Clus. hisp. Dod. Cæsalp. Gast.

Camer.

Conyza magna, Lugd.

Conyza major vera, Ad. Lob. ico.

II. Conyza major altera.

Conyza major Dioscoridis Rauvvolfij, Clus. histor.

Conyza Syriæ, Lugd. append.

III. Conyza fœmina Theoph. minor Dioscoridis.

Conyza minor vera, Ges. ap. Ad. Lob. ico. Lugd.

Conyza minor, Clus. hisp. & hist. Cæf. Cast.

Conyza minor, & Eupatorium Mesues, Col.

Conyza minor altera, Dod.

IV. Conyza minor exotica.

Conyza minor Boëtica, Clus. cur. post.

V. Conyza Salviæ odorem spirans.

Planta Bantonica, Clus. exot. l. 4. c. 23.

VI. Conyza major vulgaris.

Conyza major, Trag. Matth. Dod. gal. Ges. hor.

Lac. Lon. Cast. Lugd.

Conyza major altera, Dod.

Conyza Helenitis, Cord. hist. Thal.

Baccharis, Matth. Lac. Lon. Tab.

Baccharis Monspeliensium, Ges. hort. Ad. Lob.

Lugd. Cam. Ger.

VII. Conyza pannonica lanuginosa.

Conyza tertia Pannonica, Clus. pan.

Conyza tertia Austriaca, legitima fortè Diosc.

Eid. hist.

VIII. Conyza cærulea acris.

Tinctorius flos alter, Trag.

Erigeron tertium, Dod. gal. quartum, Eid. lat.

Dentelaria, Ges. hort.

Conyza muralis, Eid. col.

Conyzoides cærulea, Ges. corol. Cord.

Conyza odorata, Lugd.

Conyzæ genus tenuifolium, Thal.

Conyza cærulea, Tab.

Amellus montanus, Col.

Variat folijs, in altera brevioribus & latioribus: in altera longioribus & angustioribus: est & altera erecta, altera repens: flore cæruleo, qui in pappum vel album, vel rufescentem abit.

Conyza montana.

I. Conyza cærulea alpina major: quæ 1. in Prodromo.

II. Conyza cærulea alpina minor: quæ 2. in Prodromo.

III. Conyza alpina pilosissima.

Conyza Helenitis pilosa, Lob. ico.

IV. Conyza incana.

Conyza Helenitis mellita incana, Lob. ico.

V. Conyza montana folijs glutinosi pilosis.

Conyza montana Myconi, Lugd.

VI. Conyza montana lutea, folijs oblongis.

Hæc duplex à Thalyo proponitur, nomine

Conyzæ majoris montanæ, &

Conyzæ majoris alterius: hujus posterioris figura à Camerario in suo horto exhibetur.

VII. Conyzis affinis.

Britannica Gesneri & Lugd. Ad. Lob. ico.

Britannica vera Dalechampi, Lugd.

Bellis lutea Dalech. Lugd.

Conyza palustris.

I. Conyza media Asteris flore luteo, vel tertia Dioscoridis.

Calaminthæ tertium genus, Fuch.
 Conyza, Cord. in Diosc. Tab. altera, Tur.
 Conyza media, Matth. Dod. ut: Lac. Ad. Lon.
 Lob. Lugd. Eyst.
 Conyza 3. Matt. ep. Ang. Cast. 3. aquatica, Ges. h.
 Conyza 3. vulgaris, Clus. pan. media vulgaris,
 Eid. hist.
 Conyza aquatica, Thal.
 Conyza major, Ger.
 Mentha lutea, Lon.
 Asteri Attico similis altera quæ Cunilago, Cæs.
 Cunilæ 3. genus, quæ Cunilago Plin. l. 20. c. 16.
 II. Conyza major flore globofo.
 Conyza minor, Trag. Matth. Dod. gal. Lac. Cast.
 Lugd. Tab. Ger.
 Conyza prima, Ang. minor seu fœmina, Lon.
 Conyza minima, Ad. (sive Pulicaria) Lob. Dod.
 Lugd. Thal.
 Pfyllum, Cord. hist. ico. Conyza, Eid.

Major est & minor.
 III. Conyza aquatica laciniata.
 Conyza Helenitis folijs laciniatis, Lob. ico.
 Conyza Helenitis, Dod. belg.
 IV. Conyza palustris ferratifolia.
 Conyza aquatica, & aquatica folijs ferratis,
 Ges. hort. & col.
 Conyza maxima ferratifolia, Thal.
 Lingua major Dalechampij, Lugd.
 Conyza quarta, Cam. ep.
 Consolida palustris, Tab.
 Solidago Sarracenicæ, Ger.
 V. Conyza aquatica, Asteris flore aureo: quæ
 3 in Prodromo.
 VI. Conyza affinis Germanica.
 Solidago Sarracenicæ tertia, Trag. Lon.
 Herba vulneraria ad fluvium Pfrim, Trag.
 Consolida Sarracenicæ tertia, Trag. Lugd.
 Conyza nomine posita in Cordi historia.

A S T E R A T T I C U S.

A *ἄστυς ἀττικὸς* Dioscoridi l. 4. c. 120. *florem habet in cacumine purpureum, aut luteum, per ambitum anthemidis capituli modo divisum, folioli stella modo radiati.* Plin. l. 27. c. 5. *Aster, ab aliquibus Bubonium appellatur, quoniam Inguinum (sc. inflammationi) presentaneum remedium est: in cacumine capitula stella modo (hinc Asteris, nomen) radiata, &c.*

Aster Atticus luteus.

I. Aster luteus foliolis ad florem rigidis.
 Aster Atticus alter, Matth. Lugd.
 Aster Atticus verus, Ang. Ges. hor.
 Aster, sive Stella Attica Monspeliensium aureo
 flore, Ad.
 Aster Atticus, Lob. (cui & Inguinaria) Ger. lu-
 teus, Cam.
 Aster Atticus primus flore luteo, Clus. hisp. vel
 Aster atticus legimus, Clus. hist.
 Aster atticus, Cæs.
 Aster luteus alter, oculus Christi minor, Lugd.
 Oculus Christi, Eid.
 Aster atticus Mafsilioticus, Tab.
 Est latifolius: est & angustifolius.
 II. Aster atticus folijs circa florem mollibus.
 Aster cernuus, Col.
 Baccharis vel Carpesium Alpini, quo nomine
 accepimus.
 III. Aster luteus radice odora.
 Incensaria, Cæs.
 Asteris altera species Apula, an Baccharis, Col.
 Baccharis vera Dioscoridis, Malocho, hoc no-
 mine accepimus.

an Aster luteo flore, Cam. ep.
 IV. Aster luteus major folijs succisæ.
 Aster primus, vel pannonicus major, Clusius
 pannon.
 Aster tertius sive Austricatus 1. Eid. hist.
 V. Aster luteus hirsuto Salicis folio.
 Aster pannonicus tertius, Clus. pan. at quintus,
 in histor.
 Aster flore luteo, Tab.
 Aster hirsutus, Ger. ico.
 VI. Aster montanus luteus Salicis glabro
 folio.
 Aster atticus secundus, Clus. pan. at quartus sive
 Austriacus secundus, Eid. hist.
 Bellis lutea, Lugd.
 Bubonium luteum, Tab.
 Aster Italarum, Ger.
 VII. Aster luteus folio glabro & crenato.
 Aster Italarum, Ad. Lob.
 Aster atticus, Dod. atticus Italarum, Clus. pan.
 Aster octavus Italarum, Eid. hist. ico.
 VIII. Aster luteus angustifolius.
 Aster conyzoides Gesneri, Lob. Lugd.
 Aster atticus tertius, Cæs.

IX. Aster

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

VIRGA AUREA.

Virga aurea, quæ à forma & floris colore luteo nomen habet, ab alijs propter vires & Solidago & Consolida vocatur. Quibusdam Panax Chironium Theophrasti 9. hist. 10. & Plinij l. 25. c. 4. Panax Pharnacium & Phanax Chironium folio Lapathij, censetur: alijs Cunilago Plinij, Panaces dictum: & quia folia aliquando maculata observantur, sunt qui Leucographin Plinij, l. 27. c. 11. autument.

I. Virga aurea major, vel Doria.

Doria, fortè Panaces Chironium, Gesn. hort.

Dorea Narbonensis, quasi Aurea, Ad. Eyst.

Herba Doria, Lob. Cæs.

Dorea sive herba aurea, Lugd.

Limonium aliud, Lugd.

Panax Chironium Theophrasti, Tab.

Herba aurea Penæ & Lobelij, Lugd.

Variat folijs, ijsque integris non serratis, qualia sunt cum primum erumpunt, & cum in hortis colitur: vel serratis, aculeo folij summitati insidente, quemadmodum Monspeffuli observavimus: hinc duæ figuræ in Lobelij iconibus & in Lugdunensi historia.

II. Virga aurea latifolia serrata.

Virga aurea, Cam. ep. Thal. Villanovani, Ger.

Virga aurea vulgo dicta, Cæs. serratis fol. Tab.

Virga aurea altera serrato folio, Lob.

Virga aurea margine crenato, Dod.

Virga aurea altera, Lugd.

Virga aurea minor laciniatis folijs, Cam.

an Consolida Sarracnica major, Lugd.

Variat folijs longioribus, latioribus, brevioribus, serratis tamen: & quandoque folia lineis albis notantur.

III. Virga aurea angustifolia serrata.

Solidago, Ang.

Solidago Sarracnica, Trag. Fuch. Dodon. ut:

Lon. Ad. Lob. Lugd.

Virga aurea, Gesn. hort.

Consolida Sarracnica, Thal. Eyst.

Consolida aurea, Tab.

Herba Doria, Ger. ico.

Est latioribus & angustioribus folijs: ex Anglia habemus folio niveo & bicolore.

IV. Virga aurea angustifolia minus serrata.

Virga aurea, Matth. Dod. ut: Lon. Lugd. (qui & Matth. & Dodonæi figuram exhibet) Cast.

Ger. Eyst.

Virga aurea Villanovani, Ad. Lob.

Virga aurea folijs non serratis, Cam. ep.

Virga aurea Broccenbergensis, Thal.

Virga aurea major angustifolia, Cam.

Virgæ aureæ alterum genus, Cæs.

Leucographis Plinij, Ang.

Symphytum petræum 3. Tab.

Variat folijs, quæ sæpè sine crenis, aliquando saltem minus conspicuis serrata sunt: sic folijs oblongis, aliquando subrotundis & flore luteo, rarius albo: hinc tres figuræ apud Tabernæm. Symphyti petræi 1. 2. & 3. nomine.

V. Virga aurea magno flore.

Consolida aurea nemorum, Limonij folio, Ad. Lob. ico.

VI. Virga aurea montana serrata magno flore, quam Plantaginis alpinæ nomine in summitate montis Calcaris circa tuguriola collectam, habemus.

SECTIO QUARTA.

VERBENA; SUCCISA; SCABIOSA; JACEA; STOEBE;
CYANUS; TRAGOPOGON; SCORZONERA; CALTHA;
HELENIUM; FLOS SOLIS.

V E R B E N A.

Vερβάνη sive περιστεριώνα (apud Pausaniam ἀειπεριώνα) folia habet quernis similia, sed angustiora minoraq; colore aliquatenus glauco, &c. Sacra herba dicta, quod in expiationibus ad amuleta sit perutilis, Dioscoridi lib. 4. cap. 61. Sic verò Plinius lib. 25. cap. 9. Nulla Romana nobilitatis plus habet, quam Hierobotane: aliqui peristereón, nostri Verbenacam vocant: hac est, quam legatos ferre ad hostes indicavimus: hac Jovis mensa verritur, domus purgantur, lustranturq;.

Genera ejus duo sunt Plinio l.c. foliosa, quam foeminam putant: mas rarioribus folijs, &c. folia minoram quam quercus colos glaucus, &c. quidam unum omnino genus faciunt, quoniam utraq; eosdem effectus habeat, &c.

I. Verbena communis cæruleo flore.

Verbena mascula, Brunf.
Hierobotane mas, Eid.
Columbaris, Herm. Barbaro.
Verbena, Gesn. hort. Lon. resta, Trag.
Verbenaca, Matth. Lac. Cast. vulgaris, Lugd.
Verbenaca supina (& foemina) Fuch. Cord. in
Verbena sive Verbenaca, Guil pap. (Diosc.
Verbenaca resta, Dod ut: Lugd. Tab.
Verbena communis & sacra resta, Ad Lob.
Verbenaca foemina, Cæs. Cam. vulgaris, Cl. hist.

Herba sacra, Ang. Tur.

Floribus est cæruleis, quandoque albidis.

II. Verbena tenuifolia.

Verbenaca supina, Clus. hisp. Dod. Lugd. Tab.
Sacra Verbena Hispanica minor, Lob.
Verbena supina, Clus. hist.

III. Verbena Peruana, quæ Hispanicæ similis, ex Monardi, Lugdunensis refert.

IV. Verbena nodiflora, in Phytopinace, Matthiolo & Prodromo descripta.

Verbenaca nodiflora, Imperato.

SUCCISA SEU MORSUS DIABOLI.

Succisa dicitur, quod ejus radices circumrosæ sint: vulgus enim credit, Dæmonem cum tantæ efficacitæ radicem hominibus invidet: eam statim ubi succreverit, undique circumrodere: quare Morsus diaboli dicitur. Sunt qui Geum veterum censent: at Columnæ videtur Pycnocomon Dioscoridis lib. 4. cap. 176. alijs Nigina Plinij lib. 27. cap. 12. Herba, inquit, quæ vocatur nigina, tribus est folijs longus intubaceus: Alij ad Scabiosas: alijs ad Jaceas referunt.

I. Succisa glabra.

Jacea nigra, Brunf.
Morsus diaboli, Eid. Trag. Dod. gal. Gesn. hort.
Lac. Ad. Lob. Lon. Lugd. Cam. Tab. Ger.
Succisa, Matth. Fuch. Dod. Cast.
Scabiosa folio integro, Cæs.
Pycnocomon, Col.

Folij est glabris & integris, rarius laciniatis: floribus cæruleis, rarius purpureis, vel incarnatis, rarissimè albis: est etiam major & minor.

II. Succisa hirsuta, quæ à priore sola hirsutie differt.

Morsus diaboli hirsuta rarior, Gesn. hort.

S C A B I O S A.

Scabiosa, alijs à scabro herbae habitu (quod vulgata convenit;) alijs quod scabiei medeatur, quod vox Psora sprætendere videtur: quare ὤσσαν Aetij aliqui censent: Sunt qui ad Stæben Dioscoridis l. 4 c. 12. referant.

Scabiosa pratensis & arvensis.

I. Scabiosa pratensis hirsuta, quæ officinarum.

Scabiosæ primum genus, Trag.
Scabiosa, Lac. desc. Lon. vulgaris, Fuch. communis, Dod. gal.
Scabiosa altera campestris seu segetum, Lob. ico Ger.
Scabiosa major, Cast. arvensis, Tab. vulgaris,
Scabiosa folio scisso, Cæs. (Eyst.
Scabiosa major flore ex cæruleo purpureo, Tab.

Huc referenda est

Scabiosa major satorum vulgatior, Ad. Lob.
Scabiosa vulgaris major, Dod. Lugd.
Scabiosa dissectifolia major, Thal.

Variat folijs modo crassius, modo tenuius utrinque divisus: flore ex cæruleo, purpureo, vel bresilico colore tincto: hinc duæ apud Tab. & Gerardum figuræ.

Scabiosa major, flore ex cæruleo purpureo, Tab.

II. Scabiosa major squammatis capitulis.

Scabiosa, Brunf. quinta, Trag.
Scabiosa major, Matth. Lugd. Cam. Clus. hist.
Jacea nigra major laciniata, Ad.
Scabiosa major flore purpureo, Tab. Ger.
Cyanus sylv. major arvensis, Thal.

Floribus est ex purpura subrubentibus: reperitur floribus paucioribus, minoribus, fl. candido: folijs altera latioribus, altera angustioribus.

III. Scabiosa major altera, squammatis capitulis, sive Jacea rubra latifolia laciniata.

Jacea tertia, Tab.

Jacea major, Ger.

IV. Scabiosa fruticans latifolia alba.

Scabiosa nona sive æstivalis, Clus. hist.

Flos vel candidus, vel cæruleis staminibus ornatur, vel livet, vel ad cæruleum inclinat.

V. Scabiosa fruticans angustifolia alba.
Scabiosa montana calidarum regionum, Adv.
Lob. Lugd.

Scabiosa quarta & major Pannonica, Clus. pan.
Scabiosa major Pannonica albo flore, vel 8. Eiden hist.

Scabiosa maxima leucanthemos, Cam.
Scabiosa montana, Tab.

VI. Scabiosa angustifolia alba altera.
Scabiosa major alba, Tab.
Scabiosa montana, Ger. ico.

VII. Scabiosa multifido folio flore flavescente.
Scabiosa tertia, Clus. pan.

Scabiosa septima vel *ἀχρὸλυνη* flore, Eid. hist.
Scabiosa tenuifolia, sive major, sive 7. Thal.

Scabiosa lutea è Thuringia, Cam.
Scabiosa Pannonica flore albo, Eyst.

VIII. Scabiosa flore globoso niveo.
Scabiosa alba in hortis Belgij, Clus. hist.
Scabiosa Belgica flore albo, Eyst.

IX. Scabiosa alba gemino capite.
Scabiosa alba gemino tergemino ve capite,
Clus. hist.

Flore purpurascente, vel incarnato, huic non
absimilem, in Bavaria Camerarius observavit.

X. Scabiosa prolifera folio latiore.
Scabiosa prolifera, Lob. ico. Tab. prolifero flore,
Clus. hist.

XI. Scabiosa prolifera folijs Gingidij: quæ
3. in Prodromo.

XII. Scabiosa tenuifolia prolifera minor.
Scabiosa tenuifolia minima prior, Eyst.

XIII. Scabiosa folio Sinapi sylv. quæ 2. in
Prodromo.

Scabiosa montana.

I. Scabiosa alpina folijs Centaurij majoris.
Scabiosa alpina maxima, Ad. Lob. ico. Tab.
Centaurium nothum Dalechampij, Lugd.
Scabiosa alpina Centauroides, Cam. Eyst.

II. Scabiosa montana glabra, folijs Scabiosæ
vulgaris.

Scabiosa secunda vel alpina, Clus. pan.
Scabiosa quinta sive montana, Eid. hist. desc.

III. Scabiosa montana Dentis leonis folio:
quæ 4. in Prodromo.

IV. Scabiosa montana latifolia non laciniata
rubra & prima.

Scabiosa latifolia purpurascente flore, Clus.
pan. sive 4. Eid. hist.

V. Scabiosa latifolia rubra non laciniata
secunda.

Scabiosa prima, vel latifolia rubro flore, Clus.
pan.

Scabiosa rubra Austriaca, Lob. ico.
Scabiosa integrifolia prima, Thal.

Scabiosa tertia vel latifolia Pannonica rubro
flore, Clus. hist.

Scabiosa Succisæ similis, Cæs.
Scabiosa latifolia septima, Tab.

VI. Scabiosa Virgæ pastoris folio.
Scabiosa latifolia peregrina, Tab.

VII. Scabiosa argentea angustifolia: quæ
6. in Prodromo.

an Scabiosa graminea folio argenteo flore
purpureo, Cam.

VIII. Scabiosa montana minor capitulo
squamoso.

Scabiosa montana omnium minima, Adv. Lob.
ico. Lugd.

Scabiosa æstiva minor, Lob.
Scabiosa montana minor septima, Tab.

Scabiosa capitulo globoso.

I. Scabiosa peregrina rubra capitulo oblongo:
quæ 1. in Prodromo.

Scabiosa Indica sive sexta, Clus. hist.

Scabiosa Indica flore saturatè rubro, &
Scabiosa Indica flore dilutè rubro, Eyst.

Hanc folijs in tenuiores lacinias divisis, flore
redue minore & rubro, nomine Scabiosæ nigre
odore Zibethi, ex horto Patavino habemus.

II. Scabiosa capitulo globoso major.

Scabiosa quinta & sexta, Trag.

Scabiosa minor, Matth. Lob. (cui & Columbaria)
Lugd. Cast.

Scabiosa minor lævis, Gesn. hort.

Scabiosa media, Dod.

Scabiosa media ferrato angustifolio, flore globulariæ,
Ad.

Scabiosa 20 fœmina herbariorum, Tab.

Scabiosa folijs bellidis sylvestris majoris, major,
Thal.

Scabiosa quinta sive montana, Clus. hist. ico.

Phyteuma Dioscoridis, Cöl.

III. Scabiosa capitulo globoso minor.

Scabiosæ folijs bellidis species minor, Thal.

Scabiosa minor, 1. 2. 3. 5. Tab.

Scabiosa media, minima, minor & major, Ger.
ico.

Scabiosa angustifolia flore subcæruleo, Eyst.

Folio-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Jacea squammato capite tertia Cretica, Clusij histor.

IV. Jacea laciniata lutea.

Jacea montana minima tenuifolia, Col.

V. Jacea latissimo laciniato folio: sub Jacea Babylonica in Prodromo descripta.

Jacea laciniata capite spinoso.

I. Jacea capite longis aculeis spinoso: quæ 3. in Prodromo.

II. Jacea lutea spinosa Centaurioides.

Jacea lævis maxima centaurioides Apula, Col.

III. Jacea lutea capite spinoso.

Jacea major lutea, Ad. Lob. ico. Lugdun. Tab. Ger. Eyst.

Jacea lutea, Clus. hisp. & hist. Lugd. desc.

Spina solstitialis altera, Dod.

Carduus stellatus capitulis spinosis, Lob.

Carduus eriocephalus Dodonæi, Lugd. ico.

IV. Jacea Cyanoides echinato capite.

Jacea major folio multum laciniato, Ad.

Jacea major, Lob. Lugd.

Cyanoides flos, Dod.

Cyanoides major, Tab.

Jacea montana echinato capite, Clus. pan. & hist. sive 7.

Stæbe Salmantica secunda, Clus. hist. ico.

Flos purpurascens, rarius albus: rarissime luteus.

V. Jacea folijs Seridis candicantibus, purpurea.

Jacea altera, Clus. hisp.

Jacea purpurea Valentina muricato capite, Clus. hist.

VI. Jacea laciniato Sonchi folio, sive Jacea latifolia purpurea capitulo spinoso: quæ 4. in Prodromo.

VII. Jacea minor folijs aculeatis: Gyani majoris nomine missa.

Jacea laciniata incana.

I. Jacea tomentosa capitulo spinoso: quæ 8. in Prodromo.

II. Jacea montana incana mollis capitulis hispidis: quæ 6. in Prodromo.

III. Jacea montana incana aspera capitulis hispidis: quæ 5. in Prodromo, qui volet has duas jungat.

IV. Jacea montana candidissima Stæbes folijs, quæ in Phytopinace & Matthiolo sub Jacea incana laciniata: at in Prodromo sub 7. describitur.

V. Jacea montana incana capite pini. Chamæleon non aculeatus, Advers. Lobel. icon.

Jacea montana, acanophora, Lugd.

Jacea alia pumila sive varia, Cam.

VI. Jacea montana incana odora.

Jacea montana Narbonensis, Lob.

Jacea muscata & quinta, Tab.

Jacea montana, Ger.

Jacea oleæ folio.

I. Jacea incana Cyani capitulis.

Jacea incana altera Cyani aut Jaceæ capitulis, Advers.

Stæbe incana altera, Lob. ico.

Jacea incana, Lugd.

Cyano similis quædam, Cæs.

II. Jacea oleæ folio capitulis simplicibus, Ptarmica altera, Matth. Lugd.

Ptarmica, Lac. Cyano similis, Cæs.

Ptarmica Austriaca, Lob. Clus. pan. & hist. Dod. Cam. Ger.

III. Jacea oleæ folio minore flore.

Ptarmicæ Austriacæ species, Clus. cur. post.

IV. Jacea oleæ folio capitulis compactis.

Jacea pusilla incana altera folio oleæ, Lob.

Jacea incana folio oleæ, Lugd.

V. Jaceæ oleæ folio affinis.

Doricnyum Dioscoridis fortè, Ponnæ Ital.

Lagochimicæ nomine, semine ab Honorio Belli ex Creta misso, in horto Anno 1600. crevit.

S T O E B E.

Σ Τοῦτοῦ vulgaris est notitia, Dioscoridi libr. 4. cap. 12. Plinio libr. 22. cap. 11. Stæbe quam aliqui Phleon. At libr. 21. cap. 15. quædam spinam in folio habet & in caule, ut Phleos quod aliqui Stæben appellaverunt: ob quam utriusque brevitatem quid statuendum sit, dubium sanè: nihilominus tamen recentiorum aliqui, subsequenter plantis id nominis tribuunt, quod extrema folia utcunque aculeata sint, quas tamen alij ad Cyanos, alij ad Centauria propter amorem referunt, ad confusionem vitandam, Stæbes nomen servabimus.

Stæbe folijs laciniatis.

I. Stæbe major folijs Cichoraceis, mollibus, lanuginosis.

Stæbe Salmantica prima, Clus. hisp. & hist.

Stæbe Salmantica major, Lob.

Aphyllanthes prima, Dod.

Scabiosa, seu Stæbe Salmantica prior, Lugd.

Stæbe major, Tab.

Stæbe argentea minor, Ger.

Stæbe Hispanica, Cam.

II. Stæbe major folijs Erucae mollibus lanuginosis.

Stæbe Salmantica primæ altera species, Clus. hisp. Lugd.

Stæbe Salmantica secunda, Clus. hist.

an Stæbe argentea incana Aldroandi, Lob.

Aphyllanthes tertia, Dod.

III. Stæbe major calyculis non splendentibus.

Centaurium majus in muris, Ges. hor.

Stæbe Salmantica alterius altera species, Clus. hisp. Lugd.

Jacea, sive Stæbe gallica, Clus. pan.

Stæbe Gallica & Austriaca elatior, Eid. hist.

Cyanus sylv. tenuifolius, Thal.

Jacea alba, Lugd.

IV. Stæbe viridis calyculis argenteis: in Prodromo.

V. Stæbe calyculis argenteis.

Stæbe Salmantica altera, Clus. hisp. Lugd.

Stæbe Salmantica tertia, Clus. hist.

Stæbe argentea Salmantica minor, Lob.

Aphyllanthes quarta, Dod.

Stæbe minor, Tab.

Stæbe argentea major, Tab.

an Stæbe, Ang.

an Papaver spumeum, Cæs.

VI. Stæbe calyculis argenteis minor.

Jacea alba, Tab.

Jacea flore albo, Ger.

VII. Stæbe incana Cyano similis tenuifolia.

Centaurij majoris species minor, Ges. col.

Cyano minori similis, Clus. pan.

Stæbe Austriaca humilis, Eid. hist.

an Papaver spumeum aliud in saxosis, Cæs.

VIII. Stæbe rubra Monspeliaca parvis Cyani capitulis: vel Jacea rubra angustifolia laciniata.

Jacea rubra major laciniosa, Lugd.

IX. Stæbe squammis asperis.

Aphyllanthes secunda, Dod.

Stæbe non laciniata.

I. Stæbe spinosa maritima.

Stæbe ex Cod. Cæsareo, Dod.

Stæbe peregrina, Clus. hist. ap. alt. auct.

Cyanus spinosus Creticus, Ponæ Ital.

II. Sphæritis ex Codice Cæsareo, Dodon. quid?

C Y A N U S.

Cyanus, à floribus cyaneo seu caruleo colore, nomen accepit. Plinius libr. 21. cap. 8. de vestium amulatione cum floribus agens, ait, in nomine est & Cyanicolor: & cap. 11. Rosam Cyanus excipit. Cyanum Amarynthus. At Hermolaus, Leucon Dioscoridus censuit: & Casalpino, Struthium apud Theophrastum ex hoc genere videtur: verum Columna, Papaver Heracleum Theophrasti & Dioscoridus statuit: Lobelius num Chondrilla species sit dubitat.

I. Cyanus montanus latifolius: vel Verbasculum Cyanoides.

Verbasculum, Trag.

Cyanus major, Matth. Dod. ut: Lob. Lugd. Castor. Cam. Ger. Eyst.

Cyanus major hortensis, Ad.

Cyanus montanus, Ges. hor. Tab.

Cyanus sylv. Lon. flore grandi, Cæs.

Flore est magno caruleo, aliquando umbilico purpureo: rarius flore albo est.

II. Cyanus segetum.

Lychnis agria, & Flos frumenti, Brunf.

Baptifecula, Trag.

Cyanus, Dod. gal. Turn. Gesn. hort. Lon. Cæs. flos, Dod.

Cyanus major, Matth. Lugd. Cast. Cam.

Cyanus sylv. Fuch.

Cyanus vulgaris, Ad. Lob. Ger.

Cyanus caruleus, Tab. arvensis caruleus, Thal. Eystett.

Papaver Heracleum. Col.

Flos communiter caruleus, rarius albus.

III. Cyanus hortensis flore simplici.

Floris colore variat, caruleo, purpureo, hicq; aliàs dilutè rubro & incarnato, aliàs ad puniceum inclinante, aliàs vario, violaceo, albo, & ex

his coloribus mixto: hinc figuræ quatuor apud Tabernæmontanum & Gerardum.

1. Cyanus cæruleus sativus, Tab. sub Cyano variegato apud Ger.

2. Cyanus purpureus, Tab. Ger.

3. Cyanus albus, Tab. Ger.

4. Cyanus ex albo violaceus, Taber. Cyanus violaceus, Ger.

Sic apud Eyst. flore purpureo, incarnato, rubro, albo, albo fundo purpureo, variegato.

IV. Cyanus hortensis flore pleno.

Cyanus flore multiplici, Lob. ico.

Cyanus multiflorus, Tab. Ger.

Variat floris colore purpureo, albo, medio purpureo: hinc duæ figuræ apud Lob. & Ger. tres apud Taber.

1. Cyanus fl. purpureo multiplici, Lob. ico.

Cyanus purpureus multiflorus, Tab. Ger.

2. Cyanus flore albo multiplici medio purpureus, Lob. ico.

Cyanus albus multiflorus medio purpureus, Tabern.

3. Cyanus cæruleus multiflorus, Tab.

V. Cyanus repens latifolius.

Cyanus peramarus supinus capitulis squarosis Sefamoidis parvi, Ad. Lob.

Cyanus repens, Lob. ico. supinus, Lugd.

Cyanoides minor altera, Tab.

VI. Cyanus repens angustifolius.

Cyanus repens alter, Lob. repens, Lugd.

Cyanus minimus, Ad. repens, Lob. ico.

Cyanoides minor, Tab.

T R A G O P O G O N.

Tραγοπώγων ἢ τετραπώγων, ἰδέ νόον, à proluxa lanugine, quæ è summo erumpit, sibi nomen ascivit, Dioscorides libr. 2. cap 173. Tragopogon Theophrasto 7. hist. 7. At Plinio lib. 21. cap. 15. Come, ab alijs Tragopogon, folijs Croco similis us. Et lib. 28. cap. 13. Est & Tragopogon quem alij Comen vocant, &c. Locus Barbulæ hirci.

Tragopogon luteo flore.

I. Tragopogon pratense luteum majus.

Barbula hirci, Trag. Matth. Lac. Cast.

Tragopogon, Matth. Fuch. Ang. Gesn. hor. Tur.

Dod. Lon. Cæs. flore luteo, Eyst.

Tragopogon luteum, Lob. Tab Ger.

Tragopogon luteus communis, Thal.

Barba hirci, Cord. in Dios & hist. Dod. gal. Gesn.

hort. Lugd. flore luteo, Cam.

Gerontopogon flore luteo, Gesn. col. & Barba senis.

II. Tragopogon folio oblongo sinuato: primo loco in Prodromo descriptum.

III. Tragopogon spicatum luteum.

Tragopogon spicatus, Lugd.

IV. Tragopogon laciniatum luteum.

Acorus Theophrasti, Ang.

Tragopogon laciniatis folijs, Col.

Folia prima graminea sunt, integra nec laciniata.

V. Tragopogon tenuissimè laciniatum: quod 2. in Prodromo.

an Chondrillæ τραγοπωγωνανθέου alia species, Thalia.

VI. Tragopogon Coronopi folio.

Chondrilla τραγοπωγωνανθέου major, Thal.

Duplex est: major, minor quæ sola magnitudine à priori differt.

VII. Tragopogon hirsutum.

Tragopogon Apulum hirsutum humile, Col.

VIII. Tragopogon hirsutum venenatum.

Tragopogon ex Sicilia venenatum, Cæs. quid?

IX. Tragopogon gramineo folio radice villosa.

Barbula hirci minor, Tab.

Tragopogon minus, Ger.

X. Tragopogon parvum ex luteo purpurascens.

Tragopogon parvum flore Chondrillæ purpureo cæruleæ, Lob. ob.

an Barbula hirci minor ex Ilva, Cam.

Tragopogon purpureo flore.

I. Tragopogon purpureo cæruleum porri folio, quod Artifi vulgo.

Tragopogon alterum, Matth. Lugd.

Tragopogon, Dod. Lob. puniceum, Gesn. hort.

purpureum, Ger. Eyst.

Tragopogon sylv. flore purpureo, Cæs.

Barbula hirci altera, Matth. Cast. purpureo cærulea, Taber.

Barba hirci flore purpureo, Cam.

Gerontopogon flore puniceo, Gesn. col.

Gerontopogon sive Salsifica Italarum, Lugd.

Flore est purpureo cæruleo, nigro purpureo,

cæruleo: albo in Apennino Camerarius notavit.

II. Tra-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Variat flore majore, minore, ejusque colore aureo, vel melino: hinc tres figuræ apud Tab. & Ger.

Calendula major polyanthos flore aureo.

Calendula polyanthos flore aureo.

Calendula sativa polyanthos melina.

IV. Caltha floribus reflexis.

Chrysanthemum sive Caltha reflexis floribus, Lob. ico.

Calendula multiflora orbiculata, Tab. Ger.

V. Caltha prolifera majoribus floribus.

Chrysanthemum proliferum, Lob. ico.

Calendula prolifera, Cam. Tab. Ger. Eyst.

VI. Caltha prolifera minoribus floribus.

Chrysanthemum proliferum alterum, Lob. ico

Calendula prolifera 2. Taber. major prolifera, Ger.

VII. Caltha arvensis.

Calendula circa Monspelium sponte, Ges. hor.

Calendula sylv. minor, Cæf.

Calendula arvensis, Tab. Ger.

Folij crenatis circa Monspelium reperimus.

VIII. Caltha humilis & minima: in Phytopinace descripta.

IX. Caltha palustris flore simplici.

Caltha Virgilij, Trag.

Tussilago altera, Matth.

Dotterblumen/ Dod. gal.

Chamæleuce, Ang. Tur.

Chelidonia palustris, Cord. hist.

Caltha palustris, Gesn. hort. (Ferraria quibusdam, forte à forma folij ferream soleam referentis,) Dod. Adv. Lob. Lugd. (& Malacocissus major) Cam. Ger.

Caltha palustris vulgaris, Clus. hist.

Chrysanthemum Lon.

Epimedium Dodonæi, Thal.

Amellus Virgilij putatus, Eid.

Farfugium, Cast.

Populago, Tab.

Est flore majore & minore: hinc apud Tab. & Ger. nomine

Populaginis majoris & minoris, Tab.

Calthæ palustris majoris & minoris, Ger.

Marem & fœminam facit Ges. l. de col. Stirp. illam ramulis rubentioribus, flore magis tincto: hanc minorem, alboribus ramulis, & flore minus tincto scribit.

X. Caltha palustris flore pleno: & Cam. & Clus. hist.

Caltha palustris floribus densis, Gesn. hort.

Populago multiflora, Tab.

Caltha palust. multiplex, Ger. fl. multip. Eyst.

In Anglia sponte & plenis & odoratis floribus reperitur, Camerario autore: nobis hortensis est.

HELENIMUM ET FLOS SOLIS.

E *Ἑλένιον* Dioscoridi lib. 1. cap. 27. Helenium Plinio lib. 21 cap. 10. quod è lacrymis Helena natum dicatur, & ideo in Insula Helena laudatissimum esse: quo loci Plinius Aegyptiacum Dioscoridis proponit. Panax Chironium Theophrasti 9. hist. 10. quibusdam censetur.

Genera duo Dioscoridi: alterum folijs Verbasci, quod nostrum vulgatum est, ac à Plinio lib. 19. cap. 5. & lib. 20. c. 5. Inula dicitur: Alterum Aegyptiacum, quod Helianthe est flore albo, de quo inter Cisti genera.

I. Helenium vulgare.

Enula campana, Brunf. Cam.

Elenion, Trag.

Enula, Tur. Lon. Cæf.

Helenium, Brunf. Matth. Dod. ut: Cord. in Diosc. Lac. Gesn. hort. Ad. Lob. Cast. Cam. Tab. Ger. Eyst.

Helenium 1. Dioscoridis, Ang.

Inula, vulgò Enula campana, quod, quæ in campis provenit, hortensi præferatur, Gesn. hort.

Panax Chironium Theophrasti, Ang. Cord.

II. Helenio similis peregrina.

Faalim, Theveti: hujus iconem ex Theveti

Cosmag. Lugd. habet: quid est?

III. Helenium Indicum maximum.

Planta maxima, Cortuso in epist. ad Matt. edit.

Ital. præfixa, Cast. cui & Bellis Pliniana.

Solis flos Peruvianus, Lob.

Chrysanthemum Peruvianum, Dod. Lugd.

Helianthemum Peruvianum, Cam. ep.

Herba Solis, Monardi.

Sol Indianus, Lon.

Helenium Indicum, Cæf.

Corona Solis, Tab.

Flos Solis gigantea, corona regia, crater Jovis, amoris tuba, rosa Hiericantis, Frag.

Flos

Flos Solis major, Ger. Eyst.

Flos à Sole dictus: Joseph Acoftæ l. 4. c. 27.
an Planta prægrandis flore Calendulæ forma,
ex cujus semine panem & pultes in Virginia
conficiunt: in desc. Virginiae.

Variat magnitudine foliorum & florum,
caulis altitudine: adolescit enim in Hispa-
nia ad 24. pedes. Flos (cujus folia in aliquibus
longiora) aliquando tantæ magnitudinis, ut
2362. semina inventa fuerint: quem aliqui al-
bum viderunt.

IV. Helenium Indicum ramosum.

Chrysanthemum Peruvianum alterum, Dod.

Helianthemum Peruvianum proliferum, Cam.

Flos Solis ramosus, Cam.

Corona Solis 2. Tab.

Flos Solis minor, Ger.

Flos Solis prolifer, Eyst.

In Italia viginti quatuor flores in una planta,
plures in Hispania, sæpius conspiciuntur: in Ger-
mania etiam decem & plures observavimus.

V. Helenium Indicum medium laciniato
folio.

Solis flos minor, Lob. Lugd. Cam.

VI. Helenium Indicum minus.

Corona Solis minor fœmina, Tab.

Flos Solis minor fœmina, Ger.

Ambo enim marem & fœminam exhibent.

VII. Helianthemum Indicum tuberosum.

Flos Solis Farnesianus, sive Aster Peruvianus
tuberosus, Col.

Chrysanthemum latifolium Brasilianum, in
Prodromo.

Chrysanthemum è Canada quibusdam.

Canada & Artischoki sub terra, alijs:

Gigantea, Burgundis.

SECTIO QUINTA.

PERFOLIATA; BUPLEURUM; CENTAURIUM MINUS;
GRATIOLA; HYPERICUM; CORIS; SYMPHYTUM PETRÆUM;
POLYGONUM; ANTHYLLIS; SEDUM; COTYLEDON, ALOE.

PERFOLIATA.

Perfoliata dicta, quod singula folia caulis penetret: quam alij *Cacaliam* Dioscoridis lib. 4. cap. 123.
suspiciantur: alij *Cotyledonem* ejusdem lib. 4. cap. 92. pronuntiarent, ni radix obstaret. Alij
Seseli Aethiopicum ejusdem lib. 4. cap. 61. censent.

I. Perfoliata vulgatissima, sive arvensis.

Perfoliata, Brunf Matth. Fuch. Eric. Cord. Dod.
ut: Ang. Gesn. hort. Lon. Cord. hist. Lugdun.
Tab. Eyst.

Perfoliata vera, Thal. vulgaris, Ger.

Perfoliata major, Trag.

Cacalia, Lac.

Perfoliatum vulgatius flore luteo folio umbi-
licato, Ad. Lob.

Seseli Aethiopicum Dioscoridis, Cæs.

II. Perfoliata flore multiplici.

Perfoliata crispa ceu muscosa, Cam.

III. Perfoliata montana latifolia.

Perfoliata montana, Gesn. Lugd. Cam.

IV. Perfoliata montana flosculis parvis.

V. Perfoliata alpina latifolia minor: hæc
1. in Prodromo.

VI. Perfoliata alpina angustifolia major,
sive folio anguloso: hæc 2. in Prodromo.

VII. Perfoliata alpina angustifolia media:
quæ 3. in Prodromo.

an Perfoliata largifolia Dalechampij, Lugd.

VIII. Perfoliata alpina angustifolia mi-
nor: quæ 4. in Prodromo.

IX. Perfoliata alpina gramineo folio, sive
Bupleuron angustifolium alpinum.

Sedum petræum Bupleuri folio, vel Bupleuron
petræum gramineo folio, Ponæ.

X. Perfoliata minor angustif. bupleuri folio.
Odontitis lutea, Lugd.

Perfoliatum angustifolium montanum, Col.

XI. Perfoliata alpina angustifolia minima:
vel Bupleuron angustifolium Pyrenaicum: ꝑ.
loco in Prodr. describitur.

an Seseli Aethiopicum parvum folijs grami-
neis, Cæs.

XII. Perfoliata minor ramis inflexis: quæ
6. in Prodromo.

B U P L E U R O N.

B *ὄβρα* Hippocrati & Nicandro in Theriaco. Plinius lib. 8. cap. 22. Bupleurum meminit, ubi aliqui Ammi vulgarij intelligendum censent: licet Bupleuron Plinij, rectius Valeriana campestris, quæ etiam Lactuca agnata dicitur, tribus videatur. Quare alijs hoc nostrum Bupleuron, βούπευρον dicitur, cuius Theophrastus 7. hist. 8. inter olera mentionem facit: Et Buprestus Plinio lib. 8. cap. 22. Sunt qui ad Panaces Chironium Dioscoridis, alij ad Elaphoboscum referunt.

I. Bupleuron folio rigido.
Beupleurum, Ang. majus, Gesn. hort.
Elaphoboscum & Gratia Dei Gallis, Eid.
Bupleurum alterum latifolium, Ad Lob. Dod. Lugd.
Bupleurum latifolium, Tab. Monspeliensium, Ger.
Panaces Chironium quorundam, Lugd.

II. Bupleuron folio subrotundo, sive vulgatissimum.
Herba vulneraria, Trag.
Isophyllon, Cord. hist.

Beupleurum, Dod. gal. Gesn. hort. Ad. Lugd.
Auricula leporis Monspeliensium, Gesn. histor. anim.
Panax Chironium Dioscoridis, Lon.
Bupleurum angustifolium, Dod. Tab.
Bupleurum angustifol. Monspeliensium, Ger.
Bupleurum angustifolium herbariorum, Lob.
Sanamunda quibusdam.

Folia inferiora subrotunda, quæ in caule longa & angusta sunt.

II. Bupleuron angustissimo folio.
Bupleuron minimum, Col.

C E N T A U R I U M M I N U S.

C *Centaurium duplex est: majus de quo supra capite de Lapatho: minus aliud, quod κενταύριον τὸ μικρὸν ἢ λιμναῖον, quoniam loca rigua amet Dioscoridi lib. 3. cap. 9. At Theophrasto 9. hist. 4. Πάναξ λεπτόφυλλον Panax tenuifolium dicitur. Plinio lib. 25. cap. 6. Centaurium alterum cognomine lepton, quod aliqui Libadion vocant, quoniam secundum fontes nascatur: Fel terra propter amaritudinem summam dictum. Gallis Exacon (ἀπὸ τῆς ἀνοϊᾶσαι à medendo) quoniam omnia mala medicamenta potum è corpore exigit per alvum: Tertia est Centauris cognomine triorchis, &c. hac Plinius.*

I. Centaurium minus.
Centaurea, Brunf. Cæf. minor, Brunf.
Centaureum minus, Trag. Matth. Fuch. Ang. Dod. ut: Tur. Cord. in Diosc. Gesn. Lac. Lon. Cam. Thal. Lugd. Cast. Tab.
Centaureum minus flore rubro, Eyst. quod & flore albo pingit.
Centaureum parvum, Ad. Lob. Ger.

Flos communiter è puniceo colore in purpura rubet: aliquando albus est: rarius ferruginei coloris. Variat etiam ratione foli, Theophrasto 4. hist. 5. monente; in humidis enim, altius excrefcit: in aridis, vix duas aut tres uncias æquat.

II. Centaurium minus spicatum album: in Phytop. Matth. & Prodromo descriptum.

III. Centaurium luteum perfoliatum.
Perfoliata Achillæa, Gesn. hort.
Centaureum luteum, Adv. Clus. hispan. prius, Lugd. Eyst.

Centaurium floribus luteis sive citreis pallidis Mesuæi, Lob.
Centaurium luteum perfoliatum, Cam. ep.
Achilleos, Cæf.
Centaurium parvum flavo flore, Clus. histor. luteum, Ger.

Centaurium minus luteo fl. perfoliatum, Tab.
Hoc videtur Achilleon vera Plinij l. 25. c. 5. quam scribit esse scapo cæruleo pedali, sine ramis, ex omni parte singulis folijs rotundis eleganter vestitam: vulneribusque mederi. Et Mesuæo, lib. 2. purg. 10. Centaurium floribus citreis pallidis.

Duplex est: alterum folijs angustioribus & non perfoliatis: alterum latioribus & caulem ambientibus: caule ramoso & non ramoso, & hoc est

Centaurium luteum alterum, Lugd.
IV. Centaurium luteum pusillum.
Centaurium luteum novum, Col.

G R A T I O L A.

G *Ratiola sive Gratia Dei nomen, recentior atas tribuit, propter singulares vires, tam per superiora, quam per inferiora humores expurgandi, & recentia vulnera consolidandi: Hac veteribus indicta videtur, quàmvis*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Hypericum alterum tomentosum, Ad.
Hypericum tomentosum, Lob. Lugd. Tab. Ger.
Hypericum tomentosum secundum, Clus. hist.
Androsæmon album Dalechampij, Lugd.
Lobelius cum priore idem dicit: at Clusius
negat idem esse.

Hypericum Ascyron dictum.

I. Ascyrum supinum villosum palustre.
Ascyrum supinum *ελώδης*, Clus. histor. ap. alt.
auctario.

II. Ascyrum, sive Hypericum bifolium gla-
brum non perforatum.
Hypericum in dumetis nascens primum, Trag.
Ascyrum, Matth. ep.
Androsæmon, Matth. fol. Fuch. Tur. Lac. Cord.
in Diosc. Cast. Ges. col. (& Ascyroides) Cast.
Hypericum aliud, Dod. gal.
Androsæmon Campoclarensis, Col.

III. Ascyrum magno flore: in Prod. descri-
bitur.

IV. Androsæmon hirsutum.
Hypericum in dumetis nascens 2. Trag.
Androsæmon, Matth. ep.
Ascyrum, Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac. Ges. col.
Dod. Ad. Lob. Lugd. Cast. Thal. Cam. Cæs.
Hypericum, Dod. gal.
Androsæmon alterum hirsutum, Col.

V. Androsæmon alterum folijs Hyperici,
quod aliquibus Hypericoides.
Androsæmon magnum, Ad.
Androsæmon, Lob.
Ruta sylv. Hypericoides, Dod.

VI. Androsæmon perfoliatum & perforatum.
Androsæmon alterum Apulum, Col.

VII. Androsæmon maximum frutescens.
Androsæmon, Dod. ut: Gesn. hort. Lugd. Cæs.
majus, Cam.

Androsæmon aliud, Lugd.
Clymenum, Ang Ges. hort. Cast. ico.

Clymenum Italicum, Ad. Lob. Ger.
Siciliana. Ges. hort. Col. Eyst.

Herba Siciliana, Tab.

Androsæmon Diosc. Galeni & Plin. & Cente-
ria Theophrasti, Cæsalpino.

Clymenon Plinij l. 25. c. 7. Anguillaræ, quod po-
tius Periclymenum Dioscoridis est.

VIII. Androsæmon foetidum, capitulis lon-
gissimis filamentis donatis.

Tragium Creticum, Bellon.

Tragium, Belli ep. 3. ad Clus. legitimum, Ponæ.
Androsæmon minus, Cam.

Ascyrum legitimum, vulgo *αγύδαρο*, Belli ep. 1.
ad Clusium.

Androsæmon foetidum seu tragodes, Eyst.

C O R I S.

K *οεις* quod aliqui Hypericum vocant, Dioscoridi l. 3. c. 174. frutex est folio Erica: Et Plinio l. 26. c. 8. est
aliud Hypericum, quod alij Corin appellant, folio tamaricis.

I. Coris lutea.
Coris, Matth. Gesn. hort. Lac. Lob. Lon. Cæs.
Lugd. Cast. Cam. Tab.
Coris Matthioli, Ad.
Coris legitima Ericæ similis, Belli ep. 1. ad Clus.

Coris legitima Dioscoridis, Ponæ.

II. Coris cærulea maritima.

Coris Monspeliaca, Ad. Lob. Cam. Tab.

Coris quorundam, Clus. hisp. & hist.

Flore est cæruleo, rarissimè rubro.

S Y M P H Y T U M P E T R Æ U M.

Σ *Υμψύτον πετραίων* in petrus nascitur, ramulus Origano similibus, folijs Thymi, &c. Dioscoridi lib. 4. c. 9.
Alum nos vocamus, Græci Symphytum petraum: nascitur in petrus, ideo petraum cognominatum, &c.
Plinius lbr. 27. cap. 6.

Symphytum petræum folijs Thymi.
Symphytum petræum, Mat. Lac. Lon. Lug. Tab.
Symphytum petræum Matthiolo creditur, Ad.
Symphytum petræum Matthioli, ad Coridem

Gallicam plurimum accedere videtur, Cl. hist.

Hoc ex agro Goritensi, ubi & Matthiolus no-
tavit, à Doct. Agerio accepimus: quod à Coride

Monspeliaca diversum est.

P O L Y G O N U M.

Π *ολύγονον* Dioscoridi l. 4. c. 4. à copiosis geniculis, quibus caules cinguntur, dictum. Plinio l. 27. c. 12. Poly-
gonon Græci vocant, quam nos Sanguinariam.

Genera duo Dioscoridi, *mas* & *fœmina*, de qua inter *Equiseti* species: *mas*, à seminibus sub singulis folijs turgescens, flos ei candidus, aut puniceus. Plinius l.c. qui plura genera *Polygoni* faciunt, hanc marem intelligi volunt, appellariq; à multitudine seminis, aut densitate fruticis *Calligonon*. Alij *Polygonaton*, à frequentia geniculorum, &c. ubi quatuor genera recensentur: primum est *Polygonum* vulgare: alterum *Herniaria*: tertium *Polygonum fœmina* Dioscoridis: quartum quibusdam *Casia lignea* *Monspeliensium* videtur: sed rectius tribuitur ei planta, quam *Polygoni* nomine Clusius proposuit.

*Polygonum majus.*I. *Polygonum latifolium.*

Herba proserpinaca (à serpendo) Apulejo.

Centumnodia, Brunf.

Polygonon, sive *Polygonaton* & *Corrigiola*,

Eric. Cord.

Polygonum masculum Trag. Lac.*Polygonum mas*, Matt. Fuch. Dod. ut: Ang Cor.in Diosc. & *Sanguinalis mascula* à cohibendo sanguine) Ges hor. Cæs. Thal. Lugd Cast.*Polygonum primum*, Tur. vulgare, Cam.*Polygonum mas vulgare* (*Sanguinaria*, Centumnodia) Ad. Lob Ger.*Polygonum majus*, Lon. Tab.

Aliud flore est candido, aliud ex purpura candicante, vel rubente.

II. *Polygonum oblongo angusto folio.**Polygonum tertium*, Tab.III. *Polygonum brevi angustoque folio.**Polygonum secundum*, Tab.*Polygonum mas minus*, Ger.an *Polygonum masculum fruticosum*, Thal.IV. *Polygonum saxatile: quod primum in Prodrómo.*V. *Polygonum maritimum latifolium.**Polygonum marinum maximum*, Ad. Lob. ico.*Polygonum marinum*, Lob. ob Cam. ep. & hor.*Polygonum marinum prius Dalechampij*, Lug.*Polygonum tertium in maritimis*, Cæs.

Flosculis est purpurascens, est & albis.

VI. *Polygonum maritimum angustifolium.**Polygonum marinum alterum* Dalech. Lugd.*Polygonum minus.*I. *Polygonum cocciferum: & Cam. ep.*

Radicibus coccum adnascitur elegantissimo colore commendatum.

II. *Polygonum angustissimo & acuto vel gramineo folio minus repens.**Polygonum*, Germanis *Knavel* / Trag.*Polygonon*; Dod. gal. exiguum, Eid. fol.*Saxifraga Anglica*, Ad. Lob. ico Lugd.*Polygonum minus seu fœmina*, Lon.*Polycarpon* à seminis copia, Lugd.*Polygonum minus polycarpon*, Tab.*Polygonum selinoides* sive *Knavel*, Ger.

Varietas magna in hac planta observatur.

III. *Polygonum gramineo folio majus erectum.**Polygonum minus alterum*, Tab.*Anthyllis Valentina* Clusij, Ger. ico.IV. *Polygono angustissimo folio affinis.**Hæmorrhoidalis*, quæ ad *Caryophylleorum* syl. classem referri debet, Clus. hist. ap. alt. ad l. 6.*Hæmorrhoidalis Aldroandi* nomine, quæ à sanguine sistendo nomen habeat, ex Italia, circa *Ravennam* natam (etiam ex *Valesia*) accepimus.V. *Polygonum minus candicans.**Polygonum montanum minimum niveum & sericeum*, Ad. Lugd.*Polygonum montan. niveum minimum*, Lob.;*Paronychia Hispanica*, Clus. hisp. & hist.*Polygoni Hispanici* genus, Lugd.*Polygonum montanum*, Tab. Ger.an *Herba Turca montana*, Cæs.

Variat ratione ætatis, nam adulta paleaceas membranulas niveas habet, quemadmodum Adv. & Lugdun. pingunt: planta novella non item, sicut Clus. & Lob. proposuere: Sic in Belgio nata multum de candore suo remittit.

VI. *Polygonum montanum vermiculatae folijs.**Vermiculata montana nova*, Col.VII. *Polygonum Creticum Thymi folio: quod 2. in Prodrómo.*VIII. *Polygonum littoreum minus flosculis spadiceo albicantibus: quod 3. in Prodrómo.*IX. *Polygonum minus tenuifolium: quod 4. in Prodrómo.*X. *Polygonum maritimum minus foliolis Serpilli.**Polygonum alterum pusillo vermiculato Serpilli folio*, Ad. Lob. ico.*Polygonum alterum Serpilli folio*, Lugd.XI. *Polygon. minus, seu Millegrana major.**Empetrum*, Trag Lon.*Polygonum minus*, Matth Cast.

Epipactis, Ang.

Millegrana, Cord. hist.

Herba cancri minor, Cord. sch.

Herniaria, Ges. hor. col. Dod Lugd. (cui & Lithontribon ab effectu) Thal. Cam. Tab Ger.

Herniaria multigrana serpillifolia, Ad.

Herba Turca, Lob. Cæs.

Polygoni genus Herniaria appellata, Clus. hist.

Hoc duplex est : aliud glabrum, aliud hirsutum. Est etiam Herniaria fruticosa viticulis

lignosis, foliolis oblongiusculis, brevis, densissima.

XII. Polygonum minus lentifolium : quod 4. in Prodomo.

XIII. Polygonum minimum, sive Millegrana minima.

Millegrana minima, Lob. ico.

Herniaria altera, Thal.

XIV. Herba ad rupturas utilis Monardis ; & ex eo Lugdunensis historiae, quid est ?

A N T H Y L L I S.

Aνθύλλης Dioscoridi lib. 3. cap. 153. duplex est : altera folijs lenti similibus, mollibus : altera folijs Ajugæ, de qua inter Chamæpitydes actum. Plinius lib. 26. cap. 8. illam Anthyllion vocat.

I. Anthyllis maritima Chamæfyce similis, Anthyllis marina Narbonensium altera, Chamæfyces facie, Ad. Lob. ico. Lugd.

Huic similis aut eadem est.

Anthyllis Valentina, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.

Peplion sive Peplis, Dod.

Chamæfyce Dalechampij, Lugd.

II. Anthyllis maritima lentifolia.

Anthyllis prior lentifolia maritima Peplios effigie, Ad. Lob. ico.

Anthyllis prima, Cast.

Anthyllis Portlandiæ lentifolia Penæ, Lugd.

III. Anthyllis maritima Alsinifolia.

Paronychia altera, Matth. Lugd.

Paronychia, Ang. Tab.

Gramen secundum Plinij, Ang.!

Anthyllis marina incana alsinifolia Narbonensium, Ad. Lob. ico. Lugd.

Centumgrana, Cæs.

παράνυλλαν Dioscoridis l. 4. c. 54. & Gramen secundum Plinij l. 24. c. 19 Anguillara credidit.

Variat folijs modò subrotundis, modò oblongis.

IV. Anthyllis Chamæpityides frutescens. Anthyllis altera Chamæpity similis, Cord. in Diosc.

an Chamæpityis vermiculata, Ad. Lob. ico.

an Chamæpityis prima Dioscoridis Penæ, Lug.

an Anthylloides minor, Thal.

S E D U M.

Aειρών Dioscoridi lib. 4. cap. 89. διὰ τὸ ἀειβόλεις τῶν φύλλων, quia folia perpetuò vireant : quare Αειρώων nomen apud Theophrastum i. hist. 16. Sempervivam Gaza vertit : cui hoc à natura ut semper humidum, virideq; durare valeat, eidem Theophrasto 7. hist. 14.

Genera Dioscoridi tria sunt : magnum, parvum, & tertium, quod aliqui Ανδραχνην ἀγρίαν, ἤ τι λέγουσιν, Romani ἰλλέεβραν Illecebram vocant : quorum priora duo refrigerant, tertio vs est ex calfactoria. Plinio l. 25. c. 13. Αιζοί duo genera : majus, quod aliqui Buphtbalmum vocant, alij Zoophthalmum, alij Stergethron, quod amatorijs conveniat : alij Hypogeson, quoniam in subgrundijs ferè nascitur. Itali, Sedum magnum, aut oculus, aut digitellus. Alteram minusculum, quod Erithales vocant, alij Trithales, quia ter floreat, alij Chrysothales alij Isfortes : Sed alij Itali Sedum, alij Aizoum utrumque, quoniam semper vireat : alij Sempervivum, &c. Huic similis quam Graci Ανδραχνην αγριαν vocant : Itali Illecebram : hætenus Plinius fecutus Diosc. Sedum, inquit Festus, alij Sadum appellant, herbam quam Opilius Aurelius Sefuvium vocari ait, eamq; in tegulis ferri : hoc fortè factum, quod nonnullis locis plebs animos invaserit opinio, non ferri fulmine domum, in cujus tegulis Sedum vireat.

Sedum majus.

I. Sedum majus arborescens flosculis candidis.

Aizoon magnum Dioscoridis, si caulis altitudo & foliorum longitudo spectetur.

Sempervivum arborescens, Matth. Cast.

Sedum majus verum, Gesn. hort.

Sempervivum majus, Ang.

Sempervivum sive Sedum arborescens majus, Dod.

Sedum arborescens Græcum, Illyricum & Anglicum, sive maritimum, Ad.

Sedum arborescens majus Græcū, Lob. ico. Eyst.

Sempervivi majoris alterum genus, Cæs.

Sedum majus, Clus. hisp legitimum, Eid. hist.

Aizoon arborescens, Lugd. Cam.

II. Sem-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Aizoon minus fervidi gustus, Thal.
 Aizoon minimum repens, tertium Diosc Lug.
 Sedum minimum, Tab.
 Vermicularis sive Illecebra, Ger.
 Sedum minus octavum causticum, Clus. hist.
 Sedum minus seu minimum causticum, Eyst.
 Aizoi facie planta quæ Dactylon 2. vel 3. Col.
 IX. Sempervivum minus vermiculatum
 inspidum.
 Aizoon minimum, Cord. hist.
 Sempervivum tertium minimum, Cæs.
 Aizoon minus & Vermicularis insipida, Thal.
 Sedum minus, seu Vermicularis insipida, Eyst.
 A priore non solum gustu differt, sed etiam
 foliolis magis teretibus & tenuibus: floribus
 est utraque luteis, rarius albis.
 X. Sedum minus fruticosum.
 Sedum minimum arborescens vermiculatum,
 Lob. Lugd.
 an Polygonum masculum fruticosum, Thal.
 XI. Sedum minus fruticosum alterum.
 Vermiculatæ fruticis varietas major, Lob.
 Vermiculatus frutex major, Lugd.
 Cassiæ lignæ similis frutex tertius, Cæs.
 An sit Chamæpitys altera Diosc. dubitant,
 Lob & Lugd. hist. Selaginem Plinij Cæsalp. su-
 spicatur, & quibusdam Sempervivum mariti-
 mum, aut Vermiculariam arborescentem dici.
 XII. Sedum Portlandicum, Ad. Lob. ico. quid?
Sedum saxatile & alpinum.
 I. Sedum alpinum Saxifragæ albæ flore, vel
 grandiflorum.
 Sedum minimum tertium, Lob. Lugd.
 Sedum ferratum, Dod quoad ico.
 an Sedum alpinum quartum, Col part. 2.
 II. Sedum alpinum album foliolis compactis.
 Sedi aut Phylli genus flosculis albis, Gesn. fra.
 Sedum alpinum tertium, Clus. pan.
 Sedum minus nonum, sive alpinum tertium,
 Eid. hist.
 III. Sedum alpinum hirsutum lacteo flore.
 Sedum alpinum quartum, Clus. pan.
 Sedum minus decimum, sive alpinum quartum,
 Eid. hist.
 Jasmone montana, Lugd.
 IV. Sedum alpinum gramineo folio lacteo fl.
 Sedum alpinum quintum, Clus. pan.
 Sedum minus undecimum, alpinum s. Eid. hist.
 V. Sedum alpinum flore pallido.
 Sedum alpinum primum, Clus. pan.

Sedum minus sextum, sive alpinum primum,
 Eid. hist.
 VI. Sedum alpinum augustissimo folio, flo-
 re carneo.
 Sedum alpinum secundum, Col. part. 2.
 VII. Sedum alpinum exiguis folijs.
 Sedum alpinum primum, Col. part. 2.
 VIII. Sedum saxatile hirsutum purpureum:
 quod 5. in Prodromo.
 IX. Sedum saxatile atrorubentibus flori-
 bus: quod 6. in Prodromo.
 X. Sedum saxatile variegato flore: quod 7.
 in Prodromo.
 XI. Sedum alpinum hirsutum luteum.
 Sedum saxatile folijs margine piloso, Gesn. hor.
 Phyllon thelygonon, Dalech. in Diosc.
 Phyllon arrhenogonon Dalechampij, Lugd.
 Sedum petræum montanum, Ad. Lob. ico.
 Sedum alpinum sextum, Clus. pan.
 Sedum minus duodecimum, alpinum 6. Cl. hist.
 Leucoion luteum aizoides montanum, Col. p. 2.
 XII. Sedum alpinum folijs crenatis aspe-
 ris: quod 8. in Prodromo.
 an Sedum cujus folia marginibus asperis bran-
 chias piscium referunt, Gesn. hort. (Iosis.
 XIII. Sedum alpinum floribus luteis macu-
 Sedi minoris genus flosculis luteis vel croceis
 maculosis, Gesn. fra.
 XIV. Sedum alpinum rubro magno flore.
 Aizoon montanum, Lugd.
 XV. Sedum montanum tomentosum.
 Sempervivum rubrum montanum *γυαφαλωδης*,
 Colum.
 XVI. Sedum alpinum ericoides purpura-
 scens: quod 3. in Prodromo.
 XVII. Sedum alpinum ericoides cæru-
 leum: quod 4. in Prodromo.
Sedum folijs laciniatus.
 I. Sedum alpinum trifido folio.
 Sedum septimum, vel alpinum Ajugæ folio,
 Clus. pan.
 Sedum minus decimum tertium, Eid. hist.
 II. Sedum tridactylites alpinum majus albū.
 Alfine tridactylites alpina, in Phytop.
 Saxifraga alba petræa, Ponæ. (teum.
 III. Sedum tridactylites alpinum pallide lu-
 IV. Sedum tridactylites alpinum caule folioso.
 hæc tria in Prodromo sub Sedo 1. describuntur.
 V. Sedum tridactylites alpinum minus: quod
 2. in Prodromo.

Sedo alpino tertio similis altera, Colum. part. 2.

VI. Sedum tridactylites tectorum.

Händelfraut/ Trag.

Paronychia altera, Dod. rutaceo folio, Adv.

Lob. Lugd Ger.

Umbilici species quibusdam, Cæs.

Dactyliobotanon alterum, Thal.

Alline petraea rubra, & Paronychia tertia, Tabern.

Paronychia laciniata, Ger.

Sedum palustre.

I. Sedum palustre subhirsutum purpureum.

Sedi minoris quarta species, Trag.

Sedum palustre secundum, Clus. pan.

Sedum minus tertium, sive palustre, Eid. hist.

Aizoon palustre, Cam.

Sedum palustre flore incarnato, Eyst.

Hujus species est altera major & candidior: altera minor & rubicundior, seu mas & foemina: flos purpurascens aut carnei coloris.

COTYLEDON SEU UMBILICUS VENERIS.

Kοτυληδών Dioscorides lib. 4. cap. 92. Sedo subjungit, quod ipsi & σκντάλιον & κνμβάλιον dicitur: quod à figura folij Acetabulo simili nomen accepit: hinc Latinus, Acetabulum & Umbilicus Veneris. Plinio lib. 25. cap. 13. Cotyledon.

Genera duo sunt Dioscoridi: alterum folio acetabuli instar orbiculato & concavo, ita tamen ut cavum id aciem prope fugiat: alterum latioribus folijs, ipsis pinguibus, ac ceu lingulas referentibus, densis & confertis circa radicem, & velut oculum in medio constituentibus, &c. Et Plinio, alterum folio est pingui & concavo, ut coxendices: aliud sordidis folijs, latioribus, densioribus, circa radicem, velut oculum cingentibus, &c.

I. Cotyledon major.

Umbilicus Veneris, Matth. Lac. Tur. Lob. ico

Cæs. Cast. Lugd. Tab. Ger. major, Lon.

Umbilici Veneris species prima, Ang.

Cotyledon, Dod. ut: Ad. Lob.

Cotyledon sive Umbilicus Veneris, Clus. hisp. & hist.

II. Cotyledon media folijs subrotundis.

Umbilicus Veneris alter, Matth. Lac.

Cotyledon altera, Dod. ut: Clus. pan. Lugd.

Cotyledon altera quarta, Clus. hist.

Phyllum thelegonum Dalechampij, Lugd. sive

Lichen primum Plinij & sempervivum montanum.

III. Cotyledon media folijs oblongis serratis.

Oroblerum Hippocratis, Ang.

Aizoon ferratum, Cord. histor. Thal. cui &

Crassula ferrata.

Cotyledon minus sedi folio, Ad. Lob.

Umbilicus Veneris, Lob. ico. minor, Lon. Tab. Ger.

Phyllon primum, Cæs.

Palmaria, Tabern. talis antequam caulem producat.

Cotyledon minus, Eyst.

IV. Cotyledon media subhirsuta floribus punctatis.

Sedum folijs minoribus albicantibus serratis, Gesn. hort.

Cotyledon minus montanum alterum, Lob. ico.

Cotyledon altera Etscheriana, Clus. pan.

Cotyledon altera quinta, Clus. hist.

V. Cotyledon minor folijs subrotundis serratis: in Prodromo describitur.

VI. Cotyledon stellata.

Aizoon peregrinum, Cam.

Sempervivum tertium, Col.

A L O E.

Aλόη Græci, Latini & officina pariter, Aloën tum herbam ipsam, tum & ejus succum densatum appellant, dicitur & σίρψ Αμαζιβιον quod non modò in terra, sed & extra eam vivat. Aloe autem dicta videtur, quia maritimus gaudet. A recentioribus Sempervivum & Sempervivum marinum, quod Sempervivi modo diu duret, appellatur: Sedum amarum Columella: & quia ejus succus amarus est, idcirco & Gentianam, que amarissima est, Aloën Gallicam Apulejus nominavit. De Aloe Dioscorides lib. 3. cap. 25. quod folium habeat Scille similitudine, crassum, pingue, in rotunditate modicè latum, retrorsum pandum: utrinque spinulis raris & brevibus, &c. & Plinius lib. 27. cap. 4.

I. Aloë vulgaris.

Aloë, Trag. Matth. Fuch. Ang. Dod. ut: Cord. Lac. Tur. Gesn. hort. Lon. Ranvvolf. (quæ in Rama Judeæ copiosa) Ad. Lob. Cæs. Cast. Garz. Clus. hist. Eyst.

Aloë communis, Cam.

Aloë Dioscoridis, Col.

Aloë in insula Socotra, part. 2. Ind. Or. c. 6.

Aloë sive Sempervivum, Arab. Sebar, Area, Catecomor, Linsc. part. 4. Ind. Or. c. 38. & fig. 19.

Azauar sive Sempervivum, quo campi pleni, part. 4. Ind. Or.

II. Aloë folio in oblongum aculeum abeunte.

Aloë Americana, Dod. Clus. hisp. & hist. Cast. Cam. Lugd. Tab. Eyst.

Aloë in Pisano vireto, Ad.

Aloë folio mucronato, Lob. Ger.

Aloë, Acoftæ.

Aloë alterum genus, Cæs.

Allagucy Indis, Fil y agulla, id est filum & acus Hispanis, cujus spinæ venenatæ, Frag.

Aloë spinosa sive Americana, Cam.

America planta Aloës facie, Col.

Manguey Mexiocanum, alio nomine Metl, Linsc. part. 4. Ind. Or. fig. 19.

Manguey arbor, ex qua parantur aquæ, vina, oleum, acetum, mel, syrapi, fila, acus, & res aliæ infinitæ, in nova Hispania, quarum plerumque unam domibus suis, ad vitæ sustentationem consitam, colunt, &c. part. 9. Ind. Oc. lib. 4. cap. 23.

Ex folijs succus dulcis elicitur: & iisdem contusis & maceratis linum extrahitur, ex quo Indi lintea candidissima texunt.

III. Aloë monstrosa Avinioni nata: de qua in Prodomo, & ad Clus. cur. post.

IV. Aloë palustris.

Stratiotes potamios, Dod. gal.

Planta folijs Aloës, quæ Stratiotes non est, Anguil.

Sedum aquatile, Dod. fol.

Stratiotes sive Militaris aizoides, Ad. Lob.

Stratiotes aquatica, Lugd.

S E C T I O S E X T A.

RADIX RHODIA; TELEPHIUM; SCORPIOIDES;

PORTULACA; CEPÆA; CRITHMUM; KALI; TRA-

gum; Tithymalus; Pityusa sive Efula; Apios sive Tithyma-

lus tuberosus; Peplus sive Efula rotunda; Pe-

plis; Chamæfyce; Lathyris;

Hipophaës.

R A D I X R H O D I A.

Prodia *ρίζα* Dioscoridi lib. 4. caput. 45. sic dicta, quod contrita rosas redoleat: hinc quibusdam *Rosea radix.*

Rhodia radix, Trag. Matth. Ang. Dod. ut: Cord. hist. Gesn. hort. Lac. Clus. pan. & histor. Lugd. Cast. Cam. Ger.

Rhodia sive rosea radix, Fuch. Adv. Lob.

Rosea radix, Lon. Tab.

(est.

Flos nūc pallefcēris, nunc rubescentis coloris

T E L E P H I U M.

Tελεφιον Dioscoridi lib. 2. cap. 217. Portulaca simile, alas binas in singulis foliorum geniculis habens, folijs caruleis crassis, lentus atque carnosus refertum, flore luteo aut candido, &c. Et Plinio lib. 27. cap. 13. Telephion & caule & folijs Portulaca simile. Sic dictum volunt, quod ulceribus malignis ac deploratis, quibus Telephus Mysia rex ab Achille vulneratus consenuit, (qua eam ob rem etiam Telephia vocantur) auxilietur. Vulgo Fabaria, à foliorum cum faba similitudine: officinis Crassula major. Verum Coryledonis alterius descriptio Fabaria potius quàm Telephio convenire, Casalpino videtur: & sanè Telephium Dioscoridis non esse, cum ad folia ala non sint, censemus.

I. Tele-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

folijs oleæ, sed minoribus multò, verum pluribus & teneris: cauliculis rubicundis, frequentibus, in terram inclinatis, &c. At Theophrastus Ἀναξυρίων herbam 1. caus. plant. 10. & 4. ejusdem 3. exhibet: dein Ἀναξυρίων arborem 1. hist. 8. & 15. 4. hist. 4. Portulacam Γαζα reddit. Verum Plinius lib. & cap. 20. scribit, Portulacam quam Peplion vocant, non multum sativa efficacior esse: ubi Portulacam cum Peplio herba diversissima confundit: causa erroris quod aliqui Peplion, portulacam agrestem vocarint: confundit quin etiam vires sylvestris cum sativæ Portulacæ viribus.

I. Portulaca latifolia, seu sativa.	Portulaca sylvestris, Trag. Matth. Ang. Fuch.
Portulacá hortensis, Brunf. def. Trag. Fuch. Dodon. gal.	Dod. ut: Ad. Lob. Lugd. Cast. Ger.
Portulaca domestica, Matth. Ad. Lob. Cast. Taber. Ger.	Portulaca, Lac. arvensis, Tab.
Portulaca, Tur. Cord. in Diosc. Lon. sativa, Ang. (γλιφίδα in Græcia) Cord. hist. Dod. gal. Lugd. Eystett.	Portulaca spontè nascens, Cord. hist.
Portulaca major, Cam. hortensis, Ges. hort.	Portulaca minor, Ges. hort. Cam.
Portulaca latioribus folijs, Cæf.	Portulaca angustioribus folijs, Cæf.
I I. Portulaca angustifolia sive sylvestris.	Cepæa, Cord. in Diosc. Lon. desc.
	III. Portulaca arvensis.
	Portulaca exigua, Cam.
	IV. Portulaca aquatica, Thalij, quid?
	V. Portulaca marina, Tab. Ger. quid?

C E P Æ A.

Κηπάρα Dioscoridi lib. 3. cap. 168. Portulacæ similis est.

Cepæa, Matth. Ang. Lac. Lon. ico. Ad. Lob. Matthiol. Cast. Cæf. Tab. Clus. hist.	Flosculis est albis, ex purpureo candicantibus, vel luteis.
--	---

C R I T H M U M.

Kρίθμον sive κρηθαμον Dioscoridi lib. 2. cap. 157. folijs pinguibus, albicantibus, portulacam referentibus, sed crassioribus, longioribus, salsoq; gustu, floribus candidis, &c. in muria servatur, cruda & cocta eduntur. Plinius lib. 21. cap. 15. Batim appellasse videtur, Batim marinam, & Batim hortensianam, quam aliqui Asparagum Gallicum vocant, sine ullis notis proponens: Batis etiam lib. 21. cap. 27. meminit, quæ alvum molliat, nec plura habet.

I. Crithmum, sive Fœniculum maritimum majus, odore Apij.	III. Crithmum maritim. flore Asteris Attici.
Baticulæ alterum genus ex Sicilia, Cæf.	Crithmum tertium, Matth. Lugd. Cam.
I I. Crithmum, sive Fœniculum maritimum minus.	an Anthillis major, Cord. ob. sylv.
Crithmum primum, Matth.	Anthillis prima, Dioscoridis, Cæf.
Crithmum, Ang. (& herba S. Petri) Dodon. gal.	Crithmum Chrysanthemum, Dod. (Aster Atticus marinus quibusdam) Lugd. Tab. Ger.
Cord. in Diosc. Lac. Tur. Lugd. Cast. Tab.	Chrysanthemum littoreum, Ad. Lob.
Crithmus, vulgo Creta seu Salsa marina, Ges. ap.	IV. Crithmum maritimum spinosum.
Crethamum marinum, Cord. hist.	Crithmum secundum, Matth. Cast.
Crithmum marinum, Ges. hor. Dod. Ger.	Secacul, Ang.
Fœniculum marinum, videtur verum Empetron, Rond. cap. de mem. læsa.	Crithmum spinosum, Dod. Tab. Ger.
Fœniculum marinum, sive Empetrum, Ad. aut	Crithmum syl. Eryngium folijs Apij Plinij, Cæf.
Calcifraga, Lob.	Pastinaca marina, Ad. Lob. Lugd.
Batis, Ges. hort.	Tribulus marinus quorundam, Lugd.
Baticula quasi parva Batis, Cæf.	Cachry marinum, Cam.
Creta marina, Lon.	Corymbi alij colore candido, alij subrubente, aut violaceo: in hortis cultum, lætius ac minus spinosum redditur.

K A L I.

K *Ali Mauritanorum, aliqui ad Anthillidem alterum Dioscoridis: alij ad ejusdem Tragon (cum tamen sapore non sit acerbo, nec acinus constet) referunt. Plinius lib.8. cap.22. ad Halymum retulisse videtur, dum inquit, alij olum maritimum falsum, & inde nomen, &c.*

<p>I. Kali majus cochleato semine.
Kali, Matth. (qui & hoc & Salicorniam unâ figurâ expressit) Dod. Cast.
Kali magnum, Sedi medij folijs semine cochleato, Ad.
Kali magnum, Lob. Lugd. & Kali Dalechamp.
Soda, Lob. ico.
Kali coheatum majus, Cam.
Anthillis altera salsa, Cam.
Salsolæ genus in hortis, Isgarum vulgo, Cæf.</p> <p>II. Kali minus album semine splendente.
Anthillis altera, Borda quibusdam, Dod. gal. Lugdun.
Alcali minus, Ges. hort.
Kali album, Dod.
Kali minus, Ad. Lob. ico. Lugd. Eyst.
Kali alterum seu minus, Cam.
Salsola quædam in maritimis, Cæf.</p> <p>III. Kali minus alterum.
Kali parvum folijs oblongis, Cam.
Anthilloides, Thal.
Est majus & minus.
Huc referri debent,
Anthillis minor tertia, quinta & sexta, apud Cord. in obs. sylv.</p> <p>IV. Kali minus villosum: quod primum in Prodromo.</p> <p>V. Kali gramineo folio: quod 2. in Prod.</p> | <p>Salsolæ congener semine Polygoni, Cæf.</p> <p>VI. Kali Arabum primum genus, Rauvvolff. Lugd. ap.</p> <p>VII. Kali Crassulæ minoris folijs.
Kalli 2. species, Anthillis quibusdam, Alp.
Kali floridum repens, Aizoides Neapolitarum, Col. part. 2.</p> <p>VIII. Kali Ægyptiacum folijs valde longis hirsutis.
Kalli tertia species, Alp.</p> <p>IX. Kali geniculatum majus.
Kali, Matthiol. Ang. geniculatum, Lugd. Cam. Tabern.
Salicornia, Dod. ut: Lugd.
Anthillis constans veluti tritici granis, Cord. ob. sylv.
Alcali, Gesn. hort. Lon.
Kali geniculatum vermiculatum, Ad.
Kali sive Sedum marinum, Lemnio.
Kali tertium, Cam. ep.
Kalli primum, Kellu Ægyptijs, Alp.
Salsolæ genus aliud, Cæf.
Differentiæ duæ, unum simplicius & brevius, dodrantali altitudine, rectum & annuum: alterum multis ramulis fruticâs, lignosum & grandius, perpetuum. Habetur & rubrum & viride.</p> <p>X. Kali geniculatum alterum, vel minus.
Kali Arabum 2. genus, Rauvvolff. Lugd. ap.</p> |
|--|--|

T R A G U M.

T *Ῥάγος, sive Σκορπίον, aut Τράγανος à Dioscoride l.4. c.51. & à Plinio l.28. c.13. Tragi & Scorpij nomine proponitur: folijs carere scribunt: & l.22. c.15. Scorpius alter.*

<p>I. Kali spinosum cochleatum.
Drypis Theophr. Tab.
Kali sive Alkali, Dod. belg.
an Hipophæston Dalechampiij, Lugd.
Sunt qui Tragos esse velint.</p> <p>II. Kali spinoso affinis.
Tragum, Matth. Lac Cast. def. Lon. Tab.
Tragus & Kali secundum genus, Dod. gal.
Tragon non est sed Drypis, Guil.
Tragon improbus, Matth. Ad.</p> | <p>Tragon Matthioli, Lob. Lugd. Ger.
an Tragos, Cæf.
Cum Dioscorides Trago folia non tribuat. idcirco videntur Matthiolus & Tabernæmontanus sine folijs pinxisse: at Lobeli^o & ex eo Lugdunensis historia, folia adpinxere, & quidem rectè, ut in Lio Venetorum observavimus. Non desunt qui utramq; hic propositam plantam eandem faciant, & forsan non ita malè: quàmvis posterior longioribus & latioribus sit folijs.</p> |
|---|--|

T I T H Y M A L U S.

Tιθύμαλλος *Dioscoridil. 4. c. 165. τιθύμαλλος*, Theophrasto 9. hist. 12. *Lactariam Gaza vertit. Plinio lib. 26. cap. 8. Tithymalus*, quem nostri herbam lactariam vocant, alij *Lactucam caprinam*. Sic etiam *Columella*: at *Celsus* *marinam* vocavit: officina *Esulam* dicunt. *Lactaria* nominata, ob lac omnibus commune, cum hac leviter secta, vel folio abrupto, lac effluat.

Genera *Dioscorides* septem recenset: 1. *μασχαρονίας*, quibusdam *ἀμυγδαλοειδὴς* dictus: alterum *ἡμίονος*, quem *καρυίτιον* ἢ *μυρσινίτιον* cognominat: 3. *καρύλιον* quem *τιθύμαλλίδα* appellant: 4. *ἡλιοειδές*: 5. *κυμαρίσιος*: 6. *ἀνδροειδής*: 7. *πλατύφυλλον*, *Theophrasto* 9. hist. 1. *Tithymallorum* plura sunt genera, *maritimus*: *masculus olea folio*: *myrtarius candidus*, *Myrti folio*. *Plinio* l. c. genera ejus multa: 1. *Characias*, qui & *masculus* existimatur: 2. *Myrsinitem* vocant, alij *Caryiten* folijs *myrti*: 3. *Paralius* vocatur, sive *Tithymalus folio rotundo*: 4. *Heliotropium* appellant, folijs *Portulaca*, sic dictum, quoniam caput cum sole circumagit: 5. *Cyparissium* vocant, propter foliorum similitudinem: 6. *platyphyllon*, alij *corymbiten*, alij *amygdaliten* à similitudine: 7. *dendroides*, alij *cobion*, alij *leptophyllon*.

Tithymalus Characias, id est, *vallaridis*, sive *amygdaloides*, à foliorum aliqua forma.

- I. *Tithymalus Characias amygdaloides*.
Tithymallus masculus, *Theoph.*
Ascebra magnum, *Mesuae*.
Tithymalus characias, *Ang. 1. sive mas*, *Dod.*
ut: *Lugd. Cæs.*
Tithymalus characias 2. Clus. hisp. Cam.
Tithymalus characias amygdaloides, *Lob.*
Tithymali characiæ species, *Thal.*
Tithymalus amygdaloides, & *amygdaloides*
latifolius, *Tab.*
- II. *Tithymalus characias rubens peregrinus*.
Tithymalus characias, *Matth. Lac. Lon. Lugd.*
Cast. Tab.
Tithymalus characias legitimus 1. Clus. hisp. &
histor.
Tithymalus characias alter, *Dod. Cæs.*
Tithymalus platyphyllon, *Ad.*
Tithymalus characias Monspeliensium, *Lob.*
- III. *Tithymalus characias folio lanuginoso*.
Tithymalo characiæ primo similis, *Clus. hisp.*
Tithymalus characias alter, *Eid. hist.*
- IV. *Tithymalus characias rubens Germanicus*.
Tithymalus pentacelonos, *Cord. hist.*
Tithymalus characias quartus, *Dod.*
Tithymalus characias Pannonicus, *Clus. pan.*
Tithymalus characias tertius Austriacus, *Eid.*
histor.
Tithymalus fruticosus alius stipitibus rubris,
Camer.
an *Tithymalus latifolius alter*, *Cæs.*
- V. *Tithymalus characias angustifolius*.
Tithymalus myrsinites altera, *Lob. Lugd.*

Tithymalus myrsinites angustioribus folijs,
Cæsalp.

Tithymalus myrsinites tertius angustifolius,
Taber.

VI. *Tithymalus characias folio serrato*.

Tithymalus characias quintus, *Dod.*

Tithymalus ferratus Monspeliensium, *Ad. Lob.*
ico. Dalech. Lugd. cui & myrsinites ferratus.

Tithymalus myrtites *Valentinus*, *Clus. hist.*

VII. *Tithymalus sylvaticus lunato flore*.

Tithymalus platyphyllus, *Ang.*

an *Tithymalus dendroides*, *Cord. in Diosc.*

Tithymalus in montibus, *Cæs.*

Tithymalus lunato flore, *Colum.*

Tithymalus myrsinites, sive myrsifolius.

I. *Tithymalus myrtifolius arboreus*.

Tithymalus dendroides, *Matth. Ges. hor. Lac.*
Ad. Lob. Lugd. Cast.

Tithymalus characias tertius, *Dod.*

Tithymalus arboreus myrtifolius, *Lob. ico.*

Tithymalus arboreus, *Cæs.*

an *Tithymalus petræus*, *Ang. Cam.*

II. *Tithymalus dendroides ex Cod. Cæsareo*, *Dod. Lugd.*

III. *Tithymalus myrsinites latifolius*.

Tithymalus myrsinites, *Matth. Ang. Dod. ut:*
Ges. ap. Lac. Lon. Lob. Cæs. Lugd. Cast. Cam.

Tithymalus myrsinites, myrtifolius, femina
repens *Diosc. Ad.*

Tithymalus myrsinites legitimus, *Clus. hist.*

Tithymalus myrsinites primus, *Tab.*

IV. *Tithymalus myrsinites angustifolius*.

Tithymalus myrsinites Dioscoridis, *Ad. Lob.*
icon.

Tithymalus myrsinites alter, *Tab.*

Tithymalus myrsinites in montibus, *Cæs.*

V. *Tithy-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

exiguus pene purpureis: semine instat lenticula lato: radice candida, crassa, lacteo succo referta: quibusdam in locus frutex hic praevalidus invenitur, &c. Dioscorides lib. 4. cap. 166 At Plinius lib. 24. cap. 6. cum honore & Pityusa simili de causa dicitur, quum quidam in Tithymali genera numerant: frutex similis est picea flore parvo purpureo. At Pityusa videtur esse Esula sive Ezula, Arabum Alscebra aut Alsobra & Scebra. Ezula etiam nomen à πικύουσι luxatum esse potest: duabus enim prioribus syllabus sublatis, remanet ἔζα, cujus diminutivum Usula, & vocali prima mutata, Esula.

I. Tithymalus folijs pini, fortè Dioscoridis Pityusa.

Esula vulgaris major & quinta, Trag.

Pityusa Esula vulgo dicta, Gesn. hort.

Pityusa sive pinea, Esula minus offic. Ad. Lob.

Tithymalus pinea, Eid. ico.

Esula minor, Dod. Lugd.

Esula major, Cæf.

Tithymalus cupressinus 2. Tab.

II. Tithymalus palustris fruticosus.

Esula major & secunda, Trag.

Pityusa major, Dod. gal. desc. Cord. in Diosc.

Pityusa grandis, Thal.

Esula major, Dod. Lugd.

Esula major Germanica, Ad. Lob. Lugd.

Tithymalus palustris, Cæf.

Tithymalus fruticosus Germanicus palustris, an Tithymalus maximus, Tab. (Cam.

III. Tithymalus montanus non acris.

Esula dulcis (vel 7) Trag. Gesn. hort. Lon. Lob. ob. Lugd.

Erino cognata herba, Gesn. hort. Ad.

Pityusa sive Esula minor altera floribus rubris, Lob. Lugd.

Flos colore variat, est viridis, est rubri.

IV. Tithymalus incanus hirsutus: qui i. in Prodromo.

an Pityusa Anglicana, Cam.

V. Tithymalus folijs brevibus aculeatis.

Pityusa, Matth. Ang. Lac. Lon. Cast. Lugd.

APIOS SIVE TITHYMALUS TUBEROSUS.

Aπιος οἰ ἢ ἰσχυρία, radice est ad pyri formam accedente, rotundiore tamen, lactei succi plena, &c. Dioscoridi lib. 4. cap. 177. At Theophrasto 9. hist. 10. ἰσχυρὸν ἢ ἀπιος (Gaza reddit carica seu pyrus) folio est rutaceo, brevi, caulibus ternis aut quaternis humistratus: radice qua albucum, verum spumosa: ἰσχυρὸν dicitur, quod ἰσχυρία, id est, caricam seu ficum aridam radix referat, Dodonao monente.

I. Tithymalus tuberosa pyriformi radice.

Apios, Matth. Ang. Dod. gal. Lac. Lug. Cast. Tab.

Apios vera, Ad. Lob.

Tithymalus tuberosus Diosc. Lugd. tuberosa

radice, Clus. hist.

Duplex est: i. est radice crassiore & majore,

folijs & ramulis minoribus: 2 radice minore, ramulis longioribus & folijs majoribus.

II. Tithymalus tuberosa oblonga radice.

Ischas alter, Clus. hist.

III. Tithymalus tuberosus Germanicus.

Tithymalus tuberosus alter, Cam.

PEPLUS, SIVE ESULA ROTUNDA.

Πεπλιος, οἰ ἢ σονη, οἰ ἢ μήνωα ἀφρώδι, exiguus frutex lactei succi plenus folio parvo ceu ruta, at latiore: universa coma ferè dodrantali, rotunda, humi sparsa: semine sub folijs parvo, rotundo, minore quam candidi papaveris, radicem habet unicam, &c. Dioscoridi lib. 4. cap. 168. Peplus, quem aliqui Sycen, alij mecon:ον aphrodes vocant, Plinio lib. 27. cap. 12

I. Peplus sive Esula rotunda.

Peplus, Matth. Fuch. Ang. Dod. ut: Cord. in

Diosc. & hist. Turn. Lac. Lon. Adv. Lob. Lugd.

Cast. desc. Thal. Tab. Ger.

Peplis, Cast. ico.

Esula rotunda, Gesn. collect.

II. Peplios altera species.

Tithymalus Epithymi fructu, Col.

P E P L I S.

Πεπλις, οἰ ἢ ἀνδράχυν ἀγρία, Hippocrati πέπλιον, frutex est ramulos quoquo versum expandens & candidi succi plenus, folijs hortensis portulacæ rotundis, infernè rubentibus: semine sub folijs rotundo, ceu peplis, fervente. gustu: radice tenui, singulari ac supervacua: in maritimus maximè nascitur, &c. Dioscoridi lib. 4. cap. 169. At Plinius lib. 6. cap. 22. Peplii meminit, ubi Portulacam sylvestrem ejusdem generis ac naturæ cum

cum *Portula fattiva*, cum *Peplio* herba diversissima confundit, ideo quod nonnulli *Peplion*, agrestem *Portulacam* vocarint,

I. *Peplis maritima* folio obtuso.

Peplis, Matthiol. Turn. Advers. Clus. hispan. & h. stor. Lobel. Lugdun. Cast. descript. Camer.

Tab. 100. Ger.

Peplus, Cast. 100. minor, Tab.

Peplium, Cæs.

Peplion Dalechampij, Lugd.

Variat caule rubro, albo.

II. *Peplis montana* folio *Numulariæ*.

Peplis altera, Ang.

C H A M Æ S Y C E.

X *Χαμαίσυνη* ἢ οὐνή ramos emittit quaternuum digitorum, per terram stratos, teretes, lactei succi plenos: folia lentu figura peplo similia, parva, tenuia ac terræ inbarentia, semen sub folijs rotundum ceu *pepli*, radicem tenuem ac supervacuum: sed neque florem neque caulem promit, *Dioscoridi* lib. 4. cap. 170. *Chamæsyce* lentu folia habet, in aridis petrosisq; nascens, *Plinio* lib. 24. cap. 15.

Chamæsyce, Matth. Ang. Gesn. hort. Dod. | duplicem figuram habet) *Camerar.* *Tabernæ-Adv.* *Lob.* *Clus. hisp. & hist.* *Cæsalp.* *Lugd.* (qui | *mont.* *Ger.*

L A T H Y R I S.

Λ *Αβύεις* quam aliqui *Τιβύμαλον* vocant, & *Tithymalorum* numero ascribunt, caule est cubitali digiti crassitudine, inani: in cacumine sunt alæ & folia, in caule oblonga amygdalinis proxima, &c. fructum gerit triplici loculamento distinctum, rotundum ceu *capparum*, in quo tria sunt minuta semina, incurvantibus tuniculis inter se discreta, ervus majora, quæ decorticata candida sunt, &c. totus frutex lacteo succo turget, *Dioscorides* lib. 4. cap. 167. *Lathyrus* folia habet multa, lactuca similia, tenuiora, germina multa, in quibus semen tuniculis continetur ut *capparus* quæ cum inaruerit, eximuntur grana piperis magnitudine, candida, dulcia, facilia purgatu, *Plinius* lib. 27. cap. 11. *Granum regium minus*, *Mesueo*.

I. *Lathyris major*.

Catapauca, Brunf. Cæs. minor, Lob. Tab.

Lathyris, Brunf. Matth. Fuch. Dod. ut: Cord. in

Diosc. *Ges. h.* *Tur.* *Lac Ad.* *Lon.* *Lug.* *Cam.* *Cast.*

Lathyris sive *Cataputia minor* 2. *Trag.*

Cataputia vulgaris, *Tartago Hispanorū*, *Eyst.*

Ratione ætatis, latiora vel angustiora folia habet: hinc apud Tab.

Lathyridis latif. & angustifoliæ; apud *Gerardū*.

Lathyridis sive *Cataputiæ* majoris & minoris nomine, figuræ exhibentur.

II. *Lathyris minor conglomerato flore*.

Lathyris minor Dalechampij, Lugd.

III. *Lathyris minima*.

Cataputia pusilla, Cæs.

IV. *Lathyridis affinis*.

Semen *Visa dicta* ex *Bengala*, *Lathyridis grano* simile, *Acostæ Clusij* cap. de *Manna*, quid?

H I P P O P H A Æ S.

H *Ιπποφαῖς* cum sit ex ijs, quæ lacteum succum fundunt, de eo, licet nobis incognitum in præsens. Ἰπποφαῖς frutex est densus, surculosus, folijs longis oleagineis proximis, angustioribus, mollioribus, inter quæ spinæ candicantes, sicca angulosa, floribus hederæ corymbos referentibus, racematim coherentibus, sed minoribus mollibusq; & ex albido partim rubentibus: radice crassa, molli, lactei succi plena, amara, ex qua velutè *Thapsia* liquor excipitur, ad biliosa, aquosa & pituitosa detrahenda &c. *Dioscorides* lib. 4. cap. 162. *Hippophyes* in sabulosis maritimisq; nascitur, spinis albis, hederæ modoracemosa est, candidus & ex parte rubentibus acinus, radix succo madet, qui aut per se conditur aut pastillus farina, *Plinius* lib. 22. cap. 12.

I. *Hippophaës* quibusdam *ἀναυθα ναυθαρίων*, id est, *Spina purgatrix*; Ang.

Hippophaës ex Codice: *Cæsareo*, *Dodon.* *Lugdun.*

II. *Planta lactaria*, *Xabra* & *Camarronum* *Rhasis*, *Rauvvol.* & *Lugd.* quid?

III. *Dante* radix quædam candida lacticina, *Acostæ Clusij* cap. de *Manna*. quid?

CASPARI BAVHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER OCTAVVS.

SECTIO PRIMA.

DE CONVULVULIS.

SCAMMONEA; CONVULVULUS SEU SMILAX LÆVIS; SOL-
DANELLA; SMILAX ASPERA ET SALSAPARILLA; CHINA;
BRYONIA; MECOACHA; LUPULUS, VITIS VINIFERA.

SCAMMONEA.

Σ *Καμμωνία* Dioscoridi lib. 4. cap. 171. & Theophrasto 4. hist. 6 & 9. hist. 1. & 10. Latinis Scammonia, ex cuius radice succus elicitur, ut lib. 12. sect. 6. ostendemus. Dioscoridus descriptio nostra planta conveniret, nisi sua ramos quadantenus hirsutos, folia item hirsuta tribueret: quam hirsutiem (nescio an loci ratione) hactenus non observavimus: & Matthiolus in Dioscoridea descriptione omisit.

I. Scammonia Syriaca.

Scammonia, Matt. Ges. hor. Lon. Lug. Cast. Cæs.
Scammonia, Dod. gal. Cord. in Diosc. Antio-
chena, Cam.

Scammoniū, Cord. hist. Dod. Syriacū, Ad. Lob.

II. Scammonia Monspeliaca folijs rotun-
dioribus.

Scammonia Monspel. Gesn. hort. Eyst.

Scammonium Monspeliense, Ad. Lob. ico.

Scammonia Valentina, Clus. hisp. Tab. Ger.

Scammonia maritima Monspeliaca, Lug. Cam.

Apocynum 4. latifolium, Clus. hist.

III. Scammonię Monsp. affinis, folijs acutiōri-

Periploca prior, Dod. (bus.)

Scammonij Monspeliaci varietas, Lob.

Apocynum 3. Clus. hisp. 3. latifolium, Eid. hist.

Scammonij quoddam genus, Cæs.

Volubilis marina, Tab.

CONVOLVULUS SEU SMILAX.

Smilacem duplicem Dioscorides habet: alteram lib. 2. cap. 176. ubi Phaseolum intelligere oportet. Alteram lib. 4. cap. 144. & 145 quam in asperam & lævem distinguit: illa, *σμίλαξ ἄραχία*, hæc *σμίλαξ λεία* dicitur: Utriusque & Plinius lib. 24. cap. 10. meminit. At Theophrastus 3. hist. 16. Smilacem arborem, quæ illic sit similis describit, quam Plinius lib. 16. cap. 6. Illicis genus facit: qui lib. 16. cap. 10. & Taxum à quibusdam Smilacem vocari scribit. Smilax lævis, Convolvulus à Plinio lib. 21. cap. 5. dictus videtur: quod arbores scandat & eis se convolvat: quibusdam fassione ejusdem lib. & cap. 22. censetur.

Smilax lævis,

I. Convolvulus major albus.

Volubilis, Brunf. latifolia, Fallop. de decor.

Volubilis major, Trag. Lon. Thal. Tab.

Smilax lævis, Matt. Fuch. Ges. h. Lac. Cast. Lug.

Smilax lævis major, Dod. ut: vel lenis major,

Helxine cissampelos, Cord. in Diosc. (Lob. Ger.)

Malacocissus Damocratis, Ang.

Convolvulus major, Gesn. hort. Ad. Cæs.

Campanula alba sylv. Svvert.

Convolvulus major flore albo, Eyst.

Semen nigrum est, aliquando rufescens.

II. Convolvulus ramosus incan^o folijs piloselle.
Helxine cissampelos ramosa Cretica, Pong. Ital.

III. Convolvulus minor arvensis.

Volubilis minor, Trag. Lon. Thal.

Helxine cissampelos, Matth. Fuch. Ang. Gesn.
hort. Lugd. Cast.

Helxine hederacea, Lac.

Helxine in segetibus nascens, Cord. in Diosc.

Smilax lævis minor, Dod. ut: Ger.

Scammonia parva, Ang. Cam.

Orobanche Theophrasti, Ang.

Convolvulus, Tur. minor, Ges. hor. Cæs. Cl. hist.

Convolvulus minor purpureus, Ad. Lob.

Volubilis arvensis, Tab.

Dioscoridi l. 4. c. 39. *ἐλελυ* dicitur, quod folijs est hederæ, sed minoribus, & c. interpres Helxinen cissampelon reddidit: quibusdam Orobanche Theophrasti (Ervanga Gaza) 8. hist. 8. alijs Scammonia tenuis Plinij l. 24. c. 15.

Variat flos colore, qui vel candidus, vel roseus,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Variat folijs & floribus: folijs, alijs supernè viridib. infernè dilutiore virore splendidibus: alijs folijs infernè ut Cyclamini rubentibus, quæ tertia species est Clusio. Florè est purpureo, nunc

faturatione, nunc dilutiore: reperitur & niveo. IV. Soldanella alpina folio minus rotundo. Soldanellæ alpinae aliud genus, Clus. pan. Soldanella alpina major, Eid. hist.

S M I L A X A S P E R A.

Σ *Μίλαξ τραχέα*, Smilax aspera Dioscoridi l. 4. c. 144. propter sarmenta rubi modo aculeata: *σμίλαξ* simpliciter Theophrasto 3. hist. 18. ubi Gaza Hederam Ciliciam interpretatur, quia Plinius l. 16. c. 35. scribit Smilacem hederæ similem, primùm è Cilicia profectam, sed in Græcia frequentiore, &c. Et l. 24. c. 10. Smilax qui nicophoros cognominatur, similitudinem hederæ habet.

I. Smilax aspera fructu rubente. Smilax aspera vera, Trag. Smilax aspera, Matth. Fuch. Dod. ut: Tur. Lac. Cord. in Diosc. Gesn. hort. Ad. Lob. Lugd. Cast. Cæsalp. Cam. Smilax aspera fructu rutilo, Clus. hisp. & hist. Smilax aspera prima & tertia, Tab. Ger. Volubilis aspera, Lonic.

Zarzaparilla in Puna & ejus usus: Benzon. par. 6. Amer. l. 3. c. 119.

Zarzaparilla à similitudine, quam cum Smilace aspera habet, nomen accepit, quæ Hispanis Zarzaparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarza siquidem Hispanis, Lacunâ teste, rubum: parra autem, Matthiolo interprete, vitem, & parilla parvam vitem sive viticulam significant: hinc aliqui Salsam parillam, Smilacis asperæ Hispanicæ radicem censuerunt: cum tamen Peruviana, cœli temperati occasione & ipsius soli ingenio, longè efficacior sit, quam vel in Hispanijs, aut etiam Africa nata. Cujus usum primi Hispani ex Peru & novi orbis sive Americæ provincijs ante 50. annos in Europam invexere.

Folia maculis candidis quandoq; notantur. II. Smilax aspera minus spinosa, fructu nigro. Smilax aspera fructu nigro, Clus. hisp. & hist. Smilax aspera altera facie Salsaparillæ, aut congener, Lob. ico. Smilax aspera Lusitanica, Tab. Ger.

Triplex est, Nicolao Monardo monente, 1. ex Hispania nova, quæ candidior, ad pallorem tendens, & gracilior: 2. quæ multò melior, ex provincia Honduras, cinerea, nigrior & crassior: 3. ex provincia Quitto, locis urbi Guayaquil vicinis (unde Zarzaparilla Guayaquillana dicitur) adfertur, quæ colore est ex cinereo nigricante, majoribus crassioribus radicibus constans, quàm quæ ex Honduras adfertur, ijsq; interdum tam longis, ut altitudine humana fodendum sit, antequam erui possit. Hujus tertiæ ad fluvium Guayaquil & in Puna Insula nascentis, Petrus Cieca parte prima Chronici Peruviani c. 54. meminit, alteriq; in plerisq; Indiæ regionibus nascenti præfert. At Cæsalpinus duas primas differentias agnoscit.

A priore differt & fructus colore, & folijs, in hac mollioribus minusq; spinosis, quandoque etiam spinis carentibus: folijs quoq; angustissimis in Galloprovincia observatur.

III. Smilax aspera Indiæ Occidentalis. Buenas noches, fructus exoticus tertius, Clus. exot. l. 2. c. 18.

Salsaparilla.

IV. Smilax aspera Peruvian. sive Salsaparilla. Zarzaparilla, Matth. Lac. Monar. Garz. Lugd. Zarzaparilla Peruviana, Dod. Zarza seu Salsaparilla, Castor. Sarsaparilla, Lon. Frag Cæsalp. Salsaparilla, Ad. Lob. & par. 6. Ind. Or. cap. 41. Smilax aspera in Zazyntho, Alpino. Smilax Peruviana, Tab. Gerard.

C H I N A.

Cum China suis sarmentis Smilaci asperæ ab similibus non sit, Acoſta monente, & suis cauliculis tenuibus, rarus, hederæ modo arbores scandere, in historia Lugdunensi referatur, idcirco in hanc classẽ retulimus. Dicitur China & Chinaa radix, à China India regione, in qua copiosè nascitur. Est autem duplex: alba enim ex India occidentali, Hispania nimirum nova & Peru, quæ colore magis rufo est: alia ex India orientali ex regione Sinarum (ubi ab indigenis Lampatam vocatur) adfertur. Verùm Grazias & Acoſta (qui integram plantam depingit, & ex eo Lugd. hist.) Chinam orientalem aliter describunt, quàm Monardes suam occidentalem. At radix hæc India primùm Anno Christi 1535. innotuit.

I. China radix: & Lugd. Fragoſo. Cina, alias China, Matthiol.

China, Lac. Lob. ico. Cast. Taber. Chinna sive Cinna, Cæsalp.

Radix China, Garz. Acoft. Lugd. in Florida: part. 2. Amer.

Chinæ radix fruticis more excrescit, folijs paucis Aurantiorum forma: in China arbor Lampaton dicitur: & radix quo nigrior eo melior: Linscot. par. 4. Ind. Or. c. 33.

Orientalis exterius est colore rubente aut sub-nigro, interius candicante aut subrubente: Occidentalis colore est interius magis ruffo.

Amatus inter Arundines recensuit: at Cæsalpino, China orientalis potius ex genere Iridis, quam Calami videtur. De hujus usu Vesalius librum scripsit.

II. China spuria pyriformis.

China spuria pyriformis, seu turbinata, Lob. icon.

III. China spuria nodosa.

Pseudochina radix ex Virginea, Clus. exot.

B R Y O N I A.

Bryonia, Dioscoridi l. 4. c. 184. ἀμπέλῳ λαννῆ, Vitis alba, καὶ βρυωνία ἢ ὀφιοστάφυλῳ ἢ μήλωτρῳ ἢ ψίλωτρῳ, &c. dicitur. Theophrasto 6. hist. 1. μήλωτρῳ. Plinio l. 22. c. 1. Vitis alba, quæ Græcis Ampeloleuce, alijs Ophiostaphylon, alijs Melothron, alijs Psilothrum, &c.

Genera duo Dioscoridi l. 4. c. 184. & 185. Vitis alba quæ aliquibus Bryonia, & Vitis nigra, alijs Bryonia nigra, alijs Chironia vitis. Sic & Plinio, qui nigram propriè Bryoniam vocari scribit.

I. Bryonia aspera sive albâ baccis rubris.

Bryonia, Trag. Gef. hor. Lon. Tab.

Bryonia alba, Dod. ut: Lugd. Thal. Cæf. Ger.

Vitis alba, Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac. Cord. in Diosc. Ad. Lob. Cast.

Vitis alba sylvestris, Gef. hort.

Bryonia baccis rubris, Camer.

II. Bryonia alba baccis nigris.

Bryonia nigra, Dod. ut: Cord. hist.

Vitis nigra, Cord. in Diosc.

Vitis alba baccis nigris, Castor.

Bryonia baccis nigris, Camer.

Differt à priore radicibus & baccarum colore; hujus radix interius buxæo colore pallet: illius, ex albido sublutei coloris est: hujus baccæ maturæ nigricant, illius rubent.

III. Bryonia Cretica maculata: in Phytopinace & Prodromo pro 1. descripta.

Bryonia dicoccos, Hon. Belli, ep. 1. ad Clus.

Bryonia Cretica, Pon. Italico.

IV. Bryonia lævis, sive nigra racemosa.

Vitis nigra, Matth. Ang. Lac. Cast. Lugd. prima, Tabern.

Vitis sylv. sive Sigillum Mariæ, Dod. utroq;

Vitis nigra sylv. Gef. hort.

Malacocissum Damocrati, & Tamus, Eidem.

Vitis vel Bryonia nigra, Ad. sylv. Lob.

Tamarum vulgo, Cæf.

Bryonia nigra, Gerard.

Quibusdam Vitis sylv. Dioscorid. l. 4. c. 183 (sed florem capillaceum, muscosum ei tribuit, qui in nostra non observatur) & Theophrasti 9. hist. 14. & 22. Alijs Cyclaminus cissanthemos Dioscorid. l. 2. c. 195. de quo vide in Periclymeno.

Alijs Uva taminia Plinij l. 23. c. 1. alijs ejusdem Salicæstrum, quod potius Amarædulci convenit.

Baccæ maturæ aliquando rufescunt, aliquando nigrescunt.

V. Bryonia lævis, sive nigra baccifera: quæ sub Bryonia sylv. baccifera in Prod. describitur.

VI. Bryonia Mechoacana alba.

Mechoacan, Monardi, Dod. Lon. Frag. 1. & 2. Tab. Ger.

Bryoniæ similis planta Peruviana Mechoacæ provinciæ, Lob. ob.

Mechoaca Peruviana, Lob. ico. Ger.

Mechoacan, Lugd. hist.

Rhabarbarum Indicum, Castor.

Radix Mechoacan: par. 9. Ind. Occid.

Mechoacan, à provincia novæ Hispaniæ in qua reperitur, nomen obtinuit. Alij Rheo assimilant, unde Rhabarbarum Indic. & Rhabarbarum Mechoacanum, Monardi: Germanis Rhabarbarum album. Dodonæus Rheo simile non esse, & cum Bryonia parum convenire, sed Scammonium quoddam Americanum scribit. Sanè cum Bryonia sylv. magnam affinitatem habet.

Duplex habetur ratione loci: prima annis supra septuaginta ex Mechoaca novæ Hispaniæ Insula allata: altera verò ex Continente circa Nicaragua nata, quæ priore longè præstantior est. Refert Fragosus etiam in Aquacathan novæ Galitię nasci. Et Clusius in notis in Monardem, Mechoacan duo seminis genera ex Hispanica accepit: unum lævi cauliculo sine filiqua, semine nigro, quale est Scammonij aut Convolvuli majoris: alterum oblongiore aliquantulum cauliculo & semine rufo, superiore longiore &

tenuiore utriusque siliqua parte interiore lanuginosa: ex utriusque semine plantulæ Scammonij aut Convolvuli modo prodire, &c. De hac quemadmodum & de Nicotiana, Jacobus Gorræus Lutetianus, & Ægidius Everhardus Belga, libellum, ille Gallicè, hic Latinè, scripsit.

VII. Bryonia Mechioana nigricans, quæ ex India Chelapæ sive Celapæ nomine ante an-

nos duodecim allata: & à Mafsiliensibus Jalapium, vel Gelapo vocitatur: quæ sub Bryonia in Prodro mo exhibitur.

VIII. Bryonia Mechioana sylvestris. Mechoaca ex promontorio D. Helenæ Monard. Mechoacæ sylv. genus, Lugd. hist.

Hæc priore minor est per omnia, cujus radix gravia symptomata excitat, quare Scammonea, Monarde auctore, nuncupatur.

RADIX QUIMBAYA.

Radix Quimbaya: in provincia Quimbaya, cujus metropolis Carthago, radices tenues, digiti crassitudine, inter arbores nascuntur, quarum fragmentum per noctem in aqua maceratum, aqua partem majorem absunt. ex residua unica tres sumptæ benignè instar Rhabarbari purgant. Monardes ex Petri Cieca Peruviana historia refert, & ex eo-Lugdunensis historia: meminit etiam Fragosus, sed succinctius.

LUPULUS.

Lupulum à Plinio l. 21 c. 15. Lupum salictarium nominatum volunt: qui Mesuæo 2. purg. 24 Volubilis folijs asperus dicitur: hodie in Græcia Epuvia nominatur.

Sativus est & sylvestris, magnitudine differentes: sic sylv. florum conos minores, rariores, pauciores habet: alijs Lupulus florens fructu caret: & contra, fructum ferens, non floret.

I. Lupulus mas.

Lupulus, Brunf. Matth. Tur. Dodon. Clus. hist. Tabern.

Lupulus sativus, & sylv. Trag. Lon. Cast. Lugd.

Lupus salictarius, Fuch. Dodon gal. Gein. hor.

Lacun. Lobel. (cui & Vitis septentrionalium) Cæsalp.

Lupulus salictarius spontanea, Ad.

II. Lupulus fœmina: & Cam. ep. & hor.

Folij est rotundioribus, circa radicem sine incisuris tantum ferratis: flosculis subpallidis, qui sine fructu pereuntes, in pollinem lu-

teum abeunt.

III. Lupulus Mechioanus.

Radix Carlo sancto, Monard. Lugd. Fragoso.

Indica radix, Monardi, part. alt.

Carolus Sanctus, Castori.

Radix hujus plantæ, quæ Lupulo similis est, ex provincia Mechioana adfertur, cujus decoctum & pulvis in Catharro, Epilepsia & lue Venerea commendatur.

IV. Sippo, sarmenta longa, Lupuli sarmentis non absimilia, quibus ad religandum Brasiliiani utuntur: par. 3. Americ.

VITIS VINIFERA.

DE *ἡ ἀπέλας οἰνοφόρος* historia Dioscorides l. 5 sedecim capitibus egit. Vitem, Labruscam, Uvam, Oenanthem, Omphacium, Vini naturam, differentias & facultates, ex sapore, mixtione, loco natali desumptas, exprimens: quemadmodum de Lora, Mulso & similibus. Et Theophrastus sparsim in suis libris de Vite copiosè egit: ut de Vitis 9. hist. 20. & 6. caus. pluribus capitibus. Et Plinius l. 14. capitibus novendecim.

Vitem dividimus in sativam & sylvestrem: sativa major est, cujus plurima species, alia minor. Majoris uva & colore & magnitudine differunt: alterius namq; acini, aut virides albicant esse, aut fulvi, aut saturato rubore nigricant, aut cerulei, aut subrubentis coloris: alia acinus oblongus magnitudine & forma pinnorum, quæ Pergulana dici potest: alia rotundus, usq; vel magnus vel parvus: alia acinus sunt frequentioribus, alia rarioribus. Sunt quæ granis aut vinaceis carent, interdum unicum vel alterum granum habent: Rarius uva barbata reperitur. Minor verò est acinus nigris, rarissimè albidus, aut fulvis, nucleo minimo ac molli. Sapore etiam differunt: ut dulci, acerbo, muscato, quæ Vitis Apiana Plinio.

In folijs quoq; differentia, alia majora profundius incisa, ut Italica folijs ad pediculum usq; in lacinias acutas divisis: alia minor sunt: Sic alia tenuiora, alia crassiora: alia viridia, alia rubentia, alia maculata: alia ad tactum duriora, molliora, alia levia: alia deniq; subhirsuta.

Ratione loci, Vina plurimum variant: apud nos commendantur, ex Germanicis quidem Brisgoica, Alsatia, Ripensia, quæ ex ditione Bernatum habemus, Rhenana, & Necarina, quæ duo posteriora rarij

habent

Rheginus
in libro

quibus facit
quam quæ
tata ex

I. Vitis viridis

maturis succos

phacum D. ofe

Syrupus de Ap

II. Uva p

Uva passa m

Uva passa, Tur

Zibebas ferens C

Uva Zibeba Tur

Non solum Uva

dum ampl, cras

passa ad non d

Latinis passa, G

id est, uva mat

III. Uva p

Uva sine vinace

post.

IV. Uva p

rinthiaca.

Passula, Trag.

Uva passa m

ca, Cast.

Folij est rot

nis, in paucior

vis partem foli

bus & vinaceis

V. Vitis p

Labrusca Tur

Labrusca C

ceulabris q

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

S E C T I O S E C U N D A.

CLEMATITIS; LIGNUM COLUBRINUM; CLEMATIS; PERI-
CLYMENUM; APOCYNUM; ASCLEPIAS; POLYGONATUM;

Lilium Convallium; Monophyllum; Laurus Alexandrina,
quibusdam Hippoglossum.

C L E M A T I T I S.

K *Λιματίτις* Dioscoridi lib. 4. cap. 182. idem est ac *Sarmentaria*: sic dicta, quoniam κλήματα flagella, vitigineis flagellis similia emittat, ac ut illa arbores scandat. Plinio lib. 24. cap. 10. *Clematida Smilaci similem, per arbores repentem geniculatam & ipsam appellaverunt. A Theophrasto 5. hist. 10. Ἀφραγέμν* dicitur, & esse arborem qua *Vitis & Labrusca* modo surgat.

I. *Clematitis sylv. latifolia.*
Vitis sylvestris, Trag. Lugd.
Vitis nigra, Fuch. Tur. Lon. 2. Tab.
Vitalba, Dod. ut: *Guiland. the.* (& *Vitis sylv. Dioscoridis*) Cæs.
Viburnum Gallorum, Bellon.
Atragene Theophrasti, Ang. Clus. hist.
Vitis sylv. caustica, Gesn. hort.
Clematis 3. Matth. Cast Thal. 2. Lac.
Clematis altera prima, Cord. in Diosc.
Viorna vulgi, Ad. Lob. Ger.
Clematis sive Viorna vulgi, Lobelij, Eyst.

Clematitis est Dioscoridis, Atragene Theophrasti: quibusdam Vitis sylv. Plinij.

In foliorum divisuris mirè ludit & sarmenta aliquando brachiorum crassitudinis sunt.

II. *Clematitis Peruviana.*
Bexugo del Peru, ad *Atragene sarmenta* proximè accedentia, cortice cinereo obducta, gustus lentis, dein acris, denique fauces urentis: *drachma purgat & Mechoacæ præfertur, Clusius in notis ad Monardem.*

III. *Clematitis peregrina folijs pyri incis.*
Clematis altera Bœtica, Clus. hisp. & hist.
Clematis Bœtica, Clusij, Lob. Lugd. Tab Ger.

IV. *Clematis sive Flammula repens.*
Clematis altera, Dod gal. flore albo, Cast. Cam.
Clematis flammula quibusdam, Gesn. hort.
Clematis altera urens, Ad. Lob.
Flammula, Dod. Lugd. hist.
Viticella, Cæs.
Clematis urens, Tab. Ger.

Flammula dicitur, quod contusa applicata, vesicas flammæ instar excitet, cujus folia aliquando Apij modo dividuntur: est etiam simplex vulgaris, alia multiflora, quæ

Clematis urens 2. Tab.

Clematis urens multiflora, Ger.

V. *Clematitis maritima repens: quæ 1. in Pr. Clematites*, Ang.

VI. *Flammula recta.*

Flammula, Matth. Lugd. Clus. pan. & hist. Tab.

Flammula frutex, Cord. in Diosc.

Clematis altera, Turn.

Flammula altera, Dod. altera surrecta, Lob.

Flammula recta, Cam. Eyst.

Flammula Jovis surrecta, Ger.

Duplex est: alterius sarmenta & foliorum pediculi virescunt & serius floret: alterius rubent & maturius floret.

Centella herba, quæ trita tumoribus imposita pustulas excitat, in epist. ad Monardem huc referri potest.

VII. *Clematitis alpina Geranifolia: quæ 2. in Prodomo.*

Clematis cruciata alpina, Ponæ.

VIII. *Clematitis cærulea erecta.*

Clematis altera minor longifolia, Clymenum quorundam, Lob. Lugd.

Clematis cærulea Pannonica 2. Clus. pan.

Clematis cærulea 2. Tab.

Clematis major Pannonica, Ger.

Magnitudine variat: hinc duæ figuræ apud Clusium hist. pan. & Tab. sub

Clematide cærulea pan. 1. (quæ Clematis cærulea pannonica, Eyst.) & 2. Et Ger. sub

Clematis pan. & Clemat. majore pannonica.

Flore est cæruleo, rarius albo.

IX. *Clematitis cærulea vel purpurea repens.*

Clematis altera, Matth. Dod. Cast. ap. Clus. hist.

flore purpureo, Cam.

Clematidis alterius altera species, Dod. gal.

Clema-

Clematis peregrina cærulea & purpurea, Lob. Tab. qui duas figuras habet, & Ger. sub cærulea & rubra.

Clematis 3 quæ Flammula, Cæs.

Pothos cæruleus, Lugd.

Clematis peregr. incarnato simpl. flore, &

Clematis peregr. purpurea simpl. flore, Eyst.

Alijs Clematidis Dioscoridis: quidam *πρόβη* (Desiderium Gaza vertit) Theophrasti 6. hist. ult. faciunt.

X. Clematidis cærulea flore pleno.

Clematis altera fl. pleno, Cam. ep. Clus. cur. post.

Clematis peregr. purpur. flore pleno, &

Clematis peregr. incarnata plena, Eyst.

Flore est cæruleo, purpurocæruleo, incarna-

to, ad purpureum colorem sed admodum dilutum accedente.

XI. Clematidis trifolia flore roseo clavato. Granadilla, Monardi, Petro de Cieca in hist. Peruana, Lugd. Vide in Americæ par. 9. l. 4. c. 27. at c. 30. Granadilla inter ligna recensetur.

Flos passionalis sive Granadille ex India, du Bry.

Granadilla dicitur propter semen, quod ut in malis granatis inclusum continetur: Flos passionalis, quod in flore aliquæ veluti passionis Christi figuræ delineatæ conspiciantur, Monardes.

Hujus folia & flores à Doctis. Simplificista Joh. Pona Veronâ anno 1621. accepi.

CLEMATITIS INDICA, QUÆ LIGNUM.

Colubrinum.

Clematidem vocamus, quia pleraque sarmentitia sunt & per arbores repunt: Pao da Cobra, id est Lignum Colubrinum, Lusitani nominant, quia adversus animalium virus ejaculantium morsus & ictus efficax sit.

I. Clematidis Indica folijs Lentiscinis candidis maculis aspersis.

Ligni colubrini tertium genus, Garz. Frag.

II. Clematidis Indica spinosa folijs luteis.

Ligni colubrini alterum genus, Garziæ, Frag. & Clusio, qui ligni frustum pingit, & Lugd. cui malè titulus Ligni colubrini Acoftæ inscriptus Lignum colubrinum, Tab. (est.

III. Clematidis Indica folijs persicæ, fructu Periclymeni.

Ligni Colubrini primum genus, Garziæ, Frag. Palo del Cebra, id est, Lignum serpentinum seu Colubrinum, Linscot. 4. par. Ind. Or. c. 31.

Pao de Cebra lignum seu radix Lusitanis dicta, omnium venenorum antidotus, in Insula S. Laurentij, Ind. Or. part. 4. c. 7.

Et hæc tria ligni genera in insula Zeilan reperiuntur.

IV. Clematidis Malabarensis folijs Vitis, colore dracunculi.

Lignū colubrinum primum, Acoftæ, Cast. Lug.

V. Clematidis Malabarensis altera radice serpente.

Lignum colubrinum alterum, Acoftæ, Lugd.

Palo della Culebra, Cast. ap.

VI. Colubrini ligni tertium genus in eadem provincia, vastæ arboris magnitudine, Acoftæ. an Lignum colubrinum quod pingitur à Clusio notis ad Acoftam.

VII. Radix quædam in Malaca, quæ adversus vulnera sagittis toxico illitis facta, præsentaneum remedium est, Garzias.

CLEMATIS DAPHNOIDES.

Quæ Dioscoridi l. 4. c. 7. κληματίς, aut δαφνοειδής, aut συμυρνοειδής, aut πολυγωνοειδής dicitur, ipsi Plinio l. 24. c. 15. Clematis Ægyptia, quæ ab alijs Daphnoides, ab alijs Polygonoides vocatur. Alijs tamen ejusdem l. 21. c. 11. Vinca pervinca censetur: alijs, an ejusdem l. 24. c. 15. Centunculus sit, dubitantibus.

I. Clematis daphnoides minor.

Vinca pervinca, Brunf. Gesn. hort. Lon. Adv. Lugd.

Chamædaphne altera Dioscoridis, Brunf. 4.

Pervinca (quod semper vireat) Trag.

Clematis, Matth. Lac. Cord. in Diosc. Tur.

Clematis prima Dioscoridis, Ang.

Clematis daphnoides, Dodon. ut: Fuch. Lob.

Thal. Cam. Tab. Clus. hist.

Clematis Ægyptia sylv. Gesn. hort.

Provinca vulgo. Cæs.

Clematis daphnoides minor flore cæruleo: flore albo: flore purpureo: tres fig. Eyst.

Flores cærulei sunt: quandoque candidi: rarius rubentes, vel subpurpurascens: interdum flos alium florem medium continet.

II. Clematis daphnoides major.
 Clematis Ægyptia hortensis flore purpureo, Gesn hort.
 Pervinca major, Adv. Eyst.
 Clematis sive Pervinca major, Lob.
 Clematis daphnoides major, Dod. Cam.
 Pervinca altera major, Cæs.
 Clematis major, Lugd. prima major, Cast.
 Clematis daphnoides latifolia, Clus. hist.
 Hanc Clematidem Ægyptiam Plinij : il-

lam ejusdem Vincam pervinacam, Cæsalpinus statuit.

III. Clematis flore pleno.
 Daphnoides polyflora, Lob.
 Clematis flore multiplici, Cam. epit.
 Clematis purpurea Austriaca, flore pleno, Camer. hort.
 Clematis major flore duplicato, Lugd.
 Clematis altera flore pleno, Clus. hist. ap. alt.
 Clematis daphnoides fl. purpureo pleno, Eyst.

P E R I C L Y M E N U M.

Περικλύμενον à Dioscoride lib. 4. cap. 14. describitur, quod sit frutex simplex, habens ex intervallu foliola caulem amplectentia, subcandida, hederacea, & inter folia germina nascentia, super quo fructus hederæ similis : florem candidum fabæ similem subrotundum & quasi in folium procumbentem : semen durum & avulsa difficilem : radicem crassam ac rotundam : Nisi Diosc. radicem rotundam diceret, cum nostra conveniret : at Plinius lib. 27. cap. 12. radicem præterijt. Quare an nostrum Periclymenum, potius sit κικλάμιον & ἐτέρα, quàm κικλάμιον aut κικλάμιον vocitent, Dioscoridus lib. 2. cap. 195. & Cyclamenos Plinij lib. 25 cap. 7. ambigitur, quod Diosc. scribente, folia fert hederæ, sed minora : caules crassos, gemculatos, quiq; circa vicinas arbores capreolorum modo se volvunt : flores candidi odorati : fructus verò instar acinorum uvæ, similis hederæ, mollis, aliquantulum acrisaporis & lentus : radix mutilus. Etsi sint qui velint, Cyclaminum alteram, Vitem sylvestrem & Periclymenum tribus distinctis locis à Dioscoride descriptum, unius plantæ nomina esse. Periclymenum dictum volunt, quod se adminiculum convolvat.

I. Periclymenum non perfoliatum Germanicum.
 Caprifolium, Brunf. Gesn. hort. Lon. Germanicum, Dod.
 Periclymenum, Trag Fuch. Dodon gal. Turn.
 Cord in Diosc. Gesn. hort. Cam. Thal. Tab. Ger.
 Germanicum, Eyst.
 Periclymenum non perfoliatum Septentrionalium, Ad. Lob.
 Periclymenum vulgare Septentrionalium, Clus. hist.
 Flos candidus, subluteus.
II. Periclymenum perfoliatum.
 Periclymenum, Matth Ang Lac Adv. Cast.
 Periclymenum alterum, Dod gal.

Periclymeni species cujus folia unita, Gesner hort.

Periclymenum perfoliatum, Lobel. Lugd. (& grandius) Tab. Ger. Eyst.

Periclymenum vulgare alterum, Clus. hist.

Vinciboscum vulgo, Cæs.

Flores ex purpura niveo candore nitent, alibi luteo aspersi : aut albi, aut subruffi.

III. Periclymenum humile.

Periclymenum 2. & Chamæpericlymenum Prutenicum, Clus. pan.

Periclymenum minus, Tab.

Chamæpericlymenum, Ger. Clus. hist.

IV. Periclymenum humile Norvegicum.

Chamæpericlymenum tenerius aliud, Cl. hist.

A P O C Y N U M.

Απόκυνον ἢ κικλάμιον, παρακλάμιον, κικλάμιον Dioscoridi lib. 4. cap. 81. Apocynum, Plinio lib. 25 cap. 11. quod canes, lupos, vulpes & pantheras, Dioscoride auctore, vel ut Plinius, canes & omnes quadrupedes, necet. Dicitur alias περικλώμα quasi circumplectens, eò quòd proxima amplexetur.

I. Apocynum folio subrotundo.
 Apocynum, Matth. Ang. Gesn. hort. Lac. Adv. Lob. (cui & Periploca Græca folijs latioribus hederaceis) Lugd. Cast.

Apocynum primum latifolium, Clus. hist.

Cynocrambe, Lon.

Apocyni alterum genus, Cam.

Periploca repens, Cæs.

II. Apo-

Apocynum
 Apocynum
 Apocynum
 Periploca
 Periploca
 III. Apocynum
 Secamone
 Apocyni secundum

Vincetoxicum
 Agleo. alterum

um, Trag.
 Polygonatum
 vulgare, Eyst.
 Polygonatum
 in Dioscor.
 Gerard.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Polygonatum tenuifolium, Cord. in hist. Cam.	c. 149. alijs Ephemeron ejusdem. l. 4. c. 85. & Plinij lib. 25. c. 13. qui florem cæruleum tribuit.
Polygonatum tenuifolium majus, Thal.	
Polygonatum erectum, Gef. hort.	IX. Polygonatum angustifolium ramosum.
Polygonatum minus, Lon. Ger. folijs rubiæ, Ad. Lob.	Polygon. 4. angustifolium ramosum, Clus. pan.
Polygonatum alterum, Dod.	Polygonatum angustifolium secundum, Tab. angustifolium, Ger.
Polygonato similis in alpibus, Cæs.	Polygonatum 6. sive angustifolium 2. Clus. hist.
Quibusdam Chamædaphne Dioscoridis l. 4.	Polygonatum tenuifolium minus, Thal.

LILIUM CONVALLIUM.

Lilium, quod à loco natali convallium appellatur, à quibusdam Liliium vernum Theophrasti 6. hist. 7. censetur: alijs Oenanthem ejusdem l. 6. c. 7. & Oenanthem Athenas volunt.

I. Liliium convallium latifolium: in Prodromo describitur.	III. Liliium convallium alpinum.
II. Liliium convallium album.	Liliium convallium alterum alpinum flore majore, & odoratiore, Cam.
Liliium convallis, vel sylv. Brunf.	Liliium convallium flore albo, Eyst.
Liliium convallium, Trag. Matth. Gef. hor. Dod. Cæs. Cast. Lugd. Cam. Tab. Ger. Clus. hist.	IV. Liliium convallium flore rubente.
Liliium Theophrasti, Dod. gal.	Liliium convallium floribus suaverubentibus, Lob. icon.
Ephemeron non lethale, Fuch.	Liliium convall. rubrum, Tab. fl. subrubro. Cam.
Callyonimus vel Chamæcitus, Gef. hor.	Liliium convallium flore incarnato, Eyst.
Cacalia, Lonic.	Flore est minore, candore & rubore confusè mixto, & odore minus valet.
Liliium convall. vel vernum Theophr. Ad. Lob.	

MONOPHYLLUM.

Mονόφυλλον, unifolium dictum, quod cum prodit unico sit folio, nam cum cauliculum acquirit, folia bina habet, rarius tria, & quidem in alpibus: propter similitudinem cum Lilio convallium, minus appellare lubet: sunt qui Cyclaminum tertium Plinij l. 25. c. 9. velint.

Liliium convallium minus.	Henophyllum vel Monophyllum, Gef. hor.
Unifolium, Brunf. Dod. ut: Lugd. Cam. Tab. Eyst.	Cyclaminum unico folio, Dalech. in Diosc.
Cotyledon syl. & Unifolium, Trag.	Monophyllum, Ad. Lob. Thal. Gerard.
Gram. Parnassi, Mat. Lugd. Cast. Tab. majus, Ger.	Bifolium primum, Lonic.

LAURUS ALEXANDRINA QUIBUS-
dam Hypoglossum.

Λύπωλον Dioscoridis l. 4. c. 132. & Hippoglottion Plinij l. 15. c. 30. ubi Laurum Alexandrinam vocat, ab alijs Idaam dictam, sunt qui idem censeant cum Lauro Alexandrina Theophrasti 3. hist. 17. Alijs ἰδαία ῥίζα, Idea radix Dioscoridis l. 4. c. 44. Alijs δάφνη ἀλεξάνδρεια, aut ἰδαία, aut ὑπόγλωσσον, Laurus Alexandrina Dioscoridis l. 4. c. 147. Alijs χαμαιδάφνη, qua & ἀλεξάνδρεια Dioscoridis l. 4. c. 149. & Laurus taxa Plinij l. 15. cap. ult. & Chamædaphne ejusdem l. 24. c. 15. Deniq; sunt qui radicem Idaam, Hippoglossum, Laurum Alexandrinam & Chamædaphnen apud Dioscoridem idem esse velint.

I. Laurus Alexandrina fructu pediculo insidente.	Hippoglossum mas & fœmina, Ger.
Uvularia, Brunf. (qui marem & fœminam pingit, sicut & Tabernæmontanus & Gerard.) Lon.	Uvularia mas, sive Laurus Alexandrina, Tab. icon.
Laurus Alexandrina, Brunf. Trag. Fuch. Ang. Gef. hort. Eyst.	Uvularia fœmina, sive Hippoglossum, Tab. icon.
Hippoglossum, Matth. Dod. ut: Turn. Lac. Ad. Lob. Cast.	Hippoglossum, quod à Lauro Alexandrina differt, Guil.
	Hippoglossus, Gesn. hort.
	Daphne Alexandrina, Fuch.

Bonifacia & Bislingua, Anguil.

Laurus taxa Plinij, Lugd.

Rusco affinis prima, Cæs.

Bislingua, Clus. panon.

Radix Idæa Dioscoridis, Colum.

Laurus Alexandrina Theophrasti, 2. Clus. hist.

II. Laurus Alexandr. fructu folio insidente.

Laurus Alexandrina altera, Matth. Taber.

Laurus Alexandrina & Chamædaphne, Guil.

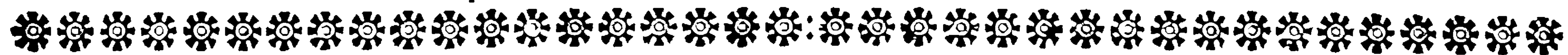
Laurus Alexandrina, Lac. Lob. ad part. alt. Col. cui & Chamædaphne.

Laurus Alexandrina vera, Lugd. Clus. hist.

Rusco affinis altera, Cæs.

Hippoglossum Matthioli, Ger.

Hæc folio est rotundiore, baccis in medio foliorum impressis, nec ulla epiglottide testis: illa folio est longiore, glossarijs sive ligulis donata, baccis ex oblongis petiolis dependentib.

SECTIO TERTIA.

HEDERA; HEDERA TERRESTRIS; CYMBALARIA; NASTURTIUM INDICUM; BALSAMINA; NOLI ME TANGERE; Aristolochia; Cyclamen; Gramen Parnassii; Saxifraga; Chelidonia minor; Numularia.

H E D E R A.

Hedera κισός Dioscoridi lib. 2. cap. 210. κιστός Theophrasto 3. hist. 18.

Differentias multas in specie sortitur, summas autem genere tres: nam quadam candida est, altera nigra, tertia helix: candida, fructum fert candidum: nigra nigrum, aut croci amulum, quam vulgus Dionysiam vocat: Helix fructum non gignit, &c. Dioscorides. Sic Theophr. l. c. multigena hedera est, quadam enim humi repens: quadam in excelsum se attollens: & excelsurum genera plura, sed tria summa patescunt, candida, nigra, tertiaq; clavicula, &c. Plinius l. 16. c. 34. Hedera duo prima genera fecit, marem & fœminam (per marem Cistum intelligere oportet, confundit enim Cistum cum Cisso, id est, Hedera) subjungit: species tres esse, candidam, nigram, helicem: quæ species in alias etiam dividuntur, &c. quæ ex Theophrasto sumpsit.

I. Hedera arborea.

Hedera, Brunf. Trag. Ang. Cord. in Diosc. Dod. Cæsalp.

Hedera arborea, Matth. Ges. hort. Lugd.

Hedera nigra, Fuch. Dod. gal. Lac. Lonic.

Hedera corymbosa communis, Ad. Lob. Taber. Gerard.

Hedera major, Castor.

Variat: cultu enim arborefcit, & cum ad eam ætatem pervenit, in qua fructum ferre potest, totam faciem mutat, nam per se erigitur, nullum adminiculum quærens, & hanc Orthocisum antiqui dicunt, quæ Hedera arborea recta, Ad.

Folia mutat, ut quæ prius in plures angulos desinebant, angulis oblitteratis, excepto eo qui in summo est, rotundantur, maculis albis, aliquando sub rubentibus, infernè distinguuntur. Baccæ maturitate nigræ, rarè flavæ.

II. Hedera poëtica.

Hedera Dionysias, & Chrysoctonos, Dalech. Lugd.

Dionysias aut Bacchica, quod ex ea poëtarum coronæ consueverunt: Chrysoctonos, à fructus colore aureo: hinc folium minimè angulosum est.

III. Hedera major sterilis.

Hedera Helix, Brunf. Matth. (& minor) Fuch. Dod. ut: Lac. Lon. Lugd. Cæs. Cam. Tab. Ger.

Hedera sterilis, Anguil.

Hederæ arboreæ sylvestre genus, Ges. hort.

Helix sive provoluta sterilis hedera, Ad. Lob.

Hedera minor, quæ Helix, Castor.

Hederæ species tertia helix vocata, Thal.

Hæc diversa ne sit ab arborea, Theophrastus ambigit: Plinius concedit: at recentiorum aliqui negant, fieri enim utalicubi non arborefcit, ob imperfectionem quandam Individui non speciei.

IV. Hedera humi repens.

Hederula, Trag.

Hedera minor ἐπίγειος κισός, Dodon.

V. Hederaceis folijs planta.

Cyclaminos altera hederaceis folijs, Lob. Lug.

HEDERA TERRESTRIS.

Hedera terrestris, χαμαίνιος & Dioscoridi lib. 4. cap. 126. si in descriptione pro μακρότερα, μικρότερα legatur: à Plinio videtur intelligi, sub Hedera à terra se non attollente: quibusdam Malacocissos, quasi mollis hedera, in Geoponicis: alijs Chamaclena, quasi Clematis humilis repens.

I. Hedera terrestris vulgaris.

Hedera terrestris, Brunf. Matth. Dod. Lug. Cæs. Thal. Tab Gerard.

Elatine, Brunf. 4.

Chamæcissos, Trag. Fuch. Dod. gal. Lac. Cam.

Chamæclema, Cotd. hist.

Humilis hedera, Ad. corona terræ, Lob.

Malacocissos, Lugd.

Duplex est: major, quæ vulgata: minor elegantior, cauliculis erectioribus, brevioribus ut

& folijs: floribus magis cæruleis, quæ locis humidioribus circa arbores antiquas reperitur.

II. Hedera terrestris montana.

Hederæ terrestris species montana, Cam. epit.

Priore hirsutior est, folijs majoribus & floribus, qui purpurascent.

III. Hedera saxatilis magno flore.

Afarina sterilis, Lob. ob.

Afarina live saxatilis hederula, Ad. Lob. icon.

Afarina Lobelij, Lugd.

CYMBALARIA.

Cymbalaria, à cymbalo nomen duxisse videtur: quibusdam Umbilicus Veneris alter censetur: at Hermolaus, Barbarus, Capnon primam Plinij lib. 25. cap. 13. esse credidit.

Cymbalaria, Matth. Lugd. Cæs. Cast. vulgaris, Lac.

Cymbalaria Italica hederaceo folio, Ad. Lob.

Umbilicus Veneris officinarum, Lonic.

Linaria hederæ folio, Col.

Cymbalaria folijs hederaceis fl. cæruleo, Eyst.

NASTURTIIUM INDICUM.

Nasturtium dictum ob saporem, Indicum à loco natali.

I. Nasturtium Indicum majus.

Nasturtium Indicum, Dodon. Lob. Lugd. Cam. Cast. Eyst.

Nasturtium peregrinum, quod Peruvian. Lugd.

Flos sanguineus Monardi, Lugd.

II. Nasturtium Indicum minus.

Nasturtium Peruvianum, Monardi.

Folia habet rotunda, Lenticulæ paulo majora.

BALSAMINA.

Balsamina dicitur, quod ex pomis ipsius maris immaturis oleo injectis, in solatione oleum seu Balsamum, ut Chirurghi vocant, ad vulnera consolidanda præstantissimum conficiatur.

I. Balsamina rotundifolia repens, sive mas.

Balsamina, sive pomum mirabile, Trag.

Balsamina, Matth. Lac. Lugd. Cæs. alba, Gesn. hort.

Balsamine prima, Fuch. Anguil.

Balsamina pomifera, Ges. collect.

Charantia, Dod. ut: Lonic.

Cucumis puniceus, Cord. hist.

Balsamina cucumerina punicea, Ad. Lob. Tab.

Balsamina mas, Cam. Gerard.

Momordica, Castor.

Quibusdam Plinij l. 20. c. 3. Cucurbita Somphos à Græcis appellata.

Fructus maturus colore variat, modò puniceo, modò luteo rubescente.

Balsamina mas fructu p

Momordica fructu luteo rubescente, Eyst.

II. Balsamina fœmina.

Balsamine altera, Trag. Matth. Fuch. Ang. Ges. hort. Cast.

Balsaminum, Dod. gal. Lon. & Charancia fœmina.

Balsamina, Dod. Lugdun. cum Matth. & Fuch. figura.

Balsamella, Cord. hist.

Balsamina amygdaloides, Ges. ad Cordum.

Balsamina fœmina, Cam. Tab. Ger. Eyst.

Balsamina fœmina persicifolia, Ad. Lob.

Catanance, Cæsalp.

III. Balsamina lutea, sive Noli me tangere.

Balsamina lutea altera Trag.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Differentia: alius vere, alius autumno floret: quibusdam flos odoratus, alijs inodorus: & flore rubro, albo, luteo, tum qui autumno floret & odoratus est. Pettillium Pliny l. 21. c. 8. Anguillara censet: sic æstivum, Spharitim Aetij Bononienses, Camerario norante, credunt.

I. Cyclamen orbiculato folio infernè purpurascete.

Cyclaminus minor & Umbilicus terræ, Trag. Cyclaminus, Matthiol. Dodon. gal. Cord. in Dioscor. & histor. Gesn. hort. Lac. Turn. Lon Tabern.

Cyclaminus major, Cast.

Cyclaminus rotunda, Fuch.

Cyclaminus orbicularis rotundifolius, Dod.

Cyclamen vulgare, Eystett. officinarum orbiculato folio, Panis porcinus, & Arthanita, Lobel. ico.

Cyclaminus flore odorato, Clus. pan. & hist.

Cyclaminus vulgaris, & Cyclam. prior, cum icone Matth. & Lobelij, Lugd.

Cyclaminus æstivus vulgaris, Cam.

Cyclamen orbiculato folio, Ger.

Flos nunc dilatius, nunc saturatius purpurascit: albo flore rarius reperitur. Radice est aliquando maxima, & ejus species quædam, radice instar capitis arietis, Gesn. hort.

II. Cyclamen orbiculato folio infernè ex viridi pallente.

Cyclamini odorati altera species, Clus. pan.

Cyclamen odorato flore 2. Eid. hist.

III. Cyclamen radice maxima folijs infernè rubentibus.

Cyclamen Romanum, Eyst.

an Cyclamen à Mutono, Clus. hist.

IV. Cyclamen folio anguloso.

Cyclamen folijs angulosis, Gesn. hort.

Cyclamen vernalis, Lob. ico Cam.

Cyclamini orbiculati tertia species, Dod.

Cyclaminus verno tempore florens, Clus. pan. & histor.

Cyclamen vernalis, Eyst.

Folio est rotundiore rarius oblongiore, floribus intensius quam in vulgari rubentibus, vel omnino albescens.

V. Cyclamen odoratum æstivo solstitio florens folio maculato.

Cyclamini odorati duplex varietas, Clus. hist.

Prima folijs aliquantum angulosis, albis maculis obscure aversa parte notatis: flos saturatè purpurascens. Alterius folia aversa parte viridia, adversa maculis albis manifestis, flos dilutius purpurascit, vel omnino albescit.

VI. Cyclamen hederæ folio: & Adv. Lob. Clus. pan.

Cyclamini alia species, Dod. gal.

Cyclaminus orbicularis, Dod. alter orbicularis, Lugd.

Cyclaminus inodoro purpurascete flore, Clus. hist.

Cyclaminus æstivus folio hederaceo, Cim.

Cyclamen serotinum folijs hederaceis, Eyst.

VII. Cyclamen folio hederaceo po'yanthes.

Cyclaminus Byzantinus alter, tubere palmæ latitudinis *πυλναυθες*: tulit flores 20. 50. 100.

Clus. hist.

VIII. Cyclamen radice castaneæ magnitudinis.

Cyclaminum Constantinopolitanum, vel byzantinum, Clus. pan. & hist.

Folia prona purpurascensibus supina candidibus maculis notantur.

IX. Cyclamen radice exigua.

Hermodactylus quorundam, Trag.

Cyclaminus exigua, Eidem.

Cyclaminus montis Juliani, cujus Mesues meminit, Ang.

Cyclamini exiguæ veræ species, Lugd.

Cyclaminus radice avellanæ, Clus. pan.

Cyclaminus æstivus, Eid. hist.

Cyclaminus minor, Cast.

X. Cyclamen oblonga radice.

Cyclaminus radice oblonga malo in fine adnexo, Gesn. hort.

Cyclaminus oblongum, Eid. append.

Cyclaminus *μακροεις*, Cam. epit. longius radice, Eyst.

Cyclaminus cujus radix digitalem crassitiem non superat, & cubitalis est longitudinis, Clus. pan.

Cyclamen odoratum *μακροεις*, Clus. hist.

XI. Cyclamen vernalis luteum.

Cyclamen luteo flore, Ang. Ad Lugd.

XII. Cyclamen vernalis album.

Cyclamen vernalis flore albo, Lob. adv. part. 2. Clus. hist. ap. alt. auct. quod folijs circinatæ rotunditatis, Eid. cur. post.

XIII. Cyclamen folijs Violariæ radice cordis effigie.

Cyclamen vernalis spurium, Cl. hist. ap. alt. auct.

Cyclamen vernalis spurium, Cl. hist. ap. alt. auct.

GRA-

icon. Eystett.
Hepatica alba
Enneadynamis
Unifolium pal.

Saxifraga
Hæc non
riusque exurgit
est & hum.

Testiculus sacer
Ficaria & serapi
Hæmorrhoid
Chelidonium
ur: Ang. Cord.

N. *Umbilicus*
tribus modis
Sunt qui *Numbilicus*
sunt *Umbilicus*

l. *Numbilicus*
Serpentaria
Numbilicus
Fuch. Dodon.
Cast. Cast.

GRAMEN PARNASSI.

Gramini quod in Parnasso monte provent, folium hederaceum, florem candidum, &c. Dioscorides l. 4. c. 32. tribuit: ubi & alterius in Cilicia nati meminit, quod incolæ Kivvav appellant, cujus virentis esu boves inflammantur: quid velit non assequimur.

<p>I. Gramen Parnassi albo simplici flore.
Gramen Parnassi, Dod. ut: Gesn. hort. Lobel. icon. Eystett.
Hepatica alba, Cord hist.
Enneadynamis Polonorum, Gesn. hort.
Unifolium palustre, Gesn. collect.</p> | <p>Gramen Parnassi hederaceum recentiorum, Adv. Lob. ob.
Gramen hederaceum, flos hepaticus, Tab.
Gramen Parnassi minus, Ger.
II. Gramen Parnassi albo pleno flore.
Gramen Parnassi duplicato flore, Lob. Lugd.</p> |
|---|--|

SAXIFRAGA.

Saxifraga ab effectu dicta, cum ejus stillatitia, ut & decoctum, lapides renales & frangere & pellere dicatur; ut & farina granorum ad radicem, ex decocto sumpta.

<p>I. Saxifraga rotundifolia alba.
Saxifraga, Brunf. major, Eid. 4. Fuch. Lac.
Saxifraga alba, Trag. Dod. ut: Fuch. icon. Gesn. hort. Lugd. Thal. Cam. Tab.
Saxifraga quarta, Matth. Cast.
Saxifraga, Lon alba chelidonides, Ad. Lob.
Theligono affinis herba, Cæs.
Saxifraga alba tuberosa radice, Clus. hist.</p> | <p>Saxifraga bulbosa altera bulbifera montana, Colum.
III. Saxifraga rotundifolia aurea.
Saxifraga aurea, Dod. ut: Gesn. hor. Thal. Cam. Ger. Lugd. cum. Dod. & Lobelij figura.
Saxifraga aurea lichenis facie, & natalitij, Ad. Lobel.
Chrysofplenium, Tab.
Hepatica palustris, Eyst.
Erysimi species Aldroando dicebatur: In historia Lugd. Saxifragæ alpinæ figura jungitur, quam cum priore eandem suspicor.</p> |
|---|--|
- Hæc nonnullis locis folijs est majoribus, altiusque exurgit: frequentius tamen minoribus est & humilior.
- II Saxifraga ad folia bulbos gerens.

CHELIDONIA MINOR.

Chelidonia duplex habetur, major de qua supra: minor, de qua nunc, quam Dioscorides lib. 2. cap. 212. *χελιδόνιον τὸ μικρὸν, αὐτὸ πικρὸν ἀγρίον* nominat, cujus descriptio, præter vires, nostræ convenit: an forsân ratione soli diversitas obvenit? Plin. lib. 25. cap. 13. *Strumea* censetur, quo loci de Ranunculus agit.

<p>I. Chelidonia rotundifolia major: in Prodromo descripta.
II. Chelidonia rotundifolia minor.
Testiculus sacerdotis, Sylvatico.
Ficaria & scrophularia minor, vel 2. Brunf.
Hæmorrhoidum herba, Hier. Brunsvvic.
Chelidonium minus, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Ang. Cord. in Diosc. & hist. Gesn. hort. Tur.</p> | <p>Lac. Lon. Guil. (an Amellus sit dubitat) Adv. Lob. Lugd. Cast. Thal. Tab. Ger. Eyst.
Malacocissus minor, Fuch. ico.
an Ranunculus latifolius, Lugd.
Favagello, Cæs.
Hujus folia aliquando macula purpurea notantur: flore est luteo simplici: rarius pleno, Camerario monente.</p> |
|--|---|

NUMMULARIA.

Numularia à folijs nummi speciem referentibus dicta: aly Centummorbia, à mirifica in vulneribus medendus facultate: aly Hirudinaria, quod hirudinis instar passim terræ affixa hæreat. Sunt qui Numulum Plinij lib. 18. cap. 28. censeant, ubi falsò Mimmulus legatur: an fortè apud Theophrastum lib. 9. cap. 14. *ἑρσυθέδανον*, Rubiam Gaza vertit.

<p>I. Nummularia major lutea.
Serpentaria 3. & Centummorbiium, Brunf.
Nummularia, Trag. Matth. (& Lunaria minor) Fuch. Dod. ut: Gesn. hort. Lon. Adv. Lob. Lugd. Cast. Cæs. Cam. Tab. Ger. Eyst.</p> | <p>Centummorbia, Gesn. Turn.
Hirudinaria minor, Tab.
Ratione soli variat: hortensis per omnia major, sylvestris contra: hinc duæ icones apud Tab.
Hirudinariæ majoris & minoris: & apud Ger.</p> |
|--|--|

Numulariæ , & Numulariæ minoris , nomine.

II. Nummularia minor purpurascens flore: quæ in Prodromo describitur.

SECTIO QUARTA.

CUCUMIS; MELO; PEPO; MELOPEPO; ANGURIA; CUCURBITA; COLOCYNTHIS; CUCUMIS ASININUS.

CUCUMIS.

Esti σίκυον nomen apud Græcos, (quemadmodum Cucumeris apud Latinos) generale sit omnium horariorum fructuum, videlicet Peponum, Melonum, Cucumerum, Anguriarum & ceterorum ejusdem generis, ut Guilandinus quoque notavit: attamen σίκυον ἡμετέριον Dioscoridis l. 2. c. 163. Theophrasti i. hist. 18. alijs σικύον, & κινύον. Cucumer Plinio l. 19. c. 5. Cucumis Varroni à curvare, quasi Curvimer, dicitur.

Genera duo Dioscoridi & Theophrasto, sativa & sylvestris: sativa, inquit Theophrastus, partim genera esse existimant, ut & Cucurbita, partim negant: sed in uno eodemque genere, alias meliores, alias deteriores affirmant. Cucumeris tria genera notant, Laconicum, Scythalicum, Boæticum. Plinius l. c. de Cucumere agens, Melones, Cucumeres & Angurias complectitur: admonens, ea forma qua cogantur crescere; sic flore in fistulam demisso, mira longitudine nasci: subjungens, Græcos Cucumerum tria genera fecisse Laconicum, Scythalicum & Baticum: sic de sylvestri l. 20. c. 1. & de anguino sive erratico l. 20. c. 2. egit.

I. Cucumis sativus vulgaris.

Cucumis sativus, Brunf. Matth. Fuch. Dod. gal. Lon. Cast.

Cucumis, Trag. Ang. Tur. Lac. Fracast. Tab.

Cucumis vulgaris, Dod. Ger.

Cucumer sativum, Cord. in Diosc.

Cucumis sativus & esculentus, Ad. Lob. Lugd.

Citreolus vulgo, Cæs.

Cucumeres virides, albi, longi, recurvi: læves, asperi: Alijs Sycios Galeni, alijs ejusdem Melopepon. Fructus maturus subluteus est: habetur & totus albus.

V. Cucumis sativus major.

Cucumis Turcicus, Fuch. Tab. Ger.

Cucumis ex Hispanico semine natus, Tab. Ger.

III. Cucumis flexuosus.

Cucumis longus, Matth. Lugd. oblongus, Dod.

Cucumis anguinus & tortilis, Lac.

Cucumis anguinus, Ang. Gesn. col. Lugd. anguina, Tab. Ger.

Cucumis flexuosus, sive anguinus, Adv. Lob.

Cucumis sativus 2. Cast.

Citreolus alter forma anguis, Cæs.

Hujus species habetur fructu cubitali.

Sic in regno Congiano insignis magnitudinis & suavitatis habentur: part. 1. Ind. Or. l. 2. c. 1.

IV. Cucumis pyriformis.

Cucumer minor pyriformis, Tab. Ger.

V. Cucumis Ægyptius rotundifolius.

Chate Ægyptijs, cucumerum genus, Alpin.

M E L O.

Cucumerum genera censentur Pepones & Melopepones, potissimum figura & quantitate differentes: majores enim & oblongi, Pepones: mali effigiem referentes, Melopepones nomine ex Melone & Pepone composito dicuntur. Hoc genus Palladius Melones, quasi μέλωνας, id est pomeos, à malorum figura appellavit, quod nomen adhuc in usu est. Sicque tria Cucumeris genera statui possunt, Cucumer, Melo & Pepo. At Melon Theophrasto Sycion; Plinio, Cucumis mali cotonei effigie, Melopepo Galeni: forte Cucumis antiquorum.

I. Melo vulgaris.

Melo, Brunf. Trag. (& Melopepo) Lac. Tab. Gerard.

Pepo, Matth. ico. Fuch. Lugd. Cast.

Pepo, grandis Melo, Cord. hist.

Cucumis Galeni & antiquorum, Dod. gal.

Melo vulgaris, Melopepo in Græcia, Guil.

Melo sive Melopepo vulgi, Cucumis Gal. Dod.

Melo vulgi, sive Cucumis antiquorum, Melopepo Dioscoridis, Ad. Lob.

Melon vulgo & Pepo, Sycion Theophrasti, Melopepon Galeni, Cæs.

Melopepo, Gesn. hort. Lon. Lugd.

Variat fructu, nunc oblongo, alias contra-tiore rotundioris figure, aliàs modicè depresso & sessili: Subinde majore, scilicet.

Melo

mina adeo
cata videtur

Pepo

rudine. Mem
Hispania, quo

III. Melo

Melo Sacchar

IV. Melopepo

Pepo

is anisidam

I. Pepo oblongo

Pepo, Brunf. Lac

Pepo magnus

Pepo major oblon

Cucumis Pepo

rtissimus, Ad.

Pepo oblongo

Melo seu Pepo

Variat magni

gura, Peponis ma

dicimonia oblon

riorem Peponem

II. Pepo com

Pepo maximus

Pepo rotundus

Melon sive Pepo

Corticis colore

nimilidus est

quosdam vire

III. Pepo

Cucumis

Cucumer man

Pepo rotundus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

M E L O P E P O .

I. Melopepo clypeiformis.
 Pepo latus, Dod gal. latioris fructus, Eid. Ges. h.
 Cucumis Pepove latior clypeiformis, Ad.
 Melopepo latior clypeiformis, Lob. icon.
 Cucurbita laciniata Dalech. Lugd.
 Cucurbita sessilis, Ges. append.
 Melopepo clypeatus, Taber.

Pepo maximus clypeatus, Gerar.
 II. Melopepo compressus.
 Melopepo, Anguil.
 Melopepo compressus alter, Lob. icon. compressus, Tabern.
 Pepo maximus compressus, Gerard.
 III. Melopepo teres: & Lob. & Tab.
 Pepo maximus rotundus, Gerard.

A N G U R I A .

Anguria voce, primum Aetium usum esse volunt: aliàs Citrullus; à citreo colore dicitur. Peponem Dioscoridis, Galeni & Pliny, & Arabum Batecha esse volunt.

I. Anguria Citrullus dicta.
 Citrullus, Trag. Ges. hor. Lon. Tab. officinarum, Ad Lob. Ger.
 Anguria, Matth. Ang. Lac. Ges. col. Dod. Lugd. Cast. Camer.
 Cucumer vel Cucumis citrullus, Fuch. Dod. ut: Ges. hor. Turn.
 Cucumer vulgò, Cæs.
 Corticis colore variat, qui alijs virescit, alijs subcandidis masculis aspersus: caro alijs, rubens & dulcior, alijs candida. Semina colore nigro, rubro, fulvo: rarius semine caret, ut Cæs. notavit.

II. Anguria carne lignosa.
 Cucumeris vulgo dicti genus quoddam sylvestre, carne intus lignosa, atq; adeo dura, ut pilæ modo resiliat, nec frangatur projectum, Cæs.
 III. Anguria Ægyptiaca.
 Anguriæ nostratibus majores, cortice flaviore, quæ intus semina tantum & aquam dulcissimam continent, Alpin.
 an Dullaha Arabum, Cæs.
 IV. Anguria Brasiliæna.
 Citrullæ rotundæ, Maurongaus nomine: I. e. rio cap. 12.

C U C U R B I T A

Kολοκυθα ἐδωδιμὸς Dioscoridi l. 2. c. 162. dicitur, ad differentiam κολοκυθίδι, de qua l. 4. c. 178. meminuit: & Theophrastus 1. hist. 18. Latinus, Cucurbita à concurvatu, quod facile siquid obstiterit, quo minus extendatur, incurvescat.

Genera duo prima Cucurbitæ Plinio l. 19. c. 5. Camerarium & Plebeium quod humi repit: crescit qua cogitur forma, libertate vero pensili concessa, jam visa est novem pedum longitudinis. Semina qua proxima collo fuerint, proceras pariunt: qua in medio, rotundas: qua in lateribus, crassas brevioresq;.

Calabasi seu Cucurbitæ in India ad miraculum usq; auferunt, qua in hac sola provincia Chile nascuntur & Capallos nuncupantur: Cucurbitarum species propè infinitæ sunt, quædam immensa mole monströse sunt, qua dissectæ & resiccata excavantur & ex ijs varia vasa effinguntur: ex minoribus pocula, aut pateras ingeniosè calatas concinnant: Joseph. Aosta l. 4. c. 9.

Sic Brasiliæni ex Cucurbitis liquidam pulvem, Mingau vocatum sorbent: Stad. def. Brasil. l. 2. c. 12.

I. Cucurbita major sessilis, flore albo.
 Cucurbita cujus fructus in orbem collectus intumescit, Trag.
 Cucurbita sessilis, Matth. epit.
 Cucurbita major, Fuch. Tur. latior, Dod.
 Zuccha rotunda, Anguil.
 Cucurbita Cameraria major, Dod gal. Lugd.
 Cucurbita sessili fructu, Cord. in Diosc.

Variat magnitudine, colore corticis, viridi, flavo, candido, maculoso: aliquando sulcis distinguitur: quædam tuberosa est.

II. Cucur. major rotunda fl. luteo folio aspero.
 Cucurbita Indica, Matth. Cast.

Zuccha major rotunda, Cord. hist.
 Cucurb. quam Zucca marin. Itali vocant; Ges. h.
 Cucurbita rotunda, Cæsalp.
 Cucurbita Indica rotunda, Lugd.
 Cucurbita Indica major & minor, Tab.
 Citrullus major, & Pepo major syl. Ger. icon.
 Varia hujus genera, magnitudine, facie, & colore differentia: earum namq; quoddam genus est, quod utrisq; ulnis vix amplecti potest, & in insula S. Laurentij, ejusmodi colore rubro, flavo, albo & saporis longè gratioris atq; nostrates, ubertim proveniunt. Palud. in notis ad Lin-scot. sive par. 2. Ind. Or. c. 5.

III. Cu-

III. Cucurbita lagenaria fl. albo, folio molli.
Cucurbita, Brunf. prior, Dodon.
Cucurbita minor, Fuch. Dod. gal. Turn.
Cucurbita plebeja, Ges. hort.
Cucurbita lagenaria, Lob. Cast. Gerard.
Cucurbita lagenaria major & minor, Ad. Tab.
Cucurbita Cameraria minor, Lugd.

Variat fructus, quandoq; lagenarum forma, aliquando ventricosa absque collo pyri turbinati figura.

IV. Cucurbita lagenaria Americana.

Cucurbitularum ex quibus Americani lagenulas conficiunt, Americus Vesputius navig. 2. meminit, quas viri de collo suspendunt, quarum una herbâ plena est quam mandunt: altera farinâ, quam bacillo madefacto, herbæ aspergunt.

an Lagenulæ Americanæ è fructu è mari Australi, Clus. ex. l. 2. c. 8.

Sic in regno Congo, in Cucurbitis aquam adferunt: par. 1. Ind. Or. l. 2. c. 1.

V. Cucurbita oblonga flore albo, folio molli.
Cucurbita fructu oblongo, Trag. Cord. in Dios.
Cucurbita oblonga, Fuch. longa, Tur. Lon Cast. Tab. Cam. longior, Dodon.
Cucurbita anguina, Dod. gal. Gerard.
Zuccha longa, Anguil.

Cucurbita, Ges. hort. sativa longa, Cæs.

Cucurbita sive Zuccha, Ad. omnium maxima anguina, Lob.

Cucurbita Cameraria longa, Lugd.

Falcata figura sæpe crescit, quædam cervicem tantum recurvam habent: quædam rectitudine servata bicubitalem, etiam tricubitalem longitudinem acquirunt.

VI. Cucurbita capitata.

Cucurbita quædam sessilis alba lata, ab altera parte compressa, Ges. hort.

Cucurbita capitata, Taber.

Cucurbita fungiformis, Gerard.

Cucurbita stellata sive sessilis, Camer.

VII. Cucurbita verrucosa: & Lugd.

VIII. Cucurbitæ parvum genus, fructu pugni magnitudine, cortice rubro, maculis asperso, & semine rubro, Joh Bauhino.

IX. Cucurbitacei generis semen spadiceum. Fructus alicujus sem. 19. Gareti, Clus. ex. l. 2. c. 16.

X. Cucurbitis non absimilis fructus Brasilianus.

Fructus in sylvis cucurbitæ forma non absimilis, sed longè amplior, quos frustatim concidunt, in aquam conjiciunt, baculo spumam excitant, qua pro sapone utuntur, Leri desc. Brasilix sive par. 3. Ind. Occid. c. 17.

C O L O C Y N T H I S.

Kολοκυνθίς aut κολόκυνθα αΐγός, aut σικώα πικρά, aut κολόκυνθα Α'λεξανδρίνη, Dioscoridi l. 4. c. 178. Cucurbita sylvestris, Colocynthis dicta, quæ minor sativa, Plinio l. 20. c. 3.

Genera varia habentur: alia minor fungosa & levis, quæ officinarum est: alia major, oblonga ac flava; alia candida: alia rotunda varia: alia sessilis, nigra, maculata, magna instar Cucurbitæ: & alia ab hac differens etiam sessilis, sed minor, alia deniq; turbinata.

I. Colocynthis fructu rotundo major.

Cucurbita agrestis, Brunf.

Colocynthis vera, Trag.

Colocynthis, Matth. Ang. Cord. in Dios. (& Cucurbita deserti) Ges. hort. (& Cucurbita sylv.)

Lac Lon Ad Lob. (& Cucurbitula amara) Lug. Cast. Gam. Gerard.

Colocynthis prima, Dod. gal. mas, Taber.

Colore est viridi, magnitudine utramq; manum replente.

II. Colocynthis fructu rotundo minor.

Colocynthis fungosa & levis, Cord. hist.

Colocynthis minor, Ges. append.

Cucurbita sylv. fructu rotundo minor, Cæs.

Colore est flavo, hujusq; medullâ aridâ officinæ utuntur.

III. Colocynthis oblonga.

Colocynthis grandis oblonga, Cord. hist.

Colocynthis grandis candida solo colore ab oblonga differens, Eid.

Variat colore: alia enim primùm viridem colorem in cortice ostendit, postea maculis candidantibus conspergitur, postremo totus in luteo pallet, fitq; durus & lignosus: alia principio viret quidem, sed mox albicantibus maculis aspergitur, at in maturitate totus albicat. Cordus in sua historia differentias sex proposuit, & ex eo Lugd. histor.

IV. Colocynthis pyriformis, seu Pepe amarus.

Colocynthis Germanica, Trag.

Colocynthis 2. Dod. gal. foemina, Taber.

Colocynthis turbinata, Cord. hist.

Colocynthis pyriformis, Ad. Lob. Lugd. Ger.
Colocynthis nigra pyriformis, Cam.
Cucurbita fylv. Dod. figura pyri, Cæf.
Pseudocolocynthis pyriformis, Eyst.

Cucurbita fyl. Somphos Plin. dicta, quibusdam.
V. Colocynthis pomiformis cortice macula-
Colocynthis exactè sphærica, Ad. (to.
Pseudocolocynthis pomiformis, Eyst.

CUCUMIS ASININUS.

Σίκκος ἀγρίος & Dioscoridi l. 4. c. 154. Theophrasto 7. hist. 6. & 9. hist. 10. Cucumis sylvestris Plinio l. 20. c. 1.

Cucumis sylvestris asininus dictus.
Cucumis agrestis, Brunf. Cord. in Diosc. Lugd.
Cucumis fylv. Trag. Matth. Ang. Fuch. Dod. ut:
Lac. Lon. Cæf. Cast.
Cucumis anguinus, Tur. Cord. hist.
Cucumis erraticus vel asininus, Gef. hort.

Cucumer Elaterij fylv. Ad. Lob.
Cucumis asininus, Tab. Ger. Eyst.
Ex hujus succo exiccato & in pastillos con-
formato fit *ελατηριον* dictum Dioscoridi l. 4. c. 155.
& Theophrast 9 hist. 10 Gaza agitatorium ver-
tit, ut infra lib. 12. sect. 6. ostenditur.

SECTIO QUINTA.

MALVA; ALTHÆA; ALCEA; CORCHORUS; GERANIUM;
SANICULA; PES LEONIS; CANNABIS; EUPATORIUM; POTEN-
tilla; Herba Molucana; Caryophyllata; Dentaria; Epimedium; Pæ-
nia; Leontopetalon; Chryfogonum; Sta-
phis agria.

M A L V A.

Malva *μαλάχη* Dioscoridi l. 2. c. 144. & Theophrasto 1. hist. 5. à *μαλάσσω* ab emolliendo ventre, nomen habet, etiam Plinio l. 20. c. 21. monente: idq; propter naturalem lentorem suum, ut Paulus asserit: unde à Martialis l. 16. Mollis vocatur. Latinus Malva & Varroni quasi *Μολυα*, quod alvum molliat, qua antiqui in acetarijs cum Lactuca ad alvum subducendam utebantur.

Duplex est Dioscoridi & Plinio, sativa & sylvestris: subjungit Plinius, duo esse genera, qua folij amplitudine discernantur, majorem Græcos Malopen vocare in sativus: alteram Malachen: è sylvestribus cui grande folium & radices alba, Althæa vocatur, &c. Theophrastus duplicem exprimere videtur, dum 1. hist. 5. & 14. Malvam in arborem transire scribit, Malvam roseam intelligens: dum verò 7. hist. 7. ait, Malvam coqui & cibo idoneam esse, vulgatam Malvam innuit. Antiquitus in Malvarum folijs scriptitatum, Cinna antiquus poeta indicat, cujus ve sus ab Isidoro referuntur: quare suspicari licet huc respexisse Pythagoram, qui ut Aelianus auctor est, *μαλάχης*, id est, malva folium sanctissimum esse dicebat.

I. Malva fylv. folio rotundo. -
Malva, Brunf. Matth. Lac. Cast.
Malva vulgaris, Lugd. vulgarissima, Trag.
Malva fylv. pumila, Fuch. Dod. ut: Tur. Thal.
Malva fylv. repens pumila, Lob. Lugd. Ger.
Malva fylv. Ang. Ad. fylv. supina, Cord. hist.
Malva agrestis minor, Gef. hort.
Malva minor, Lon. fylv. minor, Tab. vulgaris minor, Cam.
Malva flore candido, Cæf.

Variat folijs rotundioribus & latioribus.

II. Malva sylvestris folio sinuato.

Malva erratica 2. vel Malva equina, Brunf.
Malvæ vulgaris altera species, Trag.
Malva fylv. elatior, Fuch. Dod. gal.
Malva fylv. Tur. Ger. fylv. recta, Cord. hist.
Malva fylv. vulgaris, Cord. in Diosc. fylv. pro-
cerior, Dod. Ad.
Malva fylv. major, Gef. hort. Lugd. Tab. Thal.
Malva vulgaris procerior, Lob. major, Lon.
Malva vulgaris major, Cam.
Malva flore subrubente, Cæf.

Apud veteres in genere domesticarum fuit.

III. Malva Americana: quæ 3. in Prodromo.

IV. Mal-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Flores candidi, aut ex albido dilute purpurascens.

II. Althæa flore majore.

Althæa pannonica secunda, Clus. pan. & tertia, in hist.

Althæa Thuringiæ, Cam. Eyst.

III. Althæa laciniato folio.

Althæa tertia, Clus. pan. Pannonica quarta, Eidem hist.

IV. Althæa frutescens folio rotundiore incano.

Althæa frutex, Clus. hisp. Lob. Gerard. prima, Clus. hist.

Althæa arborecens Clusij, Tab.

Althæa lignosa Dalechampi, Lugd.

Malva altera ad Malopen accedens, Cæs.

Althæa fruticans Hispanica, Eyst.

Gallica majore est quam Hispanica flore.

V. Althæa frutescens folio acuto parvo flore.

Althæa arborea Olbiæ in Galloprovincia, Ad. Lob. ico.

Althæa arborecens, Cam. Tab. Ger.

Hæc cum quarta eadem non est, licet Lobelius

velit, sed distinguenda, ut rectè Clusius fecit.

VI. Althæa frutescens Bryoniæ folio: in Prodromo describitur.

VII. Althæa palustris: & Lugd. Tab. Ger. Althæa palustris cytini flore, Ad Lob.

Althæa hortensis sive peregrina, Dod.

Sida vulgo, Camer. *oidy* Theophrasti 4. hist. u. censetur.

Flore est albo & subrubeo.

VIII. Althæa Theophrasti flore luteo.

Althæa altera, sive Abutilon Avicennæ, Matth. Ibisus Theophrasti, Dod. gal.

Althæa Theophrasti, Gesn. hort. Cæs. Lugd. & Althæa altera, Eid.

Althæa peregrina, Gesn. hort.

Althæa luteis floribus, Ad Lob. Ger.

Abutilon, Ang. Dod. Castor. Camer. Avicennæ, Eystett.

Malva Theophrasti, Tab.

IX. Althæa Theophrasti similis.

Abutilon Indicum, Cam.

Flos magnitudine rosæ sylv. albicans, interiorius luteus.

A L C E A.

Aλκία Dioscoridi lib. 3. cap. 164. fortè sic dicta ab ἀλκή, auxilio vel remedio, cum ejus radices Dysentericis & ruptis auxilio sint. Plinio lib. 27. cap. 4. Alcea. Genus sylvestrium Malvarum Dioscorides, qui unius meminit, adscripsit.

I. Alcea vulgaris major.

Alcea & herba Simeonis, Brunf.

Alcea, malvæ rosæ sylv. genus, Trag.

Alcea, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in Dioscor. Gesn. hort. Lac. Lon. Lugd. qui duas figuras habet, Cæs. Tab.

Cannabis sylv. & Herba Ungarica, Ang.

Alcea vulgaris, Dod. Adv. Lob. Lugdun. Cam. Clus. hist. Eyst.

Malvæ agrestis genus, Gesn. hort.

Malva verbenaca, Ger.

Alcea est Dioscoridis & Plinij: quibusdam Cannabis sylv. Dioscoridis lib. 3. cap. 166. alijs Malva Theophrasti.

Folij variat, acutioribus, rotundioribus, hirsutioribus, lævioribus: flore est ex rubro roseo, vel candidiore.

II. Alcea vulgaris minor.

Dens leonis & Malva querna, Lon.

Alcea minor Dalechampi.

Folij est in longas lacinias divisus.

III. Alcea folio rotundo laciniato.

Alcea peregrina, Clus. hist.

Malva montana, sive Alcea rotundifolia laciniata, Col.

an Alcea tenuifolia Cordi, Thal.

IV. Alcea Pannonica & Alcea tenuifolia, Cam. quid?

V. Alcea cannabina.

Alcea, Ang.

Alcea fruticosior, Adv. Lob. pentaphylla folio cannabis sylv. Dioscoridis, Eid. ico.

Alcea fruticosa cannabino folio, Clus. hist.

Alcea altera, Cæs.

Alcea cannabina, Cam.

Alcea fruticans, Eyst.

Hæc *κάνναβις αἰγία*, Cannabis sylv. Dioscoridis lib. 3. cap. 166. videtur.

VI. Alcea arborecens Syriaca.

Alcea arborecens, Rauv. Cam.

Althæa frutex 2. Clus. hist.

Ketmia Syrorum quibusdam.

Alcea Syriaca, Eyst.

Hujus flores è rubro purpurascunt, at vetustate ad cæruleum colorem vergunt: habetur etiam flore candido, quæ

Alcea Syriaca flore candido, Eyst.

Hujus & altera species minore flore, quæ

Althæa frutex tertia, Clus. hist.

VII. Alcea vesicaria.

Alcea Veneta, Trag. Dod. gal. Lugd. Eyst.

Alcea Bononiensis, Gesn. hort.

Hypecoum, Matth. (malè sic dicitur Guil. monente) Lac. Lugd Cæs. Cast.

Hypecoum alterum spurium, Gesn. hort.

Alcea peregrina, Gesn. hort. Tab. Ger. solisequa, Adv. Lob.

Alcea vesicaria, Dod.

Malva Veneta, Gesn. hort. Lon.

Herba Ungarica, Lon.

VIII Alcea hirsuta.

Alcea villosa Dalechamp. Lugd.

an Alcea minor in sylvis folijs Geranij, Cæs.

IX. Alcea Indica magno flore.

Sabdariffa, Lob. Dod. Lugd. Camer. Tab. Ger. Eystett.

Alcea Americana, Clus. hist.

Folijis ludit, prima aliquando integra, communiter in tres lacinias divisa: aliquando instar foliorum Elleborastri in septenas profundas lacinias secta observavimus.

X. Alcea Indica parvo flore.

Exotica malvacea, Bamia Eben quibusdam, Advers.

Trionum Theophrasti, Rauvv. Lugd. ap.

Sabdariffa alia, Lugd.

Bamia, Alp. Cam. Belli ep. 5. ad Clus.

Bamia Alexandrina, Cæs. Cast. ap.

Alcea Ægyptia, Clus. hist.

XI. Alceæ Ægyptiacæ affinis.

Fructus 18. è navigat. Batau. Clus. ex l. 2. c. 15.

XII. Alcea Indica parvo flore altera.

Bamia Ægyptiaca siliqua decagona, cum in alijs pentagona duntaxat, Clus. hist. ap. alt. ad lib. 4.

XIII. Alcea Ægyptiaca villosa.

Abelmosch Ægyptiorum, sive Abutilon Avicennæ, Ponæ ital.

Belmuscus Ægyptiorum nomine ex Creta ab Honorio Belli accepimus.

C O R C H O R U S.

COrchori duplicis Plinius meminit: alterius lib. 25. cap. 13. Anagallidem intelligens: alterius lib. 21. cap. 15. inter herbas sponte nascentes & in cibis usitatas: & libr. 21. cap. 32. Alexandrinorum cibis, convolutus folijs ad similitudinem mori, &c. Et Alpino, facultate similis est Altheæ & Ægyptijs in cibo nil familiarius, aut gratius. Et Judæi cocta folia cum carne edunt, quæ sapore acetosa prædita sunt, annotante Rauvvolfio in suo Hodeporico.

Corcoros Plinij, Lob. Lugd.

Olus Judaicum Avicennæ, quibusdam & Moluchi Arabum, Rauvvolf.

Corcorus sive Melochia, Cam.

Melochia, Alpini.

G E R A N I U M.

Gερανιον Dioscoridi lib. 3. cap. 131. à gruin: capitis imagine, in summo ejus cacumine visenda, nomen habet: at recentiores, à ciconiæ rostri effigie, Rostrum ciconiæ nominant. Geranium, & aliquibus Myrrhis, alijs Menthryda (rectius Myrrhida) Plinio lib. 26. cap. 11.

Genera duo Dioscoridi: alterum folijs Anemones, alterum folijs Malva. Plinio tria sunt: primum similis cicuta, folijs minoribus, saporis & odoris jucundi: subjungit ex Græcorum sententia, alterum folijs Malva, & tertium Anemones.

Geranium Anemones folio rotundo.

I. Geranium batrachioides folio Aconiti.

Geranij species tertia, Gesn. hort.

Geranij majoris species prima, Eid. ap.

Geranium 2. vel batrachoides alterum, Clus. pan. & hist.

Geranium sive batrachium cæruleum, Tab.

Geranium batrachioides, Ger.

Variat flore cæruleo, albo, albo lineis cæruleis variegato: est & flore cæruleo duplici, sed duplo majore, & dicitur

Geranium batrachioides cæruleum, &

Geranium batrachioides flore albo, Eyst.

II. Geranium batrachiodes hirsutum, flore arborubente.

an Geranij majoris species 2. Gesn. ap.
Geranium primum pullo flore, Clus. pan. & histor.

III. Geranium batrachiodes odoratum.

Geranium montanum, Gesn. col.
Geranium batrachiodes alterum, Dod.
Geranium batrachiodes longius radicum, Lob. Lugd.

Geranium macrorhizon, Cam. Eyst.
Pes columbinus in sylvis nascens alter, Cæs.

IV. Geranium sanguineum maximo flore.

Sanguinaria radix, & Geranium 3. Trag.
Geranium alterum majus, Gesn. hort.
Geranium hæmatodes, Dod. gal. Lugd. Clus. pan. Thal. Cam.

Geranium sextum, Fuch. Tur. Lac. Lon.
Geranium gruinum sanguinale hæmatodes supinum radice reptice, Lob. ico.

Geranium 7. hæmatodes, Clus. hist.

Geranium sanguinarium, Eyst.

V. Geranium batrachiodes, Gratia Dei Germanorum, Lob.

Geranium quartum (sanguinariæ radice species) Matth. Lugd. Cast.

Geranium 5. Fuch. Lac. Lon. sextum, Tur.

Geranium batrachiodes, Dodon. Camer. Thal. Lugdun.

Geranium batrachiodes sive magnum cæruleum, Adv.

Geranium batrachiodes primum, Clus. pan.

Geranium sanguinarium, Tab. majus, Eyst.

Geranium tertium batrachiodes majus, Clus. histor.

Duplex est: grandius floribus cæruleis aut albis, & quidem eodem loco: minus, rubris.

VI. Geranium batrachiodes flore variegato.

Geranium Anglicum variegatum, Eyst.

XII. Geranium batrachiodes, Collum gruis Germanorum.

Geranium quartum, Fuch.

Gruinalis, Dod. Lugd.

VIII. Geranium montanum fuscum.

Geranium montanum, Dod.

Geranium fuscum, Lob. Lugd. Eyst.

Geranium maculatum, Tab. sive fuscum, Ger.

IX. Geranium tuberosum majus.

Geranium primum, Matth. Ang. Lugd. Cast.

Geranium bulbosum Matthioli, Tab.

Geranium subrotunda radice Dioscoridis, Gesn. hort.

Geranium tuberosum, Dod. Lugd. vel 10. Tab.

Geranium tuberosum majus, Cam.

Geranium bulbosum, Dioscoridis primum, Adv. Lob.

X. Geranium tuberosum minus.

Geranium tuberosum minimum, Cam.

XI. Geranium radice grumosa.

Geranium tertium, vel bulbosum Pennæi, Clus. pan.

Geranium 4. vel bulbosum, Eid. hist.

XII. Geranium nodosum.

Geranium quintum nodosum Plateau, Cl. hist.

Geranium sextum tuberosum Plateau, Idem.

an Geranium sive batrachium cæruleum, Tab.

an Geranium batrachiodes, Ger.

XIII. Geranium parvum folijs ranunculi.

Geranium 8. vel Salmaticense rostratum, Clus. histor.

XIV. Geranium argenteum alpinum.

Geranium alpinum longius radicum, Ponæ.

XV. Geranium lucidum saxatile.

Geranium saxatile *ύγροσόπελον*, Thal.

Geranium saxatile, Cam. Eyst.

Geranium alterum montanum saxatile rotundifolium, Colum.

Geranium Malva folio.

I. Geranium folio Malvæ rotundo.

Geranium alterum, Hermolai, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dodon. gal. Turn. Lac. Lon. Cast. Thal.

Geranij vulgaris species, Gesn. hort.

Pes columbinus, Dodon. Adv. (seu Geranium alterum Dioscoridis) Lob. Cæs.

Geranium aliud, Lugd.

Geranium columbinum, Tab. Ger.

Geranium malvaceum sive Balsaminum, Cam.

Duplex est majus & minus: majori caules majores & folia paulo molliora: minori omnia minora & folia asperiora. Sic folia modo in profundiores, modo breviores & latas lacinias divisa sunt: floris magnitudine etiam differunt: flore triplo majore & cærulei elegantioris coloris ex horto Dei habemus.

II. Geranium columbinum tenuis laciniatum: quod 2. in Prodromo.

III. Geranium folio Althææ.

Geranium sextum, Matth. Lugd. Cast.

Geranium à calceolario missum, Dod.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Stellaria, Matth. Cast. Lugd.

Drosera & Drosium, sive *Ψάδαιον*, à rore folijs insidente, Cord. in hist.

Stella herba Italis, Gesn. hort.

Flosculi communiter colore pallidi ac herbacei: rarius albi.

II. Alchimilla alpina quinquefolia, in Prodromo descripta.

CANNABIS.

K *ΑΨάβις* Dioscoridi lib. 3. cap. 165. & Plinio lib. 20. cap. 23. Cannabis quæ in sylvis primum nata est. Est autem sativa & sylvestris: Sativa, mas & femina. Sic quæ floret fructum non fert, quæ fructum fert, non floret.

I. Cannabis sativa.

Cannabis, Brunf. Matth. Ang. Lac. Tur. Lon. Ad. Lob. CæL. Cast. Tab. Ger.

Cannabis major, Trag.

Cannabis sativa, Fuch. Cord. in Diosc. fecunda, Dodon.

Cannabis mas, Dod. gal.

II. Cannabis Virginiana.

Cannabis in Virginea spontè prodit à nostra caule & folijs diversa, materia tamen perinde bona: in des. Virgin.

III. Cannabis erratica.

Cannabis femina, Trag. Dod. gal. Lugd.

Cannabis erratica paludosa sylvestris, Ad. Lob.

Cannabis sterilis, Dod. Cam. Sylv. Cast.

IV. Cannabi similis exotica.

Bangue, Garziæ, Acostræ, Monard. Frag. Cast. Lugdun.

Bangue cum Maslac Turcorum affinitatem habet, Clus. in Acostr.

Bangue arbor cannabi similis ad omnia ferè utilis ceu Amfion (sive Opium) Linscot. part. 4.

Ind. Or. c. 35.

Bangue crebri apud Ægyptios & Turcas usus, quod triplici modo parant, & primum Afsis:

alterum, Bosa: tertium, Bernavi, quod verum & genuinum Bangue est, Palud. notis in Linsc.

Cum folia cum cannabi similitudinem habeant, & cortex in fila diduci possit, huc retulimus.

Herba exotica quæ in fila instar Cannabu diducuntur.

I. Herba de Bengala.

In Bengala ex herba quam ad colum instat lini nent, telam texunt, quæ subtilitate sericum antecellit: ex folijs linteamina elaborant acupingentes nunc flosculos, nunc historias vario colore, quæ lectulis insternuntur: Linsc. par. 2. Ind. Oriental. 18. & in Madegascar & in Baya: part. 3. c. 11.

II. Tokaun folia oblonga & acuta ex quibus fila detrahunt, & reticula piscatoria inde contexunt: Stad. in Brasil. l. 2. c. 8.

III. Herba in cujus folijs sericum instar tenuis pellicula nascitur, cujus folia duos pedes longa, unum lata, & ad binos pedes cum semise in Virginia & Persia adolescit: des. Virgin.

IV. Radix filamentosa sericea.

Tit planta in sylvis nascens sine fructu: radice geminorum compressorum pugnorum magnitudine, coma flavescente mollissimum sericum referente, quo pro plumis utuntur ad lectisternia: Linscot. par. 3. Ind. Or. 6.

EUPATORIUM.

E *Ἐπατίριον* Dioscoridi lib. 4. cap. 41. *ἡπατίριον* Orbasio in collect. & *ἡπατίρις*, id est, Hepatica, quod hepatici medeatur. Plinio lib. 25. c. 6. Eupatoria regiam auctoritatem habet. Sunt qui velint nomen ab inventore Mithridate cognomento Eupatore habere.

I. Eupatorium cannabinum.

Salvia, Brunf. ico.

Herba S. Kunigundis, Trag. prima, Tab.

Eupatorium vulgare, Matth. Tur. Dodon. Lugdun. Cast.

Eupatorium adulterinum, Fuch.

Pseudohepatorium mas, Dod. gal. Thal.

Eupatorium Avicennæ creditum, Ang Ges. hor. Lac. Lon. Cam.

Eupatorium aquaticum, Gesn. col.

Trifolium cervinum aquaticum, Ges. hor.

Cannabina aquatica mas, Ad. Lob. (sive Eupatorium mas) Colum.

Eupatorium, Cæf.

II. Can-

II. Cannabina aquatica folio tripartito diviso.

Verbena supina vel tertia, Trag.

Verbena recta, Cord. in Diosc.

Verbesina, Gesn. ap.

Forbesina Bononiensium, Ges. hor.

Pseudohepatorium foemina, Dod. gal. Thal.

Hepatorium aquatile, Dod.

Hydropiper, Lugd.

Bidens folio tripartito diviso, Cæs.

Folia communiter in tres partes, aliquando quinque & sex digitorum instar divisa sunt.

III. Cannabina aquatica folio non diviso.

Eupatorium cannabinum foemina Septentrionalium, Ad. Lob. ico.

Hydropiper aliud Dalechampij, Lugd.

Bidens folio non dissecto, Cæs.

Eupatorium cannabinum chrysanthemum, Tab. Ger.

Conyza palustris, Eyst.

Cannabinae aquaticae similis capitulis nutantibus: in Prodromo.

IV. Eupatorium veterum sive Agrimonia.

Agrimonia, Brunf. Dod. Lon. Cæs.

Eupatorium vulgare, Trag.

Eupatorium, Matth. Fuch. Dod. gal. Cord. in Diosc. & hist. Lac. Tur. Cast. Tab. verum, Lugd.

Eupatorium Græcorum, Ad.

Eupatorium Dioscoridis & aliorum Græcorum, Ges. hort. Lob. Thal.

Eupatorium Dioscoridis & Avicennæ, Anguil. Colum.

Hoc Eupatorium est Græcorum & Avicennæ, & Eupatoria Plinij: quibusdam ejusdem Plinij Agrimonia in arvis nascens.

V. Eupatorium odoratum.

Agrimonia odorata, Cam.

Eupatorium Dioscoridis odoratum, Cast.

Eupatorium alterum odoratum & aromaticum, Colum.

VI. Agrimoniae similis.

Agrimonoides, Colum. à quo accepimus: & postmodum etiam ex Italia semē, nomine Pimpinellæ folio Agrimoniae missum fuit.

P O T E N T I L L A.

Potentilla ab eximijs viribus nomen obtinuit: alijs Argentina, à foliorum argenteo splendore. Sunt qui Stephanomelidem Pliny l. 26. c. 13. censeant: alij ad Argemonem referunt.

Potentilla, Brunf. Matt. Fuch. Lon. Cæs. Lug.

(& Argentina sylvestris) Cast. Thal.

Tanacetum agreste, Brunf. 4.

Anserina, Trag. Tab.

Argentina, Dod. ut: Ad. Lob. Ger.

Argemone altera, Fuch. ico. Ges. hort.

H E R B A M O L U C A N A.

Herba Molucana, Acofta, & ex eo Lugd. vulgo remedium pauperum & destructio Chirurgorum, quia insignis vulneraria est: in Maluco abundè nascitur.

C A R Y O P H Y L L A T A.

Caryophyllata, ab odore radice sic dicta, quod vernali tempore eruta, Caryophyllum aromaticum odore referat: vulgus ab insigni ejus efficacia Herbam Benedictam & Sanamundam appellat. Sunt qui ad Lagopum Dioscoridis lib. 4. cap. 17. referant: alij rectius ad Geum Plinij lib. 26. cap. 7. alij ad ejusdem lib. 25. c. 9. Argemoniam cujus radix thus redoleat.

I. Caryophyllata vulgaris.

Garyophyllata, Brunf. Trag. Dod. gal. Ges. hor.

Lonic.

Garyophyllata altera, Ang.

Herba benedicta, Brunf. 4.

Benedicta, Gesn. hort.

Caryophyllata, Matth. Lac. Lugd. Thal. Cast.

Tab. Ger. vulgaris, Ad. Lob. Cam. Clus. hist.

Caryophyllata hortensis, Fuch.

Geum, Tur. urbanum, Ges. hort.

Garioflata vulgo, Cæs.

II. Caryophyllata vulgaris majore flore.

Caryophyllata sylvestris, Fuch.

Caryophyllata montana vulgari similis, Cam.

III. Caryophyllata folijs hederæ terrestris.

Caryophyllata sylv. vel quarta, Tab.

IV. Caryophyllata aquatica nutante flore.

Benedicta sylv. Trag.

- Geum rivale, Ges. hor.
 Caryophyllata Septentrionalium rotundifolia papposo flore, Ad. Lob.
 Caryophyllata montana Dalechampij, Lugd. Eystett.
 Caryophyllata montana i. Clus pan. & hist.
 Caryophyllata major seu purpurea, Thal.
 Caryophyllata aquatica, Cam. ep. palustris, Camer. Tabern.
 V. Caryophyllata aquatica altera.
 Caryophyllata montana tertia, Clu pan. & hist. Variat flore simplici & multiplici.
 VI. Caryophyllata alpina lutea.
 Caryophyllata montana, Matth. Lugd. i. montana, Anguil.
 Geum alpinum & quartum, Ges. hort.
 Caryophyllata major rotundifolia, Lob.
 Caryophyllata montana, Dod. Tab. Ger.
 Caryophyll. montana secunda, Clus. pan. & hist.
- Caryophyllata alpina, Cam.
 Garioflatae alterum genus montanum flore luteo, Cæs.
 Flore est luteo: rarius purpureo vel albo.
 VII. Caryophyllata alpina minor: in Phytopinace & Prodromo descripta.
 Caryophyllata alpina omnium minima, Ponç.
 Caryophyllatae alpinæ minimæ prima species, Eid. Ital.
 VIII. Caryophyllata alpina Apij folio.
 Caryophyllata alpina minima altera, Ponæ Italic.
 IX. Caryophyllata alpina quinquefolia.
 Caryophyllata alpina pentaphyllæa, Ad. Lob. ico. Gerard.
 Caryophyllata montana, Cast.
 Caryophyllata alpina quinquefolia, Tab. an Polyrhizos latifolia, Lugd.
 Variat folijs latioribus, angustioribus.

D E N T A R I A.

Dentaria à radice forma & colore nominatur, quæ candidissima ex pluribus squamis, quasi dentibus, componitur: quibusdam à colore Coralloides & Alabastrites Sunt qui ad violas referant: alij inter Solidagines & Symphyta: alij inter Saxifragias: alij inter Saniculas recensent: an Ceratia Plinij l. 26. c. 8?

- I. Dentaria heptaphyllos.
 Saxifragæ montanæ alia species, Ges. hor.
 Coralloides altera, Cord. hist.
 Viola dentaria altera, Dod.
 Alabastrites altera, Lob.
 Dentellaria altera, Lugd.
 Aconiti lycoctoni genus alterum Dalech. Lugd.
 Dentaria major, Cæs. altera, Tab.
 Dentaria ἐπὶ ἀφύλλῳ, Clus. pan. & hist. Ger.
- II. Dentaria pentaphyllos: & Cam. & Ger.
 Dentaria minor, Matth. Lugd. altera, Cæs. Tab.
 Coralloides, Cord. hist. ico.
 Pulmonaria quibusdam, sive Sanicula alba, Ges. hort.
 Saxifraga montana quinis folijs, Eid.
 Viola dentaria prima, Dod.
 Nemoralis alpina herbariorum alabastrites, Ad Lob. ico.
 Dentellaria rubra Dalech. Lugd.
 Coralloides Cordi, Th. cui & Rhizocorallium.
 Dentaria sexta pentaphyllos prima, Clus. hist.
 Dentaria corallina altera, Tab.
 Variat folijs, in altera scabris & tactu asperis saturè virentibus: in altera mollioribus, neque
- adeo satura viriditate præditis: radice item, hujus enim magis est dentata, sive inæqualis & plurimis crassis squamis exasperata: illa
 Dentaria sexta ἐπὶ ἀφύλλῳ 1: hæc
 Dentaria septima ἐπὶ ἀφύλλῳ 2. Clus. in histor. nominatur.
 III. Dentaria heptaphyllos baccifera.
 Coralloides, Cord. hist. descr.
 Coralloidis alia species, Cord. histor. icone vitiosissima.
 Dentaria bulbifera, Lob. Cam. Ger.
 Dentaria baccifera, Clus. pan. & hist.
 Dentaria minor, Cæs.
 Dentaria septifolia, Ger.
 Hæc heptaphyllos, rarissimè pentaphyllos: flos albus, aut ex candido leviter purpureus.
 IV. Dentaria baccifera folijs ptarmicæ.
 Dentaria angustifol. baccifera peculiaris, Eyst.
 V. Dentaria triphyllos.
 Dentaria coralloide radice 2. Clus. pan. Ger.
 Dentaria enneaphyllos, Lob.
 Dentaria, Cast. trifolia, Tab.
 Dentaria quinta τριφύλλῳ, Clus. hist. -
 Ceratia Plinij, Col.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Pæonia peregrina flore coccineo, Eyst.

VIII. *Pæonia* flore variegato.

Pæonia quinta, Clus. hist.

Flos interdum carneus, aut ruber, aliquando media ex parte ruber, alijs carneus, vel utroque colore radiatim distinctus.

IX. *Pæonia peregrina* flore saturè rubente.

Pæonia Byzantina prior, Clus. hist.

Pæonia Byzantina major, Eyst.

X. *Pæonia peregrina* flore dilutè rubente.

Pæonia Byzantina altera, Clus. hist.

an *Pæonia Byzantina* minor, Eyst.

Flos illo paulo major, dilutioris coloris, siliquæ breviores, semina rotundiora minusque nigra sunt.

Paonia flore pleno.

I. *Pæonia* fœmina flore pleno rubro majore.

Pæonia fœmina multiplici flore, Gesn. hort. Dod. Tab. Ger.

Pæonia fœmina polyanthos, Lob. Lugd.

Pæonia πολυφυλλανθος, Clus. hist.

Pæonia polyanthos flore rubro, Eyst.

Flos hujus aliquando folijs quingentis donatur : ex hujus semine tres differentiæ nate. 1. flore simplici sex foliorum. 2. flore simplici octo foliorum serie, colore magis saturo rubro. 3. flore pleno matri concolor & etiam major.

II. *Pæonia* flore pleno rubro minore.

Pæonia pleno rubro flore minor, Clus. hist.

Pæonia altera flore pleno dilutiore & minore, Camer.

III. *Pæonia* fœmina flore albo pleno.

Pæonia fœmina polianthos flore albo, Taber. Gerard.

IV. *Pæonia* flore ex albido pleno major & minor.

Pæonia sexta, sive exalbida plena, Clus. hist.

Pæonia flore pleno incarnato, Eyst.

L E O N T O P E T A L O N .

Λ *Leontopetalon* Dioscoridi lib. 3. cap. 110. *Leontopetalon*, quod alij *Rhapejon*, Plinio lib. 27. cap. 11. *Dioscoridi* flos punice coloris *Anemone* similis : cujus Plinius non meminit : at luteum solum observavimus.

Leontopetalon (id est, leoninum folium) | *Leontopetalum*, Matth. Ang. Gesn. hort. Lac. Advers. | Lob. Dod. Lon. Lugd. Cæs. Cast. Eyst.

C H R Y S O G O N U M .

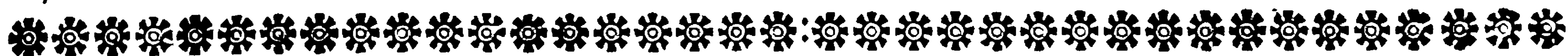
Χ *Χρυσόγονον* Dioscorides lib. 4. cap. 56. meminit, quod aliqui *Jacobeam* maritimam, alij *Tormentillam* censent, cum tamen sui generis planta sit.

Leontopetalo affinis folijs quernis. | append. Castor. Ponæ Ital. *Chrysonum* Dioscoridis, Rauvvolf. & Lugd. |

S T A P H I S A G R I A .

Σ *Staphis agria* Dioscoride lib. 4. cap. 156. *Staphis agria*, sive *Staphis*, Plinio lib. 23. cap. 9. Latinis, *herba pedicularis*, ab effectu, unde & *Phitroclonon* dici potest, cum nunc in *Græcia* *φθειρόκλωνον*, granum pedicularium nominetur.

Staphis agria, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut : | Lugd. Cæsalp. Castor. Camer. Gesn. hort. Turn. Adv. Lob. (sive *Vitifolia*) | *Pedicularis*, Cord. in Diosc.

S E C T I O S E X T A

QUINQUEFOLIUM; HEPTAPHYLLON SIVE
TORMENTILLA; FRAGARIA; TRIFOLIUM;
MEDICA; LOTUS; MELILOTUS.

Q U I N Q U E F O L I U M.

Πεντάφυλλον (quod nomen à numero foliorum habet) Dioscorides lib. 4. cap. 42. proposuit, cui folia sine Mentha, quina singulis pediculis, raro plura, in ambitu serrata, flores ex candido pallecentes, auribus emulos: radice subrubra, oblonga, &c. Sic & Theophrasto 9. hist. 14. πεντάφυλλον, ubi Gaza Quinqueseptem & Quinqueseptem vertit. Et Plinius lib. 25. cap. 9. Quinqueseptem nulli ignotum est, Græci vocant Pentapetes, sive Chamazelon, sive Pentaphyllon.

Quinqueseptem flore albo.

I. Quinqueseptem album majus caulescens: quod 1. in Prodromo.

II. Quinqueseptem album majus alterum. Pentaphyllum verum ac nobile, Trag. Quinqueseptem majus candidum, Fuch. Pentaphyllon albu, Matt. Ad. majus fl. albo, Eyst. Quinqueseptem 1. Tur. album, Dod. gal. Gesn. ap. Lugd.

Quinqueseptem five Pentaphyllon 1. Clus. pan. & hist. Quinqueseptem sylvaticum, Tab. Ger.

III. Quinqueseptem album minus: quod 2. in Prodromo.

IV. Quinqueseptem album minus alterum. Quinqueseptem albi species quædam, Gesn. ap. Quinqueseptem 2. minus albo flore, Clus. pan. & histor.

Quinqueseptem flore luteo.

I. Quinqueseptem majus repens. Pentaphyllum minus, Brunf. vulgare, Trag. Pentaphyllon, Ges. hor. Cast. Dioscoridis, Tab. Pentaphyllon majus, Thal. luteum majus, Dodon. gal. Lugd. Pentaphyllon 1 & 2 Lon. repens, Cam.

Quinqueseptem, Matth. Ang. Cord in Diosc. Lac. Adv. Lob. (sive Pentaphyllum vulgare) Cæs. secundum, Turn. (jus, Fuch.

Quinqueseptem majus, Dod. Ger. luteum majus.

II. Quinqueseptem minus repens aureum. Quinqueseptem quarti secunda species, Clus. pan. & histor.

III. Quinqueseptem minus repens luteum. Quinqueseptem minimum genus, vel 1. Trag. Pentaphyllum minus luteum, Adv.

IV. Quinqueseptem minus repens lanuginosum luteum. (hist.

Quinqueseptem quarti prima species, Clus. pan. &

Pentaphyllon sive Quinqueseptem minus, Tab. Incana pentaphyllæa, Ger.

an Pentaphyllon Bavaricum, Cam.

V. Quinqueseptem minus repens alpinum aureum.

Quinqueseptem tertium, Clus. pan. & hist. VI. Quinqueseptem similis Enneaphyllum: 4. in Prodromo.

Quinqueseptem erectum.

I. Quinqueseptem folio argenteo. Pentaphyllon exiguum alterum, Trag.

Pentaphyllon album, Matth. canum, Thal. Pentaphyllon luteum minus, Dod. gal. rectum minus, Cam.

Pentaphyllon tertium, Lon. Quinqueseptem luteum minus, Fuch. Tur. Lug.

Quinqueseptem petræum majus, Tab. Quinqueseptem Tormentillæ facie, Ger.

II. Quinqueseptem rectum luteum. Pentaphyllon majus, Brunf. Lob. obs. Eystett. rectum majus, Cam.

Pentaphyllum aliud album, Adv. Quinqueseptem luteum rectum, Gesn. ap.

Quinqueseptem vulgare, Lob. ico Ger. alterum vulgare, Dod.

Quinqueseptem Theophrasti majus, Tab. Heptaphyllon Hermolai, Cæs.

Pentaphyllon flore albo, Lugd. Folia terna, quina, sena, ut plurimum septena, in eadem planta observantur: flores sublu-

tei, albi, rubri. Hinc figuræ duæ Quinqueseptem & Pentaphylli albi, & rubri, Lob.

Quinqueseptem Theophrasti majoris & albi, vel majoris 1. & 2. Tab. (rei, Ger.

Quinqueseptem vulgaris & Pentaphylli purpurei, Lob.

III. Quinqueseptem montanum erectum hirsutum, luteum: quod 3. in Prodromo.

IV. Quin-

IV. *Quinquefolium fragiferum.*
Fragaria quarta, Trag.
Quinquefolium §. *Clus. pan. quintum fragiferum, Eid. hist.*
Quinquefolium fragiferum sextum, Tab.
 V. *Quinquefolio fragifero affinis.*
Pentaphyllum supinum Tormentillæ facie, Lob. Lugd.
Pentaphyllum supinum Potentillæ facie, Clus. pan. & hist.
Quinquefolium tertium serpens, Lob.
Quinquefolium fragiferum repens, Tab.
Fragaria vesca, Ger.

VI. *Quinquefolium palustre rubrum.*
Pentaphyllum rubrum, Dod. gal. Adv. Lugd. palustre, Lob. ico. Thal. Ger.
Pentaphyllum palustre, Cord. hist. Cam.
Quinquefolium quartum, Dod.
Quinquefolium palustre, Gesn. h. Cam. ep. Tab.
Quinquefolium rubrum, Lugd. (Eyst. Folijs quinq; & sex variat, unde quibusdam heptaphyllum dicitur.
 VII. *Quinquefolium lupini folio.*
Pentaphyllum θερμόφυλλον, Thal.
 VIII. *Quinquefolium tuberosum Indicum.*
Pentaphyllum Indicum, Clus. exot. l. 4. c. 18.

HEPTAPHYLLON SIVE TORMENTILLA.

Tormentilla, quòd radice pulvis cum aluminis & pyrethri momento, cavis dentium inditus, dentium tormentum sive cruciatum sedet: quam alij Pentaphyllus: alij Bistortus adnumerant: sunt qui Chrysogonium Dioscoridis suspicantur: Heptaphyllum, id est, Septifolium à quibusdam, à foliorum numero, nominatur.

I. *Tormentilla sylvestris.*
Tormentilla, Brunf. Trag. Matth. Dod. ut: Cord. in Diosc. & hist. Ang. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. Lug. Thal. Cast. Tab. (& Consolida rubra) Ger. Eyst. Heptaphyllum, Fuch. Turn. Gesn. hort.
 Hujus folia aliquando aversa parte candida sunt: aliquando quina, sæpissimè septena.
 II. *Tormentilla alpina vulgaris major.*
Tormentilla alpina, Cam.
 Radix odoratior, rubicundior ac major vulgari.
 III. *Tormentilla alpina folio sericeo.*
Argentaria petræa, Gesn. hort. alpina, Eid. col.
Pentaphyllum argenteum, Ang.

Pentaphyllum alpinum petrosum & minimum, Adv. Lob. ico Ger.
Heptaphyllum, Clus. hisp. & hist.
Stellaria argentea, Cam. ep.
Alchimillæ alterum genus, Cæs.
Tormentilla candida Dalechampij, Lugd.
Argentea heptaphyllos montana, Cam.
Quinquefolium alpinum, Tab.
Pentaphyllum petræum minus, Eid. quod supinum, Ger.
 IV. *Herba Wiapassa in Guajava abundans radicem habet Gingiberi, quoad saporem, non dissimilem, & ad diarrhœam sedandam utilis: part. 8. Ind. Occid.*

F R A G A R I A.

Fragaria à fragro, id est odorem reddo, dicta videtur: κόμαρον Apulei censetur: inter Pentaphylla flore albo, Dioscoridem intellexisse volunt: & quia Mora terrestria Servio dicta fuere, sunt qui ad Chamaebatum referant. Plinio lib. 25. cap. 9. Fraga. Rubus Idæus non spinosus quibusdam.

Genera: alia montana & sylvestria, in montibus & sylvis nata: alia sativa, quæ in hortis. Fructus magnitudine, figura oblonga, rotunda, & colore variat.

I. *Fragaria vulgaris.*
Fragaria, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Gesn. hort. Lon. Adv. Lob. Lugd. Cast. Ger. Trifolium alijs Fragaria, Brunf. Fragula, Cord. hist. Rubus idæa minor, Lac. Fragum & Trifolium fragiferum, Tab. Fragaria major, Thal. Fraga fructu rubro, Eyst.
 Fructus magnitudine & colore variat: quæ-

dam rubra, quædam inter album & rubrum medijs, quædam sanguinei coloris: habentur fructu duplo majore vulgari, herbaceo, luteo, pallore & candore confusis: imò & subalba, quæ Fraga major subalba, Lob. fructu albo, Eyst. Fraga alba, Dod. Fraga æquè magna ac in Anglia in Virginea crescunt.
 II. *Fragaria fructu albo.*
Fraga candida, Trag.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

I V. Trifolium pratense luteum capitulo brevior.

Melilotum minus, Brunf. 4.

Meliloti exigua species. vel 6. vel minor, Trag.

Trifolium pratense luteum, Fuch. Tur. Lugd. Cam. pratense tertium, Cast.

Lotus sylvestris, Lon. syl. minor, Dod. gal Lug. Trifolij genus medicæ simile, Ges. hort.

Trifolium luteum 1. capitulo brevior, Thal. an Trifolium luteum minimum, Ad.

Trifolium arvense, Tab.

Trifolium Burgundiacum, Ger.

V. Trifolium pratense luteum capitulo lupuli, vel agrarium.

Melilotus 8. vel Lotus campestris, Trag.

Trifolium agrarium, Dod.

Trifolium luteum minimum, Lob. Lugd.

Trifolium luteum alterum lupulinum, vulgo lupulus sylvaticus, Thal.

Illud flore est minore, semen fert, & quibusdam mas: hoc verò flore est majore & speciosiore, sterile & sæmina dicitur.

VI. Trifolium pratense minus flosculis purpureis.

Lotus pratensis purpurea, Lugd.

Folia modò terna, modò quaterna habet.

Trifolium montanum.

I. Trifolium montanum purpureum majus. Trifolij altera species & major, Ges. hort.

Trifolium majus 2. Clus. pan. & hist.

Trifolium aliud montanum majus, Thal.

II. Trifolium montanum purpureum folio acuto crenato: quod 1. in Prodr.

III. Trifolium montanum purpurascens folio obtuso crenato: quod 2. in Prodr.

IV. Trifolium montan. purpureum minus. Trifolium montanum aliud minus, Thal.

Variat flore, qui purpureus, reperitur & albus.

V. Trifolium montanum album.

Trifolium majus albo flore, Clus. pan. majus, primum, Eid. hist.

VI. Trifolium montanum lupulinum: quod 3. in Prodr.

Trifolium alpinum.

I. Trifolium alpinum flore magno, radice dulci: quod 42. in Phytopinace: 20. in Prod.

Trifolium angustifolium alpinum, Ponæ.

Glyzyrrhiza astragaloides quibusdam.

II. Trifolium alpin. argenteum Persici flore. Trifolium argenteum alpinum, Ponæ Ital.

III. Trifolium saxatile hirsutissimum: quod 41. in Phytopinace: 19. in Prodr.

Trifolium spicatum.

I. Trifolium spica subrotunda rubra.

Lagopus maximus folio & facie Trifolij pratensis, Ad. Lob.

Lagopus major folio trifolij, Dod. major flore rubro, Cam.

Lagopus maximus Lobel. Clus. pan. & hist. Lug. Lagopus peregrina, Eyst.

II. Trifolium spicâ oblongâ rubrâ.

Trifolium majus tertium, Clus. pan. & hist.

III. Trifolium montanum spicâ longissimâ rubente.

Cytifus, Trag. Lugd. (& Pes milvi Pand.) Cam. Cytifus Columellæ, Lon.

Lagopus altera folio pinnato, Lob. Lugd.

Lagopus major, Eyst. alter, Dod.

Trifolij majoris tertij, altera species, Clus. pan. & hist.

Trifolium spicatum, Thal.

Folia in calidioribus regionibus marcescentia, nitore, lævore ac strijs elegantissimis avium pennas imitantur.

IV. Trifolium mont. angustissim. spicatum.

Lagopus altera angustifolia, Ad. Lob. ico. Lug. an Lagopus minor, Cæs.

Folij latioribus in montibus Eujanæis, & angustioribus circa Monspelium collegimus: aliquando etiam omnibus partibus minor & semipalmaris est, &

Alopecuros graminea Dalech. Lugd dicitur.

V. Trifolium Hispanicum angustifolium, spica dilutè rubente.

Lagopus angustifolius Hispanicus, Clus. hist.

VI. Trifolium arvense humile spicatum, sive Lagopus.

Lagopus & Lotus campestris, Trag.

Lagopus sive pes leporinus, Matth. Fuch. Dod. ut: Lac. Lon.

Lagopus & Lagopyron, Ad.

Leporinus pes, Cord. in Dioscor.

Lagopus major, Cæs. minor, Cam.

Lagopus vulgaris, Lug. cum duplici figur. Thal. Lagopodium, Tab. Ger.

λαγώπυρος Dioscorid. l. 4. c. 17. λαγώπυρον, Hippoc. 1 Lagopus, Plinio lib. 26. cap. 8.

Spica colore variat, lutea, aliquando cineritia, aut albescente, ijsq; majoribus, minoribus, rotundioribus, longioribus: folijs latioribus, angu-

angustioribus. Cretici Lagopi nomine habemus folijs latioribus & brevioribus, spicaque brevioribus & flavescente.

Trifolium capitulo stellat. folliculato, globoso.

I. Trifolium stellatum: quod 16. in Prodromo.

II. Trifolium pratense folliculatum.

Trifolium pratense Salmanticum, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.

Trifolium Hispanicum, Tab. Salmanticum, Ger.

III. Trifolium globosum, sive capitulo Lagopi rotundiore: quod 17 in Prodromo.

IV. Trifolium globosum repens: quod 18. in Prodr.

V. Trifolium capitulo spumoso lævi: quod 4. in Prodr.

VI. Trifolium capitulo spumoso aspero majus: quod 5. in Prodr.

VII. Trifolium capitulo spumoso aspero minus: quod 6 in Prodromo.

VIII. Trifolium fragiferum Friscum, Clus. cur. post.

Aliud floribus dilutè rubentibus in globulū, rubi idæi fructum forma & colore æmulantibus collectis: alia species capitulo saturati violacei coloris, ad Rubi vulgaris fructum accedente.

IX. Trifolium capitulis Thymi: quod 7. in Prodromo.

X. Trifolium album angustifolium, floribus velut in capitulum congestis.

Dorycnium falso dictum, Ges. hor.

Dorycnium Monspeliensium, Ad. Lugd. Cam.

Dorycnium, Lob. Hispanicum, Clus. hisp. & hist. Tab. Ger.

Folia terna, quaterna, aliquando quina junguntur: quæ modò latiora, modò angustiora.

XI. Trifolium capitulo oblongo aspero: quod 8. in Prodromo.

Trifolium peltatum, scutellatum, cochleatum & turbinatum.

I. Trifolium peltatum Creticum: quod 14. in Prodromo.

II. Trifol. cochleatum vel scutellatum fructu latiore, folio minuto obtuso: quod 9. in Prod.

III. Trifolium cochleatum fructu latiore.

Medica minor, Trifolium tortuosum, Ges. hor.

Trifolium cochleatum primum, Dod. Ger.

Medicæ species 3. siliqua glomerata, Ad. species 3. Lobel.

Medica, Tur. Anglica, Tab.

Trifolium siliquam habens cochleæ modo implexam, Cæs.

Medica platycarpus, Cam.

Medica sylv. prior, Lugd.

IV. Trifolium cochleatum fructu magis tortili: quod *μασβία* Cydoniæ, *ροφινδία* Retimi nomine, ex Creta Honor. Belli misit.

V. Trifolium cochleatum turbinatum, sive fructu compresso oblongo.

Medicæ species secunda, Ad.

Medica sylv. altera, Lugd.

Medica rotundo semine, Cam.

Hoc, sed fructu minore, Loti aut Trifolij nomine, ex Creta ab Honorio Belli accepimus.

VI. Trifolium cochleatum polycarpon: quod 10. in Prodromo.

Duplex est: aliud folio obtuso non crenato: aliud folio acuto crenato: illud Italicum, hoc Gallicum est.

VII. Trifolium cochleatum maritimum tomentosum.

Trifolium maritimum, Ges. hort.

Medica marina, Ad Lobel. ico. Clus. hisp. & hist. Tab. Cam.

Trifolij quoddam genus in maritimis, Cæs.

Anthyllis altera, Lugd. ico.

Trifolium cochleatum maritimum, Ger.

Trifolium cochleatum hispidum, echinatum & spinosum.

I. Trifolium cochleatum fructu nigro hispido.

Trifolium cochleatum alterum, Dod.

Medica folliculo spinoso, Lob. Lugd.

Medica semine minuto hirsute, Cam.

Medica, Cast. ico.

II. Trifol. cochleatum folio cordato maculato. an Trifolij species nigris maculis, quod hæmorrhoidum cognominant, Ges. hort.

Medica Arabica, Cam.

III. Trifolium folio obtuso folliculis cordatis: quod 13. in Prodromo.

IV. Trifol. fructu compresso spinis horrido. Medica siliqua spinosa, Ad.

Medicæ species, Lob. ico.

V. Trifolium cochleatum echinatum minus: quod 12. in Prodromo.

VI. Trifolium echinatum arvense.

Tribulus terrestris minor repens, Lugd.

Medica pusilla, Cam.

Pilulas habet quaternas, quinas simul junctas: subsequens verò binas, ad summum ternas.

VII. *Trifolium echinatum arvense fructu minore.*

Tribulus minor rectus, Dalech. Lugd.

VIII. *Trifolium spinosum Creticum*: in Phytopinace Matthiolo, & Prodromo sub 5 descriptum.

Trifolium spinosum Creticum, *ὀφειτόχυστο* Belli, Clus. hist.

Trifolium siliqua cornuta & falcata.

Dioscorides *μυδιλίω*, lib. 2. cap. 177. folijs & caule *Trifolij pratensis*, siliquis corniculorum modo intortis descripsit: *μυδιλίω*, Theophrasto 8. hist. 8 & 2. cauf. 20. Et Plinio lib. 18 cap. 16 *Medica* à Medis adveſta per bella Perſarum, &c.

I. *Trifolium siliqua cornuta*, ſive *Medica*. *Medica*, Dod. ut: Cord. in Dioſc. Lac. Cæſ. Cam Caſt. deſcr.

Medica vera, Geſ. hor. ſativa, Lugd.

Medica flore purpureo, Ang. herba, Lon. deſ.

Medica legitima, Clus. hiſt.

Fœnum Burgundiacum, Ad Lob.

Medicam veterum & Alfaſat Avicennę volunt: quę floris colore variat, communiter cæruleo, violaceo, luteo: ex utriſq; mixto.

II. *Trifolium ſyl. luteum siliqua cornuto*, vel *Medica frutescens*.

Meliloti majoris ſpecies tertia, Trag.

Trifolij genus Medicę ſimilis, Geſ.

Medica flavo flore, Clus. pan. & hiſt.

Lens major repens, Tab.

Apud nos flore eſt luteo: at circa Nemaufum in Gallia Narbonenſi, in arvis reperitur flore luteo albo, viridi, cæruleo, purpureo, nigro, vario, ex cæruleo viridi compoſito.

III. *Trifolium siliqua falcata.*

Lunaria radiata Italorum, Lob.

Medica ſylv. altera lunata, Lugd. cum duplici figura.

Trifolij genus siliqua lata & falcata, Cæſ.

Medica lunata, Caſt. ap.

IV. *Trifolium siliqua falcata alterum.*

Trifolium falcatum, Clus. hiſtor. append. alt. & cur. poſt.

Trifolium acetosum.

οξυτριφυλλον quibuſdam, ab acido ſapore, & forma trifolij: Oxys Plinio l. 27. cap. 12. folia terna habet.

I. *Trifolium acetosum vulgare.*

Trifolium acetosum, Brunf. Matth. Dod. Lugd.

Thal. Caſt. flore albo, Eyſt.

Panic cuculi, Brunf. 4.

Oxytriphylon, Trag. Lac.

Oxys, Fuch. Dod. gal. Tur. Cord. hiſt. Cam. alba, Ger. Tab.

Oxys quorundam, Ang. Pliniana, Geſn. hort. Ad. Lob.

Alleluja, Lac. Lon.

Lujula, Fracaſt.

Trifolium acetosum, Calabris Juliola, ridiculè barbari corrupere in Alleluja, Scalig in Thoph. de cauſ.

Floris colore variat: communiter lacteus eſt: rarius purpureſcens, vel ſubcæruleus & luteus.

II. *Trifolium acetosum corniculatum.*

Oxys flore luteo vel flavo, Clus. hiſpan. & hiſt. Dod. Tab.

Oxys, Cæſ. Ger. lutea corniculata repens, Lob. Lugdun.

Lotus urbana, Tur. ico.

Trifolium acetosum flore luteo, Caſt. Eyſt.

Trifolium hepaticum.

I. *Trifolium hepaticum flore ſimplici.*

Hepatica, Brunf. Dod. gal. aurea, Brunf. 4. Geſ. hor. Tab. Thal. quibuſdam *Anthera*.

Trifolium magnum ſeu aureum, Trag.

Triada & Taura, Hermolao.

Trinitas, Matth. Ang. Cord. hiſt. (ſive *Epimedium*) Geſ. ap. Cæſ. Caſt.

Herba Trinitatis, Geſ. hort. Lugd.

Trifolium aureum, Dodon. Lon. aureum magnum, Caſt.

Hepaticum trifolium Ad. Lob. Cam. Ger.

Hepatica terreſtris, Geſn. col *Hepatica trifolia*, Clus. hiſt.

Folijſ ludit, aliquando majoribus & maculis vatiegatis: floribus communiter cæruleis, vel violaceis, ſubpurpureis, rubris albis; etiam maculis purpureis aſperſis: hinc figurę duę apud Lobel. & Gerard.

Hepatici trifolij & rubri:

Hepaticę aureę flore cæruleo & rubro, Tab.

Hepatici trifolij cærulei & rubri, apud Clus. & apud Eyſt. fl. albo, rubro, & cæruleo.

II. *Trifolium hepaticum flore pleno.*

Hepatica trifolia polyanthos, Lob. Lugd.

Hepatica trifolia cæruleo pleno flore, Clus. hiſt. ap. alt.

Hepatica multiflora, Gerard. aurea multiflora, Tabern.

Hepatica aurea flore pleno & cæruleo, Eyſt.

LOTUS

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Lotus pentaphyllos siliquis rectis.

- I. Lotus sive Melilotus pentaphyllos minor
Lagopus primus, Trag. (glabra.
Meliloti exigui species altera, vel 7. & nobilis,
Melilotus Germanica, Fuch. Lon. (Eid.
Meliloti tertium genus, Fuch. ico.
Lotus sylvestris, Dod. gal.
Trifolij species, Cord in Diosc.
Lotus pentaphyllos, Gesn. hort.
Trifolium corniculatum primum, Dod. Thal.
Melilotus coronata, Ad Lob.
Lotus sativa Matthioli edit. prima, Lugd.
Melilotum vulgo, Cæs.
Pseudomelilotus, Cam.
Trifolium siliquosum minus, Tab. Ger.

Flos lutet coloris, aliquando ad aureum ver-
gens, nonnunquam subviridis.

II. Lotus pentaphyllos minor hirsutus, sili-
qua angustissima: sub Trifolio 21. sive cornicu-
lato minore piloso, in Prodromo descriptus.

III. Lotus pentaphyllos flore majore luteo
splendente.

Meliloti majoris quarta species, Trag.

Trifolium corniculatum tertium, Dod.

IV. Lotus pentaphyllos major hirsutis
candicans.

Melilotus vulgaris alter sylv. Cæs.

V. Lotus pentaphyllos major alter.

Lotus pentaphyllos major & erectus, Gesn. hor.

Hic & glaber & leviter hirsutus apud nos
reperitur.

VI. Lotus pentaphyllos frutescens tenuif-
simis glabris folijs: sub Trifolio 22. vel Corni-
culato frutescente in Prodromo descriptus.

VII. Lotus Hispanica folijs maculatis: sub
Trifolio 24. vel Meliloto Hispanico maculato
describitur.

VIII. Lotus pentaphyllos incanus.

Glaux, Ang. quo nomine & Alpinus donabat.
Cytisus Columellæ, Cam. Eyst.

Dorycnium 2. & non descriptum, alijs.

an Idem cum

Dorycnio congenere planta, Cl. hisp. & hist. &
Dorycnij species, Tab. (Lugd.

Dorycnium Monspeliense, Ger.

Clusius enim flores colore viridi: Anguil. &
Camer. purpureos, vel ex albo purpurascens
adcribit.

IX. Lotus pentaphyllos siliquosus villosus.
Oxytriphylum alterum Scribonij, Ad. Lob. ic.

Oxytriphylum Scribonij, Lotus syl. Clus. hist.
an Trifolium alterum folio acuto oxytriphyl-
lum Plinij?

an Lotus sylvestris ex Cod Cæsareo, Dod Lug.
Flos est albo, est & purpureo.

X. Lotus siliquosus glaber flore rotundo.

Lotus Lybica Dalechampij, Lugd.

an Oxytriphylum genus, Clus. hisp.

Hoc duplex Clusio: unum candidioribus
ramis & albo radice: alterum caule & ramis
ex albo purpurascens, in quibusdam ru-
bentibus.

XI. Lotus fruticosus incanus siliquosus.

Lotus asperior fruticosa, vel Narbonensis inca-
na, Lob. Lugd.

XII. Lotus pratensis siliquosus luteus.

Lotus trifolia pratensis siliquosa Monspeli-
cium, Adv. Lob. ico.

Lotus siliquosus luteo flore, Clus pan.

Lotus pratensis siliquosus, Eid. hist.

Lotus trifolia siliquosa, Tab.

Lotus trifolia corniculata, Cer.

Duplex est: major & durior: minor & mollior.

XIII. Lotus ruber siliqua angulosa.

Lotus siliquosus rubro flore, Clus pan. & hist.

Lotus pulcherrima tetragonolobus, Cam. Eyst.
Scandalida Cretica Italorum.

Lotus pentaphyllos siliqua convexa.

I. Lotus pentaphyllos siliqua cornuta.

Lotopisos sive Hieranzuni Candix, Ponæ.

Lotus *isparfieri*, quo nomine Bellus ex Creta ad
nos misit: & in epist. 5. ad Clus.

II. Lotus siliquis ornithopodij.

Lotus peculiaris siliquosa, Cam.

Lotus sylvestris Dioscoridis, Ponæ.

III. Lotus pentaphyllos siliquis recurvis
pedes corvinos referentibus.

Coronopus ex Cod Cæsareo, Dod. quid?

IV. Lotus pentaphyllos vesicaria.

Dorycnio similis, Ang.

Trifolium vesicarium, Clus. pan.

Trifolium Halicacabum sive vesicarium, Cam.

Lotus affinis.

I. Loto affinis Ægyptiaca.

Abfus, Alpini.

II. Loto affinis Vulneraria pratensis.

Anthyllis prior, Dod. gal. Lac. Lugd.

Anthyll. leguminosa, Lob Cl. pan. & hist. Cam.

Anthyllis lenti similis, Dod.

Vulneraria rustica, Gesn. hort.

Lagopodion, Tab.

Arthetica Saxorum, Thal.

Flore communiter est luteo, rarius albo: hinc duæ figuræ apud Tab. & Ger.

1. Lagopodium flore albo, Tab.

Lagopum maximum, Ger.

2. Lagopodium flore luteo, Tab.

Anthyllis leguminosa, Ger.

III. Loto affinis hirsuta flore subrubente.

Anthyllis leguminosa purpurascens flore, Cluspan. & hist.

Lotus latifolia Dalechampij, Lugd.

Aliquando tota incana est, qualem ex Hispania habemus.

IV. Loto affinis siliquis hirsutis circinatis: Auricula muris, Cam.

CASPARI BAVHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER NONVS.

SECTIO PRIMA.

RUBIA; APARINE; ASPERGULA; MOLLUGO;
GALLION; CRUCIATA.

RUBIA.

Eρυθρόλανον (ab ἐρυθρῷ, id est ruber) ἢ ἐρυθρόλανον, aliquibus τέρβειον, radix est rubra tingendo idonea, Dioscoridi l. 3. c. 160. ἐρυθρόλανον, Theoph. 6. hist. 1. Rubia (à radice colore) Plinio l. 19. c. 3. ac l. 24. c. 11. Erythrodanum, aliqui Ereuthodanum vocant; nos Rubiam, qua lanam tinguntur.

Genera: duplex est, una sylvestris sativa altera, cui caules quadranguli, longi, asperi, quales Aparinae, folijs in orbem per intervalla, circa singula genicula stellæ modo decussatim radiatis, &c. Dioscorides l. c. At Theoph. l. c. plura sunt genera (Dodonæo Rubia propriè species nullæ sunt) & 7. hist. 9. radices rubicundæ verum 9. hist. 14. folia hederæ sed rotundiora tribuit. Plinio l. 19. c. 3. Rubia spinosus caulis geniculatus, quibus circa articulos in orbem folijs. Hic Plin. licenter asperum caulem spinosum vocat, cum Theoph. 6. hist. 1. spinus Erythrodanum carere aperte scribat. Laudatissimum, ait Plinius, Italica & maximè suburbana & omnes penè provincia scatent, &c.

I. Rubia tinctorum sativa.

Rubia sativa, Brunf. Frag. Matth. Fuch. Dod. gal. Gesn. hort. Lac. Tur. Lon. Frac. Lugd. Cast.

Rubia, Cord. in Diosc. Ang. Dod. Cæs. major, Adv. Lob. Clus. hist.

Thapsia Asclepiadis, Ang.

Seritur non paucis Germaniæ, præsertim apud Silesios, Belgij, Galliæ, Italiæ & Hispaniæ locis, in usum enim tinctorum agri consecruntur: quemadmodum apud Dioscoridem, in Thebana Galliæ, & Ravenna Italiæ, nec non in Caria inter oleas serebatur.

II Rubia syl. aspera, quæ sylvestris Dioscoridi.

Rubia erratica, Trag.

Rubia sylv. vera, Cord. ob.

Rubia maxima, Lob. ob.

Rubia sylvestris, Cæs.

Quibusdam locis spontè in sepibus provenit, sativæ per omnia similis, radice tamen multo majore, & folijs atrovirentibus.

III. Rubia sylvestris lævis.

Rubia sylvestris, Brunf. Matth. Fuch. Dod. gal. Gesn. hort. Lac. Tur. Lon. Lob. Lugd. Cam. Cast. Thal. Tab. Ger.

Rubia sylv. minor, Adv. Lob. ob.

Lappago Plinij, Cæs.

Alyisum Plinij l. 24. c. 11. (quod folijs tantum & ramis minoribus, ab Erythrodano distare scribit) quibusdam alijs Lappago ejusdem l. 26. c. 10.

IV. Rubia pratensis lævis acuto folio: quæ Rubia 2. in Prodomo. (Prod.)

V. Rubia montana angustifolia: quæ 1. in Rubia sylvatica longioribus & angustioribus folijs, Gesn. hort.

VI. Rubia cynanchica.

Aspergula herba repens, Gesn. col.

Synanchica, quod ad anginas sumpta & admota valeat, Lugd.

Saxifraga altera, Cæs.

Galiū tetraphyllō montanum cruciatum, Col.

VII. Rubia cynanchica saxatilis: quæ 8. in

VIII. Rubia linifolia aspera. (Prod.)

Juncaria Salmaticensis, Clus. hisp. & hist. Lob.
Juncaria, Tab.
Synanchicæ species, Lugd.

IX. Rubia maritima.

Rubia marina Norbonensium, Adv. Lob. Dod.
Clus. hisp. & hist. Tab.

Erythrodanum marinum, Lugd.

Crucialis maritima, Cæs.

X. Rubia quadrifolia vel latifolia lævis.

Rubia lævis Taurinensium, Lob. Lugd.

XI. Rubia quadrifolia, vel rotundifolia lævis: sub Rubia 3. in Prodrómo.

XII. Rubia latifolia spicata.

Rubia spicata, Imperato: Cretica, Clus. hist.

XIII. Rubia angustifolia spicata: quæ 4. in Prodrómo.

XIV. Rubia Virginea.
(Ger. Chappavv, radices tenues quibus ad tincturas utuntur: in desc. Virgin.

Rubeola.

I. Rubeola arvensis repens cærulea: quæ 5. in Prodrómo.

Rubeola arvensis, Cam.

II. Rubeola repens lutea folijs spinosis.

Rubia minima, Lob. Lugd.

III. Rubeola laxatilis: quæ 6. in Prodrómo. an Rubia saxatilis, Cam.

IV. Rubeola echinata saxatilis.

Cruciata muralis, Col.

an Crucialis minima in maritimis, Cæs.

V. Rubeola maritima aspera: quæ 7. in Prodrómo.

A P A R I N E S I V E A S P E R U G O.

A *ῥαρίνη, ἀμπελόκαρπον, ὀμφαλόκαρπον, φιλαύθρωπον ramis quadrangulis, asperus, folia, ceu & rubia, ramulos in orbem per intervalla cingunt, &c. Dioscoridi lib. 3. cap. 104. Lappam Gaza apud Theophrastum 7. hist. 8. & 14. vertit: Aparinem (scribit Plinius lib. 27. cap. 5.) aliqui Omphalocarpon, alij Philanthropon vocant, ab asperitate vestium tenaci, &c. Eidem lib. 26. cap. 10. Asperugo inter Lappagines, dicitur ab asperioribus folijs, ad quod nomen vulgare alludit.*

I. Aparine vulgaris.

Aparine, Brunf. Trag. Matth. [Fuch. Ang. Dod. ut: Cord. in Dioscor. Lac. Turn. Lon. Adv. Lob.

Lugd. Cæsalp. Castor.

Aparine aspera, Thal.

II. Aparine purpureis floribus.

A S P E R U L A.

I. Asperula, sive Rubeola montana odora.

Caprifolium vel Stellaria, Brunf.

Hepatica tertia, Eid. 4.

Matrisylva, Trag. Cord. in Diosc. Lon. Thal.

Asperula, Dod. gal. Frac. Lob. Lugd. Ger.

Asperula odorata, Dod. Cast. Clus. hist.

Aspergula odora nostras, Adv.

Aparine sylvestris quædam, Cord. in Diosc.

Alyssos, Gesn. hort. Lac.

Alyssum Plinij minus, Gesn. collect.

Rubia sylv. alia minor, Gesn. append.

Hepatica stellata, Tab.

II. Asperula cærulea arvensis.

Alisson, Turn.

Asperula cærulea, Dod. Lob. Cam. Lugd.

Alyssum Galeni quibusdam, sed perperam.

III. Asperula hexaphyllos purpurea.

Myagrū alterum minus Dalechampij, Lugd.

IV. Asperula verticillata luteola.

Asperula verticillata muralis minima, Col.

M O L L U G O.

M *Olluginis Plinius lib. 26. cap. 10. his verbis meminit: Et Lappago similis anagallidi (fortè legendum Gahō) nisi esset ramosior, ac pluribus folijs aspera, rugosa, asperioris succi, gravis odoris: quæ talis (fortè mollis legendum) est, Mollugo vocatur: similis sed asperioribus folijs, Asperugo.*

I. Mollugo montana latifolia ramosa.

Matrisylva secunda, Trago.

Rubia sylvatica altera, Gesn. hor. major, Eid. ap.

Alysson, Plinij majus, Gesn. col.

Mollugo montana, Dod. Lugd. Thal. Tab.

Mollugo, Clus. pan. & hist. Belgarum, Lob.

Gallium sive Mollugo montana, Ger.

II. Mollugo montana angustifolia, vel

Gallium album latifolium.

Gallion tertium, Trag. album, Adv. Cam. Thal.

Gallion candido flore, Cord. in Dioscorid. Cæsalpin.

Mollugo prima, Dod. Lugd. Tab.

Mollugo vulgatio herbariorum, Lob.

GAL-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

I. *Ruta hortensis latifolia*.
Ruta, Brunf. Matth. Ang. Frac. Tur. Lac. Cæs.
 Castor.
Ruta domestica, Trag. hortensis, Fuch. Dod. gal.
 Ges. hor. Lob. Cam. Gerard.
Ruta sativa, Cord. in Dioscorid. Lugd. major,
 Gesn. hort.
Ruta major & hortensis, Ad.
Ruta graveolens hortensis, Dod.
Ruta latifolia, Tab.

Hæc in hortis ita colitur, ut sæpè tres, etiam
 quatuor cubitos superet: hanc arbusculæ simi-
 lem cultura evalisse in horto Sturgardiano ob-
 servavimus.

II. *Ruta hortensis altera*.
Ruta hortensis minor, Trago.
Ruta sativa tenuifolia, Cord. in hist.
Ruta hortensis nobilitate præstans, Ges. hor.
Ruta tenuifolia, Tab.
Ruta sylvestris graveolens, Ger. ico.

Illà vulgatiore est & per omnia major & cæsi-
 coloris: hæc verò minor, præstantior & nigri-
 cantior.

III. *Ruta sylvestris major*.
Ruta sylv. Matth. Dod. gal. Ad. Lon. Lugd.
Ruta sylv. prima, Lac. Cast. graveolens, Dod.

Ruta sylvestris majoribus folijs, Ges. hort.
Ruta montana, Tab. Ger. sylv. montana, Lob.

IV. *Ruta sylvestris minor*.
Ruta sylvestris minoribus folijs, Ges. hort.
Peganion Narbonensium sive Rutula, Ad.
Ruta sylvestris, Dalechamptio in Dioscor. Lob.
 Lugd. Cam. epit. qui priori adjungit.
Ruta sylvestris minima, Dod. Ger.
Ruta montana & sylvestris, Clus. hisp. & hist.
Ruta sylv. tenuifolia, Cam. sylv. minor, Tab.
Ruta montana legitima, Clus. ap. alt. lib. 2. figu-
 ram exhibet, priorem minus elegantem & spu-
 riam dicens.

Huc referenda
Ruta sylv. Cretica, Clus. hist. quæ priore vege-
 tior & magis luxurians, quia in culto loco nata,
 folijs valde leniter incisus, & gravis odoris.

V. *Ruta sylvestris flore magno albo*.
Ruta sylvestris, Ang. Cord. in Diosc. Ges. hort.
Ruta sylvestris Harmala, Matth. Clus. hist. Lug.
Ruta sylvestris secunda, Cast. Camer.
 Harmel, Ges. hor. Constantinopolitanum, Cæs.
 Harmala, Dod. Clus. hisp. Tab. Cæs.
 Harmala Syriaca, Ad. Lobel.

Huc referri debet
Ruta triangulo pericarpio, Ad.

THALICTRUM SIVE RUTA

Pratenfis.

⊖ *Ἀλμύρον* folia Coriandri habet at pinguiora: cauliculum ruta crassitudine, in quo folia, Dioscoridi l. 4.
 cap. 98. Sic dictum fortè à θάλλω vireo, eò quòd dum germina protrudit eleganter vireat. Phellandrium
 Plinij aliqui suspicantur.

I. *Thalictrum majus siliqua angulosa aut
 striata*.
Thalictrum, Cord. in Dioscor. nigrum, Eid. hi-
 stor. Thal.
Piganum, Dod. gal. Lugd.
Ruta pratensis, Gesn. hort. herbariorum, Ad.
 Lobel.
Saxifraga lutea, Ges. hort.
Barba caprina minor, Ges. hort.
Thalictrum quorundam, Ges. hort.
*Thalictrum secundum sive Germanicum lati-
 folium*, Cam.
Thalietrum magnum, nonnullis Pseudorha-
 barbarum, ob radicis luteum colorem, Dod.
Thalietrum pratense i. vel s. Clus. pan. & hist.
Ruta sylvestris, Cæs.

Florum muscosa stamina è pallido candi-
 cant, rarius purpurascunt: hinc
Thalictrum flore incarnato, &
Thalictrum flore albo, Eyst.

II. *Thalictrum majus non striatum*.
Thalietrum magnum secundum, Dod.
Ruta pratensis major secunda, Tab.

III. *Thalictrum majus flavum staminibus
 luteis, vel glauco folio*.
 an *Pes Milvi*, Anguil.

Thalietrum majus tertium, Dod.
Thalietrum primum vel Hispanicum, Clus.
 pan. & hist.

Thalictrum primum Italicum, Cam.
Thalietrum in Hetruria vulgo Verdemarcum,
 Cæsalp.

Ruta pratensis major quarta, Tab.

Thalietrum sive Thaliætrum majus, Ger.

IV. Thaliætrum majus florum staminibus purpurascens.

Thalietrum majus quartum, Dod.

Thalietrum quartum vel montanum tertium, Clus. pan. & hist.

Thaliætrum quintum flore purpureo, Cam.

Ruta pratensis major tertia, Tab.

Florum stamina dilutam violæ nigræ purpuram referunt.

V. Thaliætrum montanum album.

Thalietrum 2. & 3. vel montanum 1. & 2. Clus. pan. & hist.

Thaliætrum sextum flore albo, Camer.

Duplex est, unum altius excrefcit, flore candido admodum gravis odoris: alterum flore albo etiam, sed paulo humilior, minus ingrati odoris.

VI. Thaliætrum pratense angustifolium.

Thalietrum pratense 2. vel 6. Clus. pan. & hist.

Thaliætrum tertium angustifolium, Cam.

Ruta pratensis major quinta, Tab.

VII. Thaliætrum pratense angustissimo folio: quod 1. in Prodomo.

VIII. Thaliætrum minus.

Hypecoum forte, Dod. gal. Lugd.

Ruta pratensis tenuifolia, Ad.

Thaliætrum tenuifolium, Cord. hist. Lob.

Thalietrum minus, Dodon. Gerard. parvum, Camer.

Thalietrum septimum, Clus. pan. & hist.

Ruta sylvestris altera, Cæs.

Ruta pratensis minor, Tab.

Stamina florum quandoque pallidi coloris sunt, quandoque ex luteo languescunt, & è violaceo purpurascunt.

IX. Thaliætrum minimum foetidissimum: quod 2. in Prodomo.

Simile, sed caule ex puniceo colore purpurascente Thaliætri maritimi nomine, D. Gillenius misit.

S E C T I O T E R T I A.

DE LEGUMINIBUS CAPREOLIS Donatis.

Legumina dicta putat Varro à legendo, quoniam ea non secantur, sed vellendo leguntur. Græci ὀσεία vocant, at Theophrastus χέδραπα.

FABA; SMILAX HORTENSIS, SIVE DOLICHUS, SIVE PHASEOLUS; PISUM; OCHRUS, SIVE ERVILIA; LATHYRUS sive Cicercula; Vicia & Aphaca; Arachus sive Cracca; Arachidna, & Lentesc.

F A B A.

Acturi de Leguminibus, primo de Faba sermo erit, quia inter legumina maximus honos faba: quippe ex qua tentatus etiam sit panis, cujus farina Lomentum appellatur, ut Plinius l. 18. c. 12. loquitur: ita hodie ejus farinam quidam Secale miscent, & panem conficiunt solidum ac multi nutrimenti: Sic & Phrisij etiam hodie magna ex parte fabarum farinâ, bordei farina aut avena admixta, panes faciunt.

Græci νύαμ & à feracitate dicta: vel παρὰ τὸ νέειν αἶμα, ut Eustachius vult: quemadmodum νύαμῶν locus fabis confitus seu fabetum apud Theophrastum 4. hist. 10. Fabulum Gellio & Festo.

Duplex Dioscoridi lib. 2. cap. 127. & 128. altera νύαμ & ἐλλυμῶν, altera αἰγυπῆσι: illa Græca, quæ eadem cum vulgari videtur & ad differentiam Aegyptiæ Græca dicta: hæc Aegyptia nominata. At Theophrastus 7. hist. 3. de communi faba egit, quemadmodum de Græca 4. hist. 2. & de Aegyptia, 4. ejusdem 10. Plinius Faba communis descriptionem sparsim, lib. 18. cap. 7. exhibuit, eam seri, ait folia habere multiplicia rotunda, ut & magna leguminum pars, solam ex leguminibus unicam esse (inter legumina sola potissimum erecto caule constat Theophr. 8. hist. 3.) quadraginta diebus florere & alterius lateribus siliquari: at lib. 18. cap. 12. nasci tamen & sua sponte plerumque in locis sicut Septentrionalis Oceani Insulis, quas ob id Fabarias (idem Plin. 4. hist. 13.)

appellari: item in Mauritania passim sylvestrem esse: meminit & Aegyptia spinoso caule, folio amplo, capite papaveri simile, colore roseo, &c.

I Faba, Brunf. Matth. Ang. Fuch. Tur. Cord. in Dioscor. Gesn. hort. Lac. Lon. Cast. Cam. sativa, Lugd.

Faba vulgaris, Trag, Fuch. Cord hist.

Phaselus sativus, Dod. gal. qui secutus Ericium Cordum, Fabam esse negat.

Bona sive Phaselus major, Dod.

Faba major vulgaris, Ad.

Faba major recentiorum, Lob. hortensis, Ger.

Variat flore & fructu: floris colore, qui vel ex purpura nigrescit: vel candidus, lituris nigris conspicuus, quas literas lugubres dicunt, ideò aliqui ijs non vescuntur: & harum esus à Pythagora prohibitus, vel quia animæ mortuorum in ea sint: vel quia existimant sensus hebetare & insomnia facere. Fructus magnitudine, figura & colore differunt: sunt magnæ & inter legumina maximæ censentur, & quo majores eò magis in longitudinem depresso: sunt minores, quæ rotundiores: in qualibet siliqua ut plurimum ternæ, ad summum quinæ. Colore plurimum candidæ, vel in candido pallentes, ex rubicundo colore purpurascens, nigræ aut in nigro purpurascens: & has Fabas nigras vocat, majores & minores facit, Cord. hist.

Fabæ duorum aut trium generum in Insula Madagascar reperiuntur: part. 4. Ind. Orient. cap. 1. Sic in Guinea varij generis, in primis aliquæ delicatulae & molles: part. 6. Ind. Orient. cap. 12. varia quoque genera in Anabonæ: part. 8. Ind. Orient.

II. Faba minor sive equina.

Bona sive Phaselus minor, Dod.

Faba minor, Ad. Lugd.

Fructus est teretis quodammodo figuræ, ac in rotunditate oblongus, colore subalbicans aut subflavus, alias nigro, umbilicum supernè parvum ac nigrum habens: medium quoddam genus inter majorem ac sylvestrem fabam: majoribus enim, minor & rotundior, sylvestribus verò major ac longior. Ex hac apud zelandos & finitimos panes fabaceos veterinis dant, & hæc in equorum (hinc Bonam equinam vocant) jumentorumq; pabulum feritur, Dodon. At Sebastiani rustici non alio pane vescuntur, quam confecto ex paululo tritici, secale & rotunda minutaq; faba, Lugdun.

III. Faba sylvestris fructu rotundo atro.

Faba sylvestris, Matth. Ad. Castor. Lugd. Taber. Camer.

Phaselus sylv. & niger, Dod gal (quæ forte Faba est) Ges. hort. (cui Phaselus forte veterum,) Lugdun.

Bona sylvestris, Dod.

Faba Græcorum sylvestris, Lob.

Pisa nigra, Camer.

Aracus, Fuch. s; vulgò Vitia Romana, Cam;

Cucophicos Cretenesium nomine semen ex Creta, ab Honorio Belli accepimus, quod ex decido semine facile regerminat.

IV. Faba Indica purgatrix.

Faba purgatrix, Monardi; Frag. Lugd. quoad descriptionem.

Phaselus Peruanus, Petri de Osma ad Monard.

Fructus peregrinus undecimus, sive Phaseolus colore Macounæ similis, Clus. exot. l. 2. c. 30.

V. Faba purgatrix latissima, ex Insula D. Thomæ.

Phaseolus major, Clus. ad Monard.

Cor Divi Thomæ, à forma & quod in Insula D. Thomæ nascatur, Eid.

Lobus crassus ex Insula S. Thom. Clus. ex. l. 3. c. 8.

Phaseolus novi orbis, Lob.

Phaseolus Americanus purgans, Tab. Ger.

Faba purgatrix, Lugd. 100.

VI. Faba Indica prælonga.

Fructus II peregrinus, vel Phaseolus ex spadicæ nigricans, Clus. exot. l. 2. c. 30.

Fructus peregrinus III. tab. 3 Lugd Tab. Ger.

VII. Faba arborescens: hujus differentias 6 in Prodromo proposuimus, quas Fabæ arborescens Anglicæ nomine Amstelredamo à D. Jacobo Guillemi Hoofc accepimus.

1. Faba arborescens rufa, sinu ad basin semicirculari vinctas quatuor longa, tres lata.

2. Faba arborescens media, umbilico semicirculari, cortice nigro striato.

3. Faba arborescens minor umbilico oblongo, cortice nigro.

an Faba arborescens Tilemanni, Clus. exot. lib. 3. cap. 6.

4. Faba arborescens umbilico oblongo spadicæ cortice.

an Phaseolus peregrinus primus, Clus. exot. lib. 3.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

cul ab orbe nostro remotis, quàm in his quæ in Europa nascuntur: Sunt enim majores, minores, mira colorum varietate inter se discreti. Illorum nonnulli, aut prorsus candidi, aut flavi, aut cinerici, aut fusci, aut atrii, aut rubri, aut amethystini, aut varijs coloribus non uno modo distincti: interdum albo & nigro, rubro & nigro, flavo & nigro: sic alius ex flavo & spadiceo simul mixti coloris, at circa hilum candidus: alius roseus, in quo rubri non nihil elucet, &c.

I. Phaseolus peregrinus hortensi affinis, semine lato albo, multis nigris venis striato.

Phaseolus 1. sive Africanus, Clus. pan.

Phaseoli peregrini primi genus alterum, Clus. histor.

Phaseoli magni lati albi, Lob. ico.

Phaseolus Africanus, Cam.

an Okindiger in Virginea, fabis Anglicanis similes, planiores tamen & diversorum colorum, nitidæ & maculosæ: in desc. Virgin.

Okindiger in Virginea, par. 1. Ind. Occid.

Ex Africa primum allatus.

Variat: ex nigro varius, prorsus niger, coloris regularum, strijs per longitudinem nigris.

II. Phaseolus peregrinus primo similis, fructu lato, albo striato.

Phaseolus peregrinus 9. Clus. hist.

III. Phaseolus peregrinus hortensi affinis, fructu tumidiore minore niveo.

Phaseolus peregrinus 2. sive Phaseolus de Guatimela, Clus. pan. (at icon habetur sub Phaseolo Purkircheriano 2.) & hist.

an Phaseoli parvi pallido albi ex America delati, Lob. ico.

IV. Phaseolus peregrinus Anagyridis fructui similis, ex nigro subvirescens.

Phaseolus Ægyptiacus 5. Clus. pan. desc. at figura habetur sub 3.

Phaseolus peregrinus 5. Clus. hist.

Phaseolus Ægyptiacus, Tab. Ger. desc.

an Dolichus, Bellonio.

V. Phaseolus peregrinus Anagyridis fructui similis colore rubescente.

Phaseolus peregrinus 3. qui cum sequenti Lobi Indici nomine ex Hispania missus, Clus. pan. quoad descriptionem: & hist.

VI. Phaseolus peregrinus minore fructu, albo nigra macula insignito.

Phaseolus peregrinus 4. Alubias de Indias, Clus. pan. quoad descriptionem: & hist.

Phaseolus albus, Lugd.

Phaseoli pumiliones, albi & nigri, Cam.

Variat colore: est alius niveus nigra macula notatus: alius in lateribus nigris maculis signatus.

VII. Phaseolus peregrinus angustifolius: an idem cum Smilace hortensi minore.

Phaseolus peregrinus, Dod. sextus, Clus. hist.

Fructu est vulgari minore & planiore, coloris subrubri: ex Hispania Frizoles Guateli nomine missus.

VIII. Phaseolus peregrinus angustifolius alter, fructu ex albo & nigro vario.

Phaseolus peregrinus septimus, Clus. hist.

Variat: nam in fructu striæ, nunc in longitudinem extenduntur: nunc maculæ nigræ majores vel minores, confuso ordine, aspersæ: vel exiguæ albæ maculæ in lobo, vel solum in parte media conspiciuntur.

IX. Phaseolus peregrinus folijs minoribus, fructu exalbido, nonnunquam variegato.

Phaseolus peregrinus octavus, Clus. hist.

Fructus, colore est ex albido: aliquando nigricantibus virgulis secundum longitudinem, vel confusè notatur: interdum totus penè nigricat.

X. Phaseolus peregrinus lobo & fructu nigro.

Phaseolus peregrinus 10. Clus. hist.

XI. Phaseolus peregrinus fructu variegato.

Phaseolus peregrinus 11. Clus. hist.

Fructus planus dilutè rubens, nigris venis per longitudinem excurrentibus: aliquando maculæ magnæ vel exiguæ confusè asperguntur: interdum altera solum parte nigricat, parvis rubris maculis variegatus.

XII. Phaseolus peregrinus fructu subrubente nigris strijs variegato alter.

Phaseolus peregrinus 12. Clus. hist.

Aliquando plurimæ striæ totum ferè atrum reddunt.

XIII. Phaseolus peregrinus exalbidus cui columbini ferè figura, fuliginosa macula insignitus.

Phaseolus tertius peregrinus, Clus. exot. l. 3. c. 7.

XIV. Phaseolus peregrinus niger macula subalba notatus.

Phaseolus quartus peregrinus, Clus. exot. l. c.

Phaseolus Aethiopicus vel niger.

I. Phaseolus Aethiopicus lobis nigris venis aspersis, fructu atro splendente.

Phaseo-

- Phaseol. peregrinus 13. vel Æthiopicus, Cl. hist. Fructu est purpureo, aut albis purpureisque maculis distincto.
- II. Phaseolus Æthiopicus lobis flavescen-
tibus fructu nigro.
- Phaseolus peregrinus 14. Clus. hist.
- III. Phaseolus Æthiopicus lobo saturo pur-
pureo, fructu atro.
- Phaseolus peregrinus 15. Clus. hist.
- Phaseolus Guinensis.*
- I. Phaseolus Guinensis fructu fusco spadiceo.
- Phaseolus peregrinus 16. Clus. hist.
- Sunt majores, sunt & minores.
- II. Phaseolus Guinensis lobo cortice nigro
recto & in cuspidem longam & acuminatam
desinente.
- Phaseolus peregrinus Nigritarum, Clus. exot.
lib. 2. cap. 11.
- III. Phaseolus Guinensis lobo ex fusco ci-
neraceo fructu nigro.
- Phaseolus Nigritarum 2. Clus. lib. cit.
- IV. Phaseolus Guinensis lobo ex fusco cine-
raceo, fructu spadiceo superiore majore.
- Phaseolus Nigritarum 3. Clus. exot. lib. cit.
- V. Phaseol. Guinensis siliqua ulnæ lōgitudine.
Fabæ magnæ in siliquis, quarum aliæ ex arbo-
ribus pendent ad ulnæ unius longitudinem &
palma latitudinē, partim versicolores ex rubro
& nigro, quales Turcicæ vocatæ, sed majores:
partim albæ & rotundæ, quarum singulæ suis
siliquis insunt, veluti Ciceres. par. 2. Ind. or. c. 4
- Phaseolus Aegyptiacus sive Lablab.*
- I. Phaseolus Ægyptiacus nigro semine.
- Phaseoli genus Leplap sive Lablab, Clus. pan.
- Phaseolus peregrinus Leblab, Clus. hist.
- Phaseolus niger Lablab vocatus, Alpin.
- Est & niger & spadiceus, hilo albo.
- II. Phaseolus Ægyptiacus semine rufo.
- Lablab alterum rufum Alpini, Clus. hist.
- Phaseolus Indicus.*
- I. Phaseolus Indicus major bicolor.
- Phaseolus peregrinus Indicus, Clus. pan. & hist.
- Phaseolus sive Ægyptiacus, Clus. pan. ico.
- Phaseolus Ægyptiacus, Tab. Ger. ico.
- Fructus est nuce pontica paulo minor, parte
superiore niger, inferiore aureus.
- II. Phaseolus Indicus minor: est rubens,
variegatus, fuscus, maculatus.
- III. Phaseolus Indicus minor alter.
- Mates, Clus. in Garz. & pan.
- Phaseolus Indicus alter, Mates, Clus. hist.
- Fructus peregrinus 10. Clus. exot. lib. 2. cap. 30.
- IV. Phaseolus Indicus ruber.
- Phaseoli rubri Indiani durissimi, Lob. ico,
Est ruber, ex phœniceo croceus, ex rubro spa-
diceus splendens.
- V. Phaseolus Peruvianus ruber subrotundus.
Phaseoli peregrini variorum generum, Clus.
exot. lib. 2. cap. 13.
- Hujus differentiæ aliquot: alius major, colo-
ris ex atro rubentis, qua parte lobo adhæserat
longiore vestigio nigro præditus: alter minor,
satis crassus, coloris rubri corallij æmuli: vel
alter forma similis, coloris magis saturo & ad
puniceum quodammodo vergente: tertius ele-
gantissimus magis orbicularis, qui major &
minor, color in utroque bifariam divisus, me-
dia ex parte corallij instar rubet, altera ater, læ-
vis & splendens est: & hic Anacok dicitur.
- VI. Phaseolus peregrinus ex rubro & nigro distinctus.
Anacok, Clus. exot. lib. 2. cap. 11. & lib. 3. cap. 13.
- VII. Phaseolus peregrinus bifidus duplex:
alter orbicularis cineracei coloris, tenui atra
membrana: alter durus nigricans, tenui mem-
brana alba rectus.
- Phaseoli alij peregrini, Clus. exot. lib. 3. c. 14. qui &
tertium addit, lævem, spadiceum, durum & so-
lidum, Capotillo del Aldana nomine missum.
- VIII. Phaseolus Indicus ovatus: hic varius est
colore: est niger, spadiceus umbilico albo eoque
majore vel brevior: sanguineus, hilo nigro.
- IX. Phaseolus orbicularis niger Americanus.
Parapar, Clus. exot. lib. 2. cap. 21.
- Phaseolus Americanus, vel Brasiliensis.*
- I. Phaseolus Brasilianus folijs molli lanu-
gine obsitis, fructu magno.
- Phaseolus Brasilianus Macouna dictus, Clus.
ad Monard
- Phaseolus Brasilianus. Lob. Cam. Ger. tertius, Tab.
Phaseolo Nigritarum similis ex Pernambuco
Americæ, spadicei coloris Macouna appella-
tione insignitus, Clus. exot. lib. 2. cap. 6.
- Et hic variat colore fructus: alius rufescit,
alius dilutioris coloris, alius totus niger, alius
punctatus.
- Similes ex cinereo candicantes ex Africa Mau-
ritania adferuntur: quo solo à Brasiliano diffe-
runt, Clus. Lugd. (magnitudine.
- II. Phaseolus Brasilianus alter fructu nigro pisi
Phaseolus Brasilianus alter, Clus. ad Monard. Lob. Tab.

Phaseolus alter Indicus, Lugd.

III. Phaseolus Brasiliensis vulgari similis, sed major & latior.

Phaseoli genus è Brasilia, novi orbis provincia, Clus ad Monardem.

Hic modo flavus, modo omnino niveus, modo dilutiore colore, modo ater, aut purpureus, aut albis purpureisque maculis distinctus.

IV. Phaseolus Brasiliensis spadicei coloris & circa hilum fusci candicantis.

Phaseolus Brasiliensis, Clus. exot. l. 3. c. 12.

V. Phaseolus Brasiliensis minor.

Phaseoli parvi ex America, Lob. Lugd.

Phaseolus Brasiliensis primus, Tab.

Hujus magna varietas, quare fructus duodecim genera, Tab. & Gerardus pingunt.

VI. Siliquulam angustam, vix uncialem, cui grana aliquot exigua, subviridia, cum hilo albo in medio, ut in Phaseolis, ex India cum quibusdam alijs, Reverendus D. Terentius cum sequenti inscriptione misit: Siliquula, ut & semen huic chartulæ involuta, est berbæ Anil, nec est species Glasti, sed legumen.

P I S U M.

Pisum, Græcis è πῖσος & τὸ πῖσον vocatur, quod à πῖσος derivatum videtur, quod decorticare significat: plerique etiam λέυθον dici putant, sed improprie: nam ex farina leguminum pulmentarium, λέυθον dicit à Græcis, Galenus in lib. de cibis boni & mali succi testatur. Pisum verò, à Pisa, loco in quo olim copiosissime nascebatur, nominatum dicunt. Hujus Dioscorides non meminit, nisi fortè cum Phaseolus comprehenderit: at Hippocrates, Theophrastus, Galenus, Aegineta. Nam Theoph. 8. hist. 3. leguminum alia folium habent rotundum, ut Faba: alia oblongius ut Pisum, & hoc caulem humi procumbentem habet: & 8. hist. 5. semina siliquis inclusa, non intersepta, sed quasi invicem contingentia, consistunt: & 3. caus. 27. vermes in ipso generantur, ob alimenti caliq; intemperiem, cum plus minusve alimenti prabetur, aut aer immodicè humidus siccusve est, vel etiam cum non tempestivè humescit. Plinius lib. 18. cap. 7. & 12. Pisi obiter meminit.

Genera duo sunt: est majus & minus: majoris semina resiccata angulosa sunt, inaequales angulos habentia, colore alias candido, alias sordido: Minus similiter duplex, aliud quod in hortis seritur, quod si pedamentis sustentetur, majus est, alias exiguum fructum eumq; serius reddit: & illud est quod in agris seritur. flores habet ut plurimum candidos, aliquando tamen ex purpura obscuros fructus colore ut plurimum luteo (unde ὠχρὸς Græcis, à luteo ochra colore, quem ipsius fructus medulla interior refert, dicitur) subinde virenti.

I. Pisum majus quadratum.

Phaseoli primum genus, Trago.

Pisum prima species, Dod. gal.

Pisum majus, Dod. Gerard.

Pisum angulosum hortorū quadratū Plinij, Ad.

Pisum quadratum Plinij, Lob. ico. Tab.

Pisa Italica grandia, Cam.

Pisum magnum peregrinum, Eyst.

Fructus dum virent, rotundi sunt: exsiccati angulosi & cinerei fiunt: imò & candida & subflava, Lugd.

II. Pisum umbellatum: & Ger.

Pisum primum genus, Trag.

Pisum proliferum, Tab.

III. Pisum hortense majus.

Cicer arietinum & Pisum alterum genus, Trag. Dod. gal.

Pisum majus, Matth. Fuch. Ang. Lon. Cast.

Pisum minus, Dod.

Pisum vulgarius majus, Ad. Lob. ico.

Pisum ramulare, Lugd.

Piseolus vulgo, qui & Piseoli viridis meminit, Cæf.

Flore est purpureo, aliquando albo & vario, partim albo & partim ex purpura obscuro, Fructu est rotundo albo: est & rufo, aliquando rubro variegato.

Pisa quoque alba in Brasilia habentur, quæ Commanda-miri nuncupant: Ler. descript. Brasil. cap. 12.

IV. Pisa Virginiana.

Wikonzóvvr, nos Pisa appellamus, sapore & bonitate Anglicana superant: desc. Virgin.

V. Pisa Virginiana sylvestria.

Pisa syl. Anglicanis minora, esui apta: de Virg.

VI. Pisum arvense.

Pisum, Brunf. Dod. gal. Tur.

Pisum agreste, seu 3. genus, Trago.

Pisum 3. species & minor quæ & Ervilia, Dod. gal.

Pisum minus, Matth. Lon. Dod. Cast.

Pisum minus ex luteo virescens, Ad. Lob.

Pisum in arvis humi serpens, Lugd.

Ervilia sive Ochrus, Eid.

Pisa vulgaria, Cam.

Pisum minus 1. & 2. Tab.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Aracus alter sive **Lathyrus minor**, Dod.
Lathyrus angustiore gramineo folio, Ad. Lob.
Lathyrus leguminosa angustifolia, Tab.
Lathyrus sativus angustifolius, Lugd.
Lathyrus alter flore albo, Camer.

II. **Lathyrus sativus flore purpureo**.

Aracus sive Cicera, Dodon.

Lathyrus flore purpureo, Cam.

Flores habet ex rubra purpura in puniceum inclinantes: grana angulosa, alia obsoleta, nigroque proxima.

III. **Lathyrus sylvestris major**.

Pisum Græcorum sylv. Trag.

Ervum sylvestre, Fuch.

Cicercula, Turner.

Lathyrus sylvestris, Dod. ut: Clus. hist. Lug. ico.

Mochi in Hetruria, Cæs.

Lathyrus sylvestris, Eyst.

Variat flore albo: nonnihil ex luteo palliscente: est & rubente.

IV. **Lathyrus major sylvestris alter**.

V. **Lathyrus sylvestris minor**.

Catanance, Dod. gal. Ges. hort. Lugd.

Ervum sylvestre, Dod. herbariorum, Ad. Lob.

VI. **Lathyrus latifolius**.

Clymenum, Matth. Cast. descr. Clus. pan.

Ervum sativum, Cord.

Lathyrus sylvestris latifolius, Cam.

Lathyrus Narbonensis latiore folio, Ad. Lobel.

Eystett.

Lathyrus sylv. major, sive purpureus, Thal.

Ervilium, Cæs.

Cicercula sylvestris, Taber.

VII. **Lathyrus angustifolius siliqua hirsuta**.

Flore est cæruleo penè violaceo.

VIII. **Lathyrus angustifol. semine maculoso**.
Aracus Hispanicus sive Lathyrus Ægyptiacus,
 Camer.

Cicercula Ægyptiaca, Clus. hist.

an **Aracus**, Ad. Lob. & **Cicera**, Lugd.

IX. **Lathyrus angustissimo folio Americanus variegatus**.

Orobi Americani nomine in horto meo crevit.

Lathyrus peregrinus è cæruleo purpurascente flore: & suaviter rubescens, Eyst.

X. **Lathyrus angustifolius humilior**.

Ervum Monspeliensium.

XI. **Lathyrus sylvestris major angustissimo folio: in Prodromo descriptus**.

XII. **Lathyrus peregrinus folijs Viciæ: flore subcæruleo, pallidève purpurascente: in horto meo crevit**.

XIII. **Lathyrus sylvest. luteus folijs Viciæ**.
 an **Aracus flore luteo**, Adver.

Legumen terræ glandibus simile, Dod.

Glandibus terrestribus congener flore luteo,
 Clus. pan.

Eathyrus sylvestris floribus luteis, Thal.

Vicia, Taber.

XIV. **Lathyrus arvensis repens tuberosus**.

Apios, Trag. Fuch. Lugd.

Pseudoapios, Matthiol.

Chamæbalanus, Dod. gal. Taber.

Ornithogalum purpureum, Cord. in Diosc.

Astragalus, Tur. Penæ, Lugd.

Panis porcinus, Lonic.

Astragalus arvensis, Thal.

Terræ glandes, Dod. Ad. Lob. Gerard.

Glandes terrestres, Clus. pan. & hist.

Arachidna, Theophrasti, Colum.

VICIA ET APHACA.

Galenus 2. aliment. scribit ab *Asianis βμίου* dici legamen, eoq; solo nomine id vocari: Atticis verò *σάρα* nov aut *νύαμον*. Latinus *Vicia* nominatur à vinciendo, ut *Varroni* placet, quod item *capreolas* habeat ut *vitis*, quibus sursum versus serpit ad scapum *Lupini*, aliúmve *calamum*, ad quem ut adhæreat, eum vincere solet. Et hac duplex est. *Sativa* & *sylvestris*.

Aphacam legumen *Dioscorides* l. 2. c. 178. *ἀφάκην* nominat, qua in arvis nascatur, lente altior, siliquis lentium majoribus, in quibus semina terna, quaternave, nigra lente minora. *Theophrasto* *Aphaca* duplex, altera olus est, de qua inter *Intubacea*: altera legumen, quod cum *Lente* & *Piso* in leguminum genere 8. hist. 5. posuit, & *Plinius* l. 27. c. 5. *Theophrastum* secutus est: *Galenus* cum *Vicia* conjunxit.

I. **Vicia sativa vulgaris semine nigro**.

Ervum, Brunfels.

Orobis sativus & Vicia major & 1. Trag.

Vicia, Anguil. Lonic.

Vicia, Græcorum *Aphace*, Cord. in Diosc.

Semina alia nigricant, alia cinereum colorem obtinent.

II. **Vicia sativa alba**.

Ervum candidum, vel Faba veterum, Trago.

Vicia alba, Anguil.

Vulgari

Vulgari pifo minus compressum & coloris pallidi.

III. Vicia maxima dumetorum.

Vicia sylvestris altera, vel 5. Aphace Dioscorid. Osmunda Latinorum, Trag.

Cracca major, Taber.

IV. Vicia sepium folio rotundiore acuto.

Orobust sylvestr. sive Vicia major syl. & 2. Trag. Aphaca, Matth. Ang. Ges. hort. Cast.

Aphace, Fuchf.

Vicia, Dod. ut: Ad. Lob. Clus. hist. Cæs.

Vicia sylvestris, Lonic.

Semen nigrum aut maculatum, crassitie, rotunditate & amaritudine differt.

V. Vicia vulgaris acutiore folio, semine parvo nigro.

Vicia, Matthioli, Lac. Cast.

Aphaca vera, Lugd.

VI. Vicia multiflora.

Galega altera, vel sylvestris, aut German. Dod.

Galega sylvestris Dodonæi, Thal.

Aracus, Tabet.

VII. Vicia Onobrychidis flore in Prodro- mo descripta.

VIII. Vicia sylvestris spicata.

Vicia sylvestris spicato flore, Clus. pan.

Vicia sylvestris secunda, Clus. hist.

IX. Vicia sylvestris hirsuta incana.

Vicia sylvestris flore albo, Clus. pan. & hist.

X. Vicia sylvestris lutea siliqua hirsuta nondum descripta Monspelij collecta, & Norimberga à Doct. Doldio Ciceris aut Pisi nomine missa.

XI. Vicia lutea folijs convolvuli minoris.

Aphace Dioscoridis, Gal. Plinij, non Theophr.

Dod. ut:

Pitine Theophrasti, Ang. Cam.

Aphaca, Ad. Lob. Cæs. Camer.

Orobanche leguminum, Lugd.

Elatine tertia, Taber.

ARACHUS SIVE CRACCA.

F Rumentorum vitium quoque est, quod Græci ἄραχος Theoph. 8. hist. 10. (rem scabram & duram dicit, quæ in lente nascatur) nominant. Ruellius Craccam appellari refert. Differt ab Aphaca & Vicia potissimum semine: nam Cracca semina exquisitè rotunda, nigra: & ut Galenus inquit, 1. alim. facult. c. xxxvj. Ervo minor. Aphaces verò & Vicia semina, non rotunda, sed aliquanto latiora, veluti Lentium, teste Galeno 1. alim. facult. c. xxxvj.

I. Vicia semine rotundo nigro.

Vicia minor vel 3. Trag.

Arachus, Dod. gal. Ges. hort.

Craccæ primum genus, Dodon.

Aracus, Araca & Cracca major, Ad. Lob.

Arachi primum genus Dodonæi, Thal.

Flores parvi & purpurei.

II. Vicia segetum cum siliquis plurimis hirsutis.

Vicia minima vel quarta, Trago.

Arachus altera, Dod. gal. Thal.

Aracus sive Cracca minima, Ad. Lob.

Craccæ alterum genus, Arachis potius, quàm Arachus, Dodon.

Arachus, Lugdun.

Cracca minor, Taber.

Flosculi in parvis spicis candiduli, semina incana ac subalbida.

III. Vicia segetum singularibus siliquis glabris.

Flosculi parvi candiduli, singuli singulis pedicillis insidentes.

IV. Viciola flore luteo semine nigro.

Aracus, Cæsalp.

ARACHYDNA.

Q Uadam scribit Theophrastus 1. hist. 11. ex radicibus plures differentias præter prædictas sortiuntur (οἷον τῆς ἀραχίδνης ἢ τῆς ὀκροῦς τῆς ἀραχίδνης) h. e. ceu Arachidna radix, ejusque quod simile est Araco: amba namque fructum non minorem superno afferunt, & c. neutrum aut folium, aut folio simile quicquam gignit, utrumque potius velut ἀραχίδνης ποτὶς est, h. e. infra supraque terram fructum edit. Plinio 1. 21. c. 15. Aracidna & Arachos (potius Arachoides) & c. Vox hæc ἀραχίδνης composita videtur: ἀραχὶς enim Cicercula species est, quam hæc solys & fructu refert: ὄκρον verò tuber significat, cujusmodi similitudinem quandam radices habent.

I. Viciæ similis supra infraque terram fructum edens.

Arachidna Cretica, Belli: quo nomine totam

plantam transmisit.

Arachidna Cretica an potius Aracoydes Theophrasti, Ponæ.

Araco *ῥαυῖον* Theophrasti an? Clus. ex. l. 4. c. 16.

Variat semen in siliquis ad radicem, in alijs nigerrimum, in alijs Orobo simile, in alijs variegatum.

II. Junsa, planta quæ in Angra instar frumenti seritur, ad cujus radices grana rotunda pisi magnitudine, pistaciorum sapore: Linsc. part. 8. Ind. Orient. c. 6.

L E N S.

Lens & Lenticula, *φάνος* Dioscor. l. 2. c. 129. Theoph. & *φάνος* dicitur, et si aliquibus *φάνος* lentem crudam: *φάνος* verò & lentem, & lentem coctam, & ipsum ex lente pulmentum significet. Dicitur autem Etymologico quasi *φαναῖν*, ut sit ἡ τὰ φάνη καὶ ἴα: oculorum enim aciem hebetare Dioscorides asserit. Alijs *φάνος* ab utre qui fuit *ἄφνος*, metathesi & mutatione unius elementi. Latinus Lens quasi lenis dicta: nam ut Plinius l. 18. c. 12. ea vescentibus, æquanimi aatem fieri apud auctores se invenisse scribit.

Genera: duplex est, arvensis & palustris: hic de arvensi tantum, cujus plura genera Theoph. l. 6. Plinio l. c. duo sunt lentis genera in Aegypto, alterum rotundius nigriusq., alterum sua figura, unde vario usu translatum sit in lenticulas nomen. Recentioribus colore & magnitudine differunt: sunt enim alba majores & gratiores: ex luteo pallida, cinerea, ruffa, minores & deteriores: sic flores albi, candidi: cinereus, purpurascens.

I. Lens vulgaris.

Lens, Brunf. Fuch. Dod. gal. Cord. in Diosc. Lon. Ad. Taber.

Lens vulgaris sive agrestis, & Lenticulæ primum genus, Trago.

Lens minor, Lob. Dod. Lugd. Cam. epit. Ger.

Flos in candido purpurascit: grana alia sub-ruffa, alia ex luteo pallida, nonnulla ex cano albóve fusca & nigricantia.

II. Lens major.

Lens sativus & Lenticulæ alterum genus, Trag.

Lens, Matth. Ang. Lob. Cæs. Cast.

Lens major, Ges. hor. Tab. Ger.

Lens Italica, Camer.

Hoc candidius & majus priore: Matthiolo tamen album minus est; & quod cinereo colore, orbe paulo majore est.

III. Frisoles & Palaros peculiare herbarum genus nuncupant, quas eo ferè loco habent, quos Pisa, Lentis & Fabas: Josep. Acofta l. 4. c. 19.

SECTIO QUARTA.

DE LEGUMINIBUS CAPREOLIS CARENTIBUS.

OROBUS SIVE ERVUM; CICER; LUPINUS;

Fœnum græcum.

OROBUS SIVE ERVUM.

Orobos & Græcis, Ervum Latinus: Græcorum vocem quidam deducunt *παρα τὸ ἐρέπτεσθαι ἐπὶ τῶν βοῶν*, quòd boves eo vescantur & saginentur. Dioscoridi l. 2. c. 131 frutex est exiguus, folio angusto, tenuis, in siliquis parva gerens semina: & ut Theophrastus 9. hist. 22. fructu rotundo modo piperis. Plinius l. 18. c. 15. Ervum vocat & cum Vicia conjunxit.

Genera duo, sativum & sylvestre: illud duum generum, candidum & rufum: Galenus tertium addit, nempe pallidum, inter priora medium: est & quartum Creticum, quod semine minore est.

I. Orobus siliquis articulatis semine majore.

Orobus sive Ervum, Matth. Ges. hor. Ang. Cord. in Diosc. Lugd.

Cicer sativum, Dod. gal.

Ervum, Ges. hor. Guil. (sive Mochus) Cast. Tab. verum, Camer.

Mochus sive Cicer sativum, Dodon.

Orobus receptus herbariorum, Advers. Lobel. Gerard.

Flores subpurpurascens, aliquando candidantes.

II. Orobus semine minore.

Orobus Creticus, Matth. Lugd.

III. Orobus semine obtuso triangulo.

Cicer orobæum Theophrasti, Ad. Lob. Lugd.

Semen est Orobo duplo majore, albido, palente aut subfulvo, & ab Orobo nigredine potissimum distans.

CICER.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- II. Lupinus sylv. flore cæruleo.
Lupinus sylv. Matth. Ang Dod ut: Lugd.
Lupinus sylv. segetum flore purpureo, Ad. Lob.
Lupinum flore cæruleo, Clus. hist. Ger. sylvestris flore cæruleo, Gesn. hort. Cam.
Lupinus sylv. flosculis è cæruleo purpureis, Cam. epit.
Lupinus minor, Tab.
Lupinus sylv. angustifolius flore cæruleo, Eyst
Flos ex purpura cæruleus, aut subrubens, vel roseo colore rufescens.
- III. Lupinus sylvestris flore luteo.
Lupinus sylv. luteus. Dod. gal. odoratus, Eyst.
Lupinus Hispanicus flore luteo, Gesn. hort.
Lupinus flore luteo, Lob. Cam. in Matth. Ger.
Lupinus luteus, Tab. Cam.
Lupinus flavo flore, Clus. hist.
- IV. Lupinus peregrinus major vel villosus

- cæruleus major, in Prodromo describitur.
Lupini Indici, etiam Cretici nomine accepimus.
an Lupin. albus maximus, cujus flos antequam aperiatur subcæruleus, intus verò albus, Cam. ;
an Lupini genus quartum, Clus. hist.
Lupinus sativus major, & Lupinus Æthiopicus quorundam, Eyst.
Huc referatur
Lupinus exoticus flore albo, colore floris tantum ab illo varians, Eyst.
- V. Lupinus peregrinus pentaphyllos.
Lupinus Arabicus sive pentaphyllon peregrinum, Ponæ ital.
- VI. Lupinus peregrinus minor sive angustissimo folio.
Lupini Africani nomine accepimus, & sub Lupino minimo in Prodromo descripsimus.

F O E N U M G R Æ C U M.

Foenumgræcum, τήδης Dioscoridi l. 2. c. 124. Theoph. 3. hist. 17. cui ἐξ βίνερος 8. hist. 8. νεπαίτης & αἰγόνερος
Græcus, quarum appellationum major pars à siliquarum similitudine desumpta est, qua corniculus similes sunt: ut ceraites, à cornu: egoceros, à caprini bouceros à bubuli cornu similitudine: quare Columella l. 2. c. 11. simpliciter siliquæm, Varro Siliculam, Plinius l. 18 c. 16 Siliciam, & l. 25. c. ult. Foenugræcum vocavit.

Genera: unius veteres meminere, recentiores sativum & sylvestre faciunt.

- I. Foenumgræcum sativum.
Foenumgræcum, Trag. Matth. Lac. Turn. Lon. Adv. Lob. Dod. Cast. Cæf. Cam Alpin.
Foenumgræcum sativum, Ang Lugd.
Foenogræcum, Dod gal. Fach. Cord. in Diosc. & histor.
Siliqua vel Foenogræcum ex quo farinam, item vinum multis sapore conficiunt: par. 7. Ind. Oc. cap. 8. & 11.

- II. Foenumgræcum sylvestre.
an Foenumgræcum alterum, quod spontè nascitur, Ang.
Foenumgræcum sylv. Dalechampi, Lugd.
- III. Foenumgræcum sylv. alterum polyce-
ration.
Foenumgræcum sylvestre, Lob. Cam.
Foenumgræcum sylv. alterum, Dod. Lugd.
Hedysarum minimum, Lugd.

S E C T I O Q U I N T A.

HEDYSARUM SIVE SECURIDACA; FERRUM EQUINUM; POLYGALA; ORNITHOPODIUM; ET TRIBULUS TERRESTRIS.

H E D Y S A R U M S I V E S E C U R I D A C A.

Hἡδύσαρον & πελένη. ou Græci vocant, quam Latini Securidacam (vel ut Turnebus legendum censet Securidatam) à seminis figura, πέλεις enim securim significat: Sic enim Dioscorides l. 3 c. 146 Hedysarum, quod unguentarij Pelecium, semen rufum in siliquis corniculorum modo aduncis, quòd ancipitem securim emulatur, unde nomen accepit. Apud Theophrastum 8. hist. 10. Gaza Securinam (securi similem) reddidit: & Plinius l. 18 c. 17. Securidaca quam Græci à similitudine Pelecium vocant.

Genera: Dioscorides unius meminit: at recentioribus aliquot differentia sunt.

- I. Securidaca lutea major.
Securidaca major, Matth. Castor.

- Securidaca, Ang. Cæf. vera, Clus. hist.
Securidaca secunda, Dod gal.

Peleci-

Pelecinius, Gesn. hort.

Hedysarum, Gesn. hort. Lac. Lon. sive *Securidaca* major, Adv. Lob.

Hedysarum majus, Lugd. (qui sub 1. & 3. Dodonæi quoque exhibet) Cam.

Hedysarum 1. Dod legitimum, Clus. pan.

Floribus est luteis: Matthiolo flores dilutè purpurascunt.

II. *Securidaca* lutea minor corniculis recurvis.

Securidaca minor, Matth. Adv. Lob. Cast. Cam.

Hedysarum alterum, Dod. Lugd.

Hedysarum minus, Lugd.

Securidacæ similis quædam, Cæs.

Astragalus Monspeliacus, Clus. hisp. & hist. ico.

III. *Securidaca* siliquis planis utrinque dentatis.

Securidaca peregrina, Clus. hist.

Scolopendria leguminosa, Cortuso.

IV. *Securidaca* dumetorum major flore

vario siliquis articulatis.

Melilotus quinta, Trag. -

Bogelwicfen/ *Lonicer*.

Ornithopodium 2. vel quoddam majus, Dod.

Securidaca altera, vel alterius prima species, Clus. pan. & hist.

Hedysarum purpureum, Tab.

Loto enneaphyllo non dissimilis, Lugd.

Hedysarum scorpiuron, Cam.

Securidacæ alterum genus, Cæs.

Hedysarum majus, Ger.

Variat flore: aliquando floris folia superiora dilutè rubent, laterum alæ niveæ sunt, rostrum purpureum: aliquando totus candidus est, vel exalbescit, vel intensius purpurascit.

V. *Securidaca* dumetorum minor pallidè cærulea.

Securidacæ secundæ altera species, Clus. pan. & histor.

Securidaca Dioscoridis Penæi, Eidem.

FERRUM EQUINUM.

A siliquarum figura, planta hæc Solea vel Ferrum equinum nominatur: aliquibus verò ab effectu, quòd equi qui diu plantam banc virentem calcaverint, ferreus soleus exuantur: Sunt qui ad *Securidacam*, alij ad *Lunariam*, alij ad *Medicam* referant.

I. *Ferrum* equinum siliqua singulari.

Ferrum equinum, Matth. (cui & *Securidaca* montana) Gesn. hort. Lob. Ger.

Medicæ species, Gesn. hort.

Sferro cavallo, Adv. Cæs. Cam.

Lunaria minor, Cast.

Solea equinea, Lugd. cum duplici figura.

Hedysarum sive *ferrum* equinum, Tab.

Ferrum equinum vulgare ἀπλοῦέρατον, Col.

II. *Ferrum* equinum siliqua multiplici.

Ferrum equinum alterum πολυῦέρατον, Col.

III. *Ferrum* equinum Germanicum, siliquis in summitate.

Sferra cavallo sylv. Germanicum, Cam.

Hedysarum minus, Tab.

Hedysarum glyzyrrhizata, Ger.

Ferrum equinum capitatum sive comosum, Col.

IV. *Ferrum* equinum Gallicum, siliquis in summitate.

Lotus enneaphyllos, Lugd.

Hoc priore per omnia minus est, siliquis est paucioribus & minoribus.

V. *Ferro* equino Gallico affinis.

Astragalus persimilis palmaria pusilla planta, Adv. Lob.

Floribus est luteis, aliquando albis.

POLYGALA.

Πολύγαλον Dioscorides lib. 4. cap. 142. frutex brevis, palmum altus, folijs lenticulæ; gustu subacerbis: potus lactis abundantiam facere creditur. Et Blunio lib. 27. cap. 12. *Polygala*, &c.

I. *Polygala* major Mæssiliotica.

Polygala, Matth. Lugd. Tab.

Astragaloides herbariorum, Lob.

Astragalus fortè Matthioli, vel jam demum

Polygala ejusdem, Eidem.

Polygala Valentina 2. Clus. hisp. & histor. qui & 3. addit.

II. *Polygala* altera.

Polygala Valentina prima, Clus. hisp. & hist. Lugd. Tabern.

Coronilla sive *Colutea* minima, Lob.

Colutea sive *Polygala* Valentina, Ger.

an *Polygala*, Ang.

O R N I T H O P O D I U M.

Ornithopodium id est avis pes à similitudine, quam siliqua adunca cum pedibus parva avicula habent; dicitur: quod veteribus incognitum, nisi forte ad Polygalon Dioscoridis l. 4. c. 142. referatur.

<p>I. Ornithopodium majus.
Ornithopodium, Dod. ut: Gesn. hort. Adv. Lob.
Lugd. minus, Cam.
Polygala, Gesn. hort.</p>	Ornithopodium tuberosum Dalechampij, Lugd.
<p>II. Ornithopodium minus.
Ornithopodium perpusillum, Adv. Lob. Lugd.</p>	<p>IV. Ornithopodio affinis hirsuta Scorpioides.
Scorpioides leguminosa, Adv. Lob. Lugd.</p>
III. Ornithopodium radice tuberculis nodosa.	<p>V. Ornithopodio affinis hirsuta, fructu stellato.
Arturo, Cortuso.
Stella leguminosa, Lob. Lugd. Cast. Tab.
Vicia fefamacea Apula, Col.</p>

T R I B U L U S.

Tριβουλος tribulus Latinis dicitur, quod siliqua plantaque muricata sit: & ut Theophrastus 6. hist. 5. Tribulo peculiare est, quod integumentum fructus aculeatum gignit.

Genera duo sunt Dioscoridi l. 4. c. 15. alterum terrestre, alterum aquae familiare: terrestres Theophrasto genera duo, unum folium cicere habet, nullis spinis aculeatum, alterum folijs est spinosis. At Plinios l. 22. c. 10. Tribuli unum genus in hortis, alterum in fluminibus: & l. 21. c. 16. Tribulo unum cicerculae folia, alteri aculeatae.

Tribulus terrestris Ciceris folio fructu aculeato.	Gesn. hort. Lac. Turn. Dod. Adv. Clus. hisp. & hist. Lob. Cæs. Lugd. Cast. Cam.
Tribulus terrestris, Matth. Cord. in Dioscorid.	Tribulus Theophrasti, Ang.

S E C T I O S E X T A.

ONOBRYCHIS; ASTRAGALUS; OROBUS SYLVATICUS; GALEGA; GLYZYRRHIZA.

O N O B R Y C H I S.

Oνοβρυχis ab asini ruditu nomen obtinuit: Latinus similiter Onobrychis dicitur. Dioscorides l. 3. c. 152. & Plinius l. 24. c. 16. folia lentus paulo longiora, caulem dodrantalem, florem puniceum, radicem parvam tribuunt, Ad Onobrychidis classem subsequentes plantas, tanquam illi quodammodo affines, authores referunt.

<p>I. Onobrychis folijs Viciae fructu echinato major.
Viciae sylv. alterius secunda species, Dod. gal.
Onobrychis, Lac. Dod. Clus. pan. & hist. Thal. Tab. Ger.
Glaux vel Onobrychis, Gesn. hort.
Polygalon Rhæticum, Gesn. hort. ap.
Caput gallinaceum Belgarum, Adv. Lob.
Lupinus sylv. rusticis, Cæs.
Polygala multorum, Lugd.
Onobrychis Dodonæi flore rubro, Eyst.</p>	<p>Onobrychis altera, Dod.
Hedysarum alterum clypeatum, Lob. Lugd.
Securidaca clypeata, Cam.
Hedysarum clypeatum flore suaviter rubente, Eystett.</p>
Flores communiter dilute rubent, aliquando eleganter rubent: reperiuntur & albi coloris.	IV. Onobrychis semine clypeato aspero minor: in Prodromo sub 1. describitur.
II. Onobrychis fructu echinato minor: sub Capite gallinaceo minore in Prodromo describitur.	V. Onobrychis semine clypeato laevi: sub 2. in Prodromo exhibetur.
III. Onobrych. semine clypeato aspero major.	<p>VI. Onobrychis incana folijs longioribus: vel 3. in Prodromo.
VII. Onobrychis incana folijs rotundis.
Onobrychis quorundam, Clus. hisp.
VIII. Onobrychis spicata flore purpureo.
Onobrychis prima, Clus. pan. & hist. Tab.
IX. Onobrychis spicata floribus pallidis, nigris radijs notatis.</p>

Onobry-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

VI. Orobus sylvaticus Viciae folijs.
Astragaloides, Dod. altera herbariorum, Lob.
Orobus pannonicus z. Clus. pan. & hist.

an Lupinus sylvestris, Cæs.
Flos purpurascens, qui vetustate in cæruleum commutatur.

G A L E G A.

Galega ab herbarijs cur dicatur ignoramus: à quibusdam tamen Ruta nomen inditum, ab effectu & viribus non verè odore. Quidam Onobrychin, alij Glaucem, nonnulli Polemonium, alij Polygalam veterum esse judicant, quibus Dioscoridis descriptiones contradicunt.

I. Galega vulgaris.
Galega sive Ruta capraria, Matth. Ges. hor. Lac. Cast. Cam.
Ruta capraria, Ges. hor. Tab.
Galega quibusdam fœnum græcum sylv. Dod. gallic.
Galega, Ad. Lob. Dod. Lon. Lugd. Ger. vulgaris, Clus. pan.
Onobrychis & herba gallica, Fracastorio.
Caprago vulgè, Cæs.
Galega flore cinereo, flore albo, Eyst.

Floribus est cæruleis, ex cæruleo purpureis: penitus candicantibus.

II. Galega Ægyptiaca siliquis articulatis.
Seban sive Sesban Indicum, Cam.
Sesban, Alpin. & Clus. ad Garz. cujus semen Anij nomine ex Alexandria accepit.
Seysban, Honor. Belli epist. 4. ad Clus.
III. Galegæ affinis Sophera dicta.
Hoxocoquomaclit, Cam. Clus. cur. post.
Sophera Galegæ proxima, Alpin.

Sofera Lentisci folijs, Honor. Belli epist. 4. ad Clusium.

Honorio Belli videtur, suam plurimum ab ipsius Alpini differre, quod ex descriptione & icone colligere sit: equidem Alpini figura vitiosa, duplici potissimum nomine: primum quod in costæ extremitate malè posuerit folium quod imparitatem facit: dein quod siliquas dependentes pinxerit, cum omnes oblongæ cylindraceæ sursum spectent. Non tamen differentes facio, cum & ab Honorio Belli integram plantam ex Creta, & à Prospero Alpino semina (unde plantæ enatæ) acceperim, in utraq; solam differentiam in folijs notavi, quæ in Ægyptiaca acutiora & atrovirentia sunt. Sic & ex horto Camerarij ramum habeo, in quo peculiare observavi, quod in illius alarum cavis, qua parte costarum latior extremitas caulem amplectitur, verrucæ parvæ rubentes innatæ, quæ æstu intensissimo liquorem candidum pellucidum exudant, ut etiam Camerarius in suo horto admonet.

G L Y C Y R R H I Z A.

Lυγυρριζα, id est, radix dulcis, à Latinis Glycyrrhiza & Dulcis radix, & à Sepasiarijs barbaro nomine Liquiritia appellatur. Dioscoridi lib. 3. c. 7. frutex est exiguus, ramus binum cubitorum, circa quos folia Lentisci, densa, pingua, tactuq; glutinosa: flos est hyacinthi: fructus pilularum Platani magnitudinis, asperior, qui siliquas habet lentium modo ruffas & parvas: radices longa, buxer coloris, subacerva & dulces: ex quibus succus Lycij modo elicitur. Plinio lib. 22. c. 11. Glycyrrhiza, qui eadem scribit quæ Dioscorides, eo excepto quod echinata tribuit, pro ἄλινον, id est, lentisco echinum legens. Theophrasto 9. hist. 13. γλυκῆα ἢ σικυθινὴ ρίζα, dulcis & Scythica radix, quam aliqui σικυθινὴν vocitent.

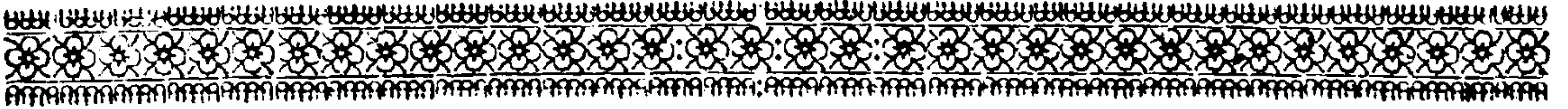
I. Glycyrrhiza capite echinato.
Glycyrrhiza, Matth. Dodon. gal. Lac. Cast. altera, Anguil.
Glycyrrhiza Italica, Ges. hort. vera Dioscorid. Dodon.
Glycyrrhiza echinata Dioscoridis, Ad. Lob. Lugd. (qui & Matthioli & Dodon. figuram habet) Tab. qui similiter duas figuras sub vulgari & echinata proposuit, Ger.

II. Glycyrrhiza siliquosa vel Germanica.
Liquiritia, Brunf.

Dulcis radix, Trag. Tur. Ges. hort.
Glycyrrhiza, Fuch. Cord. in Diosc. & hist. Ges. hort. Cam.
Glycyrrhiza Germanica, Dod. gal.
Glycyrrhiza Dioscoridis, Anguil.
Glycyrrhiza altera, Matth. vulgaris, Dodon. Camer. ep.
Glycyrrhiza lævis, Lac. non echinata, Lugd.
Glycyrrhiza siliquosa, Ad. Lob.

III. Glycyrrhiza sylvestris floribus luteo-pallescentibus.

Fœnugræcum sylvestre, Trag. Clus. pan. 1. Dod. bariorum, Advers.
 Polygalon, Cord. in Diosc. & hist. Thal. Flores communiter ex pallido flavent, rari-
 Glyzyrrhiza sylvestris, Ges. hor. Lugd. Cam. us punicant.
 Glaux, Tur. vulgaris, Ad. Lob Clus. hist. Glyzyrrhiza sylvestris, Thal. alia, Cam.
 IV. Glyzyrrhiza sylvestris altera floribus V. Glyzyrrhiza sylvestris primæ similis: hæc
 puniceis, folijs Arachi. sub Glauce leguminosa in Prodr. describitur,
 Glauca, vel Glaux, quædam leguminosa her- cujus semen Araci Bœtici nomine accepimus.

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER DECIMVS.

SECTIO PRIMA.

DE PLANTIS CAPILLARIBVS.

PHYLLITIS; HEMIONITIS; OPHIOGLOSSUM; ASPLENIUM
 SIVE CETERACH; LUNARIA MINOR; ADIANTHUM SIVE
 Capillus Veneris; Trichomanes sive Polytrichum; Ruta mu-
 raria sive Salvia vitæ; Polytrichum aureum;
 & Ros Solis.

PHYLLITIS.

Quia Græcis Φυλλίτις, quasi foliosam dicas, cum nihil nisi foliosus cespes appareat. Latini quoque Græcum
 asservaverunt nomen: officinus Lingua cervina. Diosc. l. 3. c. 121. folia fert rumici similia. sed oblongio-
 ra magisq; virentia senu septenave, recta, qua parte anteriore levia, posteriore tenues quasi vermiculos annexos
 ostendunt, neq; caulem neq; semen, neq; florem profert. Theoph. fortè l. 9. c. 19. σκολοπενίδειον, GAZA Linguam
 cervinam vertit.

I. Lingua cervina officinarium. fontibus exigua reperitur.
 Scolopendrium, Brunf. II. Lingua cervina multifido folio.
 Scolopendria vulgaris, Trag. Phyllitis laciniata, Dodon. Clus. hisp. & hist.
 Phyllitis, Matth Dod. ut: Ang. Lac. Tur. Cord. Lugdun.
 ut: Ges. hort. Ad. Lob. Thal. Phyllitis folijs laciniatis, Tab.
 Phyllitis vulgaris, Cam. Clus. hist. Phyllitis multifido folio, Lob multifida, Ger.
 Hemionitis, Leon. Manar. Ruel. Fuch. Phyllitis, Cast ap. mucronata, Cam.
 Lingua cervina, Ericio Cord Lonic Cæs. Duobus, tribus, etiam pluribus mucronibus
 Phyllitis sive lingua cervina, Tab. emacul. in summo folij donatur: aliquando folia ad u-
 Est & latifolia & angustifolia: sæpe etiam in trumq; latus inæqualiter discissa sunt.

HEMIONITIS.

Hemionitis seu αμύνιον Græcis, Latinus similiter, quasi Mulariam dicas & Splenium, nominatur, quod ejus
 folia sicut & Phyllitidis, Medicorum splenia, nimirum oblongas plagulas forma imitentur: quid si potius
 ab eorum usu, quod spleni medeantur, siquidem ex aceto pota lienem absumant, Dioscorid. authore l. 3. c. 152. cui,
 folium emittit simile dracunculi curvata in cornua lune modo sinuatum: radices habet multas easq; tenues:
 sed neq; caulem, neq; semen, neq; florem profert. Ημύνιον Theophrasto l. 9. c. 19. Mulam GAZA vertit, quam fo-
 lio Lingua cervina constare, & radice numerosa & tenui esse, asserit.

I. Hemionitis vulgaris. | Lac. Lon. Cæs. Lugdun.
 Hemionitis, Matth. Dodon. ut: Ang. Ges. hort. | Hemionitis vera, Clus. hist.

Hemionitis sive sterilis, Lob.

II. Hemionitis minus vulgaris.

Hemionitis peregrina, Dod. Clus. hisp. & hist. Lugdun.

Hemionitis, Cast. altera peregrina, Lob.

III. Hemionitis minor.

Hemionitis sive sterilis, Ad. Lob.

Hemionitis minor, Penæ, Lugd.

IV. Hemionitis multifida.

Hemionitis altera Dalechampij, Lugd.

Lingua cervina ramosa, Colum.

Agleofotis seu Marmorite, seu Phyllitidis aut Scolopendriæ nomine, à Cortuso accepimus.

Et hujus quemadmodum & præcedentis folia, parte averfa, sub flavo pulvisculo non conteguntur, qui in alijs id genus plantis ceritur.

O P H I O G L O S S U M.

QUAM recentiores *Ὀφιογλωσσόν* Græci vocant, Latine *Lingua serpentis* dicitur: quam alij veteribus inditam, quidam *Ceratiam* Pliny lib. 26. c. 8. esse volunt unicotantum folio assurgentem, radice nodosa & magna: quidam linguam Pliny l. 24. c. 19. quam circa fontes nasci, solum scribit: sive *Lingulacam* l. 25. c. 11. quæ circa fontes nascatur, censent: quidam inter *Dracunculi* species referunt.

I. Ophioglossum vulgatum.

Serpentaria secunda, Brunf.

Ophioglossum, Trag Matth Fuch Dod. ut: Ges. hor. Lon. Thal. Cast. Cam. Tab. Eyst.

Ophioglossum sive Eneaphyllum, Ad. Lob.

Unifolium, Amato.

Lingula vulneraria, Cord. hist. Cam.

Lancea Christi, vel Luciola, Ges. hort.

Lingua serpentina, Cæs. Cast.

Variat: aliquando folio est sinuato: ligula communiter simplex est, aliquando duplex, & etiam triplex, quemadmodum Camerarius in epit. Matth. pingit: est & abortivum à Lobelio pictum, quas differentias, una figura in nostro Matthiolo emaculato exhibuimus.

II. Ophioglossum anguloso folio.

III. Ophioglossum minus subrotundo folio: utrumq; in Prodro-mo describitur.

A S P L E N I U M S I V E S C O L O P E N D R I A.

AΣπλένιον ἢ ἀσπληνιον quod splenem juvet: αἰγὴς ἡμιόνιον ἢ σκολοπενδριον à foliorum forma: sic enim Dioscorides lib. 3. cap. 151. folijs est *Scolopendra animalis* similibus, pluribus ab una radice in ambitum sparsis: nec caulem, nec florem, nec semen habet: folia polypody modo incisa, subtus flavescencia hirsutaq; superne verò viridia. Plinio lib. 27. cap. 6. *Asplenium* sunt qui *Hemionion* vocant, &c. Alex. Trallanus, *Scolopendrium* ab *Asplenio* in varijs medicamentis separat.

Ceterach officinarum.

Scolopendria, Ang. vera, Trag. Tab. emac.

Ceterach, Eric. Cord. Cæs.

Scolopendrium, Cord. hist. verum, Lob.

Asplenium, Matth Dod. gal. Gesn. hor. Lac. Tur. Ad. Cast. Lugd. Cam.

Asplenium, Cordo, in Dioscoride, Dodonæo, Lobel.

L U N A R I A.

LUNARIA recentioribus dicta à folijs: una crescentis modo falcatus: An veteribus cognita, ambigitur: aliqui *Ceratium* Pliny censent: quidam *Tragium* secundum Dioscoridis l. 4. c. 50. quod in montibus folio *Scolopendry*, radice tenui & candida nasci scribit: nonnullus *ἡμιόνιτις ἕτερα ἢ σπλένιτις*, quia aliqui *Hemionitidem* *Lunariam* majorem, hanc verò minorem & botryitem à plurimis racemulis utrinq; thyrsulo hærentibus & foliorum numerum æquantibus: *Epipactis* quibusdam. An *ἐπιμήδιον* quod Dioscor. l. 4. c. 19. caule est non magno, hederæ folijs, dens aut duodenus, neq; semen neq; flores proferens: radicibus tenuibus nigris, gravi odore, gustu fatuo. Idem Plin. l. 27. c. 9. sub *Epimedio* quod fortè Theophr. 7. hist. 8. *Epimetricum*.

I. Lunaria racemosa minor vel vulgaris.

Lunaria minor, Matth. Fuch. Dod. gal. Ges. hor.

Lon. Lugd. Cæs. Ger.

Lunaria, Trag. Dod. racemosa, Ad. Lob.

Lunaria petræa, Taura pastoribus, quod vaccæ

hac degustata taurum requirant, Ges. de Lunar.

Lunaria botryitis, Thal. Cam. Col. Eystet.

Lunaria major, Cast.

Lunaria botryitis minor, Clus. hist.

Lunaria vulgaris minor, Clus. histor. ap. alt.

ad libr. 5.

Ruta lunaria vel jecoraria, Tab.

Epime-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I. Trichomanes sive Polytrichum officinarum.

Saxifraga minor prima, Brunf.

Trichomanes, Trag. Matth Fuch. Anguil. Dod. ut: Cord. hist. Gesn. hort. Turn. Lac. Adv. Lob.

Cast. Cam.

Trichomanes nigrum, communiter Saxifragia rubra, Thal.

Trichomanes mas, Tab.

Adiantum rubrum, Lon.

Polytrichum vulgo, Cæs.

Magnitudine variat: hinc & altera figura Trichomanis maris majoris, Tab.

Trichomanis maris, Ger.

II. Trichomanes minus & tenerius.

Trichomanes candidum, Thal.

Trichomanes minor mas, Tab.

III. Trichomanes ramosum majus & minus.

Trichomanes fœmina, Tab. Ger.

Trichomanes minor fœmina, Tab.

RUTA MURARIA SIVE SALVIA VITÆ.

Ruta dicitur, ob quandam foliorum cum Ruta similitudinem, qua, ubi Adiantum verum, ut & Trichomanes desunt, aut vetusta sunt, uti licet: aliqui ob natales Empetron, alij ab effectu inter Saxifragas recensent: & hæc sumenda quando Medici recentiores Adiantum recipiunt à Capillo veneris diversum.

Ruta muraria.

Capillus Veneris, Brunf. Trag.

Saxifraga major 2. Brunf.

Saxifraga seu Empetron, Fuch.

Paronychia, Matth. Lac. Cast.

Ruta muraria, Dod. ut: Gesn. hort Ger.

Adiantum candidum, Cord in Diosc. & h Guil.

Adiantum album, Lon. Cam. Tab. (Thal.

Adiantum nigrum, Gesn. hort. Cæs.

Salvia vitæ, Adv Lob. Lugd.

POLYTRICHUM AUREUM.

πολύτριχον, à ramulis qui capillorum instar tenues sunt, aureum verò à colore dicitur.

I. Polytrichum aureum majus.

Polytrichum majus, Trag.

Polytrichum Apuleij majus, Fuch.

Polytrichum aureum, Dod. gal majus, Lugd.

Muscus saxatilis aut sylvestris, Trag.

Muscus i. terrestris Tragi. Lugd.

Adiantum ἀφύλλον majus, Thal.

Adiantum aureum, Tab.

Muscus capillaris, Ger.

Hoc cubitalis sæpè longitudinis instar circumflexum ex Moravia adfertur, & à circulatoribus inter radices & Theriacas suas venale circumfertur, de hoc aureos montes pollicentibus.

II. Polytrichum aureum medium.

Polytrichum nobile vel primum, Trago.

Polytrichum Apuleij aureum vel 2. Lon.

Muscus capillaris, Dod minor, Ger.

Adiantum ἀφύλλον medium, Thal.

Adiantum aureum minus, Tab.

Herbula gramine similis in parietibus major & minor, Cæs.

III. Polytrichum aureum minus.

Capillus Veneris, Brunf.

Polytrichum minus, Trag. Apuleij minus, Fuch.

Polytrichum aureum minus, Dod. gal. Lugd.

Polytrichum aureum tertium, Lon.

Musci capillaris altera species, Dod.

Muscus quidam in parietibus & regulis, Cæs.

Adiantum ἀφύλλον minus, Thal.

Hujus speciem Polytrichi nigri Brocenbergici nomine à D. Furero accepimus.

R O S S O L I S.

Ros Solis & Rorella, quæ veluti stella alicujus jubare sub Sole fulget, à mirabili natura nomen adeptæ est: nam quantumvis diu sol fervidus æstate eam illustret, ejus tamen folia semper rore & humiditate madent eorumque lanugo guttulis aspersa manet: & quod admiratione dignum, quod humidum illud in foliorum acetabulis contentum, ubi extremus digitus leviter attingitur, dum adhuc natali suo solo inhaerens, aut confestim inde evulsa solus radios experitur, mox velut in exigua filamenta sericea aut candiuscula deducitur, quæ confestim concretæ, ita postea semper perdurant. Hæc ob magnam cum capillaribus affinitatem, subjungenda fuit. Recentiorum aliqui ῥόσιον sed ab Alchimilla diversum nominant, ῥόσος enim rorem significat.

I. Ros

I. Ros Solis folio rotundo.
Polytricho minori figuram sine descriptione
addit Tragus.
Ros Solis, Dod. ut: Lon. Cast. Camer. (cui &
Solaria) major, Ger.
Rosa Solis vulgo, Cajo Britanno.
Rorida sive Ros Solis major, Lob.
Soliflora seu Sponsa Solis, Thal.
Rorella minor prima, Tab.
Rorella sive Ros Solis, Eyst.

Mas & foemina, inter Musci albicantis &
subrubentis genera crescunt.
II. Ros Solis folio oblongo.
Rorella sive Salsiflora, Cord. hist.
Ros Solis, lunaria quibusdam & Artemilla,
Gefn. de lun.
Ros Solis alia, Dod. Lugd. minor, Ger.
Polytrichum Apuleij album, Lon.
Rorida sive Solis ros, Adv. Lob.
Rorella minor 2. Tab.

SECTIO SECUNDA.

FILIX; DRYOPTERIS; LONCHITIS; POLYPODIUM;
HERBA VIVA; ET HERBA MIMOSA.

FILIX ET DRYOPTERIS.

Filix, πῆεις & πῆειον Græcis dicta, ab alu avium, quarum speciem ejus folia in ramulis disposita referunt,
cum folijs pennatis sit Filix & ut Plinius, folia lateribus pennata, unde nomen Græci imposuere.

Duplex est, Græcis & Plinio mas & foemina. Mas πῆεις simpliciter dicta Theoph 9. hist. 20. at Diosc.
l. 4. c. 186. πῆεις & βλαχρον & πολυρριζον dicitur, cui folia sine caule, sine flore sine semine, eaq; ex uno pediculo
cubitali ferme longitudine exeunt, incisa & pennarum modo utrinque expansa, sub gravi odore: radicem ha-
bet per summa cespitum nigram. quad antenus longam, multas propagines fundentem & subastringentis gustus.
Vel ut Plinius l. 27. c. 9. Filicis duo genera: pterin Græci vocant, alij blechon quam marem existimant, ex una
radice quam plures exeunt filices bina etiam cubita excedentes longitudine, non graves odore. Theoph. l.
hist. 16. Filicis figura multifida, & quasi serrata sicut Abietis.

Foemina θηλυπῆεις & νουφαίη πῆεις Diosc. l. c. θηλυπῆεις Theoph 9. hist. 20. Plinio l. c. alterum genus thely-
pterum Græci vocant, alij nymphæam pterin: folijs est Dioscoridi filicis, qua tamen non singulari, ut illa pediculo
haerent, sed è numerosis altioribusq; propaginibus exeunt: radices longa, obliqua, numerosa, ex nigro flavescen-
tes, aliqua etiam rubra: vel ut Plinius, est singularis, atq; non si uticosa, brevior, molliorq; & densior folijs ad ra-
dicem canaliculata: radices utriq; longa, in obliquum nigra. præcipuè cum in aruere Theoph. l. c. differt foemina
Filix à mascula, quòd folium unico artu porrectum hæc habeat, & radicem crassam & longam & nigram.

Δρυοπῆεις seu Filix querna hæc à foliorum figura & loco natali nomen obtinuit: qua Dioscoridi l. 4.
c. 189. filici similis, at multo tenuiore foliorum incisura radicibus inter se implicitis, hirsutis, gustu astringenti-
bus & ad dulcedinem vergentibus: & Plinio l. 27. c. 9. Dryopteris filici similis in arboribus nascitur, tenui
foliorum subdulcium incisura, radice hirsuta.

Filix ramosa.

I. Filix ramosa major pinnulis obtusis non
dentatis.

Filix sylvestris, Brunf.

Filicis majoris primum genus, Trag.

Filix foemina, Matth. Fuch. Dod. Lac. Adv. Lob.

Cast. Lugd Tab Ger.

Thlypteris filix foemina, Cord. in Diosc.

Filix mas, Gefn. hort.

Filix foemina prima, Thal.

Filix, Cæs.

Filix mas major sive foemina credita vulgo,
Clus. pan.

Hujus folia communiter per ambitum non
sunt dentata vel ferrata, aliquando tamen folia
inferiora, ad formam foliorum scabiosæ divisa
reperiuntur.

II. Filix ramosa major pinnulis acutissimis
non dentatis.

III. Filix ramosa non dentata florida.

Filicis majoris alterum genus, Trag. Lugd.

Filix aquatica, Dod gal. Lugd.

Sideritis fortè Ruellio.

Filix mas, Ang.

Filix latifolia, Cord. hist.

Filix palustris, Gefn. ap. Dod.

Filicis genus rarius, Gesn. hort.
Lunaria major seu filix lunaria & Filicium,
Gesn. de lunar.

Osmunda, Adv. Lob.

an Filix palustris, Cæs.

Hujus species tenuiter dentata reperitur.

IV. Filix ramosa minor pinnulis dentatis.

Pteridion masculum, Cord. hist.

Filix foemina altera tenuifolia, Thal.

Filicula petræa foemina 4. Tab. ico.

Filix querna seu Dryopteris, Ger.

Filix non ramosa.

I. Filix palustris maxima dentata: in Pro-
dromo describitur.

II. Filix palustris altera subfusco pulvere
hirsuta.

Struthiopteris, Cord. hist. Thal.

III. Filix non ramosa dentata.

Filix, Brunf. vulgaris, Trag.

Filix mas, Matth. Fuch. Dod. ut: Tur. Lac. Lon.

Adv. Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Filix foemina, Ang. Gesn. hort. Cæs.

Filix mascula, Cord. in Diosc. & hist.

Filix mas altera, Thal.

Dryopteris, Matth. in epit. & Lugd.

Duplex est: altera cui pinnulae in ambitu
sunt dentatae, altera cui non sunt ferratae: illa

Filix mas altera: hæc

Filix mas prima, Thallio dicitur.

IV. Filix non ramosa petiolis tenuissimis
& tenuissimè dentatis.

Filicula petræa prima, Tab.

Filicula montana mas, Ger.

V. Filix querna.

Dryopteris, Brunf. Matth. fol. Cord. in Dioscor.

Gesn. hort. Adv. Lob. Cam. ep.

Filix arborea sive Dryopteris, Trag. Lugd.

Dryopteris Tragi & Pteridion foemina Cordi,
Thal.

Filix querna, Osmundula, Lon.

Filicis genus parvum alterum in montibus,
Cæsalp.

Filicula petræa foemina 2. Tab.

VI. Dryopteris Dalechampij apud Lugd.
quid?

Filix saxatilis.

I. Filix saxatilis folijs non ferratis.

Filicula petræa foemina tertia, Tab.

Filicis genus parvum primum in montibus;
Cæsalp.

II. Filix saxatilis ramosa nigris maculis
punctata.

Filix pumila saxatilis prima vel mas, Clus.
pan. & hist.

an Filicula candida & minor, Gesn. ap.

III. Filix saxatilis non ramosa nigris ma-
culis punctata.

Filix pumila saxatilis altera, vel foemina, Clus.
pan. & hist.

an Filicula saxatilis, Cam.

Huic similis quam Gesn. in hortor. append.
Chlarosticton vocat, cujus folia supina, punctis
ad luteum viridemque & album colorem mix-
tis tendentibus notantur.

IV. Filicula alpina crispa.

Filicula saxatilis crispa, Pon.

an Pteridion, Cord. hist. & Thal.

V. Filix saxatilis corniculata.

Filix nuda sive saxatilis, Trag. Lugd.

Filix petræa, Lon.

Holostium alterum, Adv. Lob.

Holostium petræum, Tab. Ger.

Muscus corniculatus, Tab. Ger.

Adiantum *ἀνδροχίτων* seu furcatum, Thal.

Filicula fontana.

I. Filicula fontana major, sive Adiantum
album filicis folio.

Dryopteris candida, Dod. ut: Lugd.

Adiantum album Plinij, Adv. Lob.

II. Filicula fontana minor.

Filicula fontana, Tab.

Filicula fontana foemina, Ger.

III. Filicula maritima ex insulis Stœcha-
dibus.

Chamæfilix marina Anglica, Lob. Lugd.

Filix aculeata.

I. Filix aculeata major.

II. Filix aculeata minor: utraque in Pro-
dromo descripta est.

L O N C H I T I S.

Λογχίτις Dioscoridi l. 3. c. 161. duplex est, altera folijs porri, quam & Plinius l. 25. c. 11. Lonchitidem vocat:
Alia est quam λογχίτιν τραχέων dicunt: hæc fortè à λόγχο lancea dicitur, eò quòd folia instar lanceæ in
acutum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

HERBA MIMOSA FOLIIS FOENU.
græci sylvestris.

Herba Mimosa nuncupatur, quoniam manu admota senescit & marcescit, manu verò remota, pristinum virorem recipit, sed non adeo celeriter ut prior: colore & sapore est Glycyrrhica & multo notis cum Fœnugraco sylvestri Tragi, Clusio monente, convenit.

Herba molle & herba delicata vulgo, Acoftæ. Clusius notis suis in Acoftam diverfam plane Herba mimosa, Lug. eadem figura quæ Acoftæ. figurâ proposuit, herbam mimosam nominans.

S E C T I O T E R T I A.

MUSCUS; LICHEN; LENTICULA PALUSTRIS.

M U S C U S.

Muscus βρύον ή ασλάχρον Græcis appellatur, ut Dioscor. l.1. c.20. Atticus Sphagnum & Hypnon: Plinius lib.12. c.23. Bryon & Sphagnon: l.24. c.7. Sphagnos sive Sphacos sive Bryon vocat: Muscus vocatur omnis villosa substantia, caudicibus annosis, aut saxis madidis, aut aquis palustribus, aut mari adnascens.

Differentia: multiplex est: arboreus, de quo Dioscorides l.1. c.20. Plinius l.12. c.23. terrestris, saxatilis, maritimus, de quo Plinius lib.4. cap.99.

MUSCUS TERRESTRIS.

Muscus terrestris repens.

I. Muscus vulgatissimus.

Muscus hortensis, Trag.

Muscus terrestris vulgaris, Dod. Lob. ico.

II. Muscus vulgaris pennatus major.

III. Muscus vulgaris pennatus minor.

Hi duo sub 1. Musco in Prodr. describuntur.

IV. Muscus filicinus major.

Muscus filicinus, Tab. Ger.

In hoc triplex varietas observatur.

V. Muscus filicinus minor floridus: in Prodr. sub. 2. descriptus.

VI. Muscus abietis facie: qui 3. in Prodr. sub. 2. descriptus.

VII. Muscus denticulatus major.

Muscus terrestris denticulatus, Lob. Lugd.

Muscus terrestris minor, Dod.

Muscus tertius, Tab.

Muscus minor denticulatus, Ger.

VIII. Muscus denticulatus minor.

Muscus terrestris repens, Clus. hisp.

Muscus terrestris minor alter, Dod.

Muscus terrestris denticulatus alter, Lob. Lugd.

Muscus terrestris Lusitanicus, Clus. hist.

Muscus denticulatus, Ger.

Muscus secundus, Tab.

IX. Muscus denticulato similis.

Muscus montanus, Taber.

Muscus terrestris vulgaris, Ger. ico.

X. Muscus terrestris clavatus.

Weintraut / Brunf. qui vinum pendulum restituit.

Muscus terrestris, Trag. Matth. Lac. Dod. Cast.

Muscus ursinus vel pes ursinus, Gef. frac.

Lycopodium, id est, pes lupi, Dod. gal. Tab.

Chamæpeuce, Cord. hist. ico. Gef. Tur.

Permonaria sive Pulmonaria, qua pro spica

Celtica usi sunt, Ang.

Muscus clavatus, & Pes leoninus, Lob. Ger.

Muscus terrestris 2. & alius terrestris, Lugd.

Musci genus, quod pro spica vendebatur, Cæs.

Selaginis species altera, Thal.

XI. Muscus clavatus folijs cupressi.

Savina sylvestris, Trag. Gef. hor. Lon.

Muscus terrestris tertius, Lugd.

Chamæcyparissus, Tur. Tab. Ger.

Savina Tragi sylvestris, seu Silaginis Plinianæ

prima species, Thal.

Plinius l. 25. c. 11. hæc habet: Similis herbæ Sabinæ est Selago appellata.

XII. Herbæ Musco similes, quas Terencenses in fasciculum collectas & funiculo satis longo colligatas in mare abjiciunt, ad pisces capiendas: par. 3. Ind. Or.

XIII. Toucon herba apud Brasilianos qua ad piscandum utuntur, spinas in hamorum modum componunt, lineamq; herba illa conficiunt: Lerijs descr. Brasil. c. 11.

Muscus terrestris ramosus.

I. Muscus erectus ramosus saturatè viridis.

Selago

Selago tertia, Thal.

Hæc inter foliola aliquando granula habet.

II. *Muscus erectus ramosus pallidus*.

Muscus scoparius, Lob. Lugd.

Muscus terrestris, Tab.

Muscus terrestris scoparius, Ger.

Hic claviculo vulgaris modo non infigit.

III. *Muscus terrestris candidus ramosus*.

IV. *Muscus ramosus repens spicatus*.

V. *Muscus ramosus repens apicibus candidantibus*.

VI. *Muscus ramosus erectus major*.

VII. *Muscus ramosus erectus minor*.

VIII. *Muscus ceranoides major & minor*,

IX. *Muscus cupressiformis ramosus*.

Septem posteriores in Prodr. describuntur.

X. *Muscus polytrichoides triplex*: in Prodr. dromo descriptus.

XI. *Muscus parvus stellaris*.

Muscus in ericetis proveniens, Lob. belg.

XII. *Muscus stellaris roseus*: in Prodr. dromo describitur.

XIII. *Muscus pyxiodes terrestris*.

Muscus terrestris pyxiditatus alabastricolos imitatus, Lob. belg.

XIV. *Muscus pyxiodes saxatilis*, in Prodr. dromo descriptus.

Muscus terrestris coralloides.

I. *Muscus terrestris coralloid. erectus incanus*.

II. *Muscus terrestris coralloides erectus cornibus rufescentibus*: in Prodr. dromo uterq; sub 11. & 12. descriptus.

III. *Muscus coralloides sive cornutus montanus*.

Muscus corallinus sive Corallina montana, Tab. Gerard.

IV. *Muscus coralloides saxatilis, cervi cornua referens*.

Lythobryon coralloides, Colum.

Variat: major colore virente: minor colore cinereo.

Muscus arboreus.

I. *Muscus arboreus: Usnea officinarum*.

Muscus arboreus, Trag. Matth. Ang. Dod. Lug. Cast. Thal.

Muscus, Dod. gal. Cord in Diosc. arborum, Lon. Tabern.

Muscus quernus, Lob. Ger.

Musci genus, quod privatim Splachnon vocant, Cæs.

Unus tenuior, crassior alter, brevior, alius prolixior: omnes candescentes, pauci rutilantes, quandoq; nigri.

Reperitur potissimum in quercu, populo, ulmo, betula, pomo, pyro, pinu, picea, piceastro, abiete, cedro, larice & alijs complurimis. Verum primæ nobilitatis & odorati sunt, Cedrinus, lariceus, piceus, pineus & abietinus: Secundum locum tenet populneus, sed candidus præstat, nigricans improbat: rutilans medium tenet: vilissimus quernus.

II. *Muscus capillaceus longissimus*.

Muscus capillaceus cinerei coloris, è ramis Illicis dependens, Clus. hist.

an *Muscus* ex præaltis arboribus ad terram usq; demissus, coloris viridis in cæruleum tendētis, qua Regina in Florida cingitur, tenuib. staminibus catenularum instar invicem cohærentibus: par. 2. Amer. fig. 39. quemadmodum Rex sedem suam Musco lentiscino tegit: par. 2. Ame. narr. 4.

III. *Muscus arboreus cum orbiculis*.

Muscus fœniculaceus, Lugd.

Muscus ramosus & muscus ramosus floridus, Taber. Ger.

Muscus quernus fruticosus *τευχόφυλλον*, Col.

Potissimum in Quercu & Fago varians umbellis majorib. & minorib. planiorib. & radijs multo diametro longiorib. ramosis ac hirsutis.

IV. *Muscus arboreus capitulis cavis*.

Muscus alter *πλατυπυνηνοδασύφυλλον*, Col.

V. *Muscus arboreus coralloides*.

Muscus alter quernus coralloides *ἄφυλλον*, Col.

VI. *Muscus arboreus nodosus*.

Dendrobryon geniculatum, Col.

VII. *Muscus pulmonarius*.

Pulmonaria, Trag. Matth. Fuch. Dod. ut: Gesn. hor. Lac. Lon. Tab.

Pulmonaria prima, Cast. tertia, Clus. pan.

Pulmonaria fungosa, Lugd. vulgaris, Thal.

Muscus pulmonarius, Lob.

Pulmonaria, Lichenis quoddam genus, Cæs.

Hepatica terrestris, Ger. ico.

Variat lacinijs latioribus & angustioribus & hæc Lichen arboreum, Tab. & Ger. dicitur. Arboribus præsertim Quercui, Sorbo aucupariæ & alijs adnascitur: petris quoque, sed hoc candidius est.

VIII. *Muscus crustæ modo arboribus adnascens*.

Lichen Dioscoridis & Plinij alterum, Col.

Procura Valesianorum.

In arborum caudicibus, in petris, tophis & tectorum tegulis veluti patella adhæret: colore

varians, viridante, flavescente & cinereo vetustate petris adhæret: arborum caudicibus lutescens crustosa & major observatur.

MUSCUS SAXATILIS VEL LICHEN.

Lεῖχλὸν Græcis, Latinis similiter Lichen sic dicitur Galeno, quia lichenes, id est, impetigines curat. Dioscoridi l. 4. c. 53. λεῖχλὸν, quæ petrus innascitur & aliqui βεῖον appellant, ceu muscus est roscidus petrus inherens. At Plinio duplex est l. 26. c. 4. Lichen herba in Lichenus remedijs omnibus præfertur, inde nomine invento: nascitur in saxosis folio uno, ad radicem lato: caule uno parvo, longis folijs dependentibus: est aliud Lichenus genus, petrus tantum inherens ut Muscus: qui & ipse illinitur.

I. Lichen petræus latifolius sive Hepatica fontana.

Hepatica, Brunf. Lon. prima, Tab.

Jecoraria seu Hepatica fontana, Trag.

Lichen, Matt. Fuch. Ang. Dod. ut: Cord. in Dioscor. Lac. Tur. Cast. Lugd. Cæs. Thal.

Lichen primus, Lob. petræa, Ger.

II. Lichen petræus stellatus.

Lichen secundus, Lob. Lugd.

Hepatica secunda, Tab. Ger.

III. Lichen petræus umbellatus.

Lichen tertius, Lob. Lugd.

Hepatica tertia, Tab.

IV. Lichen petræus muscosus racemosus,

in Prodromo sub 15. descriptus.

V. Lichen petræus cauliculo pileolum sustinente.

Lichen Plinij primus pileatus, Col.

VI. Lichen petræus cauliculo calceato.

Lichen alter minor caule *κροδιδιμερίων*, Col.

VII. Lichen petræus minimus fructu orobi.

Lichen alter acaulis *κροφυλλόκαρκος*, Col.

VIII. Muscus saxatilis ericoides: qui 7. in Prodromo.

IX. Muscus saxatilis repens coma sparsa.

Duplex est latiore folio in aquis, qui Muscus est 14. in Prodromo: angustiore expanso, qui supra lapides Harcyoniæ reperitur.

LENTICULA PALUSTRIS.

Lens sive Lenticula palustris, Dioscoridi l. 4. c. 88. φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελευμάτων dicitur (quod foliolum sit lenticulae forma) qua in aquis pigris stagnantibus reperitur, muscus scilicet lenticulae similis.

I. Lenticula palustris vulgaris.

Lenticula aquatica, Brunf. Thal.

Lenticula palustris, Trag. Cæs. Tab.

Lens palustris, Matth. Dod. gal. Ang. Cord. in Dioscor. Tur. Lac. Lob. Lugd. Ger.

Lenticula, Ad.

Lens palustris, Dod.

II. Lenticula palustris bifolia fructu tetragono.

Callitriche Plinij, Colum.

III. Lenticula aquatica trifulca.

Hederula aquatica, Lob. belg. Ger.

Hederula palustris, Tab.

IV. Lenticula palustris quadrifolia.

Lens palustris altera, Matth. Lac. Lug. Cast. ap.

Lenticula palustris secunda, Tab.

an Lenticulae alterum genus, Cæs.

Lemna Theophrasti, Lugd.

Theophrasto 4. hist. 11. λέμνα quod vocatur, altius mergitur in aqua.

V. Lenticula palustris latifolia punctata.

Stratiotes aquatica Dioscoridis, Cæs.

VI. Lenticula palustris Ægyptiaca, sive Stratiotes aquatica folijs Sedo majore latioribus, Hayhalem elmaoin, quasi dicas aquosum sedum, Stratiotes Dioscoridis, Alp.

Dioscoridi lib. 4. cap. 102. στρατιώτης sive ποτῆμιος στρατιώτης, ex eo cognomentum traxit, quod aquis supernatet, & sine radice vivit: folium habet Aizoo simile, at majus. Plinio lib. 24. cap. 18. Stratiotis in Ægypto tantum & inundatione Nili nascitur, Aizoo similis, si majora haberet folia.

VII. Quadrifolium aquaticum nobis incognitum.

Tetraphyllum, Lugd.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Fucus capillaceus, Lugd.

II. *Muscus coralloides squammulis lorincatus*.

Bryon thalassion, Tur.

Muscus marinus 3. Dod. vel 2. Eid. belg.

Muscus candidus coralloides squammatus, Lobel.

Muscus marinus candidus coralloides, Lugd.
Corallina altera, Tab.

III. *Muscus coralloides latifolius*.

Muscus coralliformis, Lob. belg.

IV. *Musc. foliolis latiusculis ambitu dissectis*.

Muscus marinus 3. Dod. belg.

Fuci subrotundi.

I. *Fucus folio rotundo*.

Sertolaria, Imper.

Corallina latifolia & Opuntia marina, Cortus.

Lichen marinus, Clus. hist.

II. *Lichen maritimus*, Lob. belg. Tab.

III. *Fucus umbilicus marinus dictus*.

Umbilicus marinus, Imper.

IV. *Fucus fungis affinis*.

Fucus fungularis, Imper.

Est major & minor.

V. *Fucus cavaus*.

Herba cava, Imper.

Fucus sive Alga latifolia.

I. *Muscus marinus Lactucæ folio*.

Fucus marinus 1. Dioscoridis, Theoph.

Bryon Lactucæ folijs Plin. & Lob.

Muscus marinus alter, Matth. Cast.

Muscus marinus Theophrasti, Dod. gal. Lugd.

Therapidion Cratevæ, Ang.

Bryon thalassion, Tur.

Fucus marinus prior, Dod.

Muscus marinus virens latifolius, Dod. belg.

Lactuca marina, Tab.

II. *Muscus lactucæ marinæ similis*.

Fucus linza dictus, Imper.

III. *Alga intybacea diversa à Musco primo*.

Fucus sive Alga intybacea, Lugd.

IV. *Alga longissimo lato tenuique folio*.

Sub *Fuco* 4. in Prodomo describitur.

V. *Alga longissimo lato crassoque folio*.

Fucus 3. in Prodomo.

VI. *Alga latifolia chartæ similis costa carens*.

Folium grande ex Algæ genere, quod ex Madera advehitur cum Saccharo, Cæsalp. cap. de *Alga & de Musa*.

VII. *Alga latifolia coriacea*;

Palmifolium giganteum sive fucus giganteus, Imper.

an *Urack Nortmanorum*, Lob.

VIII. *Alga membranacea ceranoides*.

Fucus 6. in Prodomo.

IX. *Alga maritima gallopavonis plumas referens*.

Fucus 7. in Prodomo.

Fucus sive Alga angustifolia.

I. *Fucus arboreus polyschides edulis*: 2. in Prodomo.

II. *Fucus alatus sive phasganoides*: 1. in Prodomo.

III. *Fucus longo angusto crassoque folio*: 5. in Prodomo.

an *Fucus Zoster*, Lugd.

Fuci maritimi 2. species, Dod. belg.

IV. *Fucus angustifolius ligulas referens*.

Fucus marinus alter, Dod. belg.

V. *Alga angustifolia vitrariorum*.

Fucus marinus primus, Ang.

Fucus marinus, Lac. alter, Dod.

Alga, Cæf. Imper. marina, Lob. ico.

Fucus sive Alga marina graminea, Lugd. cum duplici figura.

Hæc duplex: folijs alia latioribus, alia angustioribus, utriusque folia initio virent, dein cum exiccantur albescunt: verum etiam angustifolia candidissima reperitur.

VI. *Alga cornu cervi divisura*.

Herba Cretica quæ tinctoribus Rubella, hoc nomine Imperatus misit.

VII. *Alga gramineo folio*.

Algæ minimum genus, Cæf.

Fucus sive Alga capillaceo folio.

I. *Alga viridis capillaceo folio*.

an *Conferva Plinij* Ang.

Conferva Plinij, Lob. Lugd. Imper.

Linum marinum, Imper. qui hoc nomine misit.

Duplex est: alia in maritimis quæ *Muscus tomentosus*, sive *Conferva*; alia in aquis stagnantibus, quæ *Linum aquaticum* Imper. dicitur.

II. *Alga nigro capillaceo folio*.

Filum maritimum Germanicum in Prod.

III. *Alga fontalis trichodes*.

Conferva trichodes, vel *Trichomanes aquaticum*, Lugd.

IV. *Alga in tubulis aquam fontanam ducentibus*.

FUCI ARBORIBUS, FRUTICIBUS.

vel etiam herbis assimilati.

Nascuntur etiam in mari Fuci qui fruticibus arboribusve assimilantur : quare Theophrastus 4. hist. 7. scribit, nasci Quercus & Abietes super lapides fictiliaq³, radicibus carentes, sed patellarum nudo adhaerentes, &c. Ibidem & Palma Pelagica meminit. Et Plinius lib. 13. cap. 25. in alto vero Abies & Quercus cubitali altitudine, ramus earum adherent concha : Quercu etiam tingi lanas tradunt. Glandem etiam quasdam ferre in alto, &c. Vitis passim nascitur, sed Ficus sine folijs rubro cortice & palma fruticum generis : extra Hercules Columnas, porri fronde nascitur frutex & alius lauri & thymi, &c.

Fuci folliculacei.

- I. Fucus maritimus nodosus.
Fucus maritimus 3. Dod belg.
- II. Fucus maritimus alter tuberculis paucissimis.
Fucus marinus 4. Dod. belg.
- III. Fucus maritimus, vel Quercus maritima vesiculas habens.
Quercus marina, Lobel. Clus. hisp. Tabern. at 1. Eid. histor.
Fucus marinus primus, Dod. belg.
an Alga vulgaris ramosa, Lem. ocul.
- IV. Fucus maritimus vel quercus maritima, foliorum extremis tumidis, quam aliqui glandiferam vocant.
Quercus marina altera, Clus. hist.
- Hæc cum priore una figura à Lobelio, Tab. & Clus. in hist. exprimitur.
- V. Fucus maritimus folijs tumidis barbatis : in Prodr. sub Quercu maritima 3 describitur.
- VI. Fucus folliculaceus fœniculi folio longiore.
Phucus marinus folio fœniculi, Ang.
Fucus ferulaceus, Lob. Lugd.
an Algæ species 2. Lem. ocul.
- VII. Fucus folliculaceus folijs fœniculi brevioribus.
Muscus marinus virens tenuifolius, Dod belg.
- VIII. Fucus folliculaceus folijs Abrotani.
Fucus marinus folijs Abrotani maris, Lob.
Fucus marinus tenuifolius, Tab.
Muscus marinus folijs abrotani, Lugd.
Gongularis marina seu Abies marina, Theoph. Imper.
- IX. Fucus racemosus vel racemus marinus.
Acinaria marina prima, Imper.
- X. Fucus folliculaceus ferrato folio.
Lenticula marina ferratis folijs, Lob. Lugdun. Tabern.
Sargazo Acostræ, Lugdun. Linsc. part. 3. Orient. cap. 4. §. 8. & part. 4. fig. 10.

- Vitis marina Theoph. Alga prima, Lem. ocul.
Acinariæ marinæ 3. species, Imper.
an Klaptmutsen herba magna copia fluctuans : part. 5. Ind. Orient.
- XI. Fucus maritimus bacciferus.
Herba mari innatans folijs rutaceis, baccis Juniperinis similibus : mare ita herbidum efficiens ut pratum referret : Lero defc. Brasil. c. 20.
- XII. Fucus folliculaceus linariæ folio.
Lenticula marina Serapionis & Uva marina quorundam, Lob. Lugd.
Lenticula marina Serapionis, Tab.
Acinariæ marinæ altera species, Imper.
- XIII. Abieti similis maritima.
Muscus coralloides alter, Lob. Lugd.
Abies marina belgica, Clus. hisp. & hist.
- XIV. Tamarisco similis maritima.
Myrica marina Batavica, Clus. hist.
an Tamariciola Fucus, Imper.
- XV. Fucus cupresso similis.
Fucus cupressinus, Imper.
- XVI. Salix maritima.
Salix marina testis ostrearum & saxis innascens, Lugd.
- XVII. Ericæ similis maritima.
Frutex marinus Ericæ facie, Clus. exot. l. 6. c. 5.
- XVIII. Resedæ similis maritima.
Planta marina resedæ facie, Clus. exot. l. 6. c. 6.
- XIX. Equifeto similis saxea.
Hippuris saxea, Clus. exot. l. 6. c. 8.
- XX. Abrotano similis saxea.
Planta saxea *abrotanoidis*, Clus. exot. l. 6. c. 7.

Fuci diversi ex Imperato : qui cum nobis incogniti, in certas classes reponi non potuerunt.

- I. Fucus marinus Roccella tinctorum.
II. Fucus capillaceus Roccella.
an Fucus 3. Ang.
III. Fucus verrucosus tinctorius Roccella.
IV. Fucus lumbricalis, aliquibus Corallina.
V. Fu-

- V. Fucus marinus lanuta.
 VI. Fucus radicella sive Vermicularis.
 VII. Fucus terzola, Vermicularis species.
 VIII. Fucus forcillata lumbricalis species.
 IX. Fucus tremula.
 X. Fucus scoparia, Pennachio marinus.
 XI. Fucus vermicularis laqueus dictus.

- XII. Fuci cristati sc. Quercus & Ilex marina.
 XIII. Fucus vermicularis duplex Retusa & Sempia.
 XIV. Muscus marinus trifolia.
 XV. Muscus marinus Alghetta.
 XVI. Fucus axungiola.
 XVII. Fucus aliquibus palma marina duplex vel cortice rugoso vel lævi.

C O R A L L I N A.

- I. Corallina fruticosa recta alba.
 Juncus petrosus, Ang.
 Lithophyton marinum albicans, Gesn. foss.
 Quercus marina Theoph. Clus. hisp. & exot.
 Corallina alba, Lob. Tab.
 Corallium album, Lugd.
 Muscus marinus fruticosus, Cast.
 Corallij similes frutices, Cæs.
 Ligno intus durissimo & nigro cui crusta obducitur, alijs candida, alijs cinerea, alijs rubens, testacea substantia.
 II. Corallina lutea punctata.
 III. Corallina fruticosa purpurea.
 Lithophyton marinum rubri seu purpurei coloris, Gesn.
 Corallina rubens Antiphatis facie, Lob.
 Corallina rubra, Tab.
 Quercus marina Theophr. Clus. exot. libr. 6. cap. 4.
 Quercus marina cum sua basi, Eid. curis post.
 IV. Corallina nigra veluti spinis exasperata.
 V. Corallina nigra setacea hirsuta.

- Antiphates 2. species, Ponæ.
 VI. Corallina nigra setacea.
 Antiphates sive Corallina 3. Ponæ ital.
 VII. Corallina nigra setacea circumvoluta.
 Antiphatis sive Corallinae 3. altera species, Pon. ital.
 VIII. Eschara coralloides, Clus. exot. l. 6. c. 9.
 IX. Corallinae affinis Nodularia.
 Nodularia, Imper.
 Variat colore albo, pullo, puniceo.
 X. Corallinae facie grumoso cortice.
 Arbuscula marina coralloides, Clus. exot. l. 6. c. 1.
 XI. Corallina alba nodosa: quæ 1. in Prod.
 XII. Corallina cinerea rugosa, 2. in Prod. quæ duplex est.
 XIII. Corallina cortice reticulato maculoso purpurascente.
 Frutex marinus elegantissimus, ad Palmæ marinæ genus Theoph. accedens, Cl. exot. l. 6. c. 12.
 XIV. Corallina reticulato cortice altera.
 Planta marina retiformis, Clus. exot. l. 6. c. 3.
 XV. Corallina pallidè flavescens cortice lævi: quæ 3. in Prodromo.

C O R A L L U M.

- I. Corallum rubrum.
 Corallium, Gesn. Lob. Lugd. Cæs.
 Corallum rubrum, Imper.
 Variat: coloris vel intense, vel dilutè rubri est, vel subflavescentis, vel fusci.
 II. Corallum nigrum.
 Corallium nigrum, Gesn. Cæs.
 Antiphates sive Corallium nigrum, Lob. Lugd.
 III. Corallium extra rubens intus nigrum, Cæs. alp.
 IV. Corallium album: & Lob.
 Corallium album, cujus nec apud Græcos, nec Latinos mentio fit, Cæs.

- In hoc varietas est: asperum est & striatum.
 V. Corallum album ramosum.
 Corallum album fistulosum, Imper.
 VI. Corallum album ramosum alterum.
 Coralloides seu Coralli albi varietas, Lob. Lug.
 VII. Corallum album verrucosum punctatum.
 Corallum album punctatum, Imper.
 VIII. Corallum album stellatum.
 Corallum stellatum, Imper.
 Est majus & minus.
 IX. Corallum album articulatum.
 Corallum articulatum ex Majorica, Imper.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ALCYONIUM.

A *Ἀλκυόνιον* Dioscoridi l. 5. c. 136. cuius quinque genera facit: unum spissum est, acerbis saporis, spongiosa facie, insuperque virosum, grave ac piscem olens: alterum oculorum pterygio aut spongia simile, leve & multicavum, odore fere alga: tertium vermiculi forma & colore pene purpureum est, quod Milesium quidam vocant: quartum succidus velleribus non admodum dissimile, multis inanitatibus hians ac leve: quintum figura fungi, inodorum, intus quidem asperum, quodammodo pumicosum, foris verò leve, acre. Plinius l. 32. c. 8. fit in mari & Halcyoneum appellatum, ex nidu ut aliqui existimant, halcyonum & ceycum: ut alij, è sordibus spumarum crassescens: alij è limo, vel quadam maris lanugine. Quatuor ejus genera: cinereum spissum, odoris asperi: alterum molle lenius odore fere alga: tertium candidioris vermiculi: quartum pumicosius spongiaque puri simile, penè purpureum, quod optimum: hoc & Milesium vocatur: quo candidius autem hoc minus probabile est.

- I. Alcyonium durum sive i. Diosc. Imper.
- II. Favago Australis, Alcyonium 2. Dioscor. quod duplex existit, Imper.
- III. Alcyonium vermiculare, Imper. Alcyonium 3. Diosc. Cæs.
- Hoc non solum purpureum, sed & candidum ac flavescens reperitur.
- IV. Alcyonium molle vel 4. Diosc. Imp.
- V. Alcyonium stuposum, vel 4. Diosc. Imp.
- VI. Alcyonium foraminosum vel quintum Diosc. Imper.
- VII. Alcyon. forma fructus alicujus ficus. Alcyonium tuberosum vel 5. Diosc. Imp.
- VIII. Alcyonium ingens & 3. quod ad 5. Diosc. referri potest, Clus. exot.
- IX. Alcyonium cervi cornua cum cranij parte referens.

- X. Alcyonium chirothecæ facie. Alcyonium alterum, Clus. l. c.
- Cum secundo Dioscoridis nonnullam affinitatem habet.
- XI. Fungus auricularis, Cæs.
- Muscus saxatilis, aliquibus Alcyonium quintum Diosc. Imp.
- XII. Bursa marina & Alcyonij genus 4. Cæs.
- XIII. Rosa marina ad quintum Alcyonij speciem referenda, Cæs.
- XIV. Pila marina, Cæs.
- XV. Pila marina velut ex ampullis constans ad spumæ similitudinem. Spuma maris, Cæs.
- Variat colore modò candido, modò rubro, aliquando flavescente.

ZOOPHYTA.

Z *ζώφυτα* sunt quæ nec animalium, nec plantarum, sed tertiam ex utroque naturam habent, & ut Aristoteles loquitur, τὰ ἐναμφότερα ζώοντα καὶ φυτόνα, quæ ambigunt inter plantam & animal, quæ Plantanimalia dici possunt: talia sunt Spongia, Urtica marina.

SPONGIÆ.

Σ *σπόγγη* Græcis, Spongia: Etymologicus sic dici scribit *παρα τὸ πᾶν τὰ ὑγρὰ*, quod humorem attrahat & combibat. Dioscoridi lib. 5. cap. 138. è spongiis alias nonnulli mares appellaverunt, quæ tenuibus sunt fistulis ac spissa denseve, è quibus rursus duriores *τράγυς* nominaverunt: alias vero sœminas, quæ contrario ac antedictæ modo se habent. Et Plinio lib. 9. cap. 45. Spongiarum tria genera accepimus: spissum ac prædurum & asperum, *tragos* id (ab odore gravi) vocatur: minus spissum & mollius, *manon*: tenue densumque, ex quo penicilli (sive rurunda sinuosis & cavis ulceribus immittuntur) parantur. Hæ sane *ζώφυτα* & *ζώοδενδρα* dicuntur, quæ ut habet Plinius l. 1. neque fruticum neque animalium, sed tertiam quandam ex utroque naturam habent: ejusmodi, inquit idem, sunt Urtica & Spongia.

- I. Spongia globosa, Imper.
- II. Spongia compressa, Imper.
- III. Spongia compressa magna. Spongia marina alba & flava, Tab. Ger. Spongia compressa latissima, Imper.
- IV. Spongia hircina, Imper.

- V. Spongia velaris, Imper.
- VI. Spongia ramosa. Confervæ marinæ genus, Lob. Lugd. Corallina Britannica Penæ, Lugd. an *Isidos plocamon* corallio similis Pl. l. 1. c. 24.
- VII. Spongia ramosa fistulosa.
- VIII. Spon-

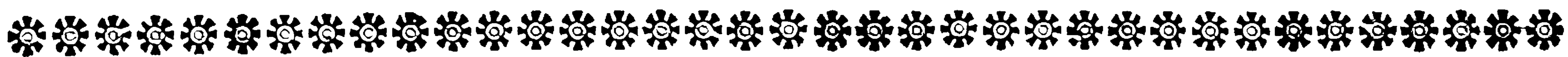
VIII. Spongiosus fucus, Imper. humanæ: aliæ figuræ turbinatæ instar pini.
 Hujus diversæ species: una barbæ similis: altera IX. Spongia forma infundibuli.
 ra arbusculæ in ramos divisæ: alia instar manus Spongia elegans, Clus. exot. l. 6. c. 11.

URTICA MARINA, ET ALIA.

Urtica dicta, quod admota contrectantus manum pugnat. Sic Plinius lib. 9. cap. 45. Urtica noctu vagantur, noctuq; mutantur: carnosæ sicut hinc natura & carne vescuntur: vis pruritu mordax eademq; que terrestris urtica, &c. Verùm Bellonius, inter pisces molles: Rondeletius, inter animalia imperfecta & quidem genere mollia refert.

Genus duplex Aristotelis 5. hist. 16. At Rondeletio species sex sunt. Plinio lib. 9. c. 43. alterum earum que soluta sunt, quas vagari scribit Plinius: alterum earum genus saxi affixum semper haeret.

I. Urtica 5. & 6. Rond. (& ex eo Aldroan. Urtica soluta 1. & 2. Tab.	detur, Aldroan.
II. Urtica explicata & contracta, Bello. Italis Cunnus marinus: & Tab. de his vide Gesn. Bellon. Rondelet. & Aldroandum, qui formas diversas pingit.	VII. Penna marina, Rond. Ges. quæ Mentula alata piscatoribus, Aldro. cui duplex est.
III. Pulmomarinus, Matth. Tab. Aldroan.	VIII. Manus marina, Ges. ex eo Aldroan.
IV. Holothuria, Aristot. Plin. Rondel. (qui duas species habet) & Aldroan.	IX. Arantia marina.
V. Tethya, Aristot. Plin. Rond. Bellon. Ges. Aldroando, cui sex species.	X. Malum granatum, Aldro.
VI. Mentula marina, Rond. cui duplex est. Genitale marinum, Bellon. Epipetron Gesneri, cum hac convenire videtur,	XI. Malum insanum marinum, Rond. ex eo Aldroan.
	XII. Pyrum marinum, Aldr.
	XIII. Cucumer marinum, Plin. Rond. ex eo Aldroan.
	XIV. Uva marina, Plin. Rondelet. ex eo Aldroan.
	XV. Fungus marinum, Aldroando.

S E C T I O Q U I N T A.
 F U N G I E T T U B E R A.
 F U N G I.

Fungi Græci μύκητες dicuntur: de quibus Theophrastus 1. hist. 8. & 9. Fungus pediculum longè majorem, æqualem quam Gladiolus habet & radice penitus caret: & 3. hist. 9. verum è radicibus arborum & juxta radices erumpit: & 4. hi 8. cum autem aqua plures inceserint fungi juxta mare rubrum quodam in loco erumpunt, qui Sole tacti in lapidem mutantur. Horum origo Plin. l. 22. c. 23. ex pituita arborum. Nam Fungi sicut & Tubera, neq; planta, neq; radices, neq; flores, neq; semina sunt, sed nihil aliud quam terra, arborum, lignorum putridorum, aliarumq; putrilaginum humiditates superflua: id quod inde colligi potest, quod omnes Fungi & Tubera, maxime ea que edendo sunt, à tonitruis & pluvioso cæli statu frequentius nasci soleant.

Differentia duplex Dioscor. l. 4. c. 83. aut enim edules sunt, aut exitiosi hi multis de causis tales evadunt: aut qui juxta clavos rubiginosos, aut pannos putridos, aut serpentum latibula gignuntur, aut arboribus privatim fructus noxios ferentibus adnascuntur. Habent verò qui tales sunt intra se lentorem quandam concretum & strigmenti modo viscosum, & terra eruti si reponantur, celeriter corrupti computrescunt. At Plin. l. c. Fungorum numerosa genera tutissimi qui rubent callo (fortè carne) minus diluto rubore quàm boleti: mox candidi, velut apice flammis insignibus. pediculus. tertium genus suilli, venenis accommodatissimi. Quidam discrevere arborum generibus. fico. ferula (potius betula) & gummi ferentibus. nos item fago, aut robor e, aut cupresso: omnium color lividus.

Verum alij ex terra nascuntur: alij veterum arborum caudicibus subinde & eorum ramis (vix enim ulla arbor senescens in qua non conspiciantur) adnascuntur: alij saxi, tectis stramineis, putridis lignis insident, & quandoq; supra firmum reperiuntur. Guilan. com. de. pap. μύκητες & alterum genus sive Ciema alterum dicit.

I. Fungus porofus.
 Fungorum primum genus, Trag. Lon.
 Fungorum præcipuum genus, Gef. col.
 Spongiola nonnullis, Dod. Imper. Neapolitanorum, Ponæ.
 Fungi, favaginofi, five Fungi rugofi favis mel-
 lis fimiles, Lob. belg.
 Fungus spongiofus Dalechampiij, Lugd.
 Fungi rugofi, Caft.
 Fungi efculenti primum genus, Cluf. hift.
 Fungi præcoces, Dod. belg.
 Hujus quatuor funt species: nam primus fun-
 gus parvus eft, rugofus albicans, quali fuligine
 infectus: 2. radicem Aristolochiæ rotundæ ex-
 iccatam refert, coloris ex ruffo fufci: 3. duplo
 amplior plerunq. orbicularis: 4. in longitudi-
 nem metæ inftar excrefcit.

II. Fungus apice pyramidali & angufto.
 Fungi efculenti alterum genus, Cluf.

**III. Fungus in metam fastigiatus albus fu-
 fco tinctus.**
 Fungi efculenti quartum genus, Cluf.
 Hic triplex eft: primus & fecundus parvus
 & mediocris, ambo coloris albicantis fufco
 tincti: tertius major magis fufcus, interdum
 notis diftinctus.

IV. Fungus orbicularis exalbidus pratensis.
 Fungi efculenti tertium genus, vel S. Georgij,
 Cluf.

V. Fungus angulofus pediculo exiguo.
 Fungi efculenti quintum genus, Cluf.
 Triplex eft: 1. angulofus: 2. magis orbicu-
 laris: 3. major, in tres lacinias divifus: ad ar-
 borum radices.

**VI. Fungus radice carens dimidium fun-
 gum & orbem referens.**
 Fungi pezizæ efculenti, Colum.
 Ad Fagorum radices Agarici modo crefcit.

**VII. Fungi umbilicum exprimentes plures
 fimul alti.**
 Fungus in populo alba, Matth.
 Populnei *αιγερταί*, Dod.
 Fungi efculenti sextum genus, Cluf.
 Ad arborum radices, fola magnitudine diffe-
 rens observatur, ex ætate proveniens.
 Fungorum fub Populo nascentium, qui Turini
 vocantur, fubrudentium, pediculo candido, qui
 in cibis minimè probantur, Cæf. auctore.
 Huc referendi Calucci vulgo dicti apud Portam,
 qui bini aut tres ab uno pediculo prodeunt ve-

lut galli cristæ, acri odore, coma velut villofa.

VIII. Fungus umbilicum referens variegatus.
 Fungi efculenti decimum tertium genus, Cluf.
 Variat: nam in primo supernè color ex cæru-
 leo, viridi & fufco commixtus confpicitur, in-
 fernè ex albo subluteus: 2. supernè color flave-
 fcens veluti fuligine infectus, infernè albus fu-
 fcis strijs diftinctus: 3. supernè ex albo viridis,
 infernè candicans & striatus: 4. supernè ex pur-
 pureo & saturatè rubro, raris albis maculis no-
 tatus; infernè candicans fufcis strijs afperfis,
 oris dilutè purpurafcentibus: 5. afperior reli-
 quis, supernè coloris ex albo fufci, inferius can-
 dicans, fufcis strijs difcurrentibus.

**IX. Fungus orbicularis fulcatus albus fufco
 permixto.**
 Fungi efculenti feptimum genus, Cluf.
 Duplex eft: alter tumens, coloris vel àlbi fu-
 fco permixti, vel maculis quibusdam afperfis:
 alter orbicularis candicans.

X. Fungus pileolo lato orbiculari candicante.
 Fungi orbiculari, vel Fungorum tertium ge-
 nus, Trag.
 Fungi boleti, Cord. in Diosc. Lon.
 Fungi nemorum, Lob. Belg.
 Fungi efculenti octavum genus, Cluf.
 Triplex eft: 1. minor candicans: 2. major
 albicans maculis fufcis & flavescentibus afper-
 fis: 3. amplior adhuc ex fufco fubrubens.

**XI. Fungus pileolo lato orbiculari flave-
 fcente.**
 Fungi quartum genus, Trag.
 Capreolini, Tabern.
 Fungi efculenti duodecimum genus, Cluf.

XII. Fungi pileolo lato & rotundo.
 Fungi efculenti nonum genus, Cluf.
 Hujus quatuor funt differentiæ: 1. fupina
 parte candicans, infernè magis fufcus evidenti-
 bus strijs donatus: 2. supernè albicans craffis
 strijs insignitus: 3. supernè in albedine magis
 fufcus, pediculo craffiore nigricante: 4. rufefcit
 & pediculo eft albo.

XIII. Fungus pileolo lato & rotundo livido.
 Fungi vulgares Amanitæ vel Boleti, Trag.
 Fungi, Matth. Lac. Lon. Dod. Caft. Lugd.
 Fungi vulgatiffimi efculenti, Lob. ico.
 Hic ad præcedentem referri potelt.

**XIV. Fungus pileolo in plano orbiculari
 villofo.**
 Fungi efculenti decimum genus, Cluf.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

XXX. Fungus digitatus major.
Digitelli genus spectabili magnitudine, ut unus sufficiat, qui in castaneis reperitur, Cæs.

Plinius forte hunc intellexit, cum inquit, mox candidi veluti apice flaminis insignibus pediculis: quos Galenus Amanitas vocat, secundo loco inter innoxios. Lacinia Hermolao dicitur

XXXI. Fungus candidus digitatus minor.
Digitelli (vel Fungi 5. genus) Trag Lon.
Digitelli sive Manninæ vulgo, Cæs.

Hic veluti in parvos digitos fissus est.

XXXII. Fungus maximus Ungaricus; multis lacinijs squammatim incumbentibus.
Fungi esculenti genus 21. monstruosum, Clus.

Tanta molis, ut ternos, aut quaternos paciscere possit: sunt qui dicant, nonnunquam tanta amplitudine excrescere, ut bigam facile impleat. Variat colore ex rufo nigricante, vel ex albo nigro, aut multis maculis nigris in albo conspersis notatur. an Gallinacea Neapolitanorum, Portæ: quæ mirabilis formæ & ad eam amplitudinem excrescit, ut brachijs diductis homo vix amplecti possit, pondere sexaginta librarum, ut integro universa familia vesci possit.

XXXIII. Fungus in saxis proveniens.

Fungi è lapidibus, Matth.

Fungorum postremum genus è saxis, Portæ.

Fungus in lapide fungoso Neapoli, Cam. in Matth. ger. Cæs.

Fungus petrosus, Imper.

Ex hoc fungi toto anno enascuntur, si aqua irrigetur etiam domi asservatus, crescit induratis, Cæs. Præciditur ad esum, alius subnascitur, semperq; novos producit, septem diebus perficitur: sexies anno demetitur: terra dodrante operitur. Afferuntur lapides ex Vesuvio, ex Fageto, ex Partenio, ex Cargano & celsioribus montium partibus, Joh. Bapt. Porta.

XXXIV. Fungi circa Babyloniam.

Fungi boni saporis, quos etiam crudos Æthiop. comedunt, præter quos nihil aliud circa Babyloniam, quamvis bona & pinguis terra sit, crescit: part. 3. Ind. Orient. c. 5. sed quales?

Fungi noxii.

I. Fungus membranaceus auriculam referens, sive Sambucinus.

Fungus ad Sambucum, Trag.

Auriculæ Judæ vulgo.

an Fungus auricularis, Imper.

Fungorum perniciosorum 1. genus, Clus.

II. Fungus putridus arborum ramis inhærens, plurimis simul cohærentibus.

Fungorum noxiorum genus 24 Clus.

Triplex est: 1. & 2. interdum simplex, interdum plures: ille ruber, hic egregiè rubet & floridus est: 3. corpore rugoso, bini, plerunq; terni, elegantiore auri colore præditi.

III. Fungus in caudicibus nascens unguis equini figura.

Fungi ignarij, Trag.

Ignarij vulgo Esca, Cæs.

Hic attritu silicis ignem excipiunt.

IV. Fungus ad cutim extergendam aptus.

Fungi ignarij species, qua in tonstrinis prostrigili utuntur, Cæs.

Fungus furfures capitis depellens, Imper.

V. Fungus acetabulorum modo cavus radice carens.

Fungi Pezicæ Plinij, Col.

VI. Fungus Hepaticæ saxatilis forma.

Fungi Pezicæ altera species, Col.

An hi duo posteriores perniciosi sint, dubi^o sum.

VII. Fungus saliginus lichenis forma variegatus.

Fungorum noxiorum 4. genus, Clus.

VIII. Fungus cerasorum imbricatim alter alteri innatus variegatus.

Fungorum noxiorum 5. genus, Clus.

IX. Fungus pannis laceris similis igneus.

Fungus quem ignem sylvestrem vocant, Cæs.

X. Fungi ex eodem pede sed non conspicuo numerosi.

an Prunuli, Trag.

Fungorum perniciosorum 2. genus, Clus.

Varij sunt magnitudine & forma, omnes coloris ex albo pallido & fusco commixti: sub pruno nascentes.

XI. Fungus fimetarius in plano orbicularis candidus.

Fungorum noxiorum tertium genus, Clus.

an Præcolis similis, Cæs.

XII. Fungus pileo infernè subrufo aut nigricante, quem aliqui, nec sine periculo comedunt, Cæsalp.

XIII. Fungus coryleus orbicularis.

Fungorum noxiorum 6. genus, Clus.

XIV. Fungus buffonius orbiculatus.

Fungorum noxiorum septimum genus, Clus.

Triplex est: 1. in metam sublatus albus, fuligine

fuligine infectus, in summo flavescens: parte cava fuscus, nigris strijs distinctus: 2. magis orbiculatus, supernè modò fuscus ex albo pallens, modò flavus fuligine infectus, maculis albis & nigris aspersis, rubetæ colorem refert: internè albus, strijs subfuscis levibus distinctus: 3. major in plano orbicularis, superius albus, rubore admixto & maculis pallescentibus aspersis: internè pallidus fuliginosis strijs distinctus

XV. Fungus fatuus candidus pileolo in metam assurgente.

Fungorum noxiorum undecimum genus, Clus.

XVI Fungus betulaceus orbiculatus albus. Fungus ad betulam, Trag.

Fungorum noxiorum octavum genus, Clus.

XVII Fungus orbicularis ex atro rufescens.

Fungorum noxiorum nonum genus, Clus.

XVIII. Fungus minimus flavescens infundibuli forma.

Fungorum noxiorum decimum genus, Clus.

XIX. Fungus muscas interficiens.

Fungi muscarij, Trag Cord in Diosc. Lon. Tab.

Fungorum noxiorum 12 genus, Clus.

Hujus quinque species: 1. orbicularis, cui supernè color vel pallescens, rubedine & fuligine admixtis: vel lividus & fuligine infectus, maculis albicantibus atro permixtis inspersis: internè albus, fuscis strijs variegatus. 2. orbicularis, supernè coloribus ex purpura dilutiore & saturatiore, rufo, pallido & albo variè mixtis: internè pallido, nigris strijs sulcato. 3. ætate variat: emergens Ari radicem imitatur, coloris lateritij, maculis albicantibus aspersis: adultior, orbicularem figuram acquirit, interdum per latera fissus, coloris prona parte rubri, albis maculis infecti: supina albi, cum strijs levi fuligine infectis. 4. junior, minore est orbe, rubro colore saturo, instar concreti sanguinis tincto, maculis plurimis exalbidis aspersis: adultior multo latior, rubro colore remissiore tinctus & præter exalbidas maculas veluti intercurfantibus undis, distinctus 5. junior coloris ex rufo fusci & velut fuligine infecti: adultior, latior in metæ formam assurgens, oris valde laceris, coloris supernè ex albo rufo, pallido, fusco mixti & id vel radiatum, vel maculis inspersis: inferiore fuliginosis nigris strijs interfecantibus.

XX. Fungus latus orbicularis candidus.

Fungorum noxiorum 13. genus, Clus.

XXI. Fungus latus orbicularis oris intus conversis.

Fungorum noxiorum 14. genus, Clus.

Duæ sunt species: magnitudine & supinæ partis colore inter se differentes.

XXII Fungus pediculo in bulbi formam excrecente.

Fungorum noxiorum 15. genus, Clus.

Duplex est: supernè pallidus, maculis dilutè nigricantibus distinctus & oris deorsum reflexis: internè multis strijs expallido fuscis distinctus: 2. tetri coloris est, radicis potius fragmentum, quam fungus videtur, quod utraque manu vix comprehendere potest.

XXIII. Fungus clypeiformis major.

Fungus alter venenatus clypeiformis olidus, Lobel. belg.

Fungus alius clypeiformis perniciosus, Cl. ad.

XXIV. Fungus clypeiformis minor.

Fungorum alterius generis alter, Dod.

Fungus clypeiformis lethalis, Lob. belg.

Fungus perniciosus vulgaris, Clus. ad.

Alij albi, aut cinereis fuscisve maculis notati, in cavitate nigri: nunc & plani ut acetabula: nonnulli etiam parmis similes.

XXV. Fungus latus oris laceris.

Fungorum noxiorum 17 genus, Clus.

Duplex est: colore superna parte rufo ad nigredinem tendente in medio flavescente: internè pallido, strijs fuliginosis distincto: 2. colore supernè ex pallescente fuliginosus, venis ex albidis maculosis: pars infima ut & fungi substantia, omnia atra, crassis nigris strijs obscure apparentibus.

XXVI Fungus oris laceris & in laciniis divisus.

Fungorum noxiorum 16 genus, Clus.

In hoc triplex differentia occurrit.

XXVII. Fungus parvus, parvi galeri formam exprimens, rufo.

Fungorum noxiorum 18 genus, Clus.

XXVIII. Fungus parvus galericulatus alter flavus.

Fungorum alterius generis primus, Dod.

Fungus parvus lethalis galericulatus, Lob. belg.

Fungus exilis perniciosus vulgaris, Clus. ad.

XXIX. Fungus orbicularis secundum vias & in querceris Autumno nascens.

Fungorum noxiorum 19. genus, Clus.

Hujus sex species sunt.

1. Supernè coloris ex flavo, rufo, fuliginoso commixti: internè ex pallido fusci, multis strijs

exarato. 2. amplior est, supernè coloris vel rufi, raris maculis conspersi, vel fusci & fuliginosi: inferius pallidi, fuscis maculis aspersis, vel ex fusco omnino pallidi. 3. ex cineraceo fusci coloris, notis quibusdam distincto, lacer & hians. 4. supernè, ex atro rufescens: infernè flavus, maculis parvis aspersis: vel fusco supernè & scissuris quibusdam albis lacero: infernè ex flavo tantum pallescente. 5. supernè tumens & latericei, infernè cinericei coloris, & hic Fungi perniciosi generis 19. species dubia, Clus.

XXX. Fungus tuberis figura.
Fungorum noxiorum 19. species 5. Clus.

Hic ætate variat: junior supernè coloris fusci, infernè rubri saturi & nigricantis, oris flavis: dultior orbicularis, supernè fusci coloris, diluto rubore permixto: infernè ex rubro atro & obscuro: ipsum verò corpus contractum cærulei, virescente intercepti est coloris.

XXXI. Fungus cyclamini radicem colore & forma referens.

Fungorum noxiorum 19. generis species 7. Clus.

XXXII. Fung. omnium ampliss. purpureus.
Fungorum noxiorum 19 generis species 3. Clus.

XXXIII. Fung. crassus in metam surrectus.
Fungorum perniciosorum 20. genus, Clus.

Hic quadruplex est:

1. supernè cineraceus, infernè ex flavo pallens.
2. supernè, vel ex pallido fuscus, vel fuliginosus, infernè ochræ colore. 3. rufus: infernè ochræ colore fuligine perfusa. 4. ex rufo & fuliginoso commixti: infernè subrufo colore multis strijs fuliginosis intersecantibus.

XXXIV. Fungus abietinus oris reflexis substantia rubra.

Fungorum noxiorum 21. genus, Clus.

XXXV. Fungi dumetorum ex uno pede prodeuntium.

Fungorum noxiorum 22. genus, Clus.

Quadruplex est:

1. seni aut septeni orbiculati sed fornicati flavi, macula nigra distincti. 2. octo aut novem coloris flavi, rufo suffusi: infernè flavi, macula nigra distincti. 3. majore est orbe, quindecim aut pluribus ex eodem pede nascentibus, supernè vel rufi, vel ex rufo dilute albescentes: infernè subalbidi, crassis fuscis strijs distincti: quinta species, Clus. 4. turbinato corpore seni aut plures, supernè cineracei ex rufo coloris aut fusci: infernè crassis nigris strijs distincti.

XXXVI. Fungus truncis humi jacentibus innatus, pluribus ex uno pede prodeuntibus.
Fungorum noxiorum generis 22. species 3. & 4. Clus.

Hic præcedente multo minor: & duplex:
1. viceni & plures ex eodem pede supernè rufi, infernè fuscis strijs exarati. 2. triceni & plures colore inter se varij, vel flavo rufo perfusi, vel omnino rufi & fusci, infernè nigricantibus strijs notati.

XXXVII. Fungus orbicularis in palustribus.
Fungorum noxiorum generis 23. species quatuor, Clus.

1. orbe tumido eleganter rubro infernè albicans fuscis strijs exaratus. 2. paulo amplior, supernè coloris rufi & ad lateritium tendentis: infernè dilutioris & strijs frequentioribus distinctus. 3. coloris ex albo, rufo & fusco variè commixti. 4. orbe est inæquali, supernè ex cineraceo candidans: infernè etiam, sed fuscis strijs ad extremas oras productis.

XXXVIII. Fungus foetidus penis imaginem referens.

Phallus, Hadr. Junio.

Phallus Batavicus, Lugd.

Phallus Holandicus, Satyrion trifolium Matthiolo, Ponæ Ital.

Fungus virilis penis arrecti facie, Lob. belg.

Fungus marinus, Dod. belg.

Fungi perniciosi 23. generis species 5. Clus.

XXXIX. Fungus minimus ligneis tabellis areolarum hortorum adnascens.

Fungus minimus *ἀνώνυμ*, Clus.

XL. Fungus ramosus candidus.

Fungorum noxiorum 25. genus, Clus. at figura habetur hist. ap. alt.

XLI. Fungus ramosus coriaceus.

Fungus borfaro, Imper.

Hujus ad ignem concipiendum apud Neapolitanos usus est.

XLII. Fungus rotundus orbicularis.

Fungorum noxiorum generis 26. species 3. Clus.

Fungus ovatus, crepitus lupi, Trag. Lon.

Fungus orbicularis, Dod.

Fungus glomeratæ rotunditatis, Lob. belg.

Lupi crepitus, Cast. Col.

Triplex est magnitudine, non nihil etiã forma differens. 1. initio eximij candoris, dein pallescens tanquam fuligine suffunditur, maturus contractus pulverulentum fumum effundit.

Pezicæ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

I. Tubera, Matth. Ang. Cord. in Diosc. Lac. Lon. Dod. Cast Lugd. Tab. Cæf.

Tuqera terræ, Tab. Ger.

II. Tubera cervina: & Lob. belg.

Fungus cervinus, sive Cervi boletus, Matt. Lon.

Fungi cervini Boleti officin. Cord. in Diosc.

Boleti cervini orbiculati, Thal.

Sic dicta quia reperiuntur ijs in locis ubi cer-

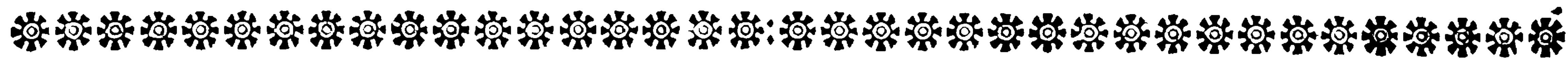
vi libidinem suam exercent: quamvis Cordus invenerit etiam in præruptissimis montium sylvis, quo ne damæ & rupicaprae quidem pervenire possunt, ne dum cervi.

III. Tuberibus similis fructus Indicus.

Fructus sub terra nascens, Monardi & Lugd.

an Mamci Brasilianorum, apud Lerium par. 3.

Ind. Occid. c. 12.

SECTIO SEXTA.

CARDUUS; CIRSIUM; CNICUS ET ATTRACTILIS; ACARNA; CHAMÆLEON SIVE CARLINA; ACANUS; CARDUUS LACTEUS;

Cardus Sphærocephalus; Cardus totentofus; Acantha sive Branca Ursina; Scolymus sive Cinara; Cardus Spinosissimus; Dypfacus; Eryngium; Cardus Stellatus; Euphorbium & Anteuphorbium; Tragacantha; Poterium;

Drypis; Amonis sive Resta Bovis.

CARDUUS.

Plantarum spinosarum divisionem universè à Theophrasto, part. 1. hist. 16. part. 6. hist. 3. & 4. sic expressit. *Ἀκανθώδης, id est, spinosa, sive aculeata alia in totum spinosa, alia non in totum: in totum spinosa, ut Cor-ruda, Scorpius: non in totum spinosa φυλλάκανθα, id est, quæ folia omni ex parte sic in spinas divisa habent, ut tangenti præter spinas undiq, nihil occurrat, ut acorna, drypis, acanacea. Alia eis ὄξυ προήμισι ἢ παραγωνίσει, id est, mucronantur & habent latera angulosè dissecta, ut Smilax, Ilex. Alia eis ὄξυ προήμισι ἢ μὴ παραγωνίσει ut Ruscus. Alia sunt ἀκανθώδης ἐν τῶν ἄκρων, ἢ περιουδῶν ἢ συνθιχίσι, mucronata & infecta pectinum modo, ut abies, pinus, picea, cedrus, juniperus. Alia παρακανθώδης ἐν τῶν ἄκρων ἢ πλάγιων, id est, quæ spina folijs adnata, & mucrone pungunt & lateribus, ut ilex phellodrys. Alia παρὰ τῶν ἀκανθῶν φύλλον ἔχοντα, id est præter folium minimè spinosum horrentia, ut rhamnus, tribulus, ononis, stæbe. Alia ἐν τῶν κωνῶν ἀκανθῶν ἔχοντα ἢ φύλλον ἐπανακανθίσι, id est, spinas caulibus enascentes habentia, foliumq, in super aculeatum, ut capparus Aegyptia: quedam ὀρθῶς κανθα, id est, arrectis spinis muricata, ut smilax quedam καμποδῶς κανθα, id est, uncinatis arcuatisq, spinis armata. At Plinius l. 21. c. 15 sic expressit. Spinosa multa species: in totum spina est asparagus, scorpio: nullum enim folium habent. Quedam spinosa foliata sunt, ut carduus, eryngium, glycyrrhizon, urtica: us enim omnibus folijs inest aculeata mordacitas: Aliqua & secundum spinam habent folium, ut tribulus, ononis, phleos, quod aliqui Stæben appellavere: hipophaes spinis angulosis. Quedam in folio habent & in caule, ut Capparus. Tribulo proprietates, quod & fructum spinosum habet. Hæc Plinio.*

Verùm hic non de omnibus spinosis agemus, sed potissimum de Carduis & Acanaceis: de cæteris inter arbores & frutices.

CARDUUS.

Quemadmodum ἀκανθῶς ἢ ἀκανθα generaliter omnem spinam denotat: sic & Σπόγγιον Græcorum, Latini Carduum generatim interpretantur. Similiter ἀκανθῶς, etsi herba quedam sit spinosa Theophrasto 6. hist. 1. tamen eidem l. 6. c. 4. sic etiam dicitur illud quod in Carduorum genere, velut malum extnberat. Unde quasi dicas Acanaceus, spinam Acani genere est. Sic etiam Theoph 6. hist. 3. illorum quæ folio constant aculeato genus magna ex parte acanaceum est: acanaceum inquam, quoniam conceptus & id cui flos inheret, aut etiam fructus, spina vel spinaceum quidpiam sit.

Carduus in pratis humidis vineis.
& avena.

I. Carduus pratensis latifolius.

Carduus pratensis, Trag. Ges. hor. Ad. Lob. ico.

Carduus, limonia forte Theophrasti (conjectura ex natalibus sumpta) Ges. hor.

Brassica pratensis, Lon.

Acanthus sylv. Lugd.

Theophr. 6. hist. 3. λειμονία (Gaza malè Betam sylvestrem vertit) in genere carduorum, aculeatis folijs constat.

II. Carduus pratensis folijs tenuib. laciniatis.
Erisi-

Erisithales, Ang. Lugd.

Plin. l. 26. c. 13. Erisithales est flore luteo, folijs acanthi.

III. Carduus pratensis Asphodeli radice latifolius.

Leucacantha, Ang.

Carduus bulbosus Monspeliensium, Ad. Lob. ic.

Cirsio quinto congener, Clus. hist.

Hujus alteram speciem multis spinis donatam Lobelius notavit.

IV. Carduus pratensis Asphodeli radice, folijs profundè & tenuiter laciniatis.

Acanthus sylv. alter Dalechampij, Lugd.

Jacea aculeata seu tuberosa, vel 4. Tab.

Jacea tuberosa, Ger.

V. Carduus pratensis polycephalus, sub Carduo 6. in Prodr. descriptus.

VI. Carduus palustris, in Prodr. sub 5. descriptus.

VII. Carduus vinearum repens folio Sonchi.

Ceanothus, Theoph. Ang. Lugd. Col.

Theophrast. l. 4. histor. 11. Hujusmodi verò est

etiam spina *νεαίωβ* verum non arundinosa, neq; geniculata radix hujus.

VIII. Carduus in avena proveniens.

Carduus sylv. in avena, Trag.

Carduus avenarius, Thal.

Carduus arvensis, Tab.

Carduus muscatus, Ger.

Alius procerior alius humilior: floribus rufis roseis, candidis.

Carduus mollis.

I. Carduus mollis folijs Helenij.

Carduus montanus folijs Helenij non spinosus, Camer.

Carduus mollis, Camerarij, Clus. pan. & hist.

II. Carduus mollis latifolius, lappæ capitulis, qui 1. in Prodr. in.

III. Carduus mollis lapathi folijs.

Carduus mollis vel mollior 2. Clus. pan. & hist.

IV. Carduus mollis folio oblongo Cirsij capitulo.

Carduus mollis 3. Clus. pan. & hist.

V. Carduus mollis laciniato folio.

Carduus mollis primus, Clus. pan. & hist.

Carduus mollis tenuifolius, Cam.

Flos cæruleus, quandoque albus, interdum purpureus.

CARDUUS CIRSIIUM DICTUS.

Kρισίον, quòd dolores νεφῶν, id est, varicum sedet, Dioscoridi l. 4. c. 119. quod hu verbis descripsit: caule est tenero, duum fermè cubitorum, triangulari, ab imo folijs rosea pusillis circumdato, quæ quidem angulos habent ex intervallis spinosos, sed molles: folijs buglosso similibus, modicè hirsutis, longioribus, subcandidis & per extremitates aculeatis. est autem pars summa caulis rotunda & hirsuta illiq; insident capitula in summo purpurea, quæ in pappos seu lanugines solvuntur. Cirsion Plinio l. 27. c. 8. qui eodem ferè modo descripsit.

I. Cirsium maximum Asphodeli radice.

Cirsium maximum montanum incano folio, vel 5. Clus. pan. & hist.

II. Cirsium latissimum.

Cirsium, Dod. gal. Lugd.

III. Cirsium majus singulari capitulo magno.

Cirsium majus, Lob.

Cirsium tertium, Dod. Clus. pan. & hist.

an Cirsium tertium, Cæs.

Variat flore, staminibus purpureis aliquando niveis: folijs quæ in eadem planta alia integra sunt, alia profundius dissecta.

IV. Cirsium majus singulari capitulo magno: vel incanum variè dissectum.

Cirsium Anglicum, Lob. Lugd.

V. Cirsium singulari capitulo squammato: vel incanum alterum.

Cirsium secundum vel Britannicum, Clus. pan. sub Carduo 2. descriptum.

Anglicum secundum, Eid. hist.

VI. Cirsium singularibus capitulis parvis.

Cirsium, Dod. alterum, Ad. Lob. an. & Cæs.

Cirsium tertium & montanum primum, Clus. pan. & hist.

Cirsium aliud Dodonæi, Lugd.

VII. Cirsium folijs non hirsutis floribus compactis.

Cirsium, Matth. Gesn. hort. Lac. Ad. Lob. Cast. Lugd. Eyst.

Cirsium secundum, Dod. quartum, vel montanum secundum, Clus. pan. & hist.

Cirsium agri Pisani, Cæs.

III. Cirsium angustifolium non laciniatum.

Cirsium Pannonicum primum pratense, Clus. pan. & hist.

IV. Cirsium angustifolium, in Prodr. in.

CNICUS ET ATRACTILIS.

KNICUS & Dioscoridi l. 4. c. 196. Theophr. *uviv* 1. hist. 12. & *uviv* 6. hist. 1. 3. 4. Cnicon, Plinio: Latinis, Cnicus & Cnecus. Dicitur autem Cnicus, ἀπὸ τῆς κνίσειν, quod mordere & pungere significat: vel ἀπὸ τῆς κνίσις, quod pungendo pruriginem excitet, quod de sylvestri rectius, quam de sativo dici potest: an potius à floris colore, cum *κνίσις* exponatur croceus, rutilus. Dioscorides sic descripsit: folys constat oblongis, per ambitum divisis, asperis, aculeatis: caulis cubitalibus, & in eorum cacumine capitulus olivæ magnitudine, flore croci: semine candido aut ruffo, oblongo, anguloso. Ex his duo Cnici genera tradi colligitur, candidum scilicet & ruffum. Quare Theophr. 6. hist. 4. in sylvestrem, urbanumque divisit. Sic enim sparsim de Cnico inquit: fructum aculeatum ac veluti retorridum fert: florem unà cum staminibus ipsis edit: folys aculeatis inter Acanacea excipitur, unà cum Struthio & Soncho: quamvis enim natura spinosa sint, seminis tamen conceptum non spinosum habent: multus caulibus constat & ramos fundit: sylvestri urbanoque discernitur: sylvestris genera duo notantur: alterum urbano admodum simile, recte caulis tamen: quamobrem ex eo mulierum priscarum nonnulla colo utebantur: fructum nigrum, majusculum amarumque parit. Verum Dioscorides, per Cnicum ruffum videtur intelligere genus syl. quod ex foliorum descriptione significatur, quod fortè apud Theophrast. etiam Atractylis vocatur. Sic dam Theophr. dicit seminis conceptum non spinosum habere, de urbano intelligendus videtur, & hoc ex Plinio l. 21. c. 15. colligitur. Cnici, inquit, differentia prima, sylvestris & sativa: sylvestriam duas species: una mitior est simili caule, tamen rigido: itaque & colu antiqua mulieres utebantur, ex illis, quare quidam Atractylida vocant: semen ejus candidum & grande, amarum (quibus verbis Plinius potius domesticum quam sylvestre demonstrat, & quia mitius, & quia semen candidum.) Altera hirsutior, porosiore caule, & qui pene humi serpat, minuto semine: aculeatarum generis hæc est. Dicitur hodie Carthamum, voce à Mauritanis mutuata, qui Karten vocant, vel ἀπὸ τῆς καρθαίειν quod est purgare: & Mesues, domesticum & sylvestre fecit.

Ατρακτύλις dicitur, quoniam eo ἀτρακτοί, id est, fusi antiquitas conficiebantur. Dioscoridi l. 3. c. 107. spina est Cnico similis sed quæ in summis virgultis folia multo longiora proferat: major autem pars nuda est & aspera, qua etiam femina pro colu utuntur: capitula etiam geri in cacumine aculeata, floremque pallidum: radix tenuis est & supervacua. Theophr. 6. hist. 3. & 4. Atractylis (factum agrestem Gaza vertit) spinosa est, & Cnico Acarnaque candidior est: habetque peculiare quod in folys evenit, decepta enim carmi que allata succum sanguineum effundunt, qua de causa φόνος, id est, cruor, à quibusdam spina hæc est nominata, &c. Et 9. hist. 1. succus sanguineus est spina quam Atractylin vocant. At Plinio l. 21. c. 15. Atractylis idem est quod Cnicus mitior: & c. 16. Atractylis sanguineum succum fundit, qua de causa phonos vocatur à quibusdam. & c. 21. Cnicus sive Atractylis, & c. ubi Dalechampius senset, Plinium & hoc & c. 15. ineptè cum Cnico Atractylidem confundere.

I. Cnicus sativus, sive Cartharum officinarum.

Cnicus urbana & sativa, Theoph. & Plinij.
Carthamus, Brunf. Trag. Fuch. Lon. flore croceo,
Camer.

Cnicus, Matth. Dod. ut: Lac. Ad. Cast. sativus,
Cæs. (cui & Crocus Sarracenicus) Eyst.

Cnicus sive Crocus sylv. Ang.

Cnecus, Tur. vel Cnicus, Ges. hor.

Cnicus sativus, Theoph. Cord. in Diosc. & hist.
Lob. Lugd.

Cnicus vulgaris, Clus. hist.

Flore est croceo, rarius albedo.

II. Cnicus cæruleus asperior.

Cnicus alter, Clus. hisp. & hist. Lugd.

Cnicus flore cæruleo, Lobel. Eystet. cæruleus,
Tabern.

Carthamum sive Cnicus flore cæruleo, Cam.

Carthamus sive Cnicus, Ger.

III. Cnicus purpureus folijs non spinosis.

Atractylis purpurea, Cæs.

IV. Cnicus sylv. hirsutior, sive Carduus benedictus.

Carduus benedictus, Brunf. desc. Frag. (cui & Acanthus Germanicus) Matt. Lac. Ges. hor. Ad.
Lob. Lugd. Cast. Tab. Cam. Ger. Eyst.

Atractylis hirsutior, Fuch. Dod. gal.

Atractylis sive Cnicus sylv. 2. Ang.

Acanthium, Cord. in Diosc. Lon.

Cnicus sylv. alter Theophrasti, Cord. in Diosc.

Fracast. Cæs. Lugd. Cam.

Cnicus supinus, Cord. hist.

Cnicus vel Atractylis sylv. Ges. hort.

Carduus benedictus & Atractylis altera species, Dodon.

Carduus sanctus, Atractylis Dioscoridis, Cæs.

V. Cnicus sylv. spinosior.

Carduus & Dipfacus minor, Brunf.

Atractylis-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Et Theophrasto 9. hist. 13. una candida, altera nigra: Vernilaginem Gaza reddit. Dioscoridi albus caulem non promit, verum ex medio spinam echino marino aut cinara similem erigit, floribus purpurascens & Plinio serpit in terra, echini modo spinas erigens: Et Theophrasto, capite est magno Acano simili, unde quidam Acanum vocarunt. At niger caulem habet dodrantalem, qui umbellam gerit, floribus spinosis tenuibus, hyacinthi æmulis & versicoloribus. Verum Plinio duplex est: ex 1. 1. 1. 1. scribit, aliqui marem dixere cui flos purpureus esset, & sceminam cui violaceus & una nascuntur cubitali, &c. Carlina vulgo quasi Carolina, quod credatur hanc herbam Carolo magno ab Angelo demonstratam fuisse, tanquam certissimum remedium ad pestem ab exercitu suo propulsandam.

I. Carlina acaulos magno flore.

Æbertwurk/ id est apri radix, Brunf.

Carduus panis seu pacis, Ericio Cord.

Chamæleon albus, Matth. Cord. in Diosc. Lac.

Cast. Lugd.

ixine Theophrasti, Ang.

Helxine Pliniana, Eid.

Spina arabica, Dod. gal.

Cardopatium caule nullo, Gesn. hort.

Carlina herbæriorum, Adv. Lob. ob.

Chamæleon albus Dioscoridis, Guil pap. Lob. ico. Clus. hist.

Carlina humilis (vel altera) Dod. Col.

Carlina vulgo, Cæs.

Carlina sessili flore, Cam.

Flore est albo: est & purpureo.

II. Carlina caulescens magno flore.

Chamæleon niger vulgaris, Trag. Eyst.

Chamæleon niger alter, Matth. Lugd.

Chamæleon, Lon. niger, Lac.

Chamæleon albus, Fuch.

Leucacantha, Dod. gal.

Cardopatium flore albo caulem habens, Gesn. hort.

Carlina sive Leucacantha, Dod.

Chamæleon albus caule donatus, Lob.

Crocodilium, Carlina caulem habens, Lugd.

Carlina major, Clus. pan elatior, Eid. hist.

Carlina alterum genus, Cæs.

Carlina caulescens, Cam. ep. & hort.

Carlina vulgaris caulem emittens, Col.

Flos albicans, rarissimè rubens.

Hanc aliqui à priore nihil differre censent, nisi quod caulem proferat: alij negant; certe priori congener est.

III. Carlina acaulis gummifera.

Chamæleon albus gummi, ut mastix ferens, Belli ep. 1. ad Clus.

Chamæleon albus Apulus purpureo flore gummifer, Col.

IV. Carlina acaulos minore purpureo flore.

Chamæleon albus seu exiguus, Trag.

Chamæleon parvus, Lon. exiguus, Lugd.

Carduus acaulis septentrionalium & Chamæleon albus Cordi, Lob.

Carlina minor purpureo flore, Clus. hist.

Chamæleon Septentrionalium exiguus appellatus, Col.

V. Carlina polycephalos alba: ad bicubitalem altitudinem excrescit, cujus folia superiora candida sunt: apud Helvetios in pascuis provenit.

VI. Chamæleon niger umbellatus flore cæruleo hyacinthino.

Chamæleon niger, Matth. Cast. Lugd.

Chamæleon niger Dioscoridis, Ang. Maranthæ, Adv. Lob. Cam. Col.

Chamæleon niger Cortusi, Dod. verus Dalechamp. Lugd.

Crocodilium, Tab.

A C A N U S.

DE Acano apud antiquos pauca reperiuntur, fortasse quia vulgarissima planta, omnibusq; cognita notas describere superfluum visum fuit: à qua reliqua spinarum genera Acanacea nuncupata. Apud Theophrastum 1. hist. 6. Ἀκανὸς inter φυλλόκωνθα recensetur: & 6. hist. 1. alia folijs aculeatis constant, ut ἀκανὸς, ἄγγυρον, κωνία, &c. Guiland. in pap. Ixina à Theophr. aliter Acanus vocatur: quam vocem ἰγύλω Carduum pineam Gaza exposuit. Plinius lib. 22. cap. 9. Sunt qui Acanon Eryngio ascribant, spinosam brevemq; ac latam herbam, spinisq; latioribus.

Carduus latifolius echinos obsoletæ purpuræ ferens.

Acanus, Anguil. Lugdun.

Agavanus Cretenium, fortè Acanus Theophrasti, Honor. Belli epistol. 5. ad Clus. & Ponæ Ital.

SILYBUM SIVE CARDUUS LACTEUS.

ΣΥΛΥΒΟΝ Dioscoridi lib. 4. cap. 159. spina est lata folijs Chamæleonti albo similis. Plinio lib. 22. cap. 22. Silybum Chamæleonti albo simile æque spinosum.

I. Carduus albis maculis notatus vulgaris.
Carduus albus & Chamæleon, Brunf.
Carduus Mariæ, Trag Fuch. ico. Gesn. hor. Lon.
Cast. Ger. vulgaris, Cam.
Carduus lacteus, Matth. Lugd.
Spina alba, Dod. gal. Lac. hortensis, Fuch.
Silybum, Ang. Adv. Lob.
Carduus Marianus, Cord. in Diosc. Tab.
Leucacantha, Lac. Cornaro.

Carduus leucographus, Dod.
Leucographis Plinij, Lugd.
Cardui sylv. aliud genus & Acanon Theophrasti, Cæsalp.
II. Carduus albis maculis notatus exoticus.
Carduus lacteus Syriacus, Cam.
Carduus lacteus vel Bedeguar Arabum, Rauvvolff.
Aga Cretenesium nomine, semen accepimus.

CARDUUS SPHÆROCEPHALUS.

I. Carduus Sphærocephalus latifolius vulgaris.
Chamæleon verus, Trag. niger, Fuch.
Spina alba altera, Matth. (at in prima edit. & ep.
Spina alba) Spina alba putata, Cam. ep.
Spina incognita, Fuch. ico.
Spina peregrina, Dod. gal.
Carduus Sphærocephalus, Cord. hist. Dodon. Tab. Eyst.
Echinopus, Gesn. hort.
Crocodylium, Lac. Adv. Lob. ob.
Ritro sive Rutro Theoph. Lob. ico.
Chalceios, Lugd.
Tetralix spinosa, Lugd.
Silybum, Lugd. desc.
Spina alba: item Arabica, Lugd.
Ruthrum alterum, Eid.
Sphærocephalus annuus, Cam.
Carduus globosus, Ger.

Fiuctu est pilæ modo rotundo, flore candido vel cæruleo, vel staminibus in medio cæruleis. κρονοδύλιον Dioscoridi lib 3 c. 12. Chamæleontis nigri figuram habet: nascitur in sylvis, radice longa, levi, aliquantulum lata, odore ut nasturtij acri. Idem Plinio l. 27. c. 8. qui radicem scribit longam, æqualiter crassam, odoris asperi. χάλια (Ærariam Gaza vertit) apud Theophrastum & Plinium esse volunt, cum tamen ejus historia apud neutrum extet: Sic Theoph. 6. hist. 3. inter natura spinosas Chalceios, quæ tamen non aculeatis folijs constat: Et Plinius l. 21. c. 16. Item acarna, leucacanthos, chalceos &c. in folijs non habent aculeos. Τετραλίξ (quam cum reliquis aculeatis plantis

enumerat Theoph. 6. hist. 3.) inquit, à quibusdam vocata æstate floret: Et Plinius l. 21. c. 16. quædam æstate florent ut Tetralix. Sed non est confundenda cum Erica, quam Athenienses Tetralicen vocant, eodem l. 11. c. 16. authore.

Ἀνανθολοσυνή sive Spina alba, folia fert Chamæleontis albi, sed angustiora & candidiora, aliquantulum hirsuta & aculeata: caulis bicubitalis candicans, &c. in cacumine capitulum spinosum, echini marini æmulum, at minus & oblongum: flores purpurei, in quibus semen seu Cnici, sed rotundius. Dioscorides lib 3. c. 14. & Plinius l. 25. c. 12. cui Spina alba dicitur.

Ἀνανθα ἀραβική, Spina Arabica, natura spinæ albæ similis esse creditur, Diosc. l. 3. c. 15. & Plinius l. 25. c. 12. Spinæ Arabicæ vires recenset.

ῥύθρον: Theophrastus 6. hist. 3. hæc solùm habet: alia supernè cacumine tantum ramos spargunt, quemadmodum Ruthrum. Sunt tamen qui velint mendosè pro ἐρυγγίς apud Theophrastum legi, quod ex Pliniana l. 21. c. 16. loci illius Theophrasti interpretatione colligitur, cum ibi non Ruthrum sed Eryngium legatur.

Hæc lubuit aspergere cum huic & sequentibus, hæc nomina à quibusdam tribuantur: at verborum brevitatis obstat quo minus certi quid statui possit.

II. Carduus Sphærocephalus cæruleus minor.
an Ritrum sive Rutrum Theoph. Ang.
Ritro floribus cæruleis, Adv. Lob.
Carduus sphærocephalus 3 Dod. Lugd.
Crocodylium Monspeliensium Dalech. Lugd.
Ruthrum Theophrasti, Eid.
Spina alba putata flore cæruleo, Cam. ep.

III. *Carduus sphærocephalus capitulo longis spinis armato.*

Spina alba, Ang Adv. Lob.

Carduus sphærocephalus acutus, Dod. Lugd. an Sphærocephalus maximus, Cam.

Hujus major & minor species sive 2. & 3. Dodon. & Lugd.

IV. *Carduus sphærocephalus minimus acutissimis folijs.*

Carduus Sphærocephalus 4. Dod. Lugd.

V. *Carduus capite rotundo tomentoso.*

Carduus eriocephalus, Dod. Clu. pan. & hist. Cam. Lugd. desc.

Carduus tomentosus & corona fratrum, Lob.

Acanthium montanum Dalech. Lugd.

Jacea lutea, Clusij, Lugd. ico.

Onopordon, Lugd.

Spina alba, Cæf.

Flore est purpureo, interdum albo.

Onopordon Plinius lib. 27. cap. 12. si comederint asini, crepitus reddere dicunt: de hoc idem testatur Dalechampius.

CARDUUS TOMENTOSUS CAPITULO LATIORE.

I. *Carduus tomentosus capitulo majore. an Spina Arabica, Ang.*

Carduus tomentosus, Adv. Lob. ico.

Spina Arabica Dioscoridis & Plinij, Matthiol. emend. & Cæf.

II. *Carduus tomentosus capitulo minore.*

Spina alba, Matth. Cast. altera, Matth. Lugd.

Carduus sphærocephalus quintus, Dod.

Spina alba altera, Cæf.

Hujus folia aliquando maculis albis notantur.

III. *Carduus tomentosus capitulis minimè aculeatis.*

Carduus aræophyllos Dalechampij, Lugd.

IV. *Carduus tomentosus capitulis echinatis. Leucacantha Monspeliensium Dalech. Lugd.*

ACANTHION.

Ἀκάνθιον Dioscoridi l. 3. c. 18. folia gerit spina alba similia, in summo verò eminentias aculeatas araneosa lanugine obductas, è qua collecta texta q̄, vestes bombycinis similes fieri ajunt. Plinius l. 25. c. 12. Spina alba similis est spina illa, quam Græci Acanthion vocant, minoribus multo folijs, aculeatus per extremitates, & araneosa lanugine obductis, quæ collecta etiam vestes bombycinis similes fiunt in Oriente.

Carduus tomentosus latifolius.

I. *Spina alba tomentosa latifolia sylvestris.*

Spina alba 3. Trag.

Spina alba sylv. Fuch Lon.

Acanthium, Matth. Dod. ut: Ad. Lob. Cast. Cam.

Lugd. qui Matth. & Fuch. figuram exhibet.

Onopordon Athenæi, Ang. Gesn. hort.

Onogyros Nicandri, Eidem.

Acanthium vulgare, Tabern. flore albo & flore purpureo.

Acanthium album, Ger.

Silybum sive Leucacantha Loniceri, Lugd. ico.

Carduus sylvestris, Cæf.

Floribus communiter purpureis, aliquando albis: hinc duæ figuræ apud Tabernæmont. & Gerardum.

Hæc duplex: altera folijs latioribus densa lanugine: altera angustioribus, tenuiore lanugine obsitis, & in hac capitula majora & innocentioribus spinis horrentia: hinc apud Dodonæum figuræ duæ, altera Lobelij, altera Fuchij.

II. *Spina tomentosa altera spinosior.*

Acanos forte Bellonij.

Onopordon, Dod. Cam. Tab. cui 1. & 2.

Acanthium Illyricum, Adv. Lob.

Onopyxus 3. Dalechampij, Lugd.

Carduus viarum, & Gard. viarum fl. albo, Ger.

Acanthium sylv. flore albo, Eyst.

Floris color ut prior variat: hinc duæ figuræ apud Tabernæmontanum & Gerardum.

III. *Acanthium peregrinum, Tab. quid? Solstitialis lutea peregrina, Ger.*

ACANTHA SIVE BRANCA URSINA.

Ἀκάνθα ἢ ἐρπύρανα (quasi serpens spina) Dioscoridi l. 3. c. 19. folia habet lactuceis latiora multò & longiora, eruca divisura, nigricantia, pinguis ac levia: caulem levem, binum cubitorum, digitali crassitudine, propè verticem ex intervallis foliolis quibusdam ceu alveolis circumdatum oblongis hyacinthinis, è quibus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Foliorum pediculi terra obruti candidi, à cute emundati, hyeme crudi cum sale & pipere in cibos veniunt: & licet capitulis sint spinosissimis, longissimis aculeis armatis & vix vescis; colitur tamen, ut stolones teneri gulę arrideant.

V. Cynara sylvestris latifolia.

Scolymus sylvestris, Ad. Lob.

Scolymus Dioscoridis, Lugd.

VI. Cynara sylv. Cretica.

Agriocinari, Belli ep. 2. ad Clus.

Agrioancinara Cretica, Ponæ Ital.

an Cynara sylv. Bœtica, Clus. cur. post.

Echini licet spinosissimi antequam aperiantur & crudi & elixi esitantur.

CARDUI ALIQUOT EXOTICI

I. Melocactus Indiæ occidentalis.

Echinomelocactus, Ad. Lob. ico. Clus. ex. lib. 4. cap. 24.

Melocarduus echinatus Penæ, Lugd. Tab. Ger.

Melocactus, Eyst.

Ex melone, pepone & carduo coaluisse videtur.

II. Carduus Guyavenensis.

Spina ex Guyava ex cardui capite detracta, Clus. exot. l. 2. c. 6.

III. Carduus spinosissimus brachiatis ex Hispaniola.

Pithaja, Card. de variet. Ges. hort.

Carduus pithaya Oviedi, Lugd.

Hujus fructus esitatus, urinas sanguini similis non secus quam Ficus Indiæ fructus causat.

IV. Carduus Insulæ Madagascar.

Cardui cujusdam elegantissimi caput sub fructu 15. Clus. exot. l. 2. c. 15.

V. Carduus Brasilianus folijs Aloës.

Nanas Theveti, Lugd. Clus. Garz. & par. 3. Americ. epist. 1. de Brasil.

Strobilus sive nux pinea, Monardi.

Ananas Acoftæ, Lugd. ap. Cast. & par. 4. Ind. Or. cap. 5. fig. 14.

Ananas, Ananasa: Brasilianis, Nana: Hispaniola, Jajama: Hispanis, Pinas, cujus duo genera, mas & fœmina, par. 6. Ind. Or. c. 38.

Pineæ nuces in America, Joseph. Acoftæ lib. 4. cap. 19.

Pineæ in arbusculis, Benzoni lib. 1. c. 28. vel par. 4. Ind. Occid.

Ananas optimus Americæ fructus, qui Panacous Brasilianis, Lerio cap. 12.

Aizoi majoris ortu persimilis exotica planta, Lob. icon.

Aberas nomine fructus Francofurti venalis fuit.

Species hujus tres secundum Oviedum: prior Jajama: altera Bonjama: tertia Jajagua dicitur.

VI. Carduus Brasilianus sylvestris.

Ananas sylvestris, Acoftæ, Lugd. Cast.

VII. Carduo Ananæ similis.

Hoyriri, Theveto.

SCOLYMUS THEOPHRASTI

Σ κόλυμ Theophrasto 6. histor. 4. (Carduus à Gaza vertitur) sive Limonia inter Acanacea, folijs constat aculeatus: pulchre diu floret, &c. radix lacteum succum emittit: floris quoq; proventus peculiaris videtur: etenim circa solstitium incipit: carnosam ciboq; idoneam partem crassescens fortitur: ortus autem ejus non spinosus, sed oblongus fieri assolet, &c. Plinio lib. 21. cap. 16. Scolymus floret sero & diu, Carduorum generis, ab ys distat, quod radix ejus vescendo est, decocta: mirumq; quod sine intervallo tota astate aliud floret in eo genere, aliud concipit.

Scolymus chrysanthemus.

Eryngium Vegetij, Ang. Cam.

Ascolimbros, Bellonio.

Scolymus Thophrasti, Clus. hisp. Ad. (& Eryngium luteum Monsp.) Lob. Cæs. Lugd. Taber.

Camer.

Carduus chrysanthemus, Dod. Ger.

Atractylis marina, Lugd.

Variat ratione loci: qui circa Monspelium provenit magis luxuriat, ramis latius sparsis &

longioribus: cujus folia lacteis maculis notata sunt: florib⁹ est paucioribus, quam in ea planta quam Hispania profert: hinc duæ icones à Dodonæo & Clusio in sua historia proponuntur: illa quidem nomine

Scolymi Theophrasti Narbonensis, Clus.

Cardui chrysanthemi alterius figura, Dod. hæc

Scolymi Theophrasti Hispanici, Clus.

Cardui chrysanthemi, Dod.

CARDUUS SPINOSISSIMUS.

Ο *Ἰσχυρὸς* à Theophrasto 6. hist. 3. & à Plinio l. 21. c. 16. inter spinosas stirpes numeratur (natura, inquit Theophrast. spinosus est) Buxum asininum Gaza vertit, quod sit carduus asinus in cibo gratissimus.

I. Carduus spinosissimus latifolius sphærocephalus vulgaris.

Scolymus, Dod. gal.

• Carduus asininus, Ges. col.

Carduus sylvestris primus, Dod.

Onopyxus Dodonæi, Lugd.

II. Carduus spinosissimus sphærocephalus rigidis aculeis armatus.

Cujus semen Cardui Arabici nomine missum fuit: excrevit caule crispo cubitum superante, folijs latis, longitudine palmum excedentibus per caulem rarioribus: capite est rotundo supernè æquali, spinis oblongis atrociter pungentibus armato: flore albo odorato: in cujus lanuginoso capitulo semen continetur striatū & transversim canaliculatum, caucalidis Hispanic. ferè modo sed rudius & crassi^o. Hortis facile assuescit

III. Card. spinosissimus angustif. vulgaris. Agriacantha, Ruellio.

Carduus sylv. tertius, Dod. ut:

Aculeosa Gazæ, Ad.

Carduus spinosissimus vulgaris, Lob.

Polyacanthos Theophrasti, Lugd. Tab.

Onopordon, Gerard.

IV. Carduus spinosissimus capitulis parum aculeatus.

Onopyxos alter, Lugd.

V. Carduus spinosissimus segetibus frequens.

Carduus avenarius, Lonic.

Drypis, Lugdun.

Capitulis est ut in Scolymo echinatis, flore alias purpureo, alias candicante, alias puniceo.

VI. Carduus lanceatus latifolius.

Carduus lanceolatus, Tab. Ger.

II. Carduus lanceatus angustifolius: qui pro 4. in Prodromo describitur.

VIII. Carduus vertice corticoso.

Carduus chondrilloides Dalechamp. Lugd.

DIPSACUS SIVE CARDUUS FULLONUM.

Δ *Ἰψάκων*, id est, sitibundus, nomen à contrario invenit: quoniam ut Dioscorid. l. 3. c. 13. monet, alarum sinu concavo rorem vel imbrem recipiat, quo velut ad situs injurias abigendas abutitur. Latinus, Labrum Veneris, à foliorum carinato habitu, quæ se ambage anfractuosa sinuantia pelvis speciem constituunt, & intra se humorem continent. Caulem habet, inquit Dioscorides, altum, spinis horridum, & folia caulem amplectentia lætuce foliorum æmula, bina in singulis geniculis aculeata, &c. in cacumine caulis, singulis surculis, singula capita in sunt echino similia, oblonga aculeata, quæ divisa in medulla vermiculos ostendunt, &c. Plinius l. 26. c. ult. Labri Veneris meminit, at non descripsit: quare dubium an Dipsacum intellexerit. At l. 27. c. 11. Gale dragon Xenocratus vocasse videtur, sic describens: leucacantha similis, palustris & spinosa, caule ferulaceo, alto, cui summo caput inhaeret simile ovo: in hoc crescente ætate vermiculos nasci tradunt, &c.

Genera: duplex est, Sativus & sylvestris: hic major & minor:

I. Dipsacus sativus.

Carduus fullonum sativus, Trag.

Labrum Veneris, Matth. Cord. in Dioscor, flore candido, Cæs.

Dipsacus hortensis albus, Fuch.

Galedragon Xenocratis, Anguil.

Dipsacus sativus, Dod. ut: Cord. hist. Ges. hort. Gerard.

Dipsacus sativus fullonum, Ad.

Carduus fullonum, Lob. & an Spina Selenitis Theophrasti, Guiland.

Dipsacus sive Labrum Veneris, Lugd.

I. Dipsacus folio laciniato.

Dipsacus secundus, Tab. sylv. Ger.

III. Dipsacus sylv. aut Virga pastoris major.

Carduus fullonum, Brunf.

Carduus fullonius erraticus, Trag.

Labrum Veneris alterum, Matth.

Dipsacus, Lac. Lon. Tab. purpureus, Fuch.

Dipsacus sylv. Dod. ut: Tur. Cord. hist. Ges. hor. Thal.

Labrum Veneris, Cord. in Dioscorid. Ad. Lob. sylv. Cast.

Labrum Veneris flore purpureo, Cæs.

Dipsacus sativ. alter, & Dipsacus sylv. major, Lugd.

IV. Dipsacus sylv. capitulo minore, vel Virga pastoris minor.

Cardui fullonij tertium genus, Trag.

Virga pastoris, Matth. Ad. Lob.

Dipsacus 3. & Galedragon Plinij, Dod. ut:

Dipsacus minor, Ges. hor. Thal. syl. minor, Lug.

Virga pastoris & Dipsacus fatuus, Cam.

Molybdena Plinij, vulgo Dipsacus secundus

capite rotundo, Dalech. in Plin.

ERYNGIUM SIVE IRINGUS OFFICINAR.

E 'Ερύγγιον ἢ ἐρύγην Græci Philosophi Eryngium, quasi ἐρύγην, id est, ructum, dictum putant, quod capra quæ morsu surculum Eryngij præciderint, vel deglutiverint, cunctum gregem pone sequentem quasi stupore attonitum sistunt, donec Eryngium ructu rejecerint. Eryngio Diosc. l. 3. c. 24 folia lata sunt & extremo ambitu aspera, & ubi auferunt circa complures caulium eminentias in spinas aculeantur, in quorum summitatibus globosa sunt capitula, spinarum acutissimarum durarumque ambitu stellatim circumvallata. radix oblonga, &c. Plin. l. 22. c. 7. Erynge & Eryngion, dura, fruticosa, spinosis folijs, caule geniculato, cubitali & majore aliquando, alia albicans, alia nigra, radice odorata: &c. seq. ex his candidam nostri centum capita vocant. Sunt qui velint apud Theophrastum 6. hist. 3. πύθη & mendose pro ἐρύγγιον exaratum esse, quod ex Plinio colligatur.

Genera: Dioscorides unius quidem meminit: sed capitulorum colorem alias viridem, nunc pallidum, alias album, interdum cæruleum inveniri scribit: & Plinio sativum est: est & sponte nascens in asperis: & in litibus maris durior nigriorque, folio apij.

I. Eryngium maritimum: & Ges. hor.

Eryngium marinum, Matth. Dod. ut: Ang. Tur.

Ad. Lob. (cui & Acanos Plinij) Cast. Lugd. Cæs.

(cui & Crocodilium Dioscoridis & Plinij) Cam.

mer. Clus. hist. Eyst.

Glyzyrrhiza spinosa, Lacun.

Eryngium rotundo folio, Colum.

II. Eryngium vulgare: & Cam.

Eryngium primum, Trag. Lon.

Eryngium montanum sive campestre, Matth.

Cast. Lugd.

Eryngium, Fuch. Ang. Lac. Cord. in Diosc. Cæs.

Tab. vulgare, Dod. gal.

Eryngium mediterraneum, Turn. Gesn. hort.

Gerard.

Eryngium campestre, Dod. Cast. vulgare, Clus.

histor.

Eryngium campestre mediterraneum, Ad. Lob.

III. Eryngium montanum amethystinum.

Eryngium caule & flore cæruleo, Ang.

Eryngium aliud in montibus, Cæs.

Eryngium totum cæruleum, Cam. hort. Eyst.

Eryngium montanum cæruleum, Ad. Col.

Interdum tota planta est coloris saturate cærulei, aliquando solum pars superior: cujus etiam pumila species, Camerario monente.

IV. Eryngium montanum pumilum.

Eryngium pumilum, Clus. hisp. & hist. Dodon.

Lugd. Tab. Ger.

V. Eryngium montanum minimum, capitulo magno.

Carduncellus montis Lupi, Ad. Lob. ico.

Carduncellus Penæ, sive Cardui minimi species, Lugdun.

VI. Eryngium alpinum cæruleum, capitulis dipsaci.

Eryngium alpinum, Ges. ho. cæruleum, Eid. col.

Eryngium magnis latifque capitulis, Ges. hor. ap.

Eryngium alpinum cæruleum, Ad. Lob. ic. Tab.

Eryngium montanum tenuifolium ambitu

profundè sinuatum, Lob.

Eryngium planum Matthioli, Dod. ico.

Eryngium aliud montanum Dalechamp. Lug.

Spina alba Dalechampij, Eid.

Herba peregrina folijs acanthi, Cæs.

Eryngium capite dipsaci, nobile dictum Ges-

nero, Cam.

Eryngium spurium primum, Ger. ico.

VII. Eryngium latifolium planum.

Eryngium planum, Matth. Cast. Lugd.

Eryngium spurium primum, Dod.

Eryngium pannonicum latifolium, Eyst. Clus.

pan. latifolium primum, Eid. hist.

Eryngium cæruleum, Ger. 1. & 2. Tab.

Flore est cæruleo: est & albo: caulis in illo purpurascens, in hoc ex viridi pallefcens: à priori differt potissimum capitulis, quæ in illo oblonga lata: in hoc rotunda sunt.

VIII. Eryngium planum minus.

Eryngium pusillum planum Mutoni, Lob. Lug.

Clus. hist.

IX. Eryngium arvense folijs serræ similibus.

Crythamus agrestis, Trag.

Crithmum quartum, Matth. Cast. Tab. Cam. an-

terioris Tralliano.

Eryngium quartum, Dod.

Eryng. mont. recentiorum, Ad. Lob. Lugd. Ger.

Ammi quorundam Dalechampij, Lugd.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

T R A G A C A N T H A.

Tραγάκανθα, quam Gaza Hircispinam vertit, & de herba & de ejus lacryma dicitur. Diosc. l. 3. c. 23. radice est lata & lignosa, ac supra terram eminente: à qua surculi humiles robusti latissime sunt: & in ipsis foliola numerosa, tenuia, inter quae aculei sese proferunt, quos ipsa occulunt, candidi, firmi rectique. Theoph. 9. hist. 1. lacrymam gignit: & 8. hist. 9. & succus sponte consistit spissaturque lacryma modo: & 9. hist. 15. largè in Arcadia nascitur, nec deterior Cretica existimatur, sed etià visu pulchrior. Plin. l. 13. c. 21. Creta gignit & Tragacanthæ spinæ albæ radice multum prælatum apud Medos aut in Achaja nascenti. Sed de lacryma vide infra l. 12. sect. 6.

I. Tragacantha.
Tragacantha, Matth. Ang. Gesn. hort. Lac. Lon.
Adv. Lob. Lugd. Clus. cur. post.
Tragacantha prima, Tab.
Tragacantha sive Hircispina, Clus. in corol. ad

Dodon. gal. & Dodon. Gerard.
II. Tragacantha humilior luteis floribus.
Tragacanthæ alterum genus, Rauvvolf, &
Lugd. ap.
Addit & tertium florib. purpureis & speciosis.

P O T E R I U M.

Pοτήριον secundum aliquos dictum, quia potrix herba paludosum riguumque solum amat: & νεύρας, quod nervis amica sit. Dioscorides l. 3. c. 17. Poterium Jones Neurada vocant, frutex grandis est, ramulis longis, mollibus, lori modo lentis ac flexilibus, tenuibus, tragacanthæ proximus: folys verò parvis & rotundis: totus autem frutex tenui lanosa lanugine obducitur, estque spinus horridus: flores sunt parvi & candidi: radices binum ternumve cubitorum firmæ ac nervosæ, quæ proximè terram recisæ lacrymam fundunt gummi similem. Plinio l. 27. c. 12. Poterion aut Phrynion aut neurada, qui eodem fere modo descripsit, nisi quod florem dicat longum herbacei coloris: at l. 25. c. 10. flores parvos tribuit.

I. Tragacanthæ affinis lanuginosa, sive Poterium.
Poterium, Matth. Cast. Lugd. Tab. Ger.
Tragacantha altera forte Poterium, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd. Tab. fortè & Bellonio.
Tragacanthæ primum genus, Rauvvolf. & Lugdun. ap.
Spina hirci minor, Ger.

II. Poterio affinis folijs Pimpinellæ spinosa.
Chalcios sive Ezeria, Ang.
Chalceion Anguillaræ, Lugd. Clus. hist.
Poterion, Adv. Lob. Lugd. Cæs. Tab. Ger.
Pimpinella spinosa, Clus. hisp. Cam.
Bellan, Rauvvolf. & Lugd. ap.
Stœbe legitima Dioscoridis & τριβύδα in Græcia, Honor. Belli ep. 2. ad Clus.

D R Y P I S.

Δρυπὶς Theophrastus 1. hist. 16. semel tantum meminit scribens, Acornam, Drypida, Acanum in genere spinoso esse, loco enim folij spina oritur. Sic dicitur ἀπὸ τῆς ἀγούρης id est σπαράγγου, νύτρου, ξύου à lancinando, pungendo, vellicando, quod aculeis suis atrectantes & colligere volentes vulneret.

Spina umbella folijs vidua. (Tab. Drypis ab Anguillara descripta, fortè Cennodrypis Theophrasti, Ang. & ex eo Lob. Lugd. thus, Col.

A N O N I S S I V E R E S T A B O V I S.

Aνωῖς Dioscoridi, & ὄνω Theophrasto. Anonis dicta videtur à non juvando quòd nullam utilitatem præbeat, cum aratoribus (hinc Remora aratri dicitur) inimica sit: nisi quis ex adverso nomen impostum censuerit. Anowis quidam deducunt ἀπὸ τῆς ὄως & ὄνω, quasi dicas asini oblectationem: nam ex Græcis quidam affirmant, asinos in ea se volutare, & dorsum sub aculeis ejus herbæ libenter exterere. Dioscorides l. 3. c. 21. Anonis quam aliqui Ononida vocant ramos habet dodrantes, etiam majores & fruticosos, frequentibus geniculis cinctos, multis alarum cavis præditos & capitulis rotundis: foliolis pusillis, tenuibus ceu lentivula, ad rutæ aut lini pratensis folia accedentibus, subhirsutis, odoratis: ramuli spinis acutioribus horrent: radix candida est. Ac Theophrasto 6. hist. 4. ὄνωῖς juxta folium aculeata est, altero quoque folio conditur: & c. 5. verum ramis aculeigerum est: folio rutæ simile, sed per totum apposito caulem, ut veluti coronam ex intervallis totam speciem representet: florem minutum & in siliqua non undique septum edit. Plinio l. 21. c. 15. Ononis secundum spinam habet folium: & c. 16. in ramis spinas habet apposito folio rutæ simili, toto caule foliatum in modum coronæ: & l. 27. c. 4. Anonin quidam Ononida malunt vocare, ramosam, similem sænu-graco, nisi fruticosior hirsutiorque esset, odore jucundo: post Ver spinosa.

I. Anonis spinosa flore purpureo.
 Resta bovis, Trag. Lon.
 Ægyptiron Cratevæ, Ang.
 Anonis sive Ononis, Matth. Lac. Tab.
 Anonis, Fuch. Dod. ut: Tur. Cast. spinosa, Eyst.
 Ononis, Cord. in Diosc. (cui & Acutella,) Gesn.
 hort. Adv. Lob. Lugd. Thal. Cæf.
 Anonis sive resta bovis, Ger.

Flore est communiter coloris dilutioris pur-
 puræ, raro albidæ, quæ
 Anonis flore albo, Tab. Ger. rarissimè luteo.

II. Anonis spinosa lutea major.

Ononis montana lutea, Gesn. hort.

III. Anonis spinosa lutea minor.

Ononis lutea sylv. minima, Col.

IV. Anonis spinis carens purpurea.

Ononis perpetuo lævis, Gesn. hort.

Anonis non spinosa, Clus. pan. Eyst. purpura-
 cea, Tab. Ger.

Anonis sive Ononis sine spinis, Cam.

Anonis mitior prima, Clus. hist.

Hæc & candidis floribus reperitur, quæ
 Ononis candidis floribus, Adv.

V. Anonis viscosa spinis carens lutea major.

Natrix Plinij herbariorum, Adv. Lob.

Anonis mitis flore luteo, Clus. pan.

Ononis lutea montana, Cam. ep.

Anonis flore luteo, Eid. hort.

Anonis non spinosa lutea, Cast. Tab. Ger.

Ononis mitis luteo flore, Eyst.

VI. Anonis non spinosa flore luteo varie-
 gato.

Ononis lutea non spinosa: alijs Melilotus ma-
 jor, vel sylv. pinguis, Lugd.

Ononis flore luteo variegato, mitis, Eyst.

A priori differt floris colore, qui luteus, sed
 pallidior, est & lineis subrubris variegatus.

VII. Anonis viscosa spinis carens lutea mi-
 nor, vel Anonis viscosa minor flore pendulo:
 in Prodromo describitur.

VIII. Anonis non spinosa capreolis donata.
 Ononis Senensis, Spigelio. Sed quid?

CASPARI BAVHINI PINACIS THEATRI BOTANICI LIBER VNDECIMVS.

SECTIO PRIMA.

CYTISUS; ANAGYRIS; LABURNUM; ACACIA;
 ASPALATHUS; SANTALUM; ARBOR BRASILIA; AGALLOCHUM;
 sive Xyloaloes; Genista-Spartium; Genista spinosa sive Scorpius; Geni-
 sta non spinosa; Chamægenista; Spartium; Colutea;
 Senna & Jovis barba.

CYTISUS.

Frutices & Arbores proposituri, à Cytiso ordiri lubet, qui νότιο & Græcis dicitur, Latinis Cytisus, à Cytbino
 insula, in qua, Plinio l. 13. c. 24. auctore, inventus est, unde in omnes Cycladas, mox in urbes Græcia magno
 casu proventu, translatus: Est autem Dioscoridi l. 4. c. 113. Cytisus frutex totus albus, uti Rhamnus, ramos spar-
 gens cubitales, etiam majores, in quibus folia similia Fœnugraci aut Loti trifolia, sed minora & dorsum promi-
 nentiora habentia. Theophrasto 1. hist. 9. & 5. caus. 6. Cytisus medullam duram, spissam & nigram habet: &
 4. v. qst. 5. fruticosa est veluti Hebenus. Plinio l. c. Cytisus frutex est canus aspectu, breviter q̄ si quis exprimere
 similitudinem velit, angustioris trifolij frutex. Columella l. 9. c. 4. Sativum est & sua sponte.

Cytisus incanus vel hirsutus.

I. Cytisus incanus, siliquis falcatis.

Cytisus Maranthæ, Matth. Lob. Lugd.

Cytisus ut existimatur, Dod.

Cytifus, Cæfalp. Galeni, Cam.
Cytifus tertius cornutus, Tabern. septimus
cornutus, Ger.

Cytifus Galeni Maranthæ cornutus, Eyst.
Lignum Rhodium, five Cytifus verus, Honor.
Belli epist. 4. ad Cluf. qui hujus ut & fequentis
ramum ad nos mifit.

II. Cytifus incanus Creticus.
Barba Jovis altera, Ang.
Cytifus Creticus ἀρχονδράφυλον, id est, nobile li-
gnum, Hon. Belli epist. 1. ad Cluf.
Ebenus Cretica, Eid. epist. 4. ad Cluf. & Ponæ.

III. Cytifus incanus folio oblongo Au-
striacus.

Cytifus 2. Cluf. pan. quintus, Eid. hist. Eyst.
Cytifus sextus, Tab. ico. alias undecimus.
Cytifus incanus, Ger.

Pseudocytifus 2. Dod. belg.
Hujus altera species angustis folijs, ijsque
velut in aculeum desinentibus, quemadmo-
dum in Italia reperitur, qui
Cytifus acuminatis folijs dici poffet.

IV. Cytifus incanus filiqua longiore.

Cytifus, Adv. Lob. ico. Cast.
Cytifus prior Penæ, Lugd.
Cytifus quarrus, Tab. octavus, Ger.
Cytifi sylv. species prima, Cæf.

In hortos translata canitiem amittit.

V. Cytifus albicans, folio trifolij vulgaris.
Cytifus albus sylvestris, Cord. in hist.
an Cytifus alpinus Dalech. Lugd.

VI. Cytifus folijs subrufa lanugine hir-
sutis.

an Cytifus, Tur.
Cytifus 4. Cluf. hisp. tertius, Eid. hist.
Cytifus quartus Hispanicus Clusij, Lob. Lugd.
Cytifus 12. Hispanicus 4. Tabernæm. ico. alias
decimus.

Pseudocytifus hirsutus, Ger.
an Cytifus sylv. alter, Cæf.

VII. Cytifus hirsutus major folijs pinnatis.
Cytifi fecundi species altera, Cluf. pan. 5. species
altera, Eid. hist.

Cytifus septimus, Tab. ico. alias duodecimus.
Cytifus pinnatus, Ger.

VIII. Cytifus incanus folio medio longiore
Cytifus 3. Cluf. hisp. sextus, Eid. hist.
Cytifus tertius Hispanicus Clusij, Lob. Lugd.
Cytifus undecimus Hispanicus 3. Tabernæm.
ico. alias nonus.

Cytifus sempervirens, Gerard. icon.

IX. Cytifus hirsutus flore luteo purpura-
scente.

Cytifus magnus flore luteo purpurascente, Po-
næ Ital.

X. Cytifus supinus folijs incana lanugine
inferne pubescentibus.

Cytifus tertius, Cluf. pan. septimus, Eid. hist.

Cytifus 8. Tab. ico. alias sextus.

Cytifus hirsutus, Ger.

an Cytifus supinus, Cam.

XI. Cytifus supinus folijs inferne & sili-
quis molli hirsutie pubescentibus.

Cytifi septimi species altera, Cluf. hist.

Cytifus septimus, Eyst.

XII. Cytifus minoribus folijs ramulis te-
nellis villosis.

Cytifus primus, Cluf. hisp. & hist.

Cytifus Hispanicus primus, Lob. Lugd.

Pseudocytifus prior, Dod. Ger.

Cytifus nonus: Hispanicus 1. Tabern. ico. alias
septimus.

XIII. Pseudocytifus flore Leucoij luteo.

Cytifi facie Alysson fruticans quorundam, Lo-
bel. Lugd.

Cytifus adulterinus, Tab. Ger.

Cytifus glaber.

I. Cytifus glabris folijs subrotundis, pedi-
culis brevissimis.

an Cytifus primus, Ang.

Cytifus alter minor, Adv. Lob. ico. Lugd.

Cytifus quintus rotundifolius, Tab.

Cytifus, Ger.

Trifolium arborescens, Eyst.

II. Cytifus glaber viridis.

Cytifus secundus, Tab.

Cytifus siliquosus, Ger.

Trifolium fruticans Guilandinus nominabat.

III. Cytifus glaber nigricans.

Pseudocytifus five niger, Cord. hist.

Cytifus, Lac. Ger. & apud Gordum pingitur.

Cytifus Gesneri, Lugd.

Cytifus & Cytifus minor, Gesn. hort.

Cytifus primus, Cluf. pan. Tab.

Cytifus quartus, Cluf. hist.

Cytifus niger five major, Cam.

Pseudocytifus primus, Dod. Belg.

Cytifus 1. Tab. spicatus, Eyst.

IV. Cytifus folijs incanis angustis quasi
complicatis.

Cytifus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

I. Acacia folijs Scorpioidis leguminosæ.
 Acantha & Acantha Ægyptiaca, Hippoc.
 Acacia Ægyptia, Dod.gal. Lugd. Cam. Alexan-
 drina, Cam.
 Acacia prima, Ang. Lac.
 Acanthus Theophrasti, Ang.
 Acacia, Bellon. (quæ Akakia in offic. Constanti-
 nop.) Dod. Cam. ep. Alp. vera, Clus. ad Garz.
 Spina Acaciæ Dioscoridis, Ad. Lob.
 Acacia, Arabibus Schamuth, Schack, Halepi,
 Rauvvolf.
 Acaciam I. à Matth. & Lugd. propositam quam

Acaciam majorem Durantes vocat, Arborem
 Judæ cui aculei adpicti sunt, multi existimant.

II. Acacia trifolia.

Acacia altera, Matth. Dod. ut: Lac. Bellon. Rau-
 vvolf. Lugd.

Acacia, Lon. altera Dioscoridis, Ad. Lob. Tab.

Aspalathus, Cæs. sive Acacia 2. Matthioli, Gesn.
 hort. Cam.

Aspalathus 2. Dioscoridis, Guil. epist. & Hon.
 Belli ep. i. ad Clus. (quo nomine & Græcis in-
 digenis hodie donatur) Ponæ Ital.

Acacia Dioscoridis, Ger.

A S P A L A T H U S.

Aspalathus, Ἀσπάλθος aly Erysisceptrum, frutex est lignosus, spinus crebris aculeatus: duplex est, alter
 detracto cortice rubens aut purpurascens, alterum genus candidum est Dioscoridi l. i. c. 19. At Plinius non
 eadem omnino tradit l. 22. c. 24. in eodem tractu Aspalathus, inquit, nascitur spina candida, magnitudine ar-
 boris modica, flore rosæ, radix unguentis expetitur: quidam Erysisceptrum, aly Sceptrum vocant, &c. & l. 24.
 c. 13. Orientalem, alium à Rhodio facit.

I. Aspalathus cortice cinereo, ligno purpureo.
 Aspalathi prima species Dioscoridis, Ponæ
 Ital. à quo portionem accepimus.

II. Aspalathus colore buxi.
 Aspalathi primum genus, Ad. & Lugd.
 Lignum Americ. buxei coloris, Lerio de Brasil
 an Lignum aureum & flavum in Terzera insu-
 la, Linscot. 3. part. Ind. Or. c. 6.

III. Aspalathus albicans torulo citreo.
 Rhodium lignum, quibusdam Agallochum, O-
 lea æthiopica videtur, Cord. in Diosc.
 Agallochum fortè, id est, Xyloaloë solida, qui-
 busdam lignum rhodium, rhodisium & aspala-
 thum, aliis Oleastrum lignum, Cord. hist.
 Aspalathi tertium genus, Ad. & Lugd.
 Aspalathus Rhodius, Lob. ico.
 Lignum rosei odoris in Brasilia, Lerijs descr.
 Bras. vel par. 3. Ind. Occid. c. 12.

IV. Aspalathus rubeus.

Rhodium lignum rubescens & purpurascens
 Ruellij, Cord. in Diosc.

Aspalathi secundum genus, Penæ & Lugd.

Aspalathus roseus, Ad. Lob. ico.

Lignum Americanum rubrum diversi à Brasilio
 generis, è quibus claves suas barbari confici-
 unt, Lerio l. c.

an Lignum Sanguinho dictum, totum rubrum
 & cruentulum in Terzera insula, Linscotto l. c.

V. Lignum Americanum album.

Lignum album ut charta, Lerio l. c.

Lignum cretæ candore nivium, Linscot. l. c.

VI. Lignum Americanum violaceum, quæ
 ligna solius naturæ miraculo distincta, terra il-
 la profert, Lerio l. c.

VII. Lignum Feixo, & varij generis ligna
 præstantissima, insula Pico promit, Linsc. l. c.

S A N T A L U M.

Cum multi Santalum pro Aspalatho vero sumpserint: & aliqui Agallochum, lignum rhodium, credide-
 rint, utrumq; jungemus.

Santalum veteribus Græcis indictum videtur, & Sandal Avicennæ, Serapioni & Mauritanis: Indus verd
 Sarcanda, Garzja auctore, dicitur: quod folijs est Lentisci amulis, flore ex caruleo nigricante, fructu cerasi ma-
 gnitudine nigro, insipido: trium generum, rubum album pallidum, quæ uno in loco non proveniunt: eadem A-
 costa & Lugdunensis historia habent. Santali cinericei quoq; in regni Congiani descriptione mentio fit.

I. Santalum album, Matth. Lac. Lon. Cord.
 hist. Cast. Garz. Lugd. Tab. Ger. Linscot. part. 4.
 Ind. Or. 30.

Lignum odoratum candidum, Cæs.

II. Santalum pallidum, Matt. Lac. Garz. Lug-

Santalum citrinum, Cord. hist. Lon. Cast. Lin-
 scot. l. c.

Santalum flavum, Tab. Cæs. cui flavum quod
 hodie habetur, candidi medulla est & citrinum

Serapioni dicitur.

III. San-

III. Santalum rubrum, Matt. Lac. Lon. Cast. Garz. Lugd. Tab. Ger. Linscot. l. c.

Lotus veterum, Sandalus rubea officinarum, Cord. in Diosc.

Sandalum rubeum, Cord. hist.

Lignum odoratum rubrum, Cæf.

Santalum rubri, quod in officinis Lignum aquilinum dicitur, & quo in regno Congiano febres curentur, Pigafetta in desc. regni Congianei c. 7. meminit.

IV. Santal. cinericeum, quo Scabiem Gallic. sanant, tanti apud eos precij, ut vel parva ejus particula servo robusto commutetur, id. proponit.

V. Pseudosantalum rubr. sive arbor Brasilia. Arbor Brasilia Theveti, Lugd.

Bersilicum, Lon.

Persilium rubrum & citrinum, Cord. hist.

Bresiliensis arbor in Guajana: par. 8 Ind Occid.

Brasilia arbor, barbaris Araboutau, quercum proceritate & ramorum copia adæquat, folijs buxeis persimilibus: fructum non ferens: harum quedam, quam vix trium: altera, quam vix octo: & altera quam vix sedecim hominum ulnæ amplecterentur, Leri. in desc. Brasil.

VI. Arbori Brasilianæ affinis: in regno Guineæ, in Insula Caisco, arbores sunt, quæ vel Brasilienses rubedine superant, quarum lignum instar politissimi speculi nitet, tantæ duritiei, ut vix ingenti labore inflecti possit, ut habetur in 6. parte Indiæ Orientalis cap. 56.

an Lignum Brasilianum quod flammei coloris est, & tincturis adhibetur, Joseph. Acoftæ l. 4. c. 29. meminit.

VII. Arbores pigmentiferæ.

Arborum peculiaria genera ex quibus rubrum, nigrum, flavum & purpureum colorem extrahunt, in Insula Madagafcar seu Laur. p. 4. Ind. or.

VIII. Ligno Brasiliano simile.

Lignum Sapou lanis tingendis percommo- dum, Linsc. par. 2. Ind Or. c. 24.

IV. Pseudosantalum Creticum.

Αβελιμέν, Abelicea folijs Alaterni, fructu piperis, ligno rubro, cujus pulvis Santalum imitatur, Hon. Belli epist. 2. ad Clus. Ponæ Ital.

X. Pseudosantalum album.

Lign. Sambarane Santalo albo persimile, Garz. Sambarane, Acoftæ.

XI. Lignum ex freto Magellanico medulla flavescente.

Lignum exoticum alterum, Clus. exor. l. 1. c. 7.

Fructum fert nigrum myrtillis similem.

XII. Lignum Moluccense folijs malvæ, fructu avellanâ minore, cortice molliore & nigricante, Pavana incolis, Lugd.

Lignum Molucense, Acoftæ.

Lignum Pavanum, Tab.

XIII. Ligna preciosissima ex Havana & Insula Cuba in Hispaniam vehuntur, cujus generis sunt Ebanos, Caovana, Granadillos, Cedrus & similia: Joseph. Acofta l. 4. c. 30.

A G A L L O C H U M.

Aγάλλοχον veteribus, at recentioribus etiam ξυλοαλοῖς: Agallochum & Lignum aloës. Dioscoridi l. 1. c. 21. Lignum est quod ex India & Arabia deportatur, Thyæ ligno simile, maculatum, odoratum gustu adstringens, cum quadam amaritudine, cute verius quam cortice vestitur, aliquantum versicolore. At Garzia arbor est olea instar, interdum minor, quæ non nisi in Indiâ nascitur. Tarum Plinij l. 12. c. 20. aliqui existimant, quod Agallochum syl. esse, Dalechampius, notus in Plinij, suspicatur: sed brevior est Plinius, quàm ut quid pronunciare liceat. Agalagen & Xyloaloës, Avicenna.

Hujus plura genera Serapio l. simp. c. 197. enumerat, Indum Mondunum, Scificum Alcumer sam & Ruell. l. 1. c. 36. quatuor Agallochi genera recenset. Lud Romano triplex genus ejus arboris: 1. quod Calampart vocetur: duo alia in Insula Taprobana, quorum 1. Lubam, alterum Bochor nominat, quæ duo genera ad nos convèhantur.

I. Agallochum præstantissimum.

Agallochum primum quod Calampart vocatur, & solum inter Reges Indiæ distribuitur,

Lud. Romano.

Lignum Calamba, quod syncerum cum auro argentove persæpè deponderatur, Linsc. part. 2. Ind. Or. c. 24.

Lign. Aloës Calamba dictū, Ei. p. 4 Ind or. c. 32

Lignum Calambes sive Aloës, par. 8. Ind. Or.

II. Agallochum officinarum.

Agalloe esse Lignum aloës, multi credunt, Ang. Aloë & Aloa, Vartomano.

Agallochum, lignum aloë, vel paradyfi, vel S. Crucis, Cornaro.

Agallochus sive Xyloaloës, Cord. in Diosc. Ad. Lob. Cast Garz. Lugd.

Tarum, id est, Xyloaloë fissilis, levis & aromatica, Cord. hist. & Tarum crispum, Eudem

Lignum aloës, Lon. Frag. Tabern. Cæsalp. qui Tarum Aëtij facit: at Cornarus Xyloaloën Aëtij dicit.

Lignum aloës quod Palo d'Agula dicitur, Linscor. par. 2. Ind. Or. c. 24. sive Palo d'Aguilla, Eid. par. 4. Ind. Or. c. 32.

III. Agallochum sylvestre.

Lignum aloës sylv. Garziæ, Frag.

Xyloaloë sylv. Lugd.

Aquilla brava sive sylvestre, Malaice Garro, Linsc. l. c.

Ex illo, sed ex hoc frequentius, sphaerulæ præcatoriæ odoris jucunditate & præcij magnitudine commendabiles conficiuntur, sunt etiam ex alio ligni genere, quod Agallochum æmuletur, sed inodorum est.

GENISTASPARTIUM.

I. Genistaspartium spinosum majus primum flore luteo.

Aspalathus alter primus, Clus. hisp. & hist.

Aspalathus, Cast. primus Monspel. Lugd.

Acacia altera, Ang.

Aspalathus secunda Monspel. Lob.

Genistaspartium spinosum majus, Ad. Lob. icon.

Scorpius primus, Tab.

Genista spinosa minor, Ger.

II. Genistaspartium spinosum majus secundum flore pallido.

Aspalathus alter secundus, Clus. hisp. & hist.

III. Genistaspartium spinosum majus tertium hirsutum.

Aspalathus alter tertius, Clus. hisp. & hist.

IV. Genistaspartium spinosum minus.

Scorpius secundus, Clus. hisp. & hist. Cast.

Genistaspartium spinosum alterum, Lob.

Genistæ spinosæ altera icon. Dod.

Aspalathus alter Hispanicus, Lugd.

Scorpius tertius, Tab.

Spina Christi, Cæsalp.

Genista spinosa major, Ger.

V. Genistaspartium spinosum folijs polygoni.

Alhagi Maurorum in cujus fronde, præcipue apud Persas, Manna colligitur, Rauvvolf.

Planta spinosa Maurorum Alhagi, Lugdunensi app.

VI. Genistaspartium spinosum folijs lenticulæ, floribus ex cæruleo purpurascens.

Spartum aphyllon fruticosum junceis aculeis lanatis capitulis, Ad. Lob. Lugd.

Erinacea, Clus. hisp. & hist. Lugd. Belli.

Genistæ rotundæ alterum genus, Cæs.

Scorpius quartus, Taber.

Spartium aculeatum aphyllon, Eid.

Genista spinosa humilis, Ger.

VII. Genistaspartium spinosum aphyllon alterum, tribus aculeis semper junctis, floribus luteis.

Achinopoda Cretensium, Bellonio.

Echinopoda Cretica.

Chenopoda Plinij l. ii. c. 8.

Echinopoda Plutarchi & Athenæi, Clus.

an idem sit cum quarta, dubitat Clusius.

GENISTA SPINOSA

sive Scorpius.

Scorpius, Theophrasto d. hist. i. (Nepam Gaza vertit) spinosa planta, tota spinis constat ut Corruca: sic hæc adulta, nullo modo foliosa est, sed spinas tantum pro folijs habet: prætereâ radice singulari brevique, constat, ante æstatem non germinat, germinationem in autumnum prorogat: floret etiam post æquinoctium Autumni: florem iuscarne exuberante, sub extrema aculeis profert.

I. Genista spinosa major brevibus aculeis.

Scorpius sive Nepa, Anguil.

Nepa Theophrasti, Ad. Lobel. Tabern. Camer.

Rauvvolf.

Scorpius Theophrasti, Lugdun.

Genista aculeata minor, sive Nepa Theop. Ger.

II. Genista spinosa major longioribus aculeis.

Ulex Plinij quibusdam l. 32. c. 4. qui nullas notas addidit.

Genista spinosa, Dod. ut.

Scorpius primus, Clus. hisp. & hist.

Scorpius

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Genista minima, Gesn. hort.
 Genistella graminea montana, Adv.
 Genistella montana, Lob.
 Chamægenista altera, Clus. pan. & hist.
 Genista sagittalis pannonica, Cam.
 Genistella lagopoides, Ger.
 Variat magnitudine, hinc
 Chamæspartium 1. & 2. Tab.
 Genistella lagopoides major & minor, Ger.
 III. Chamægenista caule foliato.
 Genista humilis, Dod. pumila, Cam.

Chamægenista peregrina, Cl. hisp. & hist. Lug.
 Genistella pinnata altera Hispanica, Lob.
 Genistella pinnata, Ger.
 Chamæspartium tertium, Tab.
 IV. Chamægenista folio articulato.
 Chamæspartium Narbonense, Tab.
 Genistella globulata, Ger.
 V. Chamægenista Cretica, in Prodromo
 descripta.
 VI. Chamægenista montana hispida.
 Genistæ minoris species, Thallio.

S P A R T I U M.

Σπέρτιον frutex est proferens virgas longas, siue folys, firmas. fractu contumaces, quibus vites alligantur: fert lobos ceu Phaseolus, in quibus semina parva lenticula similia, florem luteum instar Leucoy, Diosc. lib 4. cap 158. quod nusquam in Europa gigni Guiland. scribit. Et Theoph. 1. hist 8. λινόσπαρτον. Linogenistam Gora vertit, cujus cortex multiplex tunicis cadit. At Plinio lib. 24. cap 9. Genista est, cui easdem vites, quas Dioscorides Spartio ascribit.

I. Spartium arborefcens seminibus lentis similibus.

Genista, Matt. Tur Italica, Dod. Hispanica, Ger.
 Genista major, Cast.

Spartium, Matth Lon. Lugd. alterum, Lac.
 Spartum, Fuch. Dod. gal. Tur.

Genista σπαρτός Græcis, Ang Guiland. pap.
 Genista juncea, Cord. hist Gesn. hort.

Spartus vel Spartium, Gesn. hort.
 Spartium Dioscoridis, Genista Plinij siue Hispanica, siue Africana, Clus hist. Lugd.

Spartium Dioscorideum Narbonense & Hispanicum, Adv. Lob.

Genista altera junco rotundo, Cæs.
 Genista transalpina, Cam.

Spartium Hispanicum, Eyst. 1. 2. & 3. Tab.
 Pseudospartium Hispanicum, Ger.

II. Spartium alterum monospermon seminere ni simili.

Spartum frutex majus, Dod.

Spartium primum, Clus. hisp. at in hist. Spartium 2. Hisp.

Spartium Hispanicum alterum flore luteo, Lob.

Spartium Hispanicum alterum, Lugd.

Spartium Hispanicum 4. Tab.

Pseudospartium Hispanicum ἄφυλλον, Ger.

III. Spartium tertium flore albo.

Spartium 2. Clus. hisp. at in hist. 3. Hispanicum.

Spartum frutex minus, Dod.

Spartium 2. flore albo, Lob.

Spartium aliud Hispanicum Clusij, Lugd.

Spartium Hispanicum quintum, Tab.

Pseudospartium album ἄφυλλον, Ger.

IV. Sparto primo affinis.

Genistæ Hispanicæ affinis, in Prodromo.

V. Spartum triphyllum.

Genista Ilvensis, Lugd.

Genistæ rotundæ genus in Ilva, Cæs.

Cassia Latinorum, Guilandino.

an Spartum minimum montanum triphyllum, Colum.

VI. Spartum sterile.

Sparti genus, in Hispania & Africa, juncus propriè aridi soli, quod neque folium, neque florem, neque semen fert, quo ad varia utuntur, Guiland. pap.

C O L U T E A.

Κολουτία Colutea, Liparia peculiaris inquit Theophrastus 3 hist 17. arbor procera, fructum fert in siliqua, magnitudine lentis, folium mittit sœnograco non absimile, &c.

I. Colutea vesicaria.

Colutea, Theophrasti, Trag. (cui vulgo Sena) Dod. gal. (cui & Cytisus Latinorum) Ges. hor. Lob. Clus hist. Tab. Ger.

Colutea, Fuch. Matth. Lac. Lon. Dod. Ad. Cast. Senæ Mauritanorum, Ruellio.

Sena, Cord. hist.

Senna sylv. quibusdam malè, Gesn. hort.

Colutea, Senæ genus non est, cum nullas facultates cum Sena communes habeat, Bellon.

Colutea vesicaria, Lugd. (cum duplici figura) Cam. Eystett.

Emeri alterum genus, Cæsalp.

II. Colutea siliquosa sive scorpioides major.
Colutea scorpioides, Ad. Lob. Lugd. Cæ. ep. Ger.
Colutea scorpioides prima, Clus. pan. Tab.
Colutea scorpioides prima elatior, Clus. hist.
Emerus vulgo, Cæsalp.

III. Colutea siliquosa minor.
Colutea scorpioides humilior, Clus. pan. Ger.
Colutea scorpioides i. humilior, Clus. hist.
Colutea scorpioides 2. Tab.

IV. Colutea siliquosa minor coronata.
Colutea scorpioides altera, Clus. pan. & hist.
Colutea scorpioides tertia, Tab.
Colutea scorpioides montana, Ger.

V. Colutea scorpioides maritima glauco folio: in Prodromo descripta.

VI. Siliqua oblonga cinericea granis Coluteæ.
Fructus minor 12. Paludani, Clus. exot. libr. 2. cap. 20.

S E N N A.

Sennam, quidam Dioscoridis Delphinium, alij Pelecinum, alij Peplium, alij Empetron, alij Alypon: alij Theophrasti Cercidem sive Coluteam tertiam, alij Colyteam primam esse putant: at rem novam veteribus Græcis & Latinis Scriptoribus indictam, & à Mauritano primò propositam à Serapione sub Sene, à Mesue, qui domesticam & sylvestrem facit, sub Senna, censemus: cujus, ex Græcis solus Actuarius meminit.

I. Senna Alexandrina, sive folijs acutis.
Sena Alexandrina, Trag. Gesn. hort. Cam. epit. & hort.
Sena Orientalis, Ang. Bellon. Ad. Cæf. Tab. Ger.
Senna Ægyptia sive Alexandrina & Syriaca, quæ præstantissima, Lugd.
II. Senna Italica sive folijs obtusis.
Senna, Hermolao.

Sena Italica, Trag. Tabernæm. Adv. Gerard. Cam. ep. & hort.
Sena, Matth. Fuch. Dod. ut: Lac. Cord. histor. Lon. Lob. Cast. Lugd.
Sena altera, Ang. forte Androsace.
Sena altera media dicta, Bellon.
Sena communis & vilior, Gesn. hort.
Sena nostras, Cæsalp.

B A R B A J O V I S.

Plinius lib. 16. cap. 18. inter arbores, inquit, odit aquas & quæ Jovis Barba appellatur, in opere topiario consilis: & in rotunditatem spissa, argenteo folio. Hujus Anguillara species duas facit, alteram de qua inter Cytisos egimus: alteram de qua in prasens.

Barbæ Jovis prima species, Ang.
Barba Jovis, Cæf. Cam.

Jovis barba, Lugd. Clus. hist.

S E C T I O S E C U N D A.

JASMINUM; SYRINGA; LENTISCUS; MOLLE; THURIFERA ARBOR; TEREBINTHUS; BALSAMUM; PISTACIA; STAPHYLODENURON; Glans Unguentaria; Ceratia sive Siliqua; Cassia nigra sive Fistula; Tamarindus; Lobi & Fructus exotici.

J A S M I N U M.

Jasminum Arabes Zambach & Sambach Serapione auctore appellant, & Græcos imitari volentes, Jeseemin, à Fasine Græca voce. Fasine autem dicta fuit, quasi medicatus odor, aut immutata litera Fosme, quasi viola odor.

Genera tria Serapio tradit: unum cui flos albus, alterum cui luteus, tertium cui caruleus: etiam rubro flore in Asiaticis hortis reperitur, Clusius refert: Dalechâmpius puniceum addit.

I. Jasminum vulgatius flore albo.
Gelseminum vel Jasminum, Matth. Cast. Cam. Gesminum, Anguil.
Jasminum, Dod. ut: cui & Apiaria, Cord. in Dios.
Jasme & Sambac, Gesn. hort.

Gelseminum vulgatius, Adv. Lob. Cæsalp. cui Smilax lævis Dioscoridis.
Jasminum album, Lugd. Tab. Ger. fl. albo, Eyst.
II. Jasminum humile luteum.
Gelseminum luteum, Adv.

Jasminum luteum, Lob. in ico. Tab. Ger. flore luteo, Eyst.

Gelseminum humilium alterum fl. luteo, Cæs.

III. Jasminum humilium magno flore.

Gesmini 3. species, Ang.

Chamægelseminum grandiflorum, Lob.

Gelseminum humilium primum, Clus.

Jasminum puniceum, Dalech. Lugd.

Gelseminum Catalanicum, Cam. ep. (sive Hispanicum) Eyst.

Jasminum candidiflorum, Tab. majus, Ger.

Flos candidus est a versa parte rubens.

IV. Jasminum cæruleum, Serapioni.

Jasminum cæruleum, Tab. Ger.

In hoc genere cæruleum nondum vidimus: an Arabes Ligustrum Orientale, quod alias Syringa cærulea dicitur intellexerint, Cæs. alpinus dubitat: alij Clematidem cæruleam esse volunt.

V. Jasm. luteum vulgo dictum, bacciferum.

Polemonium Monspeliensium, Gesn. Ad. Lob. Lugd. Cam. Eyst.

Ruta capraria Gallorum Monspel. Gesn.

Trifolium fruticans, Dod. Tab.

Ruta baccifera sive trifolia, Tab.

Jasmini species trifolia non videtur a Polemonium accedere, Colum.

Folij ludit: nam licet communiter, præsertim si in hortis colatur, trifolium sit, attamen circa Monspelum aliquando unico folio reperitur.

VI. Jasminum millefolij folio.

Gelseminum alterum rubrum, Cæs.

Quamoclit, Cam.

Gelseminum Indianum pennatum flore sanguineo, Ponæ Ital.

Convolvulus pennatus exoticus, Col.

Quamoclit sive Jasminum Americanum, Clus. cur. post.

S Y R I N G A.

Syringa licet Africum vocabulum videatur, aliquibus tamen à virgarum rectarum longitudine & inferioris medulla fungosa copia dicitur: vel potius quod ramuli exempta medulla fistulosi sint.

I. Syringa cærulea.

Lilac, Matthiol. (qui glandem unguentariam existimat) Adv.

Lillach, Dod.

Cauda vulpina Turcarum, Bellon.

Syringa cærulea Lusitanica, Lob. Eyst.

Syringa flore cæruleo, Clus. hisp. & hist. Lugd. Cam. Ger.

Syringa Lusitanica, Tab.

Ligustrum Orientale, forte Jasminum cæruleum Mauritanorum, Cæs.

Ostryam Theoph. 3. hist. 10. esse aliqui volunt, auctore Lugd. historiæ monente: est Ostrys, inquit, quam nonnulli Ostryam vocant, unica species Oxyæ (Plin. l. 13. c. 21. τῆ μελία, id est fraxino, legit) tum saturo, tum cortice similis: folio pyrorum, multo oblongiore, in acutum contractiore & majore, fibris multis & crassis, à medio dorsi in modum costarum recta secundum magnam fibram porrectis, in fibris ipsis rugato & in ambitu leviter ferrato, materie dura, decolore albida: fructu parvo, oblongo, hordeo simili, flavo: radices sublimes habet. Idem ferè Plinius.

Variat floris colore, qui communiter cæruleus: aliquando cinereus & quasi argenteus: hinc figuræ duæ apud Eyst. nomine Syringæ flore lacteo & flore cæruleo.

II. Syringa Arabica folijs mali arantij.

Sambac Arabum sive Gelseminum Arabicum, Alpini.

Jasminum Arabicum sive Syringa Arabica, Clus. cur. post.

III. Syringa alba sive Philadelphus Athenæi.

Syringa, Dod. Cæs. alba, Tab. Ger.

Syringa flore albo, Clus. hisp. Lugdun. (quam Ostryam Theophr. volunt, quod Clusius negat) odorato, Cam.

Syringa Italica, Lob. Eyst.

Frutex coronarius, Clus. hist.

Flore communiter est simplici, rarius pleno, quare Syringa Italica flore albo pleno, & Syringa flore albo simplici, apud Eyst.

IV. Syringæ albæ affinis.

Fructus miscellaneus undecimus, Clus. exot. lib. 2. cap. 21.

L E N T I S C U S E T M O L L E.

Lentiscus fortasse dicta, quod folia lentore quodam lentescant: *χινθ* Dioscoridi l. 1. c. 89. quasi *χινθός* fistilis, quod facile & frequenter in dentiscalpia findatur: quod & Diosc. tempore factitatum, qui arborem ut notam non describit, sed ejus resinam quam *μαρίνλω* nominari ait: de qua inter Resinas. Hujus baccas Hippoc. de nat. mulieb. *χινθίλας* (non *ἐχινθίλας*) appellat.

I. Len-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

veluti Sorbo, in summis ramusculorum partibus imparia, nisi quod minus angulosa quam Sorbo, & ambitu lauriius similia, pingua cum toto fructu: fert & illa folliculos quosdam cavos ut Ulmus, in quibus animalcula culicibus similia nascuntur. Et 4. hist. 5. Terebinthi Indica meminit. Plinius l. c. sed brevius de ea egit. Resina terebinthina ex hac colligitur, de qua cap. de Resinis.

I. Terebinthus vulgaris.

Terebinthus foemina altera Theophrasti.

Terebinthus, Matth. Dod. ut: Cord. in Diosc. & hist. Turn. Lac. Lon. Clus. hisp. & hist. Lob. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Terebinth. minor in Lombard. & Hetruria, Ang.

Terebinthus lentiscifolia minor, Ad.

Terebinthus vulgaris, Rauvvolf.

II. Terebinthus peregrina fructu majore Pistacijs simili, eduli.

Terebinthus major cujus fructum Arabes Botn quibir appellant, Rauvvolf.

Terebinth. nostras Juglandes æquans, Bell. cult.

Terebinthus major pistaciæ folio, Ad. Lob.

Terebinthus Indica major Theophr. ex Rauvvolf. Lugd. ap.

Terebinthus latifolia, Tab. Ger.

Terebinthi majus genus ad Terebinth. Indicam Theophr. & Fael Serap. Avicen. & Rhafis referri potest, Clus. hist.

Folij oblongiusculis à Pistacijs, quæ rotundiora habet, & fructu sive nuce breviora & rotundiora differt, quo inquilini, perinde ut nos Avellanis vescuntur.

Gallarum genus quoddam nucis ponticæ magnitudine, Terebinthi arbores in Thracia & Macedonia producunt, quarum apud Turcas usus est, tenuissimis sericeis pannis inficiendis, Bellon. obs.

III. Terebinthus peregrina fructu minore & cæruleo, eduli.

Terebinthus Syriaca, Theoph.

Terebinthus in Cilicia & Syria, Bellon. obs.

Terebinthi peregrini alterum genus, Clus. notis in Bellon.

Terebinthus minor, qui Arabibus Botn fougier dicitur, Rauvvolf.

Terebinthus in Mesopotamia & Armenia, Eid.

Terebinthus minor, qui ad Bel Arabum referri potest, Clus. hist.

Et hujus fructus, qui cum suo cortice Pisco majori æqualis est, perinde ut nos Pineos nucleos comedunt: quo & Persæ plus quam bis mille annis ante panis usum vitam sustentarunt, & etiamnum totius Syriæ incolæ ijs cum pane vescuntur: & propter colorem inter viridem & cæruleum medium, Arabes veteres, Granum viride, Bellonio attestante, appellarunt.

B A L S A M U M.

Balsamum, βάλσαμον Dioscoridi l. i. c. 18 arbor Lycij seu Pyracantha magnitudine conspicitur: folia habet Ruta proxima, sed candidiora multò & perpetuò magis virentia, &c. qui & ὀκροβάλαμον, ξυλοβάλαμον ἢ καρπὸν, sive succum, lignum & fructum commendat: & vim efficacissimam balsami liquori tribuit: proximum fructus, minimum vero ligno. Et Theophrasto 9. hist. 6. arboris magnitudo, quæ malo punice magna, rami multi, folium ruta simili, candidum tamen, perpetuò virens, fructus similis terebintho tam magnitudine, quam colore, valde odoratus & lacryinâ ipsâ odoratior, &c. Plinius lib. 12. cap. 25. quedam alia scribit, alia ex utroque mutuatus videtur.

I. Balsamum Syriacum rutæ folio.

Balsamum, Matt Lac. Ad. Col. Cast. Cæs. Alpino, Hon. Belli ep. 5. ad Clus. Liquor ejus Opobalsamum & Balsamælæon, de quo & Cord. hist.

Balsamum lentisci folio Ægyptiacum, Bellonius obs.

Carpobalsamum veterum flavum.

Carpobalsamum & Cassamum verum, Cord. in Diosc. & hist. Cæs.

Lignum Xylobalsamum, Cæs. sunt aliquando festucæ tenues, quæ cum Carpobalsamo adferuntur.

At Terebinthus geminus, omnibus partibus, liquori, ligno & semini succedaneum esse potest.

Fontem esse in Sumatra Insula, qui Balsami pretiosissimi oleo scaturiat, Linscot. par. 2. Ind. Or. 21. scribit.

II. Carpobalsamum nigrum Alexandrin. an Semen Hyperico simile, quod, à Petra Palestinæ oppido etiam Dioscorid. tempore adferbatur.

Carpobalsamum non legitimum, Matth.

Carpobalsamum offic. Cord. in Diosc. (qui addit, aliquando inter ea reperiri adulterinis granis majora, odoris & saporis suavissimi) Tab.

Balsa-

Balsami veri fructus, Alpino.

III. Xylobalsamum officinarum.

Myrtum potius quam Balsamum refert, Matth.

Alterius fruticis surculi, quamvis aliquando inter eos mirum in modum odoris & saporis gratia commendabiles reperiantur, Cord. in Diosc. & hist.

Xylobalsam. vulgo nuncupatum, quod ex felici Arabia defertur cum Ægyptio convenit Bel. ob. Lignum Balsami ex Arabia felici, Linscot. par. 2. Ind. Orient 7.

IV. Balsamum Indicum, ex arbore Punicâ malo majore Xylo dicta, folijs Urticæ.

Balsamum Indicum novum, Matth.

Balsamum ex nova Hispania, Lacun.

Balsamum ex Occidentali India, Monard. Lug. & Ind. Occid. p 9. l. 4. c. 28.

Balsami genus novum, Cæs. Frag.

Hujus genus limpidum, quod pura est exstillans lacryma, opobalsamum vocant: aliud imperfectius, quod ex ligno, cortice & folijs expressum est, aut ignis vi prolicitur, quod Xylobalsamum appellatur, Ind. Occ. l. c.

V. Balsamum fructu racemoso ex Hispaniola. Balsamum novum ex Hispaniola, Auctori hist gener. Indiæ, Lugd.

Ex planta sponte nascente arboris magnitudine folijs amplis (quale Lug. hist. exhibet) sex digitos longis, 4. cum dimidio latis, elicitur.

VI. Balsamum Americanum.

Balsamum aliud ex Americæ continente, Lug. Ex arbore vasta, ramosa fructu pisi magnitudine siliqua digitum longa inclusa, quæ pingitur nomine Fructus balsami Monardis, Lugd.

Lobus oblongus aromaticus, Clus exot. l. 3. c. 18. Balsami Peruani fructus, Ponæ, Clus. cur. post.

Balsamum quod ex India occidentali adfertur primum in Hispaniola inventum: arbor unde elicatur Goaconaz ab indigenis vocatur, Ovied. hist Ind. l. 10. c. 17.

Balsamum ex Nicaraguæ, Benzoni, Ind. Occid. part 5. cap. 16.

an Balsamum ex Gueana, Ind Occid. p 8.

VII. Balsamum Tolutanum folijs Ceratiæ similibus, quod candidum est.

Balsamum de Tolu, Monardi, ex Insulis Tolu, Ind. Occid q 9. l. 4 c 28.

Balsamum Tolutanum ex arboribus pumilibus pinis similibus, Lugd. ap.

an Balsam. album Curcas vocatum, Ind occ. p 8.

VIII Frutex Indiæ Orient Lavendulæ folio. Arbor Lavendulæ folio, Clus. exot. l. 1. c. 5.

P I S T A C I A.

Pistacia Dioscor l. 1. c. 177. in Syria gignuntur pineis nucibus similia. Theoph 4 hist 5. ferunt & in India Terebinthum esse, arborem alteri terebintho similem, cujus folia, rami & reliqua omnia terebintho similia; fructus autē diversus, similis enim amygdalis, non magnus sed aspectu similis & suavitate amygdalis præstantior.

I. Pistacia peregrina fructu racemoso, sive Terebinthus Indica, Theoph.

Pistacia, Matth. Ang. Tur. Lac. Cord. in Diosc. & hist. Lon. Dod. Lob. Cæsalp. Cast. Cam. Tab. Ger. Eyst.

Pistacium, Ges. hort.

Terebinthus Indica Theophrasti, Ad.

Pistachia, incolis Fisluc, Rauvvolf.

Pistaciarum arbor, Dod. gal. Lugd.

Fructus dicuntur *πιστάνια*: Nicandro *πιστάνια*: Possidonio, monente Athenæo, *βιστάνια*: Latini Pistacia: officinis & barbaris Fisticæ.

II. Arbor exotica fructu racemoso, Charamais dicta.

Charamais & Ambela, Acoftæ, Lugd. Cast.

Duo genera, unum pyriforme, alterum malum minore, fructu avellanæ acido.

III. Pistacia sylvestris.

Staphylodendron Plinij, lib. & c. 16. est & trans Alpes arbor similima aceri, alba materia, quæ vocatur Staphylodendron: fert siliquas & in ijs nucleos sapore nucis avellanæ.

Nux vesicaria, Trag. Dod. Ger.

Staphylodendron, Matth Bellon. Ad. Lob. Lug. Cam. Tab. Plinij, Dod. gal. Ges. hort. Eyst.

Arbor vitis & Lacryma Joppi, Ang.

Pistaciorum species, Scaligero in Aristot.

Pistacia Germanica, Lon. sylvestris, Cast.

Coulcoul & Hebulben Turcarum, Matth. epist. At Bellonio obs. Hebulben semina sunt in officinis Turcarum venalia, quæ nobis in usu non sunt: quemadmodum nec Nux quædam gemini pungi magnitudine, parvis granis esui aptis, avellanæ instar dulcib⁹, plena, quam Coulcoul, hoc est, nucem de Coulcoul nominant.

Ex fructu sphaerulæ precatoriae sunt.

Ex fructu sphaerulæ precatoriae sunt.

Ex fructu sphaerulæ precatoriae sunt.

Ex fructu sphaerulæ precatoriae sunt.

GLANS UNGUENTARIA.

Glans unguentaria, βάλανος μωρεΐνης Dioscoridi l. 4. c. 154. fructus est arboris Myrica similis, magnitudine nucus Avellana, cujus interior pars expressa, veluti amygdala amara humorem emittit, quo ad preciosa unguenta pro oleo utuntur: at Theoph. 4. hist. 1. βάλανος simpliciter: Balano, inquit a fructu nomen inditum: folium ejus Myrto simile est, sed oblongius. fructus magnitudine & aspectu capparum fructui similis, cujus corticibus contritis unguentarij utuntur, &c. Hac unguentaria nomine à ceteris glandibus distinguitur, quod ea unguentarij plurimum utantur. Plinio libr. 12. cap. 21. Myrobalanus Troglodytus nascens unguento, ut ipso nomine apparet, fructus magnitudine avellana nucus, &c. Arabes Habel, Ben & Granum ben nominant: inter quos Mesues qui duplex facit, aliud Ben magnum ut Avellana, quod Monardes Avellanas purgatrices esse vult: aliud parvum Ciceris magnitudine: ex quo Monarde monente, Itali oleum de Ben conficiunt.

Glans unguentaria, Matt. Lac. Cord in Diosc.	Macalep album, Rauvvolf.
Clus. in corol. Dodonæi, Lugd. Cæs.	Glans unguentaria cathartica siliquata, Adv. Lob. icon.
Granum ben, Lon.	
Balanus myrepica, Pharagon incolis ad montem Sinai, Bellon.	Balanus myrepica, Cord. hist. Tab. Ger. Pon. Ben parvum, Monardi.

CERATIA SIVÈ SILIQUA.

Kεράτια, id est, siliqua, à corniculorum similitudine, à Dioscoride l. 1. c. 158. qui eam non descripsit: à Galeno & Aegineta verò κεράτιον, quasi cornuta siliqua, hac arbor appellatur: à recentioribus Græcis λυλοcerata: Arabibus Charnub: à Plinio l. 15. c. 24. Siliqua (quia semen fert in siliqua leguminum modo) de qua hæc: haud procul abesse videntur & prædulces Siliqua, nisi quod Cortex in yis manditur: digitorum hominis longitudo illis, interim falcatis pollicari latitudine, &c.

I. Siliqua edulis.	Quibusdam Cercis siliquata Theophr. 1. hist. 18. alijs Colytea tertia Theophr. 3. hist. 14. quibusdam Laburnum vel ejus species.
Siliqua, Matt. Ang. Tur. def. Cord. in Diosc. Ges. hor. Lac Lon. Rauvv. Cast. Cam. arbor, Cæs. cui & Ceronia Theophr.	Acacia vera Matth. quibusdam videtur, quam spinis horridam pingit, quas commentitias suspicantur.
Siliqua sive Ceratia, Bellon.	Flores eleganter purpurei, quandoque albi & cortice candicante.
Siliqua dulcis Alpino.	IV. Siliqua sylv. rotundifolia Indica.
Ceratonium, Dod. ut: Ges. hor. Lugd. Frag.	Semen nummi instar rotundum planum denarij magnitudine, crassiusculum, rufum, à Rev. D. Terentio ex India accepi, cum hac inscriptione: Semen numulariæ est arboris Judæ Indicæ, cujus flos magnus elegans & odoratus est.
Cerata vel siliqua, Ad Lob. Tab. Ger. Clus. hisp. siliqua κεράτιον, Eid. hist.	V. Siliqua sylv. spinosa arbor Indica.
Ceraunia siliqua Theophr. 4. hist. 2. & Plin. l. 13. c. 8. Dalech. in Plinium: at hist Lugd. auctor diversam facit.	Coral arbor, ob flores colore Corallij æmulos, Clus. append. 1. hist plant. & append. altera ad appendicem primam.
Fructus κεράτιον, siliqua, vulgo Carobe nominatur: cujus semen sex grana pendens, ponderi illi auri quod Karat dicitur, nomen dedit.	an Acacia prima, Matthiol. & Lugd.
II. Siliqua purgatrix.	an Acacia major, Cast.
Caroba sive Sili ex Guinea purgatrix, Pon. Ital.	VI. Siliquæ sylv. similis.
III. Siliqua sylvestris rotundifolia.	Acacalis, vel Syriacè Kismisen sive Sisime, Cam.
Arbor Judæ, Bellon. (quæ Græcis vulgo Couchias) Ges. hor. Dod. Ad. Lob. Rauvv. Lugd. Tab. Cam. Ger. Eyst.	Acacalis Kismesen, Bellon.
Fabago sive siliquastrum, Bellon. Ges. hor.	an Acacia Dioscoridis, Rauvvolf.
Ceratia agrestis, Eid.	Semen hoc Cairine & Kismisen nomine à Doct. Paludano ex Syria reduce an. 1579. Patavij accepimus: an Dioscoridis Acacalis? cum hæc nostra
Siliqua sylv. Bellon. Clus. hisp. & hist. Cam. ep. & hor. Cæs. cui Cercis Theophr.	
Siliquastrum & Siliqua sylv. & fatua, & arbor amoris, Cast.	

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I. Arbor siliquosa Juglandis folio Brasili-
na, lobo longissimo Acaciæ siliquæ instar di-
stincto.

Lobus Brasilianus ingens, Clus. exot. l. 3. c. 1.

Lobus cineraceus binos pedes Romanos
cum triente longus, quatuor uncias latus: se-
mina ex albo rufescentia pene orbicularia, nu-
ci vomicæ non admodum dissimilia.

II. Arbor siliquosa Brasiliæ lobo latissimo.
Lobus Brasilianus alter, Clus. exot. l. 3. c. 2.

Hic Lobus, duplex est: major ex fusco cine-
raceus, octo uncias longus, quatuor cum semis-
se latus, semine quasi quadrangulo: alter mi-
nor, ex fusco rubescens, semine citrij mali se-
mini non valdè dissimili.

III. Arbor siliquosa ex Virginea lobo fusco
scabro.

Lobus ex Wingandecaovv, Clus. exot. l. 3. c. 3.

In hoc osricula verius, quam Phaseoli, nigra,
dura, Avellanæ magnitudine.

Hic duplex est: alius ex Virginea fuscus,
quinque vel etiam sex uncias longus, duas vel
duas cum semisse latus, unam crassus. Alius ex
insula Hayti sive Isabellæ vicina, spadiceo colo-
ris, septem uncias longus, tres cum semisse latus.

IV. Arbor siliquosa ex qua gümmi Anime
elicitur.

Lobo ex Wingandecaovv similis; Clus. l. c.

an Guama Oviedi horum duorum alteruter.

V. Arbor siliquosa lobo quadrangulo fusco
Lobus peregrinus quadrangularis, Clus. exot.
lib. 3. cap. 5.

Lobus sulcis distinctus, septem uncias lon-
gus, binas latus.

VI. Arbor siliquosa Africana, folijs fere pyri
semine fabaceo.

Phaseolus quintus peregrinus, sive Phaseolus
Coles, Clus. exot. l. 3. c. 7.

Siliquæ candidæ, phaseolis longiores &
maiores: semina albo putamine ablato minij
colorem habent & siccata in binas partes spon-
tè finduntur.

VII. Fructus oblongus cineraceus rugosus
& gibbosus.

Fructus ex Bengala ad Coles accedens, Clus.
exot. l. 2. c. 14.

VIII. Fructus compressus quadrangulus
venis candicantibus & nigricantibus, ut Coles
fructus distinctus.

Fructus 6. Parduyni, Clus. exot. l. 2. c. 12.

IX. Lobus orbicularis fuscus spinosis tu-
herculis obsitus, binos phaseolos nigros con-
tinens.

X. Arbor siliquosa Guinensis lobo spadi-
ceo, fusco.

Lobus ex Guinea, Clus. exot. l. 3. c. 4.

Lobus decem uncias longus, tres latus, grana
dura ex spadiceo fusca, medulla tetri odoris.

XI. Arbor siliquosa Guinensis, fructu faba-
ceo, lobo longissimo.

Lobus fabæ arborefcntis, Clus. exot. l. 3. c. 6.

Lobus nigricans & fuliginosus, uncias no-
vendecim, vel viginti longus, tres latus, pha-
seolos septem, hinas uncias cum semisse lon-
gos, semunciam latus, planos, ex spadiceo ni-
gricantes & splendentes continens.

an Arbor fabas majores proferens, par. 6. Ind.
Orient. tab. 14. lit H.

XII. Lobus cortice cartilagineo, rugoso,
fusco, duplici crista sinuosa donatus.

Lobus primus cartilagineus ex insula Mauritij
Clus. exot. l. 3. c. 9. & 10.

Hic vel uncias quatuor cum semisse, vel tres
longus, binas latus; ille tres, hic duos phaseo-
los orbiculatos ex puniceo nigros, veluti annu-
lo cinctos, eosque duos continet.

XIII. Fructus subrotundus durus elegan-
ter rubens.

Fructus peregrinus 10. Mates nomine acceptus,
Clus. exot. l. 2. c. 30. & tab. 3. Lugd.

XIV. Lobus cortice membranaceo, atro
tumido.

Lobus niger primus turgidus, Clus. exot. lib. 3.
cap. 18.

Hic uncias binas longus, unam latus, semina
nigra, plana, Acaciæ fructu similia continet.

XV. Lobus membranaceus atrospadiceus,
planus Guinensis.

Lobus niger 2. planus, Clus. l. c.

XVI. Lobus quadrangularis, Clus. exot.
lib. 3. cap. 17.

Hic ex fusco fuliginosus, grana quadrangula,
in binas partes dividua continet.

XVII. Lobus aromaticus subfuscus Tere-
binthi corniculis similis.

Lobus oblongus aromaticus, Clus. exot. lib. 3.
cap. 18.

Hic sex, septem, etiam octo uncias longus;
vix semunciam latus, tenuem pollinem ni-
grum tenacem; Benzoini ferè odore, continet.

FRUCTUS EXOTICI.

Fructus exoticos plurimos Clusius proposuit, plurimos etiam à D. Jacobo Guiljelmi Hooft Amstelrodamo ante octennium accepimus: quos quantum licuit in aliquem ordinem digessimus, aliquos ad arbores quibus consimiles sunt, vel saltem fructu, retulimus: alios verò ratione forma distributos, hic recensemus.

Fructus rotundi & orbiculares.

I. Fructus magnus ex rotunditate compressus, cortice rugoso fusco.

Fructus crassus peregrinus, Clus. exot. l. 2. c. 7.

II. Fructus rotundus cortice fungoso subpurpurascete.

Fructus 1. à Gareto, Clus. exot. l. 2. c. 16.

III. Fructus orbicularis spadiceus lævis.

Fructus miscellaneus 3. Clus. exot. l. 2. c. 25.

IV. Fructus orbicularis fuscus, nucleo cineraceo.

Fructus miscellaneus 4. Clus. exot. l. 2. c. 25.

V. Fructus orbicularis flavus maculâ subfusca notatus.

Fructus peregrinus 6. Clus. exot. l. 2. c. 29. Lugd. Tab. Ger.

VI. Fructus orbicularis spadiceus nucleo duro.

Fructus exoticus 4. Clus. exot. l. 2. c. 19.

VII. Fructus orbicularis ex ruffo nigricans. Fructus peregrinus 3. Clus. exot. l. 2. c. 30. & in tab. altera, Lugd. Tab. Ger.

VIII. Fructus orbicularis fuliginosus.

Fructus 15. à Gareto, Clus. exot. l. 2. c. 16.

IX. Fructus orbicularis ater & acidus.

Fructus peregrinus acidus saporis, Cl. ex. l. 2. c. 13.

X. Fructus orbicularis cinericeus ut Chamæriphe nucleus.

Fructus 12. navigat Botau. Clus. exot. l. 2. c. 15.

XI. Fructus orbicularis Arantij forma cineraceus.

Fructus minor 7. Paludani, Clus. exot. l. 2. c. 20.

XII. Fructus rotundus parvus putamine spadiceo flavescete, nucleo subacido.

Fructus 7. à Gareto, Clus. exot. l. 2. c. 16.

XIII. Fructus orbicularis compressus cineraceus.

Fructus minor 1. Paludani, Clus. exot. l. 2. c. 20.

Fructus orbiculares sulcus nervisque dist. ncti.

I. Fructus orbicularis major fuscus striatus. Fructus orbicularis peregrinus 1. Clus. ex. l. 2. c. 9.

II. Fructus orbicularis minor cineraceus striatus.

Fructus orbicularis peregrinus 2. Clus. ex. l. 2. c. 9.

III. Fructus orbicularis subniger & splendens sulcis distinctus.

Fructus 1. è Walachria, Clus. exot. l. 2. c. 22.

IV. Fructus alter splendens quatuor sulcis distinctus.

Fructus 9. à Gareto, Clus. exot. l. 2. c. 16.

V. Fructus orbicularis in summo lineâ trigonâ distinctus.

Fructus 10. à Gareto, Clus. exot. l. 2. l. 16.

VI. Fructus orbicularis Arantium siccum referens, quatuor venis distinctus.

Fructus 2. Jacobi Plateau, Clus. exot. l. 2. c. 19.

VII. Fructus orbicularis fuscus senis nervis distinctus ex Guinea.

Fructus orbicularis peregrinus 3. Cl. ex. l. c. c. 10.

VIII. Fructus orbicularis spadiceus novem venis distinctus major.

Fructus peregrinus orbicularis nervis distinctus 1. Clus. exot. l. 2. c. 10.

IX. Fructus orbicularis minor novem venis, ut & semen, distinctus.

Fructus peregrinus orbicularis nervis distinctus 2. Clus. exot. l. 2. c. 10.

Fructus figura oblongâ ovali.

I. Fructus ovi anserini magnitudine fusco cinereus.

Fructus peregrini pulpa. Clus. exot. l. 2. c. 13.

II. Fructus ovi anserini forma.

Fructus orbicularis peregrinus 3. Clus. ex. l. 3. c. 9.

III. Fructus ovalis fuscus nucleo avellanæ simili.

Fructus 2. à Gareto, Clus. exot. l. 2. c. 16.

IV. Fructus ovalis putamine crasso fibroso.

Fructus 3. à Gareto, Clus. l. c.

V. Fructus ovalis fuscus.

Fructus miscellaneus 1. Clus. exot. l. 2. c. 25.

VI. Fructus ovalis lapidi Judaico similis ex ruffo nigricans.

Fructus peregrinus alter, Clus. exot. l. 2. c. 3. & in tab. 2. Lugd. Tab. Ger.

VII. Fructus olivæ ossiculum referens.

Fructus minor 5. Paludani, Clus. exot. l. 2. c. 20.

VIII. Fructus ovalis spadiceus.

Nux peregrina 2. Clus. exot. l. 2. c. 13.

IX. Fructus oblongus fuscus striatus.

Fructus exoticus 3. Clus. ex. l. 2. c. 24.

X. Fructus oblongus arcuatus fuscus.

Fructus 1. è navigat. Batav. Clus. ex. l. 2. c. 15.

XI. Fructus oblongus fuscus splendens.

Fructus 1: Simonis Tovar Coxco cypote, id est nux sive ofsiculum Cypote, Clus. ex. l. 2. c. 18.

XII. Fructus oblongus cineraceus nervis crassis.

Fructus 3. Parduyni, Clus. ex. l. 2. c. 22.

XIII. Fructus oblongus cineraceus acidulus. Fructus 12. & Oregioella, ex quo Cacao potionem conficiunt, Clus. ex. l. 2. c. 16.

XIV. Fruct. oblongus cortice flavo spadiceo. Fructus 13. à Gareto, Clus. ex. l. 2. c. 16.

XV. Fructus oblongus lorum referens niger. Fructus 13. Gareti, Clus. l. c.

Fructus pyriformes.

I. Fructus pyriformis major rugosus niger, binis cellulis distinctus.

Fructus exoticus 1. Clus. ex. l. 2. c. 24.

II. Fructus pyriformis minor spadiceo cinereus. Fructus exoticus 2. Clus. ex. l. 2. c. 24.

Fructus orbiculares & rotundi: & ovals tuberculis obsiti.

I. Fructus orbicularis fuscus tuberculis obsitus. Fructus 2. Parduyni è Guinea, Clus. ex. l. 2. c. 22.

II. Fructus orbicularis cineraceus tribus foraminibus donatus.

Fructus 8. à Gareto, Clus. ex. l. 2. c. 16.

III. Fructus rotundus flavus tuberculis obsitus, linea eminentiore transversa.

Fructus peregrinus 4. Clus. ex. l. 2. c. 30. & tab. alt. Lugd. Tab. Ger.

IV. Fruct. rotundus flavus tuberculis obsitus. Fructus peregrinus 5. Clus. ex. l. 2. c. 30. & tab. alt. Lugd. Tab. Ger.

V. Fructus ovalis ex fusco subrubens tuberculis mucronatis obsitus.

Fructus 5. è navigat. Batav. Clus. ex. l. 2. c. 15.

VI. Fructus olivæ ofsiculum referens tuberculis obsitus.

Fructus minor 6. Paludani, Clus. ex. l. 2. c. 20.

VII. Fructus oblongus cineraceus durus tuberculis exasperatus.

Fructus 1. Plateau, Clus. ex. l. 2. c. 19.

VIII. Fructus cordis formam referens, fuscus tuberculis inæqualis.

Fructus minor 2. Paludani, Clus. ex. l. 2. c. 20.

IX. Fructus subrotundus rugosus, ater. Nux peregrina 1. Clus. ex. l. 2. c. 13.

X. Fructus Frago similis.

Garnitre fructus parvus & subtilis fragi similitudine, qui globulorum vicem supplet, Linsk. p. 3. Ind. or. 21.

Fructus angulis donati.

I. Fructus orbicularis fuscus trifidus granis refertus.

Fructus miscellaneus 5. Clus. ex. l. 2. c. 25.

II. Fruct. rotund. inæqualis cineraceus saxeus. Fructus 6. Camiri Indis, ex navig. Batav. Clus. ex. lib. 2. cap. 15.

Fructus peregrinus 2. Eid. l. 2. c. 29.

Nucis est magnitudine, putamine saxeae duritie, nucleo albo amygdalino.

III. Fructus Brasilianus inæqualis semine fusco fervido.

Fruct. 1. à Gareto Aratucon dictus, Clus. ex. l. 2. c. 17.

IV. Fruct. angulosus cineraceus cortice fibroso. Fructus miscellaneus 2. Clus. ex. l. 2. c. 25.

V. Fructus in gibbum extuberans cortice reticulato villoso.

Fructus peregrinus reticulato corio ex Guinea, Clus. ex. l. 2. c. 11.

VI. Fructus niger in duas partes separabilis acidiusculus.

Fructus 10. à Gareto, Clus. ex. l. 2. c. 16.

VII. Fructus avellanæ magnitudine putamine velut in duas partes diviso.

Fructus peregrinus 4. Clus. ex. l. 2. c. 29. Lugdun. Tahern. Ger.

VIII. Fructus subrotundus cineraceus duplici angulo.

Fructus 9. è navig. Batav. Clus. ex. l. 2. c. 15.

IX. Fructus triangularis fuscus.

Fructus minor 4. Paludani, Clus. ex. l. 2. c. 20.

X. Fruct. pentagonus tuberibus inanis obsitus.

Fructus minor 9. Paludani, Clus. ex. l. 2. c. 20.

XI. Fructus oblongus pentagonus fuscus.

Fructus 2. è navigat. Batav. Clus. ex. l. 2. c. 15.

XII. Fructus cristatus spadicei coloris.

Fructus 11. è navig. Batav. Clus. ex. l. 2. c. 15.

Fructus diversarum figurarum.

I. Fructus in orbem convolutus fuscus.

Fructus minor 11. Paludani, Clus. ex. l. 2. c. 20.

II. Fructus est quatuor membranaceis folijs compositus nucleo orbiculari.

Fructus 17. navigat. Batav. Clus. ex. l. 2. c. 15.

III. Fruct. è multis fibris contextus spadiceus.

Fructus miscellaneus 6. Clus. ex. l. 2. c. 25.

IV. Fructus metæ figuram referens cineraceus Fructus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Macer, officinarum Macis, Cord. in Diosc.	Oriental. part. 4. cap. 22.
Macis, veterum Macer seu medius nucis mosch. cortex, Cord. hist.	Macis Javanensibus Massa & Fœlien, Linscot. Ind. Orient. part. 2. c. 22.
Macis, Ad. Garziæ, Acoftæ, Frag.	Befhase Arab. Avicennæ cui odoratæ nucis involucrum est.
Macer, Tab. qui cum fructu pingit.	Nucum myristicarum flos, 4. par. Ind. Or. c. 21.
Bunapalla & Jaifol incolis, Garziæ, Linsc. Ind.	

MACER VETERUM.

Macer Veterum, cortex est arboris sui nominis, res à Macis recentiorum planè diversa: de quo sic Dioscor. l. 1. c. 110. *μαρίξ*, cortex est è Barbaria advehi solitus, subflavus, crassius & gustu per quam astringens: & Plinius lib. 12. c. 8. *Macis ex India (Galenum secutus) advehitur, cortex rubens, radice magna, nomine arboris sue. Arbor Ulmo multò major in India Orientali, præsertim in Provincia Malabar, Acoftæ.*

Macer & Macis, Talisafar radice cortex, Avic.	Macer veterum est alter cortex crassior nucis moschatæ, Cæsalp.
Macer, arbor dysentericæ, à radice cortice usu & arbor sancta, Acoftæ, Lugd. in ap.	An idem.
Cortex Xylocassie facie, Ad. Lob. ico.	Cortex ad alvi profluvia in novo orbe, Monard.
Macer veterum, C. us. exot. l. 4. c. 4.	Arbor contra fluxum, Cast.
Macer Græcorum verum, ignotum putat Garz.	Cortex ad dysenteriam, Lugd.
Macer veterum, Macis officinarum censent, Cord. in Diosc. & hist.	Anonymos arbor in novo orbe folijs cordis figura, Frag.

CASSIA SIVE CANELLA ET CINAMOMUM.

Kassia sive κασία, παρὰ τὸ κάσαι, quasi κοσμήσαν, διὰ τῆς οὐσμίας τὰς αἰθέρεις. Kassias Dioscoridi l. 1. c. 12. complura sunt genera, quæ circa aromatiferam Arabiam gignitur: habet autem sarmentum crassi corticis, folia verò piperis: primum locum habet γλίξ rosarum odorem spirans: 2. ἄχιν indigenis, mercatoribus Alexandrinis daphnitis, odore vinoso: 3. μουλήτης βλασῆς, mosyleticus germen: reliqua viles habentur, ut quæ ἀουφύμων, nigra in jucunda: & ea quæ μωτὰ ἢ ἀάγνα vocatur: est & quadam Ἰσθμια κασία illi similima, quæ neq; acris, neq; aromatica, & corticem medulla coherentem habet, &c.

κιννάμωμος plura genera Diosc. l. 1. c. 13. regionum in quibus nascuntur nominibus designata: excellit quod μουλόρον dicunt, quod similitudinem aliquam habet cum Mosylitide cassia, & quæ recens colore nigrum ex vinoso in cinereum vergens, nodosum, colore rutæ, aut cardamomo proximum est, hujus genera quinq; recenset.

Fabulosa varia & incerta, de Cassia & Cinamomo à veteribus Græcis & Latinis, ob longas & difficiles navigationes scripta sunt. Hinc Diosc. scribit Cassiam, esse virgulta crassi corticis, piperis folijs: Cinamomi verò descriptionem prorsus omittit. At Theoph. Cassiam & Cinamomum, magnitudine Viticis, multos ramos lignosos habere. Plin. l. 12. c. 19. Cinamomum dixit fruticem esse duorum cubitorum altitudine amplissimum, palmig; minimum: Cassiam fruticem esse trium cubitorum amplitudine. Galenus 1. Antid. arcam Romam delatam è Barbarorum regione tradit, longitudine cubitorum quatuor cum dimidio: & licet Cassiam & Cinamomum diversas arbores esse statuatur, scribit tamen Cassiam sæpe in Cinamomum transmutari: sic Cinamomi surculos, Cassia prorsus persimiles. Genera Cassia, eadem Galenus quæ Dioscor. recenset: item Cinamomi sex à Dioscor. etiam declarata. Theophr. 6. hist. 2. & Plinio, Cassia duo duntaxat genera sunt, candidum & nigrum. Recentiores, qui iudicio valent, Cinamomum officinarum vulgo Canella dictum, legitimam antiquorum Cassiam dicunt: cujus genera à Dioscor. & Galeno tradita, apud Mercatores qui magnam copiam habent, inter nosci possunt. Et in compositionibus Græcorum Xylocassiam, id est, Cassiam ligneam sive Cassiam odoratam postulantibus, Canella nostra adhibenda: in Mauritanorum enim Medicamentis, Cassia fistula purgatrix intelligenda.

I. Cinamomum sive Canella Zeilanica.	Darfini Avicennæ & Arabibus, quod Persis Lignum Sinense sonat.
Cassia, Cinam. & Canella orientalis, Monard.	Canella legitima, Matth. Lugd. Acoftæ.
Cinamomum, i. e. lignum odoratum quasi Amomum ex Sina, Canella & Cassia idem sunt, Garz.	Cassia, Ang. Lob.

Cinamomum, Lac.

Cinamomum & Cassia unius plantæ cortices, Guil. the.

Cinamomum & Cassia Græcorum, Ad.

Cinamomum Seylense, Linscotto Ind. Orient. part. 2. c. 16. & par. 4. c. 19.

Arbor in Zeilan frequens oleæ magnitudine, folijs forma ad Citri folia accedentibus, fructu rotundo exiguis olivis simili. Canella est secundus & interior arboris cortex, in tubulos convolutus, qui singulo triennio adimitur, & ab exteriori cinerea pellicula, qua obductus est, repurgatur: In Canarijs etiam Insulis Cinamomi nulla est penuria, 3. part. Ind. Or. c. 5.

II. Cinamomum sive Canella Malavarica & Javanensis.

Canella ignobilior, Garziæ.

Cassia veterum forte, Clus. ex.

Canella in sylvis Malabar, Acoftæ.

Cinamomum Malabaricum, Canella de Mato, seu sylv. cinamomum, Linsc. Ind. Orient. par. 4. c. 19. & figura 17.

Cinamomum sylv. Canella de mare, 2. par. Ind. Orient. c. 13.

Cortice est enodi cinereo in Malavar & Java: & ut Acofta, fructus oleæ baccis par ossiculum continens, qui fructus sessili parte, parvo calice præditus est.

III. Cinamomum sive Canella Peruana.

Canella in America, quæ calices & glandes Suberis modo fert, quam sui generis arborem, non Canellam esse, Garzias scribit.

Canella Peruana quam Gomara, August. Carate, Petrus Cieca, & ex his Clus. notis in Garziam proponit.

Canella novi orbis Monardi, cui Cassia, Cinamomum & Cassia lignea, unius arboris cortices sunt, & sola loci varietate, altera alteram præstantiorem facit: itaque Cassiam & Cinamomum solis nominibus differre asserit.

Hujus fructum, qui parvo pileo similis, sua latitudine Taleri Germanici amplitudine æquat, in usu esse scribit.

IV. Cinamomum sive Canella tubis minoribus alba.

Canella alba quorundam, Clus. ex.

Duplex est: altera majoribus, longioribus & crassioribus tubis: altera tubis tenuioribus & minoribus: Idem habet,

Canellam albam è radice: &

Canellam albam ex arbore.

Lignum aromaticum Monardi, Lugdun. Cast. Frag. Clus. ex.

an Ascopo, arbor lauro similis, cujus cortex calidus & acris est, in Insul. Virgin. descript. vel Ind. Occid. par. 1.

V. Cinamomum crassiore cortice.

Xylocassia, Ad. Lobel. qui an Pseudocinamomum Dioscoridis sit, dubitat, Lugd.

VI. Cassia lignea fusta aromatica.

Xylocassia subnigra, Lob. belg. & ico.

an Cassia Syringitis, vel Syringis Cinamomo cognata, Cord. in Diosc.

an Cassiæ genus, quod Galeno referente, junior Andromachus, Cassiam fistulam nominavit, quia inanis & cava & crassi corticis, cujusmodi in vulgari Cinamomo frequentissimè conspicitur.

VII. Cinamomum seu Cassia crassior, quæ præter odorem & saporem in officinis occurrit, Pseudocassiam esse non temerè quis dixerit.

VIII. Cortex cinereus acris sapore.

Cortex eriophorus, Clus. ex. l. 4. c. 5.

Cinamomum veterum.

Cinamomum veterum, à Cassia sive Canella diversum esse volunt, cujus se tres furculos vidisse Clusius asserit, qui recti, sed non enodes, cortice tenui, subcinerei coloris, jucundi & suavis gustus, acrimonia linguam vellicante: lignum verò inodorum & insipidum.

Galenus primus de Antidot. Cassiam quæ Zizir cognominatur, adeo Cinamomo similem scribit, ut ejus loco divendita fuerit: & pro qualibet Cinamomi parte, duas Cassiæ adhiberi posse.

TAMALAPATRUM SIVE FOLIUM.

Mαλάβαθρον ἢ φύλλον, Latinus similiter Malabathrum & Folium simpliciter, & Folium Indicum dicitur, Dios. l. 1. c. 11. μαλάβαθρον, inquit, nonnulli Nardi Indicæ folium esse arbitrantur, odoris quadam cognatione decepti: peculiare genus est, quod in paludibus Indicis gignitur: folium, id est, quod lentus palustris modo aqua innat at, radicem non habens, &c. Er Plin. l. 12. c. 26. dat & Malabathron Syria arborem folio convoluto; arido colore: mox subjungit: in paludib. India gigni tradunt, lentus modo, oderatius croco, nigricans scabrumq;

quodam salis gustu: minus probatur candidum. Quibus verbis Plinius diversa Malabathri genera proposuisse videtur: at Dioscorides unicum. Sed quid velint, non assequimur. nostrum enim non innat at aquis, sed in pro-cera arbores, procul ab aquis in Cambaya nascitur, secundum Garziam: at Linsc. 4. par. Ind. Or. c. 39. arbor est mediocris magnitudinis, quæ non nisi ad fluminum ripas aut lacus enascitur, in omni quidem India vulgaris, præcipue tamen in Cambaya: folij odor qui Caryophyllorum, quare aliqui malè Caryophyll. folium esse putant.

Cadegi Indi, id est, folium indum, Arabib.
Folium Indi Seplastiariorum, Trag.
Malabathr Mat. (cui & Folium) Lac. Lob. Tab.
Cassia folium, Cord. in Diosc.
Cassia aromatica, folium malè, nec Cinamomi
folium, nec Malabathrum, Cord. hist.
Malabathrum, Folium, & folium barbaricum,
res differentes sunt, Ang.
Malabathrum & Folium, medicamenta duo
sunt, Guil. the.
Tamalapatra, ex qua voce corrupta Malaba-
thrum, Garz. Clus. Lugd.
Folium nostrate, Malabathrum est, Ad.

Folium Indicum Acoftæ, Cast. Frag.
Folium Indum vocatum, Tembul Avicen. Cæs.
Folium Indum, incolis Tamalapatra.
Figuræ: fructus glandis exiguæ effigie ad-
pingitur à Clus Lobel. & Lugd. quem Fructum
Canellæ quorundam, alijs Tembul convolvuli
in India nomine à Cortuso, Clusius, uti in notis
in Garziam monet, accepit: qui tamen Mala-
bathri nostri fructum esse suspicatur.
Huc referantur
Folia saporem Garyophyllorum referentia, in
Insula St. Maria, ad littus Madegascar: part. 3.
Ind. Orient. c. 12.

BETRE SIVE TEMBUL.

Betre Mallaccensium volubilis modo arbores scandens, fructu lacerta caudam emulante.

I. Tembul pro Tambul, Avicennæ.
Betre, Garz. Frag. Lugd qui in append. figuram
Clusij habet.
Betre sive Betle, Aloyf. Cadamusto, Clus. ad Gar.
Betella, Lud. Romano, Odovardo Barbosa.
Betel, Cast. Betele, Acoft.
Betle vel Betre, Tab.
Betelle sive Betre, Linsc. 4. par. Ind. Orient. c. 16.
● figura 14.

Sunt qui Folium Indum putant, ut Barbosa:
& Amatus utrumq; confundit, cum Betre folio
acuciore & teneriore sit.
Hoc Indi Orientales perpetuò mandunt, a-
pud quos in maritimis regionibus provenit: at
in Malaca Vitis modo feritur, & additis peda-
mentis, Hederæ modo se sustinet.
II. Kaate, ex hujus arboris ligno pastillos con-
cinnatos cū Betelle comedunt: Linsc. p. 4. I. O. 16.

CARYOPHYLLUS AROMATICUS.

Fructus qui καρυόφυλλον sive καρυόφυλλον, (i. e. si verbum verbo reddas, Nucifolium, cum quo tamen simili-
tudinem nullam habet) Latinus Caryophyllum & Caryophyllus dicitur: à Germanis & Gallis, Clavus no-
minatur, quòd clavi modo capitatus sit. Hujus, nec Dioscor. nec Galenus meminisse videntur, licet Serapio Gale-
num falsò citet, forsàn rectius Aeginetam, vel Sethi nominatæ. Apud Pl. l. 12 c. 7. hæc leguntur: est etiamnum
in India Piperis grano simile, quod vocatur Garyophyllon grandius fragiliusq;. Verùm hunc Pliny, aliqui κάρυον
Theoph. 9. hist. esse putant: Comacum, inquit, ex India & Arabia deportatur, ad unguenta idoneum est.

I. Caryophyllus aromaticus fructu ob-
longo.
Caryophyllon, ipse frutex. Aegin. Sethi.
Charunfel, Arabibus.
Caryophylli Matth. Lac. Ludov. Romano, Ma-
ximiliano Transylvano de Moluc. Tab. qui &
Matthioli & Clusij figuram (à Clusio tamen
improbatam) exhibet.
Caryophyllus Cord. hist. Ad. Cast. Cæs. qui Car-
pestum Q Medici suspicatur.
Caryophyllon sive Garyophyllon, Arabibus &

plerisq; Indis, Calafur, in Maluccis Chanque,
Garz.
Chamkè in Maluco Insulis, in quibus solis na-
scuntur, Linsc. 4. par. Ind. Orient. c. 12.
Caryophylla arbor quæ Arabibus Siger: fru-
ctus, Carnuful, Acoftæ.
Caryophylli, Lob. Linscot. l. c.
Caryophylli aromatici, Lugd. cui etiam in ap-
pend. Caryophyllus Acoftæ.
Caryophyllus florens & Caryophylli veri, Ger.
cum utraq; Tabern. figura.

Arbor

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

alij somniant, parum aberit, quin vulgare Ribes, vel Piper, vel Amomum esse possit.

II. Piper rotundum album.

Piper album, Matth. Lac. Lob. Garz. Frag. Clus. ad Garz. Cast. Lugd. Tab. Linscot. 4. part. Ind. orient. c. 18.

Piper rotundum album, Cord. hist. Adv.

Piperis alterum genus, quod in Taprobana Molaga vocant, Lud. Romano.

Piper alterum candidum, Cæs.

Sabanh pute seu piper album, reliquis paulo exilius, in Sunda: part. 4. Ind. or. c. 8.

Hoc crassiore est grano, nequaquam rugoso & acriore.

III. Piper longum orientale.

Piper longum, Matth. Lac. Cord. hist. Adv. Lob. Garz. Frag. Clus. ad Garz. & exot. lib. 1. cap. 20. Linscotto & Javanensibus Pepileni.

Piper longum Orientale, Cast.

Macropiper minus, Tab.

Hujus arboris facies longè alia existit, Linscoto, non autem Clusio.

IV. Piper longum Occidentale dimidij pedis longitudine.

Piper, Monardi.

Piper longum Occidentale, Cast.

Piperis longi genus in India occidentali, Cæs.

Macropiper majus, Tab.

Piperis longi genus ex Carthagine, Frag.

Piper longum incolis Chiabe dictum, Linsc. 4. part. Ind. Orient. fig. 20.

Hoc priore longius, acrius & veluti ex multis granulis compositum.

V. Piper longum angustissimum ex Florida.

Piper longum, Felfel, Alpino.

Plantula peregrina, Clus. ex. 1. 4. c. 11.

VI. Piper oblongum nigrum.

an Piper longum, Diosc.

Habzeli & Piper Nigrorum, Serapioni.

Piper Æthiopicum, Matth. Lob. Cast. Lug. Tab.

Crone & Granum Anescen Avicennæ, Ang. Carpesium, Cord. hist.

Piperis aliud genus Æthiopicum, Frag.

Amomum officinarum nonnullarum & longa vita, Lob. ico.

VII. Piperi similis fructus striatus.

Haernia Serapionis.

Fructus cap. de Mungo additus, forte Negundo, Clus. ad Garz.

Mungo similis fructus, Lugd.

Caryophyllus Plinianus sive Negundo, Imper. Negunpo, Garziæ, Acostræ, Fragoso: mas procul aspicienti Sambuco similis: foemina folijs populi albæ similibus: fructus utriusque piperi similis & acris.

VIII. Lobus Æthiopico piperi similis,

Clus. ex. 1. 3. c. 16.

IX. Piper abortivum.

Dioscor. 1. 2. c. 182. reperitur etiam quoddam in genere nigri, nutrimenti defectu, cassum seu inane & leve, quod *βράσμα* vocant.

Bresma sive Brasma, Cord. hist.

An exoticus fructus 4. ex Valachia, Clus. exot. lib. 2. cap. 22.

X. Piper inane.

Piper quod lingua Malavarica à Canara nomen sumpsit, Garz.

Piper Canarynum, Frag. Lugd. Linscot. 4. part. Ind. orient. c. 18.

Hoc cæruleum est, intus cavum, in cujus spacio granula quædam continentur, quod pauperculæ plebis usibus cedit: quare Canarynum, i. e. rusticanum vocari solet; & propter vilitatem, ad exteros non effertur.

XI. Piper racemosum caudatum ex Guinea.

Amomum, Ang.

Piper caudatum, Adv. quod pimenta del rabo Lusitanis, Clus. ad Garz. Frag. Lugd.

Piperis nova species, Imperato.

Pimento del Rabo, Linsc. 4. part. Ind. or. fig. 15.

C U B E B Æ ; F A G A R A S ; M U N G O .

Quas Cubebas officina vocant, Actuarius *νομβέβας*. Arabes *Cubebe* & *Quabebé* nominant: cujus arbor folijs est Piperis sed angustioribus, simili modo in altum repens, cujus fructus & forma & magnitudine piper referunt.

I. Cubebæ vulgares, nec Arabum Cubebæ, nec Galeni Carpesium, Matth.

Cubebæ, Lac. Cord. hist. Garz. Acostræ, Frag. Lugd. Cast. Tab. Linsc. 4. part. Ind. or. c. 29.

Cubebæ Græcorum *καρπύσιον*, Lon.

Cubebæ officin. Piper rotundum, Theop. Piper

simpliciter Hippocrati cui & Myrtidanum, Guineæ officinarum, Adv. (land.

Cubebæ vulgo, Amomi fructum putarim, Cæs.

Hæ à Javanensibus, nunquam nisi prius aqua decoctæ venduntur, ne apud exteros quoque plan-

II. Cubebis affinis Fagara major. (rentur. Fagaras

Fagaras Avicennæ, Clus. in Garz. Lob.

Fagara, Cast. Tab. Lugd. Linscot. 4. part. Ind. or. c. 7. & fig. 18.

Fagara major, Imperato.

III. Cubebis affinis Fagara minor.

Fagara minor, Imperato.

IV. Fructus niger Coriandro similis.

Mungo, Garziæ.

Messe Avicennæ pro Mex.

Mens, Bellunensi.

AMOMUM ET AMONIS.

Amomum, Græcis ἀμόμον, & Arabibus Hamana sive Hamanus, & Constantinopoli in mercatorum officinis Amama nominatur. Dioscoridi l. 1. c. 14. parvus frutex est, in uva modum suo pte ligno in seipsum convolutus: florem habet parvum ceu Leucoium: folia verò Bryonia similia. Differentias verò facit ratione loci, Armeniacum præstantissimum: Medicum infirmius: Ponticum racemosum, fructu plenum & odore nares feriens. Et Plinio l. 12. c. 13. Amomi uva in usu est Indica vite labrusca, uti alij existimavere, frutice myrtillo palmi altitudine, carpitur $\frac{3}{4}$ cum radice & c. addit: est & quæ vocetur Amomis, minus venosa atque durior, ac minus odorata: quo apparet aut aliud esse, aut immaturum colligi. At sic Dioscorides: Sunt qui Amomum, herba simili quæ ἀμόμον dicitur, adulterent, sed quæ & modica sit & fructu careat. Theoph. 9. hist. 7. Amomum alij ex Media, alij ex India cum Nardo advehi narrant. Verum alij Rosam Hiericunticam: alij Cubebas: alij Piper racemosum: alij Piper Aethiopicum: alij quid aliud esse volunt. Vide & Adversar. auctores.

I. Amomum racemosum, quod verum credimus Amomum, Martinelli & Ponæ, de quo Nicol. Marogna Medicus Veronensis librum Latinè scripsit, quem Doct. Franciscus Pona Italicum dedit.

Amomum spurium, Clus. exot. auctario.

Fructus $\frac{5}{8}$ è Walachria, Clus. exot. l. 2. c. 22.

Amomum verum Ponæ, Clus. cur. post. & ibidem sub Amomo

II. Amomum spurium foliosum.

Amomum, Clus. ad Garz. Lugd. Tab.

III. Amom. arborc, folijs bryoniæ florib. violæ pingit Castor Durantes, sed quid sit ignoramus.

IV. Amomis, Clus. ad Garz. Lugd. Tab.

GRANA PARADISI ET CARDAMOMUM.

Cardamomum, Græcis καρδάμωμον (quasi Nasturtium suave) Arabibus Cordumenu nominatur: quod Diosc. l. 1. c. 5. non descripsit, sed solum quibus in locus optimum nascatur, his verbis expressit. Cardamomum optimum est, quod ex Comagine, Armenia, Bosphoroq; devehitur: in India quoque & Arabia provenit: eligitur, quod est frangenti contumax, plenum, occlusum & caput odore tentans, gustu acre & subamarum. Plinio l. 12. c. 13. Simile his (Amomo & Amomidi) & nomine & frutice Cardamomum, semine oblongo, & c. Et licet Dioscorides, Galenus & ceteri Græci, huius tantum meminerint, Plinius tamen quatuor genera fecit: viridissimam ac pingue, acutus angulus: proximum è rufo candicans: tertium brevius atque nigrius: pejus tamen varium, odorisq; parvi. Est autem Cardamomum aroma Indorum culinis familiare, carnem quam elixant condientes, quod frumenti modo provenit, & ocymii plantam ferè amulatur.

I. Grana paradyssi officin. cujus folia (quæ ut & Nucis moschatæ à D. Clutio Amstelrodamo accepimus) sub Melegueta in Prodromo descripsimus.

Cardamomum majus, Matth. Lon. Lac. (cui etiam Cardamomum hortense) Cast. Lugd.

Grana paradyssi, Cord. in Diosc.

Mellegetta seu Cardamomum piperatum, Eid. histor.

Millegueta, Adv. Lob.

Malagueta Garziæ (cui & Combazbange, Avicen.) & ad Clus. cur. post.

Cardamomum primum, Cam. ep. alterum, Cæs.

Cardamomum Arabum majus, Tab.

Grana paradyssi seu Meligettas, Lins. par. 3. c. 14.

Hoc Cardamomi minoris loco aliqui utuntur & Melegeta dicitur, propter similitudinem, quam cum Melicæ semine habet.

II. Granis paradyssi sive Mellegetæ affinis fructus.

Fructus 14. sive Melegueta spuria, Clus. exot. lib. 2. cap. 15.

III. Cardamomum majus officinarum.

Saccolaa Arabum, aut Sacoule Avicennæ, Elachi Mauritanis.

Cardamomum medium, Matth. Lonic. Castor. Lugdun.

Cardamomum majus, Cord. in Dioscor. (cui

Heyl Arabum) & hist. Cluf. ad Dod. Linscot. 4. part. Ind. orient. c. 23.

Cardamomum majus vulgare, Adv. Lob. Cluf. in Garz. Tab.

Cardamomum, Garz. Frag. secundum, Cam. ep.

Avicennæ duum generum, alterum Saccolaa quebir, id est, magnum: alterum Saccolaa ce-guer, id est minus.

IV. Cardamomum medium: Adv. & Lob. Tabernæm.

Cardamomum mediocre, Cord. hist.

V. Cardamomum simpliciter in officinis dictum.

Cardamomum minus, Matth. Lac. Lonic. Adv. Lugd. Tab. Linscot. l. c.

Cardamomum verum, Ang.

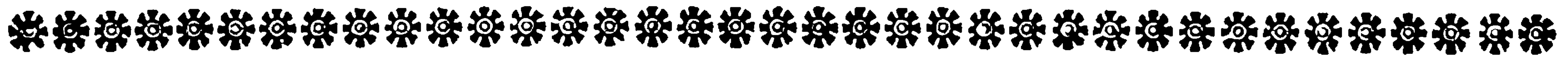
Cardamomum minus, Cord. In Diosc. & hist. cui & Helbane Arabum.

Cardamomum minus vulgare, Lob. Clin. Garz.

Cardamomum primum, Cæs. tertium, Cam. ep.

VI. Cardamomum minimum: & Lob. Tab.

Cardamomum quartum, Cam. ep.

SECTIO QUARTA.

RHUS; COCCONILEA SIVE COGGYGRIA; SORBUS; AZEDARAETH; FRAXINUS; NUX JUGLANS; NUX AVEL-

ana, sive Corylus; Castanea; Fagus; Quercus; Robur; Quercus excrementa; Viscum; Phellodrys; Suber; Smilax Arcadum & Ilex.

R H U S.

Pōvs & Hippocrati ρόϛ, à coccineo acinorum colore dicitur: ρῶς enim ἐρυθρὸν interpretantur, unde russus vox Latina: Rhus, inquit Diosc. lib. 1. cap. 147. quam aliqui Erythron, id est rubrum vocant, fructus est (ρῶς βυρσοδεψίμης) rhois coriaria, sic vocata, quod coriarij eā utantur ad coria spissanda: est verò arbuscula binūm cubitorum, in qua folia oblonga subrubentia, per ambitum Ilicis modo serrata: fructus autem racemulis similis, densus, terebinthini magnitudine, quadantenus latus, cujus corticosa tunica ambiens perutilis est. At Plinio lib. 24. cap. 11. Rhus quæ Erythros appellatur, frutex est, & hujus semen aspergitur pro sale obsonijs. Verum Plinius malè à Rhoë coriariorum distinguit: de Theophrasti Rhoë vide in Viburno.

I. Rhus folio Ulmi.

Rhus, Matth. Ang. Cord. in Diosc. Lac. Lugd. Tabernæm.

Rhus coriaria, Dod. ut: Ger. & desc. Virgin.

Rhus, Rhus veterum, coriaria, obsoniorum & Sumac, Bellon.

Rhus obsoniorum, Ad. Lob. Cæs. Cam. Cluf. hist. Sumach Arabum, Lon. Cast. Rauvvolf.

Rhus obsoniorum, sive rubrum, sive culinarium, sive coriariorum, idem sunt: cujus seminis tunica externa, quæ sapore acido est, vice salis condimentis aspergebatur.

II. Rhus angustifolium, sub Sumach angustifolio in Pródromo describitur.

III. Rhus myrtifolia Monspeliaca.

Rhus Plinij existimatus Monspelij, Gesn. hort.

Rhus Plinij myrtifolia Monspeliensium, Adv. Lob. ico.

Rhus sylvestris Plinij, Lob. Dod. Lugd.

Rhus myrtifolius, Tab. Cam. Cæsalp.

Rhus Plinij nonnullorum, alij Driophanon ejusdem lib. 27. cap. 9. arbitrantur.

IV. Rhus myrtifolia Belgica.

an Myrtus nemoralis & Dryophanon Plinij, Ruell.

Elæagnus lacus Orcomenij Theopraft. Bellon. cult.

Rhus sylv. Plinij, Dod. gal.

Chamælæagnus Dod. sed melior figura in editione Belgica.

Gagel Germanorum & Myrtus Brabantica quibusdam, Adv. Lob. vel Belgarum, Eid. Adv. parte altera.

Elæagnus Cordij, Lob. ico.

Rhus sylv. altera, Lugd.

Rhus herba Plinij, Cluf. hist.

Plinius l. 24. c. 11. nec Rhus inquit, Latinum nomen habet, cum in pluribus modis veniat:

nam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Azedarach, Dod.
 Azedarac, Lotus alba Pelicerio, Clus. hisp. & hist. Camer.
 Laurus Græca Plinij & Myxus alba, Ges. hor.
 Zizypha candida Monspel. Lob. Ger.
 Zizyphus alba Matthioli, Lugd.
 Tuber, Zizypha Columellæ videtur forte & Plinij, Cæs.

Plinio lib. 15. cap. 14. de Malorum generibus agenti Tuberum duo genera: candidum & à

colore sericum dictum: penè peregrina sunt, in uno Italiae agro Veronensi nascentia, quæ lanata appellantur: lanugo ea obducit, &c. ex his Plinij verbis quid colligas?

Ex nucleis precatorios globulos Monachi conficiunt, hinc arbor de gl. patre nostro, Italis: Gallis verò, arbor Sancta dicitur.

Variat folijs, quæ in Italica laciniata, in Gallica solum crenata sunt, quod herbarij Lugd. auctor, duplici figura demonstrare voluisse videtur.

F R A X I N U S.

Fraxinus, *μελιξ* arbor nota est inquit Dioscor. l. 1. c. 198. Theophrastus 3. hist. 11. descripsit, ejusq. genera duo fecit: unum excelsum, procerum, ligno candido, nervoso, molliore, crispiore, magis enodi. Alterum humilius, minus augescens, scabrius, durius & magis flavum. Et Plinius l. 16. c. 13. inquit, Græci fraxini duo genera fecere, longam, enodem: alteram brevem, duriolem fusciolemq., laurinus folijs. Atq. situ divisere: campestem enim crispam esse: montanam verò spissam.

I. Fraxinus excelsior.
 Fraxinus prior & βυμελιξ (Fraxinus bubula Gazæ) Theophrasto.
 Fraxinus bumelia, Plinio & Bellon.
 Fraxinus, Brunf. Trag. Matth. Dod. ut: Ges. hor. Lac. Tur. Lon. Ad. Lob. Tab. Lugd. Cast.
 Fraxinus prima, & major, Anguil.

Theophr. monet Ideos existimasse fructu & flore carere: ferre tamen in siliqua fructum minutum nucis modo, qualem Amygdalæ, gustu subamarum: ferre & quædam alia *οι βρύα*, veluti muscos, ut Laurus: cæterum densiores & magis compactos, globosos, non aliter, quam Platani pilulas. Sane globosos hos muscos, unà cum fructu hist. Lug. pingit, qui circa Veris initium observantur: qui veluti ex musco glutinoso impensus resiccato concreti videntur: Sic Camer. mas floret nigris racemis seu granulis, sed fructum non fert, qui absq; fructu, ut juglandiū julid decidunt: quare Thal. alia sterilis, alia frugifera.

Fructus ipsius sive semen, Ornoglossum & Lingua avis dicitur, Anguil. alijs fructus Fraxini: alijs lingua passeris: alijs anseris. Avicenna inter medullas computat.

Ex fraxino hastæ, mensæ, vasa & utensilia mul-

ta fiunt: fiunt & pocula, ex quibus si quis assidue bibat, lienem extenuari ajunt: cujus nomine & corticis decoctum quidam exhibent: quo etiam aliqui vice ligni Guajaci felici successu utuntur, Cæs. monente: addens ejus corticem internū, aquam, in qua maduerit, cæruleam reddere.

II. Fraxinus humilior, sive altera Theophr. minore & tenuiore folio.
 Fraxinus sylvestris, Columellæ.
 Ornus, Bellon. cult. (cui & pumila fraxinus & *ορειμελιξ*) Lugd.

Triplicem Fraxinum facit Thalius: I. Fraxinum passim nascentem.
 2. Fraxinum Fago similem, Buchâschen.
 3. Fraxinum duram seu *λιθόγειον*, Steinâschen.
 III. Fraxinus rotundiore folio.
 Ornus, Galli Pressani lib. de re rustica.

IV. Lign. peregrin aquam cæruleam reddens. Lignum ad renum affectiones & urinæ incommoda, Monard.
 Lignum ad Nephritidem, Lugd.
 Lignum in Nova Hispania repertum, Cæs.
 Lignum ex novo mundo Pyro simile, Frag.
 V. Arbor Indica fraxino similis, oleæ fructu. Nimbo, Garziæ, Acoftæ, Cast. Lugd. Frag.

N U X J U G L A N S.

Nuces juglandes, Dioscor. l. 1. c. 178. *νάρα βασιλική*, nonnullis *περσινά* dicuntur: & Theoph. 1. hist. 18. *νάρα*, Nux Juglans, Persica & Basilica nuncupatur, quod è Perside à regibus translata sit. Juglans verò quasi Jovis glans: hinc Cloatius, Macrobio referente, Diuglandem primo vocatam scribit, quasi *διὸς βιάλανον*. Arbor, *νάρα*: fructus, *νάρον* dicitur, quod caput, *νεπετὰ ἀνακ*, i. e. *πῶν κεφαλῶν* odoris gravitate offendat, ut Pl. l. 15. c. 22. habet: imo l. 17. c. 12: juglandis umbra capiti noxia & l. 23. c. 8. asserit nuces juglandes Græcos à capitis gravedine sic vocare. Genera: Pl. l. 15. c. 22: sola differentia generum in putamine duro, fragiliore & tenui, crasso, loculoso. ac simpl. Addamus etiam in magnitudine & parvitate: quare recentiores 5. differentias potissimum notarunt.

I. Nux

Ex haru...
 III. Nuc...
 tamine.
 Nuces jug...
 Mollusca...
 bium: cum...
 tura, Lugd...
 IV. Nuc...
 Harum &...
 vino proven...
 V. Nux jug...
 Nuces S. Joh...
 sacrum, nec...
 verò id temp...
 Nuces...
 Theophr...
 Prenesine...
 Asiam Gra...
 hist. 16. folia...
 dus decidit...
 julos nonnull...
 Genera...
 gam nucem...
 I. Corylus...
 vulgaria...
 Nux avellana...
 Nux avellana...
 Corylus...

I. Nux juglans sive regia vulgaris.

Nux regia, Brunf. Cord in Diosc.

Nux juglans, Trago, Matthiol. Lac. Ges. hor.

Lon. Dod. Ad. Lob. Cæs. Cast. Lugd. Tab. Cam.

Nux, Dod. gal.

Juglans, Fuch. Tur.

Has à duo cortice & frangendi mora, Moracias & Moracillas appellari Hermolaus tradit, & Lug. & quæ à putamine vix purgari possunt, Surdæ nominantur, Cæsalp.

Nuces regię maxima frequentia in Virginea habentur, eaq; duorum generum: unum forma & sapore parum ab Anglicis differt, putamine crassiore & duriore: alterum majus cortice scabro & duro, nucleo magno, dulci & oleaginoso, ex quibus contusis Lac conficiunt cum suis cibis miscentes harum arborum nonnullę octuaginta pedes longę, part 1. Ind. Occid.

II. Nux juglans fructu maximo.

Nuces caballinæ, Lugd.

Ex harũ cuppis, marsupia pueris gestanda fiunt.

III. Nux juglans fructu tenero & fragili putamine.

Nuces juglandes cortice tenuissimo, Ges. hor.

Mollusca & Persica, Suevio poetæ apud Macrobium: cum Tarentina eadem, aut proximæ naturæ, Lugd.

IV. Nux juglans bifera.

Harum & Plinius meminit, & in agro Patavino provenire Hermolaus asserit, Lugd.

V. Nux juglans fructu serotino.

Nuces S. Johannis, quia ante diem S. Johanni sacrum, neq; folia, neq; nucis ostendunt: cum verò id tempus adest par reliquis nucib⁹, quoad

fructum & folia: harum Tragus meminit: Johan. Bauhinus circa Tigurum, Dalechampius circa Lugdunum observavit, Lugd.

VI. Nux juglans folio serrato.

Juglandis genus alterum; fructu teneriore & longiore, Clus. hist.

Arbores Indicæ Juglandi similes.

I. Arbor Indica Mamei dicta.

Mamei arbor juglandis proceritate, folijs paribus, fructu duorum pugnorum, aliquando minore, Oviedo, Lugd.

Mamay, Gomaræ hist. Indicæ.

Mamei arbor Castaneę forma, fructu etiam maximi cydonij globum superante, Scalig. Lugd.

Mamei arbor mediocris nucis magnitudine, fructu in Hispaniola rotundo, in continente longo, & crassiore, Benzo Americ. lib. 4.

Mamei fructus, par. 6. Ind. Occid.

Mameyen fructus melocotones sive Persica æquant superantve, Joseph. Acost. parte 9. Amer. l. 4. c. 24. Alias dulces, alias acidi. Idem.

II. Arbor Indica folijs Juglandis, fructus nucis magnitudine.

Ambate, Garz. Acostæ, Frag.

Ambares, Cast.

III. Fructui prædicto affinis.

Fructus Brasilianus 1. & 2. Clus. ex. l. 2. c. 7.

IV. Arbor Brasiliana juglandi similis nucibus carens.

Copau, Ind. Occid. p. 3. c. 12.

V. Hobos, Pacayes sive Guavas multi pro nuce juglande habuerunt: sæpius transplantatas, nucis Hispanicis similes gignere ajunt: part. 9. Ind. occid. l. 4. c. 26.

N U X A V E L L A N A.

Nuces avellana, *νάρινα ποσειδάωνος* & *λεπτοκάρυα*, Dioscor. l. 1. c. 169. id est, nux Pontica & tenuis dicitur: at Theophrasto 3. hist. 15. *ήρακλεωσιν ή κάρυα*, nucis Heracleotica (quod ex Heraclea Ponti translata) alijs Prænestina & Avellana dicuntur. Avellana Plinio l. 15. c. 22 quas antea Abellinas, patrio nomine vocabant: in Asiam Græciamq; è Ponto venêre: & ideo Ponticæ nucis vocantur. At arbor Latinus Corylus dicitur Theoph. 1. hist. 16. folia insecta habet ut Ulmus & Robur: 3. hist. 6. quidam florere existimant: 3. hist. 7. sed postquam fructus decidit, racemosum quiddam vermis prægrandis magnitudine nascitur, ex uno pediculo pingui: 3. hist. 8. julos nonnulli vocant, quod ex minutis squamis innumeris ordine nucis pineæ constat, &c.

Genera: Sylvestris est & urbana: ambæ bino genere constant, quadam enim rotundam, quadam oblongam nucem largiuntur: sed urbanarum fructus candidior est, Theoph. 3. hist. 15.

I. Corylus sativa fructu albo minore sive vulgaris.

Nux avellana rotunda, alba, domestica, Brunf.

Nux avellana fructu rotundo, Matth. Lac. Cæs.

Corylus hortensis, Dod. gal. sativa, Lon. Lugd.

domestica, Clus. histor.

Avellana domestica, Fuch. Tur.

Avellanæ tertium genus, Cord. in Diosc.

Corylus domestica rotunda alba, Cast.

Corylus persimilis albo, Ad. Lob.

Nux avellana sive Pontica, Cam.
 Corylus sativa rotundis nucibus, Lugd.
 Fructus major est, & suavior sylvestri.
 II. Corylus sativa fructu rotundo maximo.
 Avellana urbana rotunda circa Lugdunum,
 Gesn. hort.
 Avellana major Lugdunensis, Cam.
 III. Corylus sativa fructu oblongo rubente.
 Nux avellana domestica oblonga, rubra, Brunf.
 Matthiol.
 Corylus sativa rubris oblongis nucibus, Trag.
 Corylus hortensis fructu rubro, quæ nux Pon-
 tica veterum, Dod. gal.
 Nux avellana urbana cute rubente, Eid.
 Avellanæ urbanæ oblongæ rubicundæ Lom-
 bardicæ quibusdam, Ges. hor.
 Corylus domestica longa rubra, Cord. domesti-
 ca oblonga, Clus. hist.
 Corylus sativa nuce oblonga, Lugd.
 Nux avellana fructu oblongo, Cæs.
 Pontica nux hortensis, ruffa ut plurimum mem-
 brana, Cord. in Diosc.
 Hæc præstantior, & tardius rotunda matura-
 tur: hanc quæ fructu est oblongo etiam dupli-
 cem faciunt, cujus alterius nucleus rubra, alte-
 rius alba pellicula integatur.
 IV. Corylus nucibus in racemum congestis.
 Corylus Macedonica, Cord. in Diosc. Ges. hor.
 V. Corylus sylvestris.
 Nux avellana sylvestris, Brunf. Matth. Lac. sive
 Corylus, Dodon.
 Corylus sylvestris, Trag. Matth. Dod. gal. Gesn.
 hort. Lon. Lob. Cast. Lugd. Cus. hist.
 Avellana nux sylv. Euch.
 Pontica nux in Corylo vulgari, Cord. in Diosc.

Corylus avellana, Tur.
 Avellana Corylus sylv. Ges. hor.
 Fructu est minore, albidiore & rotundiore,
 quàm sativa sit.
 VI. Avellana peregrina humilis.
 Nux barbata Plinij lib. 19. cap. 1.
 Avell. pumila Byzantina, Clus. pan. & hist. Ger.
 Avellana Byzantina, Tab.
 Variat fructu majore & minore.
 VII. Avellana purgatrix.
 Avellanæ purgatrices, Monar. Lugd. Frag. Clus.
 Avellanæ purgativæ, Cæs.
 Nuces purgantes, Tab. Ger.
 Ben magnum Medicorum vulgo, Monard.
 Ex novi orbis Insula S. Dominici adfertur.
 VIII. Avellana Indica osculo trifido.
 Avellanæ Indicæ 2. Matth. & Lugd. adpinxit.
 Mehenbethene, Lob. Clus. ad Garz. (cui Nucis
 unguentariæ genus) Tab. Lugd.
 IX. Avellanæ prædictæ affinis fructu spadi-
 ceo, velut in binas partes secto.
 Fructus miscellaneus 7. Clus. ex. l. 2. c. 25.
 X. Avellana quadrifida.
 Avellana purgativa, Oviedo.
 Fructus exoticus 6. Clus. ex. l. 2. c. 16.
 Hic velut ex quatuor avellanis simul conne-
 xis lævibus & spadiceis constat.
 XI. Nux purgatrix.
 Fructus exoticus, 17. Clus. ex. l. 2. c. 16.
 XII. Avellanæ Indicæ 3. genus, Matt. Lugd.
 Avellana Indica 2. Clusij, secundum, Lugd.
 Fructus exoticus 2. Clusij in Garz.
 Fructus peregrinus 1. quem etiam pro Balsamo
 Peruana accepit, Clus. ex. l. 2. c. 29.
 Balsama fructus, Lugd.

C A S T A N E A.

Castanea, Græcus κάστανά ή κασταύεια, à Castano Magnesia urbe: vel ut Stephanus scribit, Apulia, non procul
 à Tarento, unde advecta sunt. Fructus ejus σαρδάναι βάλανοι, ή λοπίμα, ή κάστανά, ή διός βάλανος, Diosc. l.
 1. c. 145 i. e. Sardiæ glandes, quod Sardib. e. primum provenerint: lopima, à cortice crassiore, qui Græcis λέπος
 dicitur: Theoph. 3. hist. 3. & 4. διός βάλανος, Gaza Nucem castaneam verit: dicuntur etiam κασταύμια ή κάστανά,
 nucs castanea, Diodoro: κάστανά ή βοιωτή, ή κάστανά ή κασταύμια, διός βάλανον, distinctus locus Theophr. nominat.

Genera: antiqui plura ferere, nominibus plerumq; à locis unde importabantur, inditis, ut ex Plin. l. 15. c. 13.
 colligere est: à quo recensentur, Tarentina, figura plana: Balanitis, quæ rotundior & sponte profilit: & Sala-
 riana plana est. Coralliana laudatior ipsa Tarentina: Metereana rubenti cortice. Sane fructus magnitudine &
 parvitate. item figurâ, cum quadam in ventrem magis crescant, quadam in longitudinem: & sapore, differunt.

I. Castanea sativa.
 Castaneæ domesticæ, Matth. Cæs. Cast.
 Castanea sativa grandis, Cord. in Diosc.
 Castaneæ crassiores, Bellonio.

Castaneæ majores, Ges. hort. Lugd.
 At sativæ duplices sunt, grandiores quas Maro-
 nas vocant, quæ divitum mensas claudunt, quæ
 cineribus obrutæ igne coquuntur: sunt & minores.
 II. Casta-

fructu, L.
 Ex Ori.
 Viennam
 glans nucle
 Quercu
 pro: sic
 apud quos om
 omnem fructu
 vocantur: s
 Plin. l. 16. c. 6,
 pellatione om
 neri subjecta
 sic vertit: Rob
 I. Quercu
 maritima & l
 latifolia. Plin
 glanditerar
 Platypyllos
 Glandia
 scabritie
 coherensio
 prodeunt.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

III. *Quercus latifolia perpetuo virens.*
Quercus ubi Sybaris perspicua, quæ nunquam
folia demittit, Theoph. i. hist. 15.

Quercus in Thurino agro, ubi Sybaris fluit,
Plin. l. 16. c. 21.

Quercus in Apennino & Andium Gallicæ gen-
tis agro, Lugd.

IV. *Quercus cum longo pediculo.*
Hemeris Idæorum, Etymodrys Macedonum,
Hemeris, Plinio; placida, Gazæ. (Theop.

Quercus, Trag Matth. Fuch. Dod. gal. Tur. Lon.
Tabernæm.

Quercus vulgaris, Lob. Ger.

Quercus vulgaris, hemeris, Cord. in Diosc.

Hemeris etymodrys, Lugd.

Huic peculiare, quod glans modo unica, mo-
do gemina longo pediculo affixa dependeat.

Quercus latifoliæ amplissimæ circa Viennam
Clusius meminit, cujus omnes glandes è lon-
gis pediculis dependentes, quasi viridi qua-
dam excrementia, multis inæqualibus angulis
prædicta, inclusæ erant, quæ reliccata gallarum
modo firma & dura erat.

Querc. Pannonica latifolia, rectius Cerrus, Cæ.

Sic Quercus præaltæ & vastæ in insula Virgi-
nea: & in Guayaquil singularis præstantiæ &
longissimæ durationis: Joseph Acoſta l. 4. c. 30

V. *Quercus parva sive Phagus Græcorum*
& Esculus Plinij.

Φυγός, ἀπο τῆ φάγειν, Latinis ab esca vel esu, Escu-
lus, quod fructus ejus dulcis sit, ac ceu Castanea
edulis, cùm cæterarum Quercuum fructus, sui-
bus tantum sapiat.

Quercus, sive glandiferarum arborum i. spe-
cies, Ang.

Phagus, Quercus species, Cord. in Diosc.

Esculus veteribus Græcis πλάτφυλλα, Bellon.

Phagus esculus mas & fœmina, Lugd.

Ilicis genus, quod in Hispania Enzinas vocant,
Cæsalp.

ROBUR SIVE QUERCUS GALLIFERA.

I. *Quercus folijs molli lanugine pubescentib.*
Robur primum, Clus. hisp. & hist.

Hujus altera species, quæ folio est minus am-
plo, & minore glande. (ne ferens.

II. *Querc. gallam exiguæ nucis magnitudi-*
Robur 2. Clus. hisp. at 3. Eid. hist.

Galla, an Theoph. Fagus, Adv.

Galla major, Lob. & Dod. Galla, Cast.

an Callæ magnæ, quas Poma de Coquo nun-
cupant, Garziæ.

Folio præcedenti angustiore, infernè candi-
cante, glande communiter unica, rarò gemina
& aculeo magis pungente: quas Hispani sub
cineribus coctas, secundis mensis apponunt.

Quercus genus à nostris diversum, quod veteri-
bus ignotum arbitramur, cujus glandes mino-
ribus fabis haud sunt majores: hæc Bellon.

VI. *Quercus calice echinato glande majore.*
Αἰγίλωψ Idæorum, Aspris Maurorum, Latino-
rum Cerrus.

Cerrus, glandiferarum 2. species, Ang.

Ægilops sive Cerris majore glande, Dod.

Quercus Ægilops, sive præcelsa dicta Cerris
Plinij, Adv.

Cerris Plinij majore glande, Lob.

Quercus altera, quæ Cerrus, Cæf.

Cerris sive Quercus 4. genus, Lugd.

Cerris Plinij i. Tab.

Hiscè glandibus ad pannos atro colore infi-
ciendos, gallarum vice utuntur.

VII. *Quercus calice hispido glande minore.*
Ægilops minore glande, Dod.

Cerris Plinij minore glande, Lob.

Cerrus Ægilops Theoph Clus. pan. & hist.

Glandifera folio sinuato deciduo tertia, vel
Quercus 3. species quæ in Etruria Farnia,
Cæsalp.

Haliphleos, Cerrus fœmina, sive Quercus 5. ge-
nus, Lugd.

Huc referatur,

Quercus peregrina sive Mauritanica grandissi-
ma glande, cujus ex Scaligero, Lugd. meminit.

VIII. *Quercus Burgundiaca calyce hispido.*
Quercus alia Bauhini, sive Haliphlæos Sequa-
norum, Lugd. nisi eadem cum priore.

IX. *Quercus pedem vix superans.*

Robur 5. Clus. hist. hisp. (at 7. in hist.) Tab.

Quercus humilis, Dod. Ger.

Quercus pumila fruticis specie, fronde Ilicis
molliore, Lob.

III. *Quercus folijs muricatis, non lanugi-*
nosis, gallâ superiori simili.

Robur tertium, Clus. hisp. (at quartum in hist.)

Galla major altera, Lob.

(Tab.

Galla sive Robur majus, Ger.

IV. *Quercus folijs muricatis, minor.*

Robur quartum, Clus. hispan. (at quintum in
hist.) Tab.

Galla minor, Lob. Dod. Ger.

V. *Quer-*

V. Quercus humilis gallis binis, ternis aut pluribus simul junctis.

Robur humile, Clus. pan. at sextum, Eid. hist.

Quercus etiam miræ magnitudinis & amplitudinis reperiuntur in Septentrionali plaga Hærcyniæ sylvæ, Plin. lib. 16. cap. 2. Quercus quæ Basileæ in D. Petri nemore est, Cardanus lib. 6. var. rer. cap. 23. Bellon. Lugdun. & etiam Gesnerus meminere.

VI. Glans Virginea.

Fructus exoticus 21. vel glandis calix ex Wingaudecaovv allatus, Clus. exot. l. 2. c. 16.

an Mangummenauk, Virginieæ historiæ, quæ in cibum cum piscibus & carnibus cedit.

VII. Glandium vel baccarum quinque genera, quæ in diversis arboribus nascuntur.

1. Sagatémener. 2. Osamener. 3. Pummuckoner: ex his indigenæ oleū dulce eliciunt: 4. Sapumener dictum, coctum Castanæ est sapore, ex hac interdū panem pinunt: 5. Magūmenauck, glans est Querc. illius provinciæ: omnibus decoctis in cibis utuntur in Virginea, par. 1 Ind. oc.

VIII. Quercus lapidea.

Lithoxyla sive ligna lapidea Anglica, Ad. Lob.

Ligna lapidea, Lugd.

Lithoxyla ex Cerro, Clus. pan & hist.

Verūm & Abies, Alnus, Ulmus montana & alia quoque ligna aliquando in lapidem mutantur, monente etiam Gesnero l de lapidibus.

Abietes integræ cum cortice in Elbogane tractu, in lapidem versæ, Agricola.

Fagus altitudine 170. ulnarum cum trunco, ra-

mis, folijs, in saxo cinereo durissimo sub terra in valle Joachimica reperta: & ibidem ex Alno lapis, unde cotes fiant, arte conficere docet; Jo. Kentmannus lib. de fossilibus.

Quercinum lignum sub terra defossum, in cotem lapideam mutatum, manibus suis eruit Langius.

Arbores integræ petrificatæ, stantibus adhuc ramis, cortice, medulla ac radicibus, sæpissimè in Bohemiâ & vicinis locis subterraneis invenias, Agricola authore.

Narrat Porta l. 2. Magiæ natur. alicubi succum abundantem petrificum ab arborib. per radices & trunci poros exsugit: atq; radices ipsas, truncum, ramos, folia & flores in lapidē convertere.

Amnes & rivuli sunt in Anglia, ubi pali lignei, ridice, aut conti, si immergantur, aliquot mensibus lapidescunt, imò ferè ferrescunt, &c. Adversar. quod in Pannonia quoque Clusius notavit. Sic in Tercera fons quoque, qui omnia vel illapsa, vel injecta, in solidissimum lapidem commutat, Linscot. 3. part Ind. or. 6.

Similiter in Java majoræ affumant incolæ, flumen præterlabi, in quod si ligna quæcunq; immergantur, ea in lapides mutari. 2. p. Ind. or. 22.

Et Plinio l. 2. c. 103. in Ciconum flumine & in Piceno lacu lignum dejectum, lapideo cortice obducitur: & in Surio Colchidis flumine, adeo ut lapidem plerumque durus adhuc integat cortex: Similiter in flumine Silaro, non virgulta modò immersa, verūm & folia lapidescunt, alias salubri potu ejus aquæ.

QUERCUS EXCREMENTA.

Quercus præter glandem plurima alia gignunt, Theophr. 3. hist. 8 & Plinio lib. 16. cap. 7. auctoribus.

Galla Græcis *κνίσις* dicta, fortè à *κνήσις*, id est fuligine: quod Gallarum, pannus nigro colore tingendis, magnus usus sit. Et licet Plinius l. 16. cap. 6. voluerit Gallam omnes ferre quæ & Glandem. Quercubus tamen magis peculiaris est, adeo ut Dioscorides lib. 1. cap. 146. Gallam Quercus fructum appellarit: quam Græci duplicem fecere: Dioscoridi altera *ὀμπανίτης*, parva, tuberosa, gravis, nullo foramine pervia: altera plana, levis & perforata, quæ major est. Theophr. 3. hist. 6. altera candida & exigua, quarum aliqua non majores fabis evadunt: altera nigra, & magnitudinem mali nonnullæ capessunt: & cap. 8. Quercus præter fructum gignit Gallam parvulam, atque alteram resinofam & nigram: & Plin lib. 24 cap. 4. Galla genera facimus, solidam, perforatam: Item albam, nigram: majorem & minorem. Hic notatu dignum, quod Matthiolus in comment. addit: majores Gallas illud peculiare sibi vendicasse, ut quot annis, aut annonæ fertilitatem, aut sterilitatem, aut pestilentem auram prænuncient: nam si integræ rumpantur quæ perforatæ non sunt, aut musca, aut araneus exit: si musca evolat, futuri belli: si reptat vermiculus, annonæ penuria: si currat araneus, pestilentium morborum præsagium esse. Gallarum genera, Tabern. & Gerard. quatuordecim proposuere. Tragus scribit, Quercus peculiare genus esse, quod Gallam ferat, nec in Germania provenire.

I. Gallæ maximæ orbiculatæ.

Gallarum 1. & 2. genus, Tab.

Gallæ ex Oriente: & Provinciales, Lugd.

Gallæ orbiculatæ, Gerard.

Harum aliæ sunt Orientales, aliæ Provinciales, & Illyricæ.

II. Galla oblonga: & Ger.

Gallæ ex Istria, Lugd.

Gallarum 3.4. & 5. genus, Tab.

III. Galla minor.

Gallarum 6. genus, Tab.

Galla viridis sive omphacis, Ger.

IV. Galla galericulata: & Ger.

Excrementa duo fungum quodammodo exprimentia, Lugd.

Gallarum genus 12.13. & 14. Tab.

V. Galla angulosa.

Gallarum genus 7.8.9.10. Tab.

Galla viridis sive omphacitis, Ger.

VI. Galla umbilicata.

Excrementum umbilicatum, Lugd.

VII. Galla Brasiliiana quinquangula.

Fructus miscellaneus 10. Clus. exot. l. 2. c. 25.

Alia Quercus Excrementa.

I. Excrementum moro simile.

Συναμμινώδες Theoph. 3. hist. 8. specie mori, sed durum & fractu admodum difficile: quædam veluti mora fert, Plin. lib. 16. c. 7.

II. Excrementa pudendi virilis effigie.

Αιδιωδες sive colis effigie representans, Theoph. Veretrum, Lugd. (Lugd.

III. Excrementum tauri caput referens: &

Ταυροκέφαλον durum & perforatum & tauri caput quodammodo æmulans, quod præruptum nuclei oleæ speciem intus ostendit, Theoph. Tauri caput imitantia, Plinio.

Gallarum genus undecimum, Tab.

Galla asinina, Ger.

IV. Pilulæ lanatæ: & Lugd.

πυλον pilum quidam appellant: pilulæ sunt lanuginosæ, molles, nucleum duriores amplexæ, quibus ad lucernas utuntur, Theoph. Pilulæ nucibus non absimiles, intus habentes floccos molles, &c. Plin.

V. Pilulæ capillatæ: & Lugd.

Σφαιριον κόμην έχον, pilula comam habens, quæ inutilis Theoph. pilula alia inutilis cum capillo, verno tamen tempore mellei succi, Plin.

Bedeguaris effigie excrementum spongiosum & muscosum, Lob.

VI. Pilulæ in alis ramorum.

Σφαιριον μαχαλιγενές, in ramorum alis pilulam aliam gignit, sine pediculo, concavoq; sessilem & versicolorem, &c. Theoph. gignunt & aliarum ramorum pilulas, corpore, non pediculo, adhærentes, candicantes umbilicis, Plin.

Pilulæ sessiles, Lugd.

Capita multis squammis constantia, Clus. in Cæri historia: vide & Thaliu in Quercu.

VII. Pilulæ è folijs convolutis.

Σφαιριον φυλλικόν, pilula è folijs compressa & convoluta, Theoph. è folijs convolutæ pilulæ, Plin. Pilulæ foliosæ, Lugd.

an idem cum κάρυον Theoph. 3. hist. 7. & Cachry Plinij lib. 16. cap. 8.

VIII. Pilulæ aquosæ: & Lugd.

Σφαιριον υδατώδες: super folijs tergo adhærentem pilulâ fert candidam, aquosam dum tenera est, in qua culices, & maturescens in modum parvæ Gallæ durefcit, Theop. in folio rubente aquosi nuclei, candicantes & translucidi, &c. Plin.

ὀνοκινίδες, Galeno.

Pilulæ asininae, Trago.

Quercus vulgaris cum suis excrementis fungosis, Lob.

IX. Pumex quercinus.

Λιβάριον pumiceum lapillum quoque gignit, quanquam raro: Theoph. aliquando & pumices gignit, Plin.

Pumex, Lugd.

X. Quercus excrementum villosum.

Σπλάγγυον, Diosc.

Φάσηον, Theoph. 3. hist. 9.

Panos arentes, muscoso villo canos è ramis dependentes, Plinius l. 16. c. 8. vocat.

Sphagnos & Bryon, Plin. l. 12. c. 23.

Splanchnon & Hypnum, Lugd.

Usnea, Arabum.

XI. Foliorum quercus gemmæ foraminulentæ.

XII. Coccus Quercuum.

Coccus cochlearum exilium in similitudine in Ciliciæ Quercubus, Diosc. l. 4. c. 48.

XIII. Verruca seu nodi Quercus.

XIV. Quercus albumen.

XV. Uva Quercina.

Uva Quercina à me inventa, quâ nihil præstantius in dysentericis etiam deploratis, Encelius l. 3. de lapid. c. 51. vide & Schenck.

Uva Quercina in annosarum Quercuum truncis, Thal. in Quercu.

an Hypodrys fungus rubes, ad Quercus radices: eodem modo quo Hypocistis sub Cisto pululare solet, Solinander consil. sect. 4. cons. 24. & 25.

XVI. Boleti Quercus, qui è radicibus & circa radices gignuntur, Plin. l. 16. c. 8.

XVII. Quer-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Cerrosugaro Matthioli, Clus. hist.

III. Phell. nigricans latif. incisuris spinosis.

Phellodrys nigra latissimis folijs, Lugd.

IV. Phellodrys nigricans angustifolia.

Phellodrys nigra mediocribus folijs, Lugd.

Q. Phellodrys folijs muricatis.

Phellodrys folijs muricatis calyce glandis echinato, Lugd.

S U B E R.

Suber οειλός Græcis à πελωύω fluctuo, Suberis modo, quòd aquis semper innatet: qua ratione etiam Ἰϙ, quòd semper altum petat dicitur. Theophr. 3. hist. 16. arbor est caudicosa, parumq; ramosa, procera tamen, auctuq; insignis, ligno robusto, cortice unico crasso, disrumpiq; solito: folio fraxini, crasso oblongiori & deciduo, fructu glandoso Agræ simili: corticem detrahunt, inversumq; dividendum censent: alioqui arborem deterioreffici volunt: rursum verò intra triennium repletur. Plin l. 16. c. 6. Suber inter glandiferas recenset: & c. 8. corticis usum in hyberno sœminarum calceatu: quare non infacetè Græcos, corticis arborem appellasse scribit.

I. Suber latifolium folio deciduo, & Theop.

Suber, Matth. Lac. Bellon. Cæf.

Phello's sive Suber Gazæ, Ang.

Suber Aquitanicum folio deciduo, Clus. hisp. & hist.

Phello's sive Suber in Aquitania, Dod.

Suber folio breviorè & latiorè, Lugd.

II. Suber latifolium perpetuò virens.

Suberifera latifolia Ilex glandæ echinato, Ad.

Suber Hispanicum latifolium perpetuo virens, Clus. hisp. & hist.

Phellos sive Suber in Hispania, Dod.

Suber latifolia, Lob. Cast. latifolium, Tab. Ger.

Videntur hæ duæ species saltem in eo differre, quòd altera, quæ circa Pyrrhenæos montes, folijs hyberno tempore exuatur, quod Theophr. de οειλῶ Pyrrheno scribit: altera verb perpetua fronde in Italia ac Hispania vireat.

III. Suber angustifolium non ferratum.

Suber 2. & angustifolium, Matt. Cast. Tab. Ger.

Suberifera angustifolia Ilex, Ad.

Suber folio longiorè & angustiorè, Lugd.

Suberis latifoliæ ramus dexter, apud Lob.

Suber alteru oblongis angustifq; folijs, Cl. hist.

IV. Suberi affine lignum fomitis vicem præbens.

Lignorum duo genera Brasiliæ habent, quorum alterum est molliissimum, alterum clarissimum, quibus ad ignem excitandum utuntur hoc modo: virgam ex præduri illius ligni, pedali longitudine ab altera parte ad fusi modum excavant, hujus cuspidem in mollis illius ligni frusto defigunt, virgam maxima celeritate volvunt, quasi ligni suppositi frustum perforaturi, sicq; non modò fumus quem Tataton vocant, sed etiam ignis qui illis Tata excitatur, & gossypio, vel folijs siccis admotis, ignis concipitur, Lærius in hist. Brasiliæ c. 17.

an Lignum fomitis vicem præbens, Clus. exot. lib. 1. cap. 8.

Ligna in Brasilia quæ Urakuciba vocant, quæ exsiccant, dein invicem terunt, ex quo attritu pulvis derasus inflammatur. Stadius par. 3. Ind. Occid. c. 6.

V. Lignum leve fungosum è Java majore. Lignum cotis vicem præbens, Clus. l. c.

At Ges. lib. de lapide, ubi adeo est lignum induratur, ut vel Cotes ex eo fiant, aut fieri possint.

I L E X E T S M I L A X A R C A D U M.

Ilex Diosc. l. 1. c. 144. & Theophr. 3. hist. 16. Ἰξίϙ, quia serra propter duritiem secanda sit. Est autem Theophr. l. c. folio Quercus, sed minore aculeatoq;: cortice leviorè quam Quercus: arbor magna instar Quercus assurgit: materies spissa & robusta: radix alta admodum atq; multiplex: fructus glandosus, sed glans ipsa pusilla est: veterem novus occupat, nam sero maturefcit, quamobrem bifera à nonnullis existimata: fert præter glandem granum quoddam puniceum, & viscum atq; hyphear habet, &c. Σειδαυα Arcades vocant arborem Ilici similem, folio tamen non aculeato, sed molliori profundiori q;: nec materia ut illo solida spissa q;, sed soluta molli q;, &c. Theophr. l. c. At Plinio l. 16. c. 6. Ilicus duo genera: ex ijs in Italia folio non multum ab oleis distant, Smilaces à quibusdam Græcis dictæ: in provincijs Aquifolia, &c.

I. Ilex oblongo ferrato folio.

Ilex, Matth. Ang. Lac. Bellon. Cæf. Lugd.

Ilex arborea, Ad.

Ilex angustifolia, Taber.

Sanè Phellodryn, si faciem & folia perpendas, Ilicem quampiam dixeris: ipsum autem lignu, molli' & laxius Ilice, & fruct' major' quàm Ilicis

II. Ilex folio angusto non ferrato.

Smilax

num,
legunt)
tinctorum
fcitur, etc.
Scalac.
confec.
Coccum
nio cult.

Smilax humilis angustifolia, Lugd.

III. *Ilex folio rotundiore, molli, modicéq; sinuato*, sive *Smilax Theophrasti*.

Ilex major, Clus. hisp. & hist.

Ilex major glandifera, Dod.

Ilex arbor, Lob.

Ilex, Taber. *glandifera*, Ger.

Ilex latifolia, Camer. epist.

Ilicis alterum genus, Cæs.

Ilex in Gallia Narbonensi, Lugd.

Smilax Arcadum glandifera, Lugd.

Fructu est majore & longiore Hispanica: at Narbonensis minore & brevior.

Huc referri debet

Ilex Londinensis duplex, quas Clusius in sua historia descripsit: qui etiam in *Ilice Monspellia*, aliquando granum ex puniceo nigricans, & interdum tenuem & capillaceum mucum cinereum, è ramis dependentem, non verò *Viscum* aut *hyphear*, observavit.

IV. *Ilex aculeata cocciglandifera*.

Ilex hæc à Diosc. l. 4. c. 48. κόκκιον βαφικόν, à Theophr. 3. hist. 16. communi nomine *νερίον*: à Plin. l. 16. c. 6. *Ilex aquifolia*, & c. 6. *Ilex parva Aquifolia*: à quibusdam *Phellodrys coccifera* appellatur. Est autem Diosc. l. c. frutex parvus è cremiorum genere, cui grana ceu lentes adhærent, quæ decerpta reponuntur: bæc ille. Etenim in foliorum supina parte, nonnunquam sed rarius, in surculorum quoq; nodis, granum quoddam rotundum, parvum rubens, sanguineo colore plenum innascitur, quod Diosc. & Theophrast. *κόκκον φοινικῶν*: Pausanias, *Coccum*: Plinius, granum, coccum, quisquilium (cusculium aliqui legunt.) Arabes, *Chermes*: officinæ granum tinctorium, nam in ipso grano vermiculus nascitur, ex quo *Chermesinum* conficitur: aliqui *Scarlatum* vocant: ex hoc quoq; *Monspessuli confectio Alkermes* conficitur.

Coccum infectorium, Matthiol. Lacun. Bello-nio cult.

Coccus infectoria, Cord. in Dioscor. Ad. Lob. Cast. Tab.

Cocci infectorij arbuscula, Lugd.

Granum & coccus Baphica, Ang.

Ilex in quo coccus baphica, Bellon. & *Ilex pumila*.

Granum tinctorium, Lon. Cæs.

Ilex minor coccigera, Dod.

Ilex coccifera, Rauwolf. Clus. hispan. & hist. Gerard.

Ilex coccifera, Bellon. Cam. ep. Tab.

Ilex aquifolia, Lugd.

Ilicis species, Fragoso.

Ilicis alterum genus, Quiquerano.

Huc referatur ex *Anguillara*

Agria quam Plinius *Aquifoliam* vocitat, quæ folijs est *Ilicis* aliquantulum spinosis, glande minima, & quæ in agro Patavino provenit. an *Milav* sive *Acylaca*, *ilicis species* Bellon.

V. *Ilex aculeata baccifera folio sinuato*.

Hæc Theoph. 3. hist. 4. *ἀγία* (*Aquifoliam Gaza* vertit) quam perpetuò virere & in montibus nasci scribit: & Plinio l. 16. c. 21. *Aquifolio*, folia non decidunt, & montes amat.

Aquifolia, Trag. Dod. gal. quibusdã *Ruscus syl.* *Aquifolium*, Ruel. Matth. Bellon. Geshor (quibusdam *Palma aculeata*) Lobel. Cast. Lugdun. Thal. Tab.

Agrifolium, Guilan. (fortè *Cratægus Theoph*) Dod. Cæs. Cam. Ger.

Aquifolium sive Agrifolium Septentrionis, Ad. Paliurus secundus, Lacun.

Ilex aquifolia, Lonic.

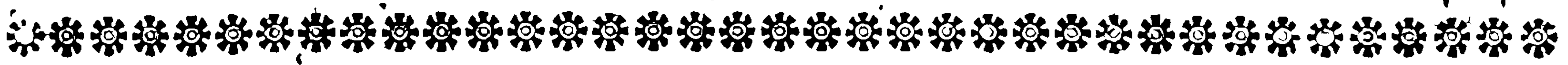
an sit *Hedera rigens* Plinij dubitat Cæs. at Plinij l. 16. c. 34. hæc sunt: est & rigens *Edera*, quæ sine adminiculo stat, sola omnium generum ob id vocata *cissos*.

Hæc multis in locis tam *pumila*, ut ad frutices referenda sit: alijs in locis in justam arborem attollitur: hinc apud *Tragum Aquifolia arbor*, & *Aquifolia frutex*.

Hæc per ætatem redditur folio nequaquam fimbriato, nec pungente, sed solum extremitate acuminata, & hæc est

Aquifolij alia species levi folio, Geshor.

Rustici ex cortice radicibus detracto *Viscum* parant.

SECTIO QUINTA.

TILIA; ULMUS; OSTRYS SEU OSTRIA; BETULA; ALNUS; EVONYMUS; VIBURNUM; POPULUS; GOSSIPIUM SIVE Xylon; Acer; Platanus; Sassafras & Ricinus.

T I L I A.

Tilia, Theoph. 3. hist. 10. φλυρα dicitur, quod in tenues assulas sive philyras discerpatur: & inter corticem & lignum, alia tenues interiores cortices sunt, & veluti membrana, à quib. aliarum quoq; arborum cortices interiores, Tilia & Philyra vocantur: quod ex Plin. l. 16. c. 14. & l. 24. c. 8. colligere est. Theophy. l. c. altera mas est, altera femina: differunt inter se cum tota forma, tum ligno. & quod mas sterilis est & sine flore: femina, florem & fructum gignit, &c. folium figura Hedera folio simile, verum sensim magis rotundatur, & juxta pediculum, id quod velut in gibbum prominat, à folij medio, longiore tractu, in acutum magis cogitur: per ambitum crispata & serrata folia sunt, &c. & Plin. l. 16. c. 14. Tilia mas & femina, quae omni modo differunt, &c.

I. Tilia mas folijs Ulmi.

Tilia mas, Brunf. Dod. Lugd. quoad descriptionem, non iconem, quae Ulmi est.

Hæc cum non semper fructum ferat, à quibusdam sterilis existimatur: interdum filiquas rotundas, compressas, coacervatas, cum fissura in summa parte edit, quarum singulae & singulis petiolis dependent.

II Tilia mont. maximo folio: an mas Theoph.

Tilia sylvestris sive montana, Thal.

In monte nostro Muteto provenit, in qua nullum hæcenus fructum observavimus.

III. Tilia femina folio majore.

Tilia femina, Brunf. Matt. Fuch. Ang. Dod. gal. Ges. hor. Ad. Lob Cæs Lugd. Tab.

Tilia, Tur. Lac. Lon. Dod. sativa, Tr g.

Philyra Græcis, Tilia Latinis, Guil.

Phillyrea, Cast. ico.

Ex tiliarum cortice funes, & ut Bellonius refert, in monte Athou etiam lagenæ sunt.

Mirum profecto quod Plinius l. 17. c. 16. scribit Tiliam juxta Tiburtes conspici omni genere pomorum onustam, alio ramo nucib, alio bacis, aliunde vite, ficis, pyris, punicis, malorumque generibus, sed cui vita brevis fuit.

At tiliarum antiquarum radices sæpè numero simile observatur ei, quod ad Queicus radices Uva est, Thalio monente.

IV. Tilia femina folio minore.

Tilia sylvestris, Trago.

Tilia minor, Ges. hort.

Hæc per omnia minor est, & fronde nigriore.

U L M U S.

Ula Latinis Ulmus, φελία Dios. l. 1. c. 111. & Theoph 3. hist. 14 qui genera duo fecit: unam όρει φελία (montiulmus Gaza, Ulmus montosa, Plinio) alterum φελία (Ulmus campestris Plinio) interest quod Ulmus si uiriosior est, montiulmus rarior: folium individuum leviter circumferratum, oblongius quam pyro, scabro necq; lavi: materies flava, robusta, nervosa, desformis, quia tota cor est: sterilis putatur. At Plinio l. 16. c. 40 semen fert latiusculum, rotundum tenue: qui l. 16. c. 17. Ulmi quatuor genera fecit: Græci, inquit, duo Ulmi genera novere montosam, quæ sit amplior: campestem, quæ fruticosa. Italia Arinta vocat excelsissimas, & ex ijs siccanas præfert, quæ non sunt rigua: alterum genus Gallicas: tertium nostrates, densiore folio & ab eodem surculo numerosiore: quartum sylvestre. Theop. 3. hist. 8. Ulmus mas, fert & folliculos quosdam: & 8 hist. 8. οὐνωρονίς (φύκος Dioscoridi) in folliculis gummi gignit & animalia quedam culicibus similia (& ut Dioscorides, humor dum exiccatur, in animalcula culicibus similia resolvitur.) Nam si Ulmus verno tempore pluvys, subitoq; calore Solis infestetur, ipsius folia protinus corrugantur, & vesica seu folliculi scroti humani figurâ generantur, quibus humor initio lentus, mox in gummi concrevens includitur, qui dum siccat in vermiculos, qui cnipes, culices & muliones appellantur, avolant. Addit Theophr. Cacbyn (amenta Gaza) etiam edere peculiarem, autumno, multam minutam, nigram. Semen à Plinio Samora vocatur.

I. Ulmus campestris, & Theophr.

Ulmus nostras sive Italica, Plinij,

Ulmus vernacula, Columellæ.

Ulmus, Trag. Matt. Dod. ut: Bellon. Lac. Turn.

Cord. in Diosc. & hist. Ges. hort. Lon. Ad. Lob.

Cæs. Lugd. Cam. Clus. hist.

Ulmus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

radice est per summa terra sparsa, nec major quam Laurus: & 3. hist. 4. tum sterilis, tum fructifera florescit. Verum Theophrastus aliquando eas steriles vocat, quæ fructum non conspicuum, aut inutilem ferunt: quidam & cortice & fructu viridi, gallarum vice ad scriptorium atramentum utuntur. Plinius lib 16. cap. 24. Alno folia crassissima tribuit: & cap. 26. nullum semen aut fructum ferre scribit: fortè Aristotelis auctoritate motus, qui inter natura miracula retulit, quod Alni in sola Creta non sint steriles: sed ne apud nos quidem infructifera sunt.

I. Alnus rotundifolia glutinosa viridis.
Amedanus, Crescentio.

Alnus, Brunf. Trag. Matth. Ang. Dod ut: Turn.
Lon. Adv. Lob. Cæs. Cast. Lugd. Thal. Tab.

Alnus vulgo Schlitro in Creta, Bellon.

Alnus vulgaris, Clus. hist.

Ad hujus radices quandoque excrecentiam ramosam, Uvæ quercinæ similem observavimus. Ex hujus ligno pali in aqua ædificiorum fundamentis subacti lapidescunt, cujus causam Vitruvius refert.

II. Alnus folio oblongo viridi.

III. Alnus folio incano.

Alnus hirsuta, in Matthiolo nostro picta & descripta.

an Alnus altera, Clus. hist. qui figuram ex Lobelij iconibus habet.

IV. Alnus alpina minor.

Hæc cum prima convenit quidem, sed per omnia minor & humilior est, nec folia ita lento

humore aspersa sunt: quæ in Alpibus Austriacis provenit.

Alnus baccifera.

I. Alnus nigra baccifera.

Avornus, Crescentio.

Saulbaum/ Trag.

Frangula, Matth. Dod. Lugd.

Alnus nigra, Dod. gal. Adv. Lob. Cam. Thal.

Jovis barbæ species, Bellon. cult.

Alnus nigra baccifera, Lugd.

Alnus baccifera, Tab.

Arbor fœtida, Lon.

Siler Plinij quibusdam monente, Lugd.

Hæc dum pusilla est in locoque pingui folia oblonga & magna fert. Cortice interno multi pro Rhabarbaro utuntur.

Sunt qui & hirsutam notarunt.

II. Alnus nigra pumila Thalij quid?

III. Alnus nigra polycarpus.

Reutsbeer/ Lonic.

E U O N Y M U S.

Eὐώνυμος (Theoph. 3. hist. ult.) arbor, nascitur magnitudine mali punicæ, atque folia ejusdem, majori quam Vinca pervinca: & molli ut punicæ: flos odore albæ violæ similis, odore infestus, fructus cum putamine siliquæ Sesamæ proximus, intus solidus, præterquam quod in versus quaternos dividitur.

I. Euonymus vulgaris granis rubentibus.

Fufanus, Crescentio.

Carpinus, Theoph. Trag. Lon.

Euonymus, Matth. Don ut: Ang. Turn. Gesn.

hort. Adv. Lob. Thal. Cast. Tab.

Anonymos alijs Euonymus, Cord. hist.

Siler Plinij, Cæs.

Tetragonia Theophrasti, Lugd.

Theophrasto 3. hist. 6. τετραγωνία (Quadratoria

Gaza vertit) serotino germine constant, sicut

Thuya & Taxus: hæc Theoph.

Fructu est communiter rubescēte: rarius albo.

II. Euonymus granis nigris.

Euonymus alter, Clus. pan. & hist.

Euonymus pannonicus, Tab. Cam.

III. Euonymus latifolius.

Euonymus Pannonicus prior, Clus. pan.

Euonymus primus sive latifolius, Eid. hist.

Euonymus latifolius, Tab.

IV. Euonymo similis Ægyptiaca, fructu baccis laurifili.

Bon vel Ban, ex cujus semine Ægyptij potum Caova conficiunt, Alpin. & Palud. notis in Lin-

scot. part. 2. Ind. or. c. 28. sed Choana vocat.

Buncho Avicennæ & Bunca Rhasis ex cujus

fructibus Turcæ potionem Chaube parant,

Rauvvolff.

Buna ex qua in Alexandria potio fit, Clus. notis

in Garz. Lugd. Tab. Belli ep. 4. ad Clus.

Elkane nonnullis, Pancio.

V I B U R N U M V U L G O.

Et si Viburnum alicujus singularis planta nomen non sit, sed cujusq; virgulti fruticisve proprium, Strabone & Nemesiano testibus, cum tamen vulgo huic, nomen hoc tribuatur, asservare placuit.

Kleiner Mehlbaum/Trag.Lon.
 Viburnum, Matth. Gesn. hort. Cam. Cast. Lugd.
 Spiræa Theophrasti Dalechampi, Lugd.
 Viurna vulgi Gallorum & Ruellij, Lob. Cast.
 Lantana, Gesn. hort. (quod lenti sint rami)
 Guiland. Dod. Cæf.
 Rhus coriariorum Theophrasti & Plinij Cæ-
 salpino videtur.

Rhus (ait Theop. 3. h. 18. Fluidam Gaza vertit,
 nomen illi à *ῥέω* impositum fuisse existimans)
 alia mascula, alia foemina, quia alia sterilis, alia
 fructifera: nec virgas longas gerit, neq; crassas:

folium Ulmo simile, nisi quod parum oblon-
 gius densumque aliquantulum: ramulorum
 novellorum folia paribus internodijs conjuga-
 tim condita adhærent, & planè à lateribus ordo
 versus conspicitur: flos candidus racematim
 enascens: hic ubi defluxit cum labrusca rufe-
 scit fiuntque ceu lentes tenues congestæ: figura
 his quoque in modum uvæ, &c. Plinio l. 24. c. 11.
 Rhus frutex est coriarius, subrutilus, cubitalis,
 crassitudine digitali, cujus aridis folijs, ut Ma-
 licorio coria perficiuntur, &c. & alibi inter Sy-
 riæ arbores, Theoph. describit.

P O P U L U S.

Populitria genera Plinius l. 16. c. 23. fecit, albam, nigram & Lybicum: Theoph. 3. hist. 4. λέυκη, αἴγειρος ἢ
κρηνίς: Gaza sic reddidit: primam quidem simpliciter nomine populi, 4. hist. 9. aliquando populi albæ, 3.
 hist. 6. Alteram, populi nigra, 2 hist. 3. at 3 hist. 1. voces λέυκη ἢ αἴγειρος, reddidit populum tam albam quam ni-
 gram. Tertiam, alpina nomine: nam 3. hist. 14. ἡ κρηνίς δὲ παρόμοιον τῇ λέυκῃ, alpina, populo albæ non absimi-
 lis: quàmvis Gaza 3 hist. 6. ubi habetur λέυκη, αἴγειρος, vocem posteriorem non reddiderit. Sic apud Dioscori-
 dem l. 1. c. 109. & 113. λέυκῆς ἢ αἴγειρος legitur: ubi interpretes nomen populi addidere.

I. Populus alba (quæ λέυκη ab albedine dici-
 tur) majoribus folijs.

Populus alba, Matth. Dod. ut: Cord. in Diosc.
 (cui & Farfarus antiquorum) Bellon. Lac. Adv.
 Lob. Cæf. Cast. Lugd. Tab. Ger.
 Populi albæ alia species, Trag.
 Populus alba latifolia, Lob. ico.
 Populi prima species, Ang.
 Populus alba Arabibus Haur, Rauvvolff.

Uvas lanosas quædam fert: quædam steri-
 lis, ut etiam non floreat. Dioscorides σφαιρίων,
 id est pilularum, prima foliorum germinatione
 erumpentium meminit. Theoph. 2. caus. 21. τὴν
 λέυκὴν ἐξ αἴγειρος & δαιφασί, i. e. populum albam in ni-
 gram transire ferunt, tum fronde tum etiam to-
 ta specie: & 4. caus. 6. populus alba in totum
 nigrae dissimilis, fronde formaque tota est, sed
 in senecta similima efficitur.

Muscus quandoque etiam adnascitur, quem
 Populneum muscum Dioscorides & Galenus,
 unguentis & oleis inferunt.

II. Populus alba folijs minoribus: & Lob. in ic.

III. Populus nigra.

Populus alba, Trag (cui & i. sive vulgaris) Lon.
 Populus nigra, Matth. Dod. ut: Cord. in Diosc.
 Bellon. Lac. Ad Lob. Cæf. Cast. Lugd. Tab. Ger.
 Populus secunda, Ang. Tur.

Quædam floret, & fructum non fert: quæ-
 dam fructum fert, & non floret: flos instar a-
 menti, colore rubente, aut candicante: fructus,

racemulus oblongus ex plurimis granis viridi-
 bus compositus, in quibus lana candida conti-
 netur: nonnunquam etiam ramis nodi quidam
 duri adnascuntur. Ex gemmarum (oculorum)
 viscido & flavo humore, Unguentum popu-
 leum in Vere paratur Resina *ῥητίνη* ex hac colli-
 gitur Dioscoridi, qui & *δάκρυον*, i. e. lachrymam
 destillatam concrescere & Electrum fieri ex a-
 liorum sententia monet.

IV. Populus tremula.

Populus Lybica Plinio, alpina, Gazæ.

Populus nigra, Trag. Lon.

Populus Lybica, Matth. Dod. ut: Bellon. Adv.
 Lob. Cast. Lugd. Thal. Tab. Ger.

Populus alpina, Bellon.

Populi 3. species, Ang. Cord. in Dioscor. cui &
 Tremula Latinorum.

Populo nigrae similis in alpibus, Cæf.

Cercis Theophrasti sive Populus Lybica Plinij,
 Clus. hist.

Hanc κρηνίον Theophrasti volūt, de qua 3. hist. 14.
 ἡ κρηνίς παρόμοιον τῇ λέυκῃ, sic Gaza, Alpina populo
 albæ non absimilis est, cum magnitudine, tum
 verò quod ramis albicantibus spargitur, folio
 hederæ, sed parte altera sine angulo, altera ob-
 longo, inque angulum acutum exeunte, colore
 parte resupina, pronaque ferè simili: pediculo
 proluxo tenuique annexo, quare non erecto sed
 inflexo, cortice asperiori, quàm populus alba, &c.

Sunt qui κρηνίον à crepatu, non κρηνίον dicendum

cenfeant. Aliqui Cratægum Theophrasti vo-
lunt, Lobelio monente. Plinio l. 16. c. 23. populus
quæ Lybica appellatur, minima folio, ac niger-
rima, fungisquæ enascentibus laudatissima.

V. Populus rotundifolia Americana.
Populus novi orbis, Adv. Lob Cast.
Populus America sive Peruana, Lugd.
Populus Americana, Tab. Ger.

Populo similes exoticae.

I. Arbor populo similis resinosa.
Focot Guebit, i.e. lignum expetitur, Frag.
Tocot Guebit, i.e. lignum desiderij, Cl. in Mon.

Arbor in India occid. ex qua Idola conficiunt:
sub cujus cortice, gummi Thure candidius, cu-
jus loco etiam utuntur.

II. Arbor populo similis resinosa altera.
Tacamahaca colligitur in nova Hispania ex
arbore odorata, magna ut Populus, cujus fru-
ctus coloratus ut Pæonia est, Monard. Frag.
Lugd.

Tacamahaca 9. hist. Ind. occid. l. 4. c. 29.
Gummi Taccamaca ex arbore quæ folijs longis
angustis, fructu prunorum magnitudine, 4 par.
Ind. orient. 7.

G O S S I P I U M S I V E X Y L O N.

UT Gracè Ξύλον & Γοσσίπιον, ita Latinus Xylon & Gossipium nominatur. At Theoph 4. hist. 9. δένδρον ἐξ ἑ-
πορου dicitur: in Tylo inquit, insula multa sunt arbores lanigerae, quæ folia vitu habent, verum minora,
fructum fert in quo lana continetur mali magnitudine, vere nascitur occlusum, quod cum maturum est, aperitur
& lana excipitur, qua telas texunt. Plinius l. 12. c. 10. de his arboribus paulò aliter egit: & fortè seq. c. 11. eadem
sunt arbores, quas Gossampinos vocari tradit: qui aliàs inter lini genera, l. 19. c. 1. recensuit, hu verbis: si ut ex quæ
aliqui Gossipion vocant, plures Xylon & ideo lina inde facta Xylina: parvus est, similemquæ, barbata nucus defert
fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur: nec lina sunt eu candore mollitiève præferenda.

I. Gossipium frutescens semine albo.
Coto & Bombax, Serapioni.
Xylon sive Gossipium, Matth. Guil.
Xylon, Fuch. Dod. gal. Gesn. hort. Lac. Lon.
Gossypium, Turn. Dod. Rauvvolf Adv. Lobel.
Cast. Cæs. Lugd. Cam. Tab.
Bombax Officinarum.
Gossipium par. 4. Ind. occid. c. 15. & p. 8.
Algodon, Catoen sive Gossypium in arbusculis
tam magnis quàm minoribus nascitur: aliud
densum & crassum, aliud molle & tractabile,
part. 9. Ind. occid. l. 4. c. 23.
Gossipium in sylvarum humilibus arboribus
copiosè, Linscot. Ind. or. part. 3. c. 9.

II. Gossipium arboreum caule lævi.

Gossipium perenne & arboreum, sive Asiati-
cum, Bellon. (tum, Alpin.

Gossipium arboreum, Gotne Mægiar appella-

III. Gossipium arboreum caule spinoso.
Gossipium Brasilianum, Bellon. & Belli.

Bombax Indica, Ponæ ital.

Xyloa, Stadio in Brasil. part. 3. Ind. occid. c. 38.

Xyliferæ arbores, Leriò, part. 3. Ind. occid. c. 12.

Hujus semina nigra sunt, in dena vel duode-
na grana uvæ modo congesta: cum Asiaticum
singula grana separata babeat.

IV. Gossipium Javanense salicis folio.

Cylæ, Oviedo.

Lanifera arbor peregrina, Clus. exot. l. 1. c. 14.

an Lanifera arbor, Bellon.

A C E R.

Acer Gracis σφένδαμον dicitur. Theophrasto 3. hist. 11. σφένδαμον (Acer Gaza vertit) alij bina, alij
tria genera faciunt: unum quod communi nomine σφένδαμον (Acer) vocant: alterum συϊαν (Car-
pinum) tertium verò κλινοτρόχον (Lectirotariam Gaza) At 3. hist. 4. σφένδαμον quæ in monte συϊαν, quæ in
planis γλεϊνον (Gallicum Gaza) vocari tradit. Plinio lib. 16. cap. 16. Aceris plura genera: album, quod præci-
pui candoris, vocatur Gallicum: alterum genus (Zygias Theoph.) crispum macularum discursu, qui cum ex-
cellentior fuerit, à similitudine caudæ pavonis nomen accepit: è viliori genere crassivenium (clinotrochon
Theoph.) Graci situ discernunt: campestre candidum esse, nec crispum, quod glinon vocant: montanum verò,
crispum duriusquæ: & tertium Zygiam, &c. quod alij generis proprij esse volunt & Latine carpinum appellant.
Verum sic distinguere licet, quod Sphendamnus acer sit nervosum & album: Zygias verò, flavum & crispum:
clinotrochos, flavum & non crispum: glinon, candidum, minus crispum.

I. Acer montanum candidum.
Platanus, Trag. Lon. (Dod. gal.)
Aceris species folio majore, Carpinus videtur,

Sycomorus Ruellij, Gesn. hort.

Aceris prima species, Ang.

Acer, Cord. in Diosc. Cæs.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

I. Ricinus vulgaris.
 Granum regium majus, Mesuæo.
 Ricinus, Trag. Matth. Fuch Dod. ut: Ang. Cord.
 in Diosc. & hist. Gesn. hort. Lac. Lon. Adv. Lob.
 (Gallis Palma Christi) Cæs. Cast. Lugd. Tab.
 Cici, Gesn. hort.
 Kikaion S. Jonæ: Alkaroa & Kerua Arabibus:
 Mira sole Italis, Guiland. epist.
 Ricinus vulgaris, Cam.
 Phaselus Romanus Thuscis, Mar. Virgilio.
 Ricinus, Kerua Tripoli, Rauvvolf.
 Cervá aut Cataputia major, Frag.
 Ricinus major, Eystet.

Folijs ludit: quare Theop. i. hist. 16. Crotonis
 folia initio cum proveniunt, rotunda sunt, de-
 inde in angulos formantur tãquam perfectè ar-
 ticulata. Ratione loci magnitudine variat: nam
 hominis crassitudine in Hispania Clus. & ma-
 gnas arbores in Creta, Beilon. vidit, ut scalis ad-
 motis conscendi debeant: ex quo apud Hispanos
 oleum conficiunt, quod oleum ficus infernalis
 nominant, Monar. & Fragofo monentib.

Fit etiam in horto Eystetteñsi mentio Ricini
 minoris, qui omni ex parte prædicto magnitu-
 dine cedit.

II. Ricinus vulgaris minor.
 Ricinus minor, Eystett.

III. Ricinus Americ. major semine nigro.
 Ricinus Americus, Curcas incolis, Clus. notis
 ad Monard. Lugd. Tab.

Ricinus Syriacus, Cam.

IV. Ricinus Americanus minor.

Eravvay: Ricini pusillum genus, Clus. exot. l. 2.
 cap. 21. &

Ricini semina exigua l. 2 c. 25. sub fructu nono.

V. Ricinus Americanus folio Staphysagriæ.
 Ricinus Americanus folio ficus Ponæ.

VI. Ricinus Americanus falso creditus.
 Dende Serapionis, & Abelmoluch Mauritano-
 rum, Imperato.

Serapioni species tres sunt, Seni, Sahati & Indi:
 at Imperatus legit, Chinense, Indianum & Sa-
 hatense, quod minus probatur.

VII. Ricino affinis fructus.

Exoticus fructus quartus, Clus. ex. l. 2. c. 24.

VIII. Curcas Malavarensium: Garpata,
 Cambayensium, Garziæ: fructus est magnitu-
 dine Avellanæ cum suo putamine, candidus,
 gustu quali sunt tubera cocta: forte Habilcul-
 cul Serapioni.

SECTIO SEXTA.

Pomiferæ Arborea.

MALUS; MALUS CYDONIA; CITRIA; LIMONIA; ARANTIA;
 PUNICA; PYRUS; PERSICA; PERSEA; AMYGDALUS; ARMENIACA;
 Prunus; Myrobalani; Sebesten; Jujubæ; Cornus; Lotus; Guajacum; Ebenus;
 Cerasus; Chamæcerasus; Styrax; Aria & Hamomilis; Coto-
 naster & Chamæespilus.

POMUS SIVE MALUM.

Etsi Pomi nomen apud Latinos latius pateat, quàm μήλον apud Græcos: attamen usus obtinuit, ut Pomus
 pro Malo arbore, & Pomum pro Mali fructu capiatur: quæmvis Plin. l. 15. c. 17. etiam ipsam arborem Po-
 mum appellavit. At Græci, si nullum Adjectivum addatur. Malus μήλεα, & Malum μήλον nominatur: deriva-
 tur autem μήλον, à verbo μέλω, quod idem atq; φρονίζω, sive curo sollicitusq; sum, denotat: quia de ipsis præsci-
 mortales multum solliciti fuerunt, cura, seduloq; studio digna judicarunt: & id forte propter insignem usum
 alimentarium cibariumq;. Pomum autem, cujus primus inventor Dionysius ab Athenæa statuitur, forte sic di-
 ctum quod eorum plurima etiam sitim tollant, ita ut simul sint cibo & potui.

Genera malorum Diosc. sunt l. 1. c. 159. & seq. vulgaria, cotonea, persica, armeniaca, medica sive citria, quæ
 Adjectivo addito distinguuntur. At vulgaria eidem sunt, verna, melimela, epirotica, sylvestria. Sic Theop. 6. caus.
 24. sunt tam sylvestria quàm urbana: & 4. hist. 16. sunt verna, ex omnibus infirmissima: 1. hist. 19. & 4. hist. 14.
 malus punica: & 4. hist. 2. malus persica & malus medica. Et Plin. l. 15. c. 14. multa genera enumerat, citria,
 Ζιζιφά, tuberes, & quæ lanata vocantur: in summa genera 29. recenset. Mala, inquit, habent originem à Mar-
 tino, Cestioq; & Manlio: item Claudio: quin & Coroneo, insita ab Appio, Appiana cognominata, ideo huc coro-
 neorum

neorum magnitudo qua Claudianis : sunt & Sceptiana ab inventore Libertino. Cato adjicit Quiriana, & que tradit in doli conditi, Scantiana : sunt parva gratissimi saporis, qua Petisia nominantur : patrias nobilitate Camera & Gracula. Cetera è causis traxere nomen : germanitatis coherentia & Gemella, nunquam singula in fœtu, coloris Serica, cognationis Melapia (quod malorum & pyrorum quandam speciem habeant.) Mustea à celeritate mitescendi : qua nunc Melimela dicuntur à sapore melleo. Orbiculata, à figura orbis in rotunditatem circumacti, qua Graci eperotica vocant : Mammaram effigie Orthomastica : à conditione castrati seminis, qua Spadonia appellant Belgæ. Melofolij folium unum, aliquando & geminum erumpit e latere medio. Celerrimè in rugas marcescunt Pannucea : stolidè tument Pulmonea : Sunt quibus sanguineus est color, origine ex Mori insitu tracta. Sunt & parva gratia saporis atq; etiam acutiora odore, sylvestria. Datus sermè vilissimus nomen, quanquam primis adventu, decerpiq; properantibus : hæc Plin. & Colum. l. 5. c. 10. de malorum generibus egit : sic & Ruell. l. 1. c. 96. & ex eo Lugd. hist. hu Pliny diversas species Gallus familiares adjicit Nam singule regiones plurimas malorum differentias habent : sic Valerius Cordus in sua historia supra triginta genera recenset : Tabernemontanus viginti tres figuras habet : & Joh. Bauhinus frater, in suo de balneo Bollenfi l. 60 genera cum suis figuris & descriptionibus exhibet. Nostri, in primis magnificiunt ea qua Brunicheri id est, Prasomila (qua duplicia, nobiliora & vulgaria) nominantur, qua colore sunt in viridi pallido, figura oblonga, sapore ex dulci & acido mixto, qua serius cruda comeduntur, quare per totam hyemem durant, agris asservantur, in cibus & medicamentis commendantur, qua fortè Malacria Ruellij & Lugd. secundum locum tribuunt illis, qua Curtipendula vulgè Gallis dicuntur, & apud ipsos principatum obtinent, (qua hodie prima commendationis, ad nobilem Alkermes consecutionem, Ad.) Sic in Hetruria præstantissima qua Appiole & Milerose vulgè appellantur, Matthiolo notante. Et Scaligero, ut ex eo Gesn. lib. de hortis, Mala apiola Italis dicta, qua dulcia quidem, sed tam jucundè fragrant, ut universas Indias sua suavitate superent. Sed subsisto, quis enim posset in tanta Malorum varietate, nominumq; pro cujuslibet regionis & rustici placito, diversitate, & cum quotidie novo insitionis ingenio, velut nova prodeant, sine errore ea recensere? nec etiam opus est, cum arbores valde similes sint : licet fructus variet, siquidem poma magna sint & exigua : rotunda oblonga : candida, viridia, lutea : quadam : ubedinis aliquid, alia multum habeant, & quadam foris tantum, alia & intus, & quidem vel rubra tantum notu, vel lineis oblongis aspersis : sapore quoq; alys acido, aquoso, austero : alys dulci : alys indulci subacido, vel vinoso : alys inter dulcem & acescentem medio. Sunt deniq; præcocia, media, serotina. Sic malorum quadam genera, ramis & brachys suis in latitudinem diduci solent, ita ut tecti cujusdam speciem, pedamentis in orbem digestis sustentata, præ se ferant : peculiaris tamen videntur sequentia.

I Malus pumila, quæ potius frutex quàm arbor.

Mala præcocia, Trag. Tab.

Malus humilis, cujus fructus pomum Adami, Gesn. hort.

Hæc duplicia rubentia & candida.

II. Malus exigua pallidis floribus.

Malus arbor cujus fructus poma nana, Cam.

III. Malus sine semine interius in fructu, Camer.

IV. Malus non florens, fructificans tamen, Ges. hor. ap.

V. Malus folio pyri.

VI. Malus flore pleno.

Poma flore multiplici seu pleniflora, Eyst.

VII. Mala sylvestria, quæ & alba & rubra : majora & minora.

Mala sylv. rubentia, Tab.

Malus sylv. rubens, Ger.

Malus sylv. major albus, Tab.

Malus sylv. alba, Ger.

Malus sylv. minor, Tab. Ger.

Arbores pomifera exotica.

I. Malus Maluccensis nonnihil spinosa.

Mala Indica, Acoftæ, Lugd.

Ber, Bor, Garziæ, Frag.

In hujus ramis formicæ alatae Laccam conficiunt.

II. Mala Goënsia fructu octangulari poma vulgaris magnitudine.

Carambolas, Garz. Frag. Acoftæ, Lugd. Linsc. 4. par. Ind. Or. 10.

Carambolas, Camarix, Carabelli, Chamaroch, Bolunbac, Palud. in Linscot.

III. Mala Guianensia.

Pinas, quæ totius mundi poma superat, nec ulli meliora, quàm in Gujana, par. 8 Ind. Occid.

IV. Mala Americana pyri specie.

Pomi peculiare genus in Micaragua, nulli alteri Indiæ parti concessa, par. 5. Ind. Occid. c. 16.

Pomum Nicaragua Bentzoni, Lugd. Clus. exot. lib. 2. cag. 28.

V. Pomo similis Brasiliana.

Genipat Theveto, Lugd. Lerio.
an Xagua, Oviedi.

Juni Pappaeyma, Lerio 3 part Ind. Occ. 37. Clus. ex. l. 1. c. 11.
Duplex est, alia fructu majore & eduli; alia fructu minore non eduli, & hujus fructus succo totum corpus inficiunt, Theveto, Lerio.

VI. Fructus prædicto affinis.

Fructus Brasilianus 1. & 2. Clus. exot. l. 2. c. 7.

VII. Pomo similis fructu Castaneæ asperiore.

Duricon fructus tribus involucribus donatus, in Java 4. par. Ind. Orient. c. 6.

VIII. Arbor pomifera fructu aculeato melonis magnitudine.

Baran arbor, cujus fructus Duryaen, flos Buaa dicitur, Palud in Linscot.

Darion, Costino, Scalig. Lugd.

Doriones, Garz. Frag.

Duriones, Acoftæ, Lugd.

Jaca major, Cast.

Guanabano, Oviedi, Clus. in Garz. & Lugd. qui fructum pingit.

Guanabano Oviedi huic fructui valde similis Frag.

Duryoens ex Malacca, Linsc. par. 4 Ind. Or. c. 13 fig. 12.

Fructus cui suavitate in toto orbe similis non reperitur, tantum in Malacca proventus.

IX. Anon, Oviedo, Clus. in Garz. magnam cum Guanabano similitudinem habens.

X. Abavo arbor radice tuberosa.

Baobab, Alpino.

Abavo. Honor. Belli ep. 4. & 5. ad Clus.

Baobab sive Abavi, Clus. exot. l. 2. c. 1.

Fructus Æthiopicus melonis magnitudine, brevis lanugine oblitus: folijs nunc singularibus, nunc binis, vel ternis, ferratis, uni petiolo adhaerentibus: modò non ferratis, etiam binis aut ternis, aliquando quinque uno pediculo donatis, quæ ex Creta ab Honorio Belli accepimus.

Anidem cum

Guanabano Scaligeri, Clus. in Garz. Lob. Lugd.
Fructus quidam ex Guinea, Guanabano forte Scaligeri, Gesn. hort.

XI. Arbor Chinesis fructu Angurix magnitudine. Bruslathæ, Scalig. Pigafetta & Lugd.

XII. Arbor fructu melonis forma pugni magnitudine, Pepajos in India Hispanica, Linsc. 4. part. Ind. Or. 10.

Arbor folijs magnis latissq; , quæ sicilis, nisi arbor arbori sociæ quasi matrimonio jungatur.

XIII. Arbor Indica fructu Cucurbitæ forma & sapore, Higuero Oviedo, Clus. in Garz. & ex. l. 2. c. 2. Lugd.

Fructus Higuero a J. ud Clusium, Lob. Lugd. qui fructum & folium pinxit.

Higuero forzè, Taber.

Hujus seminibus Cambales filum trahunt, cruribus alligant, & pro tintinabulis utuntur.

XIV. Arbor America folijs pomi, fructu triangulo.

Ahovay Theveti, Clus. in Garz. Lob. Tab. Lugd. qui arborem & fructum separatim pinxit.

Aouai lignum terebranti odoris, cujus nucleus præsentaneum venenum, ex quo crepitacula Brasiliæ faciunt, Lerio 3. part. Ind. Occid. c. 12.

XV. Fructus capitis magnitudine.

Locos fructus in Insula Magador, in arbore, ramis & folijs carente, cacumine, putamine fibroso, nucleo amygdalino, part. 3 Ind. Occident.

XVI. Fructus Indicus tinctoribus expetitus.

Brindones, Garz. Frag.

Brindoyne, Linscot. 4. part. Ind. Or. c. 10.

Ex cortice acetum conficiunt.

XVII. Arbutula mali similitudine, lacteum succum fundens.

Pipinichi, Monardi, Cast. Lugd. Frag.

Ex ramis incisis lacteus humor emanat, cujus tres vel quatuor guttæ potentissimè purgant.

MALUS CYDONIA.

Malus Cydonia, Græcis μηλέα κυδωνία, à Cydone Creta oppido, unde primum advecta, Plinio l. 15 c. 11. dicitur. Cotoneum malum primum Cato, dein Plinius nominavit. Fructus μηλον κυδωνιον, Latinus malum cydonium & cotoneum: officinis citonium.

Duum generum Diosc. & Galeno: vera ac germana (ait Dioscorid.) qualia parva & rotunda sunt: alia γερβία Struthia & magna, quæ nimis utilia censentur: Theoph. 2. hist. 3. ἐν γερβίᾳ κυδωνιον, ex Struthio cotonea degenerat: & Galen 6. tuend. san. quadam dulciora, majora ac minus acerba, quæ in Asia Struthia vocantur: at 2. alim. Cydonia à Struthis, quæ etiam Struthiomela nominat, aperte distinguit, Cydoniorumq; succum minus esse suavem, & maxime adstringentem. Columell l. 5. c. 10. tria genera facit, Struthia, Chrysomela, Mustea, Plin. l. c. plura ejus genera chrysomela incisurus distincta, colore ad aurum inclinata: quæ candidiora nostrata cognominata, odor præstantissimi: est & Neapolitanus suus honor: minora (fortè majora legendum) ex eodem genere Struthia, odoratius vibrant, serotino proventu, præcoci verò Mustea. Struthis autem Cotonea insita, si-um genus fecere Mulvianum, quæ sola ex ijs vel cruda manduntur. Sunt præterea parva sylvestria è Struthis odoratissima, in sepib. nascentia. Gallis quoq; & Italis tria genera sunt, & minora Mala, majora Pyra cotonea vocant. Sic Persica arbore in malum Cydoniam insita, Cydonium malum enasci, scribit ex Monardi Gesn. hort.

1. Mala cotonea minora.

Malus cotonea, Brunf. Trag. Matth. Ang. (cui & Matthiolo triplex fructus) Fuch. Tur. Cast.

Malus cydonia, Gesn. hor. Lac. Lon. Ad. Tab. Cam. cui fructus varij generis.

Cotoneus, Cord. hist. & fructus Mala cotonea minora sive Struthia.

Cotonea & cydonia mala, Lob.

Mala rotunda minora, nonnullis χερσόμηλα ab exterioris cutis colore, Dod.

Poma cotonea in Insula Picco. Ind. Occid. par. 9. addit.

Ex his Genuenses suum delicatissimū Cydoniatum parant.

II. Mala cotonea majora.

Mala cotonea majora, Cord. hist. γερβία dici, in Dioscorid. monet, & majora malis similia, minora verò, pyri modo turbinata, asserit.

Coto-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

IV. Malus medica ab Imperatore Carolo V. ex Ungaria in Hispaniam delata, quæ omnium mali Medici generum acidorum suavissimum, ut Clusius in sua hist. refert.

V. Malo Medicæ affinis Javanensis folio rotundiore.

Samaca fructus citri magnitudine, acidus, succulentus, granis nigricantibus, Linscot. part. 4. Ind. or. & fig. 14.

Malus Limonia.

I. Malus Limonia acida.

Malus limonia; Matth. Dod. Lon. Lugd. Cast. Tab. & Ind. occid. par. 3. & orient par. 3.

Limones, Dod. gal. Cord. in Diosc. Bellon. Rauvvolf. Tur. Adv. Lob. Cæs. Clus. hist. & Ind. occ. par. 9. l. 4. c. 31.

Limon arbor ex citrij genere, Cord. hist.

Tum facie, tum facultate Citria referunt: cujus plures differentiæ, quædam oblongiores, asperiores, cortice crassiore, Cucumeris aut Melonis effigie, & Limæ Adversar. dicuntur: alij cortice læviore tenuiore, succo acidiore. Cordo quadruplex genus, 1. anserini ovi forma & magnitudine: 2. minus, globosum, utroque capite veluti umbilico insigne: 3. ovi gallinarum figu-

ra & quantitate: 4. tertio æquale, globosum, superficie æquale.

II. Malus Limonia major dulcis.

Limones dulces, Cæs.

Limones dulces oblongis Limis similes, Clus. histor.

III. Malus Limonia minor dulcis.

Limones pusilli dulcissimi in Zeilan, Scaliger, Lugd.

an Limonis genus in Hispania, vix nucis amplitudine, Cæs.

IV. Malus Limonia folio ferrato, fructu oblongo cortice tenuissimo.

Limas primum genus, Clus. hist.

V. Malus Limonia fructu rotundo orbiculato. Limas alterum genus, Clus. hist.

VI. Limones prægnantes alium fructum minorem in se continentes, Clus. hist.

VII. Limones variarum figurarum toti ferè carnei, Clus. hist.

VIII. Limones citrij mali grandioris magnitudinem æquantes, Clus. hist.

IX. Limonum syl. in Syria convenientium, Scalig. & Lugd. meminere.

Limones sylvestres non majores ovo columbino, circa Cairum, Bellon.

M A L U S A R A N T I A.

Aurantia, fortè à corticis colore, qui colore auri relucet, ut Aurea mala verè nominari possint: sive ab Arantia oppido dicta: veteribus ignota, insitione ad nos devenerunt. Citrus enim arbor, in Aurantio inferta, ad magnam proceritatem pervenit: Arantius verò in Citro, tam humilis, ut Aurantius unius cubiti magnitudinem non excedat.

I. Malus Arantia major.

Pomum Arantium, Trag. Eyst. sive Nerantium, Rauvvolf.

Aurantia mala, Matth. Lac. Cæs. Lon. Castor. Lugd. Tab. Cam.

Aurea & Aurantia mala. Bellon. & Ind. or. par. 1.

Aureum malum, Ges. h. Dod. gal. (cui & malum hespericum) Clus. hist. & Ind. occid. p. 3. & p. 8.

Arangia, Cord. in Diosc.

Arangius sive Citrius arbor, Cord. hist.

Arantia, Tur. Lob.

Malus anarantia, Dod.

Aurantia: nonnullis in locis Indiæ integræ sylvæ sunt arborum aurantia ferentium: in part. 9. Ind. or. l. 4. c. 31.

Genera plura sunt ab insitione prodeuntia: hinc pleraque cortice amaro, crasso, aureo: alia

subvirente: alia cortice tenuissimo, subrubente, medulla dulci: aliqua & cortice dulci: aliqua in uno pomo duo genera botrorum habent: alia absque semine sunt. Sic & pulpæ sapore differunt, cum alijs acida, alijs dulcis, alijs vinosa, sive media sit.

Sic in regno Congiano habentur, quæ nec dulcia, nec nimis acria: & in insula Fayel, suavissima & sapidissima: par. 3. Ind. orient. c. 7. & in China poma aurea, quæ dulcedine saccharum vincunt, par. 2. Ind. or. c. 25.

Ex floribus aqua elicitur, quam Lanfam vocant.

II. Malus Arantia humilis.

Aurea malus pumilio, Clus. hist.

Poma Aurantia Nana dicta, Eyst.

III. Malus Arantia cortice dulci eduli.

Arantia

Arantià in Indiæ insula Zeilan, cortice dulci & Guyabo arbor, at fructus Guyaba dicitur O-
suavi, Scalig. & Lugd.

Aurea malus eduli cortice, Clus. hist.

IV. Malus Arantia unico grano.

Aurea malus *ἄνθος περιμίφρος*, Clus. hist.

Malo Arantio similes exotica.

I. Malo Arantio parvis fructibus similis.
Aracinappil Indorum.

II. Arbor peregrina Aurantio simili fructu,
Clus. exot. l. i. c. 13.

E Nigritarum regione delata, pulpa fungo-
sa, nonnullis granis ut in ficulneis permixtis.

III. Coru folijs mali aureæ, flore luteo, Aco-
stæ: at Garzias & Fragosus, & Castor. folia ma-
li persicæ, flores candidos tribuunt, uterque
radicis cortices ad ventris profluvia commen-
dat: Lusitanis Herba Malauarna, Castori.

IV. Carcapuli, Acostræ, Lugd. append. Cast.
fructu malo aureo æmulo.

Carcapuli, Linsc. 4. part. Ind. orient. cui fructus
cerasi magnitudine: & fig. 17. iconem exhibet.

V. Guyabo pomifera Indica.

viedo.

Guajava, Scalig Lugd. Clus. hist. app. i.

Guayavas, Monardi, Lugd. app. Frag.

Guayavos, Gomaræ, & part. 4. Ind. occid. c. 28.

Alia fativa, alia sylvestris: sic alia pomis lon-
giusculis aut rotundis, luteis aut viridibus:
pulpa alijs rubra alijs candida.

Malus Adami.

Adami pomum vulgo dicitur, quia cortex
rimis quibusdam exasperatur, ac si dentibus
demorsus esset, quare pomum, quod Adamus in
Paradiso degustavit, esse existimant.

Pomum Adami, Matth. Cord. in Diosc. Bellon.
(qui à Citrijs sive Poncires distinguit) Rauvv.
Cast. Lugd.

Citrius altera, Cord. hist.

Malus Assyria, Dod. Tab.

Pomum Assyrium, Adv. Lob.

Poma Adami quæ Gallis Poncires, Clus. hist.

A Limonibus natura & viribus non multum
differt, folijs Limonij, floribus Citrij fructu A-
rantij, sed duplo triplove majore.

MALUS PUNICA.

Malus punica, Græcis *ροῖά*, Dioscoridi l. i. c. 151. & Theoph *ροῖά*, quo nomine & fructus donatur. Hippo-
crates l. de nat. mulieb. *oldas* appellat. Plinio l. 13. c. 19. Africa circa Carthaginem punicam malum
cognomine sibi vendicat, aliqui Granatum appellant. Communiter malum granatum, ab interiorum grano-
rum multitudine: alijs à Granata Hispania regione, quod in ea copiose proveniat. Hanc Theoph. i. hist. 3. sic
descripsit: radicem habet brevem & per summa terra adherentem: i. hist. 5. caudices multos: i. hist. 8. sed
contortiores & breves: i. hist. 14. verum in ramos spargitur & molem superiorem, grandioremq; gestat: i.
hist. 6. folia angusta sunt: i. hist. 17. fructus ex humore & cute constat: i. hist. 18. & acinos habet: i. hist. 22.
verum super fructum ipsum florem insidentem emittit: i. hist. 23 & ex annotinis fructus gignit, &c.

Genera: Dioscorides dulcia, acida & vinosarecenset: & Theoph. i. hist. 19. succus acidus est. & 2. hist. 3.
& 4 in Aegypto acidam in dulcem quodammodo, aut vinolentam converti: in Cilicia omnes sine nucleo sur-
gunt, neglecta vero in sylvestrem transit: i. caus. 15. nonnunquam etiam fructum secundum ostendit: 5. caus. 16.
& puniceæ dulces magis putrescunt quam acida, &c. Plinius l. c. divisit in genera, Apyrinon vocando, cui ligno-
sus nucleus adest: sed candidior ei natura & blandiores sunt acini, minusq; amarus distincti membranis: alia
structura eorum, ut in favis. Communium & nucleos habentium quinque species, dulcia, acida, mista, acida,
vinosa. Samia & Aegyptia distinguuntur erythrocooccus & leucocooccus: vide & l. 23. c. 6. Verum cum plures
partes hujus in usum medicum veniant, nominibus distinctæ, de his paucis.

Flores fativa punica *κίτινοι* dicuntur Diosc. l. i. c. 152. & Gal. 6. simpl. at Gal. 6. *κατὰ τόπος*, Cytinus fructus
rudimentum est, quod deciduo flore primum apparet & formatur: quæ Celsus, mali punici capitula vocat: &
Plinio l. 23. c. 6. primus pomi hujus partus florere incipientis Cytinus vocatur Græcis: & in hoc ipso Cytino flosculi
sunt antequam scilicet malum ipsum prodeat, erumpentes, quos Balaustra vocari diximus. Verum Βαλ. ἀνθίων,
sylvestris punica flos est Dioscoridi l. i. c. 154. cujus complura sint genera, candidum, rutium & colore rosaceo:
& ex Cytino ac Balaustry, velut ex Hypocistide succus ad eadem efficax elicitur. At officina citra distinctionem
Balaustry nominant, quibus Cytinorum appellatio de fativo ignota est.

Mali punici putamen, quod tanquam corium sit, cortice durius, nucus involucre tenerius. Malicorium
vocant, quod Græcis, nunc *σίδιον* Diosc. lib. i. cap. 153. monente, nunc τὸ τῆς ροῖᾶς λέμμα ἀπὸ τῆς λέπεν dicitur.

Marcellus medicus, caliculos punici vocat. Plinio l. c. vulgus ex punicis acerbis coria perficere novit, ob id Malicorium appellant Medici: Officinis, Psidion.

I. Malus punica sativa.

Malus punica, Trag. Matth. Dod. ut: Cord. hist.

Geshor. Tur. Lon. Lugd. Cam. fl. simplici, Eyst.

Mala punica seu granata, Cord. in Dios. Bellon.

Malum punicum, Adv. Lac. Lob. Cast.

Malus granata, Rauvvolf. Tab.

Punica quæ malum granatum fert, Cæs.

Poma sive malus punica, Ind. occid. par. 8.

Differunt potissimū in succo, alijs acidus, alijs dulcis, alijs mixtus, medio quasi sapore, quem vinosum vocant: & quæ medijs saporis, Arabes Muza, voce μέζον corrupta, appellant. Mala punica majora in regno Congiano habentur.

II. Malus punica sylvestris.

Punica sylvestris, Cord. hist. Rauvvolf.

Pomum granatum sylv. cujus flores Balauftia, Anguil.

Sativæ per omnia similis, sed spinis horri-

dior in Syria circa Alepum, Africa & Hispaniæ regno Granatæ.

III. Balauftia flore pleno majore.

Malus granata sylv. flore pleno, Rauvvolf.

Balauftium, Lob. belg. Tab. Eyst.

Balauftium orientale, Cast.

Punica flore adeo multiplici folio, ut Rosæ videantur centifoliæ, colore saturato.

IV. Balauftia flore pleno minore.

Balauftium flore minore Romanum, Eyst.

Folij atrovirentibus, calice crassiore, flore minore, tristiore, saturata purpura punicante à priore differt.

V. Malus punica fructu maximo, granis aureis.

Malus aurea, Dod. qui Palam Arienam Plinij

suspiciatur, quæ tamen potius Musa est, quæ nullo est intus nucleo vel semine. Illa verò grana

Mali punici majora obtinet. Quid sit ignoro.

P Y R U S.

Pyrus, Græcis ἀπύριος, & de arbore & de fructu, sed propriè de sativa dicitur: nam ἀργαῖος pyrus agrestis est (Pyrastrium Gaza reddit) Diosc. l. 1. c. 167. & 168. & Theoph. pluribus locis: quæ tamen differentia non semper observatur. Ἀπύριος autem dicitur Eustachio, quasi non habens πύριον pinguedinem: aly ab Ἀπία regione deducunt, quod ex ea primum hæc arbor allata fuerit. Sic Pyra multis à fructus figura, quod ad pyramidis similitudinem à lato in acutum spectet, & in mucronem turbinetur: & quemadmodum Mala, brevi pediculo annectuntur: sic Pyra longo pediculo pendent. Est autem Pyrus Theoph. 1. hist. 5. natura fructifera: 1. hist. 16. folijs orbiculatis: 1. hist. 21. floribus foliatis: 1. hist. 18. seminibus congestis, quæ aliquo putamine & tunica continentur: 1. caus. 23. quæ omnia ferè pulpis plenioribus includuntur, quo plus temporis perdurare valeant, &c.

Genera pyrorum multa sunt, Diosc. l. 1. c. 177 addit Theoph. 4 h 6. majorem in modum, bonæq; frugis, præterquam si quæ serotina. Plinio l. c. 15. sunt Superba, parva sed ocysima: cunctis autem Crustumina gratissima: proxima ijs Falerna à potu, quoniam tanta vis succi abundat: lactea, a candore vocantur: alia colore nigro donavit Syria: reliquarū nomina aliter in aly atq; aly locis appellantur. Sed confessus urbis vocabulis auctores suos nobilitavere Decimana: Dolabelliana longissimi pediculi: Pompejana cognomine mammosa: Liceriana: Severiana & quæ ex his nata sunt Tyranniana, longitudine pediculi distantia, Favoniana rubra paulo superbus majora: Lateriana, Anitiana post Autūnalia acidulo sapore jucunda. Tiberiana, quæ maxime Tiberio principi placuere. Patrie nomina habent serenissima omnium Amerina, Picentina, Numantina, Alexandrina, Numidiana, Græca & Achradæ spinosa arbore & in ijs Tarentina, Signina, quæ aly à colore Testacea appellant: sicut Onychina à colore gemmæ onychis, purpura. Ab odore Myraptia, Laureana, Nardina: à tempore Hordearia, quæ cū hordeo maturescunt: à collo Ampullacea & Coriolana &c. Multo plura sunt hodie, imo infinita in tota Europa Pyrorum genera, quæ magnitudine, figura, oblonga, rotunda, orbiculata: odore: sapore, dulcia & succulenta, acida: sic alia sicca, alia pingua: colore, & tempore quo maturescunt, alia tempestitiva, alia serò matura, alia subito pereunt, alia servari possunt, differūt: & à primis inventoribus, regionibus, alysq; notis nomina invenere, quæ sigillatim explicari nō possunt, cū qualibet regio sua habeat, & qualibet urbs peculiaria nomina ijs tribuat. Apud Germanos enim quamplurimæ differentie occurrunt, ut videre est apud Tragū. Sic Val. Cordus quinquaginta, J. Bauhinus l. de balneo Bollenfi, supra quadraginta. Tabernamont. septendecim differentias proposuit. Nostri in primis magnificiunt ea quæ ab odore & sapore Moschatellina, quæ Superba Plinij videntur: dein quæ à forma ovi Ovata dicuntur: tum quæ Spectebiren/ id est, Lardina nominantur: tandem Regelsbiren/ sive Regalia (Regia & Regulana, Ges.) ex quorum succo Electuarium suavissimum paratur. Sic Galli sua habent, in primis Bonchristiana cognominata Carol. Stephano & Lug. ut videre est apud Car. Stephanum, Ruellium, & in historia Lugdunensi, Itali sua, de quibus Matthiolus & Cæsarpinus.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

aspera sunt, qua Sole spectant, & intus in ossu contactu, vel buxea, & quidem pulpa candida, lutea rubea. Sic minora, vel rubra sunt, vel flava. Ratione ossu: sic in alijs integer & facile à carne recedit: in alijs à carne separari nequit, & quidem in aliquibus nucleus disruptus, in quibusdam per medium divisus reperitur. Persica Persiani Hel dici, Rauvvolfius monet.

I. Persica molli carna & vulgaris, vitidis & alba. Persicus, Brunf.

Persica arbor & ejus primum genus, Trag. Persica, Fuch. Ang. Lac.

Persica malus, Ges. hor. Ad. Lob. Lug. Tab. quæ alba, & Ger.

Malus Persica, Dod. ut: Turn.

Persica viridia & alba, Matth. Cast.

Persicus alba & popularis, Lon.

Persicæ primum genus, Cæf. & vulgare, Lugd.

II. Persica succo quasi sanguineo.

Persicæ tertium genus, Trag.

Persica sanguineo succo madentia, Matth.

Persica Ungarica sanguineo succo, Ges. hort.

Persica in totum saturato colore rubentes, Dod.

Persica Carota, Cast.

Persica rubra, Lon. Tab. seu sanguinea, Cam. ep.

Persica præcocia, Ger. ico.

Hæ duæ species lanatæ sunt, carnem succosam & flaccidam habent, quæ communiter à nucleo tota recedit: & alia sunt magna, alia parvâ: quædam prorsus viridia, quædam alba: quædam maculis rubris picta: alia carne alba flavescente: alia rubra, ut sanguinolenta videatur: & hæc nucleo est alias foris rubente, alias nigro.

III. Persica dura, carne candida, aliquando ex albo subrubente.

Rhodacina, Ægin. Aëtio.

Persica duracina, Matth. Ang. Bellon. Ges. hort. Lon. Cast. Cæf.

Persicorum tertium genus sive duracina, Lugd. Duracina alba, Tab.

Duracina ob carnem duriores sic nominata, quæ Rhodacina dicta, aut ob odoris suavitatem, aut quod plerunq; rubro colore alterna sui parte niteant: aliquando pugni magnitudine, & fructu anguloso, circa os rubente, quod aliquando per medium divisum, aliquando in partes disruptum reperiunt, & à nostris Persica moschata dicuntur: Horum ut sequentium caro dura & nucleo tenacissimè adhæret: quæ aliquando etiam intus saturatè rubet.

IV. Persica dura carne buxea.

Persica cotonea, Matth. Cast. Lugd.

Persica Ungarica colore aureo, Ges. hor.

Persica buxea à Cotoneis denominata, Cæf.

Persica cydoniaria, Tab.

(ba. Persica lutea, Ger.

V. Persica æstiva Armeniacis similia, live Persica S. Johannis.

Persicæ quartum genus, Trag.

Persica pumila, Cam.

Persica præcocia, Tab. Persica rubra, Ger.

an Persica minima, Cord. hist.

Saporem pene similem cum Armeniacis habent, sed ex eo genere non esse, nucleus scabert & striatus ostendit, &c.

VI. Nucipersica, quod nucum juglandium faciem repræsentet,

Nucipersica, Matth. Lugd. Cast.

Persica nux, quæ Antipersica Averrois, Ang.

Persica præcocia, nucipersica, Cæf.

Hæc etiam nulla lanugine pubescunt, & colore & sapore Persica cotonea referunt.

VII. Persica Amygdaloides.

Persica amygdala, Matth. Lugd. Cast.

Amygdalus persico insitus, Ges. hor.

Amygdalopersicus, Cam.

Pulpa Persicum, nucleus Amygd. dulcem sapit.

Persica similes exotica.

I. Persicæ affinis in Taprobana.

Arbor Gehuph Indis Cobban, Thev. Lugd.

Fructu est rotundo, in quo nux Avellanæ par, nucleo amaro: gummi ex arbore utilis. manat.

II. Persicæ similis putamine villosa.

Mangas, Garz. Cast. Frag. Acoftæ, Linsc. par. 4.

Ind. Orient. c. 7. fig. 14. item 5. & 8. par. Ind. Orient.

Rauvvolf. Manga, Scalig.

Manges, par. 7. Ind. Orient.

Exoticus fructus 4. Mangas, Cluf. ex. l. 2. c. 16.

an Mangenas fructus: par. 5. Ind. Orient.

Fructus verò Ambo & Amba vocatur.

Genera ejus plura, aliquando ab una arbore colore diverso prodeunt, subvirides, flavi, ex viridi rubentes: sine nucleo ejus generis reperiri Acofta scribit: biferæ meminit Garzias.

III. Mangus aliud genus.

Mangas Recheadas sive Mangas in Achar, Linscot. 4. par. Ind. Orient. 7.

IV. Mangas fructu venenato.

Mangas sylv. aliud genus, Acoftæ, Lugd.

Mangas bravos, Palud. in Linsc.

V. Persici

V. Persici ofsiculo fructus Malacensis. Jambos, Gàrz. Frag. Acoftæ, Lugd. Linsc. par. 4. Ind. Or. c. 9. fig. 13.

Jambeir arbor, fructus Jambos, Lusitanis; Jambali, Malabarensibus, Acoftæ.

Jambos, Arabibus: Tupha, Indis: Persis, Tuphat: Turris, Almat, Palud. in Linsc.

Duùm generum: unus obscure rubet; alter ex candido rubescit, ofsiculo ut in Persico, Garziæ: at Paludano, alterius fructus completè rubet & nucleo caret: alter levius purpurascit, & rosam spirat.

VI. Goan arbor & fructus, ex cujus cineri-

bus Tutbia Alexandrina conficitur, Garziæ.

VII. Guajanos in Hispania nova, fructus granis duris, minora poma æquantibus, prægnans: ac in Peru hujus arboris facies diversa, par. 9. Ind. Occid. c. 24.

Persicorum genera omnia in nova Hispania & Peru, ut Melocotones, Albercokia & similes: exceptis Ducasnos, qui è Persicorum genere sunt, par. 9. Ind. Occid. c. 31 Sic in Angra persica copiosissima esse, scribit Linsc. par. 3. Ind. Or. c. 6.

VIII. Matos ex classe Guayanoium & parvi albicantes Guaynavilli, naturæ frigidiusculæ: Joseph. Acofta l. 4. c. 24.

P E R S E A.

Arbor Persea *περσέα* Græcis, quæ à Persica diversa est, licet Theophrastus utramq; *πέρσειαν* nominet: at Gaza loco priori Persicam, altero Perseam transtulit. Dioscoridi l. 1. c. 187. *περσέα* arbor est in Aegypto fructum ferens cibo idoneum, quem aliqui prodiderunt in Perside exitiosum esse, translata vero in Agyptum naturam mutata edulem fieri. Et Theophr. 4. hist. 2. est in Aegypto alia arbor Persea vocata, aspectu magna & pulchra, sed maximè similis pyro, & folijs, & floribus, & ramis, sed folio perpetuo, &c. fructus pyri magnitudine, figura oblongus, Amygdali specie, colore herbidus, intus nucem habet quem admodum prunum, sed multò minorem & molliorem, carnem valdè dulcem, &c. Galenus 2. *κατὰ τόπους*, fructus est pyri aut mali magnitudine, noxia in Perside, vesca in Aegypto.

Persea, Matth. Lonic. Rauvvolf. cui Sephora Persianis.

Persea America Matthioli, Lugd.

an eadem cum Persea Plinij & Plutarchi?

Persea, Clus. hisp. & hist. Lob. Cast.

Persea America Clusij, Lug. hic fructum Cucio-

phoræ adpingit, quod Clus. in hist. non probat. Persea Plinij, Cæs. qui dubitat an Anacardium ejus fructus sit.

Hujus folia à Doct. Jo. Anatolio Privæo, insigni apud Vesuntinos Medico & Botanico, unà cum quibusdam bulbis anno 1622. accepimus.

A M Y G D A L U S.

Amygdalus, Græcis *ἀμυγδαλέα*, & per contractionem *ἀμυγδαλή* vocatur: fructus *ἀμυγδαλή* ή *ἀμυγδαλόν*: Latinus amygdala & amygdalum. Amygdalam ideo Græcis nominari Herodianus ait, *παρὰ τὸ ἐν τῷ μείλῳ τὸ χλωρὸν ὡσπερ εἰ ἀμυγδαλὸν ἔχειν πολλὰς*, quod post viride putamen, nucleos scarificatos ostendat & in rimulas dehiscat, quas τὰς ἀμυγδαλὰς vocant, Athenæolib. 2. teste. Antiqui, nucibus (ob osseum corticem) adnumerant, quas Cato Nuces Græcas vocavit, & Plinius l. 15. c. 22. tertio loco recensuit. Amygdalus Theoph. 7. hist. 12. inter arbores potissimum, vel sola ante folia flores emittit, vel unà cum folijs: 1. hist. 21. flores foliati sunt. 1. hist. 23. & fructum ex surculis annotinus habet. 1. hist. 18. & ei semen protinus post tegmen ambiens subest sed non nudum, verum ligno obductum. Idem ostendit, quomodo diminutione ex amarus dulces efficiantur: 2. hist. 8. 1. caus. 21. 3. caus. 23. 5. caus. 24. & Plinius l. 17. c. 17. sic etiam neglecta, ex dulci amara redditur, 2. caus. 20. Et Plinio l. 16. c. 25. floret prima omnium amygdala, mense Januario: Martio verò pomum maturat. Sunt autem duplices, dulces & amaræ, ut ex Dioscor. l. 1. c. 176. Theophr. & Plinio locus citatus colligitur: hæ salubriores, illæ suaviore creduntur. Naxia amygdala, à Naxo Insula veteribus Græcis maximè commendabatur: secundas partes Cypria sibi vendicabat, quæ præter cæterorum morem repando cacumine prodit.

I. Amygdalus sativa.

Amygdalus, Brunf. Trag. Dod. ut: Cord. in Dios. (cui & Nux Græca) Gesn. hort. Lon. Ad. Lugd. Cam. Tab.

Amygdala, Matth. Ang. Tur. Lac. Bellon. Lob. Cæs. Cast. Eyltes.

Amygdala sativa, Rauvvolf.

Sunt majores & minores: laudatur majores, quæ lanugine carent, idcirco Pliniano inseruntur. Amygdalas minores, tam amaras quàm dulces, & quidem alijs triplo minores, adhuc putaminibus suis inclusas, ex Asia afferri, testatur Cord.

in sua historia. Sic Gesner. meminit Amygdali-
nucis rotundas ferentis. Nunc dulces habemus
duplices, vel duro, vel molliore putamine.

II. Amygdalus sylvestris.

Amygdalus syl. in sepib. Tripolitanis, Rauvv.

III. Amygdalus Peruana.

Fructus exotici Hispanensis 2. Clus. ex. l. 2. c. 18.

IV. Amygdalæ Guyanenses, Clus. ex. l. 2. c. 6.

V. Amygdalo similis fructus Peruanus fu-
scus vel spadiceus, linea candida.

Fructus peregrinus 9. sive Pepitas del Peru, id
est, acini Peruviani, Clus. ex. l. 2. c. 30.

Fructus peregrinus 9. in tab. 3. Lugd. Tab. Ger.

VI. Amygdalis similis Guatimalensis.

Avellana Mexiocana, cujus fructum indigenæ

Cacao appellant, quæ Palmarum naturam ob-
tinet, Guiland. pap.

Cacavate Benzoni, Lug. In. oc. p. 5. vel l. 2. c. 16. 17.

Cacao, Jos. Acoſte, vel Ind. Occid. par. 9. l. 4. c. 22.

Clus. ex. Lugd. Tab.

Fructus siliquis inclusus Amygdalarum spe-
ciem refert, cujus integræ naves plenæ ex Gua-
timala afferuntur: cum hac in nova Hispania
mercatores negotiantur, cum ipsis monetæ u-
sum præbeat & eleemosynæ loco pauperibus
distribuant: quare per universam Americam
multi usus: imò ex eo potum conficiunt quem
quem Chocolate nuncupant: Benzoni, Lugd.

VII. Amzgdalis similis cortice spinoso.

Amygdalæ ex Andes: par. 4. Ind. Occ. l. 4. c. 26.

M A L U S A R M E N I A C A.

Malus Armeniaca, *μηλέα ἀρμενιανή*, & fructus *μῦλα ἀρμενιανὰ*. Dioscor. l. 1. c. 156. Perseis subjungit: mi-
nora quæ *ἀρμενιανὰ*, Romanis *πρᾶκοκκία* dicuntur: Latinis præcocia, quod ante alios fugaces fructus
matureſcant: nominantur & Præcoqua: Galenus inter Persica reposuit, ut & Pl. l. 15. c. 12. inquit: post autu-
mnum (scil. Persica) matureſcunt, æstate præcocia, intra triginta annos reperta, & primo denarijs singula ve-
nundata. Supernatica à Sabinis veniunt: popularia undiq;: pomum innocuum expetitur agris. His verbis Plin.
duo Præcocium genera indicare, Dalechamp. voluit: alterum Supernas, amplum & magnum, quod è Sabinorum
locus advehebatur, vulgo Armenium majus: alterum vulgare, parvum & strigosum, etiam Armenium dictum.

I. Mala Armeniaca majora.

Armeniaca, Ang. malus, Matth. Lac. Bellonio
ab Armenijs dicta.

Armeniaca majora, Cam. Tab. Eyst.

Armeniaca major Baracocca vulgo, Cæs.

Malus Armeniaca major, Matth. ep. Ad. Lugd.

Mala Armeniaca maxima, Gef. hor.

Hæc mole corporis & suavitate præcellunt,
& sapore differunt à minoribus, quæ sapore au-
steriore sunt, quæ sine cultura & insitione exi-
gua sunt.

II. Mala Armeniaca majora, nucleo dulci.

Malus Armeniaca candicantia nucleo oblongo

dulci ut in Amygdalis, Gesnero.

III. Malus Armeniaca minor.

Præcocia, Brunf. Ang.

Persica minora, Brunf.

Persicus præcox vel Armenia, Gef. ap.

Persici quartum genus, Lon.

Armeniaca minora, Matth. Cam. Tab.

Malus Armeniaca, Dod. ut: Tur. Cord. in Dio-
scor Lob.

Malum Armenium vel præcoquum commune,
Gefn. hort.

Malus Armeniaca minor, Ad. Lug.

Armeniaca, Cæs. alp.

P R U N U S.

Prunus *κοκκίμηλέα* Diosc. l. 1. c. 174. nota arbor est, cujus fructus esculentus est. Fructus *κοκκίμηλα* pruna di-
cuntur. Theoph. 3. h. 16. folia similia habet Arbuto & Andrachne, arbor parva: 1. h. 18. semen habet carne
& nucleo interjacente: 1. h. 29 succum dilatum: 1. h. 22. super fructum ipsum florem insidentem emittit: 3. h. 7.
radice numerosa. At 4. h. 3. est & alia quedam arbor *κοκκίμηλέα* magna, fructum ferens similem mespilo, majo-
rem, nucleum habens rotundum, &c. Eidem 9. hist. 1. *πρῦνος* (pruno Gaza) humor in lachryma modo gignitur.

Genera: Dioscorides Syriacorum, & eorum quæ Damasci nascuntur, meminit. At Plinio l. 15. c. 13. Pru-
norum ingens turba versicolor, nigra, candicans: bordeacea appellata: alia eodem colore majora asinina co-
gnominata: sunt & nigra, ac laudatiora cerina atq; purpurea: nec non Armeniaca, &c. sic nucibus insita, ab
utroq; nucipruna appellata, &c. nuper in Bætica malina appellari cœperunt, malus insita, & alia amygdalina,
amygdalus: his intus in ligno nucleus amygdalæ est: in peregrinis arboribus dicta sunt Damascena, &c. & pruna
omnia post Catonem cœpisse manifestum est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Gallijs, unde enucleata (nucleo parvo sunt) & exsiccata adferuntur, & in officinis nostris habentur, & tam cruda, quàm cocta comeduntur. Verùm & in hortis nostris habentur.

XVI. Prunus fructu rotundo nigropurpureo dulci.

Prunus cognominata Myrobalanus, Clus.pan. & hist. Cam. Tab. Ger.

Prunus Myrobalanus rotundus, Eyst.

Est majore & minore fructu, hicque pulpam dulciorem habet.

Pruno similes exotica.

I. Pruna Congiana lutea.

Ogegha arbor fructu luteis prunis simili, Pigafetta desc reg. Congiani: vel Ind. or. par. 1. l. 2. c. 1. an Lanca fructus in Gilolo prunis cereis similis: part. 8. Ind. orient.

II. Prunus Brasiliانا.

Huourae Theveto, Clus. in Monardem. Huourae Brasilianis, Guajaei species, Lerio part. 3. Ind. occid. c. 12.

III. Pruno similis fructus Chinensis.

Lechyas fructus prunis similis, 2. part. Ind. or. cap. 25.

IV. Pruno similis ovalis, cortice & nucleo cinereo.

Guayavensis fructus 2. Clus. exot. l. 2. c. 6.

V. Pruno similis oblongus spadiceus pulpâ albâ.

Guayavensis fructus 3. Clus. l. c.

VI. Pruno similis fructus subfuscus ex Guynea.

Fructus exotici 1. à Clutio, Clus. exot. l. 2. c. 23.

VII. Pruni figura fructus Guinensis.

Fructus exotici 2. à Clutio, Clus. exot. l. 2. c. 24.

VIII. Pruno cereo similis fructus Africanus.

Ergen arbor folijs myrti, fructu pruni cerei, osse amygdali magnitudine lineis binis distincto: in Præfat. par. 1. Ind. or.

IX. Prunus Hiericonthica folio angusto spinoso.

Zaccon, quia in planitie Hierichontis non longè ab ædibus Zacchæi crescit, Cast.

X. Pruna insana spinosa.

Nux insana, ab effectu Prunula insana nautis Belgis, Clus. exot. l. 2. c. 26.

Fructus prunis nostratibus minoribus similis, mentem capiens, 4. part. Ind. orient.

XI. Pruno similis spinosa.

Jangomas, Garz. Frag. Lugd. Linscot. 4. part. Ind. orient. 10.

Jangomi, Acoftæ.

Fructus pruni facie, sed loco nuclei granulis turgit.

XII. Pruno similis folijs, Laccam ferens: alij ex Sorbi vel Mespili vel Myrti ramis colligi volunt, Garz. Vide inter gummata.

Prunus sylvestris.

Prunus sylvestris, Græcis *ποικυμηλέα ἀγρία*, sive *ἀγριοποικυμηλέα* dicitur, quod rotunditate & magnitudine Cocci, mala ferat; Virgilio 4. Georgic. Spinum dicitur: fructus Dioscorid. libr. 1. cap. 174. *ἀγριοποικυμήλον*: & Galenus 2. aliment. testatur in Asia *πρῦνον* appellari, Latine Prunum sylvestre Prunellum & Prunulum vocant. At Theophrastum 3. histor. 7. *σπονδιάδα*, vel ut apud Athenæum libr. 2. legitur, *σπονδιάδα* vocari volunt. Spodias, inquit, velut sylvestris prunus habetur. Et Plinio libr. 15. cap. 13. pruna sylvest. ubique nasci certum est.

I. Prunus sylvestris.

Prunus sylvestris, Brunf. Matth. Fuch. Dod. ut: Turn. Cord. in Dioscor. Bellon. (cui & Spino) Gesn. hort. Lonic. Adv. Lobel. Cæsalp. Castor. Lugd. Tab.

Prunus sylvestris vulgaris, Trag.

Huic peculiare, quod deflorescens, simul ac imbres contigerint, fructus in oblongum & inane corpus convertitur, quos Itali Turcas vocant, Cæsalpino & Camerario monentibus.

Fructus alij sunt magni, alij exigui, nonnulli rotundi, quidam oblongi: cujus succus pro Acacia usurpatur, unde stirpi Acaciæ Germanicæ nomen factum.

II. Pruna sylv. præcocia.

Pruni sylv. altera species, Trag.

Hæc majora sunt & Augusto maturantur, quare Germanis *Haberschlehen*/ reliqua *Schlehen* simpliciter nominantur.

In sylvestri sativaque pruno reperitur limus arborum; quem Græci *Lichena* appellant, Plinius lib. 23. cap. 7. at Dioscorides *Gummi* vocat. Muscum qui innascitur, Chirurghi nostri magnifaciunt.

M · Y · R · O · B · A · L · A · N · I ·

MYrobalani; qui veteribus Græcis incogniti fuere (quàmvis Bellonius Chrysohalanos Galeni velit) ab Arabibus verò inventi, & ex recentioribus Græcis, Actuário cogniti: hos Avicenna, generis nomine Dilegi, & Serapio Hartileg donavit: quorum interpretes, cum viderent quodammodo ad glandis formam accedere, improprie Myrobalanos verterunt. Officinis Myrobalani & Myrabulani.

Genera quinque sunt, qua Actuário *μυροβάλανα ξανθὰ: κερυλά: ἰνδιὰ ἢ διαμασώνια: ἐμπελιτικά: βελερικά* dicuntur: & arborum genera quinque diversa, qua in regionibus sexaginta aut centum leucis à se distantibus nascuntur, Garzia monente, qua Pruni magnitudine sunt & omnes spontè nascuntur. Myrobalanos ex Palmarum genere esse, Casalpinus censet. At Cordus scribit Arabibus recentioribus tres tantum cognitas fuisse, Indas, Chebulas & Citrinas, qua ab una eademq; arbore desumantur: Belliricas ex peculiari arbore esse: & Emblicas peculiare genus dicit. Arabes fructibus Saccharo conditis utuntur, & Chebulorum major est gloria: & ad nos duo potissimum genera condita adferuntur, Chepula sive Kebula & Bellerica. At Clus. in Garziam, Chepula varius ad nos adferuntur, & non nisi dura & malè condita: Emblica verò copiosè recentissima & optimè condita. Sed de Myrobalanis inter Indicos scriptores consule Garziam, Acostam, Fragosum.

I. Myrobalani maximi oblongi angulosi pituitam purgantes.

Arabibus Quebolia & Quebulgi.

Myrob. Cepula, Mesu. Clus. in cor. Chepulæ, Actuário, Matth. Garz. Adv. Lob. Lugd.

Myrobalani Chebuli, Lac. Cord. histor. Gesn. Lon. Cæs. Cast.

Myrobalani Chebulæ, Tab. Ger.

Myrobalani Chebuli vel Quebuli, Indis Aretan: Linsc. 4. part. Ind. or. 38. qui tab. 16. sub Mirambolan majore, quæ alias Aretca vocitur, figuram exhibet.

Arboris folia Persicæ similia.

II. Myrobalani teretes citrini bilem purgantes.

Myrob. lutei, Actuário. flavæ, Garz. Lob. Lugd. flava, Matth. & lutea, Clus. in cor.

Myrob. citrea, Mesu. citrini, Cord. histor. Lac. Lon. Adv. Cast. Ger.

Arabibus Azafar.

Myrobalani flavæ, citrinæ, luteæ, Tab.

Myrobalani citrini, Bellon. Cæs. an Chrysohalanum Asclepiadis.

Myrobalani citrini, Indis Arare, Linsc. 4. part. Ind. orient. 38.

Arbor Sorbi folio.

III. Myrobalani rotundæ belliricæ.

Arabibus Belleregi: bellileg: bellegu.

Myrobalani belliricæ, Matth. Cord. hist. Clus. in cor. Garz. Adv. Lob. Lugd. Tab. Ger. bellirici, Lon. Cast. belerici, Lac.

Myrob. bellerici Gallæ modo rotundi, Cæs.

Myrobalanus belliricus, Cord. in Diosc. qui an Acacalis sit bellericus, vel emblicus dubitat.

Myrobalani Bellirici, Indis Guti, Linsc. 4. part. Ind. orient. 38.

Arbor est folijs laurinis subcinericeis.

IV. Myrobalani nigræ octangulares.

Arabibus Afuar.

Myrob. nigra, Actuário, Mesuæo, nigri, Adv.

Myrobal. Inda & Damafonia & nigra, Clus. in cor.

Myrobalani Indicæ, Lob. Tab. Ger. seu nigræ, Matth. Lon. Garz. Lugd.

Myrobalani Indi, Cord. hist. Lac. Cast. Cæs. qui addit: nullo intus nucleo (quemadmodum & sequentes) manifesto.

Myrobalani Indici, Indis Resonualle, Linsc. 3. part. Ind. orient. c. 38.

Arbor folijs est Salici similibus, fructus octogono.

V. Myrobalani Emblicæ.

Arabibus Embelgi: Embleg: Ambegi.

Myrob. de Seni, Serapioni: Seniticæ Avicennæ.

Myrob. Empelica, Matth. empelica sive emblica, Clus. in cor.

Myrobalani emblici, Lac. Cord. hist. Lon. Adv. Cast. Cæs. qui addit, figura parvi mali, sed in parva fragmenta dissecti.

Myrobalani emblicæ, Lob. Lugd. (qui inquit potius fragmenta esse, quam integra pruna, quadantenus triangula,) Tab. Ger.

Myrobalani Emblici Indis Amuate, Linsc. 4. part. Ind. orient. 37.

Arbor est palmæ magnitudine, folijs minutim incisus & nonnulli fructu minimo nascitur.

Duo posteriora genera Phœnicobalanos dici posse Cæs. existimat: siquidem nullo intus ligno spectentur, & cum maturi sunt, nigrescant, ut Plinius l. 12. c. 22. testatur. Qui autem os

intus habeant, ad Thebaicos & Arabicos Myrobalanos reducendos: de ijs enim Plinius, in

totum arentes Thebaides & Arabicæ macro corpore, exiles & assiduo vapore torrentes, crustam veriùs quam cutem obducunt.

VI. Myrobalanis flavis similis fructus. Hovos fructus in nova Hispania, Gomara, & Clusius in Garz. Fragofo. Hohus sive Hovus, Benzoni part. 4. Ind. occid. c. 28. & Oviëdo.

Fructus Myrobalano similes.

- I. Fructus Myrob. ofsiculo similis niger acerb. Fructus minor 10. Paludani, Clus. exot. l. 2. c. 20.
 II. Fructus fuscus ferratus Myrobalani forma. Fructus 11. Gareti, Clus. exot. l. 2. c. 16.
 III. Fructus Myrobalani nigri ofsiculo similis, nucleo subfusco. Fructus 10. è navigat. Batav. Clus. exot. l. 2. c. 15.

PRUNUS SEBESTEN.

Prunus Sebesten à Dioscoride & Galeno præteritur: at Aegineta, Aëtius & Actuarius frequenter meminere. Dicitur *μύξ*: fructus verò *μύξαι*, *μύξα*, *μύξαια* à pomi mucoso lentore: Græci enim mucum *μύξον* vocant. Arabibus & officinis Sebesten. Plinius lib. 15. cap. 13. simul dici possunt populares eorum Myxa, qua & ipsa nunc capere Roma nasci insita Sorbis. & lib. 13. c. 5. pruna in Damasco monte nata, & Myxa: utrumque jam familiare Italia: ex Myxu in Ægypto & vina facta.

I. Sebestena domestica: an *ὀμαμαξίς* Athenæo. Sebesten, Trag. Lac. Bellon. Rauvvolf. domestica, Alpino. Prunus Sebestena, Matth. Lugd. Myxæ vel Sebastæ, Cord hist. Sebestena, Gesn. hort. Cast.

Myxa, Dod. Adv. Lob. Cæsalp. Sebesten, Myxæ sive Myxaria, Tab. Ger. Myxos arbor, sive Sebestena nostra, Lugd. Differt à sequenti folijs latioribus & crassioribus: fructu majore, perfectiore & meliore.
 II. Sebestena sylvestris. Sebesten sylvestris, Alpino.

ZIZIPHUS SEU JUJUBE.

Arbor, Ziziphus Columella l. 9. c. 4. dicitur: fructus verò Græcis recentioribus, ut Actuario & Simeoni Sethi *ζιζυφα*, *ζιζιφα*, & *ζιζυφα*, Latinus Zizypha: officinis Jujube. Sunt qui *οἰγνυα* Galeni 2. alim. esse velint, & quidem primus Serapio: at Guiland. in suo Theone, Zizypha & Serica distinguit. aliqui Tuberum genus, à colore Sericum, cognominatum, Pliny l. 15. c. 14. cum tamen Plinius à Ziziphis distinxerit; inquit enim, æque peregrina esse Zizypha & Tuberes, qua & ipsa non pridem venerint in Italiam: hac ex Africa, illa ex Syria: & l. 17. c. 10. & Zizypha grano feruntur mense Aprilis: Alys Paliurus Africanus & Lotus secundus Polyby, Lobelio: Paliurus Theoph. sed non Africanus, forte Paliurus Dioscoridis & Plinij, Cæsalpino.

I. Jujubæ majores oblongæ. Jujubæ, Trag. Cord. hist. Lon. Adv. Cæf. Tab. Jujubæ domesticæ, quas Lotum Athenæi, Lotum in Pharide Theoph. & Lotum osseum Plinij Anguillara suspicatur. Jujuba Paliurum Africanum Theophrast. esse propemodum certus sum: Lotus Homeri 9. Odyss. Guil. l. c. Jujubæ Arabum, Lob. Zizypha, Matth. Lac. Cast. Ziziphus, Dod. ut: Gesn. hort. rutila, Bellon. (Græcis vulgo Ziziphia) Clus. hist. & hisp. Ziziphus punicea, Lugd. rubra, Cam. Rauvvolf.

Jujubæ, Zinziphia Cretenfibus, Bellon. II. Jujuba sylvestris. Jujubæ & Paliurus 2. Theoph. Ang. Adv. Ziziphus sylvestris, Cam. Zizypha, Cast. ap. III. Jujubæ minores rotundæ. Jujubæ minores, Tuberes Plinio, Cord. hist. IV. Jujuba Indica: folia hujus subrotunda, ut vulgaris venosa, sesquiunciam lata, duas longa, per marginem crenis exasperata, parte averfa molli rufescente lanugine tecta: hæc Boræ nomine, cum ejusdem ramulo, cui Lacca adnata erat, ex India Reverend. D. Terentius milit.

CORNUS.

Qua Latinis Cornus, Dioscoridi l. 1. c. 172. *κωνία* arbor fortis, fructum ferens olivæ modo oblongum, primo viridem, maturum verò flavum, aut œereum, esculentum. Theop. 3. hist. 12. & 5. h. 5. *κωνεία*, quadam, mas, quadam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Pseudolotus, Matth. Cam. Tab.

Diospyros sive Faba Græca angustifolia, Lugd.

Lotus Africana, Tab.

Ziziphus Cappadocica, Ger. ico.

IV. Loti Africanæ similis Indica.

Indiæ Occiduae [palmæ sanctæ similis arbor, Ad. Lob. ico.

Palmæ sanctæ similis arbor, Lugd.

LIGNUM GUAJACUM.

Guajacan nomen est Indicum, quod nunc Guayaci sive Gajaci nomine, per universum orbem cognitum est, quod alij Ebenum esse dicunt, à quo sola summa nigredine distidere videtur: qua in Ebèno summo splendore nigricat: in illo verò albescit: alij Buxi speciem: Sed novum est arboris genus, quod ex America, sive India occidentalis affertur. Duplex est, magna matrice & propemodum sine matrice: non tamen diversarum arborum lignum esse censemus.

I. Guajacum magna matrice.

Guayacan lignum Indicum ex Insula S. Domini, Monardi, Lugd. & par. 4. Ind. Occid. 29. sive lignum sanctum, par. 9. Ind. Occid. l. 3. c. 22.

Guajaci primum genus, Manardo & Matth.

Guajacum, Bellon. Ad. Cæf.

Gayco & Gayacan, palus Indiæ Hispanis, Frag.

II. Guajacum propemodum sine matrice.

Guayacan genus alterum, quod lignum sanctum, illo præstantius, & ex Insula S. Johannis de portu divite affertur, quo maximè utuntur, Monard. Lugd.

Guajacum, Lac. Cord. in Diosc. & hist.

Palma aut palus sanctus Indiæ Occiduae, Penæ.

Guajaci 3. genus, Monardo & Matth.

Guajaci alterum genus, Cæf.

Hoc in plura genera ab aliquibus dividitur, eò quod non unum colorem habeat: quoddam enim nigricat: quoddam etiam spadiceo colore flavescit: quoddam præterea omnes istos colores discretos habet: Quare Manardus & ex eo Matthiol. tria genera notarunt, quæ licet colore, magnitudine & pondere inter se discrepent, unius

tamen esse arboris, contra quàm Fallopius credidit, Matthiol. statuit, & causam refert in ligni maturitatem, quò enim maturius, eò nigrius, & quantò minus adoleverit, tantò magis albicare asserit: probatur maximè, quod ruffum, spadiceum flavum, lividumq; colores simul mixtos habet.

III. Guajacum folijs lentisci.

Guajacum cujus ramulum cum floribus & fructu pingit Clus. notis ad Monardem.

Lignum Ebenum sive Guajacum in Insula S. Helenæ, par. 1. Ind. Or. c. 1.

Fructus (quos copiosè cum suo gummi, Amstelrodano à D. Hoft accepimus) variant, nonnulli loculamentis sunt geminis, quorum alterum plenum, alterum inane: alij tribus, in quibus ossicula dura, longiuscula.

IV. Guajacum Orientale.

Palma aut Palum sanctum, Ad.

Guajacum folijs plantaginis, Cæf. Frag.

Lignum sanctum, Cast.

V. Guajaco viribus similis Indica.

Maggai, Indi morbum Gallicum curant, ejus suffimigio sudores movendo, Fragosus.

E B E N U S.

Ebenus, Græcis ἔβενος, duplex Diosc. l. 1. c. 129. Aethiopica nigra, venarum pectinatumve expers, cornu elaborato labore similis, &c. Altera Indica, lineis candidis & fulvis intercurrentibus, idemq; maculis prædita. Theoph. 4. h. 5. Ebenus Indiæ peculiaris est: cujus duo sunt genera, unum laudata materie puriorumq; alterum ignobile, &c. Pl. l. 12. c. 4. Hebenus rara arbor, Neroni principi allata, quam nullam aliam nisi palmarum generis esse docuerint, cujus duo genera esse scribit: & l. 16. c. 40. spississima ex omni materie, ideo & gravissima judicatur: qua neq; cariem neq; vetustatem sentit: qua ut id. l. 6. c. 30. Aethiopia sylvæ meridiano cardine maximè virent.

I. Ebenus Theveto in Indiæ Insula Palmobotere præstantissima & nigra, & in 9. par. Ind. Occid. l. 3. c. 22. in Hispaniola.

Ebenus, Matth. Cord. in Diosc. Cæf.

Hebenum sive Xyloaloës officin. Ad.

Ebenus, Lugd. qui vult officinas pro Xyloaloë habere.

Valer. Cordus in Diosc. scribit, quosdam Guajacum lignum, Ebenum esse contendere: & Penæ censet officin. Ebenum speciem Guayaci esse.

Ebenus, Castori, qui eandem figuram habet, quam pro Ligno sancto posuit.

Ex hac in Italia sphaerulæ precatoriae conficiuntur.

II. Lignum pice ferè nigrius & polito ebore lævius: arbor crasso cortice vestita, in cuius intimis Ebenus clauditur: ejusdem generis ligna rubentia, & alia ceræ modo flaventia reperiuntur: in Insula Mauritiana, 5. par. Ind.Or. Ebenum picis modo nigrum, 4 par. Ind.Or.

LIGNA DURISSIMA FERRI DURITIAM ÆMULANTIA.

I. Ebenus Indica. Lignum de Mangles, ex quo navium malos & antennas, ferri duritiam æmulantes, condunt: part. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 30. an Lignum de Cochi, quod ejusdem cum ferro ponderis, ex quo anchoras conficiunt, & à Lusitanis Paio di ferro, hoc est, lignum ferreum vocatur: par. 7. Ind. Or. c. 44. III. Angelina arbor apud Cachinum, ex cuius continuo trunco naves Tonas vocatas extruunt tam grandes, ut unâ viginti vel 30. dolia aquatica vehi possint, cujus lignum adeo durum ut ferrum atterat, Linsc. par. 4. Ind. Orient. c. 14. & par. 7. c. 27. An arbor cujus pars ima crassitie 24. orgyrum in Guineæ Insula Formosa: part. 6. Ind. Oriental. cap. 4. an Angelina arbor, cujus solum nomen apud Acoitam, cap. de ligno colubrino.

CERASUS.

C Erasus νέραο Theophr. 3. hist. 13. fructus νεράοια, Dioscoridi l. 1. c. 157. Cerasia & Cerasa. Dicta autem à Cerasunte Pontico municipio: unde Lucullus Romanorum Imperator, Mithridate debellato, primum in Italiam arborem detulit, & fructum gentilitio nomine Cerasium appellavit, Athenæo l. 2. & Plinio l. 15. c. 25. auctoribus. Est autem Theophr. l. c. natura peculiaris arbor, magnitudine excellens, & c. floré candido, pyro & mespilo proximo, & c. siuctu rubente, fabæ magnitudine, & c.

Genera: Plinio l. c. Cerasorum, Aproniana maximè rubent: nigerrima sunt Actia, ut & Caciliana rotunda. Julianus gratus sapor: principatus duracinus, quæ Pliniana Campania appellat: in ripu etiam Rheni: tertius ys color è nigro ac rubenti viridi, 3, similis maturefcentis semper. Minus quinquennio est. quod prodire quæ vocant Laureæ, non ingrata amaritudinis, insita in Lauro. Sunt & Macedonica parva arbor, rariòq; tria cubita excedentis: & minore etiamnum frutice Chamacerasi: hæc Plinius. Verùm non solum apud Gallos & Italos, sed etiam nunc apud nos magna Cerasorum varietas, quæ quotidie insitione & cultura augetur. nam alia sunt sativa, alia sylvestria. Sativa, siuctus forma, colore & sapore variant. Sunt enim pōm, figura t. m. lina-tiore, longiore, rotundiore, majore, minore, cordis etiam figura: & alia pediculo longiore, alia brevior: singulis, vel pluribus unâ coeuntibus, ita ut ex uno petiole vel singula, & quidem communiter, vel terna quaterna, quina dependeant: vel in racemi modum coacerventur. Colore albo sed rarius partim rubro, partim candicante, & quadam in maturitate parum ex candido rubent, quadam magis. quadam planè cerea quæ pruno insita sunt: rubro rufescente, nonnunquam in atrum vergente, nigro etiam quadam nigerrimo & succo sanguineo, labia & manus inficiente. Sapore dulci, acido, austero, ex dulci & acido admixto: alia amaritudinis quid retinent, non tamen ingrata, Amarina dicta: sic alia nimia sua dulcedine fastidium pariunt: alia ob nimium acorem respiciuntur: alia ob aquei succi redundantiam insipida sunt. Similiter quadam carne sunt prædura, alia carne molliore, sive teneriore & aquosa constant: & quibusdam caro pertinacius nucleos hæret, qui in alys fragilior, & nucleo non insuavi est. Sylvestria etiam variant, quorum quadam, licet in hortis à nostris colantur sylvestria tamen dicantur, quia in nemoribus & sylvis, nonnunquam in dumetis reperiuntur: & quidem in sylvis altissimis, fructu parvo & exigua carne, avium potius quam hominum cibus, ob acerbum simul & amarum gustum. Sed aliquas tantum differentias subjiciemus.

I. Cerasa sativa, rotunda, rubra & acida, quæ nostris, Cerasa sativa. Cerasa Aproniana, Plinij. Cerasus acida, Brunf. Matth. Lugd. Tab. & alijs vulgaris, Ger. Cerasia acida & vulgaris, Trag. Cerasa quæ Gallis Griottes, cujus arborem Chamæcerasum dici, putat Ruellius. Cerasa austera & majora, Cord. in Diosc. Cerasia, Cord. Ges. hor. Lob. Cast.

Cerasus, Ad. tertia, Dod.

Cerasa Agriotta appellata, Cæs. qui Macedonica Plinij suspicatur.

Hæc in mediocri arbore crescunt, brevique pediculo & carne satis dura donantur: colore communiter rubro, aliquando nigricante, quoddam & quasi albidum quod rarius est: at quæ in alia ejusdem generis arbore insita, magna admodum Gerasa, ex brevibus pediculis dependentia, gignunt.

II. **Cerasa** sativa majora.

Cerasia Hispanica, Lob. Tab. Ger.

III. **Cerasa** acidissima sanguineo succo.

Cerasiorum primum genus, Trag.

Cerasa austera, Matth. (cui & acidorum tertium genus) Cast. Lugd.

Hæc in altiore arbore proveniunt, & longissimum pediculum habent, ex quibus communiter nostrates (qui *Wieseln* vocant) Vinum cerasorum conficiunt.

IV. **Gerasa** crassa carne dura.

Cerasa duracina, Plinio.

Cerasa quæ primo maturitatem sentiunt, Ruel.

Cerasor. 4. genus, quæ forte Juliana Plin. Trag.

Cerasa maroba & duracina, Matth.

Cerasus altera Dod.

Cerasa pulpa duriore, Duracina vocata, Cæs.

Cerasia Pliniana, Tab. præcox, Ger.

Nostr: *Graffion* vocant, quæ vel rubent, una tamen parte albidiore, vel nigricant.

V. **Cerasa** carne tenera & aquosa.

Cerasa Juliana, Plinio.

Cerasa aquea, Matth. Tab. Gasconia, Ger. ico.

Cerasa pulpa aquosa, Cæs.

VI. **Cerasa** alba dulcia.

Cerasia dulcia, Trag.

VII. **Cerasus** major ac sylvestris, fructu subdulci, nigro colore inficiente.

Cerasa Astiana, Plinio.

Cerasia nigra, Trag. Tab. Ger.

Cerasa Corbine, quod Corvorum modo nigricent, an Cæciliana Plinij, Matth.

Cerasus prior, Dod.

Hæc nostris sylvestria, & à Cordo in Diosc. **Cerasa** dulcia dicuntur, & duplicia habentur, rubra & nigra, ex quibus tam viridibus, quam exliccatis, ossas conficiunt. Et in Florida **Cerasa** sylvestria reperiuntur, an his similia?

VIII. **Cerasus** paucissimis folijs donatus.

Cerasa sine folijs, Lob. ico.

IX. **Cerasus** hortensis flore roseo.

Cerasi species major pauciores fructus edens, Lob. icon.

Cerasus multiflora secunda, Tab.

Cerasus flore plenissimo instar parvarum rosarum, Cam.

Cerasus multiflora pauciores fructus edens, Ger.

X. **Cerasus** hortensis pleno flore.

Cerasus vulgaris duplici flore, Lob.

Cerasus multiflora prima, Tab.

Cerasus multiflora fructum edens, Ger.

Cerasus flore pleno, Eyst.

XI. **Cerasus** folio laurino.

Cerasus Trapezuntina, Bellon Ges. hor.

Laurocerasus, Eid. cult. Gesn. hort. Clus. pan. & hist. Camer.

Lotus secundus Theophrasti, Lugd.

Variat: nam communiter sub pulpa ossiculum durum continet: at in eo quem Clusius Byzantio, *Tarbison curmasi*, id est, Trapezuntiaë dactyli nomine accepit, non nucleus, sed semina bina aut terna, plana, spadicei coloris, nullo putamine includuntur.

XII. **Cerasus** pumila.

an **Cerasus** Macedonica, Plinij.

Chamæcerasus, Matth. Lob. Dod. cui & **Cerasus** 4. Lugd. Clus. pan. & hist. Cast. Tab. Ger.

Chamæcerasus sylv. Cord. in Diosc.

Cerasus humilis, Ges. hort. cui & **Chamæcerasus**, vel **Macedonica Cerasus** Plinij.

Chamæcerasus urbana, Ges. ad Cordi histor.

In horto Stutgardiano, **Cerasum** pumilam, sesquicubitalem, fructu acidissimo, folijs quàm in Austriaca à Clusio picta, majoribus & longioribus, observavimus, an hæc

Cerasus Macedonica, Clus. hist.

XIII. **Cerasus** racemosa hortensis.

Cerasus racemosa, Matth. Lugd.

Cerasi genus quintum, Dod.

Cerasa uno pediculo plura, Lob. Lugd. Ger.

Cerasa uno pediculo binos aut ternos fructus ferens, Cam.

Cerasiæ species 1 pediculo plura producēs, Cast.

Cerasia uno pediculo plura, Tab.

Aliquibus ab uno pediculo terna, quaterna, quinave poma dependent: quædam racematim uvæ modo propendent: hinc duæ figuræ in Lugdunensi historia proponuntur, sub

Ceraso ex uno pediculo plura, &

Ceraso racemosa.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I. *Styrax folio mali cotonei.*
Styrax, Matth. Ang. Lac. Bellon. Lon. Adv. Lob.
 Cast. Lugd. Tab. Rauvvolff. Cam.
Styrax arbor, Gesn. hort.
Styrax liquida, Cast. ico.

Serapio fructum tribuit candidum avellanæ
 majorem, & ex interno nucleo oleum exprimi.

II. *Styrax folio aceris* in Prodro-
 mo describitur.

III. *Styrax rubra officinarum.*
Styrax rubra, Græcis hodie *Maurocapno*,
 Bellon.

Nascaphthum, Cord. hist.
Tegname, Italis: *Bufuri*, Siculis, *Guil.*

Cortex est arboris, quem Thus Judæorum &

Thymiamā vocant, quo Judæi in suffimigijs
 frequenter utuntur.

an *Νίσσαφθον* sive *νάσσαφθον* Dioscoridis libr. 1.
 cap. 22. quod ex India defertur corticosum,
 mori libro simile, quod jucundi odoris gratia
 suffitur.

Narcaphthon Dioscoridis, Lignum aquilæ
 Lusitanis dici, Amatus scribit.

Nucis moschatæ extimum corticem, *Nar-*
capthum Diosc. censet, Cæs.

IV. Frutex rotundo argenteo folio *Cyani*
 flore.

Pulcherrimus frutex, Honor. Belli ep. 2. ad Clus.
 à quo ex Creta accepimus.

Cyanus fruticosus *Candiæ*, *Ponæ* Ital.

ARIA ET HAMAMELIS.

Aria Theoph. 4. hist. 8. similis ex toto est *Lauro*: 5. hist. 4. materies durissima est, ut *Roboris*: 5. hist. 5. &
 natura perpetua est: 5. hist. 10. carbones optimos ejus spississima materies facit.

I. *Alni effigie lanato folio major.*
Aria & *Metallum* Italarum, Ang. Lugd.
Sorbus torminalis Gallorum *Alisier*, Bellon.
Sorbus alpina vel *pilosa*, Gesn. hort.
Aria Theoph. effigie *Alni*, Adv. Lob.
Aria Theophrasti, Tabern. Cam. qui lanatam
Cordi vocat.

Sorbus Aria cognominata, Clus. pan. & hist.
Sorbi torminalis alterum genus, Cæs.

II. *Alni effigie lanato folio minor.*
Ἀμαμυλῖς & *ὀμομυλῖς*, Athenæo.

Diospyros quæ *Sorbis* cognata videtur, Gesn.
Pyrafter Idæus vel *petræus*, Eid. append.

Myrtomelis, Eid. in epist.

Codomalo Cretensium, Bellonio.

Amelancher Galloprovinciæ montanæ, Adv.

Amelanchier, Lob.

Vitis Idæa 3. Clus. pan. & hist. 4. Tab.

Hamamelis Athenæi, Lugd.

Bagolæ quasi *bacculæ* alterum genus, Cæs.

Duplex est, alia folijs obtusis & latioribus:
 altera acuminatis & angustioribus.

COTONASTER ET CHAMÆMESPIIUS.

I. *Cotonaster folio oblongo ferrato.*
 an *Agriomelea*, Bellonij.

Cotonaster forte Gesneri, Clus. pan. & hist.

II. *Cotonaster folio rotundo non ferrato.*

Cotonaster & *Cydonago*, Gesn. in epist.

Epimelis altera, Lugd.

III. *Chamæmespilus Cordi*, Thal. Cam.

Chamæmespilum, Gesn. ad histor. *Cordi*, Adv.
 Lob. ico.

Chamæmespilus Gesneri, Clus. pan. & hist.

Epimelis, Lugd. qui Dioscoridis vult, & *Me-*
spilum Anthedon, Theoph. 3. hist. 12.

Forte eadem cum priore: quamvis illa folijs
 sit majoribus, nec baccis adeo rotundis.

CASPARI BAVHINI
PINACIS THEATRI BOTANICI
LIBER DVODECIMVS.

SECTIO PRIMA.

MESPILUS; BERBERIS; GROSSULARIA ET RIBES; SAMBU-
CUS ET EBULUS; FICUS; SYCOMORUS; MORUS; ARBU-
tus; Laurus; Tinnus; Laureola; Chamelæa; Thymelæa:
Cneoron & Nerion.

MESPILUS.

Mespilus arbor, Græcis μέσπιλον & μεσπίλη: fructus μέσπιλον dicitur. Cuius Dioscorides l.1.c.169. & 170. duo genera facit, alterum quod à nonnullis Ἀρωνία vocatur, spinosa est, folys similibus πυξακάνθη: fructum fert exiguu malo similem, suavem continentem tria ossicula, à quibus nonnulli τριχομμον appellant. Alterum genus in Italia nascitur, quod nonnulli ἐπιμηλιά, alij Setanium nominant: arbor est malo similis & folys, nisi quod minoribus: habet verò fructum rotundum, esculentum, latiore umbilico. At Theoph 3. hist. 12. Mespili tria genera, ἀνθηδών, σατάνη & ἀθουσασις (anthedon, satanea, gallica) ut Idæi dividere consuevère. Fert Satanea fructum grandiozem, candidiozem, laxiozem & qui nucleos habet molliozes: reliquis minor est fructus, odoratioz, &c. flos omnibus Amygdala, sed utcunque pallidus. Anthedon haud procera est arbor, in orbem comosa, folio valde fisso, Apio in extrema parte simili, majoribus incisuris rigido, &c. fructu ex longo ac tenui pediculo pendulo. qui antequam folia decidant vehementer rubet, &c. Plin. l. 15. c. 20. Mespilus tria genera, Anthedon, Setania: tertium de generat. tametsi Anthedoni similis est, quod Gallicam vocant, &c.

I. Mespilus Germanica folio laurino non ferrato: sive Mespilus sylvestris.

Mespilus Setania sive Satania, Theoph. & Plin.

Mespilus altera quæ Epimelis Dioscoridi, sic dicta, quod ubi sponte provenit semper malum agrestem vicinam habeat.

Mespilus, Brunf. Trag (qui Cratægum Theop. censet) Tur Ges. hort. Lon. Ad Lob. Dod Cæs.

Mespilus altera, Matth. in edit. cum magnis figuris, Dod gal.

Mespili altera species sponte proveniens, Cord. in Diosc.

Mespilus vulgaris, Clus. hist. Cam. ep.

II. Mespilus folio laurino major.

Mespilus fructu præstantiore, Trag.

Mespilus altera sativa, Cord. in Diosc.

Mespilus oxyacantho insita, Dod.

Mespilus domestica, Lob. ico.

Mespilus setanea, majoribus vulgari fructibus, Camer.

Mespilus setanea insitione mitior facta, Lugd.

Hæc insitione in Pyrum sylvestrem, maximè Cynosbatum, live Oxyacanthum, nutescit,

pomum majus edit, nec spinis horret: & singula mala, ut & prioris quinos nucleos completuntur, nisi fortè interdum præter naturam, aut plures aut pauciores contineat.

III. Mespilus Italica folio laurino ferrato.

Mespilus altera, Matth. edit. 2. & ico. Lac.

Mespilus setania, Ang. Lugd.

Mespilus altera, Cast.

IV. Mespilus Virginiana colore rutilo.

Mespilus, qui colore est rutilus ut cerasa & valde dulcis, part. 1. Ind. occid.

V. Mespilus fructu albo.

Mespilus colore albo mali magnitudine, Scallig. Lugd.

VI. Mespilus Apij folio laciniato.

Mespilus Aronia, Dioscoridis.

Anthedon Theoph. & Plinij.

Paliurus Africana, Ruellio.

Mespilus prima, Matth. Lac. Cast.

Mespilus Aronia, Dod. ut: Ang. Bellon. Gesn. hort. Adv. Lob. Lugd. Tab.

Mespilus propriè dicta, quæ tricoccus, Cord. in Dioscorid.

Paliurus Africana vinosa, Gesn. hort.

Azarolus, Cæs. Cast.

an Mespilus Gallica, Cam.

Hæc spinosa est, sed ubi magis domestica, spinis caret, etiam Theophrasto monente.

VII. Mespilus Apij folio sylv. non spinosa, sive Sorbus Torminalis.

Sorbi quartum genus, Trag. Cord. in Diosc.

Sorbus torminalis, Matth. Cord. hist. Gesn. hort.

Turn. Dod. Lon. Adv. Thal. Cæs. Tab. Cam.

Sorbus torminalis Plinij, Lob. Clus. hist.

Cratægus Theophrasti, Ang. Lugd. qui duplicem figuram habet, sub eodem titulo.

Mespili Aroniæ sylv. species, Gesn. hort.

Sorbi sylv. altera species, Cast.

Hypomelides Palladij, quibusdam.

Κράταιγος ἢ κράταιγον, Theophrasto 3. hist. 15.

folium habet Mespili (scilicet Aroniæ) rigidum, sed majus, latius, longius, ejus modo laciniatum: arbor est non admodum procera,

nec crassa: lignum varium, solidum, flavum,

&c. fructus ejus est magna ex parte rotundus,

qui maturescens flavescit & utrumque nigrescit, succo & gustu mespili: quare sylv. Mespilus videri potest. Plinio l. 15. c. 21. Sorborum 4.

genus torminale appellant, remedio tantum probabili, assiduum proventu, minimumque

pomo, arbore dissimili, folijs pene Platani: &

l. 27. c. 8. Theophrastus arboris genus intelligi

voluit Cratægonon sive Cratægóna, quam

Itali Aquifoliam vocant.

VIII. Mespilus apij folio sylv. spinosa sive

Oxyacantha.

ὄξυάκανθα arbor est similis Pyraastro, minor

lib. 2. cap. 15.

B E R B E R I S.

AN apud Theoph. 3. hist. 17. arbor circa Idam preventens, quam Colyteam vocant, genus aliud fruticosum, ramosum, alosum, inveni rarum, folio laurino, ulmeo simili, oblongius tamen: colore parte altera herbido, tergo autem albido, nervosoq̄, cortice non levi, sed quasi vitis vestitur: ligno duro spissoq̄, radices majorem in modum flave, &c. Spina appendix est appellata, quoniam bacca puniceo colore in ea appendices vocantur. Plin. lib. 24. cap. 13.

I. Berberis dumetorum.

Berberis, Brunf. Dod. gal. Turn. Gesn. hort. Lac.

Lon. Adv. Lob. Cast. Lugd. Rauvvolf. Cam. cui

& Amirbaris Avicennæ.

Berberis vulgaris, Bellon. cult. Clus. hist.

Spina acida, Brunf. 4. Dod.

Oxyacantha, Hermolao, Ruel. (cui & Spini v-

nera) Trag. Fuch. Eyft.

Oxyacantha Galeni, non Dioscoridis, Cord. in

verò & spinosa valdè: fructum fert Myrto simili-
lem, plenum, rubrum, fragilem, intus nucléum
habentem, radicem multitudine & profundam,
Dioscoridi, l. 1. c. 122.

Mespili 3. genus Plinij videtur: interdum ait,
degenerat, tamen si Anthedoni similis est, quod
Gallicum vocant. Theophrastus Anthedonidem
nominat, quasi speciem Anthedonis.

Cynosbatos Theophrasti, Trag. Lon.

Oxyacantha, Matth. Lac. Tur. Bellon. Adv. Lob.

Rauvvolf. Cæs. Lugd. Tab. Cam. Thal.

Oxyacantha Dioscoridis, Dodon. gal. Cord. in
Diosc. (& Latinis veteribus simpliciter Spina)

Gesn. hort.

Sorbus aculeata, Cord. hist.

Spina acuta quorundam, spina alba vulgo, Ang.

Spina appendix Plinij (& ejusdem Spina sim-

pliciter) Gesn. hort. Clus. hist. cui & Oxyacan-

tha vulgaris.

Mespilus sylvestris, Cast.

In hanc Mespilus optimè inseritur.

IX. Oxyacantha Dioscoridis, sive Spina

acuta pyri folio.

Oxyacantha legitima, Ang.

Pyracantha, Adv. Lob. Clus. hist.

Rhamnus tertius Diosc. Lob. ico.

Acuta spina, Cast.

Uva ursi Galeni, Lugd.

X. Mespilo similis fructus venenatus.

Arbusculæ in littore, quarum poma mespilis

nostratibus similia, Leriopart. 3. Ind. occid. c. 12.

XI. Mespilo similis fructus fuscus.

Fructus octavus ex navigat. Batav. Clus. exot.

lib. 2. cap. 15.

Dioscorid. Tabernæm.

Crespinus, Matthiol. Cæsalp. cui & Ribes

Serapionis fortè.

Oxyacanthus Galeni, Cam.

II. Berberis sine nucleo.

Berberis ἀσπορῶς, Clus. hist.

III. Berberis alpina Cretica.

Lycium Creticum, Hon. Belli epist. 1. ad Clus. &

Ponæ: hoc ab utroque accepi.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Genera duo Dioscoridi l. 4. c. 174. & 175. unum quod in arborem assurgit, &c. alterum genus χαμαιάντι vocatur, idq; humile atq; longè brevius, & ad genus herbaceum accedens, &c. Theoph. 3. hist. 13. Sambucum arbor em pluribus verbis descripsit: verùm utriusq; descriptiones, tanquam arboris rotissimæ præterire lubet. Plin. l. 24. c. 8. utriusq; meminit, addens Sambucum habere alterum genus magis sylv. quod Græci Chamæacten, alij helion (id est, palustrem) vocant multo brevius, &c.

I. Sambucus fructu in umbella nigro.

Sambucus, Brunf. Matth. Fuch. Dod. ut: Cord. in Diosc. Bellon. Ges. hort. Tur. Lac. Lon. Lob. ico. Cæs. Tab.

Sambucus vulgaris, Trag. Thal.

Sambucus fructu in umbella, Ang.

Sambucus domestica, Cast.

Sambucus campestris sive vulgaris, Cam.

Arbor aliquando, aliquando frutex est.

II. Sambucus fructu in umbella viridi.

Sambuci aliud genus, Trag.

Sambuci altera species, Dod. ut:

Sambucus fructu albo, Lob. ico.

Variat baccis viridibus, in alijs albis, vel ex albo florentibus.

III. Sambucus racemosa rubra.

Sambucus sylv. Trag. Lon.

Sambucus montana, Matth. Ges. hor. Cast. Cam.

Sambucus racemosa, Ang.

Sambucus tertia, Tur. 4. Dodon.

Sambucus montana racemosa, Ad. Lob. ico.

Sambucus montana seu ἐρυθροσάφυλλο, Thal.

Sambucus sylv. sive montana, Lugd.

Sambucus cervina (quòd hujus folia cervus maximè expetat) Tab.

Sambuci genus aliud minus, Cord. in Diosc.

Sambuci alterum genus, Cæs.

an πυγόν, Theoph. l. 3. c. 4. montibus autem propria, quæ in planis nasci nequeunt, abies, pinus,

picea, aquifolia, tilia, carpinus, pygus &c. quam postremam arborem Gaza in sua transl. omisit.

an Sambucus montana Plinij, quam in montibus nasci tradit.

IV. Sambucus laciniatō folio.

Sambucus folijs laciniatis, Lob. Lugd.

Sambucus lacinioso folio, Dod.

Sambucus laciniata, Tab.

V. Sambucus humilis sive Ebulus.

Chamæacte, Dioscoridi.

Ebulus, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Ang. Tur. Lac. Bellon. Ad. Lob. Cast. Cæs. Lugd. Tab.

Ebulus sive humilis Sambucus, Dod. ut:

Ebulus sive parva Sambucus, Cord. in Diosc.

Ebuli & Sambuci alterum genus, Lon.

VI. Sambucus humilis, sive Ebul. fol. laciniato.

Ebulus laciniata, Ponæ Ital. qui ex horto Nobiliss. Contareni ad me misit.

VII. Sambucus aquatica flore simplici.

an θράυπαλο, Theoph. 3. hist. 7. inter sylvestria radicibus multis constat: & 4. hist. 1. & umbrosis locis vehementer gaudet, veluti Taxus.

Opulus, Ruellio.

Aceris species tertia, quæ Platanus aquat. Ang.

Sambucus aquatica, Trag. Matth. Lob. ico. Cast. Lugd. Thal. Tab. Ger.

Sambucus palustris, Dod. ut: Cæs. fœmina, Cam.

Lycostaphylon (id est, uva lupina) fœmina, Cord. hist.

Sambucus palustris, vel aquatica sylv. quibusdam Chamæplatanus, Ges. hor.

VIII. Sambucus aquat. flore globoso pleno.

Lycostaphylus mascula, Cord. hist. Ges. hor.

Sambucus palustr. vel aquatica hortensis, Ges. h.

Sambucus rosea, Ad. Lob. ico.

Sambucus palustris 2. Dod. mas, Cam.

Sambucus aquatica cultu densissima, Lugd.

Sambucus aquatica polyanthos, Tab.

Sambucus rosea, Ger. Eyster.

Floribus est pilæ in modum conglobatis, & communiter albis: rarius purpurei coloris, quæ

Sambucus palustris hortens. flor. purpurei coloris, Ges. hort.

Sambucus rosea fl. purpureo multiplici, Tab.

Sambucus rosea flore purpurante, Ger.

F I C U S.

Ficus arbor, οὐκὴ Græcis, & fructus οὐκὰ appellatur. Genera, Dioscoridi lib. 1. c. 183, & 184. & Galeno 8. simpl. duo sunt: alia ficus est sativa, οὐκὴ ἡμερῶ: alia sylvestris, οὐκὴ ἀγρία ἢ ἐρως, Plinio lib. 15. cap. 19. Caprificus. Theophrastus de Ficu, in libris de historia & causis plantarum, plurima habet: qui & Agyptiæ & Indicæ & Cypriæ (ut & Dioscorid.) & Caprifici meminit: Plinius, qui lib. 15. cap. 18. Ficuum genera viginti novem proposuit: vel à figura, vel à gente, vel authore derivata, ficus inter pomorum genera referens: & quadam pyris magnitudine amula esse scribens: quæ omnia, cum brevitati studeamus, præterire lubet. Verùm primitiæ fructus,

fructus, tam sativa, quam sylvestris ὄλιωθ, Latinis Grossus nominatur: ut ficus sicca in furno, aut sole exsiccat, qua quibusdam passa dicuntur, ἰχάδης, Latinè Carica, καρπὸν Aeginetæ: quam vs Carica ficus peculiaris species sit in Syria proventus, ut ex Plinio colligere est. Sic ipsa grana in fructu, Græci νεγγαμίδας sument a Plinio l. 15. c. 19. alyficaria vocant. Hujus & Mori folijs Antiocha Bombyces alii, & alba mori arbores & ficus pumiliones ejus nomine coli, Bellonius scribit.

I. Ficus communis.

Ficus, Brunf Trag. Matth. Ang Dod. ut: Cord. hist Bellon. Gesn. hort. Lac. Tur. Lon. Ad. Lob. Rauvvolf. Cæf. Cast. Lugd. Tab. Ger. Ficus sativa, Fuch.

Fructus forma & colore differunt, nonnulli longiores, alij breviores: alij pyri forma, alij lesiles sunt, alij inter hos mediij. Colore, albæ, pallidæ, virides, luteæ, purpureæ, subrufæ, ex cæruleo saturatè purpureæ, nigræ, aliæ deniq; vario colore spectantur. Sunt & albæ, quoad pulpam interiorem. Siccarum sive passarum, triplex differentia adfertur, prima in sportheis, magnisq; corbibus: secunda, in cistis & similibus sportis lauri folijs immixtis: tertia, in parvis & turbinatis corbibus è sparto contextis, Malsilienium cognomento, cæteris magnitudine quidem inferiores, saporis verò generositate superiores. Sic in regno Congiano, eximie magnitudinis, magnaq; copia: maximæ verò in Insula S. Helenæ. Tria Ficuum genera (ut rectè Scaliger in Theoph. 5. caus. plant. 1.) fert Ficus: unum, valde tempore præcoem: quem idcirco Græci πρόδρομον quasi præcursorem vocarunt, atque is edendo est, Bolas Veneti vocant, Galli Florones: Columella, communi voce, priorem fructum: Plinius, præcoces. Aliud genus eorum est, quod postea prodit, cujus duæ species sunt: una quæ maturatur, Ficum dicimus, Græci ὄλιον: altera semper cruda est, & prius cadit quam absolvatur: eos Plinius abortus vocat: alio nomine Grosi dicuntur, Græci ὄλιωθς vocant.

Variant etiam Ficus in India pro regionum diversitate: nam in Provincia bonæ spei, fructus perpetuò ferunt (part. 8. Ind. Occid.) & in Peru summa earum ubertas (par. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 31.) Addit Josephus Acosta l. c. in India Occidentali diversas esse valles, quæ integro anno fructus promant: sed admiratione dignius esse quod in Peru arbores reperiantur, quæ uno semestri ex uno latere, altero ex alio fructus protrudant. Sic in Mala 13. miliariorum intervallo à civitate de Los Reyes, Ficus est, quæ parte dimidia, quæ Austrum spectat, fructus & fructus fert, quando in montanis æstas viget:

altera verò pars, contrario anni tempore, cum in planis æstas est, idem cap. 32.

Ficus arbores Monarde referente, ex Hispania in Peruanas Provincias delatæ, plurimos & optimos fructus gestant: & ut folia isthuc non deponant, Deus singulariter voluit, quo semper præsens remedium adesset contra insecta, quæ Aranæ appellantur, quorum icibus virulentis, lac ex folijs Ficus manans, bis terve in vulnus instillatum, remedio est.

II. Ficus humilis.

Ficus pumila, Matth. Dod. Chamæficus sive humilis ficus, Lob. Chamasyce arbor, Lugd.

III. Ficus sylvestris Dioscoridi.

Caprificus vocatur è sylvestri genere Ficus, inquit Plinius libr. 15. cap. 19. nunquam maturefcens, sed quod ipsa non habet alijs tribuens, &c.

Caprificus, Ang. Cord. in Diosc. & hist.

IV. Ficuum specie fructus Peruanus.

Papaie fructuum genus ficuum specie, 6. part. Ind. Occid. 18. qui & Ficuum exiguorum Tunne nominatarum meminit.

V. Ficui similis arbor fructu oblongo.

Ficus Nigritarum, Thevet, Lugd.

Est folio Ficus, fructu pedes duos instar Cucurbitæ longo, quem tanquam Melones esirant.

VI. Ficus prædictæ similis fructu magno Meloni par.

Chives, quod Syriacè Ficum significat, in Insula Zipangu, Thevet Lugd.

VII. Arbor Malacensis multis radicibus prædita.

Arbor contrarijs prorsus facultatibus donata: nam quæ solem orientem spectat, adversus omnia venena valet: quæ verò occidentem, venenum præsentaneum sunt. Ignatio Francisco in itin. novi orbis: ex quo Clus. in Acostam cap 41.

VIII. Ficus Indica folijs Mali cotonei similibus, fructu ficubus simili in Goa.

Ficus Indica Theophr. 4. hist. 5. Indica, ait, regio arborem Ficum vocatam sortitur, quæ è ramis radices demittit singulis annis, non ex novel-

lis, sed ex anniculis, atq; etiam vetustioribus: illæ se terræ conjungentes, ceu sepem circa arborem faciunt, ita ut veluti tabernaculum condatur, quo etiam morari homines solent, &c. Plinio l. 12. c. 5. Ficus Indica exilia poma habet: ipsa se semper serens, vastis diffunditur ramis, quorum imi in terram curvantur, &c. & l. 7. c. 2. sub una Ficu turmæ conduntur equitum.

Arbor Indica admirabilis, Straboni.

Ficus Indica, Clus. ex. Lugd. Tab.

Mangle forte, Oviedi.

an Mängen, Ferd. Lopez.

Arbor de rayz, id est, radicoſa, Linsc. part. 4. Ind. Orient. 14. & fig. 12.

Enzada, Pigafettæ, part. 1. Ind. Or. c. 4.

Arbor Goa sive Indica, Ger.

Ex cortice vestes conficiunt.

IX. Ficus Indica folio spinoso fructu majore.

Ficus Indica, Matth. Dod. ut: Cardano, Lac. Ges. Lob. Cast. Cæf. Eyst.

Carduus Indicus & Ficus Indiæ, Cl. cor. ad Dod. Pala sive Ficus Indica, Bellonio.

Tuni ficifera Indorum, Ad.

Ficus Indicæ species, Tune Indorum, Frag.

Anapallus Bellonij, Cam.

Tunes, Oviedo, Card.

Tune, Opuntia, Lon.

Ficus Indica spinosa, Tab.

Tune & Tunas Indorum, Lugd.

Opuntia vulgo habita, Cam.

Tunal in nova Hispania, nonnullis locis Cardii: part. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 23.

Tunales qui fructus bonos promunt; & magni qui in India æstimantur, Tunas vocari solent, Idem.

Arbor Nepal: fructus, Nuchti in Insula Cuba, Ferd. Cortesio, Cardan.

Opuntiam nonnulli credunt, de qua Theoph. 1. hist. 12. sic: huic (Ficui Indicæ) similis est, vel potius quodammodo mirabilius, si qua ex folij radicem mittat, qualem circa Opuntem herbulam esse ajunt, quæ & esu suavis est. Plinio l. 21. cap. 17. item circa Opuntem, Opuntia est herba etiam hominî dulcis, mirumq; è folio ejus radicem fieri, ac sic eam nasci: Alijs Pala Plinij, & Tala Arriano, Guil.

Colore fructus variat, virides internæ purpurei, cerei, albi variegati.

X. Ficus Indicæ grana.

Cochinillia sive Grayn vermiculus sub folio Tunal: par. 8. Ind. Occid. l. 4. c. 13.

Quidam Tunas (id est, fructus) nullos gignunt, sed sub folijs fructum alium Greyn dictum edunt, vermiculum scilicet folijs adhærescentem & tenui pellicula obductum, & hæc celebratissima Indiæ Cochinillia, qua Grayne colorantur, Idem.

Arbor Cochenille, Claud. Dureto.

XI. Ficus Indica spinosa sylvestris.

Cardis seu Tunades sylv. fructum nullum protrudentes: si verò proferant, meris spinis horrent, part 9. Ind. Occid. l. 4.

XII Ficus Indica folio spinoso fructu minore. Indorum ferruminatrix, Advers.

Opuntia ostocollos, quos artuum fracturis & luxationibus proſit: de qua & Author hist. generalis Indiarum.

Arbor rupturas consolidans, Ovied. qui suspicatur Carduum Tunes in hanc arborem transmutari.

XIII Mippi nonnullis Indis Caihaba, quæ ofsium fracturis alligata ea ferruminare solet, Clus. ex l. 4. c. 14.

XIV. Cereus Peruanus spinosus fructu rubro nucis magnitudine.

Cardui species, quem Christiani Cereum appellant, Oviedo.

Euphorbij arbor Cerei effigie, Ad. Lob. ico.

Euphorbium, Cast. ico.

Cereus spinosus, Lugd. Ger.

Cereus Peruvianus, Tab.

Stipites spinosi hastæ altitudine, Linsc. 4. part. Ind. Orient. fig 21.

XV. Ficus Indica lævis pilosa: hæc ex Creta missa: eaq; duplex, altera folio rotundo, altera folio oblongo.

XVI. Ficus Indica humilis: hanc ex horto Doctoris Saltzmanni Poliatri & Profess. Argentinensis habeo, quæ pedem vix superat, ramis est reflexis & veluti repentibus, flore magno, luteo: de qua in historia.

Ficus Indica minima, alijs Lichen marinus, vel Opuntia marina, de Bry.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

A R B U T U S.

Arbutus Dioscoridi l. 1. c. 175. *νόμας* & arbor est cydonio a similis, tenui cortice, fructum habens pruni magnitudine, nuclei expertem, quem *μεμίκλον* vocant, qui ubi maturus subfulvus, aut rubicundus est. Theoph. 3. hist. 16. Comarus, quæ nemecylum cibo idoneum ferat, magnitudine non nimium præstat: corticem tenuem tamarici similem habet: folium inter ilicem & laurum: flores singulari appendice parte postrema racemati coherent. specie quisque myrto oblongo similis, non foliatus, concavus, tanquam ovum exsculptum ore aperto. &c. Plin. l. 15. c. 24. pomum duobus nominibus appellant Græci, Comarum & Memecylon, & apud nos alio nomine Arbutus, &c. & l. 23. c. 8. Arbutus sive Unedo, fructum fert difficilis concoctionis.

I. Arbutus folio ferrato.

Arbutus, Matth. Dod. ut: Bellon. Cord. in Dioscorid. Gesn. hort. Lac. Turn. Lon. Rauvvolff. Clus. hisp. & hist. Cæsalp. Castor. Lugd. Tabern. Camer. Gerard.

Arbutus Theophrasti, non Dioscoridis, Ang. Oinarum & Conarum sive Arbutus & Unedo Theoph. Guil. pap.

Arbutus sive Unedo, Adv. (Galeno perperam Epimelis) Lob.

Arbor vastæ magnitudinis in Creta, cum alibi fruticet, Bellonio monente: & in fructu differentia, quidam parvi mali magnitudine, rubore magis nigricante, mollior & suavior in mediterraneis: quidam avellanæ magnitudine, flavior & asperior, in maritimis tractibus, Cæf.

II. Arbutus folio non ferrato.

Andrachnes, Bellonio.

Αδραχνα Cretenum, Hon. Belli apud Clusium. Adrachne Theophrasti, Clus. hist.

Αδράχνης (Portulaca aliquando, potulaca

Gazæ) folio Arbuto similis est, magnitudine non nimium præstans, cortice albo circumrumpi solito, fructum arbuto similem parit, Theophrast. 3. hist. 16. Adrachne sylv. arbor est, similis Unedoni, folio tantum minore, & nunquam decidente, cortice non scabro quidem, sed qui circumgelatus videri possit, Plin. l. 13. c. 22.

Arbuti folio exotica.

I. Jambolones, Garziæ.

Jambolons, Acoftæ, Frag. Lugd.

Jambolyn, Palud. in Linc. 4. part Ind or. 10.

Arbustum simile Myrto, Garz. Frag. folijs Arbuti (folijs oxyacanthæ Paludano) fructu olivæ Cordubensi simili, qui muria conditur.

II. Carandas, Garziæ.

Caranda, Frag.

Auzuba, Oviedo, Frag. at Clusius, Carandæ ferè similem Oviedum describere, ait.

Fructu est exiguo malo persimili, gratissimo uvarum sapore, qui muria, etiam aceto, tum in continente, tum in Balagate conditur.

L A U R U S.

Daphnem, Ladonæ filiam formosissimam fuisse, Poeta fabulantur, quam cum Apollo deperiret, & ut potiretur celeri cursu fugienti instaret, ab eo tandem capta, matrem tellurem precatur, ut in sinum suum reciperet. Votis ac precibus tellus excitata, confestim arborem edidit. Re conspecta deterritus Apollo, arborem gentili nomine donavit, & vulso ramo sese coronavit. *Δάφνη* ipsa arbor, & bacca, *Δαφνίδες* Dioscoridi lib. 1. cap. 106. dicuntur, qui aliam folio tenuiore, alteram latiore scribit: & Theoph. (qui hinc inde multa de Lauro habet) 3. hist. 12. alia est tenuifolia, figura similis Sorbus: & 3. hist. 13. latifolia, folium molle atque oblongum habet, sicut Sambucus: & 3. hist. 8. Laurus uvam producit & fructifera est, quanquam non omnis sed genus quoddam, verum sterilis copiosius, quam masculam nonnulli appellant. Plinius lib. 15. cap. 13. Lauri genera tradens, meminit ejus quam Mustacen vocat, folio maximo, flaccidoq; & albicante. Delphica, quæ aequali colore, viridior, maximè baccis è viridi rubentibus. Cypria, quæ folio brevi, nigro, per margines imbricato, crispa. Tini, quæ aliquibus sylvestris Laurus, carulea bacca. Regia, quæ amplissima & arbore & folio. Baccalia, quæ vulgarissima est, baccarumq; fertilissima. Sterilis, quæ triumphalis sit. Affert & alia genera, nomine potius, quam generis societate communicantia.

I. Laurus latifolia *πλατυτέρα* Diosc.

Laurus regia amplissima, Plinio.

Laurus latiore folio, Matth. Cast. Lugd.

Laurus latifolia, Cord. in Diosc. Bellon.

Laurus regia folijs ad Malum Medicam accidentibus, Cæsalp.

Laurus latifolia mas (quæ sterilis & fœmina)

II. Laurus vulgaris.

(Tab.

Laurus, Brunf. Trag. Dod. gal. Gesn. hort. Lac. Lon. Lob. Eyst.

Laurus tenuifol. Matth. Cord. in Diosc. Lugd. Cast. Cam.

Laurus

Laurus altera species, Dod.
 Laurus vulgatiore baccifera, Adv.
 Laur. mas (quæ sterilis & foemina) Tab. & Ger.
 Præter has Tabernæmontanus pingit
 Laurum tenuifoliam marem.
 Laurum tenuifoliam bacciferam, quæ Laurus
 mas, Gerard.
 Laurum angustifoliam marem.
 Laurus quædam floret tantum flore copioso
 racemoso, uvam Theoph. vocat, & fructum non
 fert: alia fructum fert, in quo etiam differentia:
 alterius, in rotundo modicè oblongus est: alte-
 rius oblongus, gracilis & utrinq; ovato mucrone
 turbinatus. Lauros alibi frutescentes, in Achon
 monte ingentes arbores fieri Bellonius scribit,
 qui in Græcia quinque genera notavit. Et in
 Indiæ occidentalis insulis Nicaragua, & nova
 Hispania Lauri venustæ & editæ exurgunt.

Laurus sylvestris.

Laurus sylvestris *Δάφνη ἀγρία* Theoph. 1. hist. 15.
 inter perpetuò virentes è sylvestribus: Plinius
 1. 15. c. 30. hujus inter Lauri genera meminit, in-
 quiens: Tinus, hanc sylvestrem Laurum aliqui
 intelligunt, nonnulli sui generis arborem, cui
 cærulea est bacca: & M. Cato lib. de re rust. 8.
 Lauri sylvatici nomine intelligere videtur.

I. Laurus syl. Corni foeminae folijs subhirsutis.
 Tinus primus, Ang. Cl. hisp. & hist. Cam. Tab.
 Laurus syl. five Tinus, Gesn. hort. Cam.
 Laurus tinus cærulea bacca, Adv. Lob. ico.
 Tinus, laurus sylv. Cam. ep.
 Laurus tinus Dalechampii, Lugd. (Lob.
 Tini aliud genus Corni foeminae proceritate,
 Lentago, Cæsalp.

II. Laurus sylv. folijs venosis.
 Tinus secundus Clus. hisp. hist. Lugd.
 Tinus, Laurus sylv. Dod.
 Tinus Lusitanica Clusi, Lob. Tab.
 Thinus, Cast. append.
 Laurus tinus Lusitanica, Ger.

III. Laurus sylv. folio minore.
 Laurus sylvatica, Ang.

Tinus five Laurus inodora & Italorum Lenta-
 go, Bellon.

Tinus tertius, Clus. hisp. & hist. Lugd.

Laurus regia, Cast.

Tinus alter, Tab.

Laurus tinus, Ger.

Lauri folio exotica.

I. Laurifolia Magellanica cortice acri.

Cortex Winteranus, Clus. Lugd. Tab.

Lauro similis arbor, cortice piperis modo acri
 in Pinguinum insula: 9. part. Ind. occid.

Cortices acerrimi: in 9. part. Ind. occid. addit.

Magellanica aromatica arbor, Clus. exot.

II. Laurifolia Americana, pomis capitis
 magnitudine.

Cohyne in America Theveto, Lugd.

Maraka & Tamaraka fructus, Cl. notis in Garz.

Arbor fructu Struthiocameli ovum adæquante,

Lerio par. 3. Ind. occid. c. 7. & 12. arbor Choyne.

Fructus instar Cucurbitæ, per quæ baculû figunt,

& Tamaraka instrumentû fit, Stad. in des Brasil.

Ex fructu non eduli pocula conficiunt: Bra-
 siliiani perforato, lapillis aut milio inditis, pro
 crepitaculo utuntur, quod instrumentum Ma-
 raca nominare, Leri cap 15. refert.

III. Laurifolia Javanensis.

Mangestans folijs laurinis fructu exigui mali
 aurei suavissimi, Garzie & Clus. qui addit folia
 mali formam magis referre.

Mangostans prunorum sylv. modo crescit: 4.
 part. Ind. or. 6. sed figura, quæ tab. 15. habetur est
 Ligustri Ægyptiaci.

IV. Laurifolia Guinensis.

Arbor peregrina ex Guinea, Clus. exot. l. 1. c. 9.
 Fructus instar mali magni ex flavo spadiceus,
 nigro polline plenus.

V. Laurifolia Guinensis altera.

Arbor peregrina Laurocerasi folio, an Bravas,
 Clus. exot. l. 1. c. 12.

VI. Laurifolia Terenatensis.

Beretinus fructus, Clus. exot. l. 2. c. 17. Tab.

Beretinus arbor, Lugd.

L A U R E O L A.

L Aureola à similitudine cum Lauri folijs dicitur, quæ mas est & foemina, & à Dioscoride l. 4 c. 148. & 149.
 sub Chamedaphne & Daphnoide proponi à multis creditur. *Χαυαδάφνη* virgas promit singulari ramulo
 constantes, cubitales, rectas, tenues, ac laves: & huic folia similia Lauro, at leviora multo & tenuiora. & viri-
 diora: fructus verò rotundus rubeus folijs annexus. *Δαφνοειδής* fruticulus est cubitalis, ramos multos habens à
 media sursum modo flexiles & foliosos: cortex verò circa virgas viscosus & alid: folia Lauro similia, at mollio-
 ra, validiora & fractu contumacia, mordentia & accendentia os & fauces: flores candidi: fructus verò nigri

ubi ematuruit: radix supervacua. Plinio l. 15. c. 30. est & Chamædaphne sylv. frutex: & l. 24. c. 15. Chamædaphne unico ramulo est, cubitali ferè folio tenui, Lauri similitudine: semen rubens. At Daphnoidem Lauri genus fecit: sic enim l. 15. c. 30. Daphnoides frutex est ramosus, crassiore ac molliore quàm Laurus folio, cujus gustatu accenditur os atque guttur: baccis è nigro ruffis: & l. 23. c. 8. Daphnoides sylvestrus Laurum est.

I. Laureola semper virens flore viridi, quibusdam Laureola mas.

Thymelæa folijs viridibus, Mesuæo.

Laureola, Brunf. Gesn. hort. Dod.

Thymelæa, Trag.

an Chamædaphne, Matth. Lac Lon. Cast. cui & Laureola minor.

Daphnoides, Dod gal. Ang. Gesn. hor. Tab. cui & Daphnoides alterum genus.

Daphnoides sive Laureola, Adv. Lob. Lugd.

Daphnoides Dioscoridis, Cæs. cui & Mezereon, Arabum.

Baccis rubris dicit Matthiolus: nigris in Silesia Camerarius.

II. Laureola folio deciduo flore purpureo: officinis Laureola fœmina.

Chamælea sive Mezereon, Trag.

Chamælea Germanica, Dod. ut: Cam. Thal.

Daphnoides, Fuch. Turn: Cam. ep. flore purpureo, Tab.

an Daphnoides, Matth.

Kellerfraut Germanorum, Bellon.

Daphnoides nostrum vulgare, Gesn. hort.

Piper montanum, Ang. Gesn. hort.

Laureola major, Cast.

Thymelæa, Cord. in Diosc.

Daphnis alterum, Lon.

Chamædaphne sive pusilla Laurus, Adv.

Mesereum Germanicum, Lob.

Laurus pusilla, Eid. icon.

Laureola fœmina & Daphnoides crocea, Lugd.

Alijs Cneorum album Theoph. alijs ejusdem Daphnoides fructu croci colore: alijs Chamædaphne, id est humilis pumilave Laurus Dioscoridis videtur: licet Dalechampius Dioscoridi ignotum fuisse censeat.

Flore est subpurpureo, rarius albo: habetur major & minor, hæcque Piper alpinum minus Gesn. lib. de hortis dicitur, ab hoc Cordus voluit granum Cnidium, quod Coccognidium appellatur, colligi: quæ cum maturuerint rubent, resiccata nigricant.

C H A M E L Æ A

Xαμελαία, qua Latinis etiam Chamelæa, quasi humilis olea, à similitudine cum Olea, & Oleago, & Oleastella: Mauritanis & hæc Thymelæa, & precedens Laureola, Mezereon dicitur. Dioscoridi l. 4. c. 172. ramos habet dodrantes, frutex est è cremiorum genere, folia habet olea similia ac tenuiora & densa & amara, qua gustum mordent, & arteriam abradunt. At Plinio l. 15. c. 7. Chamelæa frutex surculosus, non altior palmo, folijs Oleastri baccisq. & l. 24. c. 15.

I. Chamelæa tricoccus.

Thymelæa folijs magnis & tenuibus, Mesuæo.

Chamelæa latifolia vel alba, Serapioni.

Chamelæa, Matth. Dod. ut: Lac. Cord. in Diosc.

Bellon. Gesn. hort. & app. Lon. Clus. hisp. tricoccus, in hist. Lob. Cæs. Cast. Lug. qui figuram

Matthioli & Dodonæi exhibet.

Thymelæa, Ang.

Mezereon Arabum, Ad. Lob. ico. tricoccus, Tab.

Chamelæa vera, Cam.

Flores pallidi, aut lutei: Hispanica candidior & brevior ipsa Gallica.

II. Chamelæa alpina folio infernè incano.

Chamelæa, Cneorō Galeni, Alypias Aëtij, Ang.

Chamelæa alpina incana, Ad. Lob. ico. Lugd.

Chamelæa incana Bononiensium, Lob.

Chamelæa altera, Clus. hisp. & hist.

an Chamelæa altera folio duro, Cæs.

T H Y M E L Æ A

Θυμελαία, qua & Latinis Thymelæa, quasi Tithymelæa, ex Tithymalo & olea mixta facie, quam aliqui Diosc. lib. 4. cap. 173. scribente, Chamelæam aut Cneoron vocant, ex quo Gnidium granum, quod ipsius semen est colligitur: hac, ut idem, virgas edit speciosas, numerosas, tenues, bicubitales: folijs Chamelæa sed angustioribus & pinguioribus: floribus candidis, ac inter ipsos fructu ceu myrti parvo rotundo, &c. Plinio lib. 13. cap. 21. & in quo nascitur granum Gnidium, quod aliqui linum vocant: fruticem verò Thymelæam, alijs Chamelæam: est similis oleastro, folijs angustioribus, gummosis si mordeantur, myrti magnitudine, semine, colore & specie faris, ad medicina tantum usum.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

N E R I O N .

Nηριον ή ποδιόδενδρον Graci vocant: alij ποδιόδάφνιν, à flore rosa simili & folijs Laurinis: quare Apuleio, Rosa laurea. Rhododendros, inquit Plinius l. 24. c. 11. quia ne nomen quidem apud nos Latinum invenit: Rhododaphnen vocant, aut Nerium. Dioscor. l. 4. c. 82. frutex est folijs amygdalinus longioribus & crassioribus, flore roseo & siliqua fructui amygdalino proxima, qua dehiscens lanosa natura. acanthi pappos representante plena reperitur, &c. Plinio l. 16. c. 20. Nerion sempiterna fronde, rosa similitudine, caulibus fruticosum.

I. Nerion floribus rubescentibus.
 Nerion, Trag. Cord. in Diosc. Ad. Lob. Tab. flore rubro, Eyst.
 Nerium, Matth. Fuch. Dod. gal. Turn. (qui 1. & 2 habet) Gesn. hort. Lac. Lon. Cast. Lugd.
 Oleander flore rubro, Ang.
 Oleander, Desse circa Tripolim, Rauvvolf.
 Rhododendron, Bellon. Ges. hor. Dod.
 Oleander, Laurus rosea, Lob. ico.
 Rhododaphne, Ges. hort. Cæs.
 Nerion sive Rhododaphne, Cam.

trabes conficiendas aptum est, cum alibi parvum sit, Bellon.
 II. Nerion florib. albis: & Lob. Lug. Tab. Cam. Nerion candidis floribus in montis Idæ convallibus, Bellon.
 Oleander flore albo, Ang.
 Nerium live Rhododendron flore albo, Eyst.
 III. Nerio similis arbor: & Tab. Nerij facie arbor, Ad. Lob. Lugd. apud quem titulus transpositus est.
 IV. Fructus Nerij siliquæ figura. Kaye Baka, Clus. exot. l. 3. c. 19.

In nonnullis Cretæ Insulis ad ædicularum

S E C T I O S E C U N D A .
 CISTUS; CHAMÆCISTUS; LEDUM; LEDUM ALPIMUM.

C I S T U S .

Kισθος, ηιδος ηιδος κισθος, Latinis similiter Cistus & Cisthus dicitur, fortasse quod ejus species aliqua nigræ, id est, Hedera, folijs rotundus sit.

Genera duo: Cistus non ladanifer, & Cistus ladanifer, qui Ledum dicitur. Cistus Dioscoridi lib 1. cap. 126. frutex est ramosus, foliosus, non altus: folia habens rotunda, nigra, hirsuta: flores masculo, veluti mali punice, fœmina verò albi. Plinius l. 24. c. 10. sic ait, Graci vicino hedera vocabulo, Cisthon appellant fruticem majorem. Thymo, folijs ocimi. Duo ejus genera, flos masculo rosaceus, fœmina albus. Verum Plinius Cisthum cum Cisso, id est, Hedera, confundit, Theophrasti 6. hist. 1. lectione immendata, ubi nigræ pro nigæ habetur, deceptus: & Gaza, Hederam pro Cisto reddidit.

Cistus mas.

I. Cistus mas folio rotundo hirsutissimo.
 Cistus mas, Matth. ep. Ang. Tur. Lac. Lon.
 Cistus, Cæs. mas 4. Clus. hisp. & hist. Lugd.
 Cistus mas folio rotundiore Matthioli, Lugd.
 II. Cistus mas folio oblongo incano.
 Cistus mas, Ges. hor. Ad. Lob. Cam.
 Cistus, Dod. mas 1. Clus. hisp. & hist. Lugd.
 Cisti alterum genus, Cæs.
 Cistus mas latifolius, Tab.
 Flos colore rubro est, eoq; nunc saturatiore, nunc diluriore.
 III. Cistus mas angustifolius.

Cistus mas 2. Clus. hisp. & hist. Lugd.
 Cistus mas angustifolius 2. Clusij, Lob.
 Cistus mas angustifolius, Tab.
 IV. Cistus mas folio brevior.
 Cistus mas 3. Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd.
 V. Cistus mas folijs Chamædrys.
 Cistus mas 5. Clus. hisp. & hist. Lob. ico. Lugd.
 Cistus mas supinus sinuatis & fimbriatis folijs, Lobel.
 Cistus mas tertius, Tab.
 Cistus fœmina.
 I. Cistus fœmina folio Salviæ:
 Cistus, Cord. in Diosc. Cæs.

Cistus fœmina, Matth. Dod. ut: Ang. Ges. hort. Lacun. Turn. Lonic. Adv. Lob. Clus. hisp. & hist. Castor. Camer. & Lugdun. qui & Matthioli & Clusij figuram exhibet, ut & Tabernæmontanus.

Cistus flore albo, Rauvvolf.

Variat: est enim clarior & rectis virgis: est & supinus humi sparsus: in utroq; flos candidus, quandoq; luteus oehræ colore.

II. Cistus folioplantaginis.

Tuberaria major Myconi, Lugd.

Majorem & minorem Lugdunensis pingit.

III. Cistus fœmina portulacæ marinæ folio, latiore obruso.

Cistus folio halimi primus, Clus. hisp. & histor. Lugd. Tab.

Cistus fœmina folio portulacæ marinæ, sive Crithmi, Lob.

IV. Cistus fœmina portulacæ marinæ folio angustiore mucronato.

Cistus folio halimi secundus, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd. Tab.

V. Cistus folio spicæ.

Cistus folio lavendulæ, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugdun.

Cistus, Tabern.

VI. Cistus folio Sampfuchi incano.

Cistus folio Sampfuci, Clus. hisp. & hist. Lob. Lugdun.

VII. Cistus folio Stechadis citrinæ.

VIII. Cistus folio Majoranæ.

Cistus folio majoranæ defluxis floribus, Adv. Lob. icon.

Helianthes species Penæ, Lugd.

IX. Cistus folio Thymi: & Clus. hisp. & hist. Lob. Lugd. Tab.

X. Cistus folio Salicis.

Cistus annuus primus, Clus. hisp. & hist. Lugd. an Hydrophyllon herba Athenæi, Clus.

Cistus annuus folio Salicis, Lob.

Cistus annuus, Tab.

Variat: primò folijs amplioribus, floribus majoribus: secundò folijs angustioribus, floribus minoribus.

XI. Cistus flore pallido punicante macula insignito.

Cistus annuus secundus, Clus. hisp. & hist. Lug.

Cistus annuus guttato flore, Penæ.

Helianthemum flore maculoso, Colum.

Variat: est enim flore maculoso, macula ex nigro rufescente, sive puniceo: vel non maculoso.

XII. Cistus Ledi folio.

Cistus annuus folio Ledi, Lob. Tab.

Cistus annuus alter Lobelij, Lugd.

Alyssum trigonum, Eidem.

XIII. Cisti folio arborexotica.

Arborexotica Cisti folio, Ad. Lob. ico.

Cisti vel Ledi arborexotica Penæ, Lugd.

Arborexotica folio, Lob.

Cisti folio exotica arbore, Tab.

Cistus exotica, Ger.

H Y P O C I S T I S.

Cum è Cisti radicibus, veluti germen quoddam expulset, id quod Hypocistus dicitur, de eo paucis. Cisti, inquit Diosc. l. c. 127. radicibus adnascitur, quod *ἵπποκίστις* dicitur, nonnullis *ῥόβυθος*, ἢ *νύττις*, & mali punica cyno simile est: quædam rufa: altera herbacea, tertia candida cernitur.

Hypocistis sub Cisto.

Hypocistis, Matth. Dod. gal. Ang. Cord. in Diosc. Lon. Cast. Cæs. Clus. hisp. & hist. Ad. Lob. Lugd. Tab. Gerard.

Limodori genus, quod Hypocistis, Dod.

Succus qui extrahitur, etiam Hypocistis & officinis Hypocistidos, dicitur.

Sub Cisto Hispanico, rubram: sub Cisto folio halimi, luteam: & sub Ledo quem octavo loco recensuimus, varij coloris, pallecente, lineis purpurascens & nonnihil virescentibus distincto Clusius notavit: & hanc posteriorem *αἰμοδιώξ* sive Cynomori genus nuncupat.

C H A M Æ C I S T U S.

I. Chamæcistus vulgaris flore luteo.

Hysopus campestris, Trag.

Panax Chironium, sive flos solis, Matth. Cast. Lugdun.

Panax Chironium quorundam, Ang.

Gratia Dei, Dod. gal. Gesn. hort. cui & Hysopoides.

Helianthemum, Cord. hist. Lob. Thal. flore luteo, Eystet.

Consolida aurea Chirurgis, Cordi schol.

Hyssopus montanus sive *sylv.* Lon.
Flos solis, Dod. (cui & *Cisti* & *Ledi* quædam species) Cast. Cam.

Helianthemum vulgo dictum, Clus. hisp.

Helianthemum Plinij, Clus. pan.

Chamæcistus primus, Clus. hist. qui ad *Cisti* fœminæ tertiam classem reducit.

Helianthemum Germanicum secundum, Tab.

Helianthemum sive flos solis, Lugd.

Chironia, Cæs.

Hoc quibusdam *Panax Chironium* Dioscor. creditur. *πάνακες χειρώνιον* folia habet amaraco similia, flores aureos, radicem tenuem, neq; altam, gustu acrem: sic Dioscorid. lib. 3. cap. 37. Ab alijs *Helianthe* Plinij lib. 24. cap. 17. censetur: *Helianthen* scribit vocari in Themiscyra regione, & Ciliciæ montibus maritimis folio myrti, sed quid in hac brevitate pronunciare licet?

II. *Chamæcistus vulgaris* flore albo majore. *Helianthemum* albis floribus, Lob. ico. Eyst.

Chironia flore candido, Cæs.

Helenium minus Dioscoridis, Lugd.

A priore differt floris colore albo, ejusq; magnitudine, *Ladani* specie.

III. *Chamæcistus Friscus* folijs *Nardi Celticæ*.

Hirculus Friscus Dortmanni, qui *Chamæcisti* genus, Clus. cur. post.

Hunc à Dortmanno quoq; accepimus.

IV. *Chamæcistus* folijs minoribus & incanis.

Flos solis, Lob. Dod. utriq; quoad iconem.

Cistus humilis primus, Clus. hisp.

Helianthos sive flos solis, Ad.

Cistus parvus Clusij, Lob.

Chironiæ aliud genus, Cæs.

Chamæcistus quintus, Clus. hist. ico. at 4. descr.

Helianthemum secundum sativum, Tab.

Helianthemum Anglicum luteum, Ger.

V. *Chamæcistus* folijs *Thymi* incanis.

Panax chironium minus, Cam. ep.

Chrysanthemis, *Erica minima*, Ad.

Cistus humilis angustifolius, } Lob.

Erica chrysanthemis minor, } Lob.

Cistus humilis secundus, Clus. hisp. Lob. ico.

Chamæcistus quintus, Clus. hist. desc. at quart. ico.

Helianthemum peregrinū angustifolium, Tabern. Ger.

Huc referatur

Helianthemum Germanicum 3. Tab.

Helianthemum album Germanicum, Ger.

VI. *Chamæcistus quadrifolia*.

Helianthemum Sabaudicum, Tab. Ger.

VII. *Chamæcistus* folijs myrti minoris incanis.

Chamæcistus secundus, Clus. pan. 3. Eid. hist.

Cistus humilis latifolius, Tab. Ger.

VIII. *Chamæcistus angustifolia*.

Chamæcistus primus angustifolius, Clus. pan.

Chamæcistus sextus, Eid. hist.

Cistus humilis angustifolia, Tab. Ger.

IX. *Chamæcistus serpillifolia* floribus carneis.

an *Rosa alpina* altera folijs minimis, Ges. hor.

Alpina altera, Ad.

Anonymus altera, Clus. pan.

Chamæcistus septimus, Clus. hist.

X. *Chamæcistus hirsuta*.

Chamæcistus quartus, Clus. pan. 8. Eid. hist.

Cistus humilis Austriaca, Tab. Ger.

XI. *Chamæcistus repens serpillifolia lutea*.

Chamæcistus tertius, Clus. pan. 2. in hist.

Cistus humilis serpillifolia, Tab. Ger.

XII. *Chamæcistus ericæ folio luteus*.

Cori similimus frutex in maritimis, Cæs.

Erica chrysanthemis, Lugd.

Coris Dioscoridis *Guilandino* dicebatur.

Hujus duæ species altera brevioribus folijs & humilior, altera quadruplo longioribus & elatior.

C I S T U S L E D U M.

Cisti alterum genus, inquit Dioscorides l. 1. c. 128. à nonnullis *λιδον* appellatum, frutex eodem quo *Cistus* modo nascens, sed folijs longioribus ac nigrioribus, quæ pingue quidpiam verno tempore contrahunt, ex quo *λιδανον* conficitur. Plinio l. 12. c. 17. sunt qui herbam in Cypro ex qua *Ladanum* fiat, *Ledon* appellent: etenim illi *Ledanum* vocant, huic pingue insidere, &c. *Ladanum* esse *æsyphum hircorum* barbigenibusq; villosis inherens, &c. *Ladani* colligendi rationem Dioscorides & Plinius l. c. referunt: quomodo verò in Creta colligatur, Bellonius l. 1. observ. c. 7. & ex eo Clusius descripsit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Rosmarinus sylv. Dod. belg.

XVI. Cistus ledon folijs salicis angustifoliae.

Chamærhododendros montana Allobrogum lentiscifolia, Adv. Lob. ico.

Rosmarinum sylv. minus, Cam. ep.

Rosmarinum sylv. *ἀρούρα* } Clus. pan. & hist.

Cistus Silesiacus }
Chamærhododendros alpina angustifolia, Tabernæm.

Chamærhododendros montana, Ger.

XVII. Myrtocistus Pennæi, Clus. pan. & hist. Gerard.

Myrtocistus Clusij, Tab.

Ledum alpinum.

I. *Ledum alpinum hirsutum.*

Alpigenæ Chamærhododendri varietas, Lob.

Balsamum alpinum Gesneri, Lob. ico. Tabern. Camer.

Ledum alpinum, Clus. pan. & hist. Tab.

Cistus ledon alpinum, Ger.

II. *Ledum alpinum folijs ferrea rubiginè nigricantibus.*

Frutex in alpibus roseo flore, Gesn. ad Cordum cap. de Chamænerio.

Rosa alpina, Ges. hort. & Fracto, potius *Ledum alpinum.*

Nereum alpinum, Gesn. de lunar.

Chamærhododendros alpigena odora, Ad Lob.

Ledi alpini genus alterum, Clus. pan. & hist.

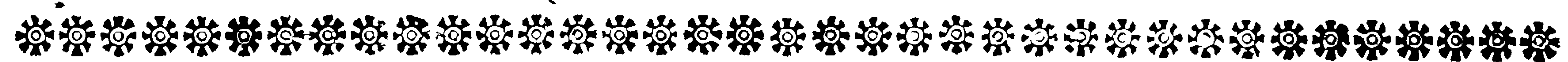
Rhododendron alpina quibusdam, Cæs.

Evonymus Theophrasti, hist. 18. Lugd.

Chamærhododendros alpina latifolia, Tab.

Chamærhododendros alpigena, Ger.

Hujus ramis tubercula gallarum instar adnascuntur: & floris colore variat, communiter dilutè rubentis: at in Pyrenæis, flore tantum albo reperitur.

SECTIO TERTIA.

MYRTUS; RUSCUS; VITIS ET RADIX IDÆA; BUXUS;
OLEA; SALIX; AGNUS CASTUS; SPIRÆA;
Ligustrum & Phillyrea.

M Y R T U S.

Myrus & Murtus Latinis: Græcis *μυρσίνη* & *μυρσίνη* nominatur, à Myrsine Atheniensi puella, pulchritudine & robore insigni, amica Paliadi, quam juvenis ab ea cursu & palastra superatus interemit, invidia ductus, quod elegantia, ceterisq; naturæ dotibus, reliquis virginibus præstaret: arbuscula in demortua locum successit, semper Minerva, ut olea chara. Græcum ei nomen remanet, ut Plinius lib. 15. cap. 29. scribit, quo peregrinam esse appareat. At quibusdam sic dicta, propter amulam Myrrha quandam odoris gratiam, qua in ejus baccis recentioribus, observatur. Et Theoph. Myrti pluribus in locis meminit, nulla tamen descriptione addita.

Genera Myrti multa sunt: est sativa & sylvestris: sativa aut nigra aut candida: sylvestris alia levis alia spinosa: illa, quæ sativa opponitur, ut idem vel nigra, vel candida. Dioscoridi haud dubiè cognita, ut cui lib. 1. cap. 155. *μυρσίνη* sativa nigra, medicinae utilior candida: quæ & Plinius lib. 23. cap. 9. habet. Theophrastus non videtur differentiam agnovisse, siquidem lib. 6. caus. 27. scribat, Myrtum Aegypti odoratam esse, quanquam cetera inodorata sint: verum hoc propter loca fervida evenire. Elinio lib. cit. alia patricia alia blebera: addens: Catoni tria genera, nigra, candida, conjugalis: nunc & alia distinctio, sativa aut sylvestris & in utraque latifolia: in sylvestri propria oxymyrsine: sativarum genera topiary faciunt. Tarentinam solta minuto, nostratem patulo, exoticam densissimo, senis soliorum versibus: ramosa utraque alia: conjugalem existimo nunc nostratem dici: hac ille. Baccæ *μύρτα* Græcis, Latine Myrtæ & Murtæ, officinæ Myrtilli dicuntur.

I. Myrtus communis Italica.

Myrtus, Matth. Ang. Cord. in Diosc. Gesn. hort. append. Lon. Cæs. Lugd. an Myrtus alba, Adv.

Myrtus communis Italica, Cam.

Alia est nigra, colore tantum fructus differens.

II. Myrtus latifolia Romana.

Myrtus nostras cum conjugali eadem, Plinio.

Myrtus

Myrtus Romana, Matth.

Myrtus major, Dod. gal. Adv.

Myrtus altera, Dod.

Myrtus sativa, Cast.

Myrtus laurea maxima, Lob.

Myrtus latifolia, Bellon. Clus. hisp. & hist.

an Myrtus exotica Plinij, Cæs.

Hanc & sterilem & fructiferam Bellonius notat.

III. Myrtus latifolia Bœtica 1. vel folijs laurinis.

Myrtus Bœtica latifolia domestica 2. Clus. hisp. & hist.

Myrtus Bœtica latifolia domestica, sive laurea secunda, Lob.

Variat: hæc enim folijs est minoribus & paulò densioribus: alia majoribus & paulò tenuioribus.

IV. Myrtus latifolia Bœtica 2. vel folijs latis confertim nascentibus.

Myrtus Bœtica latif. exotica, Clus. hisp. & hist.

V. Myrtus latifolia Belgica.

Myrti classis altera sive latifolia triplex, & Myrtus media, Clus. hist.

Varietates hujus sex Lobelius proponit.

VI. Myrtus angustifolia Bœtica.

Myrtus exotica, Matth. Cast. Lugd.

Myrtus tertia, Dod.

Myrtus Bœtica angustifolia exotica, Clus. hisp. & hist.

Myrtus exotica Plinij pluribus foliorum versibus, Lob. (vvolff.

an Myrt. baccis magnis cinereo cæruleis, Rau-

VII. Myrtus sylvestris folijs acutissimis.

Myrtus sylv. Matth.

Myrti majoris quinta species, Lob.

Myrtus Bœtica sylv. Clus. hisp. & hist.

Myrtus latifolia, Eyst.

sub Myrti ramulo cum flore ac semine pingitur apud Dodonæum.

VIII. Myrtus folijs minimis & mucronatis.

Myrtus albis baccis in Alia, Bellon.

Myrtus domestica fructu albo, Clus. hisp. & hist.

Myrtus prior, Dod. ico.

Myrtus nona angustifolia, Lob.

Myrtus Hispanica angustissimi folij, Cæs.

Myrtus minima angustifolia, Lugd.

Hujus & altera species, folio per omnia tene-riore, exiliore & angustiore.

IX. Myrtus minor vulgaris.

Myrtus Tarentina (à Tarento Apuliæ urbe) Matth. Cast. Lugd. Cam. Clus. hist. Eyst.

Myrtus minor, Dod. gal. Adv.

Myrtus minor & Tarentina, Clus. hisp.

Myrtus minor vulgaris, Lobel. qui differentias quatuor facit.

Myrtus, Tab.

Myrtidanum *μυρτιδανον* Dioscoridi l. 1. c. 156. est quod Myrto adnascitur, inæquabile, verrucosum & concolor: & perinde quali manus Myrti caudicem amplectitur. Sed Plinio l. 14. c. 16. & l. 23. c. ult. Myrtidanum est vinum, ex sylvestris Myrti baccis factum.

Myrti coccus.

Myrti excrementum sive granum kermesinum, ejusdem ferè cum Cocco baphica naturæ, Myrti minoribus ramis adnascens, unico animali vivo vesiculæ incluso, Bellon.

X. Pseudomyrtus, frutex myrto admodum similis Bellon. quid?

XI. Myrtus Indica.

Avacari, Garz Frag Cast.

In India orientali, in montibus Malavar.

Myrto similes exotica.

I. Myrto similis Indica fructu racemoso.

Coca, Ciecæ, Monard. Lugd. Clus. in Garz.

Coca herba, Benzoni part. 6. Ind. occid. l. 3. c. 10. & part. 9 l. 3. c. 20. & l. 4. c. 22. ubi habetur, Indis hujus folia pro pecunia esse.

Coca occidentalis, Fragoso.

Arbor punia folijs Myrti, vel ut alij Rhois coriariorum, cujus in tota Peru usus est, folio ore detento, famem & sitim aliquandiu inter peregrinandum levantes.

II. Arbor tristis myrto similis.

Arbor tristis, Garz. Acoftæ, Frag. Clus. ad Garz. Lugdun. (qui & Acoftæ & Clusij figuram licet diversissimè exhibet) Tab.

Arbor tristis, in Malacca Singady alijs parisatico pul, quart: Turcis, gul: Linscot. part. 4. Ind. orient. 15.

Arbore triste de Dia, part. 8. Ind. orient.

Arbor folijs Myrti Clusio: pruni alijs: cujus flores singulis noctibus renascuntur, qui albi, pediculo luteo aut rubeo firmati, quo Indi Croci loco utuntur, & ex floribus aquam extillant, quam Aquam de Mogli appellant.

De arbore tristi Garzias & Fragosus agentes, cum ejus flores gratissimi odoris sint, duorum adhuc florum meminere, & Linscottus peculiare genus exhibet.

Nnn 3

I. Mogo-

I. Mogori priores dicti, mali aureæ floribus odoratiores, quarum stillatitius liquor eundem apud istos usum obtinuit, quem apud Hispanos aqua florum mali aureæ.

II. Champe dicuntur alij flores, quorum etiam magnus apud illos usus est, odore graviore, quam Liliū album, Garz. Frag.

III. Fulle, flosculorum genus apud Indos ex arbore quadam toto anno durans, suavissimi odoris, Linscot. 4. part. Ind. or. 10.

IV. Flos Indicus arboreus liliorum specie. Floribundio, ex arbore quæ solum flores, fructus nequaquam gignit, Joseph. Acoftæ lib. 4. cap. 27.

R U S C U S.

Ruscus Dioscoridi l. 4. c. 146. *μυρσολν ἀγλα*, myrtus sylvestris dicitur: alijs *ὄφρυμυρσολν*, acuta myrtus & Myrtacantha. Plinius l. 23. c. 9. inquit, Castor Oxymyrsinen myrti folys acutus, ex qua sunt rurscopa, Ruscum vocavit. Theophrasto 3. hist. 17. *μυρσολν*. Hujus fructum Arabes Cubebas vocant, existimantes Carpesium apud Galenum 7. simpl. & 1. de Antidot. esse, quia nihil de Carpesio apud Dioscoridem, ut nec de Rusco apud Galenum inveniatur: sed revera Rusci fructus à Cubebis differt, ut rectè Leoniscenus notavit.

Ruscus, Trag. Matth. Cord. in Diosc. Gesn. hort. Bellon. Lac. Adv. Lob. Cæs. Lugd. Castor. Cam. Tab. Eyst. Ger. sive Bruscus. Ruicus verus, Lon.

Ruscum, Dod. ut. Centromyrini Theoph. & Oxymyrline, Ang. Myrtus sylv. Turn. Myrtacantha, murina spina, Lob. ico.

VITIS IDÆA SIVE MYRTILLUS,
& Idæa Radix.

A *Ἰδαία* & *Ἰδαία*, sive Vitis ea parte Ida, quam vocant Phalacras, nascitur: est fruticosa, virgis parvulus & ramulus sub talibus penè exporrigitur, quibus acini ad latera adherent, nigri, faba magnitudine, dulces, vinaceorum instar aliquid continentes: folium rotundum, individuum, parvum. Idem pene Plinius l. 14. c. 3. Myrtilli autem dicuntur à forma baccarum, qua Myrti baccis similes sunt.

I. Vitis Idæa folijs oblongis crenatis, fructu nigricante.

Myrtillus, Matth. Lon. Cast.

Vaccinia nigra, Dod. ut: Adv. Lob. Ger.

Radix Idæa fructu nigro, Ang.

Vitis Idæa nigris acinis, Gesn. Fracto.

Myrtillus Germanica, Lugd.

Vitis Idæa vulgaris baccis nigris, Clus. pan. & hist. Theophrasti, Eid. hist.

Vitis Idæa nigra, Cam.

Vitis Idæa 1. Tabern. & Vitis Idæa 2. major, Eid.

Bagolæ 1. genus, Cæs.

Fructus exigui, Gallis Bleuete: part. 2. Amer.

II. Vitis Idæa folijs oblongis albicantibus.

Myrtillus grandis, Trag.

Vitis Idæa nigra major, Thal.

Vitis Idæa 2. Clus. pan. & hist.

Vitis Idæa 3. Tab.

Vaccinia Pannonica, Ger.

III. Vitis Idæa folijs oblongis acuminatis baccis rubris inspidis.

Vitis Idæa rubra Bavarica, Cam.

IV. Vitis Idæa folijs subrotundis non crenatis baccis rubris.

Myrtillus exiguus, Trag.

Vaccinia rubra, Dod. gal. Adv. Lob.

Radix Idæa fructu rubro, Ang.

Vitis Idæa species altera acinis rubris, Gesn. hor.

Vitis Idæa rubra sive Vaccinia rubra, Dod.

Rhus Plinij minor, Æmilij, Thal.

Idæa vitis, Lugd.

Vitis Idæa rubra, nonnullis Rhus minor Plinij, Cam. ep.

Vitis Idæa buxeis folijs, Clus. hist.

Folij est buxi interdum levissimè ceu serratis marginibus.

V. Vitis Idæa folijs subrotundis exalbidis.

Vitis Idæa altera, Clus. pan. & hist.

Vitis Idæa Gesneri major, Cam.

VI. Vitis Idæa folijs carnosis & veluti punctatis, sive Idæa radix Dioscoridi.

Uva ursi Galeni, Clus. hisp. & hist. Lob. Tab.

Vaccinia ursi, Ger.

Diosc. l. 4. c. 44. *Ἰδαία πῖσσα*, oxymyrline (id est Rusco) folia similia habet: juxta ipsa verò capreoli

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

regiam vocant: & mox: regia ab alijs majorina, ab alijs phaulia, grandissima, alioquin minimo, succo, & in Aegypto carnosissima, olei exiguum: Decapoli verò Syria per quam parva, nec Cappari majores, carne tamen commendantur. Colymbades franguntur, eademq; herbarum viridium succo condiuntur (ut in Gallia Narbonensi, fœniculo.) Sunt & prædulces, per se tamen siccata, unisq; passu dulciores, admodum rara in Africa & circa Emeritam Lusitania. Sic Columella decem genera, Pausia, Licinia, Sergia, Radius, Nevia, Culminia, Orbites, Algiana, Murtea, Circites. Sanè Olearum differentia ex fructu magis quam arbore spectantur, scilicet magnitudine, pinguedine, probitate & colore. Et Bellonius de cult. notat, in vallibus Insulae Corcyrae in Graecia, Oleas esse semper virentes, quae in Quercus altitudinem excrescant.

I. Olea fativa, ἐλαία ἡμῶν.

Olea, Brunf. Trag. Tur. Cord. hist. Ang. Bellon. Ges. hor. Lon. Dod. Ad. Lob. R. uuvol. Cæs. Cam. & Ind. Occid. par. 9. l. 4. c. 32.

Olea fativa, Matth. Dod. gal. Cord. in Dioscor. Lacun. Cast. Tabern. (cui & domestica) Lugd. Clus. hist. Ger.

Nodos qui in caudice sunt, Theoph. 1. hist. 13. γόγγυς vocat: rustici in Hetruria (Cæsalpino auctore) ova olearum vocant, eò quod fata numerosa sobole germinent. Ad nos adferuntur Hispanicæ, Genuenses, Narbonenses sive Malsilienses & Comensés.

In Virginia tria baccharum genera inter se differentia habentur, quarum forma glandibus similis, à quibus bonum oleum elicitur, Thomas Hariot in des. Virgin. Ind. Oc. p. 1. sed quid sunt?

L. Olivæ maximæ Hispanicæ.

Olivæ Sergianæ regiae, phauliæ, Plin.

Olivæ magnæ & carnosæ, Clus. hist.

Olivæ superbæ nucis ferè magnitudine, Cæs.

2. Olivæ minor. & Genuens. & ex Provincia.

Olivæ Lusitanicæ, Narbonenses, Bœticæ, Clus. hist. ex quibus plus olei exprimitur.

3. Olivæ oblongæ atrovirentes ad lacum Comensensem natæ adferuntur, quæ carne dura nec succulenta ossi firmiter hærent.

4. Olivæ albæ.

Pl. l. 23. c. 3. olivarum albar. & nigrarū meminit. Oliva alba circa Hisp. & Ulyssiponam, Cl. hist.

In Hetruria habentur:

1. Minores rotundiores, plurimum olei habentes, quæ Olivellæ vocantur, Cæs. quas Matt. secundo loco recenset, & eas prægrandes arbores Juglandium modo ferre, quas Olivastræ rura Senensis vocitent.

2. Majusculæ & oblongæ oleum parcius sed dulcissimum reddentes, quæ nomine à radijs desumpto, Raggiariæ dicuntur, Cæs. hæ primæ sunt Matth. quas oleæ minores proferunt, quibus in cibus utuntur.

3. Majores & pulposiores ad condituras tan-

tum quæsitæ, quas Regias Cæsalp. vocat.

4. Sunt quædam, quarum caro ab osse recedit cum franguntur, virides, quæ conditæ gratissimæ sunt, quas Colymbades Cæsalpin. censuit.

Colymbades quas πολυμβάδες Diosc. l. 1. c. 139. nominat, aliqui volunt esse olivas muria conditas, ab innatando sic dictas: quamvis Plinio l. 15. c. 3. (quem Cæs. imitatur) distinctum genus fecisse videatur; quarum etiam l. 23. c. 3. meminit. Condiuntur autem plerunq; immature per Hispaniam & Galliam Narbonensem: interdum etiam maturæ & nigrae, præsertim in Lusitania. Olivarum feraces arbores, sed in suavi odore & sapore pejore, in Brasilia, reperiri, Benzo libr. 1. cap. 28. scribit.

II. Olea sylvestris folio duro subtus incano. Ἀγριελαία ἢ κότινον, ἢ αἰθιοπικὴ ἐλαία Diosc. l. 1. c. 137. & cap. 141. scribit Æthiopicæ oleæ lacrymam Scañonio similem fulvam esse, &c. quod Gummi elemi esse Cæsalpinus suspicatur.

Olea sylvestris, Matth. Lac. Tab. Ger.

Olea sylvestris sive oleaster, Ad. Lob. ico.

Oleaster vel sylv. olea, Cast.

Oleaster, Lon. Cæs. Clus. in hisp. & hist.

Hanc aliqui cum aculeis, alij sine ijs, pingunt: alij in descriptione aculeorum meminere, ut Matth. Dod. alij præteriére: sane fructu est multo minore & à fativa cultura differt: hinc & fativa si negligatur, in sylvestr. abit: & ut Theoph. 2. hist. 3. ex nucleo oleæ, ἀγριέλαιον nascitur.

III. Olea sylvestris folio molli incano.

Olea Bohemica, Matth.

Elæagnus, Matth. ep. Cam. ep.

Salix Amerina, Amato.

Chales, Bellunensi.

Ziziphus Cappadocica Plinij, Bell. Dod. Lugd.

Ziziphus alba, Ges. hor. Clus. hisp. & hist.

Ziziphus alba Columellæ, Bellon. (cui & Oleaster perperam,) Cam.

Oleastri species quibusdam, Ges. hort.

Olea sylvest. Septentrionalium; sive Eleagnos Theophr. folio Viticis, Lob.

Oliva Bohemica, Lugdun.
Seisefyn, Rauvvolf.

Alij Elæagnum Theoph. alij Ziziphum Cappadocicam Plinij, alij ejusdem lib. 6. c. 18. Jovis barbam esse volunt.

Plinius lib. 21. cap. 9. de Corónis agens, duo

earum inquit genera, quando aliæ flore constant, aliæ folio: florem dixerim esse Genistas, namque & ijs decerpitur luteus, item Rhododendron, item Zizipha quæ & Cappadocica vocatur, his odoratus, similisque olearum floribus.

S A L I X.

Salix, *ιτέα* Græcis, *πράπε τὸ ἰέναι*, quod citò in altum excrescat, inter primas etiam germinans: & Latinis, quibul celeritate crescat ut salix videatur, dicitur. *ιτέα* arbor est vulgo cognita, Diosc. l. 1. c. 136.

Genera: Theoph. 3 hist. 13: Salix multigena est: nam alia nigra dicta, quod cortice nigro, aut puniceo tegatur: alia candida, quod candido: virgas pulchriores & ad texendum commodiores nigra profert: candida ipsi flores. Est tam nigra, quam candida genus quoddam parvum: hanc Arcades non *ιτέα*, sed *ἐκινὴ* vocant, existimantque fructum fecundum eam parere. At Plinio l. 16. c. 37. Salicis plura genera: nam quedam & in proceritatem magnam emittunt, jugis vinerum perticas præbent, pariuntque baltheo corticis vincula & alia virgas sequacis ad vincituras lenticiæ. Alia prætenues viminibus texendis spectabili subtilitate. Rursus alia firmiores corbibus, ac plurimæ agricolarum suppellectili: candidiores ablato cortice laves tractatu, mollioribus vasibus quam si è corio fiant, atque etiam supinarum in delicias cathedrarum aptissima. Finditur Græca rubens Amerina, ut & candida, haud paulò flexilior, ideo solido ligans nexu. In Asia tria genera observant, nigram utiliorem viminibus: candidam, agricolarum usibus: tertiam quæ tenuissima est Helicem vocant. Apud nos quoque multi totidem generibus nomina imponunt: vimineam vocant, eandem purpuream: alteram nitelinam à colore, quæ sit tenuior: tertiam Gallicam, quæ tenuissima. Et l. 17. c. 20. perticalis & viminalis meminit: hæc Plinius. Quæ veteres Salices distinxere colore primum, dein usu: colore, albo, nigro seu purpureo, sive phœniceo, sive rubente & vitellino, qui in cortice spectatur. Usu. quod alia sit perticalis, alia viminalis: alia fissilis, alia ex qua vincula fiunt: alia ex qua virgæ fiunt, vel tenues & invalidæ, vel firmiores & crassiores, ad varia opera.

I. Salix vulgaris alba arborefcens.

Salix alba Theophr. & Plinio.

Salix ex qua perticæ fiunt, Matth.

Salix perticalis, Cord. in Diosc.

Salix prima vel major Dod.

Salicis quartum genus, Lon.

Salix, Ad Dioscoridis, Lob.

Salix alba perticalis, Lugd.

Ex hac pali ad vitium pedamenta, & stipites ad sepes firmandas fiunt.

II Salix vulgaris nigricans folio non serrato.

Salicis primum genus, Trag. Fuch. Tur.

Salix Gallica, Cord. in Diosc.

Salix nigra seu punicea, Lon.

Salix nigra seu rubens, Thal.

Salix phœnicophlœos sive phœnicea, Lugd.

III. Salix vulgaris rubens.

Τὴ δίσσ nomine (Salicem Amerinam Gaza vertit) Theophr. l. 6. c. 2. designasse aliqui volunt: verum hæc Salix fructus non habet: cum in Oeso fructus sit, vel niger, vel candidus.

Salix Amerina nigra & rubens, Plinio.

Salix colore rufescente, quæ Græca vocatur, Matthiol.

Salicis tertium genus, Fuch. Tur. 1. genus, Lon.

Salix viminalis, Amerina & Sabina Columellæ, Dod. gal.

Salix minor, viminalis & Gallica, Dod.

Salix Amerina, Lugd.

Salix Sabina sive Amerina, Thal.

Ex hac vincula quibus in aqua maceratis vires & doliorum circuli vinciuntur: & alteri cortex magis rubet, alteri nigricat.

IV. Salix sativa lutea folio crenato.

Salix tertia, Trag. Cæf.

Salix vitellina, Dod. gal. Cord. in Diosc.

Salicis alterum genus, Fuch. Lon.

Salix angustifolia sylv. Tab.

Salix aquatica, Ger.

V. Salix folio amygdal. utrinque virente aurito.

Salix *μικανόφλοιος*, id est, cortice nigro, Theoph. 3. hist. 13.

Salix purpurea, Plinio.

Salix, Matth. in fig. major, Ger.

Salix sylv. latifolia, Tab.

Salix purpurea nigra viminalis, Lugd.

Hæc virgas tenues præbet, ad corbes, sportas, fiscinas, & similia conficienda: huic peculiare, quod singulorum foliorum exortibus alæ duæ adpositæ sint.

VI. *Salix* folio longissimo, angustiss. utrinque albedo.

Elæagnus (Zenigole Patavinorum) Ang. Cast.

Elæagnus Dalechampii, & *Salicis* 6 genus, Lug.

Ελαίαν nomen, ex *ελαία* καὶ *ἀγνός*, ex olea & vitice compositum est: nam ut Theop. 4. hist. 11.

Elæagnus fruticosa planta est Agno similis, folio, figura eidē simili, molli, lanuginoso, ut *Mali cydoniæ*, fl. albæ populi minore, fructu nullo.

VII. *Salix humilis angustifolia*.

Salix humilis, Dod. ico.

Salix humilis repens angustifolia, Lob. Lugd.

an *Chamæitea*, Tab. & Ger.

VIII. *Salix oblongo incano*, acuto folio: quæ 2. loco in Prodomo describitur.

IX. *Salix fragilis*.

Salix 2. candido cortice, Trag.

Salix candida vel *Græca*, Dod. gal.

Salicis tertium genus, & *Salix alba*, Lon.

Hæc ad ligamenta planè inutilis est: communiter cortice albo, rarius rubro, de qua sub *Salice* 1. in Prodomo.

Salicis 4. genus, quam vulgo *Vitricem* vocitant, quòd vitri modo frangatur, Cæs. proponit, sed folia lata subrotunda & hirsuta tribuit.

X. *Salix* folijs glaucis & per ambitū hirsutis.

XI. *Salix humilis capitulo squammoso*.

Salix Helice Theoph. 3. hist. 13. Lugd.

Salix angustifolia, Cl. pan. Pannonica, Eid. hist.

Sæpè folijs vesicæ subrubentes, & surculis, pilulæ quædam scabræ insident.

Salix latifolia.

I. *Salix latifolia rotunda*.

Siler arbor, Ang.

Salix lato folio, Gesn. hort.

Chaleb Syrorum, Ges. quia fl. est odoratiss. Cam.

Salix platyphyllos, Adv. alia, Thal.

Salix latifolia, Cam. Clus. hist.

Salix platyphyllos sive *leucophlæos* & *Elæagnos* quibusdam, Lugd.

Salix caprea rotundifolia, Tab. Ger.

De *Silere* Plinius l. 16. c. 18. hæc habet: non nisi in aquosis proveniunt *Salices*, *alni*, *populi*, *siler*, *ligustra* tessaris utilissima: & c. 21. *Siler* folia non decidere scribit, nulla alia nota addita: de quæ ejus viribus l. 24. c. 10. egit.

Hujus carbo citissimè ignem concipit, quare ex ejus cinere, sulphure & aphronitro pulvis tormentarius conficitur: hujus carbonibus pictores ad delineanda opera utuntur.

II. *Salix* folio ex rotunditate acuminato.

Salicis quartum genus, Trag. Lon.

Salix aquatica, Lob. ico.

Salix platyphyllos, Thal.

Salix caprea latifolia, Tab. Ger.

III. *Salix latifolia minor*.

Salicis platyphyllæ species alia, Thal.

IV. *Salix subrotundo argenteo folio*, quæ 3. in Prodomo.

V. *Salix maritima ostrearum testis innascens*.
Salix marina, Lugd.

Salix pumila latifolia.

I. *Salix humilis latifolia erecta*: quæ 4. in Prodomo.

II. *Salix latifolia repens*.

(ep.

Salix pumila humilis, seu *Salicula repens*, Cam.

Salicis pumilæ genus 2. Clus. pan. & hist.

Salix pumila, Tab. humilis, Ger.

Salix pumila, folio latiore, Dod. belg.

Salix leucophlæos palmum alta, Lugd.

III. *Salix alpina pumila rotundifolia repens*, infernè subcinerea.

Salix pumila latifolia prior, Clus. pan. & hist.

IV. *Salix pumila folijs utrinque candicantibus & lanuginosis*.

Salix abortiva, Lugd.

V. *Salix saxatilis minima*, quæ 7. in Prodr.

Salix pumila angustifolia.

I. *Salix pumila linifolia incana*.

Salix pumila angustifolia prior, Cl. pan. & hist.

Salix pumila folio angustiore, Dod. belg.

II. *Salix pumila brevi angustoque folio incano*.

an *Salix humilis repens*, Adv. Lob. ico.

Salix pumila angustifolia altera, Cl. pan. & hist.

Hæc variat: nam paulo latioribus folijs quæ in sabulosis Hollandiæ aggeribus Oceano objectis nascitur, Clusio monente.

III. *Salix alpina Pyrenaica*: quæ 6. in Prod.

IV. *Salix alpina angustifolia repens*, non incana, quæ 5. in Prodomo:

Salix exotica.

I. *Salix Syriaca folio oleagineo argenteo*.

Zarneb vel *Zarnabum*, Rhafi cap. 353. & *Avicennæ* cap. 749.

Zurumbeth Serapioni, cap. 26.

Elæagnus Theophrasti.

Saffas Syrorum, Rauvv. & Lugd. app.

Calas seu *Ban*, Alpino.

Verùm *Rauvv.* folijs angustioribus, at *Alpinus*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

III. Ligustrum folijs laciniatis, quod 2. in Prodomo, & Ligustri nigri nomine ex Italia primum, dein pro Syringa laciniatis folijs ex horto Nobil. Contareni habemus.

IV. Ligustrum Ægyptiacum latifolium. Cyprus Græcorum, Alcanna vel Henne Arabum, nunc Græcis Schenna, Rauvvolf. & Lug. append.

Cyprus Plinij sive Alcanna, Belli ep. 4. ad Clus.

Henne in Ægypto aliàs Alcanna, Bellonio.

Alcanna Arabum, Clus. ad Bellon.

Alkana, Adv.

Flore est pallidè subflavo.

V. Ligustrum Ægyptiacum angustifolium. Ligustrum Ægyptium, Elhane seu Tamahandi, vel Alcanna Avicennæ, Alpino.

Figura enim ab Alpino proposita diversa, à Rauvvolfij figura, quod & Clusius in cur. posterioribus monet: & Alpinus florem subcinereum Sambuci floribus minorem tribuit: quare an diversæ considerandum: ramum solum baccis minutis seminibus refertis onustum, sed sine folijs, ex Creta ab Honorio Belli habemus. In hist. orient. part. 4. figura tab. 15. sub Mangostans proponitur.

P H I L L Y R E A.

Φλυρέα Dioscor. lib. 1. cap. 125. arbor est Cypri magnitudinem æquans, folijs oleaceis, sed latioribus & nigrioribus, fructu lentisci nigro, subdulci, & quasi racemato.

I. Phillyrea latifolia levis.

Phylerea arbor Galloprovinciæ, verior Macaleb Serapionis, Adv Lob. ico.

Phillyrea, Cam. ep. * notata.

Phillyra, Mahaleb Serapionis, Lugd.

Philyca Dalechampij, Eid.

Mahalepum Serapionis, Tab.

II. Phillyrea latifolia spinosa.

Phillyrea prima, Clus. hisp & hist.

Phillyrea prior Clusij, Lugd.

III. Phillyrea folio leviter ferrato.

Phillyrea 2. Clus. hisp. & hist. Lugd.

Phyllirea ferrata, Ger.

IV. Phillyrea folio Ligustri.

Phillyrea, Matth Lac. Rauvv Lugd.

Phillyrea Bellonij, Gesn. hort.

Cyprus latiore folio, Dod.

Phillyrea major, Adv. Narbonensis, Lob.

Phillyrea tertia, Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Phillyrea media, Cam. ep.

Alaternus major Dalechampij } Lugd.

Phillyrea Penæ major, }

Matrum, Cæs. & Phillyra, Theoph.

Phyllirea latiore folio, Ger.

V. Phillyrea angustifolia prima,

Cyprus, Dod.

Phillyrea quarta, Clus. hisp & hist. Tab.

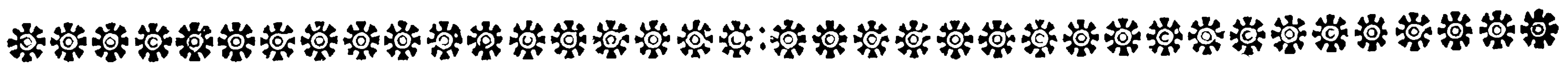
Phillyrea angustifolia, Lob. Cam. ep. Ger.

Phillyrea minor, Adv. Penæ, } Lugd.

Alaternus minor Dalech. }

VI. Phillyrea angustifolia secunda.

Phillyrea quinta, Clus. hisp. & hist.

SECTIO QUARTA.

PHILYCA; CELASTRUS; OENOPLIA; RHAMNUS; LYCIUM; RUBUS; CHAMARUBUS; CAPPARIS; ROSA

Sativa, sylvestris, & Hiericuntica.

P H I L Y C A.

Φύλη Theophrasto 1. hist. 15. ex sylvestribus perpetuè viret: 3. hist. 6. ineunte Vere germinat: 5. hist. 7. candor ei Celastri modo, semper fronde abundat. Plin. 16. c. 26. Alaternus dicitur, qui inter arbores fructum nullum ferentes, hoc est, ne semen quidem, refert, cui folia inter Ilicem & Olivam.

I. Philyca elatior.

Alaternus, Ang. Portæ, Cam.

Philyca Theophr. Alaternus Plinij, Elæprinos

Cretensum, Bellonio.

Alaternus Plinij (& Spina cervina quorun-

dam) Lobel. icon. Gerard.

Alaternus prima, Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Celastrus mas Theophrasti, Cæs.

Bourgespine Monspeliensium, Adv. Lob. ob.

Apharca Theophrasti, Lugd.

Phillyra

Phillyra mās Theophrasti, Cæs.

Alaternus Turneri, Tabern. qui duas figuras adposuit.

Ἀφάρω Theophrasto 1. hist. 15. ex sylvestribus arboribus perpetuò viret: 3. histor. 6. fructum primum cum uva nigrescit & varia fit, maturant: alterum cum vitis floret: bis enim ambæ

fructum ferre videntur.

II. Philyca humilior.

Alaternus alter, Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab.

Alaternus alter humilior, lato folio, Lob.

Ilattrum folio ad llicem accedente, Cæs.

Celastrus fœmina Theophrasti, Lugd.

Alaternus humilior, Ger.

C E L A S T R U S.

K *Ἠλάστρ* Theophrasto 1. hist. 6. cultum nullum patitur: 1. hist. 15. folia nunquam demittit: 3. hist. 6. & tardissimè fructum perficit: 5. hist. 8. ad baculos idonea est.

Celastrus Theophrasti, Clus. in cur. post. | hanc ex horto Leidensi accepimus.

O E N O P L I A.

I. Oenoplia non spinosa.

Sudar Serapioni.

Oenoplia seu Napeca Bellonij, Connarus Alexandrinorum forte apud Athenæum, Clus. hist.

Hanc una cum fructu & floribus, ex Creta ab

Honor. Belli accepimus.

II. Oenoplia spinosa.

Nabca, Paliurus Athenæi credita, Alpin.

Oenoplia spinosa, Honor. Belli, Clus. histor.

& ep. 5.

R H A M N U S.

R *Ῥάμν* Dioscoridi lib. 1. cap 119 frutex est circa sepes nascens: virgas rectas & spinas aculeatas, ut *Oxyacantha* habens: folia verò parva, oblonga, subpinguia, mollia: est & altera candidior. De tertia, vide sub Paliuro. Et Theoph. 1. hist. 15. *Ῥάμν* frutex est perpetuò virens: 3. hist. 17. & alia candida, alia nigra, fructusq; diversus, ambæ verò aculeigeræ: 3. hist. 18. peculiare racemus, quod per latera caulium sepiunt: postremoq; caulis racemus omnium maximus propendet. Plinio lib. 24. cap 14. inter genera Ruborum, *Rhamnus* appellatur à Græcis, candidior & fruticosior us floret ramos spargens rectis aculeis, non ut ceteri aduncis, folijs majoribus. Alterum genus est sylv. nigris & quadantenus rubens: fert veluti folliculos.

I Rhamnus spinis oblongis, flore candidante
Rhamnus candida, Theophrasti.

Rhamnus primus, Matth. Ang. Lac. Lon. Clus. hisp. & hist. Dod. Rauvvolf Lugd. Cast.

Rhamnus candida, Cord in Diosc.

Rhamnus alter Dioscoridis Monsp. Adv. Lob. Lugd.

Rhamnus, Bellon Cæs.

an Rhamnus circa Tripolim ipsis Hauset, Arabibus.

Hauset sive Rhamnus primus, Rauvvolf.

II Rhamnus alter folijs salis flore purpureo
an Rhamno altero similis, Bellon.

Rhamni prioris altera species, Clus. hisp. & hist. Lob.

Rhamnus primus alter, Dod.

Rhamnus alter Clusij, Lugd.

Rhamni species quæ Spina sancta, Colum.

III. Rhamnus tertius flore herbaceo baccis
nigris.

Rhamnus niger Theophrasti.

an Rhamni genus baccis nigris in Græcia,
Bellon.

Rhamnus tertius, Clus. hisp. & hist. Dod. Tabern. Ger. 7d.

Rhamnus primæ speciei tertius, Lob.

IV. Rhamnus Salicis folio angusto fructu
flavescente.

Rhamnus secundus, Matth. Dod. ut: Lac. Lon. Clus. hisp. & hist. Lugd. cum figura Matthioli & Dodonæi.

an Rhamni genus baccis rubentibus, Bellon.

Oleaster Germanicus, Cord. in Diosc. & hist.

Oleastri peculiare genus, Cord. ob.

Rhamni species, Cam. ep. & horr.

Rhamnus primus Diosc. Adv. creditus, Lob.

Rhamni alterum genus, Cæs.

Hippophae Dioscoridis fortè, Colum.

V. Rhamnus folio subrotundo fructu
compresso.

Rhamnus tertius Diosc. quem scribit nigrioribus, latioribusq; folijs & quadantenus rubentibus:

tibus: virgultis oblongis, quinque ferè cubitorum & spinosioribus quidem, at minus firmos, & rigidos aculeos habens: fructus verò latus, albus, tenuis, folliculi figura, fructu verticilli. Sunt qui Rhamni 3. Dioscoridis descriptionem ad Paliuri ejus historiam revocandam velint: de quo lib. 1. cap. 121. sic: *παλίυρ* & frutex est vulgo notus, aculeatus, solidus, cujus semen pingue, & lini seminis æmulum reperitur. De quo Theoph. 1. hist. 5. frutex est: 1. hist. 8. spinosus: 1. hist. 6. folia cum extremorum lateribus sinuata concidunt: 3. hist. 6. & post Occasum Vergiliarum fructum reddit: 3. histor. 17. habet quoque nonnullas differentias: omnes autem fructiferæ, &c. & 4. hist. 4. in Africa plurima est & fruticosior, folio nostrati (id est Jujubis) simili, fructu diverso, fructum ferens latum instar folij, &c.

Spina Judaica, Crescentio.

Rhamnus tertius, Matth. Ang. Lac. Gesn. hort. Lon. Cast. Cam. Colum.

Rhamni tertia species, Dod. gal.

Rhamnus niger, Cord. in Diosc.

Paliurus & Apaliura Græcis vulgo, Bellon.

Paliurus frutex, Gesn. app.

Paliurus, Dod. Adv. Lob. Rauvvolf Lugd. Cast. Cam. Eyst.

Jujuba sylvestris & Spina Marruca, & Paliurus Africanus Theoph. Cæs.

VI. Rhamnus catharticus.

Rhamni alia species, Trag.

Spina infectoria, Matth. Bellon. Adv. Lob. Cast. Clus. hist. Tab.

Spin merlo, Cast. ap.

Rhamnus solutivus, Dod. ut: Thal. Ger.

Cervispina, Cord. hist.

Spina cervina vulgo, Gesn. hort.

Spina alba, Lon.

Spina cervicalis vulgo, Cæs.

Rhamnus catharticus, Lugd.

Communiter frutex est: aliquando arboream altitudinem adipiscitur.

VII. Rhamnus catharticus folio oleæ.

Hippophaes, Ang.

an Hippophæstum quorundam, Lugd.

VIII. Rhamnus catharticus minor.

Spina infectoria pumila prior, Clus. pan. & hist.

Rhamni solutivi minor species, Cam.

IX. Rhamnus folijs oblongis ferratis.

Rhamnus Bavaricus, Lugd.

L Y C I U M.

Lycium, à Lycia in qua magnus hujus proventus fuit: & *πυξάνων*, id est Buxus aculeatus, à similitudine quadam cum Buxo dicitur. Est Dioscoridi l. 1. c. 132. arbor spinosa, virgu trium cubitorum, aut etiam longioribus, circa quas folia sunt buxo similia, densa: fructum habet instar piperis nigrum amarum, densum, levem: corticem verò pallidum Lycio densato similem, & radices numerosas, obliquas, lignosas: & mox fertur & Lycium Indicum fieri ex frutice Lonchitide appellato: est is è spinarum genere, virgas habens rectas tricubitales, aut etiam majores, à fundo transversas & Rubo crassiores: ruptus cortex rubescit, folia verò olea similia. Et Plinius l. 12. c. 7. fert & spina piperis similitudinem, præcipua amaritudine, folijs parvis densisq; Cypri modo, ramis trium cubitorum, cortice pallido, radice lata, lignosaq; buxei coloris: & l. 24. c. 14. Modum conficiendi docet: addens spinam ex qua Lycium fiat, in Græcia pyxacanthem chironium vocari.

I. Lycium buxi folio.

Lycium, Matth. Tab. Ger.

Lycij nomine ostenditur, quæ tamen verum non est, Ang.

Pyxacantha, Dod. ut: Lon.

an Lycium seu Pyxacantha Narbonensium, Ad.

Lycium alpinum, Lugd.

II. Lycium facie pruni, sylv. sive Italicum.

Lycium Italicum, Matth. Lugd. Tab.

Spina infectoria pumila altera, Clus. pan. & hist. Ponæ.

Lycium Hispanicum, Ger.

III. Lycium Hispanicum folio oblongo.

Lycium Hispanicum, Lob. Lugd.

IV. Lycium Hispanicum folio buxi.

Lycium quorundam, Clus. hisp. & hist.

an Tamaio, Lycium verum, Frag.

V. Lycium latifolium.

Paliurus alter peregrinus, Adv. Lobelius in iconibus titulum habet, sed figura subjecta non convenit, quæ sub Rhamno 3. repetitur, & est

Oxyacanthæ Dioscoridis.

VI. Lycium Gallicum.

Lycium Dalechampij, Lugd.

Grana luteo colore tingunt.

VII. Lycium Indicum folijs pruni.

Frutex spinosus peregrinus, Arabibus Hadhadh, incolis Zaroa, Rauvv.

Lycium

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Acini huic bini, terni, quaterni, ad summum quini sunt.

II. Chamærubus folijs Ribes.
Chamæmorus Norvvegica, Clus. hist.
Fructus rubeus aut pallidus.

III. Chamærubus folijs Ribes Anglica.
Chamæmorus, Clus. pan. & hist.

IV. Chamærubus folijs Vitis.
Chamæmorus altera Norvvegica, Clusio in
historiar rariorum.

C A P P A R I S.

KΑ'πωαρις Dioscorid. l. 2. c. 204. frutex est aculeatus per terram in orbem stratus, spinas aduncas ut Rubus habet, folia rotunda, malo cydonio similia: fructum ut Olea, quæ cum dehiscit album starem promit, quo delapso quiddam glandis oblonga figura reperitur, quod apertum grana tanquam punica habet exigua, rubentia: radices lignosa, magna ac numerosa. Theoph. 6. hist. 10. ramis aculeatis constat: 6. hist. 3. & non solum caule aculeato, sed etiam folio hispido: 1. hist. 6. & 3. hist. 13. quæ cultura deterior redditur, ut natura sylv. dixerit: sic 3. caus. 1. ubi Gaza vocem κα'πωαρις Inturim vertit, ut & 6. hist. 5. & 7. hist. 8. alibi verò Capparium reddidit. Plin. l. 13. c. 23. Capparus, quidam & Cynosbatum vocant: alij Ophio-staphylon: vide & l. 19. c. 8.

Genera: Dioscorid. habet Africam, Marmaritam, Apulam, & quæ è rubro mari & Arabia defertur: quæ qualitatibus variant: idem & Plinius lib. 13. cap. 23. refert:

I. Capparis spinosa fructu minore, folio rotundo.

Capparis, Trag. Matth. Dod. gal. Ang. Cord. in Dioscor. Gesn. hort. Lac. Lon. Ad. Calt. Lugd. Ráuvvolff. (qui & sylvestrium meminit) secunda, Tabern.

Capparis spinosa, Bellon.
Capparis retuso folio, Lob.
Capparis Italica, Cæs.
Capparis rotundiore folio, Ger.

II. Capparis folio acuto.
Capparis, Dod. prima, Tab.
Capparis folio acuto, Lob. Lugd. Ger. Eyst.
Capparis aliud genus, Cæs.

Plinio l. 19. c. 8. laudatiss. in Caria, proximum Phrygia. Verùm Alexandria Ægypti Venetias præstantiss. adferri, Lugdun. scribit. De cultura Capparium Quiqueranus de laudibus Provinciæ legendus.

III. Capparis non spinosa fructu majore.
Capparis non spinosa, Bellon.

In Arabia arborefcit & hyeme folia retinet.
Cappares Alexandriae majores esse, quàm alibi, quas Cappar appellant, Alpinus author est.

IV. Capparis arborefcens fructu Juglandis magnitudine.

Capparis Arabica fructu ovi magnitudine, semine piperis instar acri, Bellon.
Capparium arbor, Ráuvvolff. qui fructus magnitudinem non expressit.

Cappares plurimum ab his quæ in arbores adolefcunt & quæ in Græcia proveniunt, differentes in Tauri montis saxorum fissuris, Bellonius notavit.

V. Capparis portulacæ folio.
Capparis leguminosa, Lob. Tab.
Capparis Fabago, Dod. Ger.
Capparis sylv. live fabaginea, Cam. ep. Morgfani, Syrorum: Andirian, Rhafis: Ardirigi, Avicennæ, Ráuvvolff. & Lugd. ap. Fabago Belgarum, Lugd.

Telephium Dioscoridis & Plinij, Colum.
Peplios Petri Quith pharmacopæi Lutetiani in cujus horto anno 1579. collegimus.

VI. Capparibus similes baccae in Virginea. Sacquenummener baccae plantæ, quæ in Itagnantibus aquis reperitur, part. prim. Ind. Occident.

R O S A.

Rosam vetustas ex sanguine Veneris: & Turca ex sudore Mahometis, ortam sibi persuadent, cujus nomine folia Rosarum humi jacere non patiuntur: hac Græcis ρόδον dicitur, quasi ὀδον pro ὄξον Etymologico: At Plutarcho 3. simpl. qui ῥοῦμα πολὺ τῆς ὀσῶδῆς ἀφίσει, quod largum odoris effluviium emittat. Theophrasto 1. hist. 15. Rosa inter suffrutices est, & perpetuo cacumine viret: 1. hist. 21. flores bicolores sunt, quod in hiæ alterum florem insidentem medium gerit: 1. histor. 22. verum flos ipse super fructum est: 6. hist. 2. ramis aculeatis sunt. Et Plinio libr. 21. cap. 4. Rosa nascitur spina verius quàm frutice, in Rubo quoq, proveniens, illic etiam jucundi odoris, quàmvis angust. Germinat omnis primo inclusa granoso cortice: quo mox intumescit &

in virides alabastris fastigiato, paulatim rubescens debiscit ac sese pandit, in calicis medio sui stantis complexu, luteos apices.

Differentia Theophrasto 6. hist. 6. permulta sunt, foliorum multitudine, paucitate, asperitate, levitate, colore, odore: cum plurimus quina folia sunt, quibusdam duodena, vicens, alijs longè plura: sunt enim quas Centifolias vocant, sed folia interna parva admodum sunt: ita enim oriuntur, ut alia intus alia extra emicent, non tamen jucundi odoris, odoratiores inter amplas quibus pars ima scabra: & 6. caus. 29. urbana rosa odoratiores sylvestri. At Plinius genera nostri fecere celeberrima, Prænestinam & Campanam: addidit aly Milesiam, cui sit ardentissimus color, non excedentis duodena folia: proximam ei Trachiniam, minus rubentem: mox Alabandicam viliores albicantibus folijs: vilissimam verò plurimus sed minutissimam Spineolam, &c. & mox: inter has media quam Coroneolam vocant: omnes sine odore, præter Coroneolam, & in rubro natam: addit adhuc alias, quæ equivoce potius Rosa appellatae sunt: addit & ea quæ ex Theophrasto adscriptissimus Sane Rosæ variant floris colore, qui varius est, albus, candidus, pallidus, carneus, rubens: sic differentia est in foliorum numero, magnitudine & odore: fruticis quoque aliqua differentia pro magnitudine & parvitate, asperitate & levitate. Sic in India Occiden. rosas omnia plena passim: & præter rosas ex Hispania importatas, species earum plurimæ alia nascuntur, quarum alia rubra, alia crocea, nonnulla cerulea, quadam candida visuntur: quas cristarum specie capitibus suis gestant: part. 9. Ind. Occid. l. 4. c. 27.

Rosa sativa.

I. Rosa rubra.

- Rosa Milesia, Plinij.
- Rosa sativa rubra multiplex, Brunf.
- Rosa domestica punicea, Matth.
- Rosa hortensis rubra multiplex, Trag.
- Rosa hortensis, Fuch.
- Rosa, Tur Lac. Lon. rubra, Cord. in Dios. Lugd. Ad. Tab. Ger.
- Rosa rubra urbana, Ges. hort.
- Rosa sativa rubra, Ang. Cast.
- Rosa sativa 3. quæ Provincialis Gallis, Dod.
- Rosa Damascena, Lob.
- Rosa rubens multifolia, Cæs.
- Rosa intensè rubens, Cam.

Est simplex & multiplex, colore magis minusque rubro: huc referre oportet, ex Eystett. horto,

1. Rosam Milesiam flore rubro pleno: vulgo Rosa fina.
2. Rosam Milesiam flore simplici rubro, &
3. Rosam ex rubro nigricante flore pleno, &
4. Rosam rubicandam Saccharinam dictam, Græcula Plinij, Camer.

II. Rosa rubra pallidior.

- Rosa sativa quarta quæ francha Gallis, Dod.
- Rosa holosericea, Lob. ico.
- Rosa rubicunda, Cam.
- Rosa tertia, Cæs.
- Rosa Damascena rubra, Lugd.

Hijus Trachinia, Prænestina alijs, alijs Græculà Plinij: hæc priore minus rubet & flore simplici plerunq; est, & folijs latissimis, cujus frutex spinis communiter caret.

III. Rosa saturatius rubens.

- Rosa prima Prænestinæ similes, Clus. hist.
- Rosa purpurea, sive in rubro nigricans, Cam.
- Folij est quadragenis amplioribus, saturatius rubentibus, ad nigredinem vergentibus & alabaistro crassiore.

IV. Rosa purpurea.

- Rosa trachynia, Plinio.
- Rosa hortensis ex purpura albicans, Trag. Ges. ner. hort.
- Rosa domestica carnis colorem referens, Matt.
- Rosa incarnata, Ang. Cam.
- Rosa sativa secunda sive incarnata, Dod.
- Rosa rubra sive carnei coloris, Bellon.
- Rosa pallida, Ad.

Rosa roseo colore, Cæs.

Rosa sativa purpurea, Cast.

Rosa minus rubens, Lugd.

Rosa provincialis major, Tab. Ger.

Rosa provincialis fl. incarnato pleno, Eyst.

Rosas purpureas sive rubeas, colore carni similes Pharmacopœis Zebedenas dici, Joannius in tractatu de pilulis Aloës scribit.

Quibusdam Alabandicæ similis; alijs Prænestina, alijs Campana Plinij.

V. Rosa versicolor.

Rosa prænestina versicolor, Clus. hist.

Variat: nam flos media ex parte candicantibus, altera purpurascens folijs, vel venis similis coloris aspersis constat. Vel folia quædam integra alba, quædam integra rubra, inter se commixta sunt.

VI. Rosa maxima multiplex.

Rosa centifolia Batavica rubra, Clus. hist. Eyst.

an Centifolia veterum, quam in odoram dicunt, cum hæc odora sit.

Variat: communiter flos ex albo rubet: habetur & alba, quæ

Rosa alba major Provincialis, } Clus. hist.

Rosa centifolia Batavica alba, }

Rosa provincialis flore albo, Eyst.

VII. Rosa multiplex media.

Rosa centifolia Batavica secunda, Clus. hist.

VIII. Rosa major Prænestina, Clus. hist.

Rosa prænestina variegata, Eyst.

IX. Rosa alba vulgaris major.

Rosa Campana Plinij.

Rosa fativa alba, Brunf. vel i. Dod.

Rosa hortensis candida, Trag. alba, Ges. hor.

Rosa domestica alba, Matth.

Rosa alba, Ang. Cam. Lugd. Tab. Ger.

Rosa candida, Ad.

Rosa quarta candida, Cæs.

Hæc quibusdam spineola, alijs Alabandica Plinij, censetur: foliorum numero flores variant: hinc

Rosa flore albo pleno; & Rosa alba flore simplici, Eystet.

X. Rosa alba minor.

Rosa lacteola quæ centifolia Plinij videtur, Camer. Eystet.

XI. Rosa moschata simplici flore.

Rosa moschata & Damascena, Matth.

Nesrim (vel Nesrim) Serapionis, Ang.

Rosa fativa quinta, Dod.

Rosa muscata simplex, Ges. hort. flore simplici, Lob Gerard.

Rosa muscatula, Cæs.

Rosa alba Damascena flore simplici, Cast.

Rosa Damascena (quasi de Sceni apud Arabes) simplici flore, Cam. Eyst.

Rosa coroneola, quam Damascen. vocant, Lug.

Rosa muscata alba, Tab.

Hæc minor est & major, quæ

Rosa moscata major, Lob. ico.

Hæc alba est, nonnunquam ex albo ad puniceum nonnihil vergit.

Rosæ moschatæ cum syl. tum domesticæ, rubræ, albæ & virides, Bellon. l. de cult. meminit.

XII. Rosa moschata flore pleno.

Rosa coroneola, Plinio.

Rosa muscata multiplex, Ges. hort. Ger.

Rosa muscata, Damascena, Alexandrinæ, Eid. append.

Rosa fativa quinta multiplex, Dod.

Rosa muscata, Adv. Lob. icon. alba multiplex, Tabern.

Rosa muscatula multifolia, Cæs.

Rosa alba Damascena flore pleno, Cast. Eyst.

Rosa coroneola altera, Lugd.

Rosa Damascena sive moscata pleno flore, Cam. Alijs Prænestina Plinij.

XIII. Rosa moschata semper virens.

Rosa sempervirens flore albo, Clus. hist. appen. alt. auct.

XIV. Rosa spinis carens flore majore.

Rosa sine spinis prima, Clus. pan. at secunda in histor.

Rosa sine spinis, Cam. Tab. Ger.

Colore est inter Prænestinas & rubras media: sunt qui & albo observarint.

XV. Rosa sine spinis flore minore.

Rosa sine spinis altera, Clus. pan. & hist.

Colore fœcem vini ferè refert.

XVI. Rosa subviridis.

Si in teneras Agrifolij arbusculas Rosæ inferantur, flores subvirides producuntur, Cameraarius. Quàmvis interdum anni constitutione frigidiore & humidior, herbacei coloris rosæ, sine calyce proveniant, cujus causam Costæus de natur. stirp. explicat.

Si Brassicæ antiquo stipiti aut Quercui germen tenellum Rosæ inferas, virides sed inodoræ Rosæ nascentur, Carolus Stephanus.

In hortis Italiæ, cæruleas reperiri, in historia Lugdunensi habetur, ex Advers.

XVII. Rosam folio subrotundo & crispo, in horto Montembelgardico ante plures annos, sed absque flore observavi, cujus ramulum exsiccatum asservo.

Rosa sylvestris

Rosam sylvestrem Dioscorides l. 1. c. 123. *ῥοσβατον* vocat, quam aliqui Oxyacantham appellant: frutex est (inquit) rubo longè major, arborens: folia fert multò latiora quam Myrtus, aculeos verò circa virgas robustos: florem candidum, fructum oblongum, olivæ nucleo similem, qui dum maturefcit, fulvus, intus verò lanuginosus conspicitur. At Theoph. 3. hist. 18. Cynosbatos (cani rubus Gazæ) fructum subtilum parit, malo punico similem: est inter fruticem & arborem, punicæ non absimilis folio amerinæ. Plinio l. 8. c. 41. radix sylv. rosæ, quæ Cynorrhodos appellatur: & l. 25. c. 2. Cynorrhodo

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Fructus maximus & pyri in modum turbidatus.

XV. Rosa sylv. pomifera major : hæc sequente altior, ramosior, paucissimis aculeis, folijs majoribus, pallidè virentibus, & apud nos locis humidis in Alnetis provenit.

XVI. Rosa sylv. pomifera minor.

Rosa sylv. pomifera. Adv. Lob. Lugd.

Cynorrhodi species, Thal.

Rosa arvina, Tab.

Rosa pimpinella, Ger.

Hanc Lobelius spinis carentem, at Tabernæmontanus spinosam pingit: utramq; habemus.

XVII. Rosa arvensis candida.

Rosæ sylv. quarta species, Trag.

XVIII. Rosa campestris repens alba.

Cynosbatos sive Cynorrhodos 3. Cord. in Diosc.

XIX. Rosa campestris spinis carens biflora.

Rosa Græca & Cynorrhodon læve, Lugd.

Flore est languidè rubro, vere & autumno prodiens, quæ duplex, alia odoris expers, alia folijs exiguis suavissimi odoris, in monte Pilati Lugdunensium.

Rosa Hierichuntica dicta.

Nominis hujus authorem fuisse Monachum,

Bellonius refert, cum tamen circa Hiericho nunquam reperiat, sed in Arabia deserta, ad littora maris in sabulo: & Rauvvolfius, in Syriæ rectis & ruderibus, ejus sylvestrem speciem invenit: hanc à pluribus nunc annis in hortulo meo colo, cum facillè & crescat & floreat: de qua Joh. Sturmius Lovaniensis professor, libellum superstitionibus plenum, scripsit.

I. Rosa Hierichuntea vulgo dicta.

Amomum, Cord. in Diosc. & hist.

Amomis Diosc. & Plinij, Cæs.

Rosa Hiericonthea, Turn. Lon. Lob. Garz. Cast. aperta & conclusa, Eyst.

Rosa de Hiericho & Rosa Mariæ monachis, Lugdun.

Rosa Hiericonthina 1. & 2. Tab. major, Ger.

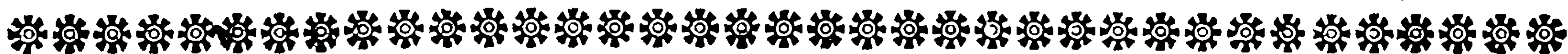
Duplicem fecit Cordus, alteram insipidam inodoram, quæ Amomis: alteram aromaticam odoratam, quæ Amomum sit. Sed de Amomo vide suo loco.

II. Rosa Hiericonthea sylvestris.

Rosæ Hiericonthis sylv. species, Rauvv. Cam.

III. Rosa Hiericonthicæ exsiccatae similis.

Blatterlos Holandis, fruticulus ad Scorbutum, Indiæ orient. part. 4. fig. 21.

SECTIO QUINTA.

MYRICA SIVE TAMARISCUS; ERICA; SABINA;
CEDRUS BACCIFERA; CUPRESSUS; JUNIPERUS;
Asparagus & Corruca.

MYRICA SIVE TAMARISCUS.

Myrice (Gaza modo Myricam, modo Tamariscum vertit) arbor nota est, fructum veluti florem ferens compage muscosum: in Aegypto & Syria quadam nascitur sativa, cetera sylvestri similis, fructum ferens Galla proximum &c. Sunt qui à caudice calices conficiunt, quibus splenetici poculorum vice utuntur: Diosc. l. 1. c. 116. Et Theoph. 1. hist. 16. Myrica folia carnosum sunt ut Cupressi, & inter siutices numeratur: 5. hist. 6. in Tylo Arabiæ insula ferunt Myrica lignum, non ut apud nos imbecillum esse, sed validum sicuti Ilingneum, &c. Plinio l. 13. c. 21. Myricen & Italia, quam aly Tamaricen vocant, Achata autem Bryan sylvestrem: insigne in ea, quod sativa tantum ferat Galle similem fructum: & l. 24. c. 9. Myricen quam & Tamaricen vocat Leneus, similem scopis Amerinis dicit, &c. & l. 16. c. 24. Tamarici folia carnosum sunt: & l. 16. c. 21. quæ non decidunt: & c. 26. fructum nullum fert, ne semen quidem, scopis tantum nascens.

Genera duo sunt Dioscoridi, sativa & sylvestris: & Plinio l. 24. c. 9. sylvestris plane sterilis, altera mitior: hæc fert in Aegypto Syriaq; etiam abundanter lignosum fructum, majorem galla, asperum gustu, quo Medici utuntur vice Galla. Et Cordo rectè monente, etiam in Germania duplex invenitur, alterum solidiore ligno, medulla exili, folijs tenuibus, ad Rhenum: alterum ligno non adeo solido, medulla ampliore & folijs latiusculis ad Danubium. Et procerior Tamarix, & humilior, quæ diminutiva forma Tamariscus dicitur.

I. Tama-

I. *Tamarix fruticosa folio crassiore* : sive Germanica.

Tamariscus, Brunf. Lon. fœmina, Cord. hist.

Myrica, Trag. Turn. Gesn. hort. Lac.

Myrica sylv. sive *Tamarix*, Matth. Cast.

Myrica humilis, Dod. gal.

Tamarix sylv. fœmina, Fuch.

Tamarix humilis, Cord. in Diosc.

Myrica, Gesn. hort. pannonica, Clus. pan.

Myrica sylv. altera, Clus. hist.

Myrica altera in Germania, Cam.

Tamarix, Dod. Tab. Germanica, Lugd.

Tamariscus Germanica, Adv. Lob. Ger.

Ex hac ad Rhenum nata, doliola sextarium dimidium capacia, confecta, Francofurtum deferuntur.

II. *Tamarix altera folio tenuiore* sive Gallica.

Tamariscus, Ang. Narbonensis, Adv. Lob. Ger.

Tamarisci aliud genus, Rauvv.

Myrica circa Monspelium, Gesn. hort.

Tamarix Narbonensis, Lugd.

Tamarix Gallica aut Hispanica, Clus. pan.

Myrica, Cæs. sylv. prima, Clus. hist.

Myrica sive *Tamariscus Gallica*, Cam.

Tamarisci sylv. genus, Alpino.

Hæc in arbores quoque in Hispania excrescit, ut hominis ulna vix amplecti possit.

III. *Tamarix Ægyptia* arbor.

Myrica ingentis magnitudinis in Alexandria, Bellon.

Tamarix gallis onusta ad Nilum, Eid.

Tamarix sativa & procera in Ægypto, Cord. in Diosc.

Tamariscus Rauvv. & i. part. Ind. or. l. 2. c. 1.

Tamariscus Atle vocata, Alpino.

Myrica domestica in Ægypto, Cast.

Myrica sativa Diosc. cum gallis mihi non visa, Clus. hisp. & hist.

Galla myricæ.

Chermasel Arabibus, Bellon.

Myricæ Ægyptiacæ galla, Clus. hisp. & hist.

Fructus nucum magnitudine, figuræ inter se diversæ longi, breves, rotundi, lati, crassi, graciles, Alpino.

In Ægypto tā in humidis quàm siccis nascitur, ita ut utrobique sylvulæ reperiantur, Bellonius.

E R I C A.

Eriçna arbor est fruticosa similis Myricæ, at multò minor, Diosc. lib. 1. cap. 117. & lib. 3 cap. 174. Coris frutex est folio Erica, sed minore, pinguiore & rubente. Erica cacumine suctum fert sicut Pyraea & Amerina, Theoph. 1. hist. 23. Ericam Græci vocant fruticem non multum à Myricæ differentem, colore roris marini & penè folio, Plin. lib. 24. cap. 9. qui lib. 11. cap. 16. mellis sylvestris erica meminit.

Erica folio Myricæ.

I. *Erica vulgaris glabra.*

Erica vulgaris, Trag. Thal.

Erice, Fuch. Dod. gal.

Erica prima, Matth. Lac. Dod. Lugd.

Erica, Cord. in Diosc. Bellon. Lon. Cast. def. Tab.

Erica, Turn.

Erica Myricæ folio, Ad. Lob. Clus. pan. & hist.

Erica vulgaris sive *pumila*, Ger.

Flos communiter colore dilutioris purpuræ: & aliquando & autumno & vere floret: aliquando etiam flore albo est, hinc

Erica alba, Tab.

Erica pumila alba, Ger.

Erica flore albo minor, Eyst.

II. *Erica Myricæ folio hirsuta.*

Ericæ Myricæ folio similis, Clus. hisp. & hist.

Selago Plinij quibusdam, lib. 24. cap. 11. similis herbæ huic Sabinæ est Selago appellata.

III. *Ericæ* genus, quod tota Græcia vulgo Phana dicitur, Bellon. sed quid?

Erica folio Coridis.

I. *Erica maxima alba.*

Erica prima, Clus. hisp. Lugd. Tab.

Erica coris folio prima, Clus. hist.

Erica major floribus purpurantibus, Lob. Ger. descr.

III. *Erica maxima purpurascens* longioribus folijs.

Erica secunda, Matth. Dod. gal. Cast. Lug. Tab.

Erica Coridis folio altera, Clus. hisp. & hist.

Erica Juniperifolia densè fruticans Narb. Lob.

IV. *Erica frutescens peregrina.*

Erica peregrina Brancionis, Lob.

V. *Erica major floribus ex herbaceo purpureis.*

Erica tertia, Clus. hisp. Lugd. Tab.

Erica coris folio tertia, Clus. hist.

Erica major floribus herbaceis purpurantibus, Lob.

Erica cruciata, Ger.

Hujus altera species, cujus flosculi herbacei racematim & spicatum coherent.

VI. *Erica major scoparia* folijs deciduis.

Erica quarta, Clus. hisp. Lugd. Tab.
 Erica scoparia flosculis herbaceis, Lob.
 Erica quarta Monspeliensium, Lugd.
 Erica coris folio quarta, Clus. hist.
 Erica pyramidalis, Ger.
 Selago Plinij, Piræa Theophrasti, Guilandino dicebatur.

Hæc biflora est, & ex hac scopæ apud Monspelienses conficiuntur.

VII. Erica ex rubro nigricans scoparia.
 Erica tertia, Dod. gal. Lugd.
 Erica nona, Clus. hisp. Lugd.
 Erica pumila altera Belgarum, Lob.
 an Erica tertia, Dod.
 Erica decima tertia, Clus. hist.

Ex hac scopæ ad veltes purgandas conficiuntur.

VIII. Erica humilis cortice cinerico arbuti flore.

Erica sexta, Clus. hisp. Lugd. Tab.
 Erica pumila calyculato unedonis flore, Adv. Lobel.
 Erica coris folio sexta, Clus. hist.
 Erica tenuifolia, Ger.

IX. Erica hirsuta Anglica.
 Erica octava, Clus. hisp. Lugd. & Tabern. sub septima pinxit.
 Erica Juniperifolia altera, Lob.
 Erica coris folio duodecima, Clus. hist.
 Scopa, Cæs.
 Erica tenuifolia caliculata, Ger.

X. Erica ternis per intervalla ramulis.
 Erica quinta, Clus. hisp. Lob. Lugd. Tab.
 Erica coris folio quinta, Clus. hist.

Erica procumbens.

I. Erica procumbens ternis foliolis carnea.
 Erica quarta, Clus. pan.

Erica coris folio nona, Clus. hist.
 Huic sæpe capitula viridia è foliolis compacta, capitulorum Thymi modo adnascuntur.

II. Erica procumbens herbacea.

Erica quarta altera, Clus. hisp.
 Erica tertia, Clus. pan.
 Erica coris folio octava, Clus. hist.

III. Erica procumbens dilute pupurea.
 Erica altera, Clus. pan.

Erica coris folio septima, Clus. hist.

Erica baccifera.

I. Erica erecta baccis candidis.

Acacalis Dioscoridis, Amato.
 Erica septima, Clus. hisp. Lugd.
 Erica baccifera, Lob. Cast. ico.
 Erica coris folio decima, Clus. hist.
 Erica baccifera tenuifolia, Tab. Ger.
 Frutex Lusitanis Camarinnas dictus, Linscot.
 Indiæ orient. part. 4. fig. 21. lit. C.

II. Erica baccifera procumbens nigra.

Erica baccifera, Matth. Cast.
 Erica baccifera Matthioli, Lob. Lugd. Thal.
 Erica prima, Clus. pan.
 Erica coris folio undecima, Clus. hist.
 an Coris, Cord. in Diosc.

C A M P H O R A T A.

Camphorata dicitur, quod herba digitis friata, odorem camphoræ nonnihil referat: quam aliqui Selaginem Plinij l. 24. c. 11. quam Sabina similem dicit: alij ejusdem l. 24. c. 15. Chamæpeucen, quam Laticus folijs similem scribit: quidam Cneorum nigrum esse volunt.

I. Camphorata hirsuta.
 Chamæpeuce, Ang.
 Camphorata Monspeliensium, Adv. Lob. Camer. Taber.
 Selago Plinij sive camphorata, Lugd.

II. Camphorata glabra.

Camæpeuce & Camphorata minor, Lugd.

III. Camphoratae congener.
 an Anthyllis altera, Ang.
 Anthyllis altera Italarum, Lob. Lugd.
 Camphorata altera, Tab.
 Anthyllis lentifolia, Ger. ico.

S A B I N A.

Sabina βράβυς, nonnullis βράβαθρον Dioscoridi lib. 1. cap. 104.

Genera duo Dioscoridi l. c. unum folijs simile Cupresso, at spinosius & graveolens, acre ac fervens: curta verò est arbor, & in latum magis se fundens. Alterum genus est folio Myrica simili. Plinio l. 24. c. 11. herba Sabina brathy appellata à Græcis, duum generum est: altera Tamarici similis folio, altera Cupresso: quam quidam Creticam Cupressum dixerunt: & l. 17. c. 13. Sabina herba propagine seritur & avulsione.

I. Sabina

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

meminit, quam aliqui volunt eandem cum Cedro Atlantica ejusdem. Brutam sic descripsit Plinius l. 12. c. 17. petunt in Helimaos arborem Brutam, Cupresso fusa similem, ex albidis ramis, jucundi odoris, accensam & cum miraculo historijs Claudij Caesaris predicatam, odorem etiam proximum Cedro, &c.

Thuya Theophrasti.
Arbor vitæ, Bellonio, Ges. hort. Dod. Clus. hisp.
& hist. Cast. Tab. Ger. Eyst.
Arbor filici similis, Oviedo.
Cedrus Lycia, Lob. an. & Ad.
Thuyæ tertium genus, Lugd.

Arbor paradisiæa Lutetian. Lugd.

Thuia sive Thya vulgo, Cam.

Hæc è Canada Francisco I. Galliarum regi, Arboris vitæ nomine oblata, fortasse ab odoris vehementia, vel ob immortalem ejus comam, sic dicta.

C U P R E S S U S.

Cupressus $\kappa\upsilon\pi\rho\sigma\iota\omicron\varsigma$ Dioscoridi l. 1. c. 102. ἀπὸ τῆς νέου τῆς παρσίως ἀνερέμωνας. Theophr. 1. hist. 8. procero & longo caudice constat, tamen macilento: 1. hist. 13. mas nodosior est fœmina: 1. hist. 14. simplici assurgit caudice ad longitudinem, sed non multis radicibus, neq; ramus frequentibus patet: 1. hist. 15. viret perpetuo: 2. hist. 3. plerunq; ex fœmina marem provenire affirmant: 1. caus. 5. hujus fructus non id totum est, quod pila speciem gerit, sed quod cono innascitur pratenue, exile & quasi laricus semini proximum, quod pilula sua dehiscente delabitur. At Plinio l. 16. c. 33. Cupressus natu morosa. fructu supervacua, baccis torva, folio amara: odore violento, ac ne umbra quidem gratiosa, materie rara, ut penè fruticosi generis, diti sacra, & ideo funebri signo ad domos posita: fœmina sterilis diu. Duo genera earum: meta in fastigium convoluta, qua & fœmina appellatur. mas spargit extra se ramos, deputaturq; & accipit vitem, &c.

I. Cupressus, Matth. Ang. Dod. ut: Cord. in Diof. Ges. hor. Tur. Lac. Lon. Ad. Lob. Cæs. Portæ, Lugd. Cam. Tab. Eyst.

Cyparissus, Cast.

Cupressus altera sive sylvestris, Ger.

Hujus fructus sive conos, nuces vel pilulas Cupressi, Officinæ Cypressi nominant: aliquibus Gabulæ dicuntur.

II. Cupresso similis arbor in Syria: an Cedrus major Dioscoridis.

Thya forte Theoph. cujus fructus pilularum Cupressi magnitudine in Oriente notissimi.

Abbel dicitur, Guilandino in problem.

Cedrus major Dioscoridis, Thyia Theophr. & Abbel, Guiland. in papyro.

Tac arbor Cupresso similis ex qua gummi Taxa, Rauvvolf.

Arbor cujus fructus Abbel Guilandino, Clus. hispan.

Habel fructus, Clus. hist.

J U N I P E R U S.

Aρνούδις ἢ Ἄρνούθις: παρὰ τὸ εἶναι ἀρὰν καὶ θύειν, quod ejus odorem omnia reptilia adversentur: vel διὰ τὸ ἔχειν τὰς ἀνούθιας νεύματα: Latinus Juniperus dicitur, quod juniores & novos fructus pariat, antiquus maturefcentibus: solam ferè arborum fœtus suos in biennium prorogare ajunt: cujus bacca αρνούδιες, in officinis Grana Juniperi nominantur. Ejus verò lacryma, Vernix dicitur.

Genera: Diosc. l. 1. c. 103. αρνούθις quaedam major est, altera minor: unius fructus, nucis pontica magnitudine reperitur: alterius verò fabam æquat, at rotundus est odoratus, dulcis in mandendo ac subamarus Arceuthus dictus. Plin. verò l. 16. c. 25. nec Juniperi florent: quidam duo genera tradunt: alteram florere nec ferre: qua verò non floreat ferre, protinus baccis subnascantibus qua biennio hæreant: sed id falsum: & l. 24. c. 8. Juniperus Cedro assimilis: & ejus duo genera: altera major, altera minor: hac Plin. Verum bacca in quibusdā grandes, in alijs exigua: in his dulces, in alijs prorsus amara: alijs planè rotunda, quaedam oblonga & acuminata.

I. Juniperus vulgaris fruticosa.

Juniperus, Brunf. Matth. Dod. ut: Lac. Tur. Lon. Lob. Portæ, Ger. nostras, Cam.

Juniperus vulgaris, Trag. Clus. hist.

Juniperus minor, Fuch. Cord. in Dioscor. Lugd. sylv. Cast.

Juniperus humilis, Gesn. hort.

Juniperi altera species, Ang.

Juniperus vulgatiore, Ad.

Juniperi primum genus, Cæs.

Juniperus & Juniperus baccifera, Tab.

Hic describit etiam Juniperum majorem Germanicam, & fructum magnum verrucosum adpingit.

II. Juniperus vulgaris arbor.

Juniperus nata in Hispania, Plinio l. 6. c. 39.

Junipe-

Juniperus vulgaris celsior & arborefcens, Cluf. hisp. & hist.

Juniperus major fativa, Cast.

Juniperus urbana in arborem affurgens, Lugd.

Tales Thuscia alit, frequenter in agro Senenfi, ut Matthiolus & Lugdunensis monent: & in Hispania, ita ut ex ea trabes & ædium contignationes, multi fabricent, Clusio referente.

III. Juniperus minor montana folio latiore fructuque longiore.

Juniperus minima, Gesn. hort.

Juniperus alpina, Cluf. pan. & hist.

IV. Juniperus major baccâ cæruleâ.

Junip. maximus Illyricus cærulea baccâ, Lob. an Juniperus alter, Cæf.

Juniperus major, Lugd.

Juniperus major Illyrica, Tab.

Juniperus maximus, Ger.

V. Juniperus major baccâ rufefcente.

Oxycedrus Theoph & Galeni.

Cedrus phœnicea, Matth. Tab.

Oxycedrus, Dod. gal. Bellon cui & Juniperus, ruber, Cluf. hisp. & hist. Lugd.

Cedrus, Lac. Lon. minor & Cedrula, Gesn. hort. Cedrus magna sive Juniperus peregrina, Cord. in Diosc.

Cedrus minor, vel phœnicea, Cast.

Oxycedrus phœnicea, Dod. Ger.

Juniperi prima species, sive Diosc. Juniperus, Ang.

Juniperus major Monspeliensium, Lob.

Oxyarceutis sive Juniperus acuta, Adv.

an Juniperus montanus fructu flavo, Cæf.

Ettalch Scalig. grandior Juniperus, Lugd.

an Juniperus major Italica baccis rubris, Cam. Alijs Cedrus Lycia Theophrasti.

VI. Junip major fructu nucis magnitudine.

Juniperus major in Cupressi altitudinem affurgens, fructu dulci, Gallæ quodammodo simili eduli, nucleo olivæ nucleis simili, Bellon. quid?

VII. Arbor Americana oxyacanthæ similis. Lignum exoticum, Cluf. exot. l. c. 6.

an affinis arbori Ettalch in Africa nascentis, cujus Joh Leo in des. Africæ meminit, dubitat Cl.

Incolæ igne resinam eliciunt, qua picis loco utuntur.

ASPARAGUS ET CORRUDA.

Etsi Ἀσπάραξ vel ἀσπράραξ Galenus 2. alim. omnes propemodum teneros caules & tenera germina, seu ex oleribus & herbis, seu ex suffruticibus, seu ex fruticibus, arboribusq; vocitet, attamen peculiari generi planta etiam tribuitur, quæ sic dicta, quod cauliculos hos, qui prima germinatione è terra prodeunt, præcipuos habeat.

Genera duo Dioscoridi lib. 1. cap. 152. petrea & fativa: & Galeno βασιλινὸν regium & ἔλειον palustre, sic enim Dioscorides, ἀσπράραξ πετραῖον, quem μωραυόβαυ (id est murinam spinam) vocant, vulgaris est nota: & paulo inferius: Asparagus altilis, frutex est ramosus, folia habens multa, longa, fœniculo similia, radice rotunda, grandi, tuberculum habente. Et Theophrastus 6. hist. 1. ἀσπράραξ (hanc solam vocem per geminam Asparagum corrudam Gaza vertit) ex toto aculeata est, & nullum juxta aculeum folium gerit: & 6. hist. 3. juxta aculeos pusillum quiddam clava simile producit, ex quo flosculus tandem ipse erumpit: radice larga, alta, numerosa, eademq; tam crebra innititur, ut pars superna radicum tota connexa & continua reddatur, ex qua vel ipsorum caulium proventus facitatur, &c. Plinius lib. 19. cap. 8 omnium ho. tensium lautissima cura Asparagus, &c. Est & aliud genus incultius asparago, mitius corruda, passim etiam in montibus nascens, refertis superioris Germania campis non infaceto Tiberi Cæsaris dicto, herbam ibi quandam nasci simillimam asparago, &c. & paulò infra: indicavimus & Corrudam: hunc enim intelligo sylv. asparagum, quem Græci orminium aut myacanthon vocant: & lib. 19. cap. 4. sylvestres fecerat natura corrudæ, ut quisque demeteret passim &c. altiles spectantur asparagi: & lib. 20. cap. 10. Asparagi vires ubi recensuit, subjungit: sylv. asparagum, aliqui Corrudam, aliqui Libycam vocant: Attici orminium hujus efficacior vis & candidiore major: & lib. 21. cap. 16. in totum spina est Asparagus.

Asparagus folio molli.

I. Asparagus fativa.

Asparagus, Brunf. Trag. Matth. Fuch. Dod. gal.

Cord. in Diosc. & hist. Gesn. hort. (qui majoris & minoris meminit) Turn. Lon.

Asparagus altilis, Fuch. Tab. domestica, Bellon.

Asparag. Diosc. idè cum fativo & hortensi, Ang.

Asparagus fativus, Lac. Cast. Lugd. Ger.

Asparagus hortensis, Dod. Adv. Cam.

Asparagus domesticus, Eyst. vulgaris, Lob.

Asparagi alterum genus, Cæf.

Hic cum in pratis Alfatia nobis vicina. & in pratis ad Danubium sitis, & in Burgundia circa

Vesuntium spontè proveniat, hunc Plinium

intelligere censemus, cum in superioris Germaniæ campis provenire scribit, & hic dicitur

Asparagus mitior sponte nascens, Cl. hisp. & hist.

II. Asparagus sylvestris tenuissimo folio.

Asparagus sylvestris, Matth. Cast.

Asparagi tertium genus sativo simile, qui Palatium leporis, Cæs.

Sola transplantatione & cultura à sativo differt.

III. Asparagus maritimis crassiore folio.

Asparagus ἐλασθῆ sive palustris, Galeno.

Asparagus palustris, Matth. Ang. Tab.

Asparagus marinus, Clus. hisp. & hist. Cam.

Asparagus maritimus Dioscoridis, Ad. Lob.

Asparagi alterum genus, Cæs.

Asparagus sylvestris, Ger.

Asparagus Corruca dictus.

Corrudam nonnulli dictam volunt, teste Ruellio, quod ubi adolevit, facile corruat decidatve: sic & Horminum, ἀπὸ τῆς ὀρμῶν, quod est ruo.

I. Asparagus folijs acutis.

Asparagus petræa Dioscoridi & Galeno.

Corruca & sylv. Asparagus, Plinio.

Aspar. petræus & Corruca, Matth. Tab. in ic. Ger.

Corruca, Dod. gal. Cord. hist. Rauvv. Bello. Ad.

Lob. ico. Lugd. cui & Corruca Penæ.

Asparagi prima species, Ang. Cæs.

Asparagus sylvestris, Ges. ap. Lac. Dod. Cam. ep. sive Corruca, Bellonio.

Corruca prior, Clus. hisp. & hist. Tab.

II. Asparagus aculeatus alter, tribus aut quatuor spinis ad eundem exortum.

Asparagus sylv. alter, Dod. Ger.

Corruca altera Clus. hisp. & hist. Lugd. Tab. at in ico. Corruca Hispanica.

Corruca Hispanica altera, quæ Lusitanica, Lob. at in icon. Corrudæ varietas.

Asparagi quartum genus, Cæs.

III. Asparagus aculeatus spinis horridus.

Polytricha Bellonio.

Asparagus sylv. tertius, Dod.

Corruca tertia, Clus. hisp. & hist. Lob. Lug. Tab.

Corruca Hispanica altera, Tab. in icon.

Asparagus sylv. spinosus, Ger.

Asparagi Theophrasti nomine, cui spina pro folio, ex Creta ab Honorio Belli accepimus.

IV. Asparago acul. affinis triplici semper spina. Echinopoda Cretica, Hon. Belli ep. 2. ad Clusium, & Ponæ Ital.

Chenopoda Plinij suspicatur Hon. Belli.

Sic autem Plin. l. 11. c. 8. ceras ex omnium arborum satorumq; floribus confingunt, excepta Tumice & Chenopode: plura non habet. Verum aliqui Echinopode legunt, quam quidam Tribulum, alij Echion, alij spinæ genus interpretantur. Sic Dalech. ad Athenæum per Echinopoda, Cardui Chij genus intelligit.

SECTIO SEXTA.

CEDRUS CONIFERA; PEUCE SEU PINUS; PINASTER; LARIX;
PITYS SEU PICÆA; SUCCI SIVE HUMORES PLANTARUM; GUMMATA;

Resinæ; Abies; Taxus; Draco arbor; Palma Dactylifera; Palma squamoso fructu; Palma nucifera; Nuces exoticæ & Arbores admirandæ.

CEDRUS CONIFERA.

KE' ἀρῆ Diosc. l. 1. c. 105. arbor magna est, ex qua Cedria dicta colligitur. fructum verò habet uti Cupressus, at grandiore multò: At Serapio, minorem legit. Et Guilandinus com. de Papyro vult eum esse arborem, quam sub Cupresso altera proposuimus. Theophr. 4. hist. 6. & 5. caus. 8. Cedrum Syria gignit, eaq; ad triremes utuntur: s b. s. ex Cedro simulacrum sculpere solent. Plin. l. 13. c. 5. Et majoris Cedri duo genera, quæ floret fructum non fert: frugifera non floret, & in ea antecedentē fructum occupat novus: semen ejus Cupresso simile: quidam Cedrelaten vocant: & l. 24. c. 5. Cedrus magna quam Cedrelaten vocant, dat picem quæ Cedria vocatur.

Cedrus conifera folijs laricis.

Cedrus major, Matth. Dod. gal.

Cedrus arbor conifera, Ges. hort.

Cedrus Hebræorum non Græcorum, forte Ce-

drus Syriæ Theophrasti, Ang.

Cedrus Diosc. & Sacrarum literarum idem, Ang.

Cedrus, Bell. (cui & Libani & Syriæ & in Amaleno) Rauvv. Cæs. Tab. Libani, Ger.

Cedrus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Pinaster, Bellonio.

Pinus sylv. altera species, Dod.

Pinus sylvestris, Ger.

Plin. l. 6. c. 10. sextum genus est Teda proprie dicta, abundantior succo, quam reliqua, parcius liquidiorque quam Picea, flammis ac luminis sacrorum etiam gratia.

V. Pinus maritima major.

Pinus maritima prima, Matth. Tab.

an Pinus marina, Ang.

Pinus sylv. quinta, Dod. gal.

Pinus maritima, Lugd. major, Dod.

Pinus maritima Theophrasti, Lob.

Pinus sylv. montana, Ger.

Huc refer sequentem, modo eadem non sit,

Pinus sylv. altera, Lob.

Pinaster 2. & Pinus marina Theoph. Clus. hisp.

Pinaster alter Hispanicus, vel minor Hispanicus, Eid. hist.

Pini maritimæ majoris ramulus, Dod.

Pinus sylv. sive sterilis, quia nuclei edules non sunt, Lugd.

Pinus montana Theophrasti, Tab.

Pinus maritima major, Ger.

VI. Pinus maritima altera, Matth. Tab. Lug.

Pinus Idæa Theophrasti, Lob.

Pinus sylv. quarta, Dod. gal.

Pinus sylv. minor, Ger.

an Pinaster primus, Clus. hisp. & hist.

Hæc ab Austriaco majore, fortè tantum ratione soli distat, Clusio monente.

VII. Pinus maritima minor.

an Piceæ genus alterum, Bellon.

Pinus maritima minor, Dod.

Pinaster tertius, Clus. hisp. Lob. Lugd.

Pinaster tertius Hisp. vel pumilo alter, Cl. hist.

an Pinastri alterum genus parvum in maritimis, Cæf.

VIII. Pinaster conis erectis.

Pinaster pumilio, Clus. pan. Cam.

Pinaster quartus Austriacus, Clus. hist.

IX. Pinaster latifolius julis virescentibus aut pallescentibus, Clus. pan.

Pinaster secundus Austriacus, Eid. hist.

X. Pinaster tenuifolius julo purpurascens, Clus. pan.

Pinaster tertius Austriacus, Eid. hist.

Thæda, Tab.

Tæda sive Pseudopinus, Ger.

Hujus arboris ramos solent nostrates Oenopolæ ante ædes suas proponere, ut Vienneses Abietis teneriores ramos, & aliarum regionum incolæ Hederam.

XI. Pinus Indica nucleo purgante.

Pinei nuclei Malucani, Acoftæ, Monardi.

Pinei nuclei cathartici, Lugd.

Pinea purgativa, Cast.

Pinei nuclei Indici, Fragofo.

an Pinioen sive Noces pineæ ex Puna, Joseph. Acoft. l. 4. c. 29.

XII. Pino similis Orientalis.

Cibage, Cam.

XIII. Pineos nucleos duros referens fructus.

Fructus peregrinus 8. Clus. exot. l. 2. c. 30. & in tab. 3. Lugd. Tab. Ger.

XIV. Pineæ nucis nucleo simile semen flavo spadiceum Brasilianum.

Fructus miscellaneus 9. Clus. exot. l. 2. c. 15.

XV. Arbor spinosa fructu pineæ simili.

Cachi arbor spinosa, cujus fructus Ciccara, forma pineæ nucis, Scalig. Ludovico Romano, Nic. Costino, & ex his Lugd.

L A R I X.

QUæ Larix aut Larex, etiam Græcis λάρξ nuncupatur, an à Theophrasto descripta fuerit dubitatur: licet hæc vox in Gaza versione reperiat: Gaza tamen Larix nihil aliud est, quam πίτος Theophrasti, quam vocem plerunque Piceam interpretatus est: attamen interdum πίτος vocem, per Piceam & Laricem simul expressit: ut videre est 9. hist. 1. ubi legitur τριμίνθου, πίτους, ἀμυγδαλῆς Gaza reddidit, terebintho, larici, piceæ, amygdala, &c. Sic Plinius de Larice agens, ea quæ Theophrastus πόννη tribuit, omnia illa Larici adscribit: sic l. 16. c. 10. scribit: quinto generi situs idem, eadem facies, Larix vocatur, materies præstantior, longè incorrupta, vix emori contumax, rubens præterea & odore acrior: plusculum huic erumpit liquoris, melleo colore atque lentore, nunquam durefcens: & mox: Larix nec ardet, nec carbonem facit, nec alio modo ignis vi consumitur quàm lapides. Verùm experientia Plinio contrariatur, & ipsius propria verba, dum inquit: in Macedonia Laricem masculam urunt, feminae radices tantum. Et l. 16. c. 21. ei perpetuam comam tribuit, cum tamen in nostra larice contrarium contingat. Quare Gaza larix, est πίτος Theophrasti: at Plinij Larix, est πόννη Theophrasti. An fortè hæc nostra Larix, sit Pinus urbana folio deciduo Theophrasti: siquidem scribat

Pini

Pini urbani genus quoddam folium habere perpetuum : sylvestri autem omni id perpetuum esse : ex quibus colligere licet, urbani quoddam genus esse, cui folia decidant, quod in sola Larice animadversum est.

Larix, Brunf. Matth. Bellon. con. Dodon. ut : | Ex hac colligitur resina laricea, de qua inter
Fuch Gesn. hort Lac. Turn. Lon Adv. Lob. Cast. | Resinas. Fungus etiam adnascitur qui Agari-
Clus. pan. & hist. Lugd. Portæ, Tab. Ger Cam. | cum dicitur, quemadmodum Larici adpin-
Pini sylv. genus cui hyeme folia decidunt, Cæf. | gunt, Lob. Tab. Ger.

DE PITY SEU PICEA.

Pitus à πόνυ differre videtur, Theoph 3. hist. 10. quod (scilicet Pinus) pinguior sit, folio tenuiori, magnitudine minor, erecta q̄, minùs assurgit : præterea quod conum breviorē horridiorē q̄, ferat, ac nucem magis resinofam Ambabus folia capillata, sed Peuce materies candidior, similior q̄ Abieti, at q̄, in totum minus spinosa Et 3. hist 6. quidam Pinum & Piceam florere existimant, quidam minime, sed Piceam νύτ' ἄρον, id est, nucamentum gignere, quod Grosus proportionē respondet. Plinius lib. 16. cap. 25. Pinum Piceam q̄, ullo flore exhibitari negat : experientia tamen refutatur. Et ut lib. 16. cap. 10. Picea plurimam resinam fundit, interveniente candida gemma, tam similis huius, ut mixta, visu discerni non queat, &c.

Genera duo ex Plinio colligimus, sativam & sylvestrem, illam Sapinum, hanc Piceam nominat. Nam Sapinus inferiorem & eodem Abietis partem significat : sicut superiorem partem nodosam duriorē q̄, Fusterna, Plinio lib. 16 cap 39. scribente · verum etiam arborem significat : hæc enim lib 16. cap 12 habet : inter hæc genera proprium quidam fecere Sapinum (Sapinum Turnebus legit) quoniam ex cognatione earum feritur : ejuſq̄, arboris imas partes Tedus vocant, cum sit illa arbor nil aliud quam Picea, feritate paulum mitigata sativum : Sapinus autem materies casarum è genere fiat. Sic Plinius ejus nucem Sapineam vocat. nam lib. 15. cap. 10. nucum Pinearum genera enumerans, tertium ait Sapineam, è Picea sativa, nucleorum cute verius quam putamine, adeo molli ut simul mandatur.

I. Picea major prima, sive Abies rubra.

Picea, Brunf Matth. Ang Cord. in Diosc Gesn. hort. Lac. Lon. Adv. Lob Cæf. cui & Tæda Plinij, Cast. Lugd. Thal. Tab. Ger.

Abies prima & rubra, Trag.

Abies, Dod.

Sapinus, Bellonio, Lac.

Picea Plinij & Abies mascula Theophrasti, Clus pan. & hist.

Hanc alij Abietem marem Theophrasti : alij

Piceam φθαρφόρον ejusdem i. caus. 7. quam Gaza pediculiferam, Scaliger pediculariam interpretatur. Sic dicta Plin lib 16 c 10. quod totis paniculis minoribus gracilioribusq̄, minimos ac nigros nucleos pediculis similes gignat : alij Tædam Plinij (de qua sub Pino quarta) faciunt.

II. Picea minor.

Picea pumila, Clus pan.

Pinum tubulum sive tibulum Plinij, Dalechampsius vocare videtur, Clus. hist.

DE SUCCIS SEU HUMORIBUS

Plantarum.

Quemadmodum multis animalibus pili & penna decidunt, & serpentes singulis annis exuvia deponunt · sic & plantis folia, flores & fructus decidunt, & ex earum aliquibus humor superfluus profluit, at Vitibus lacryma : Ceraso, pruno gummi · picea, terebintho, lentisco, resina : alijs alius liquor quantitate molestus. Nam ut in animalibus sanguis turget, sic in plantis humor seu succus, qui si vel sponte profluat, vel arte educatur, ad earum conservationem facit : nam & planta suas venas & nervos habent, per se nomine carentes, ut habet Theophrastus 1 hist. 3. quæ similitudine quadam nomina partium animalium sortiuntur. Sanguis autem plantarum, earum succus proprius est, ut in Ficibus lac, secundum Aristotelem 1. de plantis : in Vite veluti humor : in quibusdam veluti oleum · in alijs piciliquida similis : in nonnullis, ut gummi. Et ut Theoph. l. c. humore plantarum deficiente, & ipse deficere incipiunt, eoq̄, exsiccato, tabescunt : quem humorem nonnulli simpliciter ὀπὸν succum in cunctis appellant, quidam absque nomine relinquunt : in quibusdam verò ὀπὸν succum, inq̄, alijs δάκρυον lacrymam vocant. Idem ferè habet Theophrastus 6. caus 17. & hic pro coctionis diversitate, diversam crassitiam & colorem nanciscitur. Hinc si huius humoris consistentiam consideres (ex Theoph. 6 caus. 17) alij callosores lentioresq̄, sunt ; alij aquosi, minusq̄, lenti : hinc alij densari possunt, alij nequeunt : nonnullis etiam quò densentur atque concrecant, aliquid miscent. Quare succus plantarum, qui χυλὸς propriè,

is humor est, quo plantæ nutriuntur, quiq̄, non spontè, sed precedente expressione, aut alia preparatione elicitur: quiq̄, semper, tenuior est, nisi calore exsiccatus, induretur. Liqueor verò sive ὀπός, crassior est, qui interdum spontè, interdum incisione delabatur, & velut lacryma profluit, unde communiter δάκρυον lacryma vocatur. Qui si oleaginosus & liquidus fuerit, ῥητινὴ dicitur: si terrestrior, aqueus & in truncu arborum concretus, κόμμι gummi: quæ verò naturam mediam inter gummi & resinas possident, & partim terrestria & aquea, partim oleaginea & pinguis sunt, κόμμι ῥητινὴ gummi resina nominatur. Sed de succis inspissatis primum, dein de gummis, tum de Resinis, & tandem de Pice.

De succis inspissatis.

I. Ammoniacum, ἀμμωνιακόν Dioscoridi l. 3. c. 98. est Ferulæ (ὀπός) liqueor, & totus cum radice frutex Agasyllis appellatur: Galen. 6. simpl. Ferulæ lacryma. Plinio l. 12. c. 23. Hammoniacum lacryma, ab Hammonis oraculo nomen habet, juxta quod gignitur arbor, quam Metopion vocant, resinæ modo aut gummi.

Ammoniaci lacryma, Matth.

Hammoniacum seu gutta Hammoniaca, Cord. histor.

Ammoniacum, Cæs.

Ammoniacum officinis & Gummi ammoniacum.

Probat Dioscorides l. c. benè coloratum (exterius flavum, intus candidum) ligni & calculorum expers, thuris glebarum granorumve similitudine, syncerum ac densum, nulla sordibus spurcatum, castorei odore, & gustu amarum: quod genus θραύσμα (thrauston Plinio, quasi dicas fragmentum) appellatur: alterum, quod terræ calculorumve particeps est, φύραμα (Phryma Plinio, i. e. mixtura) dicitur: & hoc ad medicamenta in aqua resolvitur.

II. Galbanum χαλβάνη Dioscor. l. 3. c. 97. liqueor est Ferulæ in Syria nascentis, quam nonnulli Metopion vocant: Gal. 8. simpl. χάλβανη succus est plantæ ferulaceæ: hoc secundum eundem l. de Antidot. in Sagapenum convertitur. Plin. l. 12. c. 25. Galbanum dat & Syria in eodem Amanomonte, è ferula ejusdem nominis resinæ modo, quam Stagonitin appellant, de qua & l. 24. c. 5. At Theoph. 9. hist. 7. Chalbanum in Syria nascitur ex Paco vocato.

Galbanum, Matth. Cord. hist. Cæs.

Probatissimum quod thuris effigiem præbet, colore maximè flavum (tale enim recens est) gummosum purum, pingue, minimè lignosum, odore gravi, nec valdè humidum, nec penitus aridum, & cum accenditur clarum, flammam nutriens: hoc Dioscorides resinâ & ammoniaco, Plinius vero Sagapeno, adulterari scribit.

III. Opoponax ὀποπώνη Dioscor. lib. 3. cap. 55. ex Panacis Heraclei radice concisa colligitur. Gal. 8. simpl. radicibus & caulibus: at Mesuæo, ex ferulaceo panace: nonnullis ex Chironio. Opoponacis Plinius lib. 20. cap. 24. in Theriaca meminit.

Opoponax sive Opoponacum, Cord. hist. Lugd. Opoponax, Cæs.

Probat amarissimum, intus candidum aut subflavum, foris ad auri colorem inclinans, læve, pingue, Galbani instar lentescens, friabile, graveolens, & dum resolvitur propius ad lacteum liquorem accedens.

IV. Sagapenum: σαγάπηνον Dioscor. l. 3. c. 95. ferulaceæ herbæ liqueor, quæ in Media nascitur: Gal. 8. simpl. ex planta ferulæ (panaci addit Clusius) assimili. Sanè ipsa planta Sagapenum dicitur, at liqueor abusivè hoc nomen obtinuit, rectius Sagapeni succus diceretur. Plin. l. 20. c. 18. Sagapenum, Ammoniaci lacrymæ simile.

Sagapenum officinis Serapinum, Matth. Cord. histor.

Sagapenum, Cæs.

Probat quod sincerum, pellucidum, foris ruffis, intus cum frangitur flavis aut candicantibus guttis compactum, inter digitos lentescens, medio inter Silphium & Galbanum odore, acriq̄e gustu: & ut Asa foetida resolvitur,

V. Meconium, μηκώνιον Dioscor. lib. 4. capite 65. succus est, ex papaveris nigri folijs & vasculis tuis expressus & exsiccatus, quem privatim Græci μηκώνιον vocant, sed liq̄ore viribus multò imbecillior est: propter aqueam & incoctam substantiam. Eidem l. 6. c. 17. μήκωνος ὀπός dicitur. Plinio l. 23. c. 1. Meconium: licet eidem l. 20. c. 19. Mecon tithymali species sit: & lib. 27. c. 12. meconion aphrodes, peplos est. Meconium, Lugd.

VI. Opium, ὀπός τῶν μήκωνος Dioscor. l. 4. c. 65. est liqueor lacteus, qui ex papaveris nigri scapo leviter inciso colligitur: ubi colligendi modum docet.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Optimum est quod ex Anthiochia defertur, dein Armenū, Europæum omninò pravum est. Probatum quod pellucidum, læve, rarū, spongiæ instar foraminosum, colore cum frangitur fulvum, taurini glutinis modo translucēs: nec vehementer linguam excalesciens (quod admisti Tithymali argumentum est) & cum linguæ affricatur, in candidissimum liquorem lacti similem se superficie resolvens: cito liquefscens, friabile, nō valde ponderosum, nec tetri odoris. At glebæ ingentes nigræ & graves, aut adulteratæ sunt, aut succus est ex tota planta expressus.

Hujus vehementia corrigitur à quibusdam Aloë addita; sed rectiùs, si Malo cydonio excavato indatur, pasta circumdetur, & in clibano coquatur, dein contundatur, ut veteres fecere: aut ut alij, in succo Cydonio coquatur: melius verò si semina fœniculi, anisi, dauci adderentur. Sic correctum Diacrydium, quasi lacrymula dicitur, in officinis Diagredium, quod nimis recens, vehemens: antiquum imbecillum, quare tormina excitans: bimum optimum est.

X. Elaterium, ἐλατήριον Dioscoridi l. 4. c. 155. & Theophrasto 9. hist. 10. dicitur (Gaza agitatorium vertit, fortè quia motu turbatorio corpus exagitat) Elaterium Plinio l. 20. c. 1.

Hoc Dioscorides ex succo fructus, addito extrahendi modo: Theophrastus ex semine (fructum intelligens) liquato: Plinius ex succo è semine expresso fieri scribit. Hoc à bimatu ad decennium colore candido utile, Dioscoridi: Ægineta, quod anno antiquius non est, & quod virefcit probat. Theophrasto, omnium medicamentorum diuturnissimum, & optimum quod vetustissimum: hinc Plinius ex Theophrasto 9. hist. 14. ducentis annis servatum meminit. Hoc Hippocrates usus fuit, nunc verò ob ejus vehementiam, non facile usurpatur.

Elaterium, quod leve & candidum & igne instar pinguedinis accenditur, Bellon.

Elaterium, Matth. Bellon. Cæs. Lugd.

Plinius l. 20. c. 1. meminit Cucumeris sylv. in Arabia nati, heliotropio simili, semine nucis juglandis, quod semine & Elaterio contra serpentes efficacissimum sit: hoc necdum novimus.

XI. Euphorbium εὐφόρβιον, succus est acerrimus, arboris ferulæ speciem gerentis, Diosc. l. 3. c. 96. qui & colligendi modum docet, ut supra, l. 10. sect. 6. ostendimus: At Dodonæo non arbor, sed herba potius est, cujus folijs incisus li-

quor acerrimus, facileque concrefscens effluit: verum ætate arborescere videtur.

Euphorbium Plinio.

Euphorbium, Matth. Cæsalp. Lugd. euphorbiæ nominatæ plantæ liquor, Cord. hist.

Genera duo sunt: unum Sarcocollæ modo pellucidum, flavum, pisi magnitudine in guttas æquales densatum, modicè cavernosum: alterum in utriculis quibus excipitur, in massam densatur, candicans, aut vitri colore: adulteratur Sarcocolla, aut gummi & tithymali liquoris admixtione. Eligendum est purum, translucens, candidum aut flavum & acre, quod levi linguæ contactu os accensum diu detinet: quare etiam non sine molestia tunditur, nisi naribus diligenter obturatis & munitis.

XII. Succus liquiritiæ: ex radicibus succus exprimitur, & in pastillos condensatur ex Cappadocia, Hispania, etiam Bambergæ ubi frequens est, adfertur.

XIII. Succus Acaciæ: ex Acacia in Ægypto (ἐγκύλισμα) succus exprimitur, qui in umbra siccat, ex maturo quidem fructu niger, ex immatura subfulvus redditur: aliqui tamen è folijs una cū ipso fructu exprimunt. Eligendus modicè fulvus & odoratus: hæc Dioscorides l. 1. c. 133. Acacia legitima Matth. Lugd.

XIV. Acacia Germanica: ex prunis sylvestribus costis succus exprimitur, insolatur & exsiccat, & tessulatum divisus, Acaciæ veræ loco asservatur. (Lugd.

Succus è syl. prunis, Acaciæ succedaneum, Matth. Acacia Germanica, Dod.

De Manna.

I. Manna.

Δροσόμελι & αἰρόμελι, Galeno.

Melleus humor in Robore, Theophrasto.

Mel ex aëre, cui cœlestis natura, Plinio.

Men, Siracost & Terniabin, Arabibus.

Thereniabin & Trungibin, Serapioni & Avi-

Manna purgatoria, Matth. (cennæ.

Drosomeli, Cord. hist.

Manna & mel rosceidum, Cæs.

Manna, Persis Xercast, sive Xerkest, id est Lac arboreum, Linscot. part. 4. Ind. or. 29.

Est autem Manna seu Mel aëreum vapor terræ succosus & optimus, æstatis calore elevatus, & in aëre in dulcem liquorem excoctus, noctis frigore coactus, & roris modo supra arborum & fruticum folia decidens.

II. Man-

II. Manna liquida.

Cedrium mel Hippocr. Ros Libani Græcis, Bel. Terniabin Arabibus & Turcis, Eid. Manna mellis instar liquida, Linscot. an Manna Germanica liquida flava, ceu Syrupus folijs insidens, liquidum permanens, dum ab apibus auferatur, Cord. hist.

Hæc in monte Sinai colligitur, & instar mellis in fœtilibus, Cairum venalis defertur.

III. Manna officinarum.

Manna nostra laricea, Rauvvolf.

Manna durior & concreta, quæ Mannæ nomine Cairi officinis reperitur.

Hæc communiter Calabrica nominatur, quia in Calabria circa Canis ortum ex Fraxinò & Orno, ab incolis in usum medicum colligitur: quæ duplex in officinis.

Granata, quod minoribus granulis constet.

Masticina, quæ majoribus & mastichi guttis propè æqualibus.

Vel Manna foliorum, quæ minutioribus micis constat, quia ex folijs colligatur: & Manna corporis, quia ex ramis arboris habetur, Cæs.

Eligenda candida, recens, anno non vetustior: ruffa enim & fusca, inveterata est: adulteratur saccharo penidio, herbarum folijs circumvoluto: & quæ Sennæ folia granis suis amplectitur, factitia est.

In Apennino quoque; aliquando in canicularibus promiscuè in pluribus arboribus, sed præcipuè in Quercu & Salice colligitur, nunc concreta similis Calabriensi, nunc liquidior melli similis, Cæs.

IV. Manna Persiana granis Coriandri.

Transchibil, mannæ species, quæ ex spinoso frutice, quem Arabes Agul & Alhagi vocant, colligitur, forte Manna Israelitarum, Rauvv.

Mannæ genus aliud, Tiriam Jaby, seu Trumgibyn dictum, quod ex floribus alijs quoque & folijs legitur, magnitudine seminis cannabini, colore rubro: cujus in Ormo & Persia, non verò India, usus est, Linsc. part. 4. Ind. Orient.

Ex Syria longè candidior Italica adfertur duplex: Mastichina, quæ translucida Mastiche similis: Bombycina, minimè translucida, candore Gossipij, Matth. Cæs.

V. Mannæ Calabrinæ similis Persica.

Mannæ tertium genus, cujus fragmenta folijs adhuc cohærentia advehuntur, Linscot.

VI. Manna Armeniaca.

Manna frustis pugni magnitudine, fusci colo-

ris fortè Manna Alhagiezi Avicennæ, Rauvv.

Succi exotici.

I. Succus laxativus est flavo rufescens.

Succus undecimus qui Ghitta jamau dicitur, Clus. ex. l. 4. c. 8.

Gutta Gamandra: gummi gotta: gutta gemau: gummi Peruanum alijs: alijs succus Gambici, vel Crambici.

Cattagauma, vel gemu, Burgraf, in Achille.

Hic ex Sinarum regione adfertur: & aliqui Euphorbij succum censent, sed arbor tanta non est: alijs Khamni solutivi: alijs Cataputiæ succus: alijs ex Scammonio & Tithymallo compositus nonnulli compositum ex Chelidoniæ majoris succo Scammonea & Croco suspicantur: alij ex succo corticis mediani Frangulæ. Quid si fortè succus è floribus Ricini Indici expressus, & exsiccat, cujus in Hydropicorum serosis humoribus ducendis insignis usus.

an Gummi ad podagram ex novi orbis continente, quo isthic podagrici se purgant, Monardi, Lugd.

II. Succus splendens Anethi odore.

Ufus & Gyp succus 2. ex Amer. Clus. ex. l. 4. c. 7.

III. Succus Aspalatho similis Anethi odore.

Succus primus concretus à Gareto, Clus. exot. lib. 4. cap 8.

IV. Succus colore albo, flavo & rufo mixtis Anethi odore.

Succus quintus à Gareto, Clus. l. c.

V. Succus cinericeus fœniculi odore.

Succus nonus, Clus. l. c.

VI. Succus aspalatho similis ater micis albis aspersis odor.

Succus tertius à Gareto, Clus. l. c.

VII. Succus aspalatho similis inodorus.

Succus ater à Gareto, Clus. l. c.

VIII. Succus atrorubescens inodorus.

Succus decimus, an Bixa Oviedi, Clus. l. c.

IX. Succus flavus albis granis commixtis, gravi odore.

Succus quartus à Gareto, Clus. l. c.

X. Succus visco similis colore vario.

Succus circa bacillum concretus, Clus. l. c.

XI. Succus mastichinæ resinæ non absimilis.

Succus sextus à Gareto, Clus. l. c.

XII. Succus Succino non absimilis.

Succus septimus Anime similis, Clus. l. c.

XIII. Succus Sanguini draconis affinis.

Succus duodecimus, Clus. l. c.

XIV. Succus camphoram redolens ex radice Canellæ vulneratæ, Garz.

Canellæ liquor è viridi cortice præsertim radice cum inciso, Acoftæ.

D E G U M M I.

Gummi (κόμμι Græcis) lacryma est, in truncis arborum ipsum producentium coagulata & concreta, Galeno 7. simpl. cujus substantia magis aquea est, ut Resina oleaginosa: quare Gummi aqueus facile, oleaginosus difficilime miscetur: contra Resina, quæ etiam flammam facile concipit, cum Gummi in igne crepitat, etsi calidum stillando procedat, ubi tamen aërem contigerit, coagulatur & aqua simile est, ut Aristotelus 2. de plantis, verbis utar: quare id prunis ardentibus injectum, fragorem edit. Verum, ut idem Aristot. quadam quomodo concha & lapides coagulantur, alia molliuscula: quadam pellucida, aureo colore flavescencia, alia obscura, pallidiora. Nunc ad specialia.

I. Gummi Arabicum: à Serapione sic dictum, quia ab Arabia regione Ægypto contermina importabatur.

κόμμι ἐν τῆς ἀναβίης, Diosc. l. 1. c. 133.

Commi ex spina Ægyptiaca, Theoph. 4. hist. 3.

Gummi ex Ægyptia spina, Plinio l. 13. c. 11.

Gummi Acanthinum, Celso, l. 5. c. 1.

Gummi Thebaicum, Galeno, nonnullis Babylonicum, quod Gummi est à Græcis simpliciter sic dictum, Matth.

Gummi Acaciæ, diversum ab Arabico vulgaris usus.

Gummi Arabicum & Acaciæ gummi, Bellon.

Gummi quod Arabicum cognominatur, Cord. histor.

Gummi Arabicum, Lugd.

Probat Dioscoridi vermiculatum, vitri modo pellucidum, ligni expers: proximum est candidum: at resinofum ac sordidum inutile est.

II. Gummi tragacanthum: quod ex radice plantæ spinosæ ejusdem nominis vulneratæ effluit, Diosc. l. 3. c. 13. qui δάκρυον vocat, quamvis Theoph. 9. hist. 8. sponte profluere asserat.

τραγάκανθα, Gal. 8. simpl.

Tragacantha lacryma, Matth. Lugd.

Dragagantum officinarum.

Cummi Tragacanthæ, Bellonio.

Tragacanthum, Cord. hist.

Probat Dioscorides pellucens, læve, gracile, purum ac subdulce: Vel eligito candidissimum, purum, æqualiter translucens, & cujus minima portio, maximam aquæ copiam coagulet: & hoc non nisi pilis & pistillo calidis lævigatur.

III. Sarcocolla.

Σαρκοκόλλα (δάκρυον) lacryma arboris in Perside nascentis thuri tenui similis, subfulva, gustu amariuscule, quod κόμμι admixtione adulteratur, Diosc. l. 3. c. 99. Sic Galeno 8. simpl. lacryma arboris Persicæ. Plinio l. 13. c. 10. fit & ex Sarco-

colla, ita vocatur arbor, gummi utilissimum, simile pollini thuris, & ideo candidum quàm ruffum melius: & l. 24. c. 14. sunt qui Sarcocollam spinæ lacrymam putant, pollini thuris similem, cum quadam acrimonia dulcem.

Sarcocolla, Matt. Lac. Cord in Diosc. & hist. Cæs.

IV. Gummi Hederæ.

κισσὸς δάκρυον, Dioscor. l. 2. c. 210 Galen. 7. simpl. Lacryma hederæ, Plinio l. 24. c. 10.

E majore Hederæ trunco vulnerato, & interdum sponte lacryma quædam, & gummeus succus exit, ex flavo rubescens, odore gravis, sapore acer.

V. Cancamum.

Κάγκαμον, lacryma est Arabiæ arboris (folia Myrti habentis, Amato) myrrham quadantenus referens, virosi gustus, quæ tanquam thymiamate, id est, suffimento utuntur, Diosc. l. 1. c. 23. Et ut Plin. l. 12. c. 20. ex confinio Casiæ, cinamiq; & Cancamum ac Tarum invehitur. Verum illud Anime, hoc Agallochum sylv. Dalechampius in Plinium, credit.

Cancamum Dioscoridis, Laccam dicunt Serapio, Ægineta, Matthiolus: at Brassavolas, Garzias, Clusius, res diversas faciunt: aliqui non modò diversum, sed & incognitum putant: quidam Cancamum Dioscoridis, Benivi esse volunt. Anijmum, Amato.

Anime (quod ex Æthiopia Arabiæ finitima in Lusitaniam advehitur) Monard. Frag. & par. 9. Ind. occid. l. 4. c. 29.

Anime vulgo, quasi Aminea Myrrha, Cæs.

Anime triplex habetur: 1. fulvescit & pellucidum est: 2. nigricat & taurino glutini sive Colophonæ ferè simile, vel Myrrhæ, quam & Minæam, à terra ubi præcipue nascitur, Dioscorides appellat.

Aminea Serapioni, unde Lusitanis corruptè pro Minea vel Aminea, Anijmum & Hermolao Myrrha

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

IX. Gummi ex Molle fœniculi odore.
Gummi album ex cortice arboris Molle, Lugd.
a Succus octavus, Clus. exot. l. 4.

X. Gummi caryophyllorum, similis facultatis cum resina Terebinthina, Garz Frag.
Gummi ex atro rufescens, inter Caryophylla interdum reperitur, Clus. in Garz.

XI. Camphora officinarum.
Capur & Casur Arabum, Garz.
Camphora ex genere bituminis, Cæs.
Caphura, Matth. Cast. (qui arborem adpingit) Lugd.

Camphora, vulgo Alcanfor, Frag.
Est gummi-resina pellucida, candida, ex rimis arboris peregrinæ, juglandi nuci simili, folijs salignæ similibus, Garziæ: Dioscoridi & Græcis veteribus incognita: è recentioribus Aëtio & Sethi cognita.
Insula Borneo, arboribus camphoriferis referatissima est, nec preciosior in Oriente camphura habetur, Linsc. part. 2. Ind. or. c. 24.

Differentiæ duæ: 1. Caphura de Burneo, quæ rarò adfertur, & omnium nobilissima: (part. 9. Ind. occid. additam) altera ex Sina in Europam adfertur, Garz. Acoftæ, in panes orbiculares casta: Et Arabes genera quatuor constituunt, in caput, pectus, crura & pedes dividentes, Garziâ & Fragofo monentibus: hicque alteram dicit Chyneam, à Chyna unde advehi soleat: vel Chnichen, Linscot. part. 4. Ind. or. c. 36. Sicalia rudis est, alia elaborata: rudis est ignem non

experta: elaborata, quæ solis aut ignis calore excocta atque purgata, album colorem contraxit, Matth. (odora.

Eligenda instar crystalli splendens, syncera,
XII. Chonidetros gummi quoddam Succino crúdo persimile, quod Caphuræ quæ ex Burneo adfertur, sæpe permiscetur, Lugd.
Gummi Chamderros vocatum, Garz. Frag.

XIII. Gummi Juniperi.
Gummi Juniperinum, Plinio l. 13. c. 11.
Sandarax Serapioni, Cord. hist. resina majoris juniperi arida, dura, flava, Mastichi similis.
Vernix Latinis & Vernilago, ab anni tempestate, quasi Veris ros.

Gummi Juniperi, Sandaracha & siccus Vernix, Matth. Juniperi lacryma, Vernix, Lugd.
Gummi est resinolum ex Junipero; sed ne quis vocum affinitate deceptus, Sandaracham Græcorum, quæ metallicum est, & Auripigmento cognatum, & exitiosum venenum, substituatur.

Ab hoc differt Vernix liquidus, qui ex prædicto eoque syncero & oleo ex semine lini expresso fit, quo ad picturas & tabulata illustranda utuntur. Sandaracha verò Aristotelis (οαν-
αχιν) 9. hist. 40. & Plinij lib. 11. cap. 7. est apud dum operantur cibus, qui sæpe invenitur in favorum inanitatibus sepositus, amari saporis vel ceruginosi mellis genus.

XIV. Gummi Cerasorum, Matth.

XV. Gummi Ulmi, vide in notis nostris in Matth.

D E R E S I N I S.

Resina *ρῆτιν* lacryma seu liquor est pinguis ac oleaginosus, ex arbore sæpius sponte, interdum eâ vulneratâ defluens: qui sponte defluit *αὐτὸρρῆσι* & *ἑρωτορρῆσι* dicitur. Est autem ratione consistentia duplex: liquida quæ Græcis *ῖχμα*, h. e. humida seu fluxilis, ut Terebinthina: altera durior & siccior, quam *ρῆτιν*, id est, sicciam seu testam nominant, ut Colophonia recentiorum.

Resina humida.

I. Terebinthina vera.

Τερεβινθίνη, Dioscoridi.
Gluten Albotin, Avicennæ.
Terebinthina vera ex Cypro adfertur, Lugd.
Terebinthina resina, Matth. Cord. hist.
Est liquor pinguis ex Terebinthi trunco & ramjs defluens, quæ omnes resinas antecellit, Diosc. l. 1. c. 91. testimonio: quæ pro ratione loci magis commendatur, ut prima sit Chia, dein Lybica, tum Pontica: tandem Cypria, Syriaca, Judaica, Arabica. Hæc liquida destillat, dein paulatim arefcit & sæpe cum Thure adfertur, &

in templis cum co suffimigatur, & ineptè Incensum, ipsum verò Thus, Olibanum appellat.

Probatum alba, pellucida & vitreo colore & in cæruleum vergente odorata & acris.
Et ut Diosc. l. 1. c. 91. & 92. resinas omnes antecellit Terebinthina, proxima huic lentiscina: dein pinea & abiegna: post hæc picea & strobilina. Verùm Terebinthina Veneta, ex novellis Abietibus colligitur.

II. Resina laricea.
Λάρκη & *ρῆτιν* *λαρικήν* Dioscoridi.

Resina larigna, Matth. Cord. hist.

Terebinthina officinarum Germaniæ.

Hæc

Hæc ut Galenus 2. compos med. secundum genera, 4 scribit, pro prima sæpe venditur (etiam nunc, non solum illius locum, sed etiam cognomentum sibi vendicat, Matth. & Lugd. quoque monentibus) quæ illa humidior & acrior est.

Optima quæ purissima, odoratissima, aliquantum transiucida, & quæ ab intincto digito contumaciter & æqualiter diffluit.

III. Resina lentiscina sive Mastiche: & Matt. G'uten Romanum Arabibus. (Lugd. Masticha seu Mastiche, hodie Mastix, Cord. hist. Ρέντινν χέντινν Dioscor. l. i. c. 90. (resina lentiscina Plinio) cui & μαστιχῆ: ex lentisco effluit, & inter Gummi-resinas reponenda videtur. Et cap. 92 Terebinthinæ proportionem respondere scribit. Galenus verò 3. compos. med. secundum gen. 6. Terebinthinæ præfert. Idem 2. ad Claucon. Ægyptiæ mastichis meminit: runc solos lentiscos in Chia, non autem in Gallia nec Italia (vel saltem exigua) licet similes. At, mastichen proferre, Bellonius asserit.

Mastiche etiam in Brasiliæ dumetis nascitur, Lerio, Ind. occid. part. 3. c. 12.

Probaturn candida, splendens, odorata, & friabilis: quæ in Chio nata: deterior viret & nigra bitumini similis Ægyptia, aut Ponica. Hæc thure & resina mista adulteratur.

Duplex est, propriè & impropiè dicta: propriè quæ ex lentisco effluit: quæ vel alba, vel viridis Diosc. vel ut Galenus, alia alba quæ Chia. alia nigra, Ægyptia: habetur & Cretensis, quæ flava: est & amara. Impropiè dicta est ea quæ ex spinosa planta emanat, Theoph. 6. hist. 4. vel ut Plinius, ex humili spina quæ Chamæleon est Dioscoridis: hæc est Acanthice mastiche Theoph. Gaza spinalem vertit.

IV. Thus sive Olibanum officinarum. Λιβανῶν Diosc. lib. 1. c. 81 sic dictum quibusdam, quod è monte Libano deferatur: vel potius à λιβῶν στίλλο: Thus verò, à θύω sacrifico.

Thus, Matth. Cord. hist. Cæs. Lugd. Lovan Arabibus } Garziæ & Linscot. part. 4. Conder Avicennæ } Ind. or. c. 28.

Liquor est arboris Thuriferæ, quæ in Arabia thurifera cognominata, provenit Diosc.

Primas tenet masculum γρυονίας, natura rotundum, candidum: at Indicum subfulvum, & arte rotundum factum, quod ἄρομα aut ούαχθ II. ούαθίας ἀραθίας orobium, quod in Amelo nascitur, quod νοπίσνον vocant, minus est & fulvius.

III. ἀρωμίτης cognominatum, quod candidum & dum molitur, mastiches more digitos cedit, Diosc. l. c. Ex his colligitur veteres aliud Arabicum, aliud Indicum fecisse, cum tamen in India non nasci Garzias assermet.

Et nunc plures species habentur, etiam Cordo in sua historia monente, colore & magnitudine granorum tantum differentes: 1. est Indicum dictum, quod maximis & inæqualibus glebis constat, lividum nigricansque candicantibus aut flavis maculis varium. 2. mammosum, oblongis grumis mammarum forma compositum. 3. masculum, parvis, rotundis, candicantibus aut flavis grumis, interdum singulis, interdum geminis velut testiculis constans. 4. Orobæum, minimis grumulis, ervo æqualibus, odore masculo simile.

At hujus pollen & farina ex crebra in saccis concussione, Manna dicitur: nonnunquam & cortex adhærens adfertur.

At Theveto aliud candicans, nitidum, quod æstate: aliud rubescens & vilius, quod vere colligitur: Et ut Garzias, Frag & Lug. quæ ex montanis fluit, laudatissima Melato, nobis mascula dicitur: quæ ex ijs quæ in planis, nigrum imbum, & cum aliarum arborum resinis permixta, qua naves, ut nos pice oblinunt.

V. Resina Cupressi. Κυπαρισίην ρητινν, è cupresso etiam resina liquida fluit, Diosc. l. i. c. 92 Matth. Lugd.

VI. Resina Cedri sive Cedria. Κεδρία Diosc. l. i. c. 105. Cedrus dat picem quæ Cedria vocatur, Plin. lib. 24. cap. 5.

Cedria sive Resina ex Cedro, Matth. Lugd.

VII. Myrrha. Σύριον Diosc. Theoph. Gal. 8. simpl. Bola Indis, Garziæ & Linscot. par. 4. Ind. or. c. 28. Myrrha, Matth. Cord. in Dioscor. qui in histor. quinque dicit genera, & sextum adulterinum. Myrrha, Theveto, Garz. Frag. Cæs. Lugd. Myrrha & Opocalpasum, lacryma est ex unius arboris trunco manans, Guil the.

Myrrha suo furculo spinoso hærens, Ad. Lugd.

Lacryma est (seu gummeus succus concretus) arboris nascentis in Arabia, Ægyptiacæ spinæ similis, quâ incisâ, in substratas tegetes destillat, pars verò circa caudicem concrevit, Diosc. l. i. c. 77 quæ & Theoph. 9. hist. 4. habet & scribit, Arborem esse minorem Thuris arbore & fruti-

cosiorem, caudice duro, contorto, cortice lævi: alijs, Thuris folium laurinum & læve: Myrrhæ aculeatum non læve, Ulmeo simile, crispum extremo spina horridulum, Ilignei modo, &c. Alij, terebintho: Diodorus, lentisco æquat. Myrrhæ arborem spinosam, folijs Acaciæ, se vidisse testatur Bellonius.

Differentiæ: alia *πελιόσιμος*, id est, campestris, quâ expressâ *σπιγί* excipitur: Nam Staete (quæ quibusdam Styrax liquida) ut habetur apud Dioscor. l. i. c. 73. pinguitudo est recentis myrrhæ cum aqua pauca contusæ & organo expressæ, & ex qua unguentum factum.

Staete nominatur: & Cord. hist. Staete liquor ex Myrrha. Alijs tamen Staete stillaticius ros est, qui ante corticem ferro solutum, sponte & sine plaga, sed veluti cutis poris hiantibus, quasi saliva quædam exudat. Alia *γαβιρέα*: primas tenet *τρογλοδίτινη*, à loco natali denominata, quæ subviridis, pellucida ac n. ordax: 2. tenuis, bdellij modo lentescens: 3. *καυκαλίς*, nigra & retorrida: 4. demum *εργασίμη* dicta, quæ aspectu gummi refert. Improbatur etiam quæ *ἀμιννέα* nominatur: adulteratur gummi, Dioscor. l. c. Hanc esse Anijmum nigram Lusitanorum, Aethiopia est, adfertur, Garzia authore Myrrha animinea, Dioscoridi.

Anime occidentale, Hermolaô, Lugd. Anijmum nigrum Lusitanorum, Amato.

Adversariorum authores fulvâ, albâ, & viridem se vidisse testantur.

Eligenda friabilis, levis, unguis quaque concolor, quæ confraeta intrinsecus lineas candidas inter currentes habet, unguium speciem præ se ferentes ac læves, quæ minutis glebis, amara, odorata, & acris: at ponderosa & quæ piceo coloris, inutilis est.

Myrrhæ Bœoticæ etiam Diosc. lib. i. cap. 78. & Galenus meminere, quæ ex arbore quadam in Bœotia nascente, è radice incisa stillat.

VIII. Styrax (sive Storax officinarum) quia striatim ex arbore extillat.

Στύραξ lacryma est arboris malo cotoneo similis, Diosc. l. i. c. 79. & Plin. l. 12. c. 25. sive succus est gummeus resinofusq; Syriacæ cujusdam arboris concretus, nullus enim liquidus & fluxilis est, nam lacryma quæ extillat, mox in glebam densam, pinguem & resinofam, aliquot granis albicantem, suavissimè fragrantem, concrevit.

Seplasiæ, Arabes secutæ, in liquidum & siccum distinguunt: liquidus est Myrrha Staete: siccus Storax calamita officinarum.

Styrax, Matth. Cord. hist. Lugd.

De hac Plin. l. i. c. 25. lacrymæ est. altero jucundiores, intus similitudo harundinis, succo prægnans: huc circa canis ortum advolant pennati vermiculi erodentes: ob id in scobe sordescit.

Dicitur calamita, quod in calamis è Pamphilia ferebatur: nam & cætera odorata olim arundinibus recondebantur, ne expirarent & vires amitterent, quod & de Dictamnò Cretico Theophrast. 9. hist. 16. scriptum reliquit. Dioscoridi est *καταβελίτης, πικρὸν ἰσθιακὸς ἢ κελπίνα*: addit: inveniari & lacrymam gummi similem, translucidam, myrrhæ æmulam, quæ per pauca. Et Plin. l. 12. c. 17. ex Syria (& alibi: ex Cypro, Sydone, & Psydia) revehunt Styracem, acri odore, ejus vi foris abigentes furum fastidium.

Præfertur flavus ac pinguis (ruffus & pinguis ter lentus, & terior fuffurosus, & cano situ obductus) / sinosus, albicantibus grumis, quid molitur, melleam humiditatem & odore perseverantem, ex se remittit.

Adulteratur arboris scobe, quæ vermiculomata in erosione facta fuerit, & hunc Styracem ideo *σικωληνίτην* quasi vermiculatum cognominant, quod imperiti tanquam syncerum admittunt, Diosc. At Plinio, cedri resinâ, vel gummi, alias melle, aut amygdalis amaris adulteratur.

Ex Styrace affato fuligine quoque colligitur: & in Syria unguentum Styracinum conficitur, Diosc.

Styrax liquidus: & Cord. hist. Lugd.

Alij ex Styrace calamita, laricea resina, oleo & vino simul coctis conficiunt, & quod post menses aliquot tenuissimum & liquidum, Oleum Styracinum vocant ex decantatione quorundam furculorum in aqua fit: licet aliqui Styracem liquidam, è peculiari arbore à Styrace discrepante, manare velint: & sic Styracis liquidæ duæ species erunt. At Cæsalpino, qui ad nos adfertur, laricæ resinæ est consistentiæ, cinereus, odore altero vehementiore.

Storax rubra officinarum, est cortex de quo inter arbores.

IX. Liquidambar, Monard. Mexiocan. hist. Cæs. Lugd. & par. 9. Ind. oc. l. 4. c. 29. resina est liquida, quæ ex India occidentali affertur: nam incisa arbore vastæ magnitudinis, quam Americi Ocosolto vocant, folijs hederæ, cortice crasso, cinereo

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Caragna, Lugd.

Resina pinguis oleaginosa ex continentis parte interiore, colore & odore; sed graviore Tacamahaca.

Duplex est: nam præter illam, alia purior ex Carthagine crystalli modo limpida adfertur, quæ Caranna purior, Monard. Lugd.

XIX. Gummi Elemi officinarum.

Impropriè Gummi dicitur, cum Resina sit, ut quæ flammam facilè concipiat, & oleaginosus diluatur: Diosc. l. i. c. 141. monente: Oleæ Æthiopicæ lacryma, similis quodammodo Scammonio (ἐγμύρριον) fulva, ex parvis stillis conflata, mordax est.

Resina Elemi, aliquibus Gummi elemi, Cedri lacryma videtur, Cord. hist.

Gummi elemi officinarum, seu Oleæ Æthiopicæ lacryma, quæ in glebas concreta adfertur, quæ gustu iners, nec palatum ferit, Lugd.

Gummi elemi Æthiopicæ oleæ lacryma non est, Matth.

Similem ferè lacrymam, sed pauciozem, Oleæ & oleastri fundunt.

Resina sicca.

I. Colophonia officinarum.

Pix est quæ præ cæteris φρυγητὴ & aliquando συνημιγμένη quasi confusa, nominatur, quod ex mul-

tis simul congestis in massam induruerit, quæ igne liquata & repurgata durior & siccior evadit.

Hæc duplex est, alia veterum, Diosc. l. i. c. 92. *κολοφονία*, quod ex Colophone oli. n advehebatur, & resina erat liquida, quam Cord. ejusdem arboris censet, à qua Elemnia resina profluit, Cedrus videlicet. Altera verò est recentiorum. Colophonia Hispanica & Græca, Matth. Lugd. Colophonia pix arida, quibusdam Pix Græca, Cord. hist.

II. Resina sicca, Græcis ξυρὰ dicta, quæ absq; ignis ope cito concrevit, φύσιμα πηλινον, quasi germinatio piceæ, Galeno nuncupatur: hæc resina est confusa ex Abietina, Strobilina, & Pityina. Nam ut Diosc. l. c. ex siccis resinis alia est strobilina, alia Abiegna, alia Pineæ & Picea.

III. Strobilina *στροβιλίνη* Diosc. l. c. Gal quam alij ex Pinu, alij ex Picea, alij ex Pineis nucibus, quas Strobilos vocant, profluere dicunt.

IV. Abietina *ἐλατίνη* Diosc. à quibusdam malè Colophonia dicta, quæ diu liquida permanet. Lapidés quoq; resinacei in India Occ. circa portum Terra de Brea, tanta copia habentur, ut omnes totius mundi naves istis implere possis: hæc admodum bona pro navibus, nec ardore Solis liquefcit, part. 8. Ind. Occid.

D E P I C E.

Pix liquor est pinguis & resinofus, ex accensa tæda profluens. Tæda autem, etsi de arbore quoq; dicatur, hic tamen pini arboris morbus intelligitur, ubi ea per senectutem nimiam pinguedine veluti strangulata est, quæ tæda accensâ, Pix πλωσα effluit. hæc coctione purgata crassescit, siccior duriorq; redditâ, ξυρὰ πλωσα sicca pix, & *παλιμπλωσα* Diosc. l. c. quasi iterata & secundo cocta pix dicitur: & Matth. Lugd.

Extæda, picem nigram & Cedriam confici, Bellonius scribit.

Zopissa verò & Apochyma, nominatur pix à navibus maritimis detasa, Diosc. l. c.

Pix navalis, ab illa secundum aliquos distinguitur, eam significantes, quæ picandis navibus apta, & non ab ijs abrasa est.

Differt autem Pix à Resina, quod hæc sponte effluerit, illa verò ignis beneficioeducta, & est

veluti Resina cocta: & ea quæ primo extillat, Pix liquida officinis, Pisselæon Dioscoridi, Cedria Plinio dicitur.

Pix sive Bitumen, resinave in Siruam non procul à Moluccis, quod ex Samatra advehitur, quæ picandis navibus utuntur, aliqui falsò Anime esse credunt, Garz. cap. de Lacca.

Sic Americani, ex arbore Oxyacanthæ simili, igne resinam eliciunt, quæ picis loco utuntur.

A B I E S.

Abies, Græcis ἐλάτη Theophr. i. hist. 7. procera est & longo caudice, cui cortex tunicis multiplex: i. hist. 9. una tantum radice eaq; nervosa constat: i. hist. 16. folia habet rara, eadem multifida & quasi serrata: i. hist. 6. flos Cocci colore, &c. Plinio l. 16. c. 10. Abies è cunctis amplissima est, materies præcipua trabibus, nec Abieti forma alia quam Picea.

Genera Theoph. 3. hist. 10. est quadam mas, quadam femina: mari folia acutiora, magis pungentia ac magis flexa, quare aspectu crispior tota arbor videtur. Materia candidior in femina, mollior operi q̄, facilior & toto caudice procerior est: mari magis varia, latior, durior, medulla plenior & aspectu minus pulchra: conus maris, paucos nucleos habet in priore tantum parte: femina conos nullos omnino, ut Macedones dixerunt. Plinio l. c. femina prolixior, materie mollior utilior q̄, arbor rotundior, folio pinnata, densa ut imbres non transmittat, atque hilarior in totum: & lib. 16. cap. 24. folia infecta pectinum modo pungentia. Verum Theoph. 4. hist. 7. marinam habet, quæ supra lapides patellarum modo adheret, &c. Sic in insula Virginia Abietes magna & præalta ad malos navium reperiuntur.

I. Abies conis sursum spectantibus sive mas.

Abies, Dod. gal. Lac.

Abies legitima vel mas, Bellon. con.

Abies altera, Dod.

Abies Pilati, du Choul, Lugd.

II. Abies alba sive femina.

Abies, Brunf. Trag. Matth. Cord. in Diosc. Gesn hort. Adv. Lob. Thal. Cast. Lugd. Tab. Ger.

Abies femina, Ang.

Picea, Dod. ut:

Abies Plinij & femina Theophrasti, Clus. pan. & hist.

In hac Viscum, quod Stelin Plinius l. 16. c. 44 ex Theophr. 2. cauf. 23. appellat, albis baccis præditum, Clusius observavit.

Inter cortices abietum novellarum, quæ tuberculis scatens, liquor præstantissimus, sed paucus, continetur, ita ut unumquodque tuberculum sæpè aliquot duntaxat guttas contineat, qui Italis lacryma dicitur: fortè apud Galenum 3. compos. medic. secundum genera, liquida Piceæ resina, quam Terebinthinæ loco institores vendebant: & hæc Abiegna lacryma sive resina liquida, in quibusdam Italiæ locis, Oleum Abiegnum nominatur: officinæ Terebinthinam Venetam vocant. Verum ex gemmis quoque, more Populi, lacrymam fundit. Sic ex Abiete, veluti ex Pinu ac Picea resina etiam sicca & candida colligitur, quæ thus ementitur, ac pro eo à vulgo usurpatur.

T A X U S.

Taxus etiam si resinam non fundat, inter resiniferas tamen, propter similitudinem quam cum folijs habet, relata est, quæ μιλ & Theophrasto σμιλα & Nicandro: Dioscoridi l. 4. c. 80. σμιλαξ, quibusdam θύμαλον, Romanis τὰξ & arbor est similis Abieti & folijs & magnitudine. At Theoph. 3. hist. 6. perpetuo viret ex sylvestribus: 3. hist. 10. unius generis est, procera, auctu facilis, similis q̄ Abieti, sed non tam alta & alis magis sinuata: folio quoque Abieti similis, sed pinguiore & molliore: quæ in Arcadia crescit, ligno nigro aut puniceo constat: quæ autem in Ida, flavo & Cedro simili, quare aliqui emptores decipiunt, pro Cedro vendentes, &c. in Macedonia fructum abundè profert rotundum, sabâ paulo majorem, rubrum, tactu mollem, &c. si ab aliquibus hominibus manditur, suavis est & innoxius. At Matthiolus apud Tridentinos perniciosum scribit: contra Pena, ejus baccas à pueris in Anglia innoxie esitari, refert. Plinio l. 16. c. 10. Similis hu (scilicet Abieti & Picea) etiamnum aspectu est Taxus, minus virens gracilis q̄, & tristis ac dira, nullo succo, ex omnibus sola baccifera: mas noxio fructu: lethale quippe baccis in Hispania præterea venenum inest, &c. Sunt qui & Taxica hinc appellata dicant venena, quæ nunc Toxicæ dicimus, quibus sagittæ tinguntur.

Taxus, Matth. Ang. Dod. ut: Gesn hor Lac. Tur. | Milax arbor, Cord in Diosc.
Lon. Adv. Lob. Cæs. Lugd. Cam. Ital. Portæ. | Smilax arbor, Cam.

D R A C O A R B O R.

I. Draco arbor, Clus. hisp. & hist. Lob. Cast. Lugd.

Arbor Gadensis Posidonij forte apud Strabonè.

Draco, Tab.

Arbuscula Dragonalis, Frag.

Fructum ferre Cerasi magnitudine, Cadamustus, Thevetus & Clusius, & ex hoc, alij scribunt: & Dragonal nomine fructum missum, Clusius

in notis ad Monardem refert. Verum Monardes scribit, si à fructu, pellis qua integitur auferatur, Dracunculi effigiem apparere (ut apud Monardem, Lugd. pingitur) à quo fructu procul dubio arbor denominata sit: Vide Fragosum. Hujus lacryma Sanguis draconis dicitur.

II. Prægrande folium, Adv. Lob. ico.

an Algæ similis grande folium, Cæs.

Folium arboris Draconis ex Indijs delatum, Lugd.

Folium palmæ filamentis & textura, Tab.
III. Draconi arbori affinis Americana.

Tacori in Kayua & Wiapack nascentia folia, Clus. exot. l. 2. c. 21.

Incolæ ex folijs maceratis & in tenuia stamina deductis, funes conficiunt.

P A L M A.

Arbor quæ φολιξ Græcis, Latinus Palma dicitur, fructus verò δάκτυλοι ἢ φοίνικες, Græcis: Latinis Palmula & Dactyli: Arabibus, Tamar: at ut Dioscorides l. 1. c. 148. φολιξ in Aegypto gignitur: (at in tota India non reperiri, Guiland. de pap. scribit) ex ea verò fructus in medio Autumni vigore colligitur, Arabia Myrobalano similis ac πῶμα dicitur, viridi colore, referens mali cydonij odorem: si verò integrè maturuerit, φοινοβάλαω fiet. Et in fine seq. cap. postquam de Palmis Thebaicus egit, Aegyptiacos nucleos, ἐν τῶν χουμιζήλων φοινίκων, id est ex humilibus decerpi scribit. Idem cap. 150. involucrium fructus palmarum adhuc florentium, etiam Palmam ἐλάτιον ἢ πῶμα (Palmitem Plinius) nominat: & fructus qui sub ea continetur, similiter elaten, quæ à nonnullis βόλαος appellatur. Sic quod in trunci superna parte includitur, ἐνέφαλον Theophrasto, Galeno (cui etiam κορυφή vertex 2. aliment.) & aly Græcis dicitur: at Diosc. ἐνέφαλον ἢ πῶμα, medulla trunci improprie dicitur. Sanè Palma vitalis vis in vertice, ea contra pondus resurgit, & in ea uterq; sexus maximè elucet, in cuius quoque folijs scriptitatum, ut Guiland. de pap. exposuit. Plinius l. 13. & medullam & cerebrum vocavit: Serapio verò Cefilionem.

Ex Theophrasto seqq. sufficiant (quæ pleraque & Plinius l. c.) Palma cortice scabro constat, 1. hist. 8. medullam omnino nullam habere videtur, 1. hist. 9. quæ ad longitudinem tantum apta augeri, 1. hist. 14. folia arundinacea habet, 1. hist. 6 semina protinus post regmen ambientia subeunt, ut nucis & amygdalæ, sed cavitatem nullam habent, sed tota plena atque persolida sunt: tamen humor quoq; quidam, calorq; inest, 1. hist. 18. mas floret, fœmina minimè, sed protinus fructum promit, 1. hist. 22 & quodammodo cacumine gignit, 1. hist. 23. Verùm 4. hist. 7. Palmam pelagicam scribit esse caudice admodum brevi, virgus ferè rectus, quæ subitus exeunt, & c. folijs spinarum acanicarum, erecti tamen, nec circumflexi, & c.

Genera: Theophrasto 2. hist. 8. alia fructifera, alia steriles: illarum alia mares, alia fœmina: sic in fructu differentia: aly nucleum habent, aly eo carent. quidam durum, nonnulli mollem: sic colore, aly candidi, aly nigri, aly flavi sunt: magnitudine, quidam rotundi; veluti mala; aly parvi, cicerum magnitudine. Et Plinio l. 13. c. 4. palmæ genera undequingenta sunt: at clarissima omnium quas Regias appellavere: quia Regibus tantum Persidis servabantur, Babylone nata: plura videantur ibidem: at quas in Caryotarum genere Nicolaos, in honorem Nicolai Peripatetici Philosophi, ab Augusto ita nominatas Athenæus voluit, harum & Aegineta meminit.

I. Palma major.

Palma, Trag. Matth. Dod. ut: Ang. Lac. Turn. Cord. in Diosc. Gesn. hort. Adv. Lob. Cæs. Cast. Acoftæ, Lugd. Cam.

Palma si vè Dachel, Alpino.

Palma major, Bellon. (quæ in Aegypto cellissima) Tab.

Palma Tamara, in insula S. Thomæ, Roëlsio in ep. ad Clus.

Palma dactylifera, Linscot. 4. part. Ind. orient. figur. 14.

Pingunt arborem, dein fractum cum floribus & Spatha.

Spatha, Ang.

Dactyli cum palma elate, Matth.

Palma elate, Cord. in Diosc. Lugd. Tab.

Palmarum fructus, & flores & elate, Dod.

Caryotæ, Carotides, fructus palmæ dactyli, Cast.

Palmarum fructus sive dactyli, Lob.

Fructus dactyli in Italia, Caryotæ verò Dioscoridi & Plinio, Cæs.

Palmarum excelsam sylvã, in Arabiæ deserto Rauvvollius transivit, & tres species Dactylorum observavit: 1. quales ad nos adferuntur: 2. penitus rubros: 3. flavos, primis minores sed sapidiores, qui à Serapione Hayron nominantur.

Palmæ cerebrum sive medullam, ἐνέφαλον Græci vocant, qua vescebantur, ut etiamnum in Alexandria & quidem cruda, cinaræ etenim saporem refert: solent Aegyptij rustici palmas abortivas requirere, quarum cacuminibus excisis, candidam medullam eximunt & venalem proponunt. Varia palmarum genera sunt, spinosum in Creta, differens à Cephaloni sive pumila Palma, Bellon.

II. Palma minor.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Huc referri debet,

Paquouere Americanorum, Theveti.

Musa pacouere Lugd. qui figuram Theveti à priore diversam exhibet.

Hujus folijs gummi Elemni, aliquando & Sacchari panes involvuntur.

XII. Musæ affinis in regno Catay.

Photel; nonnullis Ficus Pharonis, Thevet. Lug.

XIII. Musæ affinis altera.

Banam, fructus in regno Congiano, forma & gustu Musæ Ægyptiacæ: par. 1. Ind. or. l. 2. c. 1.

XIV. Palmam referens arbor farinifera.

Zagu, Ferd. Lopez.

Sagu, Pigafettæ, & ad Clus. cur. post.

Arbor vasta in regno Fanfur, Polo Veneto.

Arbor farinifera, Clus. exot. l. 1. c. 3. & 16. Lugd. & Claudio Dureto.

In Ternate insula Æquatori proxima provenit, cujus summum fastigium in caput orbiculatum instar Brassicæ capitatae extuberat, in cujus meditullio farina, ex qua panes fiunt: sicut etiam apud Amboënses, & panes & alia cum lacte fercula conficiuntur.

Arborem quandam in insula Ternate detruncant, findunt, ligna fissa tamdiu tondunt, dum farina decidat, quam Sagge nominant, ex qua panes candidos quadrilateros conficiunt: part. 5. Ind. orient. At parte 8. panis Sagu Molucensium, ex radicibus arborum confectus dicitur: quare Lerus in descript. Brasiliæ, putat farinam non ex ligno attrito, sed ex radicibus Aypi & Maniot confici.

XV. Arbor exotica fructu dactylis simili.

Arbor tinctoria, Theveti, Lugd.

In regno Senega, arbor ex cujus nucleis oleum expressum cum aqua mixtum, pocula & pileos croceo colore tingunt.

XVI. Genus fructus palmulis simile, sed ut piper linguam exurens, Linsc. part. 3. Ind. or. 10.

XVII. Arbor folijs amplissimis fructu cucumeris forma.

Bonannas part. 7. Ind. or. fig. 4. & part. 5. c. 7.

Bannana: part. 6. Ind. or. & part. 8.

Folia tantæ magnitudinis, ut virum aliquem cooperire possint.

Huc referri potest

I. Ficus Indica fructu racemoso folio oblongo. an Uva quam ex benedicta terra Moyse attulerunt?

Platanus, Oviedo: & part. 4. Amer. c. 28.

Platanus Indica: part. 9. Ind. occid. l. 4. c. 21.

Daracht, Moris ipsa arbor dicitur: Avicenna, Serapio, Rhafis meminere, Paludanus notis in Linscot.

Ficus Indica, Linscot 4 part. Ind. or. 11. & fig. 11.

Pacoire frutex, (ad Musam Matthioli accedere censet) Leri 103. part. Ind. occid. 12.

Platanus sive Bonannas, part. 9. Ind. occid.

At fructus dicitur

Bavanas, Patan, Prian, Quelli Indis, pacona Brasilianis Linscot. l. c.

Paco, Leri l. c.

Pacona, part. 3. Amer. ep. 1 de Brasil.

Poma Paradyfi, Brocardo ter. sanct. desc.

Davanas fructus, part. 2. Ind. or. 4.

Vannanas seu Ficus Indica, in Sumatra, part. 4. Ind. or. c. 4.

Arbor Vannanas: part. 8. Ind. occid.

Genera plura: 1. cæteris crassius, Figos Dorta, Fici aulici Lusitanis dicuntur: 2. minus Seneryn dictum: 3. Cadolyn: 4. ficus nobilissimi Chyncapoloyn nuncupantur, Linscot. l. c.

Folia hujus, quæ ulnam longa, tres Spithamas lata (lapathij aquatici sex pedes longa, duos lata, Leri) in variam supellestem Indis in Goa cedunt, quibus & Turcæ papyri locoutuntur Surculus sæpè 200 ficibus prægnans est, uvarum modo in se compressis: acini ex quibus dependent, sæpè in tantam molem grandescunt, ut à binis bajulis transversa pertica vix gestari queant: Toto anno fructifera est, & Indis comestum quotidianum largitur: Linsc.

Ex folijs in insula Capul, supparum conficiunt, quo corporis partem inferiorem & pudenda tegunt: part. 9. Ind. occid.

Aliæ Platanæ adhuc in India reperiuntur, exiles & candidi, quas in Hispaniola Dominicos vocant: alibi etiam crassiores, & rubentes proveniunt: Joseph Acosta l. 4. c. 21.

II. Ficus Indica fructu racemoso altera. an Ficus Indica circa Acesinum annum nascentis, Theoph. 1. hist. 12. 4. hist. 5. & 2. caus. 14.

an Fructus arboris Gaguey, Oviedo.

Arbor peregrina fructum similem ficui gerens; Clus. exot. l. 1. c. 11.

Huc referre oportet

Fructum exoticum tertium, Clus. l. 2. c. 19.

Palma nucem ferens.

I. Palma Indica coccifera angulosa.

Jausial Indi, id est, nux Indica, Avicennæ.

Nux

Nux Indica, Matth. Adv. Lob. Cæs. Cast. Lugd.
Nux Indica grandis, Cord. hist.

Palma in India nascens, Theophr. Arnano,
Straboni, Guil.

Coccus Indica, Lac. Frag. (ap.

Palma Indica Garziæ, quæ & Elephantis, Lug
Nux Indica 1. & 2. Tab.

Palma nuces Indicas Coccus dictas ferens, Pi-
gafettæ in desc. regni Congiani, sive part. 1. Ind.
orient. lib 2. cap. 1.

Palma Indica sive Cocos, par. 9. Ind. occ. l. 4. c. 26.

Palma seu nucifera arbor Indica, quæ Arabibus
Maro, Indis Tengamaran & Lanha: at nux,
Arabibus Narel, Indis Tenga, Lusitanis Coquo,
Linsc. part. 4. Ind. orient. c. 12. & fig 11.

Palma Indica Cocco vocant ut & fructum: part.
9. Ind. occid. additam.

Cocos sive nux Indica: part. 8. Ind. occid.

Coques nuces, ex cujus corticibus, corbes pa-
rant: part. 9. Ind. occid. additam.

Palma Coccoichne, palma indica nucem Indicâ
ferens, quas Linscottus rotundas pingit, cum ex
Guinea triangulares advehantur, nisi fortè suc-
co plenæ rotundiores sint, Roelsius in ep. ad Cl.
ubi Linscotti figura à Clusio reprehenditur.

Fructus Lusitanis Cocco & Coquen dicitur,
ob tria foraminum vestigia, quibus Cercopi-
theci caput repræsentant: & nucleus inclusus
siccatus, Copra nominatur, qui fructus & vi-
ctum & amictum Indis suppeditat, & omni
tempore nuces fert, Linsc. l. c.

In Caryotarû genere, quas Plinius Nicholaos
appellat, aut quod Pateton vocat, esse volunt.

Liquorem colligunt ex nuce, quem Suram
nominant: & Ambonenses Vinum de palma:
& quomodo vinum ex his fiat, ostendit ad
Clus. cur. post. Ex hoc spiritum eliciunt, qui in-
colis Arack, alijs Fula, sive Mype, id est Vinum
sublimatum dicitur: sed & alio modo distillata
Sura, Uraca fit. In summa ex hac Palma, fructus,
oleum, lac, mel & acetum colligunt: ex cortice
ligneo pocula, ex paleaceis nucum integumen-
tis, funes ad naves, foliorum denique quoque
usus existit.

Genera Cocos seu Palmæ Indicæ quatuor
sunt: 1. nucum jam dictarum, ex quibus Indi
universi omnem suum victum quærent: 2. Lusi-
tanis Arraquero: quæ Attecam fert: 3. dactyli-
fera, Tamar: 4. Lantor dicta, ex quo Indi papy-
rum suum quærent: 4. part. Ind. or. c. 3.

II. Palma coccifera figura ovali. (Garz.
Coccus de Maldiva, Garz. Acoftæ, Frag Clus. ad
an Nucum genus peculiare contra venena, in
insula Melandyna, Linsc. part. 2. Ind. or. c. 15.

Fructus argento includuntur, ut & priores:
aliquando prægrandes admodum, interdum
exigui in littus ejeti reperiuntur.

III. Palma Javanensis longissimo folio.
Lantor, è Coquos seu Nucum Indicarum classe,
folia viri longitudine proferens, part. 4. Ind. or.
c. 3. & 6. fig. 15.

Fructum fert pusillum Cerasi magnitudine,
qui nucleum carnos dictum continet: hanc Pal-
mam aliqui primæ fœminam existimant.

IV. Palma coccifera ex Guinea.
Avellanæ Indicæ species, Matth. Lugd.

Avellana Indica, Lob. Tab. (Garz.

Fructus cum Cocco affinitatem habens, Cl. ad
Palma Ady Roellio in epist. ad Clus. qui an sit
Palmæ Caryotides Diosc. & Galeni, dubitat.

Fructus Abariga incolis, Caryoces & Carcos-
so Lusitanis, Citri, mali magnitudine, ex cujus
pulpa oleum exprimunt, id edulij miscentes:
ex germinibus succum colligunt, quo ut Vino
inebriantur.

V. Palma coccifera Brasiliana.
Sabucaje pomo est ambobus pugnis ampliore,
forma calycis, in quo nuclei amygdalinis simi-
les, etiam sapore, Lero 3. part. Ind. occid. c. 12.

VI. Avellana angulosa villis obsita si modo
à priori diversa sit.

Fructus peregrinus, cum priore magnam simi-
litudinem habens, Clus. exot. l. 2. c. 29. Lugdun.
Tab Ger. hujus nucleus pro

Fructu peregrino, proponitur à Clus. Lug. Tab.

VII. Palma coccifera minor. (Ger.
Palmitas quarum aliquas fœmellas dicunt, quæ
vinum nullum proferunt, sed fructibus abun-
dant, quorum nucleus juglandis magnitudine,
cujus cortice aperto, tres in eo nuces, avellanis
similes: part. 6. Ind. or. c. 12.

VIII. Palma cujus fructus Cuci.

Κυμωφίρον inquit Theoph. 4. hist. 2. similis Pal-
mæ, similitudinem in caule & folijs repræsen-
tans: quæ cum aliquantulum increverit bifida
fit, iterumque horum utrumque pari modo di-
viditur: virgas breves nec multas profert: fru-
ctum fert magnitudine qua manum impleat,
rotundum & oblongum, colore flavicante, suc-
co dulcem & gratissimum, non congeltum ut

Palmæ, sed per singula discretum, nucleo magno vehementerque duro, &c.

Cuci Plinio l. 13. c. 9. qui eadem ferè quæ Theophrast. habet.

Cuciophera, Matth. Cam. ep. Lugd. ap. Tab. Ger. Cuciophoron, Ang.

an Nux Indica minor, Cuci Theophrasti, Cord. histor.

Bdellij fructus Cortusi, Clus. hist. Lugd.

Perseæ, hunc fructum adpinxit, Lugd.

Cuci fructus, suo pulvino nudatus, Clus. hist.

Cuci fructus, Linsc. part. 4 Ind. or. fig. 18.

IX. Nuci Indicæ majori affinis fructus Brasilianus.

Fructus exoticus quintus binis foraminibus parte anteriore, Clus. exot. l. 2. c. 16.

X. Nucula Indica ex Guinea.

Nucula Indica, Adv. Lob. ico.

Nux altera, Clus. exot. l. 2. c. 26.

Nucula Indica secunda, ad Clus. cur. post.

Ex folijs liquor exprimitur, aut ea in aqua decoquantur, eoque pro potu utuntur: at ex fructu panem suavem conficiunt.

XI. Palma cujus fructus sessilis Faufel dicitur. Faufel Serapioni: Filfel & Fufel, Avicennæ.

Avellana Indica, Matth. qui una tabella triplices fructus pingit, ut & Lugd. hic tamen & nucem ex Clusio adposuit.

Faufel, id est Avellana Indica, Cord. hist. Frag.

Faufel sive Areca, Garz.

Areca sive Faufel, Clus. in Garz. Lugd.

Avellana Indica cujus fructus Areca, Acoftæ.

Areca palmæ species, Scalig. Vartomanno, cui fructus Coffol, & Lug. Romano Chofola, Lugd.

Areca, Cast. Tabern. Ger. hi duo & arborem & fructum, tam hujus quàm sequentis, una tabella proponunt. (Lob.

Faufel cum suo involucro & eodem exutū, Adv.

Nuci Indicæ affinis fructus, Areca, Cæf.

Palmæ Indicæ altera species, quæ Lusitanis Arequiero, quæ fructum Arecca seu Faufel parit, Linsc. 4. part. Ind. or. c. 5. & fig. 11.

Arecca & Arrequa, Supary, Arabibus Faufel fructus dicitur, Linsc. 4. part. Ind. or. c. 16.

Genera tria: 1. latere uno pressior, altero latior & major: 2. minus, nigricantius, durius, Checanyon dictum 3. à cujus masticatione homo ac vino inebriatur, Linsc. l. c.

XII. Palma cujus fructus oblongus Faufel similis.

Avellanæ Indicæ genus oblongum, Clus. in Garz. Lob.

Nux oblonga quæ Faufel cum suo involucro magnitudine æquat, Lugd. cui Avellana Indica. 4. ordine in tabula.

XIII. Palma fructu nuce juglandis minore & rotundiore.

Alia species Coquillo dicitur, in Chile fructu suaviore, part. 9. Ind. occid. l. 4. c. 26.

XIV. Fructus exoticus Faufel affinis.

Fructus exoticus 2. à Clutio, Clus. exot. l. 2. c. 23.

XV. Fructus Javanensis quadrangulus cortice reticulato spadiceo.

Peregrinus fructus τετραγώνος prægrandis, alterius Palmæ fructus fortè, Clus. exot. l. 2. c. 5.

Hunc cum pluribus alijs à D. Hoofft Guillemi, Amstelrodamo accepi.

XVI. Nucis de Coucul quæ gemini pugni magnitudine sit, quæ parvis granis esui aptis, atque Avellanæ instar dulcibus plena sit, meminit Bellonius obs. l. 1. c. ult.

XVII. Couroq, fructus Brasilianis, ex quo oleum exprimunt curandis vulneribus præstantissimum: Lerus, vel 3. par. Ind. occid. 10.

Palma squamoso fructu.

I. Palma conifera ex Guinea squamis ad pediculum conversis.

Palma pinus sive conifera, Adv. Lob. ico.

Palmapius sylvestris, Lugd.

Peregrinus fructus squamosus, Clus. in auctar. ad exot.

Fruticis aut arboris exoticæ ramus cum fructibus squamosis, Clus. cur. post.

Includitur nucleus durus, venosus, qualis interdum pro insigni aliquo lapide obtruditur.

II. Palma conifera squamis sursum cōversis. Fructus peregrinus abiegnæ nuci similis, Clus. exot. lib. 2. cap. 3.

III. Palma conifera squamis à prioribus differens.

Palmapius sive conifera Penæ, Lugd.

Palmapius, Cast. app.

Palma conifera, Tab.

IV. Fructus squamosus orbicularis major juglandis magnitudine.

Fructus peregrinus squamosus tertius, Clus. exot. lib. 2. cap. 3.

V. Fructus squamosus orbicularis minor, avellanæ magnitudine.

Fructus peregrinus squamosus secundus, & fructus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Anacardus sive Anacardium: Persea forte Plinij Cæs.

Variat: nam quod in Malavar, oblongiore porrecto collo est, eo quod in Sunda prodit.

VI. Anacardij alia species.

Acajon, Theveti, Lug Leri 3 par. Ind. occ. c. 12.

Cajous Acoftæ, Cluf. ad Garz. Lugd. Ger.

Cajos, Linc part. 4. Ind. or. 9. & fig 13.

Castaneæ quæ ex Indijs adferuntur: Rondil. cap. de memoria deperdita.

Anacardij aliud genus, quod Cajous, Frag. Tab. Fructus peregrinus 7. Cluf. ex. L. 2. c. 30. & in tab. altera, Lug. Tab. Ger. nux est Cajous immatura.

Fructu ovi anserini forma, cujus extremo nux leporini renis figura (cujus nucleus suavissimus) adnascitur: ex fructu Canibales potionis genus conficiunt.

Arbores venenata.

I. Arbor fructu orbiculari venenato.

Penoabfou Theveti, Lugd.

Arbor in America portulacæ folijs, & in fructu quolibet nuxes senæ amygdalis similes, in singulis singuli nuclei, ad vulnera sananda, ut & oleum ex ijs expressum, utile.

II. Arbor fructu pilæ magnitudine.

Arbor venenata 1. Theveti, Lugd.

Hujus succo Canibales sagittas imbuunt.

III. Arbor succo venenato, radice esculenta.

Arbor venenata alia, ex qua scarificata succus mortifer emanat, radice tamen esculenta, ex qua farinam; qua vescuntur, faciunt, Thev. Lug.

IV. Arbor fructu venenato, radice venenorum antidoto.

Arbor Baxama, cujus & umbra & fructus suffocant: cum tamen radix in alijs regionibus, venenorum antidotus sit, ut & fructus qui Rabaxit vocatur, Theveto, Lugd.

V. Arbor brassicæ folio excelsissima Americana.

Uhebasou fructu pedis longitudine, quo apum examina nutriuntur, Theveti, Lugd.

HERBAE ET ARBORES
admiranda.

I. Planta sanguineos sudores excitans, in epist. ad Monard.

II. Herba mortem aut vitam in morbis prænuncians, Monard. Lugd.

III. Babaras in Judæa radix colore flammæ as similis, circa vesperam veluti jubare fulgurans: quæ accedentem & evellere cupientem

tam diu refugit, nec prius fugam sistit; quam urina muliebri, aut menstruo sanguine conspersa fuerit, Joseph. de bello Judaico.

cum Aglaophotide sive Cynospasto terrestri Æliani: marmaritide Democriti: Cynocephalia & Osiritide Apionis: moly, Herperi: & pœonia non Dioscoridis, sed Galeni, nisi fallor, convenit. Guil. pap.

Baaras aut Babras Josephi, ex loco natali, Cast.

IV. Frutex Tartaricus.

Agnus Scythica, Borametz, Sigif. Baroni ab Herberstein in hist. Moscovitica, Scalig. Lugd. Borametz Tartarica, Claud. Dureto, qui eum pingit.

Ex semine Melonis magnitudine crescit figura agni, quem omnibus partibus repræsentat & pro carnibus pilos gerit singulari cornu specie, & radix ad umbilicum surrigitur.

V. Arbor veneros stimulos domans: in epist. ad Monard.

VI. Arbor folijs ambulatibus, Pigafettæ.

Arbor in insula Cimbabon, Costæo, Guil. pap.

Arbor mira cujus frondes repunt, Scalig.

Arbor folijs virentibus & ambulatibus, Dureto, qui eam pingit.

In insula Cimbabon, arbor folijs Mori multum similibus, parte utraq; binos pedes breves & acutos habens, quæ ubi tanguntur, diffugiunt.

VII. Arbor Malavarensis folijs tactu se contrahentibus.

Arbor in provincia Pudefetan in Asia, Nicolao Conti, Poggio Florentino, Cardano.

Arbor pudica, Scal. Dureto, qui arborem pingit.

Arbor verecunda in Pudefetania, Costæo.

Planta in Peru nascens, cujus folia contactu siccantur, Francisco Lopetz: quam tamen Acuan verum aliqui putant, Clusio monente.

Herba pudica, Lugd.

an Arbor circa Memphim, Theophr. 4. histor. 3. nascitur peculiaris quædam arbor circa Memphim, non folijs, vel ramis, vel tota forma peculiare quid sortita, sed eventu: facies enim ejus spinosa, folium filicibus (pennis Plinius) non absimile: sed cum ramulos quispiam cõtigerit,

folia veluti arefcentia & languescientia cõtrahunt, deinde paulo post ad vitam redire. Idem fere Plinius l. 13. c. 10. Huic arbori affinis herba, quam l. 10. f. 2. sub Herba viva proposuimus.

II. Arbor aquam fundens.

Arbor perennes aquas è folijs exudans, Benzoni in insul.

in Insul. Canar. descr. vel Ind. Occid. par. 6. ubi & figura habetur.

Arbor mediocris magnitudinis in Insula Ferro, cui similis in toto orbe non invenitur, Linsc. part. 3. Ind. Or. c. 5.

Arbor in Ferro Insula, quæ incolis Garoë: Hispanis Sancta: veteribus historicis Til vocatur, par. 8. Ind. Orient.

Vide & Cardanum 6. variet. rer. 22.

Ombriou sive Pluvialem Plinij & Solini, hanc Insulam suspicantur. Plin. l. 6. c. 32. in Insula Ombriou vocata, arbores similes Ferulæ, ex quibus aqua exprimitur: ex nigris amara, ex candidioribus potui jucunda. Verum Benzo & Linscottus, arbori folia Juglandis, quanquam paulò majora & perpetuò viridia, tribuunt, quæ fructum habet in cortice glandis instar pendentem, cum nucleo suavissimo & valde aromatici gustus, par. 8. Ind. Oriental.

In tota Insula nulla aqua reperitur, præter eam quæ ex illa arbore manat, quæ perpetua ac densa nebula, ubi solis æstus non flagrat, circumdat.

IX. Abores quibus ædiculæ superstruuntur.

Cerbas sive Cerbas arbor maxima in Ind. Occident. quam homines quatuordecim simul complecti nequeunt, Oviedo, Cardano, Francisco de Bello foresto.

Cerbas arbor in Nicaragua, quam quindecim complecti non possunt. Tantæ crassitie, ut Indi ædiculas supra construant, Petrus Martyr: pingit Claudius Duretus: vide & part. 6. Ind. Occid. 61.

Ceyba arbor, Leri de Bras c. 12.

Ceyuas arbor grandis in India, ex quibus Indis suas Canoas fingunt & excavant, 9. par. Ind. Occident. l. 4. c. 30.

Ligno est fungoso ut Suberis: fructu lana referto & semine bombacis.

Quomodo Indi in arboribus domicilia habeant, duabus figuris exprimitur, in parte 6. Americ. & istorum ædificiorum meminit etiam Petrus de Cieca part. 1. Chronicæ Peruanæ c. 12. & 27. & 29. quæ valde capacia esse scribit, ut plures etiam integras familias capere possint.

X Arbor in summo cacumine saltem frondes minimas parturiens, ex cujus trunco integro, Canoas suas exstruunt, Linsc. p. 4. Ind. Or. fig. 21.

XI. Licondo, arbor tantæ magnitudinis, ut sex viri brachijs expansis vix possint circumdare, & tantæ magnitudinis, ut 200. viros cum ar-

mis & remis capere possint, ex cujus trunco excavato scaphas conficiunt in regno Congiano, part. 1. Ind. Orient. c. 4.

XII. Rattiak arbor, ex qua in Virginea lintres fabricant, 1. part. Ind. Orient.

XIII. & XIV. Yga, Yuvera, arbores in Brasilia quas integras decorticant, cortice illæso, ex quo scapham parant, quarum singule triginta armatos vehunt: nam cortex pollicaris crassitudinis, quatuorpedes latus, quadraginta longus: par. 3. Ind. Occid. l. 3. c. 25.

Sic ex arboris Yuire vocatæ cortice, tiliæ per similia, funes conficiunt: Leri de Brasil. c. 14.

Lintres singuli, ex cortice arborum detracto constant, quos Ygat nominant, tantæ amplitudinis, ut singuli quinquaginta homines capiant: idem capit. 13.

XV. Gelsomoro arboris ab incolis dictæ cortex, in quibusdam Indiæ locis pecunia est: Pligafetta in desc. regni Congiani lib. 1. c. 4.

XVI. Pindo herbæ caules aut Palmarum ramos, ad januas ædium Brasiliæ adponunt, Leri de Brasil. c. 13.

Arbores anattifera.

I. Arbor ex cujus ligni putredine vermes, & ex his Anates viventes & volantes generantur, Claud. Duretus arborem pingit.

Hector Boëtius in desc. Scotiæ in Insulis Hebridibus, Klaki avem nominant, in quibus vim procreandi potius, quam arboribus inesse, &c. quæ citantur à Cardano l. 6. de Var. rerum, dubitatione profus digna dicens. Polydorus Virgilius pro fabula habet.

Olaus Magnus scribit, è lignis putridis fungos primùm enasci, ex his aves maritimas, quæ piscibus vivant. Idem confirmat Cornelius Scribonius in epit. hist. de gentibus Septentrion. Alexander ab Alexandro de diebus genialibus: Antonius Torquemada in suo Hexamero: Joh. Baptista Porta in phytognom. Abraham Ortelius in suo theatro. Sic Syl. Giraldo in hist. Hiberniæ, Bernacæ dicuntur, quæ anatibus palustribus similes, sed minores.

Bernacles, Ad. & Lob.

Britanniæ conchæ anattifera, Lob. belg.

Anattifera concha, Lon.

Ex surculis arborum conchæ anattifera, Lugd.

Conchæ anattifera ex arbore dependentes & trunco adhærentes, Aldroand. de avibus, & lib. de testaceis.

Conchæ vulgo anatifæræ, non sunt fructus terrestres, neque ex ijs anates oriuntur, sed Balani marinæ species, Colum.

In navigat. tertia Hollandorum per Norvegiam in Chinam Ann. 1596. sive in par. 3. Ind. Or. hæc habentur: hoc loco Anserum rubentium ova magno numero collegimus: cujus generis anseres quodannis magna copia in Hollandia ad Wiringam capiuntur: qui quo loco sua ova excluderent, hætenus nemini adhuc comperitum fuit, cum multi eosdem in Scotiæ arboribus nasci, frustra contenderint.

II. Arbor ex cujus fructibus in aquam delapsis anates prodeunt, Claud. Dureto, qui ejus figuram proponit.

Arborem in Scotia apud Orcades Insulas reperiri audio, cujus fructus avem Anatum formam habens, producit, Æneas Sylvius in descript. Europæ.

Arbores in Scotia quarum fructus folijs involutus, si in aquam decidat, in avem transmutatur, quam avem arboream vocat, Seb. Munsterus in Cosmogr. Saxo Grammaticus etiam meminit.

Arborum quarundam fructus similes conopini, si in mare decidant, in aves transeunt, quibus etiam in Quadragesima uti licet, Joh. Boterus in sua relat. De his etiam Pierius Valerianus in suis Hieroglyphicis, & Andreas Thevetus, in sua Cosmographia.

Fructus ostraceis non dissimilis arboribus nascens, in tanta copia, ut folium vix cerni liceat: par. 8. Ind. Occid. descr. navig. 1. ipsius Drake.

In Guajana, Ostrea in arboribus, & non in terra crescunt, quod in India Occidentali & alijs lo-

cis frequentissimum est: quam arborem Thevetus in sua Gallia Antartica c. 26. describit, addita imagine peregrini cujusdam fruticis: describitur etiam à Plinio l. 13 c. 25. par. 8. Ind. Occid. in hist. Raleigh.

III. Arbor cujus folia si decidant super terram, in aves volantes si verò in aquam, in pisces mutantur, Claudio Dureto, qui figuram fingit.

Cornu plantabile.

Coronidis loco de Cornu plantabili quædam ex Hugonis Linschotani historia Indica, quæ par. 4. Ind. Or. habetur, qui cap. 17. hæc refert, in Goa Insula, ad hujus nominis civitatem, juxta murorum terminos, locus quidam discretus est, quo omnis generis pecudes mactare solent, in quo animalium cælorum cornua passim objecta jacent, non solum ceu nullius apud Indos usus, sed præcipuè hanc ob causam longius obijciuntur, quod Indis haud exigua contumelia sit, si ei cornu ostendatur, ædibusve objiciatur: ita ut cornu ostendenti, à magistratu pœna constituta sit. Hæc cornua, si illo loco aliquandiu jacuerint, radices in terram defigunt, medulla ejus in plurima quasi filamenta dissecta & protuberante, & hoc modo in solum se immitte: radix brassicæ similis: sicut plures meis manibus evulsi, duas tresve spithamas elongatas, id quod nullo uspiam terrarum angulo similiter fieri compertum est. Hujus causam veram & immotam qui scrutaretur & assequeretur, nemo quod sciam, uspiam comparuit: nam & terra, in omni illo confinio, valde saxosa & lapidosa est, &c.

S O L I D E O G L O R I A .

CON-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

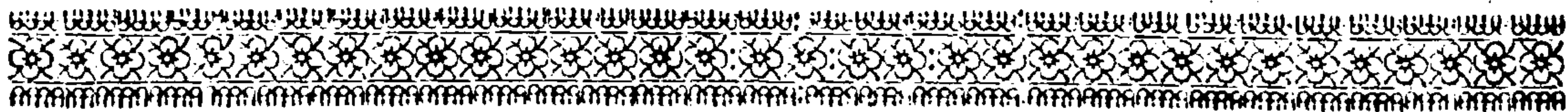
Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

APPENDIX.

ALIQUOT PLANTARUM DESCRIPTIONES ADPONERE LUBET:

Ad pag. 75. post Allium Pyrenaicum ponatur.

ALLIUM sive Moly Virginianum: folijs est gramineis angustis, palmaribus, nervosis acuminatis, per margines nonnihil asperis, & cauliculos superantibus: cauliculis semipalmariibus, umbella ceu in Moly luteo insidet, quam flores plures purpurocærulei oblongis pediculis donati, ijq; trifolij insident: at umbellæ folia bina oblonga, ut in Allij sive Moly montani speciebus, sed latiora, subjiciuntur. Hoc Phalangij Virginiani nomine Lutetia ex horto Jo. Robini, D. Georgius Spörlinus Basileensis, Medicinæ candidatus, in hoc studio versatissimus, unà cum alijs multis, Anno 1622. misit.

Ad pag. 138. lin. 21.

BOTRYS ambrosioides Mexiocana: radice est oblonga, fusca, capillaribus fibris cincta, intus candida: caule pedali, etiam altiore, sed cubitum non superante, eoq; subrubente quandoque, rotundo, striato, pilis levissimis & rarissimis aspersis: folijs pallidè virentibus, Atriplicis sylvestris vulgaris forma similibus, oblongis, sinuatis, pediculis oblongis donatis & absque ordine caulem ambientibus: ad singulorum exortum, ramuli unciales, ut in Atriplice emergunt, pluribus velut capitulis alternatim dispositis, onusti, quibus singulis foliolum exiguum subicitur, quibusq; apertis flosculi exigui, luteoli, ut in Botry conspiciuntur, hisq; semen minutum copiosumq; succedit. Planta annua est, ex semine deciduo sese propagans. Et licet tota planta primo intuitu Atriplicem referat, ita ut Atriplex Mexiocana dici possit: attamen propter odorem gravem quidem, sed non ingratus, & saporem aromaticum ad Cuminum accedentem, & propter florum & seminum copiam, ad Botrym referre maluimus: hocq; primum nomine Parote Mexiocani in horto Cl. Doctoris Plateri Anno 1619. crevit.

Ad pag. 141. lin. 34.

MILLEFOLIUM aquaticum cornutum minus: hoc priore longè minus, quod pro radice fibellas capillares tenuissimas habet: ex qua cauliculi palmares, pilo tenuiores quos foliola plura, etiam quovis pilo tenuiora & brevissima orbiculatim ambiunt, quæ simul juncta lentis magnitudinem non equant: ex quorum medio pedicelli tenuissimi prodeunt: flores necdum observavimus. Hoc in fundo paludum Michelfeldensium D. Spörlinus, Anno 1621. reperit.

Ad pag. 184. inter Aconitum & Doronicum.

DORONICUM Americanum laciniato folio: folia habet atrovirentia nonnihil hirsuta & aspera, in quinas lacinias divisa, quarum quælibet uncias quinq; vel sex longa, duas lata, in acumem desinit & per margines profundius incisa est: quarum tamen media in summitatè trifida: caulis est rotundus, striatus, lævis, circa cujus summitatem folia ex rotunditate acuminata, non quidem laciniata, sed per margines profundius incisa: caulis summo flos magnus luteus Doronici forma, solijs luteis oblongis discum ambientibus, quare ad Doronicum retulimus: licet Aconiti Americani nomine Lutetia D. Spörlinus miserit, (ex horto Vespas. Robini Botanici Lutetiani seduli, à quo multa nos expectamus) & ad viri altitudinè assurgere scripsit.

Ad pag. 242. lin. 28.

LYSIMACHIA lutea corniculata: planta est ramosa ad viri altitudinem assurgens, forma ad Lysimachiam latifoliam purpuream siliquosam accedens: hæc ex radice oblonga alba, digitalem crassitudinem superante, paucis fibris capillata, caulis exfurgit initio rotundus, at supra medium, ob plurimos ramos angulosus, subcinereus, lævis, statim à radice in breviores, mox majores ramos, hicque in alios latè expansos, brachiatus, qui rotundi, paucissimis pilis donati,

nati, hinc inde maculis parvis rubentibus variegati, ex quibus tanquam ex poris pilus pro-
dit. Folia statim ad radicem plura, oblonga,
palmum superantia, latitudinè unciam vix ex-
cedentia, quæ crassa, pallidè virentia, lævia, in-
acutum desinentia: quorum inferiora quando-
que laciniata, reliqua verò obscurè sinuata, per
quorum medium costa alba, ut in *Lysimachia*
Chamænerion dicta, excurrit: ex alarum sini-
bus pediculus articulatus & rotundus prodit,
cujus pars supra articulum triuncialis fistulosa,
cui flos magnus, flavus, quadrifolius, extra fo-
lia effertur: qui cum primo florere incipit, qua-
drangulus est, quo aperto, verùm Sole tantùm
lucente, in ejus medio stilus conspicitur, qui
viridis ad articulum usque descendit, & apici-
bus quatuor sulphurei coloris, crucis in modum
dispositis, donatus est, quem stamina octo cir-
cumstant, quorum quatuor singulis folijs adpo-
sita, alia quatuor ipsis interjecta sunt: hisque
singulis capitulum oblongum albicans insidet.
ipsi verò flori, calycis in modum, folia quatuor
oblonga, angusta, pallida subjiciuntur. Flos
odoratus est, nonnihil ad Keiri, vel potius Li-
liaspodeli lutei odorem accedens, ultra diem
non persistens; cùm is qui sub vesperam aperit-
tur, ad sequentis diei vesperam flaccescat, unde
Ephemerum dici meretur. Florè, cum pedicello
ad articulum delapso, altera pediculi pars se-
squiuncialis, sensim ad uncias binas, etiam ter-
nas oblongatur, & in siliquam sive corniculum
abit, & propter semen copiosum, nigrum, par-
vumque quod continet intumescit: quod ubi
maturuit, ipsa cornicula quæ utrinque ad cau-
lis latera numerosa sunt, in quatuor partes di-
viduntur. Hujus semen, *Lysimachia* Virginia-
næ nomine anno 1619. Patavio accepimus,
quod Vere satum, tota æstate & hyeme sine
caule remansit: at sequenti anno, circa Veris
finem caulescere, & Junio florere cœpit: nunc
verò ex deciduo semine (annua enim planta
est) autumnò delabente, singulis annis in hor-
tulo meo copiosè & usque in autumnì finem
flore. Matthioli *Ephemerum* esse suspicatus
sum, sed cùm nullas, nisi *Dioscoridis*, notas ad-
posuerit, nil pronunciare licet.

Ad pag. 258.

LITHOSPERMUM angustifolium umbella-
tum: cauliculo est palmo minore, rotundo,
quem folia strictissima, oblonga, nonnunquam

utrinque bina, ambiunt, in cujus summitate
flores quasi in umbella dispositi, cærulei, parvi,
oblongi, cavi, per ora in quinque crenas divisi.
Hoc ex horto Patavino, ante plures annos D.
Heyl, nunc Dantisci medicus, attulit.

Ad pag. 268.

VIRGA aurea Mexicana: ex una radice cau-
les plures, nonnihil tamen reclinati, assurgunt:
circa quos folia palmaria, sesquiunciam lata,
crassiuscula, splendentia, in summitate tamen
multo breviora: ex foliorum alis ramuli pro-
deunt, quibus flores saturatè lutei, sursum spe-
ctantes & unam tantùm caulis partem occu-
pantes, insident. Lutetiæ in horto Robini D.
Spörlinus collegit.

Ad pag. 299.

VITIS Virginiana: folijs est *Vitalbæ* non-
nihil similibus, sed multo latioribus, rotundio-
ribus & tenuioribus, viticulis suis alte scan-
dens, & suis clavibus arbores comprehen-
dens, cujus fructus corymbis hederaceis similes
esse dicunt. Lutetiæ in horto Robini D. Spör-
linus legit.

VITIS Canadensis nomine, ex eodem horto
misit alterius fruticosæ plantæ folia, tria in uno
pediculo, instar foliorum *Trifolij* disposita, pe-
diculo longo glabro, folijs latis, crassis: quod
si pediculis aculei additi forent, arboris Coral,
quam Clusius in *Append. histor. suæ rar. plan-
tarum* descripsit, pronunciam.

Ad pag. 414. post lin. 37.

II. Rhus Virginianum: arbuscula est *Rhoë*
vulgari major, folijs multo majoribus, acutio-
ribus, mollioribus & viridioribus, quorum
quælibet pinna, uncias quinque & sex longa
sunt, & sequentis quod ex *Tupinambault* ha-
bemus, longiora, latiora, profundius crenata &
viridiora: folia verò superiora *Jasmini* albi
folijs similia sunt: rami ex stipite pullulantes,
tenella cervorum cornua, ex cranio modo
erumpentia, referunt: similiter enim hirsuti
sunt, eundem colorem, eandem figuram habent:
spicam, *Rhoë* vulgari multo majorem habet.
Ex eodem loco habemus.

Ad pag. 444. b.

PRUNO Sylvestri affinis Canadensis: frutex
est sesquicubitalis, caule lignoso, rotundo, atro-
rubente cortice vestito, in ramulos brachiato:
folia habet *Rutæ Hypericoidi* similia: flores,
Pruni sylvestris floribus similes, sed multo

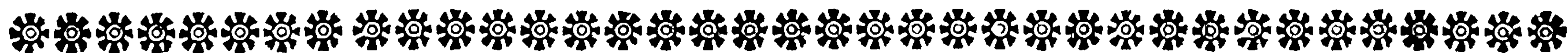
minores, copiosos, candidos, pediculis oblongis uncialibus & capilli modo tenuibus, caliculis virentibus sustentati, insidentes; in quorum medio, filamenta plura exigua & tenuissima: flos nullo fructu succedente, Luteriæ in horto Robini decidit: qui Hypericum frutescens nominat, & à Canada allatum asserit.

Ad pag. 432.

RICINUS Americanus folio Staphisagriæ: hujus ramum habemus cubitalem ferè, lignosum, crassum, rufescentem & circa foliorum exortum hirsutum, quem folia pallidè virentia, pediculis oblongis & hirsutie asperis donata, ambiunt: folia inferiora, ad foliorum Ficus formam nonnihil accedunt, & in lacinias quinque divisa sunt: superiora verò, quæ Staphidis agriæ folijs similia, in ternas lacinias secta sunt: omnia verò per circumferentiam crenis acutis exasperantur & nonnihil pubescunt, ita

ut attactu mollia sint: caulis summitas in ramulos aliquot villosos dividitur, quibus flores quinquefolij, ex intensa purpura rubentes (ut figura pictor expressit) insident. Plura non licet, cum solum ramum siccum, cum figura coloribus illustrata, Ricini Americi folijs Ficus nomine anno 1621. Verona ab insigni Pharmacopœo & Botanico, D. Johanne Pona, una cum alijs elegantissimis acceperimus: & quotidie, ex Illustr. & Magnifici Dn. Nicolai Contareni Senatoris Veneti, instructissimo viridario, multa pulchra & exotica, ipsius opera, accipimus: pluraque quotidie ab ejusdem filio Francisco Pona, Philosopho & Medico apud Veronenses clarissimo expectamus, & non solum plantas & semina; verum etiam Naturæ *παύλιον* Parentis sui, duplici Indice ab ipso complexum, veluti nuper ad nos perscripsit.

A P P E N D I C I S F I N I S.

L A V S
C O G N I T I O N I S S I M P L I C I U M.

ORIBASIIUS XV. COLLECTAN. CAP. I.

Simplicium medicamentorum & facultatum quæ in eis insunt, cognitio ita necessaria est, ut sine ea nemo ritè medicari queat: ita enim magna nobis suppetit copia, & nos in quacunq; temporis opportunitate medicamenta facillè comperimus. Valet enim eadem notitia ad composita remedia conficienda: præterea verò ad eorum vires Universales inveniendas, pertinet, & quod artus est apud omnes patefacit.

AETIUS TETRAB. II. SECT. IV. CAP. LI.

Omniium simplicium pharmacorum vires nosse oportet eum qui aliquod compositum est factururus: qui enim eas noverit, etiam eis, quæ ab alijs composita sunt, rectè utetur; maximè cum indefinitè descripta fuerint.

FERNELIUS IN SUA MEDENDI METHODO.

Simplicium cognitio, collectio, delectus, expurgatio, conservatio, preparatio, correctio & miscendi industria seorsim ad Pharmacopœos referuntur, ac pertinent: quorum tamen & Medicum imprimis gnarum, peritumq; esse oportet, siquidem apud artis ministros auctoritatem, dignitatemq; suam retinere ac tueri velit, quos docere hac ipsa debet.

M O N Ω
T Ω T P I Σ M E Γ I Σ T Ω
Θ E Ω
T I M H K A I Δ O E A
E I Σ A I Ω N A.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X.

num	520	Amomum Cord.	138.484 b.	Anthedon Theoph.	453 b	Arachida Cæf.	88 b
Alnus ejusq; species	428. bac-	Lob.166. Germanicum	154	Anthemis 135. eranthemos		Arachidna Belli	345. Col.344
cifera	ibid. b	Amomum Ang.	412 b. offi-	Lugd. 142 b. Dalech.	178.	Arachidna 90 b.	Theophr.
Aloe ejusq; species	286. suc-	cin.Lob. 412. Clusij	413 b.	Theoph.	454 b	Cluf.	167
cus	495	Ponæ	413. quorundam	Anthemon 204 b. phyllodes		Aracle potus	24 b
Alepecuros graminea	328 b.	Clusij	411 b	Theoph.	ibid.	Arachus ejusque species	345.
Theoph. Ang.	4 b. mon-	Amomum falsum Gef.	455 b	Anthera	330 b	Fuch.338 b. latifolius Do-	
rana Lugd.	235 b	Amores	91	Anthyllise ejusq; species	282.	don.	351
Alpenstraut Lon.	236	Ampiloprasum 72 b.74. pro-		prima Dios.Cæf. 288 b. al-		Aracus Cæf. 345 b. Dod. 344.	
Alpina Gazæ	429 b	liferum	75	tera Cluf.249 b. altera Cæf.		Matth. 343. Tab.	345
Alpineanthemos Thal.	191 b	Amusa	507 b	267 b. altera Lugd. 289.		Aralda Gef.	243 b
Alpine ejusq; species	250. al-	Anabasis Dodon.	15 b	montana Lugd.213 b. falsa		Arantia marina	369 b
pina Schwænc. 191 b. e-		Anacampseros Gesner.	287	Cam.	289	Aratoucon fructus	406 b
jusq; species	251	Anacardium	511 b	Anthyllis altera Dod.347. Lo-		Arbor aquam fundens	512 b
Alpine Cæf. 122 b. cornicula-		Anacok Clusij	341	bel.486 b. claviculata Lug		Arbores admirandæ 512. ædi-	
ta 204 b. hederulæ 231 b.		Anadendromalache Gal.	315	351. leguminosa Lob.332 b		culas sustinentes 513. ana-	
lutea 252. minima Taber.		Anagallis ejusq; species	252	Anthylloides Thal. 289. mi-		tiferæ 513 b. siliquas feren-	
108 b. nodosa	251	Anagyris ejusq; species	391	nor	282 b	tes 404. venenatæ	512
Alpine hirsuta ejusque species		Ananas Lugd.	384 b	Anthora 184. Avicennæ	36	Arbor Braûlia 393. citrifolio	
251 b. myosotis Lob.	254	Anapallus	458	Anthriscus Lugd.	152 b	465 b. contrariarum facult.	
Alpine palustris ejusq; species		Anblatum Dodon.	88	Antiphates Lob. 366. Ponæ		457 b. contra fluxum 408	
251. petræa Tab.285. pur-		Anchula ejusque species	255.	366 b.		b. Cochinille	458 b
purea Lugd. 205 b. trida-		Dod.256. Cord.257. dege-		Antirrhinum ejusque species		Arboris cortex ad rheumatis-	
tylites alpina 284 b. ver-		ner 258. sylv. Thal.	254	211. Diosc.Cæf. 250. Tra-		mos	427 b
na	210 b	Andirian Rhafis	480 b	gi	100	Arbor paradysæa 488 b. pe-	
Alpines facie Colum.	122 b	Andrachnes Theoph.	460	Antonii herba Gef.	245 b	regri. ex Guinea Cluf. 461	
Altercum	169 a	Androsace ejusq; species	367	Antophylli	411 b	b. Laurocerassi folio ibid.	
Althæa ejusq; species	315	Androsace Ang. 219 b. altera		Aparaepo	184 b	Arbor piperis 455 b. pudica	
Altit Avicen. herba 156. suc-		Matth. 251. Bellonij	15 b	Apargia Dalech.	127 b	512 b. rupturas curans 458 b	
cus	499 b	Androsæmum Lon.279. ejus-		Aparine ejusque species	334.	sancta 416 b. sine folijs 411	
Alubias de Indias	340	que species	280	major Plin.	257 b	Arbor tinctoria 508. tristis	
Allum Gallicum Scribon.	259	Andryala Lugd.	124	Aparine 334. lævis Thal.	335 b	469. vitæ 488. vitis 401 b	
Aman	238	Anemone ejusq; species	173.	Apate Dalech.	130 b	Arbor de rayz 458. erysipelas	
Amaracus ejusq; species	224.	agrestis Trag.178 b. alpina		Aphaca ejusque species	344.	curans 399 b. farinifera 508.	
Galenii	133	177 b. corniculata 172 b.		Lob.	345 b	folijs ambulantis 512 b.	
Amara dulcis	167	latifolia 173. himontia Gef.		Aphace Theophr. Lob. 126.		finium regundorum 419 b.	
Amaranthus ejusque species		49. lutea 177 b.178. minor		Dios.Dod.345. Plin. 126 b		foetida	428 b
120. luteus	264	Lug.172. nemorosa 177.178		Apharca Theoph.	476 b	Arbor Goa 458. Indica Stra-	
Amarella Cæf.	215	Anemone flore pleno ejusq;		Aphyllantes prima Lugd. 92		boni 458. Judæ Bell. 402.	
Ambare	417 b	species 176. sylv. ejusque		b. Lob.209 b. Anguil.262.		Magellanica 461 b. Ne-	
Ambela	405	species	176 b.177	Dod.	273	pal	458
Ambo & Amba	440 b	Anemone tenuifolia ejusque		Aphroscorodon Gef.	74	Arbutus ejusq; species	460
Ambra dulcis Cluf.	224	species 174. Cordi 178 b.		Apiastrum Cord. 180. Lob.		Archangelica Cæf. 94. Tab.	
Ambrosia ejusq; species	138	Matthioli	175 b	229		155 b. Cluf.156 b. Lob. 231	
Ambrosia Cord.132. Lon.136.		Anethum 147. Col. 153 b. syl.		Aptos Fuch. 344. Turn. 162.		Arcium Cord.	198
altera Matth. ibid. Taber.		Lacu.	148	ejus species	292	Arcopodium Tab.	100
137 b. montana Lugd. 191.		Angarathi	240 b	Apium ejusq; species	153. ci-	Arctium	198
b. Nicandri Ang.	76	Angelica ejusq; species	155	cutarium 161. montanum		Arctoscorodon Gef.	74
Ambulon	459 b	Angelina arbor	449 b	Gef.150 b. sylvaticum Thal		Arcturus Pon.	240 b
Amedanus	428	Angiers flos	133 b	150 b. sylv. Dalech. 152 b		Ardifrigi Avicen.	480 b
Amelanchier Lob.	452 b	Anguria ejusq; species	312	Apochyma	504	Area, Linscot.	286
Amellus Lob.267. montanus		Anil herba	113.342 b.352	Apocynum ejusq; species	302	Areca	510
Col. 265 b. Virgilij Thal.		Anime 498 b. Occident. 502		Amati 351. latifol. Cluf.294		Arepas panis	25 b
276 b. palustris Col. 267		Anisum ejusq; species	159	b. Dioscor. 303. Syriacum		Argemone ejusq; species	172.
Amygdalus ejusq; species	441	Anisomarathrum Col.	152 b	Cluf.	116	an Diosc. 153. Trag. 171 b.	
Amygdalopersicus	440 b	Annona	439 b	Apollinaris	169	Tab.	178
Amiœa	498 b	Anon Oviedi	434	Aquæ ligna in lapides verten-		Argemone altera Fuch.321 b	
Amirbaris Avicen.	454	Anonis ejusq; species	388	tes	421 b	Argemonia 132. Plinij 133.	
Ammi ejusq; species	159. par-	Anonymos Garziæ 359. Fra-		Aquifolia vulgo	425 b	321 a,b	
vum 154 b. quorundam		goso 408 b. Clusij 213 b.		Aquifolium Plinij	ibid.	Argentaria petræa Gef.	326
Lugd.	386 b	altera Cluf. 466 b. flore		Aquilegia ejusq; species	144.	Argentilla Thal.	164 b
Ammiodes 159. Ammiofeli-		coluteæ Cluf.	471 b	minor Lugd.	178 b	Argemone Lob.321. Tab.248 b	
num	ibid.	Anonyma radice dentata Co-		Aquilla brava	394 b	Aria Theoph.	452
Ammoniacum	494	lum.	234 b	Arabis Dod. 106 b. Matth.109		Ariena pomum	507 b
Amomis Clusij 413 b. Diosc		Anserina Trag.	321 b	Araboutan	393	Arisarum Matth. 195. ejusq;	
Cæfalp.	484 b	Anteuphorbium	387	Aracinappil	437	species	196

I N D E X.

Aristolochia ejusq; spec. 307.	Asterias 251	Banam 508	Betre 410
rorunda vulg. Trag. 143 b	Astragaloides Dod. 352. her-	Bangue 320	Betula 427
rot. vulg. similis Trag 178 b	bar. Lob. 349 b	Baobab Alpini 434	Beculus ibid b
Armeria ejusq; species 208 b.	Astragalus ejusq; species 351	Baptifecula 273	Bexugo 300
sylv. 210	Lugd 344 b. Columo. 351.	Baracocca 442	Bezoardica radix 14
Armoracia Tab. 95 b. Brunf.	Monspess. 349	Barba capre ejusq; species 163	Bibinella, Cæf. 191
96 b. Plinij Lac. 97	Astrantia 156. nigra 186	capri Cæf. 183 b. hirci 274.	Bidens, Cæf. 321
Armoraria Lob. 205 b	Athanasia 132	sylvana Cæf. 194	Bifolium 87. Lonic. 304 b
Arnabum 35	Atragene Theoph. 300	Barba caprina minor Gef. 336	Bifa radix 259 b
Aromata 407	Attractylis ejusq; species 378.	Barba Jovis 390. Cæf. 397	Bifermas Cam. 238
Arraguero 509. 510	Matrh. 379 b. Cypria Lug.	Barbarea 98 b. minor 101 b.	Biflingua 305
Artemisia ejusq; species 137.	ibid. marina 384. sylv. Tra-	muralis ibid.	Bifmalva 315
marina 139. monoclonos	gi 379	Bardana 198	Bifnaga 151
132. polyclonos 131. ramo-	Attriplex ejusque species 119.	Baryococcalon 168	Biftorta ejusq; species 192
fa 133. tenuifolia Fuch. 135.	sylv. 118, 119. maritima 120	Basilicum ejusq; species 225.	Bixa Oviedi 419 b
secunda Cl. 136. Turcica 138	Avati 25	sylv. 204. aquaticum 129 b	Blattaria ejusq; species 240
Arthantra 308	Avellana ejusque species 417.	Batan 434	Blatterlos Holand. 484 b
Arthetica Pandect. 260	Indica 509 b. Mexiocana	Baratas 91	Blitum ejusq; species 118. In-
Arthetica Thal. 333	442. purgans 418 b	Bathleschaia 167 b	dicum 120. Peruanum 121
Arthetica Cam. 241	Avena ejusq; species 23. Græ-	Baticula 288. Batis ibid.	Bolbonach 203
Artifi vulgo 274 b	ca 10. nigra ibid. sterilis ib.	Batie Indi 311 b	Boleti quercus 422 b
Artifchochi 383	Avicularia 215	Batrachion Apuleij Dod. 179.	Bolunbac 433 b
Artifchoki sub terra 277 b	Avornus 428 b	Cluf. 180	Bombax 430. humilis 263
Arturo Cortufi 350	Aurantia malus 436	Bavanus 508 b	Bon vel Ban 428 b. Alp. 474 b
Arum ejusque species 195.	Aurea mala 167 b	Baucia 155 b	Bonannas 508
Ægyptiacum 196. palustre	Aurelia Gazæ 264	Baxama 512	Bonduch Ponæ 399 b
Geln. 195 b	Aureum malum 436	Bdellium 503. ejus fructus 510	Boniama 384 b
Arundinacea pinnata Lobel.	Auricula Judæ 372. leporis	Beccabunga 252 b	Bonifacia 305
384 b.	Cæf. 287 b. Gef. 278 b	Bedeguar 483	Bonus henricus 115 b
Arundo ejusq; species 17. In-	Auricula muris ejusque species	Bedengian 167 b	Bona Dod. 338. sylv. 388 b
dica Guilan. 17 b. ejus spe-	262. muris Dod Trag. 254	Been album Gef. Dod. 205	Boramez 512 b
cies 18. litholpermos Gef.	Cam. 333 b. Col. 263 b. Cæf.	Been rubrum quibusdam 165.	Boræ 446 b
258. minima Lugd 5 b. sac-	246 b. 249. major Trag 129	officin. Guil. 192. quibus-	Borda 289
charifera 18 b. versicolor	Auricula urfi ejusque species	dam 205 b	Borrago 256. minor sylv. Col.
ibid. volubilis 19	242	Behen album & rubrum Aia-	257 b. minima Lugd. 259 b
Afa 156. foetida 499 b	Auzuba 460 b	bum 235. Anguil. 151 b	Botryo rubrum 191 b
Afarina Matt. 197 b. Lob. 136 b	Axi 102	Beidellar Alpini 116 b	Botrys ejusq; species 138
Afarum 197. muri Lugd. 259 b	Azarolus 454	Bella donna 166	Botrys ambrosioides Mexio-
Afcalonitis Cæf. 72 b	Azavar 286	Bellan Lugd. 388 b	cana 520
Afcebra magnum Mef. 290	Azedaraeth 415.	Bellevdere 212	Bourgespine 476 b
Afclepias ejusq; species 303	B.	Bellis ejusq; species 261. cæ-	Brabyla 443
Afcyrum Cord. 279. ejus spe-	B Accæ Orientales 511 b.	rulea 262. lutea ejusq; spe-	Branca urfina 157. Italica 383.
cies 280	ex Virginea 472	cies 162 b. lutea Dalech.	aculeata ibid. b
Afcolimbro Bellon. 384	Baccharis Alpini 266. Dio-	265 b. Plinij 176 b	Brasilium arbor 393
Afcopo arbor 409 b	fcor. 238. Monspel. 255	Belmuscus Ægypt. Ponæ 317 b	Brassica ejusq; species 110. sylv.
Afcouzenas I. ob. 155	Rauvolf. 264	Belzoinum 503	ejusq; species 112. marina
Afpalathus ejusq; species 392	Bacheku 91 b	Benedicta Trag. 321 b	295. spinosa 111 b
& 394	Bagolæ Cæf. 452 b	Ben Judæum 503 magnum	Brassica Murciana 359 b. pra-
Afparguse ejusq; species 489	Bagolarus Guil. 447	Monard. 418. parvum Mo-	tentis Lon. 376
Afpervula ejusque species 334.	Baharas 512	nard. 402 b	Brefma 412 b
muralis Col. 334 b	Balador 511 b	Ber 433 b. Acoftæ 409 b	Brindones 434 b
Afpervugo Plin. 334. Dod. 257 b	Balanus myrepfica 402	Berberis ejusq; species 454	Bryon Plinij 422 b. lactucæ
Afpodelus ejusq; species 28.	Balaustia 438 b	Bereticus fructus 461	folijs Lob. 364
fœmina Fuch. 77 b. Galeni	Ballore 230. crifpa 231	Bernacles 513 b	Bryonia ejusq; species 297
70 b. lilaceus Tab. 80	Balfamum ejusq; species 400	Berula Tab. 252 b	Britannica Plin. 101. Ang. 242
Afpplenium Matth. 354 b. sylv.	alpinum 468	Beshale Avic. 408 b	b. Cam. 211. Gefner. 110.
Trag. 359	Balfami fructus 407. 418 b	Beta ejusq; species 117. sylv	Geln. Lob. 205 b. quorun-
Affa five Tamarindi 403 b	Balfamina agrestis Trag. 228	Cord. 191. Plinij 192	dam 233 b
Affer Atticus ejusque species	Balfamina ejusq; species 306.	Betella 410	Briza 21 b
266. luteus alter, Lugd. ib.	altera Col. 307 b. minor 221	Betonica ejusque species 235.	Bromos 9 b. 10 a
cernuus ib. cæruleus Cluf.	Balfamita, Brunf. 226. offici-	altis 206. aquatica 235 b.	Brunella ejusque species 260.
267. conyzoides Lob 266	cinar Eyst. 228	236. fœtida 236 b. sylv.	Italica 234 b
b. Peruanus 277 b. purpur	Baltracæ 157 b	Fuch. 209 b. 210. sylv. Pau-	Brufathaer 434 b
Fuch. 267. non atticus Tia-	Bambus 18	li Quadramio 231 b	Brufcus 470
gi 167	Bamia 317 b	Betonica Pauli Dod. 246. Ca-	Bubonium Hippocr. 159. lu-
Aftergir Rhafis 415 b		mer 247	teum Tab. 266 b

I N D E X.

Cicuta ejusq, species 160. maxima Eystet. 154 b	Citrus 435	Colubina Trag 192	Cornu cervinum Lobel. 190. plantabile 514 b
Cicutaria ejusque species 161. odorata 160	Clavi siliginis 24 b	Colus Jovis Lob. 238 b	Corous ejusque species 447. scamnia Cæf. 458
Cidromela 435	Clemaus daphnoides ejusq, species 301. Ægyptia Plinij 302 b. cærulea 398. minima 143 b	Colus rustica Cord. 379	Coronæ imperialis ejusq, species 79. regia quorundam 168. Tragol. 276 b. Solis Tab. 276 b
Cyle Oviedo 430 b	Clematis ejusq, species 300	Colutea ejusque species 396	Coroneola Cæf. 365 b
Cymbalaria 306. verior Colum. 287	Cleome Octavij Ang. 101	Coma aurea 264	Coronilla Lob. 349
Cuminoagero 146 b	Clymenon Diosc. Colum. 275	Comacum Theoph. 407	Corenopus ejusq, species 190. Ges. 179 b. Matth. 190 b. cæruleus Ges. 131. Lon. 8.
Cuminum bulbosum Pl. Col. 162. equinum Trag. 158 b	b. Columnæ 287 b. Italarum Lob. 280 b	Comanda ovalou 319	Coronopus ex Cod. Cæf. 332 b
Cynagrostis 1	Clymenon fœmina Ges. 236. mas Ges. 235. minus Lugd. 236 b. Matth. 344. quorundam Lob. 300 b	Comaron Apuleij 326	Cor Indum Lob. 343. D. Thomæ 338 b
Cinamomum ejusq, species 408. veterum 409 b	Clinopodium Cæf. 218 b. ejusq, species 224. alpinum Ponzæ 247 b	Comarus 460	Corrigiola Cord. 281
Cynanthemis Lob. 135 b	Cneoron album Lugd. 463 b. Theoph. 462 b	Combretum Plinij 7 b	Cortex ad alvi profluvia 408 b. eriophorus Cluf. 409 b. Winteran. 461 b. xylocaf. facie Lob. 408
Cinara ejusq, species 383	Cneoron Cæf. 463 b. Galeni Ang. 462 b. Matth. 206 b. 463. Theoph. 217. 463	Conchæ anatifetæ 513 b	Cortusa Matth. 243 b
Cinnabarium 499	Cnicus ejusq, species 378	Conder Avicen. 501	Coruda ejusq, species 490
Cioeraria 131	Coagulum terræ Plinij 86 b	Condurum Plinij 165. 204 b	Coru Acoft. 437
Cynocephalus Plinij Lug. 211	Coca 469 b	Conduri 343 b	Cosmosanjalos Poëtarū Dodon. 77
Cynocephalea Guil. 512 b	Coccimelea Theoph. 443 b	Conferva Plinij Lobel. 364 b. marin. Lob. 368 b. trichodes Lugd. 364 b	Costa Camer. 129
Cynocrambe Cæfal. 119 a, b. Lon. 302 b. Matth. 122. legitima ibid. b	Coccognidium 159 b. Bello. 463. Cord. 462 b	Conferva Plinij Lobel. 364 b. marin. Lob. 368 b. trichodes Lugd. 364 b	Costus ejusq, species 36. Matthiol 156. Arabicus 36. amarus, dulcis 37. niger Eystet. 183 b
Cynoglossum ejusque species 257. Matth. 255. Trag. 257	Cocconium infectorium 425	Conyzoides cærul. Ges. 265 b	Costus minor Ges. 221. horretorum Lob. 226 b
Cynoglossum montanum ejusq, species 258	Coccus baphica 425. Indica 509	Conyzarum Cluf. 477. Theophrast. 460	Cota Cæf. 136
Cynogl. minor Brunf. 254 b. quorundam 189 a, b	Coccus radicum 159. 281	Conyzarum Ruell. 185. Vegetij 186 b	Costyledon ejusq, species 285. altera Cluf. 283. Diosc. 287. aquatica Lob. 180 syl. Trag 304. tertia Dalech. 243 b
Cynomorion Plinij 87	Cochinilla Frag 159 b. 451 b	Consolida aurea Cord. 465 b. rubra Tab. 326	Cotinus 415
Cynops Theoph. Ges. 191 b	Cochlearia ejusq, species 110. Guiland. 252 b	Consolida ejusq, species 259. aurea Tab. 268. Sarracenicæ Eyst. ibid.	Cotis lignea 421 b
Cynorrhodos Plinij 483. polyacanthos Lugdun. ibid. b	Cochucho Acoft. 91 b	Consolida media ejusq, species 260. minor Ad. 261 b. palustris Tab. 266 b	Cotonaster 452
Cynosbatus Diosc. Adv. 483. Theophr. Trag 454 b	Cocconilea arbor 415. grana 458 b	Consolida regalis ejusq, species 142	Coronea mafus 434
Cynoforchis ejusq, species 80. draconias 86. militaris ejusq, species 81. macrocaules 85 b. palustris 86	Cocculæ officin. 511 b	Convulvulus ejusque species 294. argenteus 295 b. marinus Imperati 295	Cottonaria Lob. 263
Cynospastosterrestis 512 b	Cocuschau radix 91. 92	Convulvulus pennatus Col. 398 b. rectus Ponzæ 463 b	Cotula ejusque species 135 b. lutea Dod. 134 b. marina Lob. ibid.
Cyperella Cordi 7 b	Codiuminum Ges. 52 b	Copal 503 b	Coucouchias 402
Cyperus ejusq, species 13. Babylonicus Corn. 35 b. esculentus 14 b. graminea 6 b. Indicus 36. 37. longus & rotundus 14	Codomalo Bellon. 452 b	Copau 417 b	Coulcoul Matth. 401
Cypote Cluf. 406	Coffol fructus 510	Copey 19	Couroq Lerio 510 b
Cyprus Diosc. Tra. 475 b. Gregorum 476. Dod. ibid. b	Cogygria 415	Coquillo 510 b	Cracca ejusque species 345. major Tab. ibid.
Circæa Diosc. Cæf. 102. Luteriana Lob. 186 b. Monspel. Lob. 167. Trag 121	Cobyne Thevet. 461 b	Corallina ejusq, species 366. Lob. 363. altera Tab. 664. Britan. Lugd. 368 b. montana Tab. 361	Crassula major Cæfal. 27 a, b. minor Dodon. 283. ferrata Thal. 285
Citium Italicum Fuch. 256	Coix Myconi 2. Theoph. 258	Coralloides Cordi 322. Lobel. 366 b	Crategus Theop. 425 b. Trag 435. Lob. 430. Lugd. 454
Citium ejusq, species 377. luteum Lob. 379	Cola 507 b	Corallum ejusq, species 366	Cræxogonon Lac. 101. Ang. ibid. b. Dodon. 210 b. Iobel. 234 a, b
Cistus ejusq, species 464	Colchicum ejusq, species 67. Alexandri Lob. 69. Illyricum Ang. Lob. 68. luteum 69 b. montanum 68. variegatum ibid. vernum 69	Corassi herba 184 b	Crater Jovis Frag. 276 b
Cistus ledon ejusque species 467. Silesiacus 468	Coles Camer. 315 b	Corchorus Dalech. 129. Lob. 317. Plinij 252. Ges. 156	Craurophyllon Thal. 206
Cytinus 437	Coles phaseolus 404	Corcopal fructus 435 b	Crepanella Cam. 97 b
Cytisus ejusq, species 389. Colum. Cam. 332. Trag 328 b	Colytea Theophr. 454. Lugdun. 391. tertia Theophr. 402 b	Coriandrum ejusque species 158	Crepis Dalech. 124 b
Citrago Ges. 229	Collum gruis German. 318	Corydalis Cam. 143	Crellione Cæf. 154 b
Citrangula 435 a, b	Colocasia 195 b. 196	Corylus ejusque species 417	Creta marina Lon. 288
Citreolus Cæf. 310	Colochiemi Belli 379 b	Coris ejusq, species 280. Dioscor. Guil. 466 b	Crias Apuleij 243 b
Citrullus 312	Colocynthis ejusq, species 313		Crispu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X.

<p>Ervum Cæf. 344. Lug. 342. sylv. Dod. 343</p> <p>Ervum Tab. 346. album Fuch. 343. candidum Trag. 344 b. sylv. Fuch. 344</p> <p>Eschara coralloid, Cluf. 366 b</p> <p>Esculus Plinij 420</p> <p>Esula ejusq. species 291 b. 292 Indica 116. rara Lob. 291. minor Lugd. 291, rotunda 292</p> <p>Ettalch Scalig. 489 b</p> <p>Evonymus ejusq. species 428 Theoph. 468 b</p> <p>Eupatorium ejusque species 320 321 b. cannabinum Lobel. 321. Mesues Matth. 221. Mes. Cord. schol. 270</p> <p>Euptorbium 387. succus 496. arbor 458 b</p> <p>Euphrasia ejusq. species 233. cerulea 254. gramen 210 b. nobilis 247. 4 Trag. 254.</p> <p style="text-align: center;">F.</p> <p>Faalim Thev. 276</p> <p>Faba ejusq. species 338. arborefcens 338 b. Ægyptia 196 siculnea 347. Græca Plin. 447 448. inversa Cæf. 343. Lob. 287. Trag. 391 b Malucana 511 b. purgatrix 338 b</p> <p>Fabago 402. Belgarum 480 b</p> <p>Fabaria 287</p> <p>Fael Serap. 400</p> <p>Fafago Australis 368</p> <p>Fagara 413</p> <p>Fagotriticum 27 b</p> <p>Fagus 419. sepiaria 427</p> <p>Far 21, 22. clusium 22 b. halycastrum 22</p> <p>Farfara 197</p> <p>Farfarus antiquor. 429</p> <p>Farfugium Cast. 276 b</p> <p>Farrago Plinij 23</p> <p>Ferruminatrix Indot. 458 b</p> <p>Favagella Cæf. 309 b</p> <p>Faufel 85. 510</p> <p>Faulbaum 428 b</p> <p>Fegopyron Dod. 27 b</p> <p>Felfel 412</p> <p>Ferraria quorundam 235 b. Gesu. 276 b</p> <p>Ferrum equinum ejusq. species 349</p> <p>Petula 148. sagapenifera 149 b. Tragi 395 b</p> <p>Ferulago 148</p> <p>Festuca ejusq. species 9 b</p> <p>Festucago Gazæ 10</p> <p>Ficaria Brunf. 309</p> <p>Ficus ejusq. species 457. Ægyptia 459. Cypria ibid. b. Indica 457 b. 458. Idæa 451. Linscot. 508 b. Martaba-</p>	<p>nis Indica 507. Pharaonis 459. infernalis 172</p> <p>Filago Dod. 263</p> <p>Filfil 411</p> <p>Filipendula ejusq. species 163 b. Tab. 162</p> <p>Filius ante patrem 245 b</p> <p>Filix ejusq. species 357. saxatilis 358</p> <p>Piicula ibid.</p> <p>Findens oculos Cast. 387</p> <p>Fior capuccio Cæf. 142</p> <p>Fistula Lob. 17 b. pastoris Lonic. 190. pastoris Avicen. 244 b</p> <p>Fistularia ejusq. species 163</p> <p>Fiamma Ang. 131. Ges. 97 b. 203 b. Jovis 300 b. ranunculus 180 b. recta Camer. 300 b. repens ibid.</p> <p>Floers 37 b</p> <p>Floribundio 470 b</p> <p>Flos Africanus ejusq. species 132. ambarualis Dod. 215. coccineus Lugdun. 203 b Constantinopol. 203. cuculi Dod. 104. Trag. 205. Tab. 210. frumenti 273</p> <p>Flos hepaticus Taber. 309 b. Hierosolymit. 203. Mexicanus 133 b. noctis Gesn. 295. passionalis 301 b. Persicus Cluf. 41 b. regius Dodon. 142</p> <p>Flos mirabilis Peruvian. 168 b</p> <p>Flos sanguineus Monardi 306 b. Scarieti Lon. 209. Solis Dod. 466</p> <p>Flos Solis ejusq. species 276 b Farnesianus 277 b</p> <p>Flostinctorius Fuchfij 395 b Trag. 265. trinitatis Eystet. 200</p> <p>Focot Guebit 430</p> <p>Fœniculū ejusq. species 147. aquaticum 141 b. erraticū Lonic. 158 b. maritimum Lob. 288. montanum Tragi 148. porcinum Lob. 149 b. sylv. Trag. 161 b. tortuosum Lugd. ibid.</p> <p>Fœnum Burgundiacum Lobel. 336</p> <p>Fœnum Græcum ejusq. species 348. sylv. Tragi 353</p> <p>Folium Indi 410. prægrande Lobel. 505 b. palmæ filamenta 506</p> <p>Fontilapathum Lob. 193 b</p> <p>Forbelina Gesn. 321</p> <p>Formentone Cæf. 27 b</p> <p>Pragaria ejusque species 326. quarta Trag. ibid.</p> <p>Fragula Cord. ibid.</p> <p>Frangula Matth. 428 b. Lugdun. 451</p>	<p>Frassinella Cæf. 303</p> <p>Fraxinella Dod. 222 b</p> <p>Fraxinus ejusq. species 416. bubula 415 b</p> <p>Fraxinea arbor Trag. 415</p> <p>Frisoles 346 b</p> <p>Frizoles Guareli 340 b</p> <p>Fritillaria ejusq. species 64</p> <p>Fromentone alterum Cæf. 295</p> <p>Fron dipora 367 b</p> <p>Fructus cholagogus Monard Lugd. 419 b. exotici 405. sub cerra Lugd. 376</p> <p>Frumento 27</p> <p>Frumentum amyllum 22. barbarum Ruel. ibid. b. fatuum Lon 9. Indicum 24. locale Ruel. 21. Sarracenicum 27 b. sylv. 10</p> <p>Frutex coronarius Cluf. 398 b. spinosus peregrinus Ruvvolf. 478 b</p> <p>Frutilla 471 b</p> <p>Fucus capillaceus 364. cupressinus 365 b</p> <p>Fucus folliculaceus ejusque species 365. fungularis 364. ferulaceus Lobel. 365. linza 364</p> <p>Fucus marinus Dod. ib. 365. folijs abrotani 365. marin. baccifer. ibid. b. vermicularis 366. zostera 364 b</p> <p>Fulle 470 b</p> <p>Fumaria ejusq. species 143</p> <p>Fumaria bulbosa ejusq. species ibid. b. bulbosa minima Tab. 178 b</p> <p>Fungus ejusq. species 369. Amanita Gal. 372. auricular. Cæf. 368. boletus Cæf. 371 b</p> <p>Fungus capreol. Tab. 370 b. cervinus Matth. 376. clypeifor. Lob. 373 b. conocille, Portæ 371 b. coralloides, Cluf. 375. digitelli Tragi 372. esculentus 370. 371</p> <p>Fungus galericulatus Lobel. 372 b. gallinaceus Cæf. 371. galucci Portæ 370. igniarius Trag. 372 b. laciniatus 372. lariceus 371 b. leporinus Cluf. 371</p> <p>Fungus marinus Ald. 369 b. Dod. 374 b. minimus Cæf. 367 b. muscarius 373. maximus 372. orbicularis Dodon. 374 b. orientalis 511 b</p> <p>Fungi noxij ejusq. species 372</p> <p>Fungus petraeus 375 b. pezicæ Col. 370. 372 b. Cæf. 375. piperitis, Portæ 371 b. pratensis, Cæf. 372 b. prunuli, Cæf. 371 b. quercinus Col. ibid.</p> <p>Fungus ramosus ibid. saxeus</p>	<p>Clusij 375 b. in saxis 372. spongiosus, Lug. 370. sulcus, Cæf. 371. turini, Cæfalpio. 370</p> <p>Fufanus 418</p> <p>Fusti 411 b.</p> <p style="text-align: center;">G.</p> <p>Agel German. 414 b</p> <p>Gaguey 508 b</p> <p>Gaiderothymum 236 b</p> <p>Galanga ejusq. species 35</p> <p>Galbanum 494</p> <p>Galbulæ fructus Cupressi 488</p> <p>Galedragon Xenocratis Anguil. 385</p> <p>Galega ejusque species 352. montana Lugd. 351 b. sylv. Dod. 345 b</p> <p>Galeopsis Lob. 230. Dod. 235. lutea Lugd. 238 b</p> <p>Galerita Trag. 197</p> <p>Galla 420. myricæ 485 b. terebinthi 400 b</p> <p>Gallierus Apul. 8</p> <p>Gallitricum 238</p> <p>Gallium ejusque species 335. tertium Tragi 334 b. tetraphyllon Colum. 333 b</p> <p>Galum radix 193 b</p> <p>Gantiradix 37 b</p> <p>Garb sive Garab Arab. 475 b</p> <p>Garyophyllon Plinij 411 b</p> <p>Gartoflata Cæf. 321 b</p> <p>Garnite fructus 406 b</p> <p>Garosmum 119 b</p> <p>Gato camber 407 b</p> <p>Gehupharbor 440 b</p> <p>Gerduar Lugd. 36 b</p> <p>Gelapo 298 b</p> <p>Gelbenech Ang. 279</p> <p>Gelsemium ejusque species 397. rubrum Cæf. 168 b</p> <p>Gelsomoro 513 b</p> <p>Gemez 507 b</p> <p>Genipat 434</p> <p>Genista ejusq. species 395. Arabica Bello. 395 b. humilis Dod. 397. Iluenfis, Lug. 396 b. rotunda, Cæf. 394 b. rubra Cæf. 212 b</p> <p>Genista spinosa ejusq. species 394</p> <p>Genista spartium ejusq. species ibid.</p> <p>Genistella aculeata, Lob. 395. montana, Lob. 396</p> <p>Gênstblum/ Brunf. 108 b</p> <p>Gentiana ejusq. species 187. concava 206, palustris 188 b. pratensis 188</p> <p>Gentianella ejusque species 187 b</p> <p>Geranium ejusq. species 317. banachoides ibid. columbinum 318 b. moscatum 319 nodos-</p>
---	---	---	--

I N D E X.

nodosum Clus. 318 b. robertianum 319 b. laxatile Camer. 318 b. sanguineum 318. tuberosum ibid. b	roides 4 b. amourettes 2 a. b. anthoxanthon 3 b. aquaticum panicul. 3. aureum, ibid. arvense panicul. 3. arundinaceum 6 b. 7. avenaceum 10 b	neri 218 b	phraft. 224
Geranium folio malve ejusq. species 315. b. primum quorundam Lugd. 173	Gramen bufonium 7. bulbosum 2. 3. caninum 1. canarium 7 b. caryophyllatae folijs 3 b. 4. cyperoides 6 a. 7 a. b. cristatum 3 b. crucis 7 b	Grossifluum 457	Helianthemum ejusq. species 466. ejus species Lugdun. 465 b
Geranium palma 507	Gramen holosteum 7 a. hordeaceum 9 a. hirsutum 7 a	Grossularia ejusq. species 455	Helichrysum ejusque species 264. Italicum Matth. 141. sylv. Trag. 263
Gerontopogon Gesf. 274	Gramen junceum 5 b. 6 a. 7. leucanthemum 7 b. leporinum 2. loliaceum 2. 3. 7. 9	Guacatane Monard. 221 b	Heliocrysus Trag. 213
Gethyllis Gesf. 72 b	Gramen mannae 8. maritimum 6 10 b. miliaceum 8 b. montanum 3	Guadarella Czf. 100	Heliotropium ejusq. species 253. erectum Ger. 254
Geum alpinum 243 b. Gesf. 322. Plinij 321. rivale Gesneri 322	Gramen nemorosum 7. 10 b. nodosum 2	Guayaba 437 b	Helleboraster Lob. 185
Githa jamau 497 b	Gramen panicum 4. 8. paniculatum 2 b. panicula crispata 3. pennatum 5 phalaroides 4. 9 b. pratense 2 b	Guajabara 19	Helleborine ejusque species 186 b. Dalechamp. 188
Gicherum Czf. 791	Gramen segetum 3. sylvaticum 7. sorghinum 8 b. spartheum 5. spicatum 3 b. 5 b. spica leriz 9. spica geminata 9. secatum ibid. triticum 8 b. striatum 7	Guajacum Patavinum 447	Helleborus albus ejusq. species 186 b
Gigantea 277 b	Gramen tomentosum 4 b. 7. typhoides 9 tremulum 2. trigloch 6 a. b. xerampelinum 3. 7	Guajanos 441 b	Helleborus Hippocr. Taber. 186
Gigarum Czf. 195	Gramen tumentosum 4 b. 7. typhoides 9 tremulum 2. trigloch 6 a. b. xerampelinum 3. 7	Guayavas 437 b	Helieborus niger ejusq. species 185. ferulaceus Adver. 186
Gymnacriton hordeum Camer. 22 b	Gramen Parnassi ejusq. species 309. Lugdun. 199 b. Matth. 304	Guama Oviedi 404	Helixine Matth. 121. cissampelos 294. 295. sylv. Thal. 168 b. stans Guil. 295 b.
Ginge Cam. 343 b	Granadillo lignum 393 b	Guanabanus Oviedi 434. Scalligeri ibid.	Hemeris 420
Gingidium ejusq. species 151	Granadilla Monard. 301 b	Guanas 417 b	Hemerocallis Diosc. 77 b. 78. Chalcedon. 73. Valentina Clusij 540
Gypophyton Thal. 211	Granum alzelio 14 b	Guanavano 439 b	Hemionitis ejusq. species 313
Gypsuccus 497 b	Granum Anescen 412 b. benkermesinum 469 b.	Guanavanus 511	Mandelstrant/ Tragi 285. cactulco flore Trag. 250
Girasoloryz 24 b fructus 511	regium Mesf. 432. tinctorium 425. viride 410 b	Gummi ejusque species 498. Dioscor. ibid. elemmi 472. 504 ex molle 500. ad podagram 497 b	Henne Arabum 476
Gith 145	Gratiola ejusque species 279. caerulea 246 b. minor Ges-	Gutta Gamandra ibid.	Henophyllum Gesf. 304
Cithago Trag. 204 b			Hepatica Tab. 362
Gladiolus ejusque species 44. caeruleus Trag. 32 b. caeruleus major Trag. 30 b. foetidus 30. luteus Fuch. 34 b. palustris Cord. 12 b. Taber. 15 Clus. 202 b			Hepatica aurea Tab. 330 b. alba Cordi 309. palustris ibid b. stellata Tab. 334 b. trifolia Lob. 330 b
Gladiolus Indicus 19 b			Hepatorium aquaticum Dodo. 321
Glans virginea 421. unguentaria 402			Heptaphyllum Fuch. 326
Glandes terrestres Clus. 344 b			Heracantha Tab. 379
Glastivida Creten. 201 b. Belli, Ponæ 291			Heraclea Tragi 231 b
Glastum ejusque species 133. Aug. 204 b. sylv. Czf. 97 b			Herba alba Plinij Lugd. 8 b. amoris Czf. Lugd. 359 b. 287 b. articularis Tab. 205. cava Imper. 364. Malavatica 437 mimosa 360. molle ibid.
Glaucium 167 b. Diosc. 172			Herba S. Alberti Czf. 101 b. Antonij 97 b. S. Barbaræ Fuch. 98 b
Glaux, Anguil. 332. Clus. 347. Gesf. 360. vulgaris, Lob. 353. maritima 215			Herba de Balestera 186 b. benedicta Brunf. 321. de Bengala 320 b
Glycisida Plinij 323			Herba cancri major Lon. 253. minor Cord. 282. cervi Gesf. 248. clytiæ Cam. 253 b. costa Czf. 156 b. S. Crucis 169
Glyzyrrhiza ejusque species 352. spinosa, Lac. 386			Herba doria Lob. 268. fullonum Brunf. 188. gattaria Marth. 228. Gerardi Dod. 155 b. Kunigundis. 320
Glyzyrrhiza astragaloides 328			Herba Laurentiana 260
Globularia Monsp. 262			Herba S. Jacobi 131. Joannis infantis Monard. 114 b. Judaea
Gluten Albotio. Avic. 500			
Gnaphalium ejusque species 263 Dioscor. Tragi 4 b. Diosc. Ponæ 222. maritimum Dalech. 265			
Gaoconaz 408 b			
Goan arbor 441			
Gongularis marina Imp. 365			
Gomphrena Lugd. 121 b			
Gor fructus 419 b			
Gossypium ejusq. species 430 muscus 363 b			
Gotne album 190 b. rubrum 191 b			
Grain 25			
Gramen & ejus species 1. aculeatum 7 b. 8 a. alopecu-			

H.

H Abaziz Portæ 14 b	Hababues Cam. 190 b	Habascou radix 92 b	Habilcoucou Scrap. 432 b	Habzelt Scrap. 412	Hachal Indi Clusij 68 b	Hæmodori Clus. 39	Hæmorrhoidalis Aldr. 281 b	Cast. 130. herba Brunf. 509	Haernia Serapion. 412 b	Haia 91 b	Hairi Theveti 507	Halicacabum 166. peregrinum Fuch. 343	Halmuse ejusq. species 120	Halimus Lac. 475. Trag 451 b	Haliphleos 420 b	Hamamelis Athenæ 452	Hareomen Bellon. 26 b	Hartriegel 447 b	Hastula regia Trag. 28. 29	Hatle radix 91	Haur Arabum 429	Hauslegi 477	Hebulben 401 b	Hederalis 303	Hedera ejusque species 306. Cilicia 296. rigens Plinij Czf. 425 b	Hedera terrestris ejusq. species 306	Hederula Trag. 305 b. palustris Tab. 362	Hederæ lacryma 498 b	Hedypnois 126	Hedysarum ejusque species 348. clypeatum Lob. 350. minus Tab. 349 b. minus Lugd. 348	Helbane 414 b	Helenium ejusq. species 276.	comagenium 37. Theo-
---------------------	---------------------	---------------------	--------------------------	--------------------	-------------------------	-------------------	----------------------------	-----------------------------	-------------------------	-----------	-------------------	---------------------------------------	----------------------------	------------------------------	------------------	----------------------	-----------------------	------------------	----------------------------	----------------	-----------------	--------------	----------------	---------------	---	--------------------------------------	--	----------------------	---------------	--	---------------	------------------------------	----------------------

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X.

Linaria ejusque species 212. 1	Lugd. 328. tetragonobolus Gomer. 332 b. Matrh. 333	minor Puch. 309 b	Dodon. 223 b
aurea Trag. 213. botryodes Col. 259 b. hederulæ folio Colu. 306 b. quarta Trag. 214 b. rubra Lugd. 245 b	Lotus arbor ejusque species 447. alba 416. Africana 447	Malicorium 437	Mastac 495
Lingua avis 416. passeris ib. passerina Trag. 259 b	Homeri Guil. 446. altera Theophr. Lugd. 450 b. veterum Cord. 393	Malinathalla 14 b	Massa 408 b
Lingua cervina 353. cervina ramosa Colum. 354 b	Louan Arabum 501	Malope Plinij 315	Mastiche 501
Lingua Plinij 180 b. major Lugd. 256 b. serpentina, Cæf. 354	Luciola Gesf. 354. Fracast. 330. Cæfalp. 7 b	Malva ejusq, species 314. altera Cæf. 316. Theoph. 316 b. Veneta Lon. 317	Mastic Gallorum 224
Lingula vulnerar. Cord. ibid.	Lucum 25	Malva arborea 315 b. crispa 315. rosea ibid	Masuria Belli 329 b
Linocarpos Thal. 214 b	Lucumas fructus 407	Malva viscus Ang. 315 b	Mater violarum Lugd. 199 b
Linosyris Lob. 213	Lunaria ejusque species 354	Malus ejusque species 433. A rantia ejusque species 436. Assyria 437 b	Mates 404 b. Indorum 399 b
Linospartum Theoph. 5	Anguil. 323. arthritica 242. aspera Gesf. 201 b. burissa Anguil. 287 b. radiata Lob. 330	Malus Armenica ejusq, species 442	Matos 441 b
Linum ejusque species 214	Lunaria Græca ejusq, species 203. Græca tertia Cæf. 201 b. quarta Cæf. 107 b	Malus citria ejusque species 435. cydonia ejusque species 434	Matticaria ejusq, species 133
marinum Imper. 364 b. pratense 4 b	Lunaria major Gesf. 358 minor Cast. 349. lutea Lugd. 107 b	Malus granata 428. marina Aldroan. 369 b. Indica Acoltae 433 l	Matri ylvæ Trag. 334
Liquidambar 502 b	Luparia Tragi 183	Malus limonia ejusque species 436	Mauocapnos 452
Liquiritiæ succus 496 b	Lupul crepitus Col. 374 b	Malus Persica ejusq, species 439. punica 437. Peruviana 168	Maurongaus 312
Lirium mas 39. alterum Theophrast. 69 b	Lupinus ejusque species 347. Africanus 348 b. Creticus ibid. sylv. Cæf. 352 b. sylv. rusticus Cæfalp. 350	Malum Hespericum 436. in sanum marin. 369 b	Mauronia 97 b
Lysimachia ejusque species 244. Lon. 395 b. galericulata Eyf. 236 b. Lob. 246 b. lutea 245. corniculata 520 b. filiquosa 245 spicata 246	Virginea 245. 520 b	Mamara 431 b	Mauz 507 b
Lithobryon Col. 361	Lupulus ejusque species 298	Mambu fructus 376	Mazza de Congo 27
Lithontribon Lugd. 282	sylv. Thal. 328	Mambu Lugd. 18	Mechinum 35
Lithophyton marinum Gesneri 366	Lutca herba Plinij 395 b. Vitruvii 100	Mamel arbor 417 b	Mecoacham ejusque species 297 b
Lithoreoleucon Col. 201 b	Luteola ejusq, species ibid	Mandechade 91	Meconium 494 b
Litho verum ejusq, species 258. angustifolium umbellatum 521. fruticosum 255 b	Lutum herba ibid	Mandech parpie ibid. b	Medelufium Cord. 164
Lithothlaspi Col. 107	M.	Mandepore ibid.	Medica ejusque species 329.
Lithoxyla 421	M Acabalefaqua 475	Mandioca 90 b	Arabica Cam. 329 b. Dioscor. 330. flava Cluf. ibid. lunata Lugd. ibid. marina Lob. 329 b
Loborum species Cluf. 404	M Macalep Lob. 451 b. album Rauvvolf. 405 b	Mandragora ejusque species 169. Theophr. Dod. 166. Cæfalp. 108 b	Medeum Diosc. Rauw. 94
Lobus crassus Cluf. 338 b. echinodis Cluf. 399 b	Macatto 184 b	Mandues 91 b	Mehenbethene 418 b
Loca 21	Macoqvver 311 b	Manga 440 b	Melampyrum ejusq, species 234
Locos fructus 434 b	Macer veterum 408	Mangier blanco 439 b	Melandryon Plinij 163. genuinum Cluf. 204 b. quorundam Cluf. 205
Locusta Gesf. 165 b	Macis 407 b	Mangle Oviedi 458	Melanguza 455 b
Lolade 196	Macouna 341 b	Mangestans 461 b. 472 b	Melanthium ejusque species 145
Lohum 9. marinum ibid. b. rubrum ibid. Fuch. 204 b	Madian 407	Manguey Mexiocan. 286 b	Melanzana 167 b
Lonchitis ejusq, species 359. Cæfal. 63 b. major Castor. 40 b. prior Dalech. 187 b	Madrepora Imper. 367	Manguinmenauck 421	Meleagris 64
Lotopiffos Ponæ 332 b	Mehlbauim/ Trag. 429	Maniel 91	Melenken 507 b
Lotus ejusq, species 331. Ægyptia 193. 196. asperior Lob. 352 b. campestris Trag. 328. enneaphyllos Lugd. 349. hortorum Lob. 331 b. latifolia Lugd. 333 b	Maggi 448 b	Manigette 25	Mel frugum Dioclis 27. Gazæ 331 b
Lotus Lybica Lugd. 332 b	Magistrantia Cam. 156 b	Manihot 90 b	Melica 26 b
Lotus pratensis filiquosa Cluf. 332 b. purpurea Lugd. 328	Magnas 440 b	Manna 496 b. Germanica 497. liquida ibid	Melilorus ejusq, species ibid. coronata Lob. 332. Diosc. 227. exigua Trag. 328. Italica Cam. 331. Fuch. ibid. vulgaris Cæf. 332
pentaphyllos Gesf. 332. quadrifolia Tab. 327 b. filiquosa Cam. 332 b	Magummenauck 421	Manus marina Gesf. 369 b	Melilotus quarta Trag. ibid. quinta Trag 349 b. septima Trag 332. major tertia Trag. 330
Lotus sativa Fuch. 331. sylv. Matthiol. ibid. sylv. minor	Mabalep Matth. 451. Serapion. Tab. 476	Marabilles dei Peru 168 b	Melilotus major pinguis Lugdun. 389 b
	Marele Cord. 242 b	Maraka 461 b	Melinum Cæf. 358 b. alterum Cæf. 248
	Majorana ejusq, species 224. major Taber. 223 b	Margaritæ Ægyptiæ 14 b	Melissa ejusque species 219. sylv. 230
	Mays 25. 26	Marsicus 12	Melissophyllon 229. Fuchii 231 b
	Mala Æthiopica 167 b. insana Fuch. ibid. Peruviana Eyf. ibid.	Marmaritis 512 b	Mellegeta 413
	Malabathrum 410	Marmelos 435 b	Melocactus 384
	Malacocissos Lugd. 306. Damocratis Ang. 294. Gesf. 297. major Lugd. 276 b.	Marrubium ejusque species 229. agreste Trag 236 humile 231 b	Melochia Alpini 317 b
		Martagon Chymist. 77. Constantinopolit. 76. Imperiale 78 b. Pomponium 79	Melo corcopali 435 b
		Maru herba Dod. 258	Melongena 167 b
		Marum ejusque species 224.	Melo ejusque species 310
			Melope-

I N D E X.

Ocymoides alpinum Gesne. 205 b.	fruticosum Camer 205.	lychnitis Col. 206 b.	minus seu album Lug. 205	muscosus Ponæ 206 b. no-	ditlorum Cam. 205 pere-	grinum Gesl. 203. polygon-	folio Lobel. 206 b. repens	Cam. ibid
Ocimum ejusque species 225	sylv. ibid	Ocimum cereale 27 b	Ocosolt 502 b	Ocularia 233 b	Oculus bovis Bruof. 261	O. ulus Christi Lugd. 266	Odontis Cam. 205 b	Odontitis Gesl. 210. Tab. 234
lutea Lugd. 277 b	Oenanthe ejusque species 162	fructus 299 b	Oenoplia 477	Oenothera Plinij 245 b	Oesum Theoph. 473	Oetum Plinij 90	Ogegha 444	Okcaponank 91
Okindiger 340	Olea ejusque species 471. Æ-	thiopica Cordi 392. Bohe-	mica 472 b	Oleander 464. sylv. Avic. 463	Oleaster 472 b. Germanicus	477 b	Oleum abiegnum 505 b. sty-	racinum 502 b
Olibanum 500 b. 501	Olyra Ad. 22. Cord. 23	Olfenichium Cord. 153 b	Olusatrum Cæs. 154 b	Olus Hispanicum Trag. 114 b	Olus Judaicum Avicen. Rau-	wolf. 317	Omphalocarpus Plinij 334	Onagra Cæs. 245 a, b
Onobletum Hipp. Ang. 285	Onobrychis arvensis ejusque	species 215. leguminosa e-	jusque species 350. Fra-	cast. 352	Onocleides 255 b	Onogyras Nicandri Gesl. 382	Ononis ejusque species 389	Onoperdon Dod. 382 b. Ger.
385 b. Lugd. 382 b	Onopyxos terra Lugd. 382 b	Dodon. 385	Onopteris Tab. 355 b	Onosma Matth. 255	Ophioglossum ejusque spe-	cies 354	Ophioscorodon 74	Ophris ejusque species 87
Ophthalmica 233 b	Opinavik 91	Opium 424 b	Opocalpatum 501 b	Opopanax 494 b	Opulus Colum. Dod. 447 b.	campestr. 431 b. montana	Lugd. 431. Ruellij 456 b	Opuntia 458. marina Coitufi
364 a. Osteocollos 458 b	Ostrea in arboribus 514 b	Orbitochyro Belli 330	Orchis ejusque species 81. ab-	ortiva Cluf. 86 b. andrach-	nitis 83. 84. angustifolia	Fuchsi 82. antropophora	Col. 82 b. bifolia 82. Cam.	83. trifolia ibid.
Orchis foetida ejusque species	82 b. fucum referens 83. la-	tifolia 80. lutea 83. 84. me-	littias Lobel. 83 b. mon-	tana 86 b	Orchis morio ejusque species	81 b. muscam referens 83.	minor odoratus 86 b. odo-	rara 84. ornithophora Lo-
bel. 83 84	Orchis palmara ejusque species	85. repens 84 b. rotunda	Lugd. 81 b	Orchis Serapias ejusque species	82. sphogodes 83. straten-	matica 81	Ordilion Ang. 161	Oregioella Cluf. 406
Oreoselinum Tab. 150. Ang	152. Fuch. 153. Dod. Lobel	Tabern. ibid b	Origanum ejusque species 223.	tertium Diosc. Quad. 221 b	verticillatum Thal. 225	Oryza 24. Germanica 22 b.	sylv. 2	Orothogalum ejusque species
69. Arabicum 70. luteum	ejusque species 71. spica	tum 70	Ornithopodium ejusque spe-	cies 350 alt. Dod. 349 b	Orologium 416	Ornus 415 b. Bellon. 416 b.	Pandett. 419 b. Tragi 417	Orobancha ejusque species
87. Gesn. 86 b. Ruellij 295	Theophr. 294 b. legumen	Lugd. 345 b	Orobis ejusque species 346.	Americanus 344 b	Orobis sylv. ejusque species	351. sylv. Trag. 345	Orontium Dod. 212	Orvala Dod. 238
Orzada Monard. 23 b	Olamener 421	Olyris Dod. 212. Lob. ibid. b.	Austriaca Cluf. 213. minor	Tab. ibid. b	Os leonis Cæs. 211. 212	Osmunda Lob. 358. Trag 345	Osmundula Lon. 318	Ossar Belli 116
Ostea Lon. 447 b	Osteocollon Lugd. 15 b. Ca-	mer. 209 b	Ostetricium montanum Tra-	gii 186. sylv. Trag. 155 b	Ostrucium Lon. 156	Ostrva Cord. 427. Theophr.	398 Theophr. Lob. 415	Ostrys Theophr. 427
Othonna Lob. 132 b	Otites Tab. 206	Ova olearum 472	Ovaria Gesl. 226 b	Ouludia Lugd. 57	Ouraria 184 b	Oxyagrostis 7	Oxalis ejusque species 114	Oxya Bellon. 419
Oxyacantha 454	Oxyacanthus Galeni ibid. b	Oxyarceutis 489 b	Oxycedrus Lob. 487. Theo-	phrast. 489	Oxycoccon Cordi 471 b	Oxylapathum 115. aquat. 193	Oxymir sine Ang. 470 b	Oxyphœnicum 403
Oxys Plinij 330	Oxyschenos 10 b	Oxytriphylon Lobel. 332 b.	Trag. 330 b.	P	Pacayes 417 b	Pacal Indis 427 b	Paco 508 b	Pacaire ibid.
Padus Lugd. 45	Pæonia 313. Galen. 512 b	Pagatovv 25	Payco Lugd. 189	Pala Ariena Plinij 438 b. Bel-	lon. 458. Plinij 507 b	Palatium leporis Cæs. 490	Palea de Mecha 11	Palurus Africana Theophr
478 b. Gesl 454 Ruel 453 b	Palurus Athenæi 477 b Bell.	474. Lacun. 423 b	Palla Garziæ 407	Palma Christi Gallorum 432	Palma Christi ejusque species	85 palustris 86	Palma aut Palus sanctus 448 b	Palma ejusque species 506.
caryotis Dioscor. 509 b. ci-	chorin 507. cypria Theo-	phrast. ibid. b	Palma coccifera ejusque spe-	cies 508 b. Indica 509. fac-	cifera Cluf. 507	Palma squammoso fructu e-	jusque species 510 b. vini-	fera Thevero 507
Palmapius 510 b	Palmæ sanctæ similit 448 b	Palmaria Tab. 285 b	Palmera humilia Scalig. 19	Palmifolium giganteum Im-	per. 364 b	Palmitas 507 b femellæ 509 b	Palmula marina Imper. 363	Palmula Thebaicæ 403 b
Palo d'Agula Linsc. 394. del	cebra 301	Palro arbor 439 b	Paludarium Tab. 154	Palus Iodizæ 448	Panax ejusque species 156. a-	sclepias 158. chironium	Theoph. Ang. 176. Camer.	156 b. Matth. 465. Tab. 266.
Lugd. 156. 278. Lon. ibid. b.	chironium minus Camer.	466 b	Panax costinum Tab. 156 b	Panax Herculeum Matth 156	b. Ang. 319 b. Cæs. 156	Panax peregrinum Dod. ib.	Pharnacium Plinij 268. re-	centiorum olusatri Lobel.
156. Syriacum ibid. tenui-	folium Theoph. 278	Pancratium Gesl. 42. 43. Do-	don. Lob. 54 b Diol. Cluf.	73. Cæs. 75. Indicum 55	Panaseolus Cæs. 162 b	Panicastrilla Cæs. 8 b	Panicum ejusque species 27.	Æthiopicum ibid. b. Indi-
cum 26. 27. peregrinum 15-	sylv. 82. b	Panis cuculi 330 b. porcinus	308. Indorum 90 b. 91	Pannachio Persiano 80	Pannus e libro 19 b	Pao de Cebra 301	Papale fructus 457 b	Papas Indorum 167
Papaver ejusque species 170 b.	cristatum 171. erraticum	ibid. b Heracleum Colum.	273 b. spinosum 171 b. spu-	nium Lob. 205 Cæs. 273	b Diosc. quorundam 279.	C sn. 291 b	Paperas 19	Papyrus ejusque species ibid.
Papillaris Cam. 125	Papulles Cretica 343 b	Paquouere 508	Paracoccalon Guiland. 168	Paralytica 421 b. 242	Parapara 184 b. Cluf. 341 b	Paravas 123 b	Parietaria 121. Monspel. 230 b	sylv. 234
Parisatico 469 b	Paronychia, Ang. Tab. 282 b	altera,						

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X.

Ricinus ejusq, species 432.	Sagapenum Gesn. 156.	Sargazo Lugd. 365	Scolopendria Trag. 354. le- guminosa 349. major Lon. 359. vulgar. 353
Americanus folio 521 b	ficus cryma 494 b	Sari Theophrast. 19. Indorum 246 b	Scoparia 212
Rima maria Ang. 110	Sagetamener 421	Saseni 99 b	Scopa regia 98 b. Plinij Da- lech. 132 b. 238
Ritro Theoph. Lob. 381 b	Sagitta ejusq; species 194	Salsifica Itolorum 274 b	Scordium ejusq, species 247. alterum Plinij 238. majus Plin. Gesn. 248
Robur ejusque species 420	Saha 508	Salsifragia Indica ibid	Scordotis Plin. BeNi 248 b
Robus 21 b	Sahang 411	Salsifragia Indica ibid	Scorodonia Thal. 247 b
Roccella Imper. 365 b.	Salicaria Gesn. 245	Satyrinum Cælal. 40 b. basili- cum 85. castratum 86. eri- thronium 46. erythron. Lob. 87	Scorodoprasum 74
Cardan. 455	Salicastrum Phaij 297 b	Satyrinum mas 81 b. 82. ru- brum Lugdun. 87 a. b. pri- mum Brunf. 80. octavum Trag. 186 b. trifolium Do- don. 45 b. Diosc. 57. Fuch. 83. Lugd. 87 b. trifolium Matth. 374 b	Scorpioides ejusq; species 287 aquaticum Gesn. 254. al- bum Gesn. 253. legumino- sa Lob. 350 b
Rogga ejusq, species 23	Salicornia 289 b	Satureia ejusque species 218	Scorzonera ejusq, species 275. quarta Cluf. 129
Roia ejusque species 480.	Salinca 165	Savina sylv. Tragi 360 b	Scotanium 415 b
alpiua Gesn. 466 b. 468 b.	Salix ejusque species 473. A- merina Amat. 472 b. Mat- thiol. 475. Plinij 473. Heli- cc Theophr. 474. marina Lugdun. 365 b. Sabina Co- lumel. 473 b	Saxifraga tertia Matth. 149 b. tertia Cæf. 153 b. tertia Co- lum. 251 b. Anglica 281. an- tiquorum 211. aurea 309 b	Scrophularia ejusque species 235. major Trag. 287. mi- nor Brunf. 309
Hiericonth. 484. Hieric. Frago. 276. b. moscata 482. pomifera 484. Sper- monia Plin. 483. b. sub- viridis 482 b	Salix pumila ejusque species 474 b	Saxifraga alba rotundifolia 309 Fuch. 356. prima Mat- thiol. 218 b magna Matth. 211. terra Brunf. 258. al- tera Cæf. 333 b	Scutellaria 231 b
Rosa sylv. ejusq, species 482	Sallaparilla 295	Saxifraga montana Gesf. 322	Sebesten 446
Rosa Indica Geln. 132. Ju- nonis 76. mariana 203 b 205	Salsola Cæf. 289	lutea Gesneri 336. lutea Fuch. 331	Secacul Arabum Lugd. 155 b. Ang. 288 b. quorundam male 303
Rosa græca Plinij 203 b	Salvia ejusque species 237. a- grestis Dod. 248. sylv. Cæf. 236. Trag. 247 b. montana Gesf. 248	Saxifraga Pannonica 150. petraea Ponę 284 b pimpinella 159 Romanorum Lugd. 101 rubra Tab. 163 b. Brunf. 166 rubra Thai. 356	Secale ejusque species 23 Secalis mater ibid. b
Ros Libani 497	Salvia vitæ Lob. 356 b	Scabiola 125. sylv. Ang. 124	Secamone Alpio. 303
Rosmarinum sylv. 415 b	Samaia fructus 436	Scabiosa ejusque species 269. alpiua Lob. 270. arvensis 269 capitulo globoso 270 b. fobo scisso Cæfalp. 269. montana 270. ovilla 92 b pratensis 269. prolifera 270 stellata 271	Securidaca ejusq, species 348
Rosmarinus 217. ferulaceus Ad. 158 Theoph. Ang. 157	Sambac 397. 398 b	Scammonea ejusque species 294. minor Plinij Tab 295 b. parva Cam. 294 b. Pata- vina 295 b	Sedum ejusque species 282. alpinum ejusq, species 284
Ros Solis ejusq, species 357	Sambaya 36 b	Scammoneum succus 295 b	Sedum aquaticum 286 b. Mada- gascanicum 283. palustre Cluf. 205 b
Rostrum porcinum 126 b	Sambarane 393 b	Scandix ejusque species 152. 153	Sedum folijs laciniatis ejusq; species 284 b. minus ejusq; species 283. petrazum Poo. 277 b
Rora 18 b	Sambucus ejusq, species 456	Scariola 125. sylv. Ang. 124	Sedum ferratum ejusq, spe- cies 285
Rubella tinctorum 364 b	Samolus Plinij 252 b. 471 b	Scheda Arabum 139 b	Selago Plinij ejus species 360 b. Plinij Cæf. 284. quibus- dam 485. Guil. 486. Lug- dun. ibid.
Rubeola ejusq, species 334 b	Samparanton 399 b	Scheda Græc. 476	Selinum 153. montanum Clu- fij 150
Rubea ejusque species 335	Sampfuchus ejusque species 224	Schœnoprasum 72 b	Selteryas 143
marina Lob. 334. spicata ibid. Virginea ibid. b	Sanamunda 278 b 321. Cluf 463 b	Schyvaden 8	Semen Canariense 28. Con- gianum 27. sanctum 139 b
Rubus ejusque species 479.	Sana sancta 169	Scilla ejusque species 73	Sementina 139 b
canis tur. 483	Sandalis semea Cæf. 343	Scirpus Trag. 7. Indicus 12. major ibid.	Sempervivum ejusque spe- cies 282. tertium Dioscor. Col. 285 b
Rubus Idæus non spinulosus 326	Sandalida Cretica 332 b	Sclarea Matth. 238	Sempia 366 b
Rucula marina Trag. 98	Sandaraba Aristot. 500 b	Scolymus ejusq; species 383.	Sena Rnellij 396. vera 397
Rumex ejusque species 115	Sandarax ibid.	Diosc. Lugd. 384 b. Theoph. Cluf. 384	Senetio ejusq, species 131 Senetio carduus Col. 130 b
Ruscus 470. sylv. 425 b	Sanguen Cæf. 447 b		Sentis 479. canis 483
Rusco affinis Cæf. 303 b 305	Sanguinalis mas Cord. 281		Serapias Diosc. 81. batrachi- tis 85 b. mious 86
Ruta baccifera Tab. 398 b.	fœmina Cord. 16		Serapinum officin. 156
canina Lob. 236 b	Sanguinaria Trag. 8		
Ruta capraria Tab. 352.	Sanguisorba 160		
lunaria Tab. 354 b. mu- raria Dod. 356 b	Sanguis draconis herba 115 officin 499		
Ruta ejusque species 336.	Sanicula alba Gesf. 312. officin na 319 fœmina Fuch. 186		
hypericoides 280 b	Sanicula alpina ejusq, species 242		
Ruta pratensis ejusque spe- cies 336.	Sanicula rotundifolia ejusq; species 243 b		
Ruta sylv. Diosc. 279 b. sylv. Cæf. 336. alt. Cæf. 337 b	Santalum ejusq, species 392. cineritium 393. rubrum ib.		
Ruthrum alterum Lugd. 381.	Santolina Dod. 136 b. 137		
S.	Santonium Cord. 136 b		
S Abdariffa 317	Sapinus Bellon. 493		
S abina ejusq, species 486	Saponaria ejusq, species 206. de concava ibid. b. minor Lugd. ibid.		
S abucate 509 b	Sapummener 421		
S abanhpute 412	Sarcocolla 498		
S accharum albufar 116.	Sarcophago 97 b		
M ambu 18			
S accolaa 413 b			
S acquemimemor 480 b			
S affaf Syrorum 474 b			

I N D E X.

Serica	446	Dodon.	297	Smilax lævis ejusq; spec.	294	Spina Arabica Cæs.	382.
Sericum	416 b	Sigillum Salomonis ejusque		Smyrnum Matth.	154.	Don.	381 b.
Serifolia Frago.	435 b	Species	303.	Fuch.	158 b	Lugd.	381.
Scribium Diosc.	137 b.	Silaum Plinij Ang.	154.	Soda Lob.	289.	Cervina	478 b.
German. Trag.	105 b	Cæs.	186 b	Cam.	316 b	Christi Cæs.	394.
Scriola	125	161. forte	162 b	Sodouvaya	246 b	hirsi	388
Seris Diosc. ib. longifolia	130	Silene Theoph.	Aldroa. 205 b	Solaris herba Gazzæ	253	Spina appendix Plinij	454 b
Ser montanum Cæs.	162 b	Siler montanum Lobel.	162.	Sol Indianus Lon.	276 b	Spina infectoria	478 b.
Serpentaria Fuch.	129.	officin. Ger.	161 b.	Solanum ejusque species	166.	Judai-	
Brunf.	309.	Creticum Cam.	162 b.	bacciferum ibid. b.	Mexio-	ca 478.	
fœmina Fuch.	192.	pratense Dod.	ibid.	canum 168 b.	spinofum 167	Latinorum	454 b.
major Lugd.	194 b.	Siler Plinij Cæs.	428 a.	b. 168. tuberosum	167	Marruca 478 b.	
minor	195 b	Lugd.	428 b.	Solanum pomiferum ejusq;		regia Theophrast.	
Serpentina Dod.	190 b	428 b. arbor Ang.	474	species ibid. peregrinum		387 b	
Scyllum ejusq; species	210.	Silyburn Lob.	381.	Lac. 343. tetraphyllum Lo-		Spina felinitis Theoph.	
hortense	219	Lugd.	382	bcl. 167. triphyllum ibid.		Guil.	
Serpyllum acinarium	471 b	Siligo Lob.	21.	Soldanella ejusq; species	295	385. solstitialis Lob.	
Serratula	238	Trag.	23.	Solea equina Lugd.	349	387 b.	
Sertula campana Matth.	331	Tur-		Solidago Brunf.	261.	solstit. altera	
Sertolaria Imper.	364	cica	22 b	Ang	268	272	
Sesamoides majus & minus		Siliqua Theophr.	Tragi 339	Sarracena Lon.	235.	Spinachia	
Lugd.	463 b	Siliqua arbor ejusque species		alia		114 b	
Sesamum verum	27.	402. Indica	403	Trag.	246.	Spinastella Tab.	
Tra.	109	Siliquastrum Bellon.	402	tertia Tragi		387 b	
Sesban Alpini	352	Siliquastrum ejusque species		266 b		Spin merlo Cast.	
Sesamoides magnum Lacun.		102		Solsirora Thal.	357	478 b	
100. Lobel.	185.	Silphion Diosc.	156	Sonchus ejusque species	123.	Spiræa Theophr.	
Salmanticum Clus.	206	Silphium succus	499	arborescens ibid. b.	asper	Lugd.	
Sesamoides parvum	100 b.	Symphytum ejusque species		124. lævis ibid. lanatus Da-		429	
Cord.	186.	259. petræum Thalij	211.	lech.	124 b	Spini vineta	
Matthiol.	130 b.	Lob.	260 b.	Sonchus montanus ejusque		454	
Diosc.	Lob.	ber. 1. & 2. Tab.	268 b	species	124 b	Spitæ Cæs.	
ibid.		Symphytum petræum Mat-		Sonchus villosus ejusque spe-		143	
Seseli ejusque species	151.	thiol.	280	cies	ibid.	Spongia ejusque species	
æthiopicum Matth.	157.	Symphytum maculosum e-		Sophera Alpini	352	368.	
Cæs.	277.	jusq; species	259	Sophia chirurgorum	105 b	in rosis	
Creticum	148.	Symphonia Plinij	121 b	Sora porus	25 b	483	
Massiliense Matth.	151 b.	Synanchica Lugd.	333 b.	Sorbus ejusq; species	415.	Sponsa Solis Thal.	
aliud	162.	334		alpina Gesn.	452.	357	
Seseli palustre Cam.	ibid.	Sinapi ejusque species	99.	aculeata		Spuma maris Cæs.	
pe-		agreste Trag.	95.	454 b.		368 b	
loponnesiacum Lob.	148.	albū Lug-		torminalis Gallor.		Squamata	
Fuchij	150.	dun.	112 b.	452. tormia. Lob.	454	88 b	
Ang.	160.	echinatum Lug-		Sorgni	26 b	Squimaanthum	
Mat-		dun.	99 b.	Sparganium Dod.	12 b.	11	
thiol.	161	pumilum alpi-		ejus-		Stachys ejusque species	
100 b		num Clus.	105.	quc species	15.	236.	
Seutlomalache	115	fylv. Fuch.		Ruell.	30	spinosa ibid. b.	
Seutlolapathum	ibid.	100 b		Placæ	69 b	Ang.	
Seutlostaphylinum	118	Sinapi & Thlaspi media pro-		Spartium ejusq; species	396.	216 b.	
Sferro cavallo Ges.	349	vincialis planta	109 b	Adveis.	395	Plinij	
Sycamine Theoph.	459	Sion Cratevæ	104 b.	Spartum Plinij	5.	238 b	
Sycaminodes Theoph.	422	Fuchij		Lugd.	394 b	Stacte	
Siciliana	280 b	252 b. ejusq; species	154	Spatha	506	502	
Sycomorus ejusque species		Syphonium Tab.	9 b	Spatula fœtida	30	Staphylinus Trag.	
459. Italic.	415.	Syringa ejusque species	398.	Speculum Veneris	215 b	151	
Ruell.	430 b	lacinialis folijs	476	Spelta Cæs.	21 b.	Staphylodendrum Plin.	
Sida Theophr.	306 b	Syrinx Lob.	17 b	Trag.	22	401 b	
Sideritis ejusque species	233.	Sisarum ejusque species	155	Spergula ejusq; species	251	Staphis agria	
prima Marth.	230.	Peruanum Tab.	91 b	Sphacelus Guil.	236.	324	
secunda		Siser Marth.	151 b.	quorn-		Staticæ Lugd.	
Matthioli	Lugd.	palustre		dam	238 b.	211	
Lug.	232 b.	Lugd.	163	Theoph.	237	Stelephuros Theoph.	
233 b.		Sison Diosc.	154.	Sphæritis	273 b	4	
Ang-		Lon.	161	Spagnus Plinij	422 b	Stelis viscum	
guil.	319	Sisymbrium Marth.	228.	Sphærulæ saponariæ	511	505	
Sideritis secunda Diosc.	Col.	cardamine Lugdun.	104.	Sphondilium ejusque species		Stella leguminosa Lob.	
160 b.	Cæs.	fylv.		157		350 b	
236 b.		Cæs.	97 b	Spica celtica	165.	Stellaria Lugd.	
tertia		Cæs.		Indica	13.	251.	
Diosc.	Col.	71		Indica fylv.	216	251. aquatica	
319		Smilax aspera ejusq; species		259		Lob.	
Sideritis prima Thalij	136 b.	295		Spicant vulgo		141 b.	
caerulea Thal.	246 b.	Smilax arbor Lugd.	245.	Spica nardus	216	argentea Ca-	
Hera-		Castor.	505 b	Spina acaciæ Lob.	392.	mer. 326 b.	
clea Diosc.	Col.	Smilax hortensis ejusque spe-		acida		Brunf. 334.	
232 b.	Clus.	cies	339	454. alba Cæs.	382 b.	Mat-	
233.	Fracast.	615		Fuch.		thiol.	
238. montana				381. Dalech.	386.	320	
Lob.	233 b			Lob.	382.	Sternutamentaria Lob.	
Sideritis latissima Fuch.	98 b.			Lon.	478 b.	98	
latissima Plinij Gesn.	129.			Matth.	381	Stryax ejusq; species	
Monspel.	230 b.					452.	
pratensis						lacr-	
Lugd.	234 a. b					yma 502.	
Sigillum Mariæ Cæs.	187.					liquida ibid. b	

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

I N D E X.

<p>Tufai 29 Tussilago ejusq; species 197. alpina Cluf. ibid. b. altera Plinij 238. altera Matth. 276 Turara 184 b Turbit album Mesues Cæfal. 149 nigrum 291 Turpetum ejusq; species 149 Turritis Lobel. ÷ve Turrita Clufi 112 b.</p> <p style="text-align: center;">V.</p> <p>Vaccaria Tab. 112 b. Do- don. 204 b Vaccinia nigra Lob. 470 Vaccinium Plinij Lugd. 451 b Valeriana ejusq; species 164. Græca Dod. ibid. b. rubra Dod. 165 Vannanas 508 b Valerianella Col. 165 b Veelguttra Dod. 153 b Vella Galeni 104 b Veratrum nigrum 185 Verbascum ejusq; species 239 digitale Costeo 243 b. ly- chnitis 239 b. Matth. 240. 241. montanum Cord. 203 b. salvifolium 239. 240 b Verbasculum ejusque species 241. alpinum 242 b. Cva- noides 273. minim. Lugd. 131. quorundam Lugd. 253 Tragi 273 Verbena ejusq; species 269. mas Fuchf. 100. fœmina Trag. ibid. recta Diosc. 248 b. recta Cordi 321. supina Trag. ib. genus alt. Cæf. 230 Verbelina Gef. 321 Verdemarcum Cæf. 336 b Verengena 167 b Veretrum Lugd. 422 Vermicularis 283. insipida Thal. 284 Vermiculata mont. Col. 281 b Vermienlaria arborefcēs Cæ- falpio. 284 Vermiculatus frutex Lugd. ibid. Vernix 500 b Veronica ejusq; species 246. fœmina Matth. 252. petræa ponæ 248 b. recta cærulea Eyst. 246. serpillifolia 247 b</p>	<p>supina Lob. 249. tetragona Colum. ibid. b Verrucaria Gef. 130 b. Lug. 253 Vesicaria Cæfalp. 166. nigra Tragi 343 Uhebebasou 512 Viburnum 429. Gallorū 300 Vicia ejusque species 344. A- fricana 343. sesamacea Co- lum. 350. Tab. 344 b Victoralis rotunda 41. longa 74 b Vinca pervinca 301 Vincetoxicum Cæf. 187. 188. Indicum 303 b. vulgare 303 Vinciboscum 302 b Vingum Gazæ 90 Vinum de palma 507 b. 509 Viola alba Theoph. 55. alpina 199 b. agrestis Tragi 206. aquatilis Dod. 141. arbore- fcens Matth. 199 b. barbara Lugd. 208 b. 209 calathia- na Gerard. 95 b. autumnal- is Gef. 188 b. calathiana Plinij 244 b. canina 199 Viola Damascena Lob. 202 dentaria Dod. 322. flamma Fuch. 133. 207. humida 243 b hyemalis 202. lutea sylv. 109 Viola lunaria ejusq; spec. 203 Viola maritima ejusq; spec. 199 Viola matronalis ejusq; spe- cies 202. Fuch. 200. maria- na Lob. 94. pentagona Ta- ber. 215 b. Peruviana Tab. 168 b. petræa Tab. 202 b Viorna vulgi 300 Viperaria Ger. 275 Virga aurea ejusque species 276. regia Cæf. 243 b. 244 Virga aurea Mexiocana 521. sanguinea Plin. 447 b Visa semen 293 b Viscago Cæf. 206 Viscaria Tab. 205 b. 206 Viscum arborum 423. artifi- ciale 425 b Vismaga Marth. 151 Vitalis major Cord. 283 Vitalba Dod. 300 Vitex 475 Vitis alba 297. nigra 300. Mar- thiol. 297. sylv. Matth. 167. Trag. 300. sylv. Diosc. 297.</p>	<p>Septentrion. 298 Vitis Idæa ejusq; species 470. tertia Cluf. 452 b Vitis Canadensis 521 b. precia Plin. 455. Virginiana 521 b Vitis vitifera 298 Viticella Cæf. 300 Vitriola Ad. 121 Viurna Lob. 429 Ulex Plinij 394 b Ulinaria 164 b. Cluf. ibid. Ulmus 426. atonia Lugd. 427. sylv. Plin. ibid. Ulva Ang. 20 b. palustris In- dica 11 b Umbelliferae 146 Umbilicus marinus Imper. 364. Monspel. 367 b Umbilicus veneris Aug. 283. Matth. 285. Lon. 306 b Unedo 460 Unguentaria 137 Ungula caballina Trag. 197 Unifolium Dod. 304. palu- luite Gef. 309 Uogelwicken/ Lonic. 349 b Volubilis aspera Lon. 296. la- nuginosa Mel 295 b. mari- na Taber. 294 b. terrestris Lugd. 295 b Uppovvoc 170 Ura kuciba 414 b Urceolaris 121 Urinaria Ad. 126 b Urtica ejusq; species 232 Urtica mortua ejusq; species 230. Heraclea Lugd. 231 b lactea Marth. 231 Urtichella Col. 225 b Ulinea 361 Ustilago 24 Ufuc, Inccus American. 497 b Uva crispa 455 quercina 422 b Uva ex terra benedicta Moy- si allata 508 Uva marina Dod. 15 b. passa 299. taminea Plinij 297 b Uva uiti Gal. Cluf. 470 b. 471. Dod. 455. Lugd. 454 b Vulgago Dod. 197 Vulneraria Cast. 188. rustica Gef. 332 b Vulvaria 119 b Uvularia Trag. 94. Tab. 104 Uzeg Alpini 477</p>	<p style="text-align: center;">W.</p> <p>Wasservovvr 113 b Wikonzovvr 342 b Winauck 431 Wislanck sive Vincetoxicum Indicum Ger. 303 b.</p> <p style="text-align: center;">X.</p> <p>Xabrai Rauvvolff. 293 b Xagua Oviedi 434 Xanthium Lob. 198 b Xyloaloes 393 b. sylv. 394 b Xylobalsamum 400. 401 Xylocallia Lob. 409 b Xylon 430 Xylostium Dod. 451 a, b Xiphion Tabern. 32 b. minus Cluf. 41 Xiquimas radix Indica 91 b Xyris ejusque species 30.</p> <p style="text-align: center;">Y.</p> <p>Yga 513 b Yuca 90 b Yura palma 507 Yuvera 513 b.</p> <p style="text-align: center;">Z.</p> <p>Zaccon 444 Zadura 36 Zagu 508 Zaræb Rhafis 474 b Zarzaparilla 296 Zatarendi Alpin. 223 b Zea ejusq; species 21. dicoc- cos 22 Zedoaria ejusque species 35 Zenigole 474 Zenfelacht 415 b Zeocryton 22 b Zeopyrum Dod. ibid. Zerumbeth 36 Zibeba 299 Zygia Theoph. Ad. 431 Zingiber ejusque species 35 Zizania 19 Zizyphus ejusq; species 446. alba Colum. Bellon. 472 b. candida Lob. 416. Cappa- docia Plinij 472 b. 473 Zoophyta 368 Zopissa 504 Zurumbeth Serapion. 474 b.</p>
--	--	--	---

F I N I S.

E R R A T A.

Pagina 2. lin. 3. Thab, lege Tab. p. 8. l. 37. SORGHINUM. p. 12. b. l. 36. altera. p. 17. l. 7. Plutarcho. p. 19. b. l. 9. Acorum. p. 21. a. l. 14. Tragus, sive Olyra. p. 23. b. l. 23. hist. 7. p. 25. a. l. 39. Trincum. p. 36. l. 28. Actuarus. p. 37. a. l. 25. Costæus. p. 46. a. l. 39. Gallacia. p. 48. b. l. 1. eriophorus. p. 71. b. l. 9. lutei. p. 78. a. l. 18. punctatum. p. 93. b. l. 12. Rapunculus. p. 106. a. l. 4. Cratex. p. 113. l. 29. LAPATHUM. p. 114. a. l. 3. lapathum. p. 119. l. 4. aureum. p. 146. a. l. 42. notat. p. 150. l. 1. staphylino. p. 169. b. l. 42. quia. p. 191. l. 6. Coronopo. p. 193. a. l. 43. primæ. p. 216. b. l. 18. ferraræ. p. 218. b. l. 1. conferta. p. 220. l. 33. Πόλιον. p. 222. b. l. 45. hirci. p. 237. b. l. 28. legimus. p. 251. a. l. 41. deletur. p. 288. a. l. 23. Κεϊθμον. p. 295. a. l. 5. Orobanche. p. 305. b. l. 26. huic. p. 306. l. 4. Chamaelema. p. 330. a. l. 25. cornuta. p. 334. b. l. 10. saxatilis. p. 344. l. 37. legumen. p. 369. l. 5. pungat. p. 372. b. l. 24. salignus. p. 395. l. 38. in carne. p. 421. b. l. 17. radices. p. 431. l. ultim. gracilium, gravidarumque. p. 446. l. 13. cœpere. p. 473. l. 14. vinearum. pag. 489. l. 42. Orminium. Hujus. Hæc sunt, Lector benevole, sphalmata, quæ sensum turbare possent. Leviora faciliè condonabit.